

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahu

ikinci ritim

*"Bir istiridyenin incisi gibi
saklandım onun kalbinde, ruhuma
müzik dokunurken yüreğimde
onun elleriyle..."*

Leyla Neva en büyük hayali olan konservatuvara bir adım kadar yakındır ve önüne çıkan tüm engelleri bir bir aşmıştır.

Ta ki en zoruyla karşılaşana dek; aşkla!

Artık ikinci ritimdedir. Kalbi ona sevmeyi öğretirken sevgisi yanında fedakârlığı ve seçimleri getirecektir. Gözyaşlarının ardından beliren tebessümler gibi yüzü güneşe döndüğünde hiç ummadığı bir anda karanlıkla tanışacaktır. Onu bu karanlıktan çıkaracak olan yıllar boyu içinde müzikle büyüttüğü güç olacaktır.

/ephesusyayinlari
/ephesusyayinlari
/ephesusyayinevi
/ephesus yayinlari
/ephesus yayinlari

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com
444 0 454

9 786256 476981

Bir nota, iki nota,
hadî söyle bana;
saat mi doğru söyler
yoksa gözler mi?
Sen miydin bana yüreği
çeyrek kalan?

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Notanın Ervahu

ikinci ritim

SÜMEYYE DEMİRKAN

Ninova

SÜMEYYE DEMİRKAN

Notanın Ervahu

ikinci ritim

*Düzenleme
Ny.özlem*

KIRILMIŞ HAYALLERİN İZLERİ

Ya yaralarım da beni sevdiği için gitmiyorsa?

İnsanın kaç tane yarası olurdu ki? Kaç yerinde izi geçmeyen, acısı dinse de varlığı hâlâ belli olan darbeleri olurdu? Oturup ağlamıyordum ya da sürekli isyan etmiyordum ama neden diye de sormadan edemiyordum. İnsandım sonuçta; yaşayan bir ruhum, düşünen bir aklım, incinen bir kalbim vardı. Peki, bunca şeye rağmen benden bir an olsun ayrılmayan yaralarım? Beni çok sevdiği için mi ayrılmıyordu peşimden?

Ellerimi bedenime ait bir parça gibi hissedemedim. Kalbim atması gerektiğinden hızlı atıyordu ama ben durduğunu düşündüm çünkü buz gibi olmuştu ruhum. *Üşümüştüm. Seyit Ali...* Kapının oradaydı, bir adım içeri atacakken durmuştu sanki. Bakışlarında her duygu vardı ya da ben öyle anlamak istedim, öyle görmek istedim. *Görmüştü. Beni en akılalmaz yerden vurmuş sayılırdı çünkü hiç hazırlıklı değildim.*

“Ne oldu?” diyebilirdim kısık sesimle. *Unuttur, unut gitsin.*

“Sırtın,” dedi zar zor. “Senin...” Duraksadı. İdrak etmişti çoktan ama kelimeleri her zaman sıralı kullanmak mümkün olmuyordu. Gülümsemeye çalıştım. Tişörtü hızla düzelterek saçlarımı kulağımın arkasına sakladım. Gülümsemeye devam ettim. Aslında dokunsa... *İçim titredi.*

“Ben ne gördüm?”

Omzumu silktilim. “Beni oradan izlemeye utanmıyor musun?”

Gülmedi. Bu anı yaşamak istemiyordum. Sanırım geç kalmıştım. Seyit Ali olduğu yerde hareketlenirken kalbim ağrımaya başladı. Biri oraya oturmuştu sanki. “Neva,” dedi sesindeki hissi adımın üzerine dökerken. Gülümsemeye çalıştıkça dudaklarım acıyordu, tam tersi olması gerekmiyor muydu? Karşımda durdu ama yakın sayılmazdık. Sonra bana kırık bir bakış attı ve ben baktığı yerde paramparça oldum. *“Niye bu kadar acıdın, güzelim?”*

“Anlamadım?” dedim kısık sesimle. “Ben... Ben mi acımışım?” *Devam et. Evet, devam et. Buna izin verme!* Güldüm. “Hem sen bana güzelim mi dedin?”

Hiçbir şekilde ona ulaşamıyordum. Beni duymuyordu, gördüklerini konuşmak istiyordu. “Bana sırtını göster!” diye konuştu bir yakarış, bir isyan gibi. “Bana yaralarını göster!”

“Ne sırtı ya?”

Buz gibiydi. “Bana sırtını gösterir misin?”

Kafamı iki yana sallarken ondan kaçmak istedim lakin başaramadım kolumdan tuttuğu için. Elleriyle kolumu sararken parmakları uyguladığı sert

başından çabucak kaçtı, sanki bana zarar verdiğini düşünmüştü. Ufuktasını dağıtmak için gözlerimle kolumdaki ellerini işaret ettim. "Kaybettün, bana dokundun!"

"Ben az önce kazandığım her şeyin bir hiç olduğunu anladım, sana kaybetmişim çok mu?"

"Tamam, ellerini çeker misin?" diye sordum vakince.

"Sırtını göster."

"Bak," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. "Görecek bir şey yok. Ayrıca," diye diktim bakışlarımı ona. Çok yakınımdaydı ama uzansam dokunamazdım gözlerine. "Beni iç çamaşırımla gördün, bunun için..."

Sözlerimi hızla kestti. "Zaten bir gün seni öyle görecektim ama olmasını hayal ettiğim bu değildi. Sen bana..." Kırılamadı. Yutkundum. Devam etti. "Neden? Neden öyle oldu?"

Kolumu hafifçe ellerinin arasından çekip çıkardığımda derin bir nefes aldım. "Sırtını gördün ve sandın ki biri bana vurdu. Hayır. Küçükken düşmüşüm, izleri geçmedi. Olan bu."

Gözleri küçüldü. "Ne zaman yaptı? Nasıl yaptı bunu? O abin olacak oros..." Kendini tuttu ve dudaklarını sertçe ısırıp şunları söyledi: "O herif, bunu sana nasıl yapabildi?"

"Kimsenin bana bir şey yaptığı yok. Hem çok eskide kaldı bunlar, yani..."

"Yapma bunu, tamam mı? Bunu yapma!" diye sesini yükseltti. "Beni kandırmaya çalışma, beni başka yere çekmeye de çalışma çünkü ben dakikalardır çıkamıyorum oradan! Sendeyim, senden de gitmeyeceğim. Bir şey gördüm, ben bir yara gördüm ve bunu görmezden gelecek biri değilim. Bana her şeyi anlat!"

"Bilmek zorunda değilsin," dedim nefesim daralırken. "Ayrıca anlatmak zorunda da değilim."

Maksadım onu kırmak ya da üzmek değildi, maksadım bu konuyu hemen şimdi kapatmaktı. Fakat Seyit Ali varken buna olasılık bile katamıyordum. Göz bebeklerinde gözlerimi gördüğüm an yenilmiş bir edayla fısıldadım. "Lütfen yapma."

Kafasını iki yana salladı. "Bunun için geç kaldın. Geç kaldım."

Dudaklarımı yaladıktan sonra üzerimdeki tişörtlü baktım. Üzerimde bir hayli bol duruyordu. Gülerek tişörtün uçlarını çektiğimde Seyit Ali, "Gözlerime bakar mısın?" diye sordu. "Bana bir cevap ver, bir şey söyle! Söyle ki beni burada tutmaya yetersin yoksa inan bana, bir saniye daha zaman kaybetmeden öldürecekim o adi herifi!"

"Buna gerek yok," dedim inatla. "Hem söyledim ya, geçmişte kaldı."

"Gözlerin öyle demiyor ama?"

"Gözlerim ne zaman doğruyu söylledi ki?"

Onu susturdum ama bu kısacık sürdü. “Yok,” dedi sertçe soluk alıp verdiği. Boynundaki damarlar belirginleşmeye başladı. “Bitti. Bu sefer tamamen bitti.” Hızla karşıdaki masanın üzerinde duran arabasının anahtarına uzandı. “O it herif, ölmek için bana yalvaracak!”

Telaşa kapılarak gözlerimi irileştirdim. “Ne yapıyorsun?”

Gözlerime baktı. “Yapmam gerekeni.”

“Saçmalama,” dedim şaşkınlıkla önünü kestiğimde. “Bunu yapmana gerek yok! Bak, geçti gitti işte. Hem... Hem ben dert etmiyorum ki. Orada bir iz varmış yokmuş, umurumda bile değil.”

“Geçti gitti mi?” diye sordu üzerime eğilerek. “Böyle söylemek istemediğini biliyorum. O kadar çok şey birikti ki içimde, beni sen bile durduramazsın!”

“İyiyim diyorum sana!” diye direttim. “Kapanmış, bitmiş gitmiş bir meseleyi...”

“Beni hiç mi tanıyamadın sen?” dedi ok gibi bakışlarıyla gözlerime bakarken. “Hiç mi anlatamadım sana kendimi? Bedeninde bu kadar hasara sebep açan bir puşt, kalbini sağ bıraktı mı yani? Ruhunu, aklını ya da en güzel anıların? Abin olması umurumda bile değil, zaten sikeyim onun abiliğini! Bunları sana yaşatmışken *geçmişte kalmış nasıl olsa*, diyeyim yani, öyle mi?”

“Hayır ama,” dedim çaresizce.

Soluğunun sertliği ciğerlerime batarken, “Beni sakın tutmaya çalışma, tamam mı?” diye sordu. “Bu saatten sonra kendimden bile korkuyorum.”

Gözlerim parladı söylediği şeyden sonra. “Lütfen!” dedim ısrarla. “Bak, ben sakın kalmaya çalışıyorum, sen de...”

“Neva!” diye sesini yükseltti. “Sakin kalamam.”

“Bunun hesabını sormadım mı sanıyorsun?” dedim çabucak. “Her kavgada sordum, her tartışmada direndim ona. Beni tanıyorsun işte ama geçti diyorum geçtil!”

“Buna mecbur muydun yani?” dedi inatla. “Direnmek zorunda mıydın? Peki, ya nasıl yaptı? O şerefsiz herif, nasıl, ne ile dokundu sana?”

Bakışlarımı kaçırdım. “Yorulдум. Lütfen zorlama.”

“Artık yorulma diye yapıyorum bunları,” dedi. “Yorulmaman için.”

Kaşlarımı çattım. “Söylesem ne olacak ki? Gidip döveceksin, kıracaksın ağzını yüzünü? Eee? Geçecek mi her şey? Hayır. Sen sadece kendini tatmin etmiş olacaksın. Hem ne sıfatla? Neyiz ki biz?”

“Kendimi tatmin etmek için değil,” dedi ağır ağır. “O anki *sesin ve direnişin* olmak için yapacağım bunu. Mâni olma!”

Önümden geçip gittiğinde saniyeler bile aramıza giremedi çünkü odadan çıkmasına müsaade etmeden tekrar dikildim önünde fakat bu sefer ellerim yüzündeydi. İki elimle yüzünü kavramıştım. Telaşımı görmüştü. Göz bebekleri bir büyüyor, bir küçülüyordu. “Lütfen,” dedim bir kez daha. “Bak, bu kaçınıcı

lütfen okdu sayamadım ama bırak gitsin. Hiçbir şey ifade etmeyecek. Ben ona direndim diyorum sana! Leyla Neva'yım ya ben hani..." Dudaklarımda kederden inşa ettiğim bir tebessüm filizlendi. "Ben altında kalmam bunun. *Evet, işi halledi. Evet, hiç geçmeyecek* ama alıştım. Ben yaralarımı seviyorum, Seyit Ali. Beni ben yapıyorlar."

Ellerim yanıyordu ona dokunurken. Üşüyen parmaklarım ısınmıştı bir anda. Kan bulmuş gibiydim. Yüzündeki ellerimden rahatsız olmadığına, "Kendini kandırmayı da öğretti, değil mi?" diye sordu. "Söylesene hadi!"

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallarken. "Kendim olmayı öğretti."

Evet, tam da şu an onu durdurmaya kısa süreliğine de olsa başarmıştım çünkü elleri saçlarıma uzanmıştı. *Sırtıma değil saçlarıma...* Ve ben kolay kolay sırtıma dokunacağını da sanmıyordum. Ellerimi yüzünden indireceğim vakit buna engel oldu. Ellerimi tuttu. "Sen bana böyle bakarken ben nasıl tutabiliyim kendimi?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Bana da bunu öğret. Durdur beni. Öfkeden çarpan kalbimi yavaşlat, dişlerimin birbirine çarpmasını sağla. Beni sakın bir insan yap!" Sertçe kaşlarını kaldırdı. "Yapamazsın."

"Hepimizin hayatında böyle anlar yaşanabilir. Zaten biliyordun Serhan'la aramızdakileri."

Sözlerimi bıçak gibi kesti. "Bunu hak etmedin! Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın ki!" Onu karşılıksız bıraktığımda ellerimi bıraktı, direkt yüzümü kavradı. Boşta kalan ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Çıplak beline uzandım. Ellerimi beline koyduğumda gözlerini bir an olsun kırpmadan baktı bana. "Hiçbir şeyin olduğum hâlde içim gidiyor, gözümünden bile sakınıyorum seni ama abin o senin, abin lan abin... Sana uzanan elleri de mi titremedi?"

Hiçbir şeyim değilsin ki... Sandığından çok daha fazlasısın.

"Ben seni kırdığım zaman içim ağrıyor, sana elini kaldıran birine ne yaparım bilmiyorsun... Bilme de."

"Seyit Ali..."

Gözleri çok derin bakıyordu, biraz daha bakarsam içimdeki yaşlar akacaktı. Ağlamak ya da yıkılmak niyetinde değildim. Bana bir nefes daha yaklaştı. "Keşke zamanı geriye alabilsem," diye konuştu derinden gelen bir istekle. "Daha az acırdı canın, daha çok gülerdi gözlerin. Beni anlayan gerek, Neva. Beni anladığını da biliyorum. Sandığın gibi uslu bir adam değilim, olmayacağım da. Ne yaparsan yap beni engelleyemezsin."

"O zaman bunun beni daha çok üzeceğini bil."

"Vicdan yaptıрма bana."

"Sen de unut gitsin," dedim çabucak. "Ne gördün ya da ne hissettin? Bunları aş ilk önce."

Kaşlarını çatıngaında ellerini yüzümünden indirdi. "Şimdi sana oturup nasıl hissettiğimi mi anlatayım?" diye sordu açık açık. Yüzüne baktıkça içindeki öfkeyi daha çok alıyordum. Ellerimi belinden çektiğimde bir adım uzağıma gitti.

“Ben sana zarar gelecek diye bir işi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorum ve bundan memnunum. Hiçbir şeyinken bile memnunum ama başkalarının sana zarar verdiğini gördükçe nasıl katlanılmaz bir şey olduğunu bilemezsin. Bu aşmam gereken bir sorun değil.”

“Ne yapacaksın?”

“Onda da silinmeyecek izler bırakacağım,” dedi sertçe.

Sıkıntıyla soluklandım ve ellerimle yüzümü kapattım. İşlerin içinden çıkılmaz bir hâle dönüşmesini istemiyordum. Ellerim yüzümü kapatmışken kafamı iki yana sallayarak, “Bunun bana bir faydası olmayacak,” dedim, ardından yüzüne baktım. “İnan bana. Hem eskisi gibi değiliz Serhan’la. Onu ben yeneceğim. Gözlerinin içine baka baka o sahnede keman çaldığım anda yeneceğim. O okulu kazandığımda yeneceğim.”

Seyit Ali sözlerimi iştirken ağzı şaşkınlıkla aralandı, gözleri titremeye başladı. Ellerini kaldırıp, “Siktir!” diye hırladı. “Keman... Kemanla yaptı değil mi bunu?”

“Y-yok,” dedim bir anda kekeleyerek fakat bir kere ipin ucunu yakalamıştı, bir daha bırakır mıydı? Gerginleşen suratu korkularıma kat çıkmaya başladığında söylediklerinden tatmin olmak için benim onay vermemi beklemedi çünkü buna ihtiyacı yoktu. Tekrar ama bu sefer dev bir şiddetle kapıya doğru ilerledi. “Bir keman bulacağım ve un ufak edene kadar o puştun kafasında kıracağım. Sapını da götüne sokacağım. Ömrünün sonuna kadar oturamayacak bir hâle getireceğim onu!”

“Gitme!” dedim bağırarak. “Yeter!”

Çabucak durdu ve arkasını dönerek yüzüme baktı. İkimiz de yükselmiştik, ikimiz de her an her şeyi yapabilirdik ama onda daha fazlası vardı ve sakinleşmesi gereken kişi oydu. Kendim için, bizim için onu sakin tutmam gerekiyordu. “Biraz olsun hatırım varsa beni duyarsın ve gitmezsin,” diye konuştum gözlerine bakarak. “Biliyorum, yine yapacaksın çünkü sen böylesin. Seni de suçlamıyorum ama çözüm bu değil. Serhan, bana zarar vermiş olsa da o benim abim. Onu savunmuyorum, ben onu yenmek istiyorum, anladın mı?” Omuzlarımı düşürdüğümde dudaklarımı ısırarak ekledim. “Şimdi gidip ona zarar verdin. Peki, sonra ne olacak? Ucu yine bana dokunacak çünkü benden şüphelenecek. Hıncını almak isterken yine zarar gören ben olacağım. Bunun farkında olman için ne yapmam gerekiyor?”

“Bundan sonra sana asla dokunamaz!”

“Ben de ondan bahsediyorum işte,” diye karşılık verdim. “Büyüyorum, büyüdükçe daha güçlü bir insan oluyorum. Bundan sonra bana kim ne yapabilir?”

“Peki, ya baban?” dedi. “Babanın da mı haberi yok?”

“Babama söylemiş olsam Serhan’ı öldürür. Onu mahveder.”

“O zaman bana neden mâni oluyorsun?” dedi yüksek sesle. “Herif gelecek, sana zarar verecek, sırtında kemanın...” Soluklandı ve gözlerini kapattı. Yanına gittim. Göğsü inip kalkıyordu yaşadığı duygulardan ötürü. Ellerim tekrar yüzüne turmandı, bu sayede ona biraz daha çekildim.

“İyiym ben,” dedim gözlerinin içine bir cümle bırakırken. “Hatta hiç olmadığım kadar iyiyim. Biliyorum, zarar gördüğüm için sana dokundu, daha önce de böyle olmuştu ve sen Serhan’a istediğini yaptın zaten ama sonrasında biz kırıldık. Bak, bu kadar güzel giderken, biz bir şeyleri yoluna koymaya çalışırken lütfen fevri davranma.”

Elalarını kısıtı. “Hiçbir şeyin olduğum hâlde mi güzel gidiyoruz?”

“Hiçbir şeyim olduğunu ben söylemedim.”

“İnkâr da etmedin.”

İç çekerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve parmaklarımın ucunda yükselecek yanağına küçük bir öpücük bıraktım. “Seni durdurmanın başka bir yolunu bilmiyorum.”

“Başka bir yolu var ama yanlış zamanlama,” dedi düz bir sesle. “Her şeyin çok farklı olmasını isterdim.”

“Ne gibi?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Aptal cezaya devam etseydik, güzel bir kahvaltı yap-saydık, birbirimizle uğraşsaydık ama bunu görmeseydim, bunu yaşamasaydın... Şimdi tek düşündüğüm şey, aklımdan geçenler.”

Gülümsedim. “Cezayı kaybettin, Seyit Ali.”

Gülümsedi ama benimki kadar içten değildi. “Umurumda mı sence? On gün değil, on hafta koy önüme... Yeter ki acıma artık. Yeter ki acıtmasınlar çünkü ben dayanamıyorum. Buna mecburmuşsun gibi direnmene katlanamıyorum.”

“Eskisi gibi değiliz,” dedim onu rahatlatmak isterken. “Annem beni dinliyor. Serhan da daha...”

“Onu bitireceğim,” diye tısladı dişlerinin arasından. “Ne söylersen söyle kafama koydum artık. Ne söylersen söyle elime düştü bir kere!”

Gözlerine uzun uzun baktım. Gerçekten zor bir adamdı. Ellerimi yüzünden indirip bir adım geriye gittim. Az önceki olayı tekrar ettik. “Peki,” dedim kabullenerek. “Git, istediğini yap. Hadi git, istediğini yap da rahatla. Sabahıtan beri boşuna dil döküyorum değil mi sana burada? Keyfimden mi?” Hiçbir şey söylemedi. Ona kapıyı gösterdim. “Tamam, hadi git!”

Baskıcı ve yılmış tavrım onu ciddi manada etkilediğinde gözlerimdeki ısrarlar onda ters etki oluşturmuştu. Derin bir nefes alıp vererek, “Tamam, haklısın,” dedi. “Seni duyuyorum, seni anlamaya da çalışıyorum ama çok başkayım işte. Şu an bu bile mucize sayılır, yani beni yavaşlatmış olman.”

“Çünkü ileriye görebiliyorum. İki gün sonra üniversite sınavım var ve kafam yeteri kadar doldu zaten. Sakin olmamız gereken zamanda bir gürültüyle daha karşılaşmak istemiyorum.”

Söylediklerimi anlamıştı. Elindeki anahtarı yatağının üzerine attığında derince soluyarak kahverengi gözlerime baktı. Birbirimize konuşmadan bakıyorduk. Konuşacak yığınla şey vardı ama biz nereden başlayacağımızı bilemiyorduk. “Sana,” dedi sakince. “Kahvaltı hazırlayayım.”

“İştahım yok,” diye mırıldandım. “Hem ben gitsem iyi olur.”

“O eve mi?” dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. “O it herif, senin yüzüne nasıl bakıyor hâlâ? Merak ediyorum cidden. Özür de mi dilemiyor? Pişman da mı değil? Ulan, ben Gökçe’ye elimi kaldırmış olsam keserim kolumu kökünden. Şerefsizin yaptığına bak!”

“Her insan başka,” diye söylendim. “Kapatalım bu konuyu, olur mu?”

Bana cevap vermedi. Derince soluklanarak suratında bir pişmanlıkla gelip bana sarıldı. Kollarım şaşkınlıkla iki yana kalktığında bunu fırsat bilerek beni iyice kendine çekti ama işin tuhaf ve canımı yakan kısmı, sırtıma değil boynuma sarılmış olmasıydı. Kollarıyla boynumu sararken ellerim kurşunun adres sormadığı gibi sırtına gitti. “Üzgünüm,” dedi sesinde hissedilir bir kurgınlık sezdiğimde. “Çok üzgünüm, ondan bu tavrım. Çok da sinirliyim, ondan böyleyim.”

Gözlerimi kapattım kendimi ona yasladığımda. “Biliyorum ama sinir her zaman bize istediğimizi vermez.”

“Ne zamandır var?”

“Birkaç yıl oldu,” dedim geçiştirir gibi.

“Birkaç yıl,” diye tekrar etti ezici bir üstünlükle. “Bu hiç de hafife alınacak bir zaman değil.”

“Hafife almadım hiçbir zaman ama onunla yaşamayı da öğrendim,” dedim. “Bunu onun yanına bırakmadım, bırakmayacağım da. O benim keman çalmamı, okul kazanmamı istemedi fakat ben okulumu kazandığım zaman onu yeneceğim, Seyit Ali. Bunu bana bırak, olur mu?”

“Kendin istediğini yapabilirsin ama bana karışma,” diye directti. “Merak etme, seni üzecek bir şey yapmam. Bir darbe de ben indirmem.”

Gülümsedim. “Deneyebilirsin.”

“Komik değil,” dedi parmakları saçlarımdan arasına giderken. Kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. “O eve dönmeni istemiyorum.”

Kaşlarımı çatarak ondan ayrıldım. “Tamam, bunları konuşmayalım şimdi.”

“Ciddiyim,” dedi. “Babanın yanında kal. Orada değil.”

“Bunun sebebini sana söylemiştim,” diye konuştum sakince. “Kalamam. Ayrıca evde işler yoluna giriyor gibi. Annemle günden güne daha sağlıklı bir iletişim kurmaya başladık. Serhan, bana bulaşmıyor bile. Sandığın gibi her

dakika kavga etmiyoruz.” Gözlerimi devirdim. “Mesela eve gidince baş belası iki kuzenim ve teyzemle görüşeceğim. Odamda kalacaklardı, o iki salağa bir gün daha katlanamam.”

Yanağımı sevdi. “Karşılarına çok yanlış kişiyi aldılar desene.”

“Fazlasıyla,” diye onayladım. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. “Neyse. Bugün ve yarın evde kalırım. Ertesi gün de sınav var zaten. Belki biraz çalışırım.”

“Koca bir yıl çalışmadın, son gün mü çalışacaksın yani?”

“Evet.”

Alayla kafasını salladı. “Doğru. Kim olduğunu unutmuşum.”

“Hatırla o zaman,” diye meydan okudum gözlerimle. Bunu fırsat bilerek direkt dudaklarıma yöneldiğinde derhâl kaçtım. Afalladı. “Bunu kastetmedim. Hem öpmek falan yok.”

“Sebep?”

“Yenildin çünkü.”

“Tamam işte, ortada bir oyun kalmadı.”

Gülümsedim. “Yenildiğin için ufak bir ceza.”

“Başlayacağım ha şimdi!” diye itiraz etti homurdanarak.

Omzumu silktim. Islanan eşyalarımı elime alarak, “Bunlar,” dediğimde beni durdurdu.

“Burada kalsın. Tekrar geldiğinde giyersin.”

“Peki, eve neyle gideceğim?” Gözleriyle üzerimdeki tişörtünü işaret etti. “Saçmalama,” dedim yüzümü buruşturarak. “Annem hemen anlar.”

Yanıma geldi ve tişörtünün kollarını birkaç kez katladı. “Bir şey olmaz,” diye mırıldandı. “Sen her şeye bir çare bulursun. Hem fena mı, üzerindeki tişört benim. İstedğin kadar giyebilirsin, arada koklamayı da unutma.”

“Kafa bulmak için mi?” diye dalga geçtim.

“Hayır, özlem gidermek için.”

Sırıttım. “Seni özlemem.”

Bikkınlıkla kafasını sallayarak kıyafet dolabına yürüdü ve bir tişört seçip kafasından aşağı geçirdi. “İki gün boyunca evdesin yani?” diye sordu saçlarının dağınıklığını toparlarken. Konuşmadan onu onayladım. “İyi. Sınavdan sonra geleceğimiz yer belli.”

“Sana mı geleceğim yine?”

“Evet,” dedi açıkça. “İki gün o insanların arasında kafayı yemeden kalırsan tabii?”

“Kalırım, kalırım,” diye mırıldandım gülümseyerek. Odadan çıkıp lavaboya gittim. Saçlarımı güzelce toplayarak kendime çekidüzen verdim. Tişörtü,

pantolonumun içine sıkıştırdım. Güzel de kokuyordu. Lavabodan çıktığımda Seyit Ali'nin mutfakta bir şeylerle uğraştığını gördüm.

"Tost yapıyorum," dedi. "Bunu yemeden gitmiyorsun hiçbir yere."

Kıkırdadım. "Peki, anneciğim."

Bana ters bir bakış attı. Tezgâhın üzerindeki salatalıkları soymaya başladım ben de. Birkaç dakika içinde sofrayı hazırladık ve sohbet etmeden kahvaltımızı yaptık. Kahvaltımız bittiğinde salondaki çantamı sırtlandım. Seyit Ali de telefonunu şarjdan çıkarmıştı. "Bugünü böyle hayal etmemiştim," dedi keyifsizce. "İki gün sonra alacağım hincını."

"Ne yapacaksın ki?"

"Ne yapamadıysam onu."

"Allah Allah," dedim hayretle. Gülümsedi. Birlikte evden ayrıldık. Arabaya geçtiğimizde çok gecikmeden yola koyulduk. Gözlerimi kısarak önüme döndüm. "Bir dahaki dövüş ne zaman? Ya da yarış?"

"Birkaç gün sonra maç var," dedi.

"Kiminle?"

"Tanımazsın."

"Ander'le değil yani?"

"Hayır, daha vakti var," deyip gözlerimi buldu. "Ayrıca o konuya dokunma. Onunla ilgili bir şey düşünme bile, tamam mı? Tadımı kaçırıyor."

"Sadece merak ettim," diye fısıldadım sesim içime gömülürken.

"Sen yine de kafanı yorma."

"Peki, bizim buluşacağımız gün mü olacak o maç?"

"Evet," dedi kafasını sallarken. "Ama sen gelmeyeceksin."

"Gelmek istiyorum," dedim bir anda.

Sert ve sorgulayıcı bakışları direkt gözlerimi bulurken sol kaşımı havalandırdım. "Ne?" Konuşmak yerine bakmayı tercih etti çünkü daha çok şey ifade ettiğini düşünüyordu.

"Zaten bir kere gelmişim, hem Teomanlar da orada olacak, değil mi? Madem seninle olacağım, o zaman yanında olmama izin ver." Kendi kendime mırıldandım. "Bir şey olacağını bilsem gelmem ama gelmek istiyorum."

"Sana uygun bir yer değil," dedi kontrollü bir şekilde. "Oradaki insanlar yamyam gibi ve senin orada olmam istemiyorum."

"Senin için orada olmak istiyorum," dedim bir itirafta bulunurken. "Bak, senden önceki hayatım çok başkaydı; yani bir şeyler eksikti, bunu hissediyordum ama artık hayatımdasın ve alışıyorum sana. Yanında olmak istiyorum. Kabuğumu kırdım, ta en başında o ilk yarışa geldiğim zaman anlamıştım bunun tek bir sefere mahsus olmadığını."

“*Neyiz ki biz*, diye sormamış mıydın sen bana?” dediğinde gözlerimi kısacık devirdim ve iç çektim.

“Hâlâ orada mısın sen? Onu kasıtlı sordum çünkü seni durduracaktım. Ha, çok merak ediyorsan söyleyeyim; hiçbir şeyim değilsin, çok daha fazlasısın.” Gülümsedi. Gülümsedim. “Böyle salak gibi gülersin işte. Hoşuna gitti, biliyorum. Yetinirsin bununla artık, dahası çıkmaz, haberin olsun.”

“Allah razı olsun,” dedi Seyit Ali minnet duyarken. “Elime bir de şeker falan ver istersen, az oldu bu.”

“Yok, o kadar da değil,” diye gülmeye devam ettim.

Seyit Ali bir müddet daha gülümsedikten sonra kendini toparladı. “Ayrıca benimle olduğun için seni belaya bulaştıracağımı söylemedim.”

“Sen oradan hiç çıkmıyorsun ki?” Çabucak ekledim. “Ya tamam. O gün gelsin, konuşuruz. Benim bu iki gün boyunca evde kalmam gerek ama sınav sonrası babamla planlar yapabiliriz.”

“Gün sonuna kadar sürmez, değil mi?”

“Sürmez,” diye konuştum.

Bu onu memnun ettiğinde yolculuğumuzun geri kalanı birbirimizi susarak dinlemekle devam etti. Aşağıdaki sokağın başında durduğunda çantamı elime aldım ve ona dönerek, “Görüşürüz,” dedim. Bir beklenti içine girmişti ama bunu ona vermedim. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda, “İki gün sonra yani,” diye devam ettim.

Dudaklarını yaladı. “İki gün sonra... Tamam. Başarılar o zaman.”

“Teşekkür ederim.”

Kapıyı açtığımda, “Eve gidince mesaj at,” dedi. “Biliyorum, rahat olmayacak sın ama at yine de.”

“Bu aralar evde durayım da hafta sonu göze batmayayım.” Sesim kısıldı. “Tabii babama yalan söylemek zorunda kalacağım... Neyse, hallederim.” Gözlerimi kıstım. “Sen de uslu dur, olur mu?”

Cevap vermedi.

Arabadan indim ve hafifçe etrafımı kolaçan edip saçlarımı gözlerimin önünden çektim. “Dikkat et.”

“Ederim,” diyerek baktı yüzüme.

Onunla vedalaştıktan sonra eve geldim. Kapıyı açan kişi Ömer olmuştu. Beni görünce gözleri bir anda parladı. Ona sıkıca sarılıp yanaklarından öptükten sonra, “Ne yaptın bakalım?” diye sordum.

“İyiym,” dedi. “Teyzemler geldi.”

Gözlerimi devirdim. “Biliyorum.”

Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde direkt odama geçmek istedim fakat annem ve teyzem beni çoktan görmüştü. Mecbur katlanacaktım. Gülümsemeye

çalışarak mutfağa girdiğimde teyzem, elindeki unu masanın üzerine koyarak beni uzunca bir süzdü. “Maşallah, bir hayli uzamışsın.”

“Öyle oldu,” diye mırıldandım. “Hoş geldin, teyze.”

“Hoş buldum,” dedi gülümserken.

Annemin bakışlarını üzerimde hissettim. “Daha geç bekliyordum seni,” diye söylendi.

“Böyle gerekti,” diyebildim. Neyse ki üzerimdeki tişört dikkatlerini çekmiş sayılmazdı. Yerimde hareketlenerek, “Üzerimi değiştireyim, gelirim,” dedim. Annem ters bir tepki vermezken derin bir nefes alıp odama girdim.

Hilal ve Elif’in gözleri anında gözlerimi buldu. Hilal benden bir yaş büyüktü ve birinci sınıf Moda Tasarım öğrencisiydi. Elif ise seneye lise son sınıf öğrencisi olacaktı. Hilal yatağıma kurulmuştu ve olduğu yerden bana bakıyordu. İkisinden de pek hazzetmezdim, onlar da benden. Samimiyetsizce gülerek, “Hoş geldiniz,” dedim.

“Sen de,” dedi Hilal elindeki telefonu bırakmadan. Sırtımdaki çantayı çıkarıp kenara koyarak aynamın karşısında durdum. En azından misafirperver rolü yapabilirdim. “Nasıl gidiyor?” diye sordum. “Okul ya da başka şeyler?”

“Aynı,” diye konuştu Elif. “Senin?”

“Güzel,” dedim kafamı sallarken.

Hilal kaşlarını çatarak üzerimdeki tişörtü hedef aldı. “Erkek tişörtü mü o? Hiç senin tarzın değil de o yüzden sordum.”

Direkt gözlerine baktım. “Erkek tişörtleri giymeyi seviyorum. Arada bir reyonlarına uğruyorum.”

Hilal bana dümdüz bakış atarken gülümsedim. Niyeti bir şeyleri yakalamaktı çünkü onu tanıyordum. Çantamın içindeki birkaç kıyafeti çıkarıp kirli sepetine atmak için odadan çıktım. Banyoya girip kapısını kapattığım gibi de direkt Seyit Ali’ye mesaj attım.

Leyla Neva: *Her şey yolunda.*

Telefonu çamaşır makinesinin üzerine bırakıp elimdeki kirlileri de içine tıktım. O süre zarfında hemen dönüş yapmıştı.

Seyit Ali: *Güzel. Seni zor durumda bırakmamak için mesaj atmayacağım ama müsait oldukça sen bana dönüş yap.*

Sırtarak yazdım.

Leyla Neva: *Çok düşüncelisin :)*

Seyit Ali: *Konu sensen her zaman öyleyim ;)*

Odama tekrar girdiğimde Elif ve Hilal yan yana oturmuş gülüşüyorlardı. Benim yatağımanın üzerinde hem de! Yüzüme anlık uğrayan tebessümü silip boğazımı temizleyerek arkamı döndüm ve şarj aletime uzandım. Hilal gözlerini bana dikerek, “İki gün sonra değil mi sınavın?” diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Hazır mısın peki?"

"Barajı aşsam yetiyor," dedim. "Ben konservatuvar okumak istiyorum."

"Onu biliyorum ama yine de merak ettim," diye ekledi. "Peki, onun için hazır mısın?"

"Sayılır," dedim düz bir sesle. "Seçmelere katılacağım ve başarılı olursam kabul edileceğim."

Elif gülümseyerek, "Umarım kazanırsın," dedi.

Gülümsedim. Şarj aletimi prize takıp telefonumu şarj etmeye başladım. O sırada dün gecedен beri biriken WhatsApp mesajlarına baktım.

SON KAFA BÜKÜCÜ VE BİZ

Teoman: *Manitayı yemeğe çıkardım, az kalsın beni de yiyecekti, anasını saytım. Para bitti lan!*

Cihangir: *Sen manitalara para yedirmeyi seversin ;)*

Teoman: *Onlar için çalışıyorum :)*

Cihangir: *Aynen. Babanın cüzdanına sağlık.*

Teoman: *Babam, oğlunun böyle hayırlı yerlere yatırım yaptığını bir öğrense var ya...*

Cihangir: *Ali Rıza Bey gibi felç iner adama.*

Timur: *Kaçıncı manita bu?*

Teoman: *Saymayı bıraktık, küçük enişte :D*

Timur: *Ne abaza adamsın lan sen.*

Teoman: *Timur, götün yiyorsa yüzüme söyle!*

Timur: *Hangisine?*

Cihangir: *Ulan!*

Teoman: *Cihangir, bitirdim seni, oğlum.*

Teoman: *Timur, seni zaten öldürdüm, aq kertenkelesi.*

Teoman: *İçimdeki Kuzey'i çıkartmayacaktınız lan!*

Cihangir: *Bir yerimiz tutuşuyor şu an... Eyvah, sıçtık altımıza!*

Seyit Ali: *Ne bok yiyorsunuz lan siz?*

Teoman: *Hah, geldi beyaz atlı katırımız!*

Teoman: *Ne olsun lan, atışıyoruz öyle. Sen... Pardon siz, ne yapıyorsunuz tam olarak?*

Bunlar dün ait mesajlardı, bugün atılanları okudum.

Teoman: *E cevap gelmediğine göre...*

Teoman: *@leylanelvakaya*

Yazmaya başladım.

Leyla Neva: *Evdeyim ben, Teoman.*

Teoman: *Hım.*

Leyla Neva: ?

Teoman: *Ya var ya, acayip boş yapasım var.*

Leyla Neva: *7/24 yapıyorsun zaten.*

Teoman: *Yok yetmez, bütün lafları sen sok. Al ya al, hepsini sen sok.*

Leyla Neva: *Salak :)*

Teoman Bozbeyli grup adını değiştirdi.

BOŞLARIN İÇİNDE BİR BOŞ

Teoman: *Nasıl?*

Leyla Neva Kaya grup adını değiştirdi.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Leyla Neva: *Şimdi oldu işte.*

Teoman: *Sen bana Teo mu dedin?*

Teoman: *Eyvallah, yenge. Aramıza hoş geldin :)*

Gözlerimi devirdim ve gülerek gruptan çıktım. Yüzümdeki tebessüm kolayca silinmezken Hilal'in iğneleyici tavrında buldum kendimi. Toparlandım.

"Eee?" dedi gülerek. "Var mı bir şeyler? Hayatın nasıl gidiyor? Ozan'la çıkıyor musunuz hâlâ?" Duraksadı. "Adı Ozan mıydı bu arada?"

"Ayrıldık onunla."

"Neden?"

"Öyle gerekti."

Elif, Hilal'e öylece bakarken annemlerin sesini işittim. Birlikte yanlarına gittik. Annem bana bakıp gözleriyle fırının kapağını işaret etti. "Şu fırını bir aç, teyzenin elleri kirli." Gidip fırının kapağını açtım. "Kızlar, siz de oturmayın içeride, durun şurada," dedi. "Konuşun biraz."

Teyzem isyan ederek, "Bunlar böyle," diye homurdandı. "İkisi de odaya kapanıyor, dağ faresi gibi çıkmıyorlar oradan."

Bu beni güldürdüğünde Hilal ters bir tepkiyle, "Of, anne!" dedi. "Abartma ya!"

"Hiç de abartmıyorum," diye ekledi teyzem. "Sabah akşam düşmüyor ellerinden telefon. Babaları zaten kızmıyor." O esnada teyzem bana odaklandı. "Sen de böyle misin Leyla?"

"Hayır," dedim net bir dille. "Olabildiğince her günden verim almaya çalışıyorum."

"İyi kızım iyi, çalışın da kurtarın kendinizi."

"Amin," diye iç geçirdim.

Daha sonra mutfakta vakit geçirdik. İnanmayacaksınız ama çok uysaldım, adeta bir kedydim çünkü Seyit Ali'yi düşünüyordum. Olur olmadık gülümseyordum ve bu beni sersemletiriyordu. Fark ettim de sayesinde birçok insanı çekilir kılmaya başlamıştım çünkü onları değil, *onu* düşünüyordum.

Eyvah!

Kendi kendine gülme, dalıp gitme, uysalkaşma, pati çıkarma, miyavlama...

Tebrikler.

Hoşlanma evresi başarıyla tamamlandı.

Şimdi diğer evremize doğru yol alıyoruz.

İnşallah tünelin ucunda bok yoktur. Çok âmin.

Günüm emekli bir ihtiyar gibi geçtiğinde nihayet yatağıma kavuştum. Hilal ve Elif, Ömer'in yatağında yatıyordu, daha doğrusu yatmaya çalışıyorlardı çünkü sığmak biraz zordu. Hilal, Elif'e, "Ya, şu koca götünü kenara çek biraz," diye söylendiğinde Elif, "Sen kendi götüne bak," diye karşılık verdi.

"İsterseniz biriniz içeride yatsın," dedim mesafeli bir sesle.

"Olur mu?" diye sordu Elif imalı bir şekilde konuşurken. "Kim mesajlaşacak çatır çatır?"

Hilal bu durumdan şikâyetçi oldu. "Sen git çok meraklıysan. Manyâğa bak."

"Şikâyetçi olan sensin."

"Of, bir sus!" dedi Hilal sevimsizce.

Allah'ım şükürler olsun bana bir kız kardeş vermediğin için. Daha sorunlusuyla yaşıyorum nasılsa!

Kızlar sonunda susmayı başardıklarında telefonumu elime aldım. Parlaklığı en aza indirip direkt Seyit Ali'ye mesaj attım.

Kime: Seyit Ali

"Hâlâ hayattayım." (23.12)

Mesaj gelene kadar biraz sosyal medyada gezindim. Fakat yirmi dakika geçmesine rağmen herhangi bir dönüş alamadım.

Kime: Seyit Ali

"Neyse. İyi geceler." (23.33)

Telefonu masanın üzerine koyduğum gibi arkamı dönerek gözlerimi kapattım. Ertesi sabah gözlerimi açar açmaz telefonuma uzandım fakat yine bir geri dönüş yoktu. Gözlerim uykudan arınmaya başlarken içime bir anda yerleşen bu yersiz endişenin büyümesine izin vermeden yataktan çıktım. Kızlar hâlâ uyuyordu. Odadan çıkıp elimi yüzümü yıkadım ve doğrucu mutfığa girdim. Annem çoktan uyanmış, kahvaltı hazırlamaya başlamıştı. "Günaydın," diyerek buzdolabının kapagını açtım ve ona yardım etmeye başladım.

Annem salatalıkları soyarken, "Abin dün gece eve gelmedi," dedi.

"Bu ilk değil," dediğimde hızla ekledi. "Biliyorum ama muhakkak haber verirdi. Başına bir şey gelmemiş olsa bari."

Gölümsedim. "Bir şey olma..." Duraksadım. *Siktir! Seyit Ali?* Mesajlarıma da karşılık vermemişti. Yutkunarak hissettiğim şeyleri annemden uzakta tutmaya çalıştım çünkü şu an yapabileceğim tek şey bu olmuştu.

Sofrayı hazırladıktan sonra kahvaltımızı yaptık. Serhan hâlâ gelmemişti. Annemin telaşı giderek büyürken ben de bir yandan Seyit Ali'ye ulaşmaya çalışıyordum ama nafileydi. Mesajlarıma, aramalarıma dönüş yapmıyordu. Teomanlara bile sormuştum ama onlardan da olumlu yanıtlar alamamıştım.

Neredeyse akşama kadar dudaklarımı kemirerek zamanı geçirmiştim, üstelik yarın sabah sınavım vardı. Elif karşı yatakta uzanırken elindeki telefonuyla bir şeylerle uğraşıyordu. Seyit Ali hiçbir şekilde mesajlarıma dönmezken aklımı kötü düşüncelerden uzak tutmaya çalışıyordum. O akıllı bir adamdı, beni zora sokacak bir şey yapmazdı.

Umarım...

Elimde çaresizce telefonumla beklerken bir bildirim aldım fakat bu bildirimin Semih'ten olduğunu gördüm.

Semih: *Yarın sınavda başarılar.*

Leyla Neva: *Sana da başarılar.*

Leyla Neva: *Bu arada çok sorumsuz bir arkadaşım. İyisin değil mi? İstersen yarın bir şeyler yapabiliriz?*

Semih: *Saçmalama, beni düşünen tek insansın.*

Semih: *Yarın bir arkadaşımla buluşacağım. Başka sefere teklifin geçerli olursa görüşürüz, değil mi?*

Leyla Neva: *Her zaman, Semih.*

Semih: *Teşekkür ederim, Leyla.*

Semih'e geri dönüş yapacağım sırada evde büyük bir gürültü koptu. Annem, "Serhan!" diye bağırdı. "Oğlum, ne oldu sana?"

Korkuyla kafamı odamın kapısına çevirdiğimde Serhan'ın ahıra girer gibi odaya girerek direkt Elif'e bakıp, "Dışarı ık sen!" demesi bir oldu. Elif büyük bir panikle yataktan sıçradıktan sonra elimdeki telefonu yatağın üzerine attım ve ben de ayaklandım. Serhan, Elif çıkar çıkmaz odanın kapısını kapattı ve üzerimize kilitledi. Sonra da çabucak yüzünü bana döndü.

Gözlerim korkuyla irileşti. Sağ gözü neredeyse kapanmıştı. Yüzünde tarif bile edemeyeceğim kadar hasar vardı ve ben yorum bile yapamıyordum. Gözlerim ellerine kaydı. Sağ eli sarılıydı, özellikle parmakları tek tek sarılmıştı. Serhan heybetli duruşuyla karşımdaki yerini aldığında sakin kalmaya çalıştım. "Ne oldu sana?" diye sordum yapabileceğim en akıllı hamleyi yapıp.

Dik duramıyordu, bunu şimdi fark etmiştim. Ezilmiş yüz ifadesi, sinirli bakışlarıyla yörüngesindeydim ama bana zarar verecek gibi durmuyordu.

Kaşlarını çatığında dudaklarından acı bir inilti döküldü. İstemedi ona acı-
dım. *Ah Seyit Ali, elinin ayarı yok!*

“Leyla!” dedi tok bir sesle. “Bu işin sonunda canını tekrar yakmak zorunda bırakma!”

“Ne diyorsun ya?”

“Eğer ki o herifle görüşmeye devam ediyorsan seni mahvederim.”

“Kafan mı iyi senin be?” dedim dikkatini dağıtarak.

Serhan, “Ne bok yiyorsun, kimlerle geziyorsun bilmiyorum ama yemin ederim elimde kalacaksın,” diye tehdit etti acımadan. “Senin haberin vardı değil mi bundan? Hatta sen dedin değil mi o şerefsizce bunu?”

“Ne diyorsun, hiçbir şey anlamıyorum.”

“Bana aptalı oynama,” diye sesini yükseltti. “O piç kurusuna gününü göstereceğim! Sen hâlâ beni tanıyamadın sanırım! Ben var ya...”

“Sen var ya, ne?” dedim çenemi dikleştirip. Gözlerine bakarken ateş saçıyordum âdeta. “Senin gücün anca bana yetiyor zaten! Bak, belanı bulmuşsun işte. Gerçi başın beladan kurtulmuyor ki! Yaralarının biri açılıyor, biri kapanıyor... Aaa!” diye duraksadım alayla. “Bu sana birini hatırlatıyor mu abi? Yaralarının kapanmasını beklemeden yeni yaralar açmak?”

“Leyla, benim sabrımı sınama,” dedi Serhan burnundan solurken. “Ne dedin lan sen? Söyle, ne dedin?”

“Kimden bahsettiğini anlamıyorum,” diye homurdandım omzumu silke-
rek. “Bok çukurunda yaşıyorsun nasılsa, herkes olabilir.”

“Leyla, bak kendimi zor tutuyorum!”

Ona meydan okudum. “Tutma! Hadi götün yiyorsa patlatsana bir tane daha! Hadi patlat!” Ondan tiksinierek baktım gözlerine. “Kim yaptıysa ellerine sağlık. On numara beş yıldız!”

“Lan, başlayacağım şimdi ha!” deyip direkt üzerindeki yırtılmış tişörtü çıkardı ve arkasını döndü.

Gördüğüm şeyle hayatımın şokunu yaşadım.

Serhan'ın sırtında kocaman bir keman dövmesi vardı.

Ellerim ağzıma gittiğinde şaşkınlığımı saklama gereği duydum. Bir dakika... Bir dakika ne? Sırtında kocaman bir keman dövmesi vardı. Omurgaları dövmeyle kaplıydı. Bu gerçekten beni hayretler içerisine düşürmüştü. Biraz daha dikkatli baktığımdaysa dövmenin sağ alt köşesinde bir imza gördüm. Hayır, hayır... Bir değil iki imza vardı.

Biri bana, biri Seyit Ali'ye ait iki imza.

Seyit Ali... Sen ne yaptın?

Serhan bana doğru döndüğünde yüzümdeki şaşkınlığı yok edemedim. Baştan aşağı sinir yüklüydü. “Çok yanlış şeyler yapabilirim sana. Seni

mahvedebilirim ama yapmayacağım. O herif, bunun bedelini ağır ödeyecek. İnan bana, onu bitireceğim. Ve sen,” diye devam etti sert bakışlarıyla. “Sakın bu tavrım karşısında derin bir nefes alma. Emin ol, bunu senin ve o herifin yanına bırakmayacağım!”

Serhan çok garipti. Boş konuşmazdı ama şu an onu tutan neydi bilmiyordum. Fakat söylediği hiçbir şey üzerimde bir etki oluşturmadı çünkü Seyit Ali ona çok akıllıca bir ceza vermişti. Serhan acı çekerek tişörtü kafasından geçirdiğinde geri geri yürüdü. “Bittin sen!”

Ona el salladım. “Çok yakışmış.”

Kapının kilidini açtı ve odadan çıktı. Öylece kalakaldım. Gülsem suç, ağlasam garip olacaktı. *Seyit Ali... Seninle işim iş be aslanım!*

Ayakta dikilmeye devam ederken telefonuma bir mesaj geldi. Koşar adımlarla telefonuma sarıldım. Mesajı okudum.

Seyit Ali: :)

Ama biz öyle bir kalkacağız ki ayağa, bizi düşürmek için sıraya girenler ayaklarını bile uzatamayacaklar.

Önümdeki limonatayla uğraşıyor, diğer yandan da Emre ve Semih’le mesajlaşıyordum sınavlarının nasıl geçtiğiyle alakalı. Evet, sınavdan çıkmıştık ve benimkinin nasıl geçtiğini bile bilmiyordum. Sanırım iyiydi ya da kötüydü, bilmiyorum işte, sadece bittiği için mutluydum. Emre ve Semih’in de orta ayarda geçmişti. Sınav sonrası babamla bir kafeye gelmiştik. Burçin de yanımdaydı. Elindeki telefonuyla sosyal medyadaki *tweet*’leri okuyordu. “İyi geçmedi mi senin?” diye sordum çok ilgiliymişim gibi.

Burçin kafasını kaldırmadan, “*Tweet*’leri okudukça yanılsım çıkıyor,” dedi. “Moralim bozuluyor.”

Babam, “Moralin bozuluyorsa neden okuyorsun?” diye sordu. “Rahatlasana biraz.”

Burçin sıkıntıyla soluklanarak telefonunu kapattı ve arkasına yaslandı. Eline de limonatasını alıp pipeti ağzına dayadı.

“Annemi aradın mı?” diye sordu babam merakla.

“Mesaj attım,” dedim sakince. “Eve gidince konuşurum.”

“Bu akşam eve mi gideceksin?”

“Evet,” dedim onaylarken. “Teyzemler bizde de baba, o yüzden.”

“Peki,” dedi babam zorlamadan. “Tatildesiniz zaten, güzel bir plan yaparız.”

Burçin isyan etti. “Bu tatilim tercih yapmakla ve beklemekle geçecek.”

“Tüm sene boyunca çok çalıştınız zaten. İkiniz de bir tatili hak edtiniz. Evde kafayı yiyecek hâlin yok ya!”

Burçin’le göz göze geldik.

Vay canıma, nefret dolu bakışlar yoktu ikimizde de!

Omzum silkerek limonataımdan bir yudum daha aldım. "Seçmeleri atlayım da öyle düşünürüz bir şeyler, baba."

"Ne zamandı?"

"Bir ay sonra."

"Bir ay sonra bir okulun olacak," diye gülümsedi babam içimi ısıtırken.

Ona kayıtsız kalamadım ve gülümsedim. "Umarım."

Burçin elini saçlarına götürerek derince bir nefes alıp verdi. Sonra da pek gönüllü olmasa da benim için iyi bir şeyler söyledi. "Bence kazanacaksın." Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim. Bunun ne demek olduğunu anladığında istifini bozmadan konuşmasına devam etti. "Biliyorum, başta acayip takıldım sana, sen de bana tabii ama bazı şeyleri görmezden gelecek değilim. Kavgalar ediyoruz, birbirimizden nefret ediyoruz ama sonuçta ikimiz de hedefleri için çaba-layan iki genç kıız."

Burçin'in bu yaklaşımı, ben dâhil babamı bile şaşırtmıştı ama keyifsiz olduğumu iddia edemezdım. Ona herhangi bir karşılık vermediğimde bu sefer babama döndü. "Bu arada sana da büyük bir özür borcum var, Bülent amca. O gün saygısızlık yapmak istemedim. Biliyorsunuz, çok sevecen bir tip değilim ama saygısızlık yaptığım zaman bunun farkına varıyorum ve üzerinden günler geçse bile özür dilemeye çalışıyorum."

"Burçin," dedim saf saf. "Kaç gün ömrün kaldı?"

Bu, Burçin'i güldürdüğünde dayanamadım ve ben de güldüm. "Haklısın," dedi bana kanılarak. "Hatta bunları söylediğim için oyun falan yaptığımı bile düşünebilirsiniz ama ne bileyim..." Konuşamadı.

Ben devam ettim. "Bak, biz seninle çok ciddi kavgalar ettik ve birbirimizi sevmiyoruz, açık ve net bu! Ama şuna katılıyorum; evet, biz hedeflerimiz uğruna çaba harcayan iki genç kıız. Birbirimize destek olmak yerine köstek olmak, bize hiçbir şey kazandırmaz."

Dünyanın sonu geliyor, vaziyet alın!

Burçin'le birbirimizi destekleyecek şeyler söyledikten sonra babam sakın bir ses tonuyla, "Yıllardır bunun hayalini kuruyorum. İki kızımın da iyi geçinmesini... Beni çok mutlu ettiniz, teşekkür ederim," dedi.

"Rica ederiz," dedim gülerek, sonra da çatık kaşlarımla Burçin'e döndüm. "Ama hâlâ birbirimizden nefret ediyoruz."

Derhâl bana katıldı. "Dibine kadar."

Akşama doğru birlikte bir şeyler yapmaya devam ettik. Alışverişe çıktık ve kendimi müthiş hissettim. Hava kararmaya yakın arabaya bindik. Babam beni eve bırakacaktı ama ben eve gitmiyordum. Müsait bir yerde inerek müsait bir yalan bulmam gerekiyordu. *Müsait bir yalan? Aynen.*

"Baba," dedim dudaklarımı kemirmeyi bırakıp. "Beni şu köşede indirir misin?"

"() niyeymiş?"

"Geçen gün bir arkadaşım aramıştı ya, onun yanına gitmem gerek. Nasıl olduğunu merak ediyorum."

"Tamam, ben bırakırım seni," diye ısrar ettiğinde telaşımı belli etmeden zorladım.

"Yok, ben kendim giderim. Cidden bak. Hem çok ters yerde kaldı."

Babam, "Bak, saat de geç oldu ama?" dediğinde gülümsedim.

"Sorun yok."

Babamı pek istekli olmasa da beni söylediğim yerde bıraktı. Alışveriş poşetlerini elime almamıştım. Babam onları eve götürecekti. Bir durağa yürüdüm ve direkt Seyit Ali'yi aradım. Hava kararıyordu. Seyit Ali telefonlarımı açmazken Teoman'ı aradım. Teoman birkaç saniyenin ardından telefonlarıma karşılık verdi. "Leyla?" diye seslendi. "Ne oldu?"

"Seyit Ali'ye ulaşamıyorum," dedim. "Bugün de konuşmadık hiç, telefonu mu kapalı?"

"Şarjı bitmiştir ya," diye cevapladı. "Ama arar seni, merak etme."

"Siz neredesiniz?"

"Biz mekâna geçiyoruz."

"Seyit Ali'nin bugün maçı vardı, değil mi?" diye sordum emin olmak istercesine.

"Evet," dedi Teoman.

"Tamam, beni de alır mısınız yol üzerinden?"

Şaşırdı. "Seyit'in haberi var mı bundan?"

"Var," diye konuştum kendimden emin bir şekilde. Teoman'dan bir süre karşılık alamazken nihayetinde, "Tamam o zaman," dedi. "Sen neredesin? Konum atsana. Cihangir'le geliyoruz biz."

"Tamam, atıyorum şimdi."

Telefonu kapatır kapatmaz Teoman'a konum attım ve durağa geçip oturdum. Onları beklerken telefonum titredi. Arayan kişi Seyit Ali'ydi. İrkilerek telefonu açıp hızla kulağıma yastıdım. "Seyit Ali? İyi misin sen? Telefonların neden kapalı?"

"Dur, bir sakın," dedi sakince. "Dün gece telefonu şarja takmamışım..."

"Ya, he he..."

"Yemin ederim lan!"

"Ekmek mushaf çarpsın ki de!"

"Ölümü gör."

“Tamam, inandım.”

“Bak ya, bak ya,” diye güldüğünde toparladı. “Sen neredesin şu an? Günün nasıl geçti? Daha yeni takabildim şarja anasını sattığımın telefonunu.”

“Ben duraktayım şu an,” dedim sakince. “Teomanlar geliyor beni almaya.”

“Seni almaya derken?”

“Aynen,” diye kafamı salladım keyifle. “Bugün müsabakan var ya hani, söylemiştim geleceğimi. Ya, senin yüzünden babama bir ton yalan söyledim.”

“Benim yüzümden mi?” diye güldü.

“Sen demedin mi *hafta sonu bana gel*, diye. Dalga mı geçiyorsun sen ya?”

Seyit Ali, “Tamam, öyle dedim de,” dedi. “Buraya gelmeni istemiyorum ki.”

“Geliyorum işte,” diye homurdandım. “Saat kaçta başlıyor?”

“Birazdan başlayacak.”

“Tamam, yetişiriz umarım,” dediğimde kafamı yola doğru çevirdim. O sırada Teoman, arabanın farlarını gözüme gözüme sokmaya başladı. Ayaklandım ve ona elimi salladım. Gülüyordu salak. “Geldiler, Seyit Ali. Orada görüşürüz.”

“Tamam,” demekle yetindiğinde telefonu kapattım ve çabucak arabaya geçtim.

Teoman beklemeden ilerlemeye başladığında, “Sen iyice alıştın ha!” diye laf çarptırdı.

“Seyit Ali’nin yanında olmak istemem seni niye geriyor, anlamıyorum doğrusu?”

Cihangir kendini tutamadan güldüğünde Teoman direkt savunmaya çekildi. “Ona bir şey demiyoruz kızım ya, hani sevdin bu ortamları.”

“Evet, aşırı sevdim.”

“Desene çok eğleneceğiz.”

“Öyle,” dedim arkama yaslanırken. Mekâna gidene kadar da neredeyse hiç konuşmadım. Yaklaşık yirmi dakika sonra mekâna geldiğimizde birlikte araçtan indik. Cihangir ve Teoman’ın arkasındaydım. Buradan korkmuyordum çünkü güvendiğim insanların yanındaydım. İlerideki kapıdan geçtikten sonra dev bir gürültü, koridorda yankı yapıyordu.

“Başladı herhâlde,” dedi Cihangir tok bir sesle.

Teoman, “Başındadır daha,” deyip karşılık verdi. Saniyeler sonra koridoru ardımızda bıraktık ve koca salonda kendimizi bulduk. Ortada bir kafes vardı. Etrafını sarmış yüzlerce insan ve kulakları dolduran haykırışlar... Teoman beni yanına çekerek, “Kurtlar sofrasında bir ceylansın şu an,” dedi. “Buraya gel.”

Güldüm. “Korumacılık mı yapıyorsun?”

“Aynen.”

Birlikte insanların arasından geçerek kafesin yanına yaklaştık. Ortamda ışık yok denecek kadar azdı ve olan da yalnızca kafesin içine vuruyordu. Teoman ve Cihangir'in ortasında ilerlemeye devam ettikten sonra nihayet kafesin önünde kendimize bir yer bulduk. Daha doğrusu Cihangir, önümüzdeki adamları kibarca uyarmıştı. Gözlerim ait olduğu yere, Seyit Ali'ye odaklandığında müsabakanın çoktan başlamış olduğunu gördüm. "Dövüştüğü adam kim?" diye sordum merakla Teoman'a doğru.

Teoman rahat bir tavırla, "Matkap diyorlar burada," diye söylendi. "Ama merak etme, lakabı kadar sert değil. Seyit, her türlü yer onu."

Bakışlarımı Seyit Ali'nin üzerinden ayırmadım. Ellerimi çenemin altına koyduğumda Cihangir ve Teoman bağırarak ona destek olmaya başladı. Karşısındaki adam, Seyit Ali ile neredeyse aynı boya ve fiziğe sahipti ama Seyit Ali'nin otoritesi daha fazlaydı. Fakat hayır... Yüксеleceğim vakit Seyit Ali sol gözünün tam kenarına bir yumruk yedi. Ellerimle ağzımı kapattığımda gözlerim korkudan irileşti. Teoman kolunu kaldırarak kuvvetle bağırdı. "Lan! Tamam. Bir şey yok, oğlum. Ye şunu hadi!"

Seyit Ali anlık gözünü kırpıp kafasını salladığında hırslanarak karşısındaki adama bir yumruk da o savurdu. Adamın sırtı kafesin tellerine yaslandığında Seyit Ali bunu fırsat bilerek onu bir fare gibi köşeye sıkıştırdı. Cihangir hareketlenip, "Tamam, bitti işi," diye konuştu. "Bırakma sakın!"

Seyit Ali, rakibini gözü dönmüş gibi yumruklamaya devam ederken insanlar saatlerdir susuz kalmışçasına bu manzarada bir damla su arar gibi haykırma-ya başladı. Hepsinin maksadı belliydi. Rakibi direnmeye kalktığında başarılı olamadı. En sonunda hakem saydıkları bir adam, kafesin kapısını açtı ve koşarak Seyit Ali'yi geriye çekti. Rakibi ise olduğu yere düşerek öksürmeye başladı. Seyit Ali nefes nefese kalmış bir şekilde yerde yatan rakibine bakıyordu. Ellerindeki bantların yarısı kopmuştu. Yüzünde ise yeniden yaralar açılmıştı. Kaşı patlamıştı ve kanı ağır ağır sol şakağından aşağı süzülüyordu.

Yerdeki adam mahvolmuş bedeniyle toparlanmaya kalktığında Seyit Ali sertçe soluklanarak dudaklarını yaladı. O sırada hemen çaprazımızda duran bir şey dikkatimi çekti.

Ander ve Berrin.

Ander kollarını göğsünde toplamış, yüzünde küstahça bir tebessümle bana bakıyordu. Berrin için bunu söylemek zordu.

Cihangir, Teoman'ı dürterek onları işaret etti. "Ne bakıyorlar lan bunlar buraya?"

Teoman hakması gerektiği yere bakıp, "İnsan gördüler, biraderim," dedi. "Nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorlar."

Gülümsedim. Hem de Berrin'in gözlerinin içine baka baka.

Biz kendi meselelerimizle ilgilenirken hakem, direkt Seyit Ali'nin bileğini kavradı ve onu havaya kaldırdı. Seyit Ali çok rahat bir şekilde galibiyeti

kabullendiğinde rakibini tebrik edip kafesten dışarı çıktı. İnsanlar geriye çekiliyordu. Teoman ve Cihangir ile onun yanına gittik. “Kardeşim ya,” dedi Teoman gururla. “Sen birkaç seneye kimseye geçit vermezsin!”

Seyit Ali düzene sokmaya çalıştığı nefesiyle Teoman’a karşılık vermezken ona baktım. Herhangi bir şey söylemedi. Göz kırptı. *Kalbime geldi*. Gülümsedim.

Birlikte soyunma odasına girdik. Direkt ellerindeki bantları çıkarmaya başladı. Onun için endişelendim. “Kaşına baksaydık bir ya.”

“Evde hallederim,” diye mırıldandı.

“Ama kanıyor.”

Bantları çıkarırken kafasını hafifçe kaldırıp gözleriyle gözlerimi süzdü. Yüzündeki acıyı hissettim ama o bundan etkilenmişe benzemiyordu. Birbirimize bakmaya devam ederken bantları çıkardığı gibi kenara attı ve ellerini yıkadı. Yüzüne baktı ve yaralı olan yere su değdirmeden yüzünü yıkadı. Teoman, “Oğlum, bir pansuman yapalım,” dedi. “Kaşın kanıyor lan!”

“Teoman, her zamanki hâlim, birader,” diye geçiştirdi. Sonra da musluğu kapatıp arka tarafta duran spor çantasına yürüdü. Fermuarı açıp içinden bir kapüşonlu çıkardı. “Eve gidince bir duş alırım. Siz ne yaptınız?”

Cihangir soluklanarak, “Bugün erken çıktım işten,” dedi.

“İş nasıl gidiyor?”

“Aynı.”

Cihangir, bir restoranda garsonluk yapmaya başlamıştı. Teoman, “Ben de bugün son finali verdim,” deyip ümitsizce homurdandı. “Bütlere kaldım, orası da ayrı bir vaka zaten.”

Seyit Ali kapüşonlusunu üzerine geçirirken biz de konuşmaya devam ettik ama az sonra davetsiz iki misafir kapımızı çalmadan içeri girerek karşımızda durdu. Berrin ve Ander buradaydı. Seyit Ali çabucak toparlandı ve öne çıkarak, “Ne var?” diye sordu.

Ander geniş omuzlarını saran tişörtünü umursamadan kollarını göğsünde toplayarak Seyit Ali’nin ela gözlerinin içine baktı. “Tebrik ederim, iyi maçı.” Seyit Ali onun bu tebriğine karşı hiçbir şey söylemezken Ander bu anı fırsat bilip bana odaklandı. “Anlaşılan o ki fazla sevmiş burayı!”

Seyit Ali öne çıkmadan kolunu kaldırdı ve beni kendine çekerek kolunu boynumdan aşağı sarkıttı. Ona yaslanmıştım. Eli omzumdan aşağı inmişti. İlk kez onunla böyle olmuştuk. Berrin gözlerini kısarak bize baktığında Seyit Ali, Ander’e cevap verdi. “Bu seni ne kadar ilgilendiriyor peki?”

Ander gülümsedi. “Sakin ol. Kız senin.”

Kaşlarımı çattım ve kendimi direkt savundum. “Yavaş ol! Ben kimsenin malı değilim!”

Seyit Ali verdiğim cevaptan epey hoşnut olacaktı ki gülümsediğini işittim. Ander yüzündeki ifadeyi misafir etmeye devam ederken Berrin genzini temizleyerek öne çıktı ve o da kollarını göğsünde toplayarak Ander'e biraz daha yakın durdu. "Tabii," dedi imalı bir sesle. "Ona ne şüphe."

Sevimli bir kedi yavrusu gibi sııttım. "Değil mi? Sana ne şüphe?"

Berrin'in anında gerilen yüz ifadesinde durmadım bile. Ander vakit kaybetmeksizin duruşunu bozmadan soluklandı. "Bu arada," dedi kulağımı tırmalamayan aksanıyla. "Seninle bir müsabaka ayarlayalım, Karayazı. Ama önce yaralarını iyileştir çünkü yeni yaralar açılacak suratında."

Teoman serseri gibi güldüğünde Seyit Ali daha temkinli bir gülüşle kafasını salladı. "Benim suratımda zaten sürekli yara olur ama bunu siz istediğiniz için değil, ben müsaade ettiğim için yapabiliyorsunuz. Ha, bu arada... Bu sefer böyle bir şey de olmayacak, hatırlarsın geçen haftalardan."

"Ben hiçbir zaman pes etmem," dedi Ander meydan okurcasına. "Ama sen etmiştin. Bunu da ben sana hatırlatırım."

Cihangir öne çıktı. "Ulan, adam en azından doping¹ kullanmıyor, göt herif."

Kaşlarımı çatıttım. Ander robot gibi Cihangir'e döndü. "Sarı çocuk, yine boş konuşuyorsun ama. Canımı sıkma!"

"Ne olur lan canını sıkarsam?" dedi Cihangir. Seyit Ali hızla elini uzatarak onu geri çekti.

Ander'in yüz ifadesinde hoşuna gitmeyen şeyleri duymuş bir gölge belirdeğinde kollarını serbest bıraktı. Sahiden doping mi kullanıyordu ya da kullanmıştı? "Bana gün söyle, Karayazı," diye dikildi Seyit Ali'nin karşısında.

Seyit Ali eliyle omzumu biraz daha sahiplenirken, "Bunu sana bıraktım," dedi.

"Güzel," dedi Ander. "Benden haber bekle."

"Olur."

Ander bir adım geri attığında Cihangir'e ters ters bakıp, "Sen de işlerime burnunu sokma," dedi.

Cihangir buz gibi bir sesle, "Siktir git lan!" diye karşılık verdi.

Ander'in az önceki rahat tavrından eser kalmamıştı. Berrin onu sakinleştirmek maksadıyla kolunu kavradığında Teoman'ın güldüğünü ve bunu saklamak için kafasını eğdiğini gördüm. Cihangir kendini tutamadan Berrin'e salladı. "Sen de ne meraklıymışsın kızım ya! Kaç yüzün var lan senin?"

Berrin boğazını temizleyerek, "Ben olduğum gibiyim," dedi. Sonra gözlerini ve dilini bana uzattı. "Ama yakında kimin kaç yüzü var göreceksiniz."

"Tamam, defol," dedi Cihangir uzatmadan. "Fazla sıktın zaten."

¹ Bir spor yarışması sırasında vücuda ek enerji sağlamak için kullanılan uyarıcı ilaç. (Editör Notu)

Berrin hiçbir şey diyemezken Ander ile arkalarını dönüp gittiler. Cihangir alaycı bir gülüşle kafasını sallarken Seyit Ali hiçbir şey umurunda değilmişçesine onlara baktı. "Tamam, hadi gidelim. Daha doğrusu," deyip başparmağını yanağına sürtü. "Biz ayrılalım."

Teoman gözlerini büyüttü. "Ooo, işleri büyötmüşsünüz, kardeşim!"

Gözlerimi devirdim. Seyit Ali boştaki elini Teoman'ın karnına geçirdi fakat bu sert bir darbe değildi. "Caz yapma, Teo!"

"Benim repliğim lan o!" diye dikildi Teoman.

Kıkırdadım. "Boş yapma, Teo!"

Teoman'ın gözleri beni buldu. "Oğlum, siz şimdiden başladınız ha!"

Gülüştük. Seyit Ali kolunu benden çektiğinde sırt çantasını omzuna geçirdi. Beraber mekândan ayrıldık. Çocuklarla vedalaştıktan sonra Seyit Ali ile arabaya bindik. Ellerimle ağır ağır oynarken ona doğru döndüm. Dümdüz bir ifadeyle araç kullanıyordu. "Kaşın çok acıyor mu?" diye sordum fısıldar gibi.

"Birazcık sızlıyor ama iyiyim," diye itiraf etti. Dudağının kenarı kıvrıldı. "Eve gidince pansuman yaparsın artık."

"Bunun için mi eve bıraktın yararı?"

"Eve bıraktığım çok şey var aslında."

Gülümsedim ve önüme döndüm. Bunları duymak istemiyordum çünkü ona sormam gereken şeyler vardı, daha doğrusu onunla konuşmam gereken şeyler. Derin bir nefes alıp ağzımı araladım. "Serhan'ı..."

"Bak, hatırlatüğün iyi oldu," diye kesti sözümü. "Sana bir şey yapmadı, değil mi?"

"Hayır," dedim nefesimi yutarak. "Ayrıca o hâlde bana ne yapabilirdi ki?"

"Çok daha fazlasını da yapabilirdim ama..."

"Daha fazlası mı? Sol gözü neredeyse görmüyor, bir eli de mahvolmuş... Hele sırtındaki o dövme!" Şaşkınlıkla gülümsedim. "Bunun daha fazlası nasıl olur bilemiyorum." Konuşmasına fırsat tanımadan gözlerimi kustım. "Bir de merak ediyorum, tüm bunları yaparken sana karşı koyamadı mı? Üstelik seni de gördü, değil mi?"

"Birkaç kez darbe yedim ama emin ol, içimdeki öfkeyi görmüş olsaydın asla kaybetmeyeceğimi anlardın. Hem merak etme, onu mahvetmem uzun sürmedi. Önce şuurunun mesaiye aldım, sonra da gidip ona unutamayacağı bir ceza verdim. Sen beğenmedin mi yoksa?"

"Hiç beklemiyordum ama seni gördü, ya daha kötü olursa her şey? Bunu bir kez daha yaşamıştık ve senden uzaklaşmıştım ve ben bir daha..."

"Bir daha olmayacak," diye konuştu ciddiyetle. "Bir daha benden uzaklaşmana müsaade etmeyeceğim, tabii gözlerinde yalan görmezsem..." Dudaklarını sabırsızca yaladı. Gözlerime bakmıyor, dikkatle yolu takip ederken hana bir şeyler anlatıyordu. "O herife, bu yaptıklarım az bile. Hiçbir şeyden de

korkmuyorum, sen de korkmayacaksın. Aklıma geldikçe kafayı yiyorum lan ben! Sol gözüymüş, eliymiş, yarın geçer gider ama ya senin sırtındaki yaralar? İşte onlar ömrün boyunca seninle kalacaklar, Neva! Bu bile her gün öfkemi diri tutmaya yeter!”

Eve geldiğimizde Seyit Ali sırt çantasını sırtından indirdi ve eline alarak koridor boyunca ilerledi. Onunla gittim ve kendimi çok rahat hissediyordum. Sanki artık onunla yaşıyordum. Oysa babama, anneme ve kendime yalan söyleyerek gelmiştim. Bu kadar rahat olmamam gerekiyordu. Yine de gelmiştim işte, gelmesem daha mutsuz olacaktım. Seyit Ali yatak odasının ışıklarını yakıp elindeki sırt çantasını kenara bıraktı. “Aç mısın?” diye sordu.

“Biraz,” deyip cevapladım.

Üzerindeki kapüşonluyu çıkardı. “Ben bir duş alayım, sonra bir şeyler yeriz, olur mu?”

“Sen duştayken ben hazırlarım bir şeyler,” dedim sakince. Bu önu memnun etmişti. Gülümsedik. “Bu arada yarana dikkat et,” diye uyardım onu. “Duştan sonra çaresine bakarız.”

“Düşünme sen, ben hallederim,” deyip soluklandı.

“Peki,” dedim. “Sen duşa gir, ben de mutfağa.”

Yüzünde bir hayli memnun bir ifade yer edinirken yatak odasından çıktım ve önce lavaboda ellerimi yıkadım, sonra da mutfağa girip bir şeyler hazırladım. Kendi kendime bir şeyler mırıldanırken Seyit Ali ağır adımlarla içeri girdi. Sakince ona baktım. Üzerinde, bedenine yapışan siyah bir spor atlet vardı, bacağına ise dizlerine kadar uzanan siyah bir şort. Saçları ise hâlâ ıslaktı. Kaşına da bir pansuman yapmamıştı. Kaşlarımı çattım. “Yaran açık mı?”

“Dikişlik bir durum yok,” diye konuştu düz bir sesle. Sonra da masanın üzerindeki baktı. Güldü. “Allah’ım, bu nasıl hamaratlık böyle? Domatesler can çekiyor mu acaba?”

“Sen mantı falan mı açmamı bekliyordun yoksa?”

“Aman, ne haddime,” diye dalga geçti gözlerini irileştirirken. “Mantı ve sen?”

Elimi belime koydum. “Ya, sen ne çabuk unuttun yediğin dolmaları? Bak, bir bela okurum, bir daha rüyada görürsün biberi, patlıcanı.”

“Hemen de psikolojik şiddet,” diye homurdanarak sandalyesini çekip oturdu. Ben de karşısındaki yerimi aldım.

On dakika kadar sandviçlerimizi yedik. Kısacık zaman diliminde de etrafı topladıktan sonra banyoya geçtik ama yatak odasındakine değil. Burası epey büyüktü. Seyit Ali alt çekmeceden ilk yardım çantasını çıkardı ve lavabonun altına koydu. Aynanın önünde dikiliyorduk. Fermuarı açıp içinden birkaç malzeme çıkardım. “Tabii sen,” dedim kendi kendime konuşur gibi. “Sürekli stok yapıyorsundur.”

"Eksik tutmuyorum," diye mırıldandı hafif kinayeli bir tonla. Kafamı salladım ve derin bir nefes alarak elime bir miktar pamuk alıp onu oksijenli su ile ıslatarak yarasına götürdüm. Gözlerimi kısarak pamuğu kaşına dokundurduğumda ani bir irkilme ile yüzünü ekşitti. Pamuğu çektim ama buna mâni oldu. "Tamam, acınmıyor. Bir anda dokununca tepki verdim."

Dudağının kenarını kıvırdım. "Ellerinde bir hasar yok, çok rahat kendi pansumanını yapabilirsin ama..."

Sözlerimi kafasını hafifçe sağa yatırarak böldü. "Sen yap, hoşuma gidiyor."

Gülümsedim. Bu da benim hoşuma gitmişti. Yarasını iyice temizledikten sonra pamuğu çektim. "Bant tutmaz gibi," dedim. "Biraz sargı bezi keseyim mi?"

Suratını aynaya çevirdi ve yaklaştı. "Bir şey olmaz," dedi. "Bant tutar bu."

"Sen bilirsin," diye iç çektim zorlamadan.

Suratını tekrar bana çevirdiğinde elimdeki bandı kaşlarına götürdüm ve özenle yapıştırdım. Gözleriyle suratımın her detayını izliyordu. Bunu fark ettiğimi belli ederek alt dudağımı ısırdım. Dudağının kenarını kıvırdı. "Benden kaçışının olmadığını farkundasın, değil mi?" diye sordu kısık sesiyle. Vakit kaybetmeden yüzüme yaklaştı. "Hele de bana bu kadar yakınken..."

"Uzaklaş o zaman."

"Elimde değil," diyerek yaklaşımını sürdürdü. Şakağındaki lekeleri temizlediğim pamuğu elimden bırakmamıştım hâlâ. Kalbim deli gibi sıkışmaya başladığında kendime itiraf etmem gereken bir gerçeğin olduğunu fark ettim. *Zorlama. Neva. Senin de ondan bir farkın yok işte.* Ela gözleri her geçen saniye gözlerimin önünde büyümeye başlarken bakışlarındaki arzu da aynı oranda seyretti. Gözlerinden kaçmam kaçınılmazdı. Kafasını sağa doğru yatırdığında bir adım değil, iki santim öne çıksam tenlerimiz kavuşurdu. Gözlerimi kapardım. Evet, karşı koyamadan hem de. Ağzını araladığında konuştuğu kelimelerin rüzgârı dudaklarımda tatlı bir dokunuş bıraktı ve boğuk bir iniltiyle mırıldandı. "Aklımı başımdan alıyorsun ve direndikçe ne kadar zor olduğunu fark ettim." Sustu ama bu kısacık sürdü. "Şimdi seni deli gibi öpsem hatta çok daha fazlasını..." Beni bile isteye ateşe sürüklüyor ve bu nefes alamamama sebep oluyordu. Kokumu içine çekerken yanağı tenime dokundu. Ürperdim. Kendini sıkı sıkı tuttuğunu da fark ettim. "Çok başkasın," dedi sarhoş gibi. "Ben hiç böyle olmadım. Ben hiç kimseyi bu kadar çok istemedim."

Kaşlarımı çattım fakat bu sinirden değildi, bu kendime olan bir cevaptı. Gözlerimi açmadan ona bu kadar yakınken şunları söyledim: "Pes eden yine sen oldun."

Gülümsediğini hissettim çünkü o ses tonu kalbimi tırmaladı. "Hayatım boyunca hiçbir yenilgiyi bu kadar çok kabullenmedim."

"Ama bak..." dediğim an dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırdı. Elimdeki pamuk yere düştüğünde anı yaşamaya başladım ve ona karşılık verdim bunu

bekliyormuşçasına. Ellerimi önce omuzlarına, sonra da ensesine götürerek onu iyice kendime çektim. Seyit Ali nefes dahi almadan bunu kabullendiğinde dudaklarımın üzerindeki baskısını arttırmaya başladı. Ellerini belime koyarak gövde mi sıkı sıkıya sardı ve bizi görünmez bir halkanın içine hapsetti. Dakikalar süren bu kavuşmanın ardından birbirimizden ayrıldık ama bu temelli bir ayrılık olmadı. Seyit Ali'nin elleri kalçamın altına uzandığında ondan destek alarak kucağına tırmandım. Ayaklarım yerden kesildi ve sıra nefesimdeydi.

Ellerimi ensesinden saçlarına doğru taşıdım. Seyit Ali olduğu yerde hareketlendiğinde beni çabucak aynanın önündeki yere oturttu. Bacaklarımı açtım ve gövdesini sarmalayarak onu kendime çektim. Bir eli belimin çukurunda nöbet tutarken diğer eli ise yanağı mı kavramıştı. Üst dudağı mı dudaklarının arasında ezerken kendime mâni olamadan inledim. Bu onun feci hâlde hoşuna gitmişti. Saçlarıyla oynuyordum. Sonra elimi saçlarından uzaklaştırıp geniş omuzlarına taşıdım. Seyit Ali kendini dudaklarımdan ayırarak çeneme ulaştı. Çenemi öptü. Dudakları yüzümde sürtünerek boynuma vardığında boynumdan öpmeye başladı. Gözlerimi sersem gibi kırpıştırarak dişlerimi dudaklarıma sapladım. Aşıyordu. Bu beni aşıyordu. O da bunun farkındaydı ve *dur* dememi bekliyordu. Boynuma istek dolu bir öpücük daha bıraktığında kendimi geri çektim. Yüzünü usul usul boynumdan çektiğinde aralıksız koşmuş gibi soluk soluğa gözlerime baktı. Bense elimi yüzüne koydum. Göz kapağının tam üzerinde küçük, siyah bir nokta vardı. Kendimi tutamadan gittim, orayı öptüm. Bunu beklemiyordu. Kendimden beklemediğim birçok şey gibi. “Beni sana hapsettin,” diye fısıldadı yutkunarak. Eliyle saçlarımı düzeltmeye başladı. “Senden başka hiçbir şey düşünemez oldum.”

“Umarım bu kötü bir şey değildir,” diye mırıldandım dudaklarım heyecandan titrerken.

“Bu, günün tamamını sarhoş geçirmek gibi bir şey. Sen benden ayıklığımı aldın kızım ya!”

Sırıttım. “Biraz daha dökülsene.”

Gözlerinde bitmeyen bir arzu vardı. “Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Ağır ağır kafamı aşağı yukarı salladım. “Hı hı.”

Gövdesindeki bacaklarımı yavaşça serbest bıraktığımda belimdeki elini aynı yavaşlıkta çekti. Kaşına yapıştırdığım bandın oraya oturmadığını aksine düşmek üzere olduğunu gördüm. Elimi kaşının üzerine uzatıp, “Bant tutmaz demiştin,” diye homurdandım. “Ama olur mu, sen daha iyisini bilirsin.”

“Tamam, sargı bezi keselim,” dedi sakince. Elimi yanımdaki ilk yardım çantasına uzattım ve bir miktar sargı bezi keserek yarasının üzerine koydum. Seyit Ali bezi tutarken onun için biraz da bant kestim ve özenle yapıştırdım. Birkaç dakika içinde yaptığım işlemi bitirdikten sonra omuzlarımı düşürüp onu izledim. Yüzünde başka yaralar da vardı ama onların üzerini bantlamaya gerek yoktu. “Bitti.”

“Teşekkür ederim,” diye konuştuğunda gülümsedim.

“Rica ederim.”

“Bundan sonra tüm pansumanlarımı sen yaparsın artık.”

Gözlerimi devirdim. “Ay, yok artık! Az ye de kendine uşak tut!”

“Bak ya! Başladı mesaiye.”

Omzum silkerek güldüm. “Başına bela aldın, aslanım.”

Gözleri hayran olmuşçasına bakarken öyle bir iç çekti ki kalbime dokunmuş gibi oldum. “Ama nasıl güzel bir bela.”

Birbirimize bakmayı sürdürürken oturduğum yerden ayrılmam gerektiğini düşündüm ve yavaşça toparlandım. Seyit Ali geriye çekilirken etraftaki eşyaları toplayıp çantaya tıktı, ben de diğerlerini çöpe attım. Ellerimizi yıkadıktan sonra salona geçtik. Saate baktığımda ona yaklaştığını gördüm. “Bir şeyler izleyelim mi?”

Seyit Ali eline kumandayı alıp televizyonu açtı. “Olur,” dedi. “Ne izlemek istersin?”

“Bilmem,” dedim dudaklarımı bükerek. “Eğlenceli bir şey olabilir.”

“Hım,” diye oturdu usulca beni de yanına çağırırken. Yanına gidip oturduğumda kolunu kaldırarak beni göğsüne çekti. “Belki sen bir film önerebilirsin.”

“Yani,” dedim omzum silkerek. “Ömer ve babamla *Buz Devri* izliyoruz sürekli. Aklıma eğlenceli başka bir şey gelmedi.”

“*Kayıp Balık Nemo* izleyelim istiyorsan?” Benimle alay etti. Ama ben bunu kendi lehime çevirdim tabii. “*Neşeli Ayaklar* izleyelim o zaman?”

Kaşlarını çattı. “Ciddi misin?”

“Evet,” dedim üzerine basa basa. “Tabii sen vurdulu kırdılı film izlemeye alışkınsın. Bak, bana güven, acayip tatlı bir animasyon.”

Gözlerini kısıp yanağımdan bir makas aldı. “Bir yanın vahşi, bir yanın kedi gibi. Kafam güzelleşiyor sayende.”

“Eh!” dedim kibirlenerek. “Sen böyle sürekli iltifat edersen ben alışırım, haberin olsun.”

“Tamam, arada hakaret ederim. Dert etme.”

“Sıkıyorsa dene!”

“Yok, yok,” diye ayaklandı hemen. Kumandayı elime verdi. “Sen filmi aç, ben içecek bir şeyler getirip geliyorum.”

Seyit Ali mutfığa gittiğinde ben de filmi buldum. Onun gelmesini beklerken karşı koltukta duran telefonuma uzandım ve bir tane bildirim olmamasına rağmen boş boş gezinip kapattım. Az sonra Seyit Ali, elinde iki kupa ile içeri girdiğinde mavi ve üzerinde bir adet kuş baskısı olan kupayı bana uzattı. Kendinde de dümdüz siyah bir kupa vardı. Bana uzatıldığını elime alırken kupayı inceleyip gülümsedim. Konuşmamı beklemeden yanıma oturarak, “Gördüm ve seni hatırladım,” dedi. “Hoşuma gitti, ben de aldım. O artık senin.”

İçimi kıpır kıpır eden bu davranış, elimde tuttuğum sıcak kahveden gelen his değildi. Gülümsemem devam ederken kafamı çevirdim ve yanağına ufak bir öpücük bırakıp geri çekildim. “Teşekkür ederim.”

“Rica ederim,” dedi memnuniyetle.

Filmi başlatırken ikimiz de aynı anda sözleşmişiz gibi önümüzdeki sehpa-ya ayaklarımızı uzattık. Aynı anda sağ ayağımızı sol ayağımızın üzerine attık. Evet, salak gibiydik ama daha güzel bir an olamazdı. Ayaklarımıza bakıp sıırıttım. “*Neşeli Ayaklar.*”

Dudaklarımı birbirine bastırıp ekrana bakmaya devam ettiğimde Seyit Ali’nin buz gibi bakışlarını üzerimde hissettim. İşte bu daha da komikti. Neyse ki film çoktan başlamıştı da keyfimiz aralıksız devam edecekti.

Bir yandan gülüyor, diğer yandan ayak parmaklarımı oynatıyordum. Seyit Ali elindeki kupayı bıraktı ve kolunu açıp beni kendine çekti. Film boyunca öyle tatlı bir an yaşamıştım ki sanki kendi hayatım da bu kadar güzel ve keyifliydi.

İki saate yakın bir zamanın ardından film bittiğinde ayaklarımı indirerek Seyit Ali’ye döndüm. “Eğlendin değil mi?”

“Çok,” dedi kaşlarını kaldırıp indirirken.

Omzuna vurdum. “Ya, kandırmasana be!”

“Ulan, sürekli yemin mi edeceğim?” diye güldü. “Vallahi diyerek başlayacağım artık cümlelere.”

“Bana uyar,” dedim ayaklanırken. Sehpanın üzerindeki kupaları alıp mutfığa götürdüm ve yıkayıp kenara koydum. Eşofmanlarımı giydikten sonra da kendimi yatak odasında buldum sanki başka biri tarafından sürüklenmişim gibi. Seyit Ali üzerindeki siyah spor atleti çıkardığında, “Onunla birlikte uyuyamıyor musun sen?” diye homurdandım.

“Kıymetini bil,” dedi gülerek. “*Full HD*, sahibinden on numara vücut işte.”

Kahkaha attım. “Ay, yesinler senin vücudunu. Manyak!”

“Zamanı geldiğinde o da olacak, merak etme.”

Onu bakışlarımla küçümsedim. “Çok beklersin.”

“Vallahi,” dedi az önceki sözlerine iğneleme yapar gibi. Yatağın üzerindeki çarşafı kaldırarak içine girdi. “Beni deli gibi öpmediğini bilmesem inanırdım da... Neyse. Anlat, sen seversin yalanı.”

Işıkları kapatıp onunla aynı yatağa girdim fakat gece lambaları açıktı. Birbirimize döndüğümüzde aramızdaki mesafe düne göre daha azdı. Çarşaf belimin biraz yukarısında kalmıştı. Elimi yastığın altına sokarak ona baktım. “Ben seni deli gibi öptüm yani?” diye sordum sol kaşımı kaldırırken.

“Aynen öyle,” diye onayladı. “Hani pes ettin diyorsun ya... Sen var ya, benim kaybetmemi bekliyormuşsun resmen. İtiraf etsene hadi!”

“Sen çıldırmışsın!”

“Tabii gerçekleri söyledim ya?”

Bir müddet susarak birbirimizi izlemeye devam ettiğimizde aklına bir şey geldi. “Sormayı unuttum, sınavın nasıldı? Kafa mı kaldı?”

“Yaptım bir şeyler. Bitti gitti işte, sırada seçmeler var. Onu da atlarsam hayallerime adım adım ilerleyeceğim.”

Merakla kafasını biraz daha yakınıma çekerek o da benim gibi elini yastığın altına koydu ve soluklanıp, “Hayallerinde iyi bir müzisyen olmak mı var?” diye sordu.

İç çekerek sorusunu cevapladım. “Evet. Kendi bestelerimi yazıyorum ve bir gün, bir albüm çıkarabilirim düşünsene! Ya da çok ünlü bir orkestrada keman çalabilirim, sahne alabilirim. Sesimi, varlığımı insanlara fark ettirebilirim. Ben bunun için varım. *Şarkı söylemek ve hissettirmek için.*”

Elini yanağıma uzattığında saçlarımı kulağımın arkasına itti. “Sen çok daha fazlası için varsın.”

“Mesela?”

“Benim için varsın mesela.”

“Kendine daima pay çıkarmaya bayılıyorsun,” dedim gülümserken.

“Yalan mı peki?” diyerek elini çekip tekrar yastığın altına sakladı.

İnkâr etmeden cüretkâr bir tutumla onu onayladım. “Değil. Ben seninle iyiyim, Seyit Ali. Gerçekten çok mutlu ve özgür hissediyorum. Başlarda kaçmaya çalıştığım o adamdın ama şimdi başkalarından kaçıp sığındığımsın. Hatta kendimden bile kaçıp sana geliyorum.”

“Kendinden bile?”

“Senin yanında gülebiliyorum, çok mutlu anlarım oluyor ama başkalarının yanında mutsuzu oynuyorum. Anla işte.”

“Anladım,” dedi memnun bir ifadeyle. “Çok iyi anladım hem de.”

“Peki, sen?” diye sordum dudaklarımı ıslatırken. “Senin hayallerin ne yönde? İyi bir yarışçı olmak mı yoksa iyi bir dövüşçü olmak mı?”

Bu onu biraz düşündürdüğünde bana beklemediğim bir cevap verdi. “İyi bir insan olmak.” Duraksadım çünkü benimle dalga geçer gibi konuşmamıştı. Konuşmalarının arasına soğuk bir esinti sokmamak için devam etti. “Çünkü bu olmadığı zaman hiçbir şeyin anlamı yok. Yaşadığım hayattan biliyorum. İyi bir insan olamazsan hiçbir şey olamazsın.”

Sözleri bir anda ruhumda koca bir boşluğa yayıldı. Üzerime aniden çöken bu ağır ruh hâli rüm sevincimi alıp gittiğinde elimde kalan tek şey koca bir hüznün olmuştu. Seyit Ali kaşlarını çatarak endişeyle, “Ne oldu?” diye sordu.

“Her şey yolundaymış gibi davrandığımı fark ettim bir an.”

“O da ne demek?”

Çaresizce gülümsedim. “Benim bu kadar rahat olmamam gerekiyordu mesela. Her şey bir yana, babama yalan söylüyorum. Sadece burada olduğum için değil, evde yaşananları anlatmadığım ve ondan gizlediğim için. Bunu ona yapmaya hakkım yok ki benim.”

Benim için iyice endişelendi ve bana biraz daha yaklaşarak içimdeki hüznü yok etmek istercesine yüzüme dokundu. “Ama bunu o üzülün diye yapmıyorsunuz ki.”

“Bak, beni bu hayatta daima destekleyen tek kişi o oldu ama ben ona yalan söylüyorum, Seyit Ali. Bu beni yalancı yapar.”

“Hayır, hayır,” dedi kızarak. “Kendine bu kadar haksızlık edemezsin.”

“Öyle ama,” dedim direterek. “Evet, seninle olmaktan mutduyum ama kaçmaya çalıştığım şey, benim gerçeklerim. Görmezden geldiğim şey, benim babam, ailem. Onun güvenini sarsarsam hiçbir şeyin önemi kalmaz ki.”

“Onun güvenini sarsmayacaksın,” dedi bana inanarak. “Kendimi de suçlu hissediyorum ama ne yapayım işte, yanımda ol istiyorum. Bu yüzden sana vicdan yaptırıyorsam eğer tamam... Bu son olsun.”

Şu an yaşadığım an tam olarak gün içerisinde her şeyi yaşamış ve kafasını yastığa koyduğu anda yaşadıklarının ağırlığıyla baş başa kalmış bir insanı özetliyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar farkına varmıştım bazı şeylerin çünkü bunu yapmaya hakkım yoktu.

Seyit Ali gözlerini kırpmadan bana bakarken, “Uyuyabilir miyiz?” diye sordum.

Gözlerini usulca kapatıp açtı.

Ona arkamı döndüm. Bir yanımda mutlu olduğum insan, diğer yanımda ise hayal kırıklığına uğratmak istemediğim insan vardı. Ben aynı anda her şeyi dengede tutabilir miydim? Gözlerimi kapattım ve ellerimi yastığın altına sakladım. Çok değil, saniyeler sonra Seyit Ali’nin kollarını üzerimde hissettim. Bana sarıldı. *Bir yuva gibi* ve bu daha çok ağlama isteği uyandırdı bende.

“Sanırım içini görebiliyorum artık,” diye fısıldadı tane tane. “Kırıksın ve bunu belli etmemeye çalıştıkça daha çok kırılıyorsun. Vicdan sahibisin ama bundan kaçmaya çalıştıkça kendine ihanet ettiğini düşünüyorsun. Mutluluğa koşmak istiyorsun ama güldükçe düşmekten korkuyorsun.” *Beni bu kadar iyi mi tanıyordu?* Sözleri gözlerime indirdiği bir damla yağmurdan farksızdı. “Sen mutlu olmak istedikçe bunu hak ettiğini düşünmüyorsun, Neva. Ama biliyor musun?” diye sordu ve bekledi. Nefesimi tuttum. *Nefes oldu.* “Mutlu olmayı en çok hak eden kişi sensin. Kendini özgür bırak ve doğru bildiğini yapmaya devam et. Çünkü sen hep böyleydin.”

Ruh hâlimin aşağıya düşmesi, Seyit Ali’nin bana daha sıkı sarılmasıyla hafifledi. Gözlerimi bir an olsun bile açmadım *çünkü bazı aydınlıklar, karanlıktan daha kör edici olabiliyordu.*

Ertesi sabah sakince uyandım. Seyit Ali'nin kolları üzerimde değildi. Onu uyandırmadan sessizce ayaklandım ve olduğum yerde onu izledim. Yine de her şeye rağmen bana inanan ve destek çıkan biri daha vardı. Dün gece beni satır satır anlatırken ona teşekkür bile edememiştim.

Sessizce odadan çıktım ve ellerimi, yüzümü yıkayarak mutfığa girdim. Birkaç saate eve dönerdim ama önce kahvaltı hazırlamalıyım. Dolaptan birkaç yumurta çıkardım ve onları çırpmaya başladım. Diğer yandan da çay demledim. Güzel ve sıradan bir kahvaltı hazırlamak niyetindeydim kısaca. Sakin bir ruh hâliyle kahvaltıyı hazırladıktan sonra Seyit Ali'yi uyandırmaya gittim elimde bir bardak su ile.

Uyanmazsa direkt yüzüne dökecektim. Elimdeki bardağı gizleyerek tepesinde dikildim. "Seyit Ali, kalk hadi!" diye başladım. Kıpırdandı ama gözlerini açmadı. Onu tekrar uyardım. "Kalk hadi, sabah oldu be!"

Daha çok kıpırdandığında uykulu bir sesle ağzını araladı. "Güneşi göremiyorum."

"Gözlerini açmazsan nasıl göreceksin, manyak!"

"Gözlerimi açmak istemiyorum," dediğinde omuzlarımı kaldırıp elimdeki bardağı sıkıca kavradım. "Belki bu sana yardımcı olur." Cümlem biter bitmez bir bardak suyu kafasından aşağı boşalttım.

Yattığı yerden hızla kalkarken ellerini yüzüne götürdü. Ben ise gülmeye başladım. "Ya var ya," diye homurdandı hâlimden memnun kalmazken. Neyse ki onun üzeri çıplaktı ve benim kadar zor durumda değildi. "Ya, nasıl oluyor-muş?" diye sordum gülerek. "Böyle de alırım intikamımı."

Ellerini yüzünden çekip bana baktı. Saçlarının uçlarından su damlaları dökülüyordu. "Kısasa kısas ha?" diye sordu.

"Hı hı," diye uzattım harfleri. Bıkkınlıkla ama hâlimden de memnun yanını saklamazken derin bir nefes aldı. "Hadi kalk, kahvaltı hazırladım," dedim yanından ayrılırken. "Tembellik etme!"

"Bak, ben alışmaya başlıyorum ama bu olaya!" dedi. "Kahvaltı hazırlamalar falan..."

"Alışma, alışma," dedim koridora çıktığımda. "Bir daha zor bulursun."

Arkamdan bir şeyler söyledi ama ne dediğini anlayamadım. Mutfığa girdiğimdeyse beni durduran şey, kapının çalması oldu. Elimdeki bardağı bırakıp doğruca kapıya ilerledim çünkü Seyit Ali açmak için pek müsait sayılmazdı. Öylesine gittiğim bu yolda kapıyı açmamla her şey tepetaklak oldu. Hani hayallerimden bahsetmişim ve hayal kırıklığı diye noktalamışım ya... Hayallerim kırıldığı yerde başlamıştı.

Çünkü babam karşımdaydı.

KALBE TAKILMIŞ KELEPÇE

Babam karşımda duruyordu. Öyle bir anın içindeydim ki hiçbir mantıklı açıklaması olmadığı gibi hiçbir kaçıışı da yoktu. Söylediğim tüm yalanlar az sonra burnumdan gelecekti ve ben babamı üzmekle kalacaktım. Onu üzmek istemiyordum ama bunun için geç kalmıştım. Yutkunamadığım şu anlarda nefesimi hissedemedim, babam hareket etmeden gözlerime öyle bir bakıyordu ki ondan korku değil, hüznün ve pişmanlığın hissini alabiliyordum. Bana bu kadar güvendiği için pişmandı. Bu pişmanlık da onu hüzne sürüklemişti. Ağzını usulca aralayarak, “Neva,” diyebildi. Sesi kontrollüydü. “Sen neden buradasın?”

“Baba, ben...” diyebildim doğru dürüst cümle bile kuramadan.

Babam sabırla beni bekledi ama biraz daha böyle devam edersem sabrının diğer yanını da tatmış olacaktım. “Sen ne?”

“Ben sana...”

“Sen bana yalan söyledin!”

Söylediği cümleyle yüzüme bir ayna tuttu.

Babam tok sesiyle, “Neva, bana bir açıklama yapacak mısın kızım?” diye sordu. “Kimin bu ev ve senin burada ne işin var?”

Sorduğu soruları dinlerken koridorun başında Seyit Ali’yi gördüm. Seyit Ali çok hızlı olmayan adımlarla yanıma geldiğinde gözlerimi sımsıkı yumdum ve az sonra yaşanacaklar için kendimi hazırladım. Gözlerimi açıp kafamı hafifçe kaldırdığımda Seyit Ali sorgulayıcı ve meraklı bakışlarla babama bakarak, “Siz?” diye sordu.

Babam çatık kaşlarıyla, “Babasıyım,” dedi. “Sen kimsin peki?”

Seyit Ali’nin, “Has...” dediğini işittim ama bunu babam duymuş olamazdı. Allah’tan üzerine bir şey giymişti de beni iyice işin içinden çıkılmaz bir hâle sokmamıştı. Sonra hemen toparladı. “Merhaba.”

“Neva!” Ses tonu giderek üzücü oluyordu, sanki üzülmeye hakkım varmış gibi. “Bana hemen şimdi mantıklı bir açıklama yapacak mısın? Bu yanındaki çocuk kim? Sen neden buradasın?”

“Baba, ben özür dilerim,” diyebildim kısık sesimle. “Gerçekten çok özür dilerim.”

“Ne için? Yalan söylediğin için mi?”

“Her şey için,” dedim. “Böyle olmasını istemezdim ve suçluyum. Cidden bak...”

“Bana hemen bir açıklama yapar mısın?” diye tekrarladı ve bu sefer çok baskıcıydı. Yüzüme soğuk bir rüzgâr estiğinde Seyit Ali bir adım öne çıktı fakat babam onu hızla uyardı. “Sen konuşma!”

Seyit Ali hiçbir şey diyemedi.

“Baba,” dedim boğazımı temizleyerek. Babamın gözlerindeki o sert tutumu görmeye başladım. “Ben sana yalan söyledim. Dün gece evde değildim. Burada kaldım. Burası da Seyit Ali’nin evi. Yani...” dedim ekşiyen suratıyla ve Seyit Ali’yi işaret ettim. “Onun.”

Babam gözlerini Seyit Ali’nin çehresine çevirdi. “Sen kimsin? Neyi oluyorsun kızımın?” Babam ondan bir cevap almadan bana baktı. “Neyin oluyor, Neva? Tanımadığım bir adamın evindesin, farkında mısın? Ama her şey bir yana, beni asıl üzen şey, bana yalan söylemiş olman.” İşte asıl kırıldığı yer burasıydı. *Ona yalan söylememdi.*

“Bakın,” diye araya girdi Seyit Ali sakince. “Maksadım size saygısızlık yapmak değil ve sizi anlamaya çalışıyorum ama inanın sandığınız gibi bir durum yok ortada...”

“Ne sanmış olacağım ki?”

Seyit Ali sakince soluklanarak, “Kafanızda şu an nasıl şekillendim bilmiyorum ama lütfen ona kızmayın,” dedi. “Size yalan söyledi çünkü benim hatam. Burada bir suçlu arıyorsanız o kişi benim. Neva, sizi asla üzmemek istemez. Lütfen ona kızmayın.”

“Sen kimsin de bu meseleler hakkında karar veriyorsun?” diye sordu babam. “Sen, Neva’yı ne kadar tanıyorsun?”

“Emin olun, çok iyi tanıyorum,” dedi Seyit Ali sakinliğinden ödün veremeyerek. “Evet, her şeyden önce bir baba olarak kırıldığınızı ve sinirlendiğinizi görüyorum, hak da veriyorum ama lütfen onu kırmayın. Bakın, bana istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz çünkü şu an bu durumdaysak suçlusu benim.”

Babam aslında çok fevri ya da agresif bir insan değildi ama bu durum onu böyle olmaya itiyordu. “Sana neyin hesabını sorayım ben?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Burada hesap soracağım tek kişi var, o da kızım. Seni tanımıyorum. Onun da açıklamasını yapacak kişi sen değilsin.”

Seyit Ali derin bir nefes alıp sözlerine yenilerini eklemek istediğinde ben de dâhil oldum. Kuru dudaklarımı nemlendirip, “Sana ondan hiç bahsetmedim ve sırf bu yüzden yalan söyledim,” dedim. “Ama yemin ederim niyetim seni üzmemek değildi.”

“Beni müthiş bir hayal kırıklığına uğrattın,” dedi babam gözlerindeki ifadeyle sözleri örtüşürken. “Senin tek bir sözünü bile ikiletmeden, seni bir an olsun sorgulamadan geçti ömrün çünkü sen benim canımsın. Sen benim camımsın, Neva... Fakat şimdi görüyorum ki hata yapan benmişim. Bana mantıklı bir açıklama bile yapamıyorsun.”

“Seni daha fazla üzmek istemiyorum,” diyebildim çaresizce. “Özür dilerim... Çok özür dilerim.”

Sesim bir vazoydu ve dudaklarımdan çıkanlar da yere düşmüş vazonun parçalarıydı. Her türlü paramparça olmuştum toprağıma suyum vereni adamı da incitirken. “Neden yalan söyledin peki?” diye sordu bu sefer. “Bir sebebi mi vardı? Bir şey mi oldu?”

“Hayır,” dedim kendimi sıkı sıkıya tutarken. “Sadece... Sadece,” diye mırıldandım ama kahrolası kelimeler bir araya gelmemek için sözleşmiş gibiydi. “Öyle olması gerekti. Yemin ederim seni üzmek için yalan söylemedim ben. Hem kötü bir şey de yapmadım, inan bana.”

“Kızım, ben sana kötü bir şey yaptın demiyorum,” diye açıkladı. “Bana yalan söyledin, olan bu. Evet, bu kötü bir şey ama beni sadece söylediğin yalan ilgilendiriyor.” Gözlerinin ucuyla Seyit Ali’ye ters bir bakış attı. “Bu çocuğı da tanımıyorum. Biliyorum, sen sana zarar verecek insanların yanında durmazsın ama...”

“Ben asla ona zarar vermem,” dedi Seyit Ali çabucak. “Ben kızınıza yanlış bir şey yapmam, onu ve sizi üzecek bir şey yapmam.”

“Bunu bilmiyorum,” dedi babam. “Seni tanımıyorum, seni daha önce hiç görmedim ve nasıl davranmam gerektiğini bile kestiremiyorum.” Derin bir nefes aldı. “Bizi yalnız bırak.”

Seyit Ali bir süre durdu, sonra da sakince soluklanıp kafasını aşağı yukarı salladı. Yanımdan geçip gittiğinde yutkunarak babamın karşısında durdum. “Neva,” dedi yüzüme bakarken. “Bana bunu yaşattığına da inanamıyorum. Ne gibi bir sebebin vardı da bana yalan söyledin? Ben sana korku mu verdim yoksa seni baskıyla mı büyüttüm? Sana yeterince güven veremedim mi? Sana sevgi de mi veremedim? Eksik mi kaldım?”

“Hayır, baba. Asla!” dedim sesim titrerken. “Sen benim için her şeyin en iyisini yaptın, asla inkâr edemem ki. Hata benim. Ben yaptım her şeyi, eksik olan benim.”

Onunla ilk defa karşı karşıya gelmiştik, ondandı bu kırgınlığımız ve seslerimizin titreyişi. Babam bunun için kendini bile suçlamıştı çünkü ona ilk kez bu acıyı yaşatmıştı. Babam pes eder gibi geri çekildi. Kaşlarını çatırdı. Sakince gözlerime baktı ama keşke bağırsaydı ve bana delicesine hesap sorsaydı zira sessizlik çoğı gürültüden daha çok sağır edici olabiliyordu. “Şu an başka bir şey demiyorum çünkü sana ne diyeceğimi de bilemiyorum. Neyin hesabını soracağımı da bilmiyorum. Tek bir şeyi bil, *hayal kırıklığısın.*”

Acıyla öne çıktım. “Baba, özür dilerim... Bak, gerçekten üzgünüm.”

“Bu bana söylediğin tek yalan da değil üstelik, bunu da biliyorum,” dedi. “Benden daha neleri gizlediğini bilmiyorum mesela.” Konuşamadım ve bu ona söylediklerinde haklı olduğunu göstermişti. Kafasını hafifçe sallayıp, “Bak, haklıyım işte,” dedi. “Tamam, senin istediğin gibi olsun, kızım.”

"Ama beni bir dinlesen," dedim son çare mırıldanarak. "Seni asla üzmem istemediğimi bilirsin. Bildiğini de biliyorum..."

"Hayır," diye kesti sözlerimi. "Hiçbir şey bilmiyorum. Şu an bu kadar mesafeli davranıyorsam kalbini kırmayayım, kendime hâkim olayım ve olaylar soğuduktan sonra seni dinleme şansım olsun diye... Şu an bu kadar sakinsem yaptıklarının değil, söylediklerinin beni üzdüğünü bil diye. Ben seni yargılamıyorum, ben seni kısıtlamıyorum ama buna da tepkimi koyarım. Serhan'dan beklerdim ama sen bana bunu yaşatmayacaktın!"

Gözlerim dolmuştu ve ağlamak üzereydim. İşte asıl meselemiz buydu. Babam, Serhan gibi olmadığım için daha çok severdi beni ve ben onunla arkadaş gibi geçinirdim. Hayatımda tek ihanetini tatmadığım, desteğini sonsuzca hissettiğim adama, babama yalan söyleyerek onu böyle cümleler kurmasına itmiştim. Kalbim acıdan titrerken babam asansör kapısına doğru ilerledi ve düğmeye basıp bana baktı. Hiçbir şey yapamadım. *Dur* desem, *dinle* desem olmayacaktı. Onun beni anlaması için sakin kalmasına ihtiyacı vardı. Kötü konuşmamak, beni yıkmamak için kendiyi kalmasına ihtiyacı vardı. İşte bu yüzden babamdı... Ve ben de onu hayal kırıklığına uğratan kızıydim.

Babam tek bir kelime dahi etmeden asansör kapısı açıldığında içeri girdi ve gözden kayboldu.

Kapıyı yavaşça kapattım ve sırtımı kapıyı yaslayarak kafamı öne eğdim. Kendimi sıkı sıkıya tutuyordum bağırmmamak ve ağlamamak için. Seyit Ali sakince yanıma geldiğinde karşımda durdu. Bir şey diyemiyordu. Dudaklarımı kemirmeye başladım tekrar, bu sayede kendimden hırsımı alabilirdim. "Salağım ben," dedim. "Her şeyi hak eden bir aptalım."

"Hayır, değilsin," diye konuştu. "Böyle konuşma."

"Öyleyim," dedim ısrarla. "Yalancının önde gideniyim." Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi sımsıkı kapattım. "Söylediklerinde haklı. Yalancıyım ve hayal kırıklığıyım. Bundan ötesi olamaz ki. Hiçbir şeyim ben."

"Şşşt!" diye uzandı elleri yüzüme, eğik olan çehremi kendine doğru kaldırdı. Ağlamamak için dolmuş gözlerime baktı. "Hiçbir insan dört dörtlük değildir, bunu çok iyi biliyorsun. Ben de başkaları için hayal kırıklığı oldum, başkalarını üzdüm ama bunu onlar üzölsün diye yapmadım ki. Senin babanı ne kadar sevdiğini biliyorum, onun da seni nasıl sevdiğini gördüm. Emin ol, başka bir baba ya da herhangi bir insan olsaydı çok daha ağır tepkiler verirdi ama o yapmadı." Bana bir adım yaklaştı ve daha yakından baktı. "Sakın kendine haksızlık etme. Böyle bir insan değilsin."

"Bu öylesine bir kırgınlık değil ki. O bana sonsuz güveniyordu ama ben yoktan yere güvenini sarstım. Onu üzdüm."

"Birini üzmenin neler hissettirdiğini çok iyi bilirim." Yanağını hafifçe kafamın üzerine yatırdı. "Ama kendini üzmene asla izin vermem."

Kendimi usulca göğsünden çektiğimde ellerimle hızla gözlerimin altını sil-dim. Ağlamamıştım ama parmak uçlarımda varlığı hissedilir bir ıslaklık vardı. Burnumu çekip, "Ben gideyim artık," dedim. "Zaten neden hâlâ buradayım, onu da bilmiyorum." Söylediğim şey, onu bana dümdüz bakmaya ittiğinde kafamı sakince sağa doğru yatırdım. "Seni kastetmedim, senin hiçbir suçun yok. Benim hatam, tamamen benim hatam."

"Beni boş ver," dedi omzunu silkerek. "Baban bana her şeyi diyebilir ama seni kırsın istemiyorum."

Beceriksizce tebessüm ettim. "O beni kıramaz çünkü ben onu çoktan kırdım bile."

"Eve mi gideceksin?"

"Hayır," dedim çantamın fermuarını açarken. "Babamla konuşmam gerek. Tabii önce kendimle kalmalıyım." Soluklandım. "Ve her şeyden önce evi de kontrol etmeliyim. Babama burada olduğumu kim söyledi peki? Kim ispiyonladı bizi?"

"Eğer ki bu işin altından da o abin olacak döl çürüğü çıkarsa bu sefer ke-man dövmesi yerine kanayan gül dövmesi yaptırırım ama sırtına değil, oturma organına!"

Keyifsizce homurdandım. "Sanatsal çalışıyorsun bu aralar."

"Hem de ne sanatsal."

Kafamı iki yana salladım. "Serhan'ın söylediğini sanmıyorum. Babamla araları iyi değil. Hem o söylemez, gelir direkt basar."

"O biraz sıkar," dedi sertçe.

Hafifçe göğsümü kaldırıp indirdim. "Bilmiyorum ama Serhan olmadığına eminim. Her kimse de onu bulacağım. Bir sanatsal çalışma da ben yapayım, bakalım nasıl oluyormuş?"

"Çok zevkli oluyor."

Gözlerimi devirerek gülümsedim. "Sersem."

Gülümsememin sönmesine müsaade etmek istemedi. "Kahvaltı hazırladın ve onu yemeden gidecek misin yani? Şu an hassas olduğun için üzerine gelme-meye çalışıyorum ama biraz sakın kal, olur mu?"

Ona dik dik baktım. "Bunu da bana sen mi diyorsun yani? Sakın kal?"

Dudaklarını sarkıttı. "Ben sakın kalamam ama sen kal."

"Ben hiç kalamam," dedim inatla. "Kendimi biliyorum. Bir hata yaptım, onu kırdım ve bir şekilde düzelteceğim bunu. Eskisi gibi olmasa da deneyeceğim. Sonra da kendi işimi halledeceğim." Kıyafetlerimi çantamın içine koyduktan sonra fermuarını kapattım.

Seyit Ali yüzüme bakarak, "En azından kahvaltını yap," diye söylendi. "Zaten her şey çok taze. Bir de bu ruh hâliyle seni kendinle mi bırakayımı?"

“Kendimle kalmam gerek,” diye baktım yüzüne ölü gibi. “İçimdeki her şey bitti sanki. Birini kırdıktan sonra gülemiyorum, gülsem de sahici davranamıyorum. Ben biraz kendimle kalayım, sonra seni ararım.”

Bunu hiç istemiyordu ama zorlamak da fayda etmeyecekti, bunu da bal gibi biliyordu. Hazırladığım kahvaltı öylece masada kalmıştı. Üzerime çekidüzen verdikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Seyit Ali ciddi manada çaresizce duruyordu ve bana engel olmak için çırpınıyordu ama tavrımdaki kararlılık onun dudaklarına bir kilit vurmuştu. *Kal* dese de gideceğimi biliyordu. Yanında üzülmek değil, kendimle üzülmek ve düşünmek istiyordum çünkü bunun sorumlusu bendim. Ayakkabılarımı giydim ve suratına baktım. “Dün gece için teşekkür edemedim,” dedim sakince. “Söylediklerin için.”

“Teşekkür etmen için söylemedim,” diye mırıldandı. “Öyle olduğun için söyledim.”

“Yine de çok özeldi,” dedim saklamadan. Gülümsemeye çalıştım çünkü bu suratımı hak etmiyordu ama ben de duygularımı saklamak konusunda her zaman ustaca davranamıyordum. Derince soluklanarak çantamı sırtlandım. Kafamı yere eğip kaldırdığımda dudağımın kenarını kıvırdım ve hayretle güldüm. “Ben bu eve ne zaman gelsem hiç iyi şeyler olmuyor. Sanırım evrenin bir mesajı var ve ben akıllanmıyorum.”

“Sorun buysa evimi değiştirebilirim,” dedi tok bir sesle. “Senin için.”

“Bu başka bir şey.” Birkaç saniye sonra devam ettim. “Her neyse, yeterince garip bir sabah oldu zaten. Konuşup halletmem gereken meseleler var. Sonra haberleşiriz, olur mu?”

“Tamam,” diye kabullendi. “Zaten başka şansım yok ki.”

“Seni kırmak istemediğimi bil,” dedim gitmeden önce aklımın yarısını da burada bırakmamak için.

Seyit Ali gözlerime bakıp, “Beni umursama,” diye konuştu. “Sen şu kırgınlığından kurtul ve kendini suçlamayı bırak yeter.”

Sakince nefes alıp verdim ve gözlerimi de aynı dinginlikte açıp kapattım. Sonra da onunla vedalaşarak evden ayrıldım.

Bir müddet kendimle baş başa kalıp iç mahkememde bir yargıya vardıktan sonra babamın evine geldim. Evet, her şey çok tazeydi ama ben sabırsızdım. Bunu hemen halletmezsem tüm gün, belki de daha uzun bir süre ruh gibi etrafta dolanacaktım. Bunu da hak ediyordum ama babamın da üzülmesine razı değildim. Derin bir nefes alıp vererek kapının zilini çaldım. Serap abla sevecen bir ifadeyle kapıyı araladığında, “Hoş geldin, Leyla,” dedi.

“Hoş buldum,” diye baktım yüzüne. “Babam evde mi?”

“Evet, içeride. Gel lütfen.”

Kapıyı iyice araladı, içeriye adım atmamla göğsümde inanılmaz bir baskı oluştu. Kendimi tutarak salona doğru ilerledim ve babamı oturma odasında

elleri cebinde dışarıyı izler hâlde buldum. Pencere önünde duruyordu. Serap abla hiç rahatsızlık vermeden mutfığa doğru ilerlerken sakın olmaya çalışarak küçük adımlarla babamın yanına ilerledim. Çaprazında durarak dudaklarımı ısırdım ve çantamın kemerini sıktım. Babam, "Neva, hâlâ sinirliyim," dedi. "Şu an konuşacak doğru zaman değil."

"Baba, lütfen konuşalım," dedim. "Sana anlatayım, sonra yine kırıl bana. Beni dinle lütfen."

"O an sorduğumda mantıklı bir açıklama yapmadın, şu an seni dinlesem ne işe yarayacak?"

"O an şok içerisindeydim," diye itiraf ettiğimde yüzünü sağa doğru çevirip gözlerime baktı.

"Niye acaba?" diye sordu. "O an neden şok içerisinde kaldın? Ben izah edeyim," deyip temelli bana döndü. "Söylediğin yalan ortaya çıktı diye."

"Seni utandırmak ve yüzünü kızartmak istemedim."

"Bunu senden beklemediğim için bu tepkiyi veriyorum," dedi ağır ağır. "Aynı şeyi Serhan yapsa umurumda olmaz çünkü ondan her şeyi bekliyorum." Kendi kendine homurdandı. "Zaten onun beni baba yerine koyduğu mu var?" Canının acıdığını nasıl da hissediyordum böyle? Yüzüme doğru hafifçe eğildi. "Ama sen? Ama sen, Neva? Bana kocaman bir yalan söyledin. Evde olduğunu sanıyorum ama kızım, tanımadığım birinin yanında kalmış! Üstelik ortadaki tek sorun yalan da değil, kızımın kimlerle arkadaşlık kurduğunu bilmemem."

"Kötü biri değil," dedim sessizce. "Seyit Ali, gerçekten kötü biri değil ve bana zarar vermez."

"Sana *Neva* dedi," diye mırıldandığında kafamı hızla kaldırıp küçülmüş gözlerimle babamın gözlerine baktım. "Sana benim seslendiğim gibi seslenecek kadar mı büyük bir şey var aranızda? Babana yalanlar söyleyecek kadar mı tanıdın onu?"

"Sana şimdi onu mu anlatayım?"

Gözlerini irileştirdi. "Evet, onu anlatacaksın. Kimlerle ne yaptığını, kimlerin yanında kaldığını bilmek benim en doğal hakkım. Ama bana mantıklı bir açıklama yap önce."

"Sana yalan söyledim çünkü izin vermeyeceğini biliyordum. Seyit Ali'yi anlatmadan onunla kalmama izin vermezdin. Aslında mantıklı bir açıklaması yok, sadece aptallığımdan. Yani..."

"Kaç yaşında?" diye sordu. "Öğrenci mi? Ne iş yapıyor peki?"

"Öğrenci ve yirmi bir yaşında," dedim. *Dövüşçü ve yarışçı olduğunu söylesem adama inme inerdi maazallah!* "Hatta konservatuvar öğrencisi."

"Nerede tanıştınız?"

"Arkadaş grubu vesilesiyle," dedim açık açık. "Hem iyi biri olmasa ya da bana kötülüğünün dokunacağını bilsem durmam ki orada."

"Geçen gün Burçin'in ima ettiği çocuk bu muydu?" diye sordu bir anda.

"Evet," dedim düz bir sesle. "Ama o zaman şimdiki gibi değildi."

"Şimdiki gibi?" diye kaldırdı sol kaşını. "Şimdi ne durumdasınız?" Sustum. Babam ellerini cebinden çıkarıp kendini bir adım arkaya itti. "Bak, ben burada seni arkadaş gibi dinlemeye çalışıyorum. Sana kızmıyorum, seni kalbin için yargılamıyorum ama bunları bana anlatmaya mecbursun. Madem hayatında biri var, kim olduğunu bilmem gerek, benim ona güvenmem gerek... Tabii önce sana tekrar güvenmeliyim."

O nefes boşluğundan sonra söylediği şey benim nefesimi tıkadığında yeniden parmaklarımla oynamaya başladım.

"Neva," diye anlamaya çalıştı beni, ben karşısında suskun kalmaya devam ettikçe. "Benim neye kırıldığımı biliyorsun, değil mi? Evet, seni anlamaya çalışıyorum. Genç kızsın, birini sevebilirsin, birine âşık olabilirsin ve kalbin sana bir süre şey yaptırabilir ama çok rahat yalan söylemene üzülüyorum. Sen bana bunları anlatmış olsan ben seni odaya mı kapatacağım yoksa seni dövecek miyim? Böyle bir insan mıyım ben? Senin bu yaptığın şey tamamen kendimi sorgulatmaya itti beni. Demek ki sana yeteri kadar iyi bir baba olamamışım."

"Hayır, kendini suçlama," dedim tekrar. "Sana diyorum ya işte, ben yaptım ben. İnan ben de çok üzgünüm. Böyle olsun istemezdim. Özür dilerim, baba. Seni asla üzmem istemedim."

Beni anladığını biliyordum ama gözlerindeki bu kırgınlığı bir türlü yok edemiyordum. Şimdi yok etsem bile bir daha bana kolayca güvenmeyecekti, bunu biliyordum. Olduğu yerde öylece bana bakmaya devam ederken sakince soluklanarak, "Tamam," dedi.

Heyecana kapıldım. "Neye tamam?" Hevesle gülümsedim. "Barıştık mı?"

Gülümsemeye çabaladı. "Küs değiliz ama..."

"Tamam, söz," dedim hızlı hızlı. "Söz, üzmeyeceğim seni bir daha. Hem ben seni kırmak istemedim ki. Bu zamana kadar seni kırmadım bile, kıramadım, şimdi..."

Bu sefer de o benim sözümü kesti. "Şimdi hayatında bir çocuk var ve buna mecbur kaldığını düşünüyorsun ama yanlış. Neyse," dedi. "Bu hissettiğin şey sana hatalar ve yanlışlar yaptırabilir ama bana sakın bir daha yalan söyleme, tamam mı? Çünkü gerek yok. Ben seni her zaman dinlerim, her zaman yanında olurum ve olacağım da. Babanım ben senin."

"Biliyorum, elbette."

"Ama o çocuğa güvenmiyorum," diye mırıldandı. "Pat diye kabullenecek biri değilim, bunu bil. Elbette ki kalbine saygı duyuyorum ama benim kızımı almak böyle kolay değil."

"Baba, sakın olur muun? İşler o raddeye gelmedi. Kimse bir yere gitmiyor, sakın."

“Zaten gidemez,” dedi. “Okulunu okuyacaksın.” Bu konu sevmediğim ve istemediğim yerlere giderken babam, “Peki, annenin haberi var mı?” diye sordu.

“Haberi yok,” dedim.

“Çok güzel,” diye geri çekildi.

“Peki,” dedim ortam sakinleştiğinde. “Orada olduğumu nereden öğrendin, baba? Beni mi takip ettin yoksa biri mi söyledi yerimi?”

Kaşlarını çatı. “Özel bir numara yerini mesaj attı. Başta konduramadım ve dalga geçiyor sandım ama adını da verince iyice tedirgin oldum. Sana sonuna kadar güvendiğim için oraya gitmek istemedim ve kendimi haksız çıkarmak için mesaja uydum. Hatta çok rahattım çünkü öyle olmadığını biliyordum ama sen kapıya çıkınca...” Omzunu silk. “İnan bana, haksız çıkmayı her şeyden çok isterdim, kızım.”

İçimdeki duyguları bastırdım ve mesajın kimden olduğunu düşünmeye başladım. O sırada Burçin içeri girdi ve bize seslendi. “Annem bir şeyler hazırlamış, hadi gelin.”

Duraksadım ve Burçin’in yüzüne baktım. *Burçin olabilir miydi?* Biz onunla başından beri düşmandık ve dün bir anda her şey normalmiş gibi davranmaya başlamıştı. Aklıma direkt o gelmişti. Onun dışında bir sürü kişiye daha şüphe koyabilirdim. *Ozan, İpek, Berrin...* Hepsi olabilirdi, sonuçta beni sevmiyorlardı ama şu an bana en yakın kişi Burçin’di. Yine de umarım yanılan ben olurum. Aksi takdirde bunun bedelini çok ağır öderdi, bunu her kim yaptıysa ödeteceğim gibi.

Babam, “Geliyoruz,” dediğinde bir şey diyemedim. Serap abla, kurabiye ve kek yapmıştı. Çayları koyarken, “Senin sınavın nasıl geçti, Leyla?” diye sordu. “Babandan aldım haberleri ama yine de sana da sormak istedim.”

“Teşekkür ederim, güzel geçti,” dedim geçirir gibi. Bakışlarımı Burçin’e çevirdim. Bana sakın sakın bakıyordu, tıpkı dünkü gibi. Ona bunu sormalıydım, hem de hiçbir çekincem olmadan ve planlar yapmadan. Sofradan kalktığımızda onunla konuşacaktım.

On beş dakika süren bir boğaz alışverişinden sonra ayaklandım. “Ellerine sağlık, Serap abla. Çok güzel olmuş.” Serap abla tebessümle gözlerini kapatıp açtı. Elime tabakları aldım ve Burçin’e göz ucuyla baktım. “Sofrayı biz toplarız Burçin’le.”

“Yok, kızlar, siz zahmet etmeyin,” diye itiraz ettiğinde Burçin sakince bana uyararak bir tabak aldı ve ikimiz birlikte mutfığa girdik. Sofradaki tabakları buraya taşıdığımızda direkt kollarını sıvadı ve öylece tabaklara baktı. Sanki daha önce hiç mutfığa girmemiş gibiydi.

Onu öylece izlerken kapıyı yavaşça kapattım ve durduğum yerde Burçin’e direkt sordum. “Babama özelden mesaj atan sen miydin?”

“Anlamadım?” dedi bir anda çehresini bana evirdiğinde. Sarıya dönük saçlarını omzundan geriye doğru itti. “Ne mesajı?”

“Bak, eğer arkamdan iş çevirip bana tuzak kurduysan...”

“Bir dakika ya!” dedi şaşkınlıkla. “Ben şu an neyden bahsettiğini anlamıyorum. Sen iyi misin? Ne oluyor?”

“Sen neden bir anda bana iyi davranmaya başladın?”

“Farkında değilim.”

“Dalga mı geçiyorsun benimle?”

“Leyla,” dedi bedeninin tamamıyla bana dönerken. “Neden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Her kim ne yaptıysa o ben değilim, anladın mı?”

“Sana güvenmiyorum ki,” dedim saklamadan.

Omuz silkti. “Güvenmek zorunda değilsin zaten. Sana kendimi kanıtlamak zorunda da değilim ayrıca.” Güldü. “Hayır, işim gücüm yok, oturup sana tuzak mı kuracağım? Ha, bir de Bülent amcaya özelden yazacağım?” Genzini temizledi. “Tamam, anlıyorum. Birbirimizi sevmiyoruz ve güvenmiyoruz ama sana tuzak kurmam.”

“Sen yle diyorsan öyle olsun ama bu işin arkasından sen çıkarsan fena olur.”

“ıkmazsam gelip paşa paşa özür dileyecek misin peki?”

“Dileyeceğim,” dedim.

“İyi,” diye güldü. “şimdiden dileyebilirsin çünkü çok geçmeden bunu yapmış olacaksın.” Ona ters ters bakıp tabakların üzerindeki kurabiyeleri toplama-ya başladım.

Babamın evinden ayrılırken dünkü alışverişte aldığımız kıyafetleri orada bıraktım. şu an ihtiyacım yoktu. Sakin adımlarla yolda yürürken telefonuma uzandım ve Seyit Ali’yi aradım. Çok bekletmeden telefonuma dönüş yaptı. “Neva, iyi misin?”

“İyiyim,” dedim onun aksine daha sakın bir ses tonuyla. “Babamla konuştuk. Her şey eskisi gibi oldu diyemem ama topladık bazı şeyleri.”

“Kızdı mı sana, bağırdı mı?”

“Hayır,” diye devam ettim. “Bir şeyler sordu, ben de söyledim.”

“Ne gibi?”

“Seni sordu mesela?”

“Beni mi sordu?” dedi ilgisi daha çok çekilirken. “Ne sordu? Sen ne cevap verdin? Kızım, anlatsana işte. Sabahtan beri meraktan kurudum lan!”

“Su i.” Birkaç saniye cevap vermedi. “Tamam, tamam,” dedim gülümserken. “Kusma.” Derin bir nefes alıp verdiğinde daha çok güldüm ve sonra

toparlayarak konuştum. “İşini gücünü sordu. Ben de boş beleş gezen, ülkeye gram faydası olmayan manyağın teki dedim.”

“Sen ne zamandır böyle adamlardan hoşlanır oldun?”

“Ne?” dedim bir anda adımlarımı durdurup gülmeye tekrar başladığımda. “Ben senden hoşlanıyor muyum yani? Bayılıyorsun valla yazıp çizmeye.”

Güldü. Gülüşü içimde öldürdüğüm her ne varsa onları diriltecek kadar dokunmuştu kalbime. “Tamam, ben biliyorum nasılsa, sen söylemesen de olur,” dedi. “Cidden böyle söylemedin ama değil mi?”

“Saçmalama,” dedim yürümeye devam ederek. “Sadece senin de öğrenci ve yirmi bir yaşında olduğunu söyledim. Dövüştüğünü ve yarışlara katıldığından bahsetmedim ama ileride bunları da öğrenirse... Bilmiyorum, pek hoşuna gitmeyebilir.”

“Senin hoşuna gidiyorsam babanı dert etme.”

“Ay, sen iyice manyaklaştın ya!” dedim gülerek.

Seyit Ali, “Neredesin sen?” diye sordu.

“Yürüyorum,” diye cevapladım. “Önce bir eve gitmem gerek. Belki bugün Semih’le buluşuruz.”

“O niye?”

Sakince cevapladım. “Zor zamanlardan geçiyor ve yanında olmalıyım. İyi arkadaşlar böyle yapar çünkü.”

“Sorunu ne?” diye sordu sonra. “Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Hayır,” dedim. “Sana da anlatmayayım şimdi, belki istemez bilmeni. Sadece çok kötü günler geçiriyor ve yanında olmak istiyorum.”

“Sen öyle diyorsan,” diye mırıldandı.

Gülümsedim. “Ben kapatıyorum o zaman,” dedim. “Sonra görüşürüz.”

“Ne kadar sonra?”

“Çok uzun sürmez ama babamın gözüne batacak bir şey yapmamam gerek. Daha tam düzelmedi durumumuz, o yüzden.”

“Tamam, seni zora sokmam,” dedi düz bir sesle. “Eve gidince mesaj at. Aslında bana her an mesaj at sen.”

Gözlerimi irileştirdim. “Çip tak bence, kolay yolu.”

“Düşünmüyor değilim.”

“Ruh hastası,” diye gülerek ona veda ettim. “Tamam, hadi kapatıyorum... Kapatтым.”

Telefonu yüzüne kapattım ve gülerek ekrana baktım. Onun da güldüğünü bildiğim için daha geniş güldüm. Eve gidene kadar moralim, sabahkinden daha iyiydi.

Eve geldiğimde teyzemlerin hâlâ gitmemiş olması ayrı bir durumdu. Sırtındaki çantayı elime alarak odama girdiğimde Hilal ve Elif'i yine burada bulmam, pek de şaşıracığım bir durum olmanıştı. Hilal, "Leyla?" diye baktı gözlerime. "Dün konuşamadık, sınavın nasıl geçti? Hiç evde durmuyorsun sen de."

Canım benim, nasıl da alttan alttan laf sokmaya çalışıyor... Her şey yolundaymış gibi gülümsedim. "Güzel geçti," dedim. "Dün babamlaydım, hani hafta sonları onun yanına gidiyorum ya ben? O yüzden. Keşke sen de biraz konum değiştirsen, sürekli yatağımın üzerindesin de!"

"Yatağını mı kışkandın şimdi de?" diye güldü alay eder gibi. "Yemedik."

"Hayır, kışkanmadım ama bir şeyler ima ettiğini fark edebiliyorum," dedim açık açık. "Bunu yapmayı bırak."

Elif sadece bizi dinliyordu. Hilal elindeki telefonu indirip bana ciddiyetle yöneldi. "Sen iyi misin? Neyi ima edeceğim?"

Derin bir nefes alıp verdim ve onunla uğraşmak istemediğim için konuyu kapatmaya karar verdim. Zaten o sırada annem içeri girdi. "Hoş geldin," dedi yüzüme bakarak. "Sınavın nasıldı? Daha detaylı anlat."

"Güzeldi işte," dedim kuru bir sesle. Annemin odaya geliş maksadı çok farklıydı ve bunu gözleriyle belli etmişti.

"Kızlar, siz bir çıkın," diye baktı Hilal ve Elif'e. Kızlar odadan çıktıktan sonra kaşlarımı çatarak yaşattığı bu durumun altında yatan sebebi beklemeye başladım. Annem bir şey söylemeden direkt dolabımın kapağını açtı ve Seyit Ali'nin tişörtünü eline alıp bana gösterdi. İster istemez gerildim. "Kimin bu?" diye sordu sert bir sesle.

"Benim."

"Yalan söyleme bana," diye devam etti ısrarla.

"Söylemiyorum," dedim üzerimdeki rehaveti belli ettirmemeye çalışarak.

Annem bana bir daha bakıp tişörtü önce kendi kokladı, sonra da bana koklattı. "Senin kokun değil bu. Erkek parfümü kokuyor!" Yüzümde gözle görülür bir gerilme meydana geldiğinde annem beni kapana kısırdığı bir fare gibi kolumdan yakaladı ve üzerime eğildi. "Kimin bu?"

"Benim," dedim gözlerine bakarak.

"Bak, hâlâ alay ediyorsun!" derken annemin sinirleri iyice gerildi. Kolumu kavrayan parmakları tıpkı bir kelepçe gibi yerini orada sabitledi ve burnundan sertçe soluk aldı. Gözlerime öyle bir bakıyordu ki beni mahvedecekti. "Abinin haberi yok ama haklı söylediklerinde. Sana hesap sormuyorum, önünü arkasını kollamıyorum diye kim bilir ne boklar yiyorsun? Utanmıyorsun değil mi hiç?"

"Ben kötü bir şey yapmadım," dedim kendimi tutmaya çalışarak zira az sonra bu kadar sakin kalacağımı sanmıyordum.

Annem devam etti. "Abine söyleyeyim mi? Kırsın bir yerlerini!"

Güldüm. “Denesin sıkıyorsa. Gerçi o tipler elini kaldırırsa beli kırılır.”

“Bak, seni uyarıyorum, Leyla!” dedi annem dişlerini sıkarak. “Eğer ki tahmin ettiğim gibi...”

“Ne tahmin ettiğin gibi?” diye çektim hızla kolumu ve ondan kurtuldum. Gözlerim bir anda büyüdü ve bunun olacağını ikimiz de biliyorduk. “Hadi söylesene, ne tahmin ettiğin gibi? *Fahişe mi oldun*, demeye dilin varmıyor, değil mi? İşte sen bu kadarsın! Sen bu kadar kötü bir annesin, bana bunları söyleyecek ve söyletecek kadar!” Elindeki tişörtü aldım. “Ben yanlış bir şey yapmadım ve yapmıyorum. Kendin diyorsun, önünü arkanı kollamıyorum diye... Annesin ya sen, anne! Ne derdim var, ne sorunum var, bir günden bir güne gelip sordun mu? O sahnede bile seni düşündüm ben, sırf insanlar seninle gurur duysun diye! İşte bu kadar malım! Anca hesap sor, anca bağır ve çağır. Başka bir işe yaramazsınız ki!”

Annem söylediklerimi öfkesinden bir şey kaybetmeden dinlemeye devam ederken keyifsizce güldüm. “Hem senin nereden aklına geldi bir anda benim dolabımı kurcalamak?” diye sordum. O esnada kapının arkasında tıkırtılar duydum. “Ben biliyorum,” diyerek hızla kapıyı açtığımda Hilal’in kapıyı dinlediğini gördüm. Şaşkınlıkla kendini geri çektiğinde ona dik dik baktım. “Amacın ne senin? Götün arşa çıktı mı bunu yapınca?”

Kaytarmaya çalıştı. “Üf, ne diyorsun?”

“Kes!” dedim öfkemi kontrol edemezken. “Yemem ben bunları. İki dakika rahat duramadin, değil mi? İki dakika bir açığımı bulamadan duramadin.”

Elif ve Makbule teyzem arkadan belirdiğinde Hilal onlardan cesaret alıp diklendi. “Bak, benimle düzgün konuş! İyice artist bir şey olmuşsun ama ben senin o burnunu yere indirmesini de bilirim.”

Gözümle onu yedim. “Hadi bir denesene, Allah aşkına.”

“Leyla bak, kuzenimsin. Akıllı ol!”

Güldüm ama bunun nasıl bir gülüş olduğunu deli gibi biliyordu keza ben de. Bir adım öne çıktığımda teyzem aramıza girdi. “Kızlar, ne oluyor size? Neyi paylaşamıyorsunuz?”

“Kızına söyle, teyze,” dedim hızla. “Burnunu sokmaması gereken yerlere sokmaya bayılıyor.”

“Bak ya,” dedi Hilal gülerek. “Benim senin dolabınla bir işim olmaz.”

“İstediğin kadar diret, senin söylediğini bal gibi biliyorum,” dedim inatla. “Eline ne geçti peki? Mutlu oldun mu?”

“Kızlar, ne oluyor?” dedi teyzem olayları geriden takip ederken. Elif’in suskunluğu gözlerimden kaçmamıştı çünkü haklı olduğumu biliyordu. Teyzeme elimdeki tişörtü gösterdim ama hedefteki ben değildim. “Bu kız, ispiyoncunun teki. Sana ne benim dolabımdan, tişörtümden?”

Teyzemin bakışları Hilal'in üzerine çevrildiğinde daha fazla kaçamadı ve dilini çabucak dudaklarına götürüp konuşmaya başladı. "Evet, ben söyledim. Sen de yalancısın işte. Erkek reyonundan giyiniyormuş da bilmem neymiş? Karşında geri zekâlı mı var kızım senin?"

"Kafayı benimle mi yedin lan sen?"

"Kafayı yiyen sensin," dedi. "Her konuda bu kadar iyiymişsin gibi şişiril-mene anlam veremiyorum. En güzelimiz, en iyimiz sensin. Tamam."

Hayrele gözlerim büyüdü. "Derdin buydu yani? Kuduruk!" Ağzını şaşkınlıkla açtı ve güldü. Devam ettim. "Evet, her konuda iyiyim. Ben var ya ben, mükemmelim! En iyisi hep ben oldum, en güzeli de hep ben oldum! Ama dua et, yanında duran ve sana destek olan bir annen var! Kıymetini bil."

O an herkes sustu ve gözlerdeki öfke anlık durdu. Annemin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Bu zerre umurumda olmadı. Herkes susmuşken içimdeki öfkenin ritimleri hız kesmedi ve geriye giderek üzerimdeki tişörtü çıkardım ve Seyit Ali'nin tişörtünü üzerime geçirdim. Hızla çantamın içinden birkaç bir şey çıkardım ve gerekli olanları bırakıp onu sırtlandım, sonra da onlara bakıp, "Nasıl, yakıştı mı?" diye sordum. Cevap veren olmadı. Ben cevapladım. "Nutkunuz tutuldu, biliyorum."

Telefonuma uzandım ve odamın kapısına doğru ilerledim. Hilal'in önünde durarak gözlerimle ona meydan okudum. "Bir ara gel, sana da mükemmel olma dersleri vereyim ama herkes de aynı karşılığı vermez, haberin olsun. Hamur önemli çünkü." Kulağına yaklaştım. "İnsanın hamurunda başkasının ayağını kaydırmaya çalışmak değil, kendi ayaklarının üzerinde sendelemen yürümeye çalışmayı hedeflemek olmalı."

Hilal hiçbir şey söyleyemeden öylece bakakaldığında dış kapıya doğru ilerledim. Annem peşimden geldi ve beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun sen?"

Ayakkabılarımı elime aldım ve ona baktım. "Umurunda olduğunu sanmıyorum."

Annem öylece bakakalırken kendime bunu daha fazla yaşatmadan çabucak dışarı çıktım ve ayakkabılarımı giydim. Gergindim, sinirliydim ama bunu kontrol edebilirdim. Tişört, pantolonumun içinde duruyordu ve onu hafifçe düzelterek telefonuma baktım. Sonra da evden uzaklaşarak Semih'i aradım. Semih saniyeler içinde telefonu açarak, "Leyla?" diye seslendi.

"Semih, nasılsın?"

"İyiyim de... Sen iyi misin?"

"Ben de iyiyim," dedim sakince. "Seni merak ettim. Vaktin varsa buluşalım mı?"

"Tabii," diye cevapladı düz bir sesle. "Ben birazdan çıkarım, sen neredesin?"

"Dışarıdayım ben."

“Tamam o zaman, sen bir yere geç otur ya da konum at, neredeysen ben oraya gelirim.”

“Olur. Görüşürüz,” diyerek telefonu kapattım ve ilerlemeye devam ettim. Çok geçmeden bir kafenin bahçesine oturdum. Semih gelene kadar da buz gibi bir soda içtim. O da beni çok bekletmemişti. Sakince sandalyesini çekip oturduğunda, “N’aber?” diye baktı gözlerime.

Gülümsedim. “İyidir, senden?”

Omzunu silkti. “Ben de öyle, idare ediyorum.”

“Annen aramadı mı hiç?”

“Hayır,” diye cevapladı buz gibi bir sesle. Gözlerinde bana değil de kendine karşı koyduğu o mesafeyi gördüm. Eski Semih değildi, sanki hayat ondan tüm enerjisini almış da bir gece de büyümüş gibiydi. *Büyümek zorunda kalmış gibiydi.*

Toparlanarak gözlerine yaklaştım. “Peki, iş bulabildin mi? Yani nasıl geçiniyorsun? Baban yardım ediyor, değil mi?”

“Babamın da umurunda değilim,” dedi. “Ki verdiği para sigaramı zor karşılıyor, Leyla.” Umutsuzca ekledi. “Dün arkadaşlarla buluştuk demiştin ya, iş bakacağız. Er geç çalışırım.” Ona nasıl baktığımı bilemediğim anlarda gülmeye başladı ve kendinden kaçtı. “Ya, sen bırak beni. Sen nasılsın asıl?”

“Gördüğün gibi.”

“Acayip iyi görünüyorsun,” diye güldü. “Gerçekten.”

Kafamı iki yana sallayarak, “Sağ ol ya,” dedim. Sonra da dudaklarımı sarkıttıp masanın üzerinde duran soda bardağını elime aldım. “Aslında bir meselem var, onu hallettiğim an çok daha iyi olacağım.”

“Neymiş?”

“Birini haşlamam gerek de.”

“Allah Allah,” diye gülerek kendini biraz daha öne çekti. Kollarını masanın üzerine koyduktan sonra gözlerini kısıp gülmeye devam etti. “Kimmiş bu selası okunacak, vatandaş?”

“Berrin. Seyit Ali’nin grubundaydı ama şerefsiz çıktı, atıldı gruptan. Kız, bana kuruldu. Yetmedi, tuzak kurdu. Bugün o meseleyi halletmem gerek. İçim rahat etmeyecek.”

“Hadi halledelim.”

Kaşlarımı çattım. “Halledelim mi? Seninle mi?”

“Sen de beni bir beğenemedin gitti, Leyla?” diye sitem ederken gülümse-dim ve saçlarımı arkaya doğru savurarak gözlerimi kısıtım.

“O yüzden söylemedim ya, ne bileyim, bir an öne atılınca garipsedim işte. Hem sen bulaşma, ben yapacağımı biliyorum.”

"Kızım, canım sıkılıyor zaten," dedi Semih beni ikna etmeye çalışırken. "Benim de havam değişir belki. Hadi neredeyse, nereye gideceksek halledelim şu işi! Kıza bak lan, görmeden gaza getirdi beni! E sana bulaştırırsa sonunu bilirsin!"

Semih arkasına yaslandı ve gülerek beni izlemeye devam etti. Telefonumu açıp rehbera girdim ve Teoman'ı aradım. Bana yardım edecek tek kişi oydu çünkü Seyit Ali'ye söylemek istemiyordum. En azından ondan yardım istemem saçma olurdu. Telefonu kulağıma yasladım ve Teoman'ın açmasını bekledim. Beni fazla bekletmeden, "Leyla?" diye açtı telefonumu. "İşin düştü değil mi kız yine?"

Hayretle güldüm. "Pes!"

"Hadi gel, iki el oynayalım."

Yüzümü buruşturdum. "Teo, vallahi şu an senin espri görünümlü boş mizahını çekemeyeceğim... Bana yardım eder misin?"

"Ulan, hem saydır hem de yardım iste, bari mahsustan gül yüzüme de kandır beni."

"Tamam, Teo! Sen bu ülkenin aranan mizahşöürsün, sen var ya sen, insanları gülmekten komaya sokarsın, kardeşim. Oldu mu?"

İkimiz de gülmeye başladığımızda Teoman, "Tamam, ne oldu?" diye sordu.

Ses tonumu ayarladım. "Berrin'in nerede olduğunu biliyor musun?"

"Cehennemin dibindedir."

"Ya, bak ciddiyim. O kıızı bulmam gerek. Bana onu bulabilir misin? Ya da sizin sıklıkla takıldığınız bir yer var mıydı?"

"Yok, öyle senin de bildiğin yerler," dediğinde gözlerimi kararttım ve zihnimdeki ışığa tutunarak aklıma geleni söyledim.

"Peki, senden şunu istesem çok ileri gitmiş olmam herhâlde? Onu, Seyit Ali'nin dövuştüğü yer var ya, oraya çağırır mısın? Bu sayede şüphelenmez. Sen konuşmak için çağır onu ama kendin gelme. Ben gideceğim. Bak lütfen, bugün o kıızı bulmam gerekiyor. Yetti artık!"

"Tamam, orası kolay da," dedi temkinli bir ses tonuyla. "Ne oldu yine? Bir şey mi dedi ya da yaptı sana? Sen bayağı bilenmişsin Berrin'e."

"Önceden yaşananları biliyorsun ve onun öylece kapanmayacağını söylemiştim. Şimdi bir şey daha yaptı, kesinliğini bilmiyorum ama ondan başkasına da artık ihtimal veremiyorum. O, Seyit Ali'nin evini biliyordu, değil mi?"

"Ever."

"Tamam işte," dedim dişlerimi birbirine sürttürerek. "Sen onu bir saat içinde oraya çağır ve gerisini bana bırak. Seyit Ali'ye de bir şey söyleme sakın, tamam mı?"

“Leyla, korkutma kızım beni,” dedi Teoman hafif bir endişeyle. “Bak, Berin’e ne yapacağını bilmiyorum ama bu işin sonunda çok daha büyük şeyler olabilir.”

Ona kızdım. “Teoman, ben efendi gibi yerimde durdukça *gel, ağzımı bur-numu kır*, diye bağıyor bu kız. Hadi dediğimi yap lütfen.”

“Peki,” dedi Teoman sakince. Sonra güldü. “Biraz sakın davran ama.”

Güldüm. “Bu konuda kimseye söz veremem.”

“Allah’ın manyağı.”

“Memnun oldum.”

İkimiz de gülmeye devam ettik ve sonra vedalaştık. Telefonu kapattığımda Semih gözlerini kısmış bir vaziyette bana bakıyordu. Ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu ve bunu sormama bile müsaade etmeden ayaklanarak, “Madem bir saat dedin, hadi o zaman,” dedi. Kafamı salladım ve sodanın parasını ödeyip kafeden çıktık. Semih ile yan yana durağa doğru yürürken, “Gittiğimiz yer neresi?” diye sordu. “Dövüş falan dedin, ben pek anlamadım.”

Güldüm. “Seyit Ali, bir kafes dövüşçüsü.”

Duraksamadan usulca yüzünü bana çevirdi ve saf saf bakıp, “Ne?” diye sordu. Sonra da bunu bekliyormuşçasına, “Adam, matruşka bebeği gibi anasını satayım. Biz bir iş yapamıyoruz lan!” diye ekledi.

“Abartma, Semih,” dedim. “Yani tamam, birçok şeyi yapıyor ama sen de kendini aşağı çekme.”

“Leyla, sence bu normal bir durum mu?” diye sordu. “Çok tuhaf biri değil mi? Paraya ihtiyacı olduğu için mi bu kadar çok şeyi yapıyor yoksa? Hayır, seni de alıştırılmış baksana.”

“Paraya ihtiyacından değil,” dedim sakince. “Bilmiyorum, onu tanıdığım-dan beri hep bu işlerin içindeydi. Neden bunları yaptığını sorduğum zaman bile doğru dürüst cevap alamadım ki. Aslında sormak da saçma. Kimse bana *neden keman çalıyor*sun, diye sormuyor. Sorsalar *sana ne* der geçerim. Bu da öyle bir şey.”

Semih beni dinlerken dudaklarını sarkıtarak yavaş adımlarla mırıldandı. “Günden güne onu daha çok tanıyorsun, değil mi? Eskisi gibi değilsin. Yani bundan *kastım*, daha sakinsin onun hakkında konuşurken. *Anlıyorsun...* Bu güzel bir şey, inan bana.”

“Öyle olması gerekmez mi zaten?” dedim. “Kimse beni değiştiremez ama etkileyebilir. Beni daha sakın, anlaşılabilir ya da sevecen bir insan yapabilir ama kökten bir değişim asla.”

“Zaten bu *senin* gibi bir kız için imkânsız,” diyerek güldü. “Ya, geçtiğimiz zamanları hatırladım da... Seninle bu evreye geleceğimi asla düşünmezdim, biliyor musun? Elektrik santraliydin sanki. Dokunan patlıyordu.”

“Öyle oluşum, senin yavaş olmandan kaynaklı olmasın sakın?” diyerek güldüm.

“Utandım.”

“Ben de yedim bunu.”

“Şaka yaptım. Ben utanmaz, arlanmaz bir insanım. Bak, neyse ki yine her şey aynı yola çıkıyor; insanlar birbirini etkileyebilir ama değiştiremez. Sen ya da bu yaşadıklarım beni daha efendi, sakın ve düşünceli bir insan yaptı.”

“Bu çok güzel bir şey,” dedim yürüdüğümüz adımları izlerken ama Semih’in ses tonunda bir yorgunluk ve hüznün vardı. Onu böyle görmek ve duymak beni de üzüyordu. Moralini yerine getirmek için kendi çapımda bir şeyler anlattım. “Ama bazen o eski Semih’i özleyorum,” diye gülümsedim. “Serseri, uslanmaz ve yavaş olanını.”

“Sen iste, kraliçem,” diye uzattı kolunu boynuma doğru. “Sen iste, ben dünyanın en yavaşığı olurum.”

Yapay bir sinirle onu üzerimden ittim. “Sadece teoride ama pratikte değil.”

“Sen bilirsin,” deyip noktaladı.

Bir saate yakın bir süre içinde dövüşlerin yapıldığı mekâna geldik. Kapıda yine iri yarı, dövmeli bir adam vardı. Yanına gittiğimde bana sert bir bakış attı. Ona, “Bekleyecek miyiz burada?” diye sordum. “Seyit Ali’nin arkadaşlarıyız, merak etme.”

Adam hiç konuşmadan önümüzü açtı. Semih’e bakıp gözlerimle içeriyi işaret ettim. Birlikte o uzun koridorda ilerlerken Semih sessizce, “Sen...” dedi.

Dudağımın kenarını kıvırdım ve cümlesini tamamladım. “Alışsın, Semih.”

Bir şey söyledi ama anlayamadım. İçeride kimse yoktu ve Berrin’in soyunma odasında olduğunu biliyordum. Onu direkt korkutmak niyetinde değildim. Her şeyden emin olmam gerekiyordu. O yüzden Semih’e döndüm. “Bak, ben şimdi soyunma odasına gideceğim, bu kız kesin oradadır. Sen de kapının önünde bekle, tamam mı?”

Heyecanlandı. “Siktir lan, çok heyecanlı!”

“Salak,” diye güldüm. “Alt tarafı iki tırmık atacağım.”

“Senin artığın tırmıklar, pençe gibi anasını satayım, bilmiyoruz sanki.”

“İyi işte,” dedim gülümserken. “Bunu o da öğrenecek.”

“Tamam, hadi başlayalım,” diye sabırsızlandı. Sessiz olmaya çalışarak soyunma odasına doğru ilerledik. Semih biraz arkaya geçtiğinde sakince içeri girdim. İçeri girmemle tahmin ettiğim şey başıma geldi. Berrin buradaydı. Beni gördüğünde şaşırdı.

Ona hiçbir şeyi belli etmeden sakince kapıyı kapatarak aynanın karşısına geçtim. Bir şeylerle uğraşır gibi saçlarımı düzeltmeye başladım. Berrin’in

bakışlarını ısrarla üzerimde hissetmeye devam ettiğimde, “Hortlak mı gördün?” diye sordum. “Bir korktun sanki.”

Yüzünü buruşturdu. “Ne korkacağım senden?”

“Konuyu hiç uzatmayacağım,” dedim hızla. “Babama mesaj atınca eline ne geçti?”

“Anlamadım?”

“Anladın, anladın,” diye salladım kafamı aşağı yukarı.

“Of! Seninle uğraşamayacağım,” dediğinde direkt önünü kestim ve kollarımı göğsümden ayırarak indirdim.

“Ne geçti eline?” diye sordum sakince. “Bak, sana düzgün ve zekâna yakışır basit bir soru sordum. Eline ne geçti?”

Güldü ve beni kenara itmeye çalıştı ama onu öyle sıkı durdurdum ki kolunu kırabilirdim. “Ne yapıyorsun be?” diye dişlerini sıkı.

Kolunu bırakmadan gözlerine dik dik baktım. “Canımı sıkma! Bana bir cevap ver, senin yaptığını biliyorum çünkü.”

“Bak, neden bahsettiğini...”

“Berrin!”

“Bir dakika ya,” dedi yutkunarak. Titrediğini görüyordum. “Ben buraya Teoman’la buluşmaya geldim, bana mesaj atmıştı, yani...”

Aniden bir kahkaha patlattım. “Eee? Hep sen mi insanlara ihanet edeceksin? Bırak, biraz da onlar etsin!”

Kahkaham ve söylediğim şeyler gözlerini büyüüttüğünde aslında benden ve yapabileceklerimden ne kadar korktuğunu anlamama yetti. O kendi başınayken bir hiçti ve bunu biliyordu. Yine de ufak bir cesaret gösterisi sergilemeye çalıştı. “Defol önümden!” dedi hızlı adımlarla üzerime geldiğinde. “Kendini bir bok sanan kaşarın tekisin...”

“Ya,” dedim sözlerini kesip. Karşımda öfkeden deli gibi soluk alıp verdiği gülümseyerek, “Ama biliyor musun? Ben tost yapmaya bayılırım.” diye devam ettim. Sonra da sağ elimin tersiyle yüzüne okkalı bir tokat yapıştırdım. Yüzü dehşetle yana doğru savrulduğunda saçları da onunla hareketlenerek yüzünü kapattı. “Bak, sana şu an çok kötü şeyler yapabilirim, yemin ederim kendimden korkuyorum ama beni değil, senin yüzünden babamı üzdüğüm için yaparım fakat...”

Semih kapının dışından, “Leyla, düşündüm de bence bulaşmayalım,” dedi. “Gerçekten değmez.”

Berrin kıkırdadı ve kızarmış yüzüyle gözlerime baktı. “Bu kadarını mı yapabiliyorsun gerçekten?”

“Gazla çalışmıyorum.”

“Valla tam da öyle çalışıyorsun!”

Kollarımı göğsümde topladım. "Aslında yalan yok, buraya gelmeden aklımda çok başka şeyler vardı. Seni fena dövecektim ama şu an, şu dakika neyi anladım, biliyor musun?"

Derin derin nefes alıp veriyordu.

Gülümsedim. "Seyit Ali'nin bana deli olması seni çıldırtıyor ya, işte o zaman elimi bile kaldırmama gerek kalmıyor."

Kahkaha attı. "Sana gücüm yetmez demenin başka bir yolu mu bu?"

"Beni kışkırtamazsın."

"Aaa!" diye dikildi karşımda. "Baban senin nasıl yalancı bir kaşar olduğunu öğrenmedi mi yoksa?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Doğru konuş!"

"Yoo!" dedi ağzını yayarak. "Sen bir tokat atarsın geçer ama ben bir şey söylerim, düzenin bozulur."

Suratına püskürdüm. "Düzenim mi bozulur? Dengesize bak! Sen kimsin ki düzenimi bozacaksın?"

"Bilmem," dedi o kızıl bakışlarıyla. "Seni ayağıma getirdiğime göre bayağı önemli biriyim anlaşılan." Ona tepki vermedim. Çok tuhaf ama gözlerine baktığımda kafamdaki hiçbir şeye değmeyeceğini anladım. Berrin ise tam tersini gösterdi ve beni tahrik etmeye başladı. Diliyle dudaklarını ıslatıp, "Seyit, seninle birlikte oldu mu?" diye sordu ve kulağıma fısıldadı. "Yoksa o da anladımı senin bir işe yaramaz olduğunu? Yazık sana! Ama bu, namus timsali kızımız için fazla iddialı bir mağlubiyet olmuş!"

"Komiksin ve kullandığın dil mide bulandırıcı."

"Değilim," dedi ve ses tonu kulağıma tırmaladı. "Baban senin ne mal olduğunu gördü, zaten Seyit de çok geçmeden koyar seni kapının önüne, ne de olsa senin gibilerin sonu belli!"

Cümlesini tamamlayamadan öfkem, soğukkanlılığıma gölge düşürdü. Ellerimle saçlarına asılıp onu alaşağı ederek yere yatırdım ve korkunç bir şekilde saçlarını çektim. Söyledikleri şeyler dayanılmazdı ve bu terbiyesizliğe daha fazla müsaade edemezdim.

"Bırak beni," diye engel olmaya çalıştı bana lakin onu duymadım.

Daha çok çekerek üzerine eğildim. "Sen karaktersiz birisin. Söylediğin her şeyin tam adresi sensin!" Daha çok eğildim. "Ve biliyor musun? Ömür boyu Seyit Ali'nin beni sevişini izleyeceksin. Ondan deliriyorsun sen."

"Bak, seni..."

Kendimi tutamadan bir tekme attım ve saçlarını çekmeye devam ettiğini vakit kapı hızla açıldı. Gördüğüm kişiler; Seyit Ali, Teoman ve Semih'di.

Üçünün de gözleri şaşkınlıktan kocaman olduğunda etrafın ağzına etmemişim gibi kenarda sakince bekledim. Seyit Ali, "Neva," dedi ve bundan sonra ne söyleyeceğini bilemedi.

Anlık boşluğumdan faydalanan Berrin, kendini ellerimden kurtardığında parmaklarıma baktım. *Kahretsin! Bir kilo saç tutuyordum!*

Berrin elini saçlarına götürdüğünde oradaki boşluğu hissetti ve bana öfkeyle baktım. “Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin, kızım!”

Teoman, Semih ve Seyit Ali bana öylece bakarken gülmeye başladım. “Beğendiniz mi? Ben ve eserim.”

Teoman gülmeye devam ederken, “On numara olmuş,” dedi. “Tavuğun görüne benzemiş.”

Berrin, “Kes sesini,” diye bağırdı. “Üçkâğıtçı pislilik! Beni oyuna getirdin lan resmen, adi herif!”

Teoman gülümsemesini yavaşça söndürerek Berrin’in gözlerinin içine baktı. “Alışkın olduğun konular, Berrin. Niye koydu ki bu sana şimdi?”

“Bunu yapmayacaktın, Teoman.”

“Umurumda bile değilsin,” dedi. “Bundan sonra sana zerre güven ve geri dönüş yok. Uyardık. *Gel, yapma etme*, dedik ama dinlemedin. Bak, sonucu böyle oluyormuş! Leyla, yine insafı davranmış. İki tutam saçtan ölmezsin.”

Berrin’in sert bakışları üzerimde toplandığında Seyit Ali araya girdi. O, Berrin’le muhatap olmak istemiyordu. Bana bakarak, “Bana neden söylemedin?” diye sordu.

Berrin, “Tüh, ayıp etmiş!” dedi. “Üzüldün mü gelip bir fırça da sen atmadığın için?”

“Hayır,” diye konuştu Seyit Ali ifadesiz bir sesle. “Tüm bunlara değmeyen bir varlık olduğunu söyleyecektim ama yine burnunu alakan olmayan yerlere soktun. Onun babasına kadar uzandı elin ayağın. Neva’yı üzersen, senin yüzünden onun gözünden bir damla yaş akarsa sakın gözüme gözükme, Berrin. Seni artık tanıyamıyorum, seni tanıdığım güne de lanet olsun!”

Berrin yavaşça ayağa kalktığı anda kimseyle muhatap olmadan telefonunu aldığı gibi çıktı ve gitti.

Seyit Ali, Semih’e bakarak, “Bu da suç ortağın mıydı?” diye sordu.

Semih, “Kıskandın mı lan yoksa?” diye sordu.

Seyit Ali histerik bir biçimde güldü. “Kıskanacağım biri değilsin, emin ol.”

“Merak etme,” dedi Semih rahatlıkla. “Öyle biri olmaya niyetim yok zaten.”

“Olmasın da bir zahmet.”

Semih alayla kafasını iki yana salladığında Seyit Ali’nin telefonu çalmaya başladı. Sakince telefonunu açıp kulağına götürdü. “Efendim, Gökçe? Efendim, başımın belası?”

Bu beni gülümsettiğinde Teoman’la bakiştık ve gülüştük. Seyit Ali kaşlarını çatarak, “Tamam, uğrarım bir ara,” dedi ve sanki Gökçe onu zorlamış gibi tekrara düştü. “Tamam dedim, Gökçe! Hadi kapat, görüşürüz!”

Seyit Ali telefonu kapattığında Teoman, “Ne oldu lan yine?” diye sordu. Seyit Ali telefonu cebine koyarken geçiştirme bir cevapla, “Aile mevzuları,” dedi.

“Ooo!” diye güldü Teoman. “En sevdiğim mevzular.”

Seyit Ali, Teoman’a boş boş bakarken Semih sakince, “Gökçe kim?” diye sordu.

Seyit Ali’nin boş olan bakışları, aniden sertleşerek Semih’e kaydı. “Sana ne lan?”

Güldüm. “Kız kardeşi.”

Teoman beni işaret etti. “Görümcesi yani.”

Semih üst üste aldığı cevaplarla kafasını sallayarak, “Fazla aydınlandım, teşekkür ederim,” demekle kaldı.

Hava kararmaya yakınken Seyit Ali beni eve bıraktı. Sakince soluklandım ve gözlerimi bomboş yola çevirdim. “Sence ben kötü biri miyim?”

Sessizlik bir şarkı oldu tam da bu anda ve ikimize ait kılındı. Ama bu, onun büyümesine izin vermedi. Beni tüm hüznümlü şarkılardan korumak istencesine gözlerime bakmaya çalıştı ve eliyle saçlarımı geriye doğru itti. “Sen kötü biri değilsin. Bu cümleyi kurmak bile istemiyorum. İnsanlar yanlışlar yapar ve bedelleri olur. Sen, sana göre bir yanlış yaptın; bedeli, babanı kırmak oldu, kendini üzme oldu ama dersler çıkarılır, bunu unutma. Berrin, bir hata yaptı ki onun yaptıklarını hata deyip geçmek çok masum kalıyor, sen de ona bir ceza kestir... Olan bu, tamam mı? Sakın kendini üzme, üzersen eğer ben de seni üzerim.”

Gülümsedim. “Buna izin vermem ki.”

“Gider misin yani?”

Duraksadım ve usulca kafamı çevirip gözlerine baktım. “Kimse, kimse için müebbet değildir ama ben senin yanındayken bileklerimde bir kelepçeyle yaşamayı öğrenebilirim. Bunun ne demek olduğunu anlıyor musun Seyit Ali?”

Anlıyordun, anlamıştı da.

Göz bebekleri küçüldüğünde, “Sana bir kelepçe takacaksam bu bileklerine değil, kalbine olur,” diye itiraf etti. “Ama asıl korktuğum şey, kalbindeki hapsin sonuna kadar sürüp sürmeyeceği.”

Bakışlarım durgunlaştı. Bunun böyle olmasını istemiyormuş gibiydi, devam da etmedi çünkü biz buralara girince çıkamıyorduk. Gülümsenerek üzerimdeki tişörtte baktı. “Bu arada gözümden kaçtı sanma, sen bayağı sevdin tişörtümü.”

Beceriksizce güldüm. “Acayip hem de.”

“Belli.”

Gülümsemeye devam ederken soluklanarak saçlarımı düzelttim. "Ben artık gideyim. Yarın müzik okuluna gelirim, orada olursan görüşürüz."

"Orada olacağım," dedi. "Her zaman."

Gözlerine gülümseyerek içtenlikle baktım. İçimden bir şeyler aktı gitti ve ben bunu çok sevdim. Çantamı boynumdan aşağı geçirerek üzerimi düzelttim. Sevit Ali sadece beni izliyordu. Yüzüne yaklaştım ve dudaklarımı yanına bastırıp geri çekildim. Onu öprüm. Kendimi geri çektiğimde gözlerinin kapalı olduğunu ve usulca açtığını gördüm. "Görüşürüz," diye açtım kapıyı gülümseyerek. Arabadan indiğimde, "Eve gidince mesaj atarım." diye de ekledim.

Memnun bir ifade suratının her zerresine yerleştiğinde kapıyı kapattım ve sakin adımlarla yürümeye başladım. Arkamda olduğunu ve ben gözden kaybolana dek oradan gitmeyeceğini de biliyordum. Bu beni gülümsemekten alıkoyamıyordu. Her ne kadar eve gittiğimde bu gülümsemeler solacak olsa da...

Anahtarım ile eve girdiğimde teyzemlerin gitmiş olduğunu gördüm. Annem içeride televizyon izliyordu, Serhan ise ortalarda yoktu. Annem, "Bugün Hilal'e yaptığın terbiyesizliği unutma sakın," dedi. "Evinde bir misafir olduğunu hatırlaman için ne yapmam gerekiyor?"

Onu dikkate almadım. "Keşke misafir de nasıl davranması gerektiğini bilse. Ayrıca umurumda bile değil, o kızı sakın bana karşı savunma!"

"Üste çıkmaya çalışma!"

Sıkıntıyla kafamı eğdiğimde Ömer arkadan dürttü ve minik elleriyle beni yanına çağırdı. Kaşlarımı çatarak kulağımı ona doğru yaklaştırdım. Sıcak nefesi şu cümleyi üfledi: "Odana gitsene, abla. Çok güzel bir şey var orada."

Kendimi geri çekerek Ömer'in gözlerine baktım. Utanarak elleriyle ağzının üzerini kapattığında gülümsedim. Fısıldadım. "Ne oluyor?" Parmağıyla odamı işaret etti. Merakım giderek arttığında bulunduğum noktadan ayrılarak odamın kapısını açtım. İçeri girdiğim anda yatağımın üzerinde bir keman kutusu gördüm. Yüzümdeki ifadeyi kontrol edemezken kalbimin adım adım titrediği anlarda, ayaklarım da kalbime eşlik etti. Boynumdaki çantayı çıkarıp yatağımın üzerinde duran keman kutusuna baktım. Ellerim titreyerek o kutuya dokunduğumda kutunun kapağını özenle kaldırmam ve içindeki siyah, dünyanın en güzel kemanıyla karşılaşmam bir oldu. Kalp atışlarım artık bana değil, kalbimin içineki haykırıyordu. *Siyah keman...* Öyle güzel, öyle harikaydı ki... İlk defa dokunmaya kıyamayacağım bir şeyle karşı karşıyaydım. Biraz daha eğilerek onu incelediğimde kemanın köşesinde bir kırlangıç kuşu gördüm. Dudaklarımdaki titremeler, kanatlarımı iyileştiren adam içindi. Gözlerimdeki parıltılar, kalbime kelepçe takmış adam içindi... Ve bir not, titreyen ellerim ve titreyen dudaklarıma eşlik eden bir not vardı.

"Kırılmak ve acıtmak için değil... Sadece senin için."

ZAAFA SIKILAN KURŞUN

Bana deli diyenler, kendilerini akıllı sananların ta kendisi.

Seyit Ali... Belki deliliğimden bir şey götürmedi aksine daha çok kattı üzerine. Bir şikâyetim yok ama bana bir şey kattıysa o da aklıma değil kalbimeydi. Bana bir kalbim olduğunu, benim de durduk yere ve aniden gülebileceğimi gösterdi. Dışarıdan nasıl göründüğümü umursamadığımı, yalnızca dudaklarımdaki bu kıvrılmanın beni müthiş hissettirdiğini bilmemi sağladı. Nasıl gülümsemezdim ki? Hayatımdaki onca körü şeye rağmen, mücadele etmem gereken onca kişiye rağmen karşımda durmamıştı, ellerini uzatmıştı ve ben de tutmuştum. Nasıl iyi gelmezdi? Saf gülümsemeler yüzüme alışmaya başladıkça kendimi apayrı hissediyordum. Demek böyle oluyormuş... Birini gerçekten benimsemek ve yerli yersiz her an onu düşünmek.

"Ne gülüyorsun kendi kendine?" diye sordu Serhan çatık kaşlarıyla. İrkiyerek yüzüne baktım. Sol gözü yavaş yavaş açılıyordu ve yüzündeki morluklar gün geçtikçe azalıyordu. O günden beri onunla hiç konuşmamıştık ama bu işin peşini bırakacağını sanmıyordum.

"Sana ne," diye omzumu silktim geçiştirme bir cevapla.

Serhan bana dik dik bakmaya devam ederken Ömer heyecanlanıp yerinde zıplayarak anneme baktı. "Anne, dışarı çıkabilir miyim? Furkanlarla maç yapacağız da."

Annem, "Olmaz," dedi. "Düşersin, yaralanır bir yerlerin."

"Söz, düşmem," diye ısrar etti Ömer. "Hem senin söylediğin saatte de eve geleceğim. Lütfen!"

Ömer'in tatlı ısrarlarına gülümsemeden edemedim. Serhan kullanabildiği elini onun saçlarına götürdü ve okşayarak, "Tamam, hadi git," dedi. "Çok gecikme ama tamam mı?"

Ömer, Serhan'a bakıp kafasını salladı. "Gecikmem, abi."

"Aslan parçası," diye saçlarını karıştırdı Serhan.

Ömer çayını bitirdi ve ayaklandı, sonra da bir tek benim yanağımdan öpüp koşa koşa dışarı çıktı. Ömer evden çıktıktan sonra ben de ekmeğimi bitirerek ayaklandım. Serhan beni durdurdu. "Sen nereye?"

"İşlerim var," dedim buz gibi bir sesle.

"Ne işymiş o?" diye sordu hesap sorarcasına. "Okulun bitmedi mi kızım senin? Eee?"

"Sana ne?" dedim alaya alarak. "Bir ay sonra seçmelerim var, ona çalışıyorum, haberin yok tabii senin."

Yarım ağız güldü. "Seçmelermiş! Göstereceğim ben sana o seçmeleri."

"Üf" dedim bıkkınlıkla, köşede duran çantama doğru eğildiğimde Serhan da ayaklandı ve önümü kesti.

Dev bir gürlütleyle irkilerek ona baktığımda bana konuşma fırsatı bile vermedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun, duydun mu beni? Bu evden dışarı çıkmayacaksın."

"Anlamadım?" dedim yüzümü ekşiterek.

Sesini yükselterek çantamı çabucak sağlam eliyle kavradı. Dişlerimi sıkarak çantamı almaya çalıştım ama buna mâni oldu. "Sana bu evden dışarı çıkmayacağını söylüyorum! Çıkmayacaksın da zaten. Ben bilmiyor muyum sanıyorsun lan senin kimlerle ne bok yediğini? Sen beni salak mı sandın? Seçmelermiş, oymuş buymuş... O şerefsizle görüşüğünü bilmiyor muyum sanıyorsun sen?"

"Ne diyorsun ya?" diye sordum bilmezlikten gelerek. "Kimseyle görüşmüyorum ben."

"Bana aptalı oynama! O herifle gezip tozuyorsun. Tozuyorsun ki ben bu hâldeyim."

Annem bir anda telaşlanarak gözlerini irileştirdi. "Ne? Seni bu hâle o mu getirdi?" Sessiz kalarak omuzlarımı düşürdüm. Annem aldığı kokuyu takip eder gibi ayaklandı ve karşımda dikildi. *İkisi de karşımdaydı ve ben yalnızdım.* "Dün o tişörtünü giydiğin çocuk mu yoksa? Hiç mi utanmıyor musun kızım? Ne demek oluyor bunlar? Abini dövdürmek ne demek? Düşmanımız mısın sen bizim?"

Gülümsedim.

Yaptığım tek şey bu oldu.

Serhan, "Ne tişörtünden bahsediyorsun sen, anne?" diye sordu çatık kaşlarıyla. "Ne demek oluyor bu lan?"

Gözlerimi kapattım ve bu anın sadece geçmesini bekledim çünkü ben konuşsam bile anlayacaklarını sanmıyordum, yılmıştım artık. Annem cevap vermezken Serhan sabırsızca kolumdan tuttu ve beni sertçe sallayarak gözlerime ölümcül bir bakış savurdu. "Lan! Sen beni katil edeceksin en sonunda! Öldüreyim mi lan seni? Öldüreyim mi o herifi?"

Kendimi ondan kurtardım. "Uzak dur benden! Ben yanlış bir şey yapmadım ve onunla görüşmüyorum. Aramızda hiçbir şey yok. Yeter artık, sıktınız!" Çantama uzandığımda beni durdurdu. "Ver şunu, yoluma gideyim," diye zorladım onu. "Ver şunu!"

"Çıkmayacaksın evden," dedi Serhan. Sesi sertti. "İki gün evde hapis kal da biraz aklın başına gelsin."

"Bok kalırım," dedim onu küçümserken.

"Lan, beni delirtme," diye üzerime yürüdü. Annem ise sadece olanları izliyordu. "İt gibi sürtmenin, elin herifleriyle gezip tozmanın ne olduğunu

göstereceğimi ben sana.” Tehditkâr bir şekilde kafasını salladı. “Telefonunu ver çabuk!”

“Yürü git be!” dedim kendimi çekerek. “Kudurdun yine, ayyaş! Akıllan oğlum biraz akıllan! İnsan içine çıkacak tipin yok, hâlâ utanmadan daha fazlasını istiyorsun.”

“Bunun için zaten,” diye ekledi Serhan. “O şerefsiz de bu cesareti sen veriyorsun. Kardeş misin düşman mı belli değil.”

Güldüm. “Bunu da sen deme bari ya! Ruh hastaları!”

Annem sinirlenerek, “Ne biçim konuşuyorsun sen bizimle?” diye sordu. “Annen duruyor karşında. Saygı göster, utanmaz!”

“Saygı, hak edene gösterilir,” diye baktım gözlerine. “Hak etmediğiniz hâlde gösterdiğim saygının karşılığı buysa... Vay benim bok kafama! Yazık etmişim kendime.”

Sözlerim ve bakışlarım ikisi üzerinde de tesirli olmamıştı aksine Serhan’ı daha çok delirtmişti. “Leyla, bırak şu laf kalabalığını çünkü senin suyun iyice ısındı! Uzun zamandır bir baskı görmedin, iplerini saldı ya senin, kendini de saldın ama ben buna izin vermem, duydun mu beni? Ver şu telefonunu yoksa bu çantayı yakarım.”

“Götün yemez.”

“Lan, alacağım ayağımın altına seni, yeter!” dedi öfkesi her geçen saniye artarak. “Telefonunu ver yoksa çok kötü olacak. Emin ol, yaparım. Kırarım kızım bir yerlerini. Sakınmam. O piç herifi de bulup derisini yüzeceğim. Bana bunu yaptığı için onu mahvedeceğim ve sen de evden dışarı çıkmayacaksın.”

“Hiçbir şey yapamazsın,” dediğimde vakit kaybetmeden cebimdeki telefonumu hayvani bir güçle çekip çıkardı. “Allah’ın belası!” diye bağırdım. “Telefonumu ver çabuk.”

“Vermeyeceğim,” dedi ısrarla. “İki gün boyunca burada kalacaksın. Burnunu bile çıkardığını görmeyeceğim senin. Telefonun da bende kalacak. Seçmeleri de unut. Anladın mı beni? Hele bir kaçmaya çalış, pencere falan dene, bak bakalım sonuçları nasıl oluyor? Yeter lan! Bacak kadar boyunla yemediğin bok kalmadı. Bu serbestlik sana fazla. Evde dur da burnun sürtsün biraz.”

“Beni bu şekilde akıllandıracağını ya da bana bu şekilde ders vereceğini sanıyorsan senin ben o üç kuruşluk beynine sıçayım! İşe yarasaydı yediğin dayaklar sayesinde adam olurdun ama bak, hâlâ aynısın. Ama yalan yok, gerileme olduğunu da söylemezsem olmaz.” Sertçe soludum. “Babama gideceğim. Her şeyi tek tek anlatacağım. Yetti bu zorbalığınız. Eve kapatmak da ne demek lan, ayı?”

“Git hadi sıkıyorsa,” dedi Serhan meydan okuyarak. “Sıkıyorsa git hadi, bak o zaman sana ya da Ömer’e neler yapıyorum? Onun yüzünü bir daha görebilecek misin? Onu da annemi de alır giderim lan buradan! Sen de bir başına,

babacığınla kalırsın.” İşaret parmağını şakağıma vurdurdu. “Azıcık aklın varsa çenenin kapalı tutar, oturursun.”

Gözlerim yanmaya başladı çünkü artık buna dayanamıyordum. Beni anlamaları ve bana gerçekten ufaklık bir sevgi göstermeleri bu kadar zor muydu? Yutkunarak bir adım geri çekildim ve önce annemin sonra da abimin gözlerinin içine bakarak, “Ben size ne yaptım ya?” diye sordum. “Çok merak ediyorum, lütfen bir cevap verin! Ben size ne yaptım, anne? Ne yaptım ben sana, abi? Benim psikolojimi bozuyorsunuz, farkında mısınız? Sürekli baskı, sürekli hesap sorma, ben dayanamıyorum artık! Buna katlanamıyorum. Ben de senin evladınım, ben de senin kardeşinim! Beni neden tehdit ediyorsun ki? Ben senin düşmanın mıyım? Kötü biri miyim ben? Allah aşkına, bana bunun cevabını verin. Söz, konuşmayacağım.” Sesim içime gömüldü ve ben bundan nefret ettim. “Bir çocuğun, bir evladın psikolojisini düzeltene de bozan da ailesidir ve siz benimkini bozdunuz. Ben ne kadar direnirsem direneyim, ne kadar ayakta kalmaya çalışırsam çalışayım bir şekilde bunu engelliyorsunuz. Niye? Niye bunu yapıyorsunuz?”

Beni anladıklarını sanmıyordum ama aptal gibi anlamaları için direniyordum. Karşımda pur gibi hissizce bana bakmaya devam ettiklerinde yutkundum ve gözlerimi kapatıp açtım. “Beni anlamadığınızı hatta işinize gelmediğini çok iyi biliyorum. Bir soru soracağım ve bu kadar âciz düştüğüm için, karşınızda bu kadar eğildiğim için kendimden nefret edeceğim ki cevap vermeyeceğinizi biliyorum ama yine de merak ediyorum.” Sustum ve bu soruyu sormak bildiğim her şeyi unutturdu. Kafamı hafifçe sağa yattırdım. Gülümseyerek baktım gözlerine. “Niye sevmiyorsunuz ki beni?”

İçim ürperdi. İçim öyle çok ürperdi ki kendime dokunursam ağlardım ama hayır! Asla ağlamayacaktım karşılarında. Bunu kendime yapmayacaktım. Çırpınmanın bana zerre kadar faydası yoktu. Kabullenerek dudaklarımı yaladım ve toparlandım. Serhan’a duygusuzca baktım ve elimi uzattım. “Çantamı ver, telefonumu da kapat!”

Annem, Serhan’a bakıp gözlerini kapatıp açtı. Ağlamamalıydım. Hayır, bunu yapamazdım. İçim nasıl da titriyordu. Beni fark etmiyorlardı bile, beni görmezden geliyorlardı. Serhan telefonumu kapattı ve cebine koydu. Sonra da bana çantamı verdi. “İki gün boyunca dışarı çıkmayacaksın, tamam mı? Bu işin şakası yok! Saçma bir hareket yaparsan dediğimi yaparım. Kaçırırsın Ömer’i de annemi de. Sen de yapayalnız kalırsın burada.”

Nefesimi sıkı sıkı tuttum ve hiçbir şey söylemeden doğruca odama gidip kapıyı üzerime kilitlediğim gibi kapının dibine oturdum. *Derin bir nefes al, derin bir nefes al ve sakın ağlama... Sakın...* Yapamadım. Bacaklarımı kendime çekip yüzümü dizlerimin üzerine gömdüğüm gibi ağlamaya başladım.

Baş döndük yine. Bu nereye kadar böyle sürecekti? Kararlıydım. Babama her şeyi anlatacaktım.

Dakikalarca içimi çeke çeke ağladıktan sonra üzerimi değiştirdiğim gibi gidip yatağıma uzandım ve uyumayı denedim. Ruhum çökmüştü ve ben onu

ayağa kaldırmak için uğraşmadım. Pes etmedim, asla! Sadece bir süre kendime izin verdim. Her zaman ayakta kalamazdı bir insan, her dakika güçlü duramazdı. Ben de bir insanın evladıydım ve hislerimin üzerimi örtmesine müsaade ederek gözlerimi kapattım.

Kirpiklerim ıslakmış meğerse, gözlerimi kapattığımda uyuduğumu sanmışım.

Zaman beni ne kadar süre yaşadıklarımdan soyutlamıştı, bilmiyorum. Gözlerimi açmamı sağlayan şey, kapımı tıklatan ve bana, “Abla?” diye seslenen Ömer’di. Ellerimi gözlerime götürerek ovuşturduğumda başımdaki ağrıyı hissettim. “Abla, içeride misin?” diye sordu ve sesi çok kısık. “Uyuyor musun yoksa?” Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp uzandığım yerden kalktım ve başımı tutarak kapının kilidini açtım. Ömer öylece yukarı doğru bakiğinde gözleri küçüldü. “İyi misin abla?”

Kafamı hafifçe aşağı yukarı salladım. Ömer içeri girdiğinde kapıyı kapattım ve tekrar kilitledim ama bunu yaparken ne yaptığımı farkında değildim. Ömer irkilerek kapıya baktı. “Niye kilitledin ki?” diye sordu.

“Bilmem. Farkında değilim.”

“Başın mı ağrıyor senin?”

“Biraz ama geçer,” dedim ve çekmecemdeki ağrı kesici ilaç kutularını karıştırdım.

Ben bunu yaparken Ömer kapıya giderek bana baktı. “Sana su getireyim ama kilidi açmam gerek, açayım mı?”

Gülümsedim. “Açmadan su getiremezsin.”

Gülümsedi. “Biliyorum ama izin almadan açarsam seni kızdırırım ve bunu hiç ama hiç istemem.”

Ömer bana bir bardak su getirdiğinde ilacımı içtim ve yatağımın kenarına oturdum. Gözlerim buğuluydu ve başım ağrımaya devam ediyordu. Kendimi inanılmaz yorgun hissediyordum. Ömer dudaklarını kemirerek bana bakarken, “Sen niye uyudun ki?” diye sordu. “Çok mu uykun vardı?”

Dudaklarımda ufacak bir tebessüm yeşerdiğinde küçülmüş gözlerimi kısarak, “Hı hı,” dedim. “Gece uyuyamadım da.”

Kıkırdadı ve bunu yaparken utanarak elleriyle ağzının üzerini kapattı. “He-yecandan mı?”

“Bak sen şuna ya,” dedim daha geniş gülümserken. Ömer gülmeye devam ettiğinde onu belinden yakaladım ve kendime çekerek karşıma geçirdim. “Sen bana şu işi bir daha anlatsana, Ömer. O keman buraya nasıl geldi? Sana bu kemani kim, nasıl verdi?”

“Söylemem ki,” dedi saçlarımla uçlarıyla oynamaya devam ederken. “Bu bizim sırrımız.”

“Siz kim metela?”

"O abi ipe, abla," diye sesizce konuştu. "Uzun boyu var, böyle kocaman bir şey... Adını unuttum yine," deyip kendine kızdı. "Hep unutuyorum ya."

"Acaba o abinin adı, Seyit Ali miydi?"

Direkt güldü.

Güldüm.

"Hım, doğru bildim mi?"

"Bildin, evet," dedi hızla. "Ama sadece bu kadarını. Biz, o ahiyle söz verdik birbirimize. Bana, *sen artık benim sırdaşısın*, dedi. Yani bana bir şey söylediğinde başka kimseye söylemeyecekmişim. Bak, bunu hatırlıyorum."

"Peki, başka neler söyledi sana?"

"Tamam, zorlama daha fazla beni. Ben sır tutamazsam kızar bana. Kızarmı acaba, abla?"

"Sen bana bunu söylemediğin için ben sana kızıyorum ama sen onu düşünüyorsun, öyle mi?" diye sordum onu iyice köşeye sıkıştırırken. "Hemen sattın ya beni, bravo sana!"

"Ya hayır, deme öyle deme," dedi endişeyle. Ellerini yüzüme koyarak yanaklarımı sevmeye başladı. *Pamuk gibi oldum, iyi mi?* "Sen yabancı değilsin ve bana kızarsan ben bir şekilde senin gönlünü alırım. İşte seni güldürmeye çalışırım, seni severim, seni öperim ama o abi yabancı ve bana kızarsa korkarım. Ben onun gönlünü nasıl alacağımı bilmem ki. Hem o da yanaklarını sevdirmiş mi sence? Bence sevdirmez."

"Bence sevdirmiş."

"Denedin mi daha önce?"

Bir anda sorduğu soruyla afalladığımda ona kötü kötü baktım. "Ben de bunu sana söylemiyorum. Kısasa kısas, hadi bakalım."

"Söylemezsen söyleme," diye tavır yaptı. "Lütfen beni daha fazla konuşturma, tamam mı? Ağzımdan pıt diye kaçarsa sırrım, çok utanırım bak."

Tekrar saçlarını karıştırdım ve yanağından öpüp geri çekildim. "Tamam, seni zorlamıyorum."

"Ama çok güzeldi değil mi hediyen? Mutlu oldun mu?"

"Çok güzeldi ve çok mutlu oldum."

"O zaman ben daha mutluyum," diye sarıldı bana ve minik elleriyle saçlarımı sevdi. Sarılmamız bittiğinde derin bir nefes alarak saçlarımı düzeltti ve ellerini kafama koydu. "Kafan acıyor mu hâlâ?"

"Geçiyor yavaş yavaş," dedim.

Birbirimize bakmaya devam ederken gülümsedik. Az sonra annem mutfaktan seslendi. "Ömer! Buraya gel, oğlum."

Ömer kollarımın arasından sıyrılarak odadan çıktı ve bir dakika sonra geri döndü. "Abla, sofra hazır. Hadi gel."

“Ben aç değilim,” dedim isteksizce. “Sen güzelce doyur karnını.”

Kaşlarını çattı. “Niye acıkmadın? Bak, saat üç olmuş neredeyse. Hem annem köfte yapmış, sen çok seversin.”

“Ömer, aç değilim cidden,” diye gülümsedim ve ayağa kalkıp kapının oraya gittim. Çenesini okşayarak, “Hadi sen git ve ye,” dedim.

Beni zorlamadı ama mutsuz bir şekilde arkasını dönerek mutfığa gitti. Ben de o gittikten sonra kapımı tekrar kilitledim. Ellerimi saçlarımın arasına daldırarak pencereimin kenarına gittim ve dışarıyı izledim. Sokakta hiç kimse yoktu. Homurdanarak bir şeyler söyledim ve tekrar yatağıma uzandım. İçimden hiçbir şey yapmak gelmiyordu. Ne kitap okumak ne şarkı yazmak ne de başka bir şey... Dışarı çıkmak ve Seyit Ali’ye gidip ona teşekkür etmek istiyordum. Ona sarılmak istiyordum. Onu özlediğimi söylemek istiyordum... *Yok, bunu söylemeyeyim ya. Şimdi sırası değil, kalsın.*

Boş boş tavanı izledikten sonra sessizce odamdan çıktım ve lavaboya gidip geldim. Annemle yüz yüze gelmek bile istemiyordum. Yarını da atlattıktan sonra babamda kalacaktım bir süre. Ömer’i de götürecektim. Serhan’ın da bu olayı unutmamasını istiyordum. O, Seyit Ali’nin ona yaşattıklarının hırsını alıyordu benden, bunu biliyordum.

Sıkıla sıkıla bir süreyi daha arkamda bırakmıştım Ömer kapıyı çaldı bir kez daha. Ayaklandım ve kapıyı açtım. Elinde bir tepsi vardı. Tepsinin üzerinde ekmek arası köfte ve yanında bir bardak ayran. Sevimli sevimli sırtarak içeri girdi. Penguen gibiydi. Tepsiyi tutmaya devam ederek arkasını döndü ve bana bakıp, “Ben seni aç bırakmam,” dedi. Sonra da kaşlarını çattı. “Hem köfte ekmeği nasıl yemezsin ya! Arkandan ağladı, yalvardı hatta *beni Leyla’ya götür, beni Leyla’ya götür*, diye...”

Sesli bir şekilde gülerek kapıyı kapattım ve elindeki tepsiyi aldım. “Ömer Bey, kalbimi çaldınız, tebrikler.”

Gülümsedi. Tepsiyi çalışma masamın üzerine koydum ve sandalyemi çekip oturdum. Derin bir nefes alıp ekmekten ısıarak onu yemeye başladım. Ömer de kollarını masanın üzerine, kafasını da kollarının üzerine koymuş, yan yatmış bir hâlde beni izliyordu. Ekmeğimi yerken ona göz kırptım.

O da bana göz kırptı.

Bir süre sonra sakince, “Abim, sana kötü bir şey mi söyledi yine?” diye sordu. “Annemle de küstünüz mü?”

“Hayır,” dedim ayranımdan bir yudum alırken. “Dedim ya, başım ağıyor ve burada kalmam gerek. Uyuyunca geçiyor ağrısı.”

“Kapıyı niye kilitliyorsun o zaman?”

“Zırt pırt içeri biri girmesin de uykumu bölmesin diye.”

“Ben suçlu muyum bu durumda peki?”

“Değilsin tabii ki,” diye mırıldandım. “Sen benim en çok sevdiğim insan-sın.”

Gözleri parladı. “Nasıl yani? En çok mu beni seviyorsun? En çok ama?”

Gülerek gözlerimi kapatıp açtım. “Evet, hem de tahmin edemeyeceğin kadar çok.”

Masanın altından ayaklarını sallamaya başladı. “Biliyor musun, ben de en çok seni seviyorum.”

Onu taklit ettim. “Nasıl yani? En çok mu beni seviyorsun? En çok ama?”

“Evet, hem de en kocamanından,” dedi rahatlıkla.

Zaman bir şekilde geçip gitmişti ve saat on buçuğa geliyordu. Ayaklarımı duvara uzatmış bir hâlde yatakta uzanıyordum. Ölecektim sıkıntıdan. Patlayacaktım. Uykum da yoktu. Gündüz yeterince uykumu almıştım. Ömer de yatığı yerden bana bakıp, “Bir şeyler oldu ve bana söylemiyorsun,” dedi. “Bunu bilecek kadar büyüdüm.”

“Bir şey olmadı,” dedim gözlerimi tavana dikerek. “Çok sıkıldım sadece.”

“Onu anladım, abla.”

Gülümsedim. Ben gülünce o da güldü. Salak gibi gülüşmeye başladık ve birbirimize sardık. “Karantinadayım sanki, Ömer. Ve sen, benim en iyi karantina arkadaşısın.”

“Karantina ne demek ki?” diye sordu.

“Bir yere hapsolmak gibi düşün. Orada kalmak ve çıkınamak.”

“Anladım,” dedi çok daha fazlasını anladığını ve bildiğini gördüğümde. Sırıttı. “O zaman birlikte karantinadayız. Çok havalı bence.”

“Ya, ne demezsin,” diye eğlendim onunla. “Acayip havalı.”

Ömer bu söylediğime tekrar güldüğünde ben de güldüm. Kafayı yemiş gibiydik ama ne kadar zor ve bıkkın bir durumda olsam da yaşadığım en tatlı anlardan biriydi. Çok iyi geldiğini biliyordum. Ömer ile gülüşmeye devam ederken birden ikimizin de sesini kesen bir şey oldu. Biri usulca pencereye tıklattı. İrkildim ve hızla ayaklarımı duvardan indirerek doğruldum. Ömer korkarak gözlerini açtığında direkt pencereye baktım. Perdenin arkası görünmüyordu. “Neva,” diye seslendi perdenin arkasındaki. *Bu sesin sahibi Seyit Ali’ydi.* Kalbim deli gibi atmaya başladığında heyecan yaparak ayaklandım.

Ömer korkuyla bana engel oldu. “Abla, dur! Ya, kötü adamlar geldiyse?”

Gözlerimi devirdim. “Çok dizi izliyorsun sanırım.”

“Hayır.”

“Kötü adamlar değil, merak etme,” deyip sakince perdeyi araladım.

Seyit Ali’nin yüzüyle karşılaştığımda Ömer, “Aaa!” dedi. “Bu o! Sırdaşım.”

Gülümsedim ve ona dönerek elimle susmasını söyledim. “Sakin fazla ses yapma, tamam mı?”

“Tamam, yapmam. Söz.”

Ömer'e gülümsediğimde derin bir nefes alarak pencereyi ses çıkarmadan açtım. Seyit Ali'nin o endişeli yüz ifadesiyle karşı karşıya geldiğimde onu ötediğimi anladım. Onu cidden ötlemiştim ve şu an gidip ona sımsıkı sarılmak istemişim. Ellerini pencerenin pervazına koyduğunda direkt gözlerime bakarak "Bütün gün seni aradım," dedi. "Telefonun neden kapalıydı? Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim sakince. "Ayrıca gecenin bu saati ne işin var burada?"

"Neva, delirdim meraktan," diye konuştu sabırsızca. "Seni görmeden, n'oldüğünü bilmeden sabahı bekleyemedim ve bekleyemedim de zaten."

"Ben iyiyim," diye konuştum ona evdeki durumdan bahsetmekten kaçınırken. "Gerçekten iyiyim. Telefonum da..."

Sözlerimi Ömer kesmişti. "Biz karantinadayız."

Hızla Ömer'e baktım ve ona ölümcül bir bakış savurdum. Benden korktu ve diyetle ağzının üzerini kapattı. Seyit Ali, "Anlamadım?" diye sordu. "Nesiniz?"

Ömer sessizce, "Hiçbir şeyiz," dedi. "Ben bir şey söylemedim."

Dudaklarımı çabucak yalayıp kafamı öne eğdiğimde Seyit Ali çoktan her şeyi anlamış ve farkına varmıştı. Gözleri ısrarla gözlerimi ve beni istediğinde soluklanarak durumu kabullendim. Gözleri parlıyordu. Telaşını ve ürkekliğini hissediyordum. Ona bir cevap verdim. "İki gün boyunca evde kalacağımı. Dışarı çıkmam yasak, yani abim izin vermiyor. Telefonumu da o aldı ama kapalı."

Seyit Ali hızla elini pencerenin pervazına geçirdi. "Adi herif!" Ötkesi direkt gün yüzüne çıkmıştı. "Ne hakla yapabiliyor bunu? Hangi hakla sana bunu yapabiliyor?"

"Bizi biliyor," dedim sakın kalmaya çalışarak. "Bir de geçen sefer ona yaptıklarının faturasını kesti. Sana da zarar vereceğini söyledi."

"Hiçbir şey yapamaz ama sana bunu yapmaya hakkı yok. Şimdi alsam, seni götürsem ya da kursam kapıları, elinden tutup çıkarsam ne yapabilir ki? Onu mahvederim."

"Şşşt!" dedim öne çıkarak. Ömer bunları duysun istemiyordum. Pencerenin pervazında duran ellerine dokundum. Buz gibiydi. Yüzü çok gergindi. Sertçe yutkundüğünde alttan aldım. "Bir şeylerin sonunu hesaba katmadığımız için bunu yaşıyoruz. Serhan, bizi öğrendiğinde muhakkak bir şeyler olacağını biliyordum ve aklınca bana böyle bir yaptırım uyguluyor. Lütfen sakın kal, tamam mı? Ben gerçekten iyiyim. Yarın da böyle geçecek. Sonraki gün bahanı gideceğim ve bir müddet orada kalacağım."

"Neva, bak," diye uzandı elleri yüzüme. İçimde bir şeyler yumuşadı. Kalbim çekildi sanki. Seyit Ali'nin gözleri, usulca yatağında oturmuş bizi izleyen Ömer'e kaydığında ben de ona baktım.

Ömer hızla elleriyle yüzünü kapattı. "Ben bakmıyorum. Hiçbir şey görmedim ki zaten."

"Ömer," deyip güldüm. "Bir şey yok, ablacığım. Bakabilirsin."

Seyit Ali itiraz etti. "Aferin sana. Bakma, tamam mı?"

Ömer, "Tamam, sırdaşım. Bakmıyorum," dediğinde kaşlarını çatarak Seyit Ali'ye döndüm.

"Sen manyak mısın ya? Çocuğa neler diyorsun!" Tekrar Ömer'e döndüm. "Ömer, sen uyma ablam buna, çek ellerini yüzünden. Ay, manyak mısınız ne-siniz?"

Ömer itiraz etti. "Olmaz. Seyit Ali abi, aç derse açarım."

"Allah Allah ya," dedim hayretle. "Ben senin kaç yıllık ablanım, bana itibar etmiyorsun da Seyit Ali'ye mi uyuyorsun yani? Kırıldım şu an, haberin olsun."

"Abla, tamam. Kırılma lütfen," diye mırıldandı Ömer. Onu kendiyle baş başa bırakıp döndüğümde Seyit Ali elini yüzümden indirmeden bana daha derin bir şekilde baktı. Kalp ritimlerimle oynuyordu ve bunu çok sevdiğinden emindim. "İyi olduğunu görmeye ihtiyacım vardı ama iyi değilsin. Bunu görüyorum ben. O sana bunları yaparken kendini üzdüğünü de biliyorum. Ona karşı çıktığını ama o it herifin inadına üzerine geldiğini de biliyorum. Annen..." Sustu. Zorla sustu. "Annene diyecek bir şey yok. Benim hesabım, abin olacak o şerefsizle." Yüzümü sevmeye devam ederek, "Ağlamadın değil mi?" diye sordu. "Ya da sana dokundu mu? Zarar verdi mi?"

"Hayır," dedim gülümserken.

Bana öyle bir baktı ki içinde neleri öldürdüğünü bilmesem de hissetmiş-tim. Gözlerini kapattı ve yutkunarak bekledi. Dudaklarımdaki titremelerin son bulmasını istediğim için onları ısırp serbest bıraktım. Elimden bu kadarı geldi. Gözlerini açtığında birkaç saniye önceki gibi bakmadığını gördüm. Bunu nasıl başarabilmişti? Nasıl olur da bana birçok duyguyu hissettirebilirdi? Bekledi. Konuşmak zor geliyordu. "O kadar öfkeliyim ki... Benim yüzümden. Ben sebep oldum buna."

"Hayır, lütfen buralara girme yoksa çıkamayız. Bugün geçti bak, yarın da geçecek, sonra özgürüm."

Gülümsedi. Az önce benim gülümsediğim gibi. Ne hissettiğini daha iyi anlamıştım. "Zaten özgürsün."

"Evet, öyleyim," diyebildim kısıp sesimle bunu kabullenirken. "Ben iyiyim. Sadece biraz sıkılıyorum, o kadar ama geçiyor."

Seyit Ali elini yüzümden çektiğinde cebinden telefonunu çıkardı ve direkt bana uzattı. "Al bunu. Telefonunu alana kadar sende dursun. Şifresi 2110," deyip ekledi. "Gelen aramalara ya da mesajlara cevap verme yeter. Dizi izle, müzik dinle ve en azından seninle iletişim kurabileyim."

O sözlerini sıralarken büyük bir şaşkınlıkla bana uzattığı telefonunu elime alarak, "Bana kendi telefonunu mu veriyorsun yani?" diye sordum. "Bu kadar güveniyorsun? Peki, ya sen?"

"Bu güven meselesinden öte," dedi sakince. "Bu değer ve önem verme meselesi. Ayrıca beni düşünme. Sana buradan ulaşacağım."

Şaşkınlığım yüzümden ve ellerimdeki hafif titremelerden fark edildiğinde, "Ben ne diyeceğimi bilemedim ki," dedim. "Bu büyük bir şey. İçinde özel bilgiler, fotoğraflar..."

"Merak etme, bazıları kilitli ve özel bilgilerimi telefonumda saklayacak kadar aptal olmadım." Dudağının kenarını kıvrıdı. "Fotoğraflarım senin ama." Sessizce ekledi. "Dilediğin kadar bakıp ağzının suyunu akıtabilirsin."

"Hı?" dedim ona dik dik bakıp. "Anca kusarım, merak etme."

"Tabii tabii, kesin öyle olur."

Gülümsedim ama bu sefer gerçekten saflıktan ve mutluluktan doğmuştu yüzüme bir güneş gibi. Yakmamıştı belki ama ısıtmıştı en azından. Telefonu masanın üzerine koyarak ona baktım ve Ömer gözlerini kapalı tutmaya devam ediyorken Seyit Ali'nin yanağına bir buse bırakıp geri çekildim. "Teşekkür ederim. Aslında sana her şey için teşekkür ederim." Biraz geri çekilerek beni bir film izler gibi izleyen yüzüne odaklandım. Bunu nasıl başardım bilmiyorum tabii. "Keman..." Derin bir iç çektim. "O kadar güzeldi ki tarif edemiyorum... Çok teşekkür ederim, Seyit Ali. Çok beğendim, çok incedin."

"Harika olduğumu biliyorum."

"Evet, öylesin," dedim ona ilk kez laf atmadan. "Yani beni iyi hissettirecek şeyler yapmak konusunda harikasın."

"Her zaman seni iyi hissettirecek şeyleri yapma konusunda hazır olduğumu bil o zaman," diye mırıldandı.

Hafifçe tebessüm ettim. Ömer'e dönüp, "Ömer, tamam. Aç gözlerini sende," dedim. "Gören görmeyen de bir şey yaptığımızı sanacak. Tövbe ya Rab-b'im!"

Seyit Ali gülerken, "Ömer, çok kral çocuksun," dedi.

Şaşkın bakışlarımı Seyit Ali'ye gösterdim. "Çok kral çocuksun mu? Zaten belli seninle konuştuğu. Bugün bir acayıpti. Ne içirdin kardeşime?"

"Ya, hemen şikâyet anasını satayım hemen," dedi homurdanarak. "Ömer'le çok iyi arkadaş olacağız gibime geliyor. Bence şimdiden bizi kıskanmaya başlasan iyi edersin. Hatta otur, ağla."

Güldüm. "Yetişkin bir Seyit Ali, günün her saati öz güven parlaması yaşayabilir."

Güldü. "Yetişkin bir Leyla Neva Kaya, hiçbir şeyden memnun kalmayabilir."

"O kadar da değil," diye mırıldandım. Aşırı bir tepki vermediğinde hâlimize bakıp güldüm. Kafamı sallayarak, "Burada olduğumuza inanamıyorum," dedim. "Yıl olmuş bilmem kaç, biz burada böyle gecenin bir vakti; ben ev hapsinde, sen burada... Deli olmamak elde değil."

"Oho!" diye dalga geçmeye başladı. "Ben az kalsın asfalta benzin döküp ağzımda gülle sana serenat yapacaktım da zor tuttum kendimi."

Yüzümü buruşturdum. "Serseri."

Artık kapatmam gerekiyordu ve onun da gitmesi. Sesim kısılırken, "Gitsen iyi olur sanki," dedim. "Annemler uyumadı çünkü."

"Gitmek istiyor musun diye sorsana bir de," dedi sakince ama içimi titreten bir ses tonuyla. Cevap veremedim çünkü benden bildiği bir şeyi duymasına gerek yoktu.

Gözlerim her şeyi açık açık seriyordu gözlerinin önüne. "Yarın ne yapacaksın?"

"Birkaç işim var, sonraki gece de büyük bir yarış var."

"Motor yarışı mı? Nerede?"

"Bu sefer biz misafiriz, yani onların mekânına gideceğiz. Bayağı büyük bir yarış olacak."

"Ne kadar büyük mesela? Kaç kişi olur?"

"Ortalama iki yüz küsür kişi olur," dediğinde gözlerimi büyüttüm.

"Çüş! O iki yüz küsür kişinin yüzde kırkı da kesin kız olur zaten, değil mi?"

Anında yakaladı tabii işine geleni ve biraz yaklaşarak dudagının kenarını kıvırdı. "Hayırdır, sen pek bir rahatsız oldun bu durumdan sanki?"

Omzumu silktim. "Hiç de bile! Ben burada erkek ve kadın sayısının analizini yapıyorum."

"Salağa yatmak da bir sana yakışıyor, biliyor musun?" diye sordu fısıldayarak. "Cevabını bildiğim, gözlerin de inkâr etmediği hâlde bunun aksini söylüyorsun ya..." Kulağıma yaklaşıp fısıldadı. "Çok hoşuma gidiyorsun."

İçim içime sığmazken kendini geri çektiğinde dudaklarımı birbirine basturarak, "Bunu zaten biliyorum," dedim. "Benim için yeni bir şey değil."

"Hım."

"Hım."

"O gece orada olmak isterdim." Bunu Ömer'in duyamayacağı bir sessizlikte söylemiştim.

Seyit Ali kafasını iki yana salladı. "Bu olmaz. Çok geç saatte olacak. Üstelik oraya gelmek için kendini zor duruma sokmanı istemiyorum."

Dudaklarımı ısırıp serbest bıraktığımda sessizce mırıldanarak, "Tamam, hadi git sen," dedim. "Şimdi biri görecektir, sonra al başına belayı."

"Tamam, gidiyorum," dedi Seyit Ali isteksizce. Kafasını biraz daha içeri sokarak Ömer'e baktı. "Ömer, ablan sana emanet. Bir şey olursa bana söylüyorsun, tamam mı? Çünkü ablan söylemez."

"Tamam. Söylerim, sırdaş. Sen hiç merak etme," diye güldü Ömer kafasını sallarken. Gülümsedim çünkü çok hoşuma gitmişti ikisinin anlaşması. Seyit Ali, Ömer'e göz kırpıp geri çekildiğinde derin bir nefes alıp verdi. "Canın bir

şey isterse ya da bir şey olursa beni ara. O bir halta yaramayan abin konusunda da benim için endişelenme, bir şey yapamaz.”

“Yine de dikkat et,” dedim sakince.

“Beni dert etme,” diye üsteledi ve sağına soluna bakınarak geriye doğru adımlar atmaya başladı. Eliyle pencereyi kapatmamı işaret ettiğinde güldüm. O gidene kadar kapatmaya niyetim yoktu çünkü o da ben gözden kaybolana kadar gitmiyordu. Seyit Ali bana son kez gülümseyip arkasını döndü ve az sonra gözden kayboldu. Derin bir iç çekerek omuzlarımı düşürdüm. Sonra da pencereyi kapatıp perdeleri örttüm.

Gülümseyen yüz ifadem, Ömer’in radarına takıldığında kaşlarımı çatıp, “*Buz Devri*’ndeki *Sid*’i mi gördün, Ömer?” diye sordum. “Niye gülümsüyorsun?”

“Abla, asıl sen gülümsüyorsun,” dedi. “Aynaya baksana bir.”

“Sen var ya,” diye gittim yanına ve onu gıdıklamaya başladım. Ömer direkt kendini yatağa atarak kahkahalar atmaya başladığında güldüm ve daha fazlasını yaptım. Ellerim kollarında ve karnında geziniyordu. “Demek ki sırdaşsınız, öyle mi? Demek Seyit Ali, gözlerini aç demeden açmazsın... Bak sen şu haylaz ya!”

Nefes nefese gülerken, “Yapma,” dedi. “Abla, yapma ya!”

“Ya, nasıl oluyormuş?” diye gülmeye devam ettim onu gıdıklarken. Bir müddet sonra ikimiz de durduk ve eğilip onun ellerinden öptüm. O da öptüğüm elleriyle yüzümü sevdi.

“Abla,” dedi masum bir istekle. Onu bekledim. “Sence bir gün Seyit Ali abiyle maç yapar mıyız? Ben bugün Furkanlara gittim ya, onun abisi de oradaydı... Benim abim gelmez, biliyorum ama belki Seyit Ali abi gelir...” Hiçbir şey diyemedim. Sustu ve ekledi, sanki bu hakkı kendinde göremiyormuş gibi. “Ama gelmezse küsmem.”

Dudaklarımda ağır bir acı var olduğunda gülümseyerek, “Tabii ki gelir,” dedim. “O seni sevdi.”

“Ya,” dedi gözleri tekrar parlayıp sevindiğinde.

“Ya,” dedim ve onu tekrar öpüp ayaklandım. “Ama artık yatma vakti. Hadi uyu. Saat çok geç oldu zaten.”

“Tamam, uyuyacağım,” diyerek ayaklandı, bir koşu lavaboya gidip geldikten sonra yatağına girerek bana gülümsedi ve gözlerini kapattı. Ben de gidip ışıkları kapattım, Seyit Ali’nin telefonunu elime alarak yatağımda bağdaş kurup sırtımı duvara verdim ve telefonunu açtım. Şifreyi girdikten sonra telefonu açıldı. Kalbim çok başka bir his içindeydi ve bunu ilk kez tadıyordum. Onun telefonu ellerimdeydi ve bana bir saniye bile düşünmeden uzatmıştı. Kimse kolayca kimseye bunu yapmazdı ama o yapmıştı, *benim için*. Ekran parlaklığını azaltarak galerisine girdim. Bunu yapabilme hakkım vardı çünkü kendi de söylemişti. Galerisine girdiğimde birden fazla klasörün olduğunu gördüm ve

en baştakine tıkladım. Burada kendi ve saz arkadaşlarıyla olan fotoğrafları vardı. İlgiyle fotoğrafları incelemeye başladım. İncelerken o kadar çok güldüm ki Ömer uyanmasın diye gülüşlerimi bastırdığım anlar bile olmuştu. Seyit Ali'nin kendine ait çok da fotoğrafı olmadığını gördüm. Olanlara da baktım işte... *Hayranlıkla.*

Bu klasörden çıktım ve başka klasöre girdim. Burası... Sanırım annesi ve babasıyla olan fotoğraflarının olduğu yerdirdi. Üzerime bir ağırlık çöktüğünde yutkunarak fotoğraflara tıkladım, fotoğraf dediğime bakmayın, aşağı yukarı yedi sekiz taneydi. Babası ile bir fotoğrafı vardı ve burada en fazla on dört yaşında gösteriyordu. Bir yaz tatilinde çekilmişti. Arkada deniz vardı. Babası... Artık yoktu. Sevdığımız insanları her zaman yüreğimizde taşırdık ama fotoğraflarına bakınca yaşadıklarını sanırdık. Diğer fotoğrafta ise babasının saz çaldığı bir fotoğrafı vardı. Babasına benziyordu. Gözleri özellikle, aynı babasının gözleriydi... Kalbimdeki yavaşlama, annesiyle olan fotoğraflarında daha da belirdi. Annesi çok güzel bir kadındı. Saçları kahverengiydi, uzundu ve genç duruyordu. Bunca şeyi incelerken dikkatimi çeken tek şeyin, hepsinin her fotoğrafta gülüyor oluşuydu. Gökçe, Seyit Ali ve onların anne ve babası... Şimdi her şey çok başkaydı. Babaları yoktu, anneleri ise yanlarında değildi... Bazı insanların yokluğu, fotoğraflara sığamayacak kadar büyüktü.

Zar zor klasörden çıktım, parmaklarım diğer klasöre dokunduğunda burada bana ait fotoğraflar buldum. Gözlerim iri iri olduğunda sırtımı duvardan çekip eğilerek fotoğraflarıma baktım. *Haberim olmadan çektiği fotoğraflara...* *Bak şuna ya, tam bir fırsatçı!* Gülümseyerek fotoğraflarımı inceledim. Yalnız bayağı güzel çıkmışım he! Yaklaşık on tane farklı fotoğrafı inceledikten sonra üstten bir bildirim geldi. Bu grup bildirimiydi.

Hadi bakalım, biraz eğlenelim.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Teoman: *Timur, sana ses atıyorum. Dinle bunu.*

Teoman: *(sesli mesaj) İyi geceler aşkların en güzeli, en özeli, en süperi...*

Timur: *Birader, kızlardan umudunu kestiri galiba?*

Teoman: *Sorma lan, çok dertliyim. Maniayla ayrıldık.*

Cihangir: *Çok şaşırdım!*

Timur: *+1*

Teoman: *Lan oğlum, niye böyle oluyor ya? Gitti onca emek!*

Timur: *Vay be! Saçlarını süpürge ettin sanki? Kaç gün sürdü, biraderim?*

Teoman: *Bugünle birlikte bir hafta olacaktı :'(*

Timur: *Ne büyük acılar bunlar be! Şimdi sen açmışsındır bir büyük, bir de Azer Bülbül... Eşkârlanmışsındır. Acın acımızdır, kardeşim.*

Teoman: *Dikiş tutturamıyorum ki... Ben ne zaman evleneceğim, Seda abla?*

Cihangir: *Niye ayrıldınız, kardeşim?*

Teoman: Kızın altı tane abisi varmış. Az kalsın aşirete kurban gidiyordum.

Timur: Ağam eğlenir bizimle :)

Cihangir: Eee, ne dedin kıza? Benim götüm yemez altı tane abiyi, hadi eyvallah mı dedin?

Teoman: Bacım ol bundan sonra, dedim.

Timur: Her gidene bacım diye diye sürüsüyle kız kardeşin oldu, bu gece de sana yakalım.

Cihangir: Teo... Abi, sen bırak bu işleri valla ya. Olmuyor, birader. Olmuyor, zorlama.

Teoman: Oğlum, benim kalbim yalama oldu lan!

Timur: Bu gidişle... Neyse.

Teoman: Tabii senin on numara ilişkin var, Seyit biraderim de on numara yaşıyor bu hayatı ama ya ben? Bir manita yaptık, altı tane abisi çıktı kızın. Kurşun yeseydim bu kadar koymazdı.

O sırada aklıma bir hainlik geldi. Amacım sadece ama sadece eğlenmekti. Nasıl olsa Seyit Ali'nin telefonu bendeydi ve ben olduğumu bilmeyeceklerdi. Biraz da ben eğleneyim ama değil mi?

Seyit Ali Karayazı, Leyla Neva Kaya adlı kişiyi çıkardı.

Teoman: Ne oluyor lan?

Seyit Ali: Artık o yok.

Teoman: Ne demek o yok? Lan, size ne oluyor? Maşallah dediğimiz iki gün yaşamıyor.

Seyit Ali: Teoman, uzatma, birader. Leyla ile bitti her şey. Zaten bir şey yoktu ki aramızda. Konuşmayın daha fazla.

Teoman: Siktir lan! Kendin bile inanmıyorsundur buna: Rol yapma.

Seyit Ali: Lan, neyin rolünü yapacağım, gevşek? Bitti diyorum işte, Leyla falan yok artık.

Timur: Abi, iyi misin sen? Ne demek Leyla yok artık?

Cihangir: Oğlum, ciddi bir şey mi var? Sen böyle yapmazsın bir anda.

Seyit Ali: Uzatmayın dedik ya lan işte.

Teoman: Sen mi bir bok yaptın lan yoksa? Leyla, sana yamuk yapmaz da...

Teoman... Seviyorum seni, kardeşim.

Seyit Ali: Ben yaparım yani, öyle mi? Kafam bozuk kafam. Daha fazla sormayın bir şey.

Cihangir arıyor...

Telaş yapmadan aramasını geri çevirdim.

Teoman arıyor...

Aramasını geri çevirdim.

Timur arıyor...

Aramasını geri çevirdim.

Cihangir: Lan, Leyla'nın da telefonu kapalı. Bak, oğlum... Bir şey olduysa hallederiz. Ne oldu?

Teoman: Siz de ayrılırsanız ben ölene kadar kendime bacı yaparım, birader.

Teoman: Teoman ve bacıları...

Timur: Abi, iyi misin ya? Gelelim mi yanına?

Teoman: Hele hele, küçük enişteye bakın.

Cihangir: Seyit, aç kardeşim şu telefonlarını. En azından ne olduğunu söyle de bilelim.

Seyit Ali: Abi, kafam bozuk diyorum, parçalamak için çaba harcıyorsunuz ya...

Teoman: Ya, bir şey diyeceğim, sen Leyla'yı bu kadar kolay bırakmazsın. Hele ki gruptan asla atmazsın. Hele ki gelip de burada kafam bozuk yazmazsın. Ben seni it gibi tanıyorum... Bu gavat rol yapıyor.

Seyit Ali: Teo, işine bak!

Teoman: Rol yapıyorsan en adi şerefsizim!

Seyit Ali: Zaten öylesin.

Teoman: Yedireceğim sana bu lafları. Şimdi git, çakma acını yaşa. Ya da yok, en iyisi Leyla'ya git sen. Nasıl da rol kesemedim, gördün mü, yaz. Senin karşında beş yaşında velet yok.

Timur: Teo, tamam da sen niye atar yapıyorsun?

Teoman: Harbiden lan, çok yükselmişim. Neyse, sakinim.

Onlar konuşmaya devam ettiler belki ama ben gruptan gülerек çıktım çünkü çok eğlenmişim. Gerçi yarını hesaba katmamıştım ama sorun yok, şimdi gülmeyeceğim de ne zaman güleceğim sanki?

Aynı filmi izlemek ama her seferinde başka hissetmek...

Yaşadığım şey tam olarak buydu. Bu gece büyük bir yarışma olacaktı ve ben oraya gidemiyordum. Gitmeyi deli gibi istiyordum. Üstelik o geceden beri Seyit Ali ile yüz yüze görüşmemiştik bile ve telefonu hâlâ bende idi. Derin bir nefes alarak sofradaki tabakları mutfığa götürdüm. Burçin ile bulaşıkları halledecektik. Babam, Ömer ve Serap abla da bir şeyler izlemek için salona geçmişti. Keyifsizce sofrayı topladıktan sonra elimdekileri tezgâha bıraktım. Burçin tabaklardaki artıkları çöp kutusuna atarken, "Senin bana bir özür borcun var, farkundasın değil mi?" diye sordu kendi kendine mırıldanıyormuş gibi.

"Özür dilerim," dedim. "Sana haksızlık ettim."

Gülümsemi, "Bir daha olmasın."

"Tamam, abartma hemen!"

"Aldın mı peki ağzının payını?" diye dalga geçtiğinde dişlerimi sıkarak arkadaki dolabın üzerine koyduğum telefonlara baktım. Kendi telefonumu nihayet almıştım, Seyit Ali'nin telefonu da onun yanındaydı. Burçin direkt bir kurnazlık yapıp, "Çok zenginsin galiba," dedi. "İki tane telefonla mı geziyorsun?"

"Seni ilgilendirmez, işine bak," diye tersledim. Sonra da kollarımı sıvayarak bulaşıkları sudan geçirmeye başladım.

Burçin kendi kendine söylenmeye devam ederken yüzümdeki gerginliği ve hâlimdeki sıkılganlığı fark ederek, "Ya bak, normalde zerre umurumda olmazsın ama ne oluyor sana?" diye sordu. "Bir derdin mi var?"

Soğuk soğuk güldüm. "İki üç gündür sende bir gelişme var, asıl sana ne oluyor? Ne bu ilgi, merak? Bak, eğer yamuk yapacaksan söyle, şimdiden ağzını yırtayım."

Güldü. "Aptal!"

"Aynı senin gibi işte."

Birkaç dakika konuşmadan bulaşıkları temizlemeye devam ettik. Burçin saçlarını geriye doğru atarak, "Yoksa bu gece yapılacak yarışa gidemeyeceğin için mi keyifsizsin?" diye sorduğunda suratıma bir bardak soğuk su çarpmış gibi irkilerek Burçin'e baktım. Bunu da nereden biliyordu böyle? Şaşkınlığımı fark ettiğinde yüzünde manidar bir gülüş yeşerdi. "Leyla, aptal olma istersen! Elbette ki ben de biliyorum. Bir sürü arkadaşım var ve o ortamlara girip çıkmışlığım seni beş yüze katlar."

"Bana bir daha aptal dersen seni tokat manyağı yaparım," dedim dik bir sesle. "Ayrıca umurumda bile değil nerelere girip çıktığın."

Gülümsemeye devam ederek arkasını döndü ve buzdolabının kapağını açıp, "Biraz nazik olsaydın seni oraya götürmenin bir yolunu bulurdum," diye mırıldandı.

Güldüm. "Ne yani, sana yalvarayım mı? Beni eşek gibi tanıyorsun, öyle bir şey yapmayacağımı da bilirsin."

"Evet, tanıyorum," dedi yüzüme karşı dönerek. "İstedliğini elde edene kadar asla durmazsın ve her şeyi denersin. Gitmek için çıldırdığını ve hâlâ bir arayış içinde olduğumu görüyorum. Bülent amcaya yalan söylemek istemediğin için başka bir çare peşindesin." Dudaklarını yaladı. "Seni oraya ben götürebilirim."

Kahkaha attım. "Ya, bırak bu işleri. Senden yardım isteyeceğim yani? Delirmiş olmam lazım."

"Şimdiye kadar bunu başarmaman bile şaşırtıcı."

Sol gözümü kıstım. "Bak, o konuda haklısın."

Birbirimize bakmaya devam ederken irkilerek omzumu silktim. "Boş ver. Bu konuları seninle konuşmak istemiyorum. Benim meselelerime burnunu sokma. Güven vermiyorsun çünkü."

Yanıma geldi ama uzağımdaydı. "Bak, sana kim ne yaşattı bilmiyorum ama aldatıldığından haberim var. Bu insanın yiyeceği en büyük güven darbelerinden

Biri ve o yüzden kimseye güvenmiyorsun. Bunu yaşamamanın ne demek olduğunu iyi bilirim. Bana da güvenme çünkü inan bana, bunun için sana oturup ağlayacak değilim. Ama sahte de değilim. Bunu aklına sok! Ben kimsenin sırtına hançer saplamam, direkt yüzüne vururum. Bunu en iyi sen biliyorsun. Seni oraya götüreceğimi söylüyorum çünkü gitmek istediğini biliyorum. O ortamlara yeni yeni alıştığının da farkındayım ve emin ol, iğrenç şeyler dönüyor. O çocuklar da düzgün ayakkabı değil ama sen onlardan uzak kalmak istemediğin için göz göre göre gecenin bu saati seni evden kaçarken görmek istemem çünkü en az benim kadar yapabilecek manyaklık var sende.” Yüzünü buruşturdu. “Hem günlerdir evdeyim ve ben de oraya gitmek istiyorum çünkü çok arkadaşım var orada...” Bıkkınlıkla nefes aldı. “Üf, ne çok açıklama yaptırdın kızım ya! İşine geliyorsa gelirsın!”

“Aslında ikimiz de birbirimizi kullanmak istiyoruz, öyle değil mi?” diye sordum direkt.

“Evet.”

“Tamam,” dedim kabul ederek. “Gidelim o zaman!”

Burçin bunu duyar duymaz hafifçe tebessüm etti ve sonra hiç istifini bozmadan çabucak mutfaktaki işimizi hallettik. Telefonları cebime koyduktan sonra ikimiz de salona doğru yürüdük. Babamlar eğlenceli bir film izliyordu. Burçin bana kaş göz işareti yaptıktan sonra boğazını temizleyerek içeri girdi. Serap abla, “Kızlar, gelin hadi,” dedi. “Çok eğlenceli bir film. Birlikte izleyelim.”

Burçin samimiyetsizce filme bakıp, “Ya öyle,” dedi ve uzatmadan söze daldı. “Ama biz bu filme katılmayacağız. İzniniz olursa Leyla ile birlikte dışarı çıkmak istiyoruz.”

Babamın gözleri kocaman açıldığında, “İkiniz?” diye sordu babam. “Hem de bu saatte?”

“Saat çok geç değil ki Bülent amca,” dedi sakince. “Kız kıza dışarı çıkmak istedik sadece. Öyle bir hava değişikliği için.”

“Sizi böyle görmek çok tuhaf,” dedi babam hayretle. O sırada Burçin koluma dokunarak gülümsedi. Gülmemek için kendimi zor tuttum. Gözlerime bakıp, “Biz de şaşkınlığınız biraz ama yaptığımız hataların farkındayız,” dedi. “Şimdi de iki kardeş gibi dışarı çıkmak istiyoruz. Leyla’ya bir abla gibi göz kulak olacağıma emin olabilirsiniz.”

Babam ve Serap ablanın şaşkınlığına büyük bir tebessüm de indiğinde bunu reddetmeleri çok da mümkün görünmemişti. Burçin öyle bir rol kesmişti ki bir an ben bile söylediklerine inanacaktım. Kolumu rahat bıraktığında babama bakıp, “Evet,” dedim. “Bu akşam dışarı çıkmak istiyoruz. Söz, çok da geç olmadan döneceğiz. Merak etmeyin.”

“Kızım, saat zaten dokuza geliyor,” dedi babam.

“Biliyorum, baba,” dedim sakince. “Lütfen... Bir gece sadece. Kız kıza bir yere gidip oturacağız.”

Serap abla, babama dönerek gülümsedi ve gözlerini kapatıp açtı. Babam pek gönüllü olmasa da, "İyi peki," dedi. "Ama telefonlarınız açık olacak ve öyle saatlerce dışarıda durmayacaksınız."

"Şüphelen olmasın," dedim gülümseyerek. Aynı sözü Burçin de verdiğiinde hazırlanmak için yukanı çıktık. Altıma siyah dar kotumu geçirdiğim gibi deri ceketimin içine de siyah tişörtümü giydim. Saçlarımı ellerimle kabartıp asi bir hava verdikten sonra gözlerime iyi bir gece makyajı yaptım. Biraz da ruj ve allıkda işimi bitirdim. Parfüm de sıktıktan sonra aynanın karşısından çekilip Seyit Ali'yi aradım.

Çok bekletmeden açtığıında, "Neva?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Yanına geliyorum," dedim bir anda.

"Anlamadım?" diye parladı çok da yüksek olmayan bir tepkiyle. "Ne demek yanına geliyorsun? Saat çok geç oldu ve tek başına buraya gelmene izin veremem."

"Tek başıma değilim ki."

"O da ne demek?"

"Burçin ile geliyoruz. Semih'i de arayacağım, ne de olsa artık yabancı sayılmaz."

"Burçin? Hani şu nefret ettiğin üvey kız kardeşin? İki gün görüşemedik sadece, olaylara bak!"

"Ya, orasını sonra konuşuruz," dedim düz bir sesle. "Babamın haberi var, yani oraya geldiğimizden değil. Sadece dışarı çıkacağımızdan. Yarış başladı mı?"

"Daha başlamadı," diye konuştu, arkadan sesler geliyordu. "Bak, burası çok kalabalık ve bir sürü it kopuk var. Gelmeni istemiyorum. Söz, yarın tüm günümüzü beraber geçireceğiz."

"Artık çok geç," deyip ciddileştim. "Sen bir yarışa çıkacaksın ve ben senin yanında olmak istiyorum. Hem diğerleri de yarışacak. Yalnız da değilim. Bir şey olmayacak, inan bana. Hem bu seferki başka olacak. Sen yarışacaksın ve ben seni izleyeceğim. Duygularımdan emin olmuş bir şekilde izleyeceğim."

"Duygularından emin olmuş bir şekilde?" diye sordu anında keyiflenerek. "Bana da söylesene, ben de emin olayım."

Gülümsedim. "Yarıştan sonra söylerim belki."

"Var ya," dedi kısık bir sesle. "Biliyorsun sana kayıtsız kalamayacağımı ve her yolu deniyorsun. Tamam, gel. Dikkatli gel ama. Seni burada bekliyorum."

"Tamam, geleceğim," dedim gülümseyerek. "Orada görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Sonra da Semih'i aradım. "Semih?" diye başladım söze. "Rahatsız etmedim, değil mi?"

"Yok ya, televizyona bakıyordum öyle boş boş," diye mırıldandı. "Bir şey mi oldu?"

"Dışarı çıkıyorum, daha doğrusu bizimkilerin yarışı var da oraya gideceğim. Sen de gelmek ister misin?"

"Bizimkiler dediğin o tayfa mı?" diye sorduğunda onayladım onu. "Olur," dedi toparlanarak. "Zaten bir bok yok televizyonda, benim de kafam dağılır. Çıktın mı peki evden?"

"Birazdan çıkacağım," dediğimde, "Tamam, haberleşiriz," deyip sözleştik. Çantamın içine telefonları koyduktan sonra odadan çıktım. Burçin'in odasına gidip kapıyı tıklattım. Biraz sonra odasından çıktı. Saçlarını tepeden sıkıca atkuyruğu yapmıştı ve üzerinde lacivert bir gömlek ve aynı renk kot pantolon vardı. Konuşmadan aşağı indik ve evdekilerle vedalaşarak dışarı çıktık. Sokakta birkaç insan vardı ve şehrin ışıkları yerindeydi. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?" diye sordu beni test eder gibi.

"Konum var elimde," dedim cevap vererek. "Buraya çok uzak değil."

"Taksiyle geçeriz," diye mırıldandı sakince.

Yarım saat kadar sonra Semih ve Burçin'le birlikte taksiden inerek yarışın yapılacağı alana doğru yürümeye başladık. Burçin bize bakıp, "Ben arkadaşların yanındayım," dedi. "Haberleşiriz."

"Tamam," dedim düz bir sesle.

Kalabalığa usul usul karışmaya başladığımızda bizimkileri aramaya başladım. Nasıl olsa bir arada olduklarını biliyordum. Gözlerimi kısıarak onları bulmaya çalıştığım da Seyit Ali beni çoktan bulmuş, elini havaya kaldırmıştı. Gülümseyerek ona baktığımda gülümsedi. Semih, "Hah! Şurada seninki," diye mırıldandı. "Allah'ın manyağı."

"Deme öyle."

"Kardeşini sorduk diye bir dövmediği kaldı," diye homurdandı. "Kızı tanımam etmem, manyak bu herif."

"Bence sen tanımamaya devam et."

"Öyle olacak zaten," dedi. "Ne işim olur benim bu herifin kardeşiyle?"

Yorum yapmaktan kaçındım. Az sonra bizimkilerin yanına gittiğimde Seyit Ali direkt beni kolunun altına çekti ve şakağımdan öptü.

Vallahi insafsız bu herif!

Karnımda minik bir ağrı meydana geldiğinde Teoman oturduğu yerden kalkıp Seyit Ali'yi hedef gösterdi. "Oğlum, ben size demedim mi bu gavat rol kesiyor diye? Al işte. Ben bunun ciğerini bilirim lan!"

Ah, şu mesele! Demek ki bahsi henüz geçmemişti.

Seyit Ali bir anda ne olduğunu anlamaya çalışarak, "Ne diyorsun lan?" diye sordu. "Ne rolü?"

Teoman gülererek alkışladı. "Kardeşim, tamam. En iyi oyuncu sensin!" Bana döndü. "Leyla, bu adam seni gruptan attı. Sonra da geldi, *aramızdaki her şey*

bitti, dedi! *Kafam bozuk*, dedi. Biz de o günden beri üstelemedik. Cienelde ayrılık acısı yaşanırken zorlamayız da... Şimdi de gelmiş..."

"Teoman, ne içiyorsan bırak, kardeşim," dedi Seyit Ali rahat bir sesle. "Ne ayrılığı, birader?"

Gülmemek için dudaklarımı öyle bir sıktım ki... Cihangir de Teoman'a destek çıktı. "Aga, harbiden üzerine gelmedik ama iyi oynadın ya!"

"Lan, siz salak mısınız, neden bahsediyorsunuz?" diye sordu Seyit Ali. Şaşkıncı ve gülüyordu. Sanırım her şeyi söylemem gerekiyordu. Çantamı açtım ve Seyit Ali'ye telefonunu uzattım. O sırada herkes bir duraksadı. Ben de kahkaha atmamak için dudaklarımı ısırdım. "Teşekkür ederim," dedim telefonunu Seyit Ali'ye verdiğimde.

Seyit Ali herhangi bir şey söylemediğinde kafamı öne eğdim ve gülümsemeye devam ettim lakin Teoman olayı çözümüştü. Timur ise çoktan bir köşede gülmeye başlamıştı. Teoman yanıma gelerek bu sefer beni alkışladı. "Lafımı geri alıyorum, asıl oyuncu, Leyla. Hem de *Oscar* düzeyinde bir performans."

Seyit Ali bana bakıp, "Ne işler çevirdin?" diye sordu gülerken.

Omzumu silkererek bakışlarımı kaçırdım. "Hiç."

Teoman, "Aynen, kardeşim. Hiç," dedi. "Bir gecede ayrıldınız siz ama benim gibi zekâ seviyesi arşa çıkmış bir dostunuz asla kanmadı bu olaya."

"Ya Teo," diye güldüm. "Hadi sen git, kendine baci yapmaya devam et."

"Kır be! Bir de sen kır kalbimi," dedi Teoman sahte bir üzüntüyle. Semih biraz geride duruyordu ama daha öncesinde tanışıklıkları olduğu için bir şey yapamadım. Etrafına bakındığında bana bir işaret yaparak buradan ayrıldı. Muhtemelen o da burada bir tanıdığını bulmuştu.

Cihangir sigarasını dudaklarının arasına koyup çakmağıyla onu yakarak gözlerini kıstı. "Yalnız," dedi sigarasından bir sefer çekip gözlerini kısarak. "Bu sefer kazanan ben olacağım. Bak, görürsünüz."

Seyit Ali elini onun omzuna atıp ovdu. "Kardeşime ikincilikten gına geldi galiba?"

Cihangir yarım ağız gülerken, "Yok, oğlum. Cidden bu sefer sert bir hırs var içimde," dedi. "Burada sen olduğun ya da seni rakip bildiğimden değil. Biliyorsun karşı taraftaki o puştı. Dünya kaç bucakmış göstereceğim ona."

"Kaç kişi yarışacak ki?" diye sordum arkadaki hareketliliğe bakarken.

Cihangir, "On iki," dediğinde önüme dönerek dudaklarımı düz bir çizgi hâline getirdim. Ekledi. "Biz üç kişiyiz zaten."

"Peki, kazanan ya da dereceye girene ödül ne?"

"Sadece kazanan para alır," dedi Cihangir tok bir sesle. "Ortaya para koyarsın ve kazanan paranın sahibi olur."

"Kumar gibi mi?"

“Yani,” dedi omzunu silkerek. “Ortada bir yarış var ve bunu bilerek millet parasını döküyor. Ki çoğunun da paraya ihtiyacı yok. Keyfi tamamen.”

“Siz keyfi yapmıyorsunuz ama değil mi?”

“Ben tamamen artistlik olsun diye yapıyorum,” dedi Teoman rahat bir sesle. Cihangir onu onayladığında Seyit Ali omzuma attığı elini çekmeden saçlarımın uçlarıyla hafifçe oynamaya başladı. O esnada karşı tarafta bir hareketlilik yaşandı. Timur oturduğu yerden kalktığı anda bir şeylerin ciddileştiğini fark ettim. Bir grup genç buraya doğru geliyordu. Kenarda Burçin’i gördüm. Beni bulduğu an yanıma gelmeye başladı. Seyit Ali beni kolunun altından çıkardığında önüme geçerek buraya gelen gençleri bekledi. Ne olduğuna dair bir fikir üretilmedi. Burçin çabucak yanımdaki yerini aldığı anda Teoman ve Cihangir’in garip bakışlarına maruz kaldık.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum kısıp sesimle.

“Hayır,” dedi Burçin. “Burada bir hareketlilik olunca görmek istedim.”

Gözlerimi devirdim. “Bir şey oldu sandım. Manyak mısın nesin?”

Burçin bana herhangi bir karşılık vermediğinde karşımda beş tane genç belirdi. İçlerinde kendini duruşuyla belli eden biri vardı ve öne çıkarak gülümsemi. Seyit Ali’nin gözlerinin içine bakarak, “Ekibi toplamışsın,” dedi. “Yenilmeye bu kadar çok meraklı olduğunuzu bilmiyordum.”

“Yok,” dedi Seyit Ali düz bir sesle. “Seni yendikten sonra yüzünün alacağı ifadeyi hepimiz biliyoruz, bugün de buraya ezberlemek için geldik.”

Karşımdaki genç aldığı cevaba sevimsizce gülerek karşılık verdiğinde bir adım daha öne çıktı. “Yalnız mekân bizim.”

Teoman, “Hayırdır, sen hiç evinde mağlup olan birini görmedin mi?” diye sordu. “Görmediysen hatırlatmak için buradayız. Sanırım bir yirminci kez.”

Genç gülerek Teoman’a baktı ama konuşmadı. Cihangir sert bir tavırla sigarasını söndürdüğünde gencin gözleri hepimizi usul usul tanımaya başladı. En sonunda benim ve Burçin’in yüzünde kaldı. Gülümseyerek, “Yalnız bu hatunlar size fazla gelir,” dedi. “Şu sarışın olanı biz alalım. Yanındaki de bayağı iyi ama...”

Seyit Ali hızla onu göğsünden geriye ittirdi. “Cengiz, siktir git, arıza çıkar-ma!”

Cengiz’in gözleri, Burçin’de takılı kalmaya devam ettiğinde ekledi. “Ama alev alev hatunlar, yazık değil mi? Bir tır verin de biz de binelim!”

Seyit Ali büyük bir hırsla onun üzerine yürüdüğünde dişlerimi sıktım lakin umulmadık bir çıkış Burçin’den geldi. Seyit Ali’nin önüne geçerek Cengiz’in gözlerinin içine baktı. “Neye biniyorsun lan sen, at kafası?” diye sorduktan sonra yumruk yaptığı elini Cengiz’in yüzüne geçirdi.

Gözlerim kocaman olduğunda Teoman’ın, “Siktir!” dediğini duydum. Bir anda herkes alevlendiğinde Cengiz sarsılarak geriye yalpaladı ve Burçin de

üzerine gitti. Bir yumruk da diğer yanağına geçirdi. "Ağzının ayanına dikkat et yoksa ben seni bindireceğim şeyi iyi bilirim."

Cengiz savrulan suratını toparlayarak elini çenesine koydu ve Burçin'in öfkeden gerilmiş yüzüne odaklandı. "Sert hanımsun," dedi. "Ama her şeyin bir sınırı var. Seni birkaç kez görmüştüm zaten."

"İyi," dedi Burçin inatla. "Unutmazsın artık!"

Cengiz keyif alan bakışlarının arkasına gizlediği siniriyle ona bakmaya devam ederken Burçin'i geri çekti. Kızgındı. Ben de kızgındım ama o hemen dışarı vurmayı tercih eden taraf olmuştu. Seyit Ali gözlerini kısıp Cengiz'e sert bir bakış savurduğunda, "Efendi gibi yerine git, yarışın başlamasını bekle," dedi. "Bizi de yok yere yorma!"

Cengiz ve arkadaşları zorla da olsa geri dönerek yerlerine gittiklerinde Seyit Ali kimseyle muhatap olmadan yalnızca bana baktı ve gözlerini kapatıp açtı. Teoman ise Burçin'e yaklaşarak, "Sen, Leyla'nın üvey kız kardeşi değil misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Burçin düz bir sesle.

Teoman gülerek bana baktı. "Abi, siz nesiniz ya? Yerli *Ninja Kaplumbağalar* mı?"

"Komik mi şimdi bu, Teoman?" diye sorduğumda Teoman sevimli sevimli kafasını salladı. "Bence komik."

Gözlerimi devirdiğimde bıkkınlıkla kafamı salladım ve az ileride Ozan'ı gördüm. O da buradaydı. Şaşırdığımı söyleyecek değildim. Motorunun başındaydı ve bir şeylerle uğraşıyordu. Timur da benim bakışım yere bakarak çenesinin ucuyla onu işaret etti. "Bu herifin kafası ayık mı da almışlar buraya?" diye sordu. "Başınız belaya girmesin."

Hepsi Ozan'a baktı. Burçin bana laf atarak, "Seni görmedi galiba," diye mırıldandı.

Tepki bile vermediğimde Teoman, "Niye ki?" diye sordu.

"Ozan, Leyla'nın eski erkek arkadaşı da."

"Hadi be!" diye şaşırdı Teoman. Burçin'e dik dik bakarken Seyit Ali'nin de içinde bulunmaktan hoşnut kalmadığı bir an olduğunu anlamıştım. Teoman gözlerime bakarak, "Leyla! Bu herif, hapçı lan hapçı," dedi. "Manyak mısın sen, kızım?"

"Her insan hata yapar, Teoman."

"Tamam da yani..."

Seyit Ali bıçak kadar sert bir dille Teoman'a bakıp, "Uzatma lan!" diye konuştu. "Başlatma şimdi eskisinden, hapından."

Teoman sakince sustuğunda bana bakıp gülümsedi. Gözleriyle bir beni işaret etti bir de Seyit Ali'yi. Yarış çizgisinin orada hareketlilik sezdiğimde Seyit Ali

dönerek, “Başlıyoruz,” dedi. “Kontrollü olun yeter! Her türlü onları ezeceğiz zaten.”

Teoman ve Cihangir kiraladıkları motorlarına gittiklerinde onlara başarılar diledim. Fakat Seyit Ali’ye motoruna kadar eşlik ettim. Ritim, tüm alana yayılmış bir dalga gibi büyümeye başlamıştı. İnsanların heyecanla yarışmayı bekle-diklerini biliyordum. Seyit Ali’nin motoruna geldiğimizde kaskını kavradı ve başına geçirmeden önce bana döndü. Bileğindeki saç tokamı bana göstererek, “Böyle şeylere inanmam ama bunu takuğundan beri başkayım,” dedi. “Kendime ve sana karşı.”

Gözlerimin içi gülmeye başladığında bileğindeki tokama dokundum. “Senin bileğini daha çok sevdiğini kesin.”

Ben bileğine bakıyordum, o da benim bileğine bakan gözlerime.

Kafamı kaldırıp gözlerine odaklandığımda Seyit Ali’nin gözlerimde olan gözlerine gülümsedim. Elini saçlarıma götürerek onları usulca arkaya doğru attı. “Bu arada söylemeden geçemeyeceğim, çok güzelsin.”

Ona teşekkür ettiğimde gülümsedi ve çabucak yanağıma bir buse bırakıp motorunun başına geçerek koltuğa oturdu. Yarış başlıyordu. Kaskı kafasına geçirmeden önce tekrar bana dönerek, “Sadece on dakika sürecek,” dedi. “On dakika sonra kaskı kafamdan çıkardığım anda göreceğim ilk yüz, senin yüzün olacak. Yani sırf bunun için bile en erken ben gelmeye çalışacağım.”

“Yine de dikkatli ol,” dedim yutkunarak. “Ben bir yere kaçmıyorum ya.”

Güldü ve kafasını sağa doğru yatırdı. “Hayır, senin burada bana daha çok gaz vermen gerekiyordu.”

Dudaklarımda muzip bir tebessüm belirirken ona biraz daha yaklaşarak kulağına fısıldadım. “İşte ben de bundan korkuyorum ya!”

Birkaç dakika içinde ortaya bir kız geçti ve elindeki bayrağı havalandırarak geri sayım yaptıktan sonra bayrağı hızla indirerek yarışı başlattı. Derin bir nefes alıp gittikleri yerin arkasından bakmaya devam ederken bir el koluma dokunarak beni çabucak kendine çevirdi. Kaşlarımı çatarak irkildiğimde karşımda Berrin’i görmemle kaldım. Kolumu hızla ellerinin arasından kurtardığımda bana olan bakışlarına çok sert bir yanıt verdim. “Ne var?” diye sordum onun konuşmasını beklemeden. “Çok mu özledin beni?”

“Yine olmadı,” diye alay etti benimle yüzünde zerre mimik oynamazken. “Bak, yine buradayım ve senden daha sağlamım.”

Güldüm. “Yazık sana!”

“Beni bu kadar hafife almana şaşırdım doğrusu,” diye gülümsedi sol kaşını havaya kaldırdığında. “Bak, saçlarımı düzelttim. Birazcık hırpalanmıştı ya hani?” Derin ve tehditkâr bir soluk alıp verdi. “Buraya sana ayağını denk al demek için geldim.” Kollarını göğsünde toplayarak kendinden emin bir şekilde güldü. “Kısacası... Yaptığın her şeyin bedelini misliyle geri ödeteceğim sana.

Öyle kötü şeyler yapacağım, canını öyle bir yakacağım ki o gün beni orada öldürmediğine çok pişman olacaksın, Leyla."

Sırıttım. "Bu konuşmaya kaç gündür hazırlanıyordun? Tek bir yapınacak geldi, olmamış yani. Git, biraz daha çalış."

"Şaka yapmıyorum," dedi üzerine basa basa. "Beni hiç ama hiç tanıımıyorsun. Neler yapabileceğim hakkında zerre fikrin yok. O çünkü savunmasızlığımdan fazlaca faydalandın ama sıra bende. Korka korka yaşamaya başlayacaksın artık. Beni küçük düşürmenin, benimle alay etmenin ne olduğunu göreceksin."

"Elinden geleni ardına koyma, zaten benden başka bir işin olmadığını görmüş olduk. Sıkıcı ve boktan hayatına heyecan kattığımı için bence bana teşekkür etmen gerekir," dedim. "Ama senin anladığın dil başka. O da olur. Git, biraz daha laf ezberle, götün yerse çıkarsın karşıma."

"Kuyruğu dik tutmaya çalışıyorsun sadece," dedi gülererek. "Ama o kuyruğunu koparacağım. Gör bak, ibret olsun diye seni insan içine çıkamayacağın bir hâle getireceğim."

"Hadi yapsana şimdi," dedim onu tahrik ederek. "Hadi bir yerin yiyorsa bitir şurada işimi! Madem bu kadar babayiğitsin, kursana elimi kolumu." Bana cevap vermedi. Üzerine giderek gözlerine ölümcül bir bakış attım. "Yapamazsın ki. Var mı sende o yürek? O yüzden siktir git, benim asabımı bozma! O boktan tehditlerini de al, götüne sok! Yer varsa tabii?"

Berrin dolu sandığı boş tehditleriyle birlikte kafasını sallayarak geri gittiğinde ona küçümser bir şekilde baktım. Semih kaşlarını çatmış bir şekilde yanıma geldiğinde, "Yolunmuş tavuk, bitlenmiş mi şimdi de?" diye sordu.

"Hayır, biraz rüy kalmış da üzerinde, onları yolmamı istedi benden," dedim.

"Bir şey mi oldu?"

"Akli sıra beni tehdit ediyor," diye homurdandım. "Boş şeyler yani. Ondan korkacak değilim. Geri zekâlı!"

"Yine de kızı tanımıyoruz," dediğinde Semih'e öyle bir baktım ki ellerini havaya kaldırarak, "Tamam. Sen büyüksün, reis," dedi. "Ben her ihtimale karşı..."

"Yok öyle bir ihtimal, Semih," dedim. "Bilirsin, bana bir şey yaparsa ya da yapmaya cüret ederse onu bu sefer çok fena benzetirim." Omzumu silktim. "Ben uslu uslu oturacağım. İlk önce o başlattı, ben de cevabımı verdim. Kendi kaşındı, işi babama kadar götürdü, bundan sonrasını kendi düşünsün."

Vaktimizi Semih'le konuşarak değerlendirdikten sonra ortamdaki ısıklar artmaya başladı. Sanırım birileri yarış çizgisini geçmek için geliyordu. Heyecanla öne çıkarak Seyit Ali ve diğerlerini bekledim. Karşıya baktığımda yaklaşık beş altı kişinin neredeyse peş peşe geldiğini gördüm. Kalbim büyük bir hareketlilikle çarpmaya başladığında dudaklarımı ısırarak gözlerimi kısıtım.

Ve az sonra biri, yarış çizgisini geçmişti. Hemen ardından biri daha ve biri daha...

Yarışma bittiğinde ilerideki alanda motorlarını durdurdular. Kalabalık önümü kesiyordu. İçlerinden sıyrılarak onlara yaklaştığımda birinci olan kişi kaskını kaldırdı. *Bu kişi Cihangir'di.*

İkinci, Seyit Ali.

Üçüncü, Cengiz denilen o gençti.

Teoman ise yedinci olmuştu.

Cihangir adına çok ama çok sevinmiştim çünkü inanmıştı ve başarmıştı. Heyecanla yanlarına gittiğimde Seyit Ali direkt elini Cihangir'e uzattı. "Helal be! Tebrik ederim, kardeşim."

"Sağ ol, biraderim," dedi Cihangir ona uzatılan eli kavrayıp Seyit Ali'yle kısacık bir sarılmanın ardından.

"Tebrik ederim, Cihangir," dedim gülümseyerek.

"Sağ ol, Leyla."

"Ve seni de tebrik ederim," deyip Seyit Ali'nin gözlerinin içine gülümse-dim. Onca kalabalığın içinde beni kendine çekerek dudaklarını yanağımdan kulağıma doğru yavaşça sürükledi. "Sanırım duygularını söylemen gerekiyordu bu kısımda."

"Birinci olsaydın söylerdim ama bu hakkını kaybettin."

"İki saniyeyle kaçırıldım yani?"

Gülerek gözlerimi kapatıp açtım.

Kendine kızdı. "Şansıma sıçayım!"

Sesli bir şekilde güldüğümde Teoman kaskını elinde tutup dağılmış saçla-rını düzelterek, "Oğlum, bir insanın hiçbir yerden yüzü gülmez mi ya?" diye sordu. "Manita yapıyoruz, altı tane abisi çıkıyor. Yarışa katılıyoruz, bok gibi derece yapıyoruz. Bir okuyun üfleyin bana."

"Seninki o durumdan değil, kardeşim," dedi Timur sakince kafasını sallar-ken. "Sen en iyisi şu hızlı hayatına biraz ara ver. Git, bir güneye yerleş, emekli hayatı yaşa en iyisi."

"İşin şakası, iki gün sonra ben gidiyorum," diye mırıldandı Teoman gönül-süzce. "Kaskı alıp motorunun direksiyonuna hafifçe vurdu. "Bu kardeşiniz, baba ocağına geri dönüyor."

"Şükür, bu günleri de gördük," dedi Seyit Ali eğlenerek. "Ağlama, oğlum. Orada da bulursun yine bir şeyler."

"Lan oğlum, öyle demeyin," diye güldü Teoman. "Harbi ailemsiniz siz benim. Böyle dramlara girecek en son adamım ama harbiden bak, canım ka-nım oldunuz." Benim saçlarımı karıştırarak güldü. "Hele şu dişi trafo var ya! Alınmayın ama Leyla, sonradan geldi, gönlüme girdi." O sırada Seyit Ali'ye

masumane bir şekilde baktı. "O şekil bir gönülden bahsetmiyorum, ağa 'sen anladın işte ne şekil olduğunu."

Seyit Ali vakince, "Teo, her seferinde bunu niye açıklıyorsun?" diye vardı. "Yanlış anlayacak kadar salak mıyım ben?"

"Olsun, yine de söylemek istedim."

Saçlarını düzeltirken Teoman yaptığı bu garip duygusal konuşmasının ardından kollarını iki yana açıp Cihangir'e baktı. "Ve aul meselelerimiz, geçenim kazananı." Sonra da herkesin ona ve buraya bakması için ıslık çaldı ve Cengizlerin gözlerinin içine baktı. "Gördüğünüz gibi yine birilerini kendi vahalarında gömdük"

Alkışlar ve tezahüratlar patlak verdiğinde ben de onlara katılmadan edemedim çünkü bu tarz ortamlarda pasif durmak imkânsızdı.

Cengiz yanımıza geldiğinde alkışlar hafıfladı ve konuşmaya başladı. Seyit Ali beni belimden kavrayıp kendine çektiğinde ellerindeki haskıyı hissettim ama asla rahatsızlık duymadım. Cengiz ve yanındaki birkaç arkadaşının hemen arkasında Ozan da duruyordu. Gözleriyle beni yiyecek gibi bakıyordu. İşte bundan rahatsız olmuştum. Kaşlarını çatarak ondan kaçıracağım bakışlarımı Cengiz yakaladı fakat bu kısacık sürdü. "Ne oldu, birader?" diye sordu Teoman öne çıkarak "Tebrik etmeye mi geldin?"

"Aralarındaki en deli fişek sensin, değil mi?" diye sordu Cengiz.

"Ne yapacaksın? Nüfusuna mı geçireceksin?"

"Hiç, sordum öylesine."

"Sormayacaksın," dedi Teoman kaşlarını yukarı kaldırarak. "Biliyorum, yenilgiyi hazmetmesi zor ama bu bir yarış. Ağlayacaksan söyle de gidelim. Gözyaşı görmek midemi bulandırıyor da."

Cengiz soğukkanlı bir gülüşle Teoman'a bakmaya devam etti. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım. Teoman'ı manipüle ediyordu. Teoman'ın ise zayıf noktası buydu ve onu çok iyi yakalamıştı. Seyit Ali keskin bakışları ve diliyle Cengiz'e bakıp, "Yarış bitti ve kazandık," dedi. "Adam gibi tebrik edeceksen et, etmeyeceksen de siktir git"

"Durun bir ya," diye güldü Cengiz. "Hemen parlamayın, bir şey yapmıyoruz ya!"

"Ne yapacaksın lan sanki?" diye yükseldi Teoman onu hızla göğsünden itirdiğinde.

İşte bundan bahsediyordum. Teoman çok kolay sinirine yenilebiliyordu ve anında parlıyordu. Bu yüzden Cengiz; Timur'a, Cihangir'e veya Seyit Ali'ye oynamamıştı. Kaybettiği yarışın hüsünü ancak bu şekilde alacağını düşünüyordu. Cengiz geriye doğru gittiğinde bir kıvılcımın tutuşması uzun sürmedi. Cengiz'in arkadaşları öne çıkarak bizimkilere diklendi. Seyit Ali beni çabucak arkasına saldığında Semih de önümdeki yerini aldı. Neler oluyordu? Bir anlık, sadece bir anlık parlamanın sonucu bu kadar çabuk mu olacaktı? Cengiz

bizimkilerin sert ifadelerinden zevk almışçasına idik yaparak, “Nasıl da kurt kesildiniz başıma?” diye alay etti. “Sizi bu piyasadan yok edecek tek kişi benim. Ayağınızı denk alın!”

Seyit Ali sert bir duruşla bir adım daha öne çıktığında, “Gördük onu,” dedi. “Seni bu piyasaya gömecek olan biziz! Yenilginin acısını, bu sikik laflarını yaşadığına veriyorum.”

Cengiz gülmeye devam ettiğinde, “Komik çocuklar sizi,” dedi. “Anne ve babalarınızdan mı öğreniyorsunuz bu kadar komik olmayı? Ben öyle annenin de babanın da ta...” Cengiz’in sözleri, Seyit Ali’nin hızla suratına geçirdiği kafasıyla yarıda kesildiğinde korkarak geri çekildim. Seyit Ali kafasını geri çektiği gibi Cengiz’i yere yatırdı ve yumruklamaya başladı. Cengiz onu en ince damarından vurmuştu. Anne ve babasından... *Annesi ve babası, onun yarası.*

Küfürler, yumruklar havada uçuşmaya başladığında Burçin yanıma gelerek beni geri çekti ama gidemedim. Korkuyla ve çaresizce olanları izliyordum. Bir kişi, anında otuz kişi olmuştu. Koca alan bir anda yarış pisti olmaktan çıkmış, kavga sahnesine dönüşmüştü. Bunun olacağını biliyordum ama bu kadar aşagılık bir yol tercih etmeleri...

Teoman, Cihangir, Timur, Semih ve Seyit Ali... Bizimkiler. Hepsi ama hepsi bu kavganın içindeydi. İnsanlar delirmiş gibi korku dolu yüzleriyle olanları izlerken bu kavga büyümeye devam etti. Birinin, tek birinin duracağı yoktu. Bu da şu demekti; *siz insanlardan yaralarınızı saklarsınız ama birileri gelir, orayı bulur ve kanatır. Kan aktıkça yara büyür, yara çürür ama asla ölmez. Ölse zaten adına yara denmez.*

Öne çıkmak istediğimde Burçin kolumdan tuttu. “Saçmalama,” diye uyardı beni. “Geride dur.”

“Öldürecekler birbirlerini, görmüyor musun?” diye bağırdım sesim titrerken. “Birileri bir şey yapsın!” İnsanlar ilaç içmiş gibi hareketsizce buraya bakıyordu. Onlar baktım ve kendimi gösterdim. “Komik bir durum yok. Size diyorum, bir şeyler yapın, birileri...”

Cümlemin noktasına varamadan art arda iki kez silah sesi işittim. Kanım dondu ve soluğum damağıma yapışmış bir is gibi acı acı olduğu yeri yaktı. Titreyen bedenimle birlikte arkamdaki kavgaya doğru döndüğümde aklımı yitirecek bir şeye şahit oldum. Bu sefer hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını hatta her şeyin çok ciddi bir olaya yol açtığını gördüm. Kimse konuşmuyordu, kimse hareket etmiyordu. Ellerim deli gibi titriyordu ve biri... Biri yerde bedenindeki kanlarla yatıyordu.

Teoman vurulmuştu.

KILIÇLAR VE KESİKLER

Biz, bir yangının içinde ateşi harlayan kıvılcımlardık. Başlattıkları yangını, kimseyi sağ bırakmadan yakacaktık. Biz, bir yangının içinde sönmüş su damlalarıydık. Başlattıkları savaşı kazanmak için vardık.

Teoman için bunu yapacaktık.

Ortada bir durum vardı. Yarışlar, kavgalar ve silahlar... Ortada bir durum vardı. Sesler, yaralar ve kesikler... Ortada bir durum vardı. *Teoman*.

Her şey bir anda durduğunda kalbim göğsüme yapışmış bir hâlde ona baktım. Yerdeydi. Kararmış gökyüzünün altında kaybolmak için yatıyordu. Karanlık olmak için ışıktan uzaklaşıyordu. Nefes sesleri, insanlar ve adımları... Silah sesleri, insanlar ve vicdansızlıkları... Hepsi aynı sonuca çıkıyordu. Hepsi Teoman'ı anlatıyordu. *Bizi anlatıyordu*.

Herkes sustuğunda Cengiz ve arkadaşları birkaç adım geriledi. Seyit Ali, Cihangir, Timur ve Semih ise öylece kalakaldı. Tıpkı benim gibi. Ellerim titremeye başladığında korkuyla dolan gözlerimin içindeki acı da filizlendi. Teoman yerdeydi. Bacaklarını hareket ettirmeye başladığında ilk hamle hızla Seyit Ali'den geldi. Ardından Cihangir ve Timur... Seyit Ali dehşet verici bir aceleyle Teoman'ın vurulan yerine baktığında hâlâ titrediğimin farkında değildim. "Lan!" diye bağırdı Seyit Ali sabırsızca. "Teoman, iyi misin? Teoman, konuş lan benimle!"

Etrafımda neler olup bittiğini bilmiyordum çünkü herkes susmuştu. Herkes bir filmin en heyecanlı sahnesini izliyormuşçasına nefesini tutarak buraya bakıyordu. Cihangir elleriyle Teoman'ın yüzünü kavradığında yanaklarına vurdu. "Bak lan bana! Bana bak, oğlum."

Teoman ellerini ağır ağır karnına götürdüğünde Seyit Ali dizlerini geri çekerek hızla yarasma dokundu ve elleri onun kanına bulandı. "Siktir!" diye hırladı öfkeyle. Timur ise beklemeden derhâl üzerindeki tişörtü çıkardı ve eğilerek çıkardığı tişörtünü özensizce buruşturup Teoman'ın yarasına bastırdı. "Tut abi şunu tut!" dedi Timur saniyeler içinde konuşurken. "Bastır lan bastır!"

Seyit Ali ve Timur bir şekilde kanayan yarasına müdahale etmeye çalıştıklarında Cihangir dilimi ısırma sebebiyet verecek bir öfkeyle ayaklanarak Cengiz'in yakasından tuttu. "Orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Orospu çocukları!" Hareketlendim ve silahın kimde olduğunu görmeye çalıştım. Onu gördüm. Cengiz'in arkasında duruyordu. Silah elindeydi ve yüzündeki karanlık dövmelerle Teoman'a bakıyordu. Cihangir de benim gördüğümü gördü ve ellerini Cengiz'den ayırıp koşar adımlarla ayağının tabanını silahı ateşleyen çocuğun tam karnına geçirdi. Silah yere düştü. Cihangir ise tek bir saniye kaybetmeden

çocuğu yere düşürdüğü gibi üzerine çıkıp yumruklamaya başladı. “Eğer ki kardeşime bir bok olsun, yemin ederim seni öldüreceğim!”

Seyit Ali kafasını çevirip Cihangir’e bağırdı. “Buraya gel lan! Arabayı getir çabuk! Hastaneye gitmemiz lazım.”

Timur ayağa kalkıp, “Ben getiriyorum, bekle,” dedi.

“Timur! Oğlum, koş lan koş!” diye sesini yükseltti Seyit Ali şakağında gördüğüm terlerle. Bu aptallığımdan kurtulup yanına eğildim. Ellerim elektrik seline basmışım gibi titriyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak Teoman’ın yüzüne baktım. “Dizlerinin üzerine koy,” dedi Seyit Ali yüksek sesle. “Kafasını dizlerinin üzerine koy!”

Dediğini yaptım ve Teoman’ın kafasını dizlerimin üzerine koydum. Gözleri yarı açık, yarı kapalıydı ama konuşmuyordu. “Teoman,” dedim soğukta kalmış gibi üşürken. “Teoman, bizimle kal!”

“Kalacak,” dedi Seyit Ali hırsla ve o da üzerindeki ceketi bir kenara attığı gibi tişörtünü çıkarıp Teoman’ın kanayan yerine bastırdı. Fena hâlde yarası kanıyordu, kan aktıkça bilinci ve nabızı zayıflıyordu. Semih yanımıza geldiğinde ellerini tişörtün üzerine bastırdı. “Ben hallederim.”

Semih yaraya bastırmaya devam ederken Cihangir’in hırsına ve öfkesine sınılmış bir hâlde yumruklarına devam etmesi Seyit Ali’yi kendine getirdi. Seyit Ali ayağa kalkıp hızla Cihangir’in kolundan tuttu ve onu kaldırdı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Tişörtü kanlar içindeydi, *Teoman’ın kanları içinde*. “Bırak lan beni,” dedi Cihangir bağırarak. “Vurdu lan kardeşimi vurdu. Bırak lan!”

“Lan, sen ne sanıyorsun?” diye sesini yükseltti bu sefer Seyit Ali. “Önce, Teoman. Önce onu kurtaracağız. Bu şerefsizlere de sıra gelecek. Anladın mı lan?”

Cihangir burnundan solurken yerde duran silaha baktı ve ayaklarıyla onu bu tarafa doğru itti. O esnada yerde fena hâlde benzetilmiş olan çocuk öksürüklerle ayaklandı. Ellerimle Teoman’ın saçlarını karıştırıyordum. Bana bakması ve gözlerini temelli açması için fısıldıyordum ama açmıyordu. Nabızı atıyordu ama giderek onu da kaybediyorduk. Ateş eden çocuk kanlı yüzüyle Seyit Ali’ye baktı, Seyit Ali ise öne çıkarak hiç beklemediğim bir anda çocuğu iki yakasından tutup kafasını geçirdi. Gözlerim irileşti. Çocuk yere tekrar düştüğünde elleri yüzüne gitti. “Geber, piç herif!” diye tükürdü tepesinden. Sonra da ileriye bakıp tanıdığı iki kişiyi çağırdı. İki tane genç yanına geldiklerinde Seyit Ali, “Bu piçi söylediğim yere götürün ve elini kolunu bağlayın,” dedi. “Sırası gelene kadar beklesin.”

O esnada Cengiz ve arkadaşlarının olayları dışarıdan izlediğini gördüm. Seyit Ali onlara döndü. Cengiz’e baktı. Dişlerini kırarcasına sıkarak, “Sana da sıra gelecek,” dedi. “Yemin ederim bunu yapacağım. Şimdi aralarından birini seç ve teslim olsun. Yoksa hayatı cehennem ederim size, edeceğim de zaten! Çabuk gönder birilerini.” Öfkeyle geriye çekilerek ona parmağını salladı. “Adaleti ben

sağlayacağım. Dua et, Teoman yaşasın. Aksi bir durum olursa onun kanında boğarım seni!”

Cengiz ağzını bile açamadı. Cihangir tekrar yanıma geldiğinde elleriyle Teoman'ın yüzüne dokundu ve yanaklarına vurdu. “Teoman,” diye bağırdı. “Aç lan gözlerini! Teoman, başlatma oğlum nazından, aç şu gözlerini.”

Teoman gözlerini açmıyordu.

“Nerede kaldı lan, Timur?” diye bağırdığında Timur arkamızda belirdi. “Geliyor,” dedim nefes nefese kalmış bir hâlde. Ortam hareketlendi. Semih daha sert ve sıkı bastırmaya devam ettiğinde Seyit Ali kanlı elleriyle ellerime dokundu ve beni kendine çevirerek, “Git buradan!” dedi. “Hemen!”

“Gitmem,” dedim kafamı iki yana hızla sallarken. “Gitmem bir yere.”

Burnundan soluyordu ve gözlerindeki ateşi görüyordum. Timur arabayı getirdiğinde Cihangir onun kafasını devraldı ve ben ayağa kalktım. Arabanın kapılarını açtı. Cihangir çabucak arka koltuğa geçtiğinde Seyit Ali, Timur ve Semih onu arka koltuğa yatırdı. Sonra kapı kapandı. Seyit Ali, Timur’a bakıp, “Ben kullanırım,” dedi. Sonra bana döndü. “Eve git!”

“Sizinle geleceğim,” dedim inatla.

“Eve git dedim sana!” diye sesini yükseltti. “Başın belaya girsin istemiyorum, duydun mu beni?”

“Bu sefer kaçmayacağım!”

Daha yüksek sesle bağırdı. Sinirliydi. “Bu öyle bir durum değil. Vakit kaybedemeyiz. Çabuk uzaklaş buradan ve eve git!” Burçin’e baktı. “Götür onu buradan!”

Burçin kolumdan tuttuğunda hızla ondan kurtuldum ve ben de bağırdım. “Kendi kucumı kurtarmak için sizi satmayacağım. Teoman, benim de kardeşim ve sizinle geleceğim!”

“Lan, beni bir duysana!” dedi Seyit Ali dişlerini sıkarken. Gözleri yangındı.

“Sen de beni duy,” dedim sesimi yükseltmeye devam ederken. “Aptal kavganın sırası değil. Sizinle geleceğim diyorum!”

“Hay ben böyle işin!” dedi. Uğraşmadı. Yerde duran ceketini çıplak bedenine sırtlayıp motorunun anahtarını Semih’e verdi. “Umarım kullanmayı biliyorsundur, ters bir durum olur da ona zarar gelirse seni de mahvederim.”

Semih hiçbir şey söylemezken Seyit Ali son kez bana bakıp arabaya bindi, sonra da kapıları kapattı ve gaza basarak hızla bulunduğumuz yerden ayrıldı. Ortalık yangın yeriydi âdeta.

Semih eline tutuşturulan anahtara baktığında onu uyardım. “Hadi gidiyoruz.”

Burçin, "Salak mısın sen?" diye durdurdu beni. "Çocuk oyuncağı mı bu işler? Sen ne sanıyorsun ya!" Kaşlarını çattı. "Seninki haklı. Başın belaya girecek. Eve gidiyoruz!"

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim daha sert çatıdığım kaşlarım ve sesimle. "Ben onların yanındayım. Başıma bir şey gelecekse gelsin, onları satmayacağım."

"Aptal," diye kızdı. "Çok aptalsın. Burada kimseyi satmış olmuyorsun. Teoman'ı hastaneye yetiştirecekler ve bitecek her şey."

Buz gibi gülümsedim. "Bu kadar değil. Ben bu kadar değilim, anladın mı beni? O çocuk, benim kardeşim. Onu yalnız bırakamam."

Semih'e kayan bakışlarım onu derhâl harekete geçirdi. Seyit Ali'nin motorunun başına geçtik. "Daha önce kullandın mı?" diye sordum hızla.

Kafasını salladı. "İki kez."

"Güzel," deyip kaskı kafama geçirdim. O da Cihangir'in motorunun kaskını kavrayarak kafasına geçirdi. Saniyeler içinde Semih motora bindiğinde arkasındaki yerimi aldım. Burçin yanıma geldi ve derin bir nefes alıp vererek yüzüme baktı. "Dikkatli gidin, ben evdekileri idare ederim."

"Sağ ol," dedim düz bir sesle.

Burçin öylece yüzüme baktı. Bir şey diyemedim.

Semih motoru çalıştırdığında kollarımı onun karnına doladım. Rüzgâr temimi ısıırıyordu ama asla etkilenmiyordum. Semih ayağını kaldırdı ve ellerini sıkarak gaza bastı. Hareket etmeye başladık. Olduğumuz yerden ayrılırken gözlerim iki kişinin yüzüne rastladı.

Uzak uzak bakan Berrin'in ve soğuk soğuk duran Ozan'ın.

Berrin'in ufacık da olsa bir tepki vermemesi beni şaşırtmıştı. Hiç mi merak etmemiş, hiç mi Teoman için endişe duymamıştı? Gerçi duysa ne fark edecekti ki! İçinde insanlık mı kalmıştı sanki?

On beş dakika sonra hastaneye geldiğimizde ellerimdeki kurumuş kanı bile umursamadan Semih ile koşarak yukarı kata çıktık. Konuştuğumuza göre direkt ameliyata almışlardı. Hızlı ve telaşlı adımlarla ameliyathane katını bulduk. İşte oradalardı. Cihangir, Timur ve Seyit Ali... Hepsi bir hayli endişeli ve öfkeli bir hâlde ameliyathane kapısının önünde duruyordu. Adımlarımın sesi, onları bize bakmaya irttiğinde dudaklarımı ıslayarak, "Nasıl o?" diye sordum.

Cihangir, "Ameliyata aldılar," dedi.

Hiçbir şey düşünemiyor ve hissedemiyordum. Onlar da öyleydi. Bir yanları kaybetme korkusu içinde yüzerken diğler yanları intikam hırsıyla yanıyordu. Delirmiş gibilerdi. Haklılardı da. Kapılar kapalıydı ve biz dışarıda kalanlardık. Bakışlarımı Seyit Ali'ye kaydırıldığında dudaklarını sertçe ısırıldığını gördüm. Gözlerini yumdu ve burnundan soluyarak, "Bir de iki güne Aydın'a

dönecekti,” dedi. Çene kemikleri iyice belirlediğinde karşıdaki boş duvara baktı. “Bu çocuğa bir şey olursa ne bok diyeceğiz lan biz?”

Timur hızla karşılık verdi. “Abi, tamam. Bir sakın olalım, gözünüzü seveyim ya. Ona bir şey olmaz, bunu biliyoruz. İhtimalleri siktir edin! Yok öyle bir ihtimal.”

Cihangir homurdandı. “İhtimalleri sikeyim!”

Timur, “Ama ifademizi almaya gelecekler,” dedi. “Muhakkak gelecekler.”

Seyit Ali yüzünü Timur’a çevirdi. “Cengiz şerefsizine söyledim. İt gibi birilerini gönderdi teslim olması için. İfade vereceksek de veririz. Gerisini halledeceğiz. Önce kendi adaletimizi sağlayacağız, ondan sonra da o herifi dört duvar arasında süründürmek için her şeyi yapacağım. Yanlarına kâr kalmayacak bu.”

Birkaç dakika ortamın ve Seyit Ali’nin sakinleşmesini bekledim. Semih ile birlikte kenardaki sandalyelere oturduk. İkimizin de elleri kirliydi. Kanlıydı. Seyit Ali az sonra gelip yanıma oturduğunda ona hemen bakamadım. Nasıl tepki verirdim bilmiyordum ama yükselemezdim. En azından şu an için bunu yapamazdım. “Ellerini yıka,” dedi bana sessizce. “Ellerinde kan görmek istemiyorum. Ellerini yıka, Neva.”

Usulca ellerimi açarak avuç içlerime baktım. Sonra onun ellerine baktım. Beceriksizce tebessüm edip bize baktım ve fısıldadım. “Ellerimizi yıkasak bile eskisi gibi kokar mı sence?”

Soruma bir cevap vermedi çünkü bunun bir soru olmadığını biliyordu ama yine de suskunluğunu korumadı. “Baban merak edecek seni,” dedi. “Geldin, gördün işte. Biz buradayız. Evine git. Hadi.”

Kafamı kaldırıp gözlerimle gözlerine baktığımda gülümseyerek ellerimi gösterdim. “Bu kan, Teoman’ın kanı. Bunu görebiliyorsun, değil mi? Biraz olsun değerim varsa beni anlarsın ve burada durmama, en azından onun iyi olduğunu görene kadar kalmama ses etmezsin.”

“Konunun bu olmadığını biliyorsun,” dedi.

Onu susturdum. “Merak etme, babamla sorun yaşamayacağız. Burçin, idare edecek beni.” Bana boş boş baktığında dudaklarımı ısırıp serbest bıraktım. Derin bir iç çekişle, “Hem bu durumdayken kendimi düşünecek kadar bencil değilim,” dedim. “Onun yerinde ben olsaydım...”

Hızla sözlerimi ağzıma tıkadı ve keyifsizce yüzünü ekşitti. “Bunu söyleme bile, tamam mı?”

“Hayır, sadece empati yapmanı istiyorum. Eğer orada yatan ben olsaydım Teoman gider miydi sence buradan?” Gözleri gözlerimde asılı kaldı. Daha sakince ekledim. “Senin zaten gitmeyeceğini biliyorum ama...”

“Ya, sen ne diyorsun?” diye kızdı sessizce. “Teoman iyi oldu da sıra sana mı geldi, anasını satayım? Deli mi edeceksin sen beni? Başlatma şimdi empatinden!

Zarar görmeni istemiyorum diyorum, nasıl anlatır gibi mi anlatayım, ne istiyorsun sen?"

"Bağırma bel" diye ukladım sessizce. "Zarar falan görmeyeceğim. Ay, yeter!"

İkimiz de birbirimize gergin gergin baktık. Gözlerim çıplak tenine kaydığında, "Ayrıca gıt, üzerine bir şeyler giy," dedim. "Ellerini de sen yıka."

Timur bumaya baktı. "Abi, hakikaten bir şeyler giysen iyi olur."

Seyit Ali, "Derdim bu değil," diyerek derin bir nefes alıp verdi. O esnada Semih'in sesini duyduk. "Ama harbiden ellerimizi yıkamamız gerek. Savaştan çıkmış gibiyiz resmen."

"Gıt yıka, tuvalet şurada," dedi Seyit Ali ters bir sesle.

Semih homurdanarak ayaklandı. Ellerini yıkamaya gitti. Cihangir sıkıntıyla sırtını duvara yasladığında gözleri beni buldu ve buz gibi bir ses tonuyla, "Leyla, senin burada olman doğru değil sanki," dedi. "Seyit, haklı. Bak, bu işleri bilmiyorsun. Evine dönmelisin."

Seyit Ali yanımdan kalkıp, "Anlamaz, boşuna konuşma," diye uyardı Cihangir'i.

Gözlerimi devirdim ve sakince soluklanarak ağzımı araladım. "Cihangir, ben cidden iyiyim. Söz, başınızı belaya da sokmayacağım."

"Onu kastetmedim," dedi Cihangir. "Ne olacağını bilmiyoruz."

Birkaç dakika sessizce oturduğumuzda Semih ellerini yıkamış bir hâlde yanımıza geldi. Sessizlik devam etti. Ellerimi bir araya getirdim ve kafamı öne eğerek derin bir nefes alıp verdim. Kalbim eskimiş bir makasın izlerinden geçtiği sırada ameliyathanenin kapısı açıldı. Orta yaşlarda bir doktor kapıda belirdiğinde derhâl oturduğum yerden kalktım. Seyit Ali, Cihangir ve Timur doktorun görüş alanına girdiğinde Seyit Ali sabırsızca, "Kardeşim, iyi mi?" diye sordu.

"Durumu kontrol altına aldık. Kurşunu çıkardık ama ameliyat henüz bitmiş değil." Hep birlikte derin bir nefes aldık. Yüzümde kocaman bir gülümseme var olduğunda birine sarılmak istedim ama o an yanımda kimse yoktu ve geride durarak sevincimi yaşadım.

Doktor bey düz bir sesle, "Ameliyatı bitirince her ihtimale karşı hastayı bir gün yoğun bakımda tutacağız. Sonra gidişata göre normal odaya alacağız. Geçmiş olsun," deyip yanıımızdan ayrıldı.

Doktor bey, bize birtakım bilgiler verdikten sonra tekrar ameliyata döndü ve kapılar kapandı. Timur gülerek Cihangir'e sarıldı.

"Rahatladım lan," dedi Cihangir, Timur'dan ayrılıp Seyit Ali'ye baktığında.

Seyit Ali, Cihangir'e dönerek, "Beni birkaç saat idare edin," dedi. "Gece burada olacağım. Siz de o zaman gidersiniz."

Cihangir, "Sen merak etme, oğlum," dedi. "Buradayız biz."

Seyit Ali bana döndüğünde, “Tamam, gidelim artık,” dedi. “Benim de bir eve uğramam gerek.”

Herhangi bir şey söylemedim. Yalnızca Cihangir ve Timur’a bakıp, “Geçmiş olsun,” demekle yetindim.

Cihangir, “Sağ ol, Leyla,” dediğinde Timur’un da gözlerinde o minneti görmek, beni bir nebze olsun mutlu etmişti. Semih, ben ve Seyit Ali dışarı çıktık. Semih, Seyit Ali’nin motorunun anahtarını ona uzattı. Seyit Ali anahtarını aldığı anda Semih’e bakıp, “Gel, seni de bırakayım,” dedi.

Semih herhangi bir itiraz etme girişiminde bulunmazken ön koltuğa geçtim ve emniyet kemerimi taktım. Seyit Ali arabayı çalıştırdığında derin bir nefes alıp vererek dışarıya baktım. O esnada Burçin beni aradı. Sakince telefonu açıp kulağıma yasladım. “Efendim?” dedim sessizce.

“Teoman, iyi mi?”

“İyi olacak,” dedim.

“Sevindim. Sen neredesin peki?”

Sorusunu cevaplamadan ben öna bir soru yönelttim. “Babam bir şey dedi mi? Nasıl idare ettin?”

“Eve dönmen gerektiğini söyledim. Derslerinle alakalı uydurdum bir şeyler. Yani baban seni, annenin yanında diye biliyor. Aramasın diye de şarjının bittiğini söyledim. Profesyonel bir yalancı olma yolunda emin adımlarla ilerliyorum sayende.” Gülemedim bile. Devam etti. “Sen hastanede misin? Bu saatte eve gidersen...”

Seyit Ali bizi duymuş olacak ki bana bakmadan mırıldandı. “Bana gidiyoruz.”

Gözlerimi sakince Seyit Ali’nin yüzüne çevirdiğimde dümdüz bir ifadeyle yolu takip ettiğini gördüm. Soluklanıp yeniden Burçin’e döndüm. “Gidecek bir yerim var. Teşekkür ederim bu arada.”

“Önemli değil,” dedi Burçin. “Kendine dikkat et.”

“Sen de. İyi geceler.”

Burçin’le konuştuktan sonra telefonumu kapatıp kucağıma bıraktım. Sırtımı koltuğa iyice yaslarırken gözlerimle yolu takip ettim. Seyit Ali aynadan Semih’e bakıp, “Senden bir şey isteyeceğim,” dedi. “Bu gece Neva’yla kalır mısın? Ayrı odalarda tabii.”

Yüzümü ekşirerek Seyit Ali’ye baktığımda sersemce iç çekip kafamı iki yana salladım. Semih rahat bir sesle arkadan konuşarak, “Bari şu durumda kıskançlık yapma bel” diye homurdandı.

Seyit Ali tok bir sesle, “Kalır mısın diye sordum lan,” dedi. “Girme oralara.”

“Kalırımı,” dedi Semih uzatmadan bıktırı bir sesle.

"İyi," diye geçiştirdi Seyit Ali ve direksiyonu sağa doğru çevirerek ağzının içinden belli belirsiz mırıldandı. "Onu yalnız bırakmak istemiyorum."

"Keşke bana da fıkrımı sorsaydın," dedim mesafeli bir sesle. Yutkundum. "Ama pardon unutmuşum, sen koyarsın son noktayı tabii."

"Bunu tartışmak istemiyorum," dedi Seyit Ali sakın bir ruh hâline büründüğünde. "Bu gece Teoman'ın yanında olacağım."

Konuşmadım. Ona sırumı döner gibi yüzümü cama çevirdiğimde arabanın içinde birkaç dakika süren huzursuz sessizlik, Seyit Ali'nin gözlerini bana çevirip, "Özür dilerim," demesine kadar sürdü. "Tamam, küsme bana."

"Küşmedim sana."

"Yalan söyleme."

"Küşmedim diyorum."

"Bağırmadın ama," diye devam etti. "Sessiz kaldığın anları sevmiyorum ve huzursuz oluyorum."

Keyifsizce gülümsedim. "Sesimi bastırmak için bağıran adam mı söylüyor bunu?"

Semih kahkaha attı. "Of, işte benim kraliçem ya!"

Seyit Ali hızla, "Sen sus lan, yavaşak," diye baktı aynadan.

Semih oralı bile olmazken gülmeye devam etti. Bu beni de güldürmüştü ama belli etmedim. Kendimi derhâl toparlayıp sakince iç geçirdim. Seyit Ali davranışlarımdan tatmin olmazken bana tekrar seslendi. "Neva, konuşsana benimle."

"Şu an seninle konuşmak istemiyorum," dedim düz bir sesle. "Bu gece hepimiz gergin ve keyifsiziz. Boş ver."

"Beni anlaman lazım," diye konuştu acele ederek. "Nasıl bir şeyin içine düştüğümüzün farkındasın, değil mi? Daha önce böyle tartışmalar yaşadık ama bu çizgiyi taşırdı. Oradan hemen gitmeliydin. Babanla aranı yeniden bozmanı ya da zarar görmeni istemiyorum, hepsi bu. Sana bağırdım çünkü öfkeliydim, ayrıca kulağına laf gitmiyor ki! Bir kere lan, bir kere dinle beni!"

Semih öne doğru yaklaştı. "Birader, sen çok yanlış kişiye konuşuyorsun. Bu kadar uyardığın kıza gönlünü kaptırmış gidiyorsun, bu bir. Zarar görmeni istemiyorum dediğin kız, zarara batmış bile; sana kapılmış gidiyor, farkında değil, bu iki. Leyla, kendi bildiğini okur. Bunu da daha anlamadıysan malın önde gideniymişsin, bu da üç."

"Arabadan atarım seni, kapat lan çeneni, bu da dört."

Seyit Ali'ye kötü kötü baktım. "Sakın öyle bir şey yapayım deme."

Seyit Ali verdiğim tepki karşısında şaşırdığında gülerak kafasını hayretle salladı. "Anasını satayım, cidden kafalar güzel." Tekrar Semih'e yöneldi. "Sana gelince lan, yer elması! Benim laflarıma atlama. Nesin sen, ilişki uzmanı mı?"

Neva'yı, senden daha iyi tanıyorum ve kendimi seninle kıyasladığıma bile inanmıyorum.”

“Kıyaslama sen de birader,” dedi Semih onu çıldırtmaya ant içmiş gibi. “Ayrıca konuşurum lan, ağzım var benim.”

“O ağzını dikerim senin.”

“Ona ne şüphe,” dedi Semih gülerек. “Neyse, ben çiftler arasına girmeyi sevmiyorum.”

Seyit Ali ile aynı anda konuştuk. O, “Aferin,” derken ben de, “Biz çift değiliz,” dedim.

İkimiz de birbirimize baktık sonra. Semih kendini geri çekerek gülümsedi. “Anladım ben, tamam.”

Seyit Ali'nin yüzüne öylece bakmaya devam ettiğimde gözlerini ilk çeken kişi ben oldum. Seyit Ali çabucak önüne bakarken derince soluklandı. Zaman geçti, sonra da yol bitti. Birlikte onun evine geldik. Semih oturma odasına geçtiğinde biz de Seyit Ali'nin yatak odasına girdik. Kapıyı kapattık. Seyit Ali hızla üzerindeki ceketı çıkardığında bileğindeki tokamı da usulca çıkarıp komodinin üzerine koydu. “Sen burada uyu,” dedi bana bakarak. “Ben bu gece hastanede kalacağım. Bir duş alayım, sonra da giderim. İstersen sen de bir duş al.”

“Gerek yok,” dedim ona bakmadan. “İyiyim böyle.”

Seyit Ali sıkıntıyla soluklanarak yanıma geldiğinde eliyle çenemin altını kavrayıp gözlerimizi birleştirdi. Yüzünde beni yumuşatan bir bakış vardı. Ona kızgındım ama kırgın değildim. Kırgın olmak daha kötüydü ve bunu yaşamadığım için mutluydum. Yine de beni anlamadığı için kızıyordum işte. “Bir gün beni anlayacaksın,” dedi sakın bir sesle. “Bir gün başın benim ya da bizim yüzümüzden belaya girdiğinde anlayacaksın.”

“Bir gün ben de beni anlamayı bekliyor olacağım.”

“Neva, seni kendimden uzak tutamıyorum ama korumam gerekli. Ben bu hayatın içindeyim, biz bu hayatın içinde yaşıyoruz. O it herifler, benden kardeşimi alacaktı. Elleri artık buraya kadar uzanıyor.”

“Ben sadece sizin yanınızda, Teoman'ın yanında olmak istedim,” dedim aynı tondan ilerlerken. “Eve gidip haber bekleyemezdim. Başım belaya girse bile bir şekilde bunu atlatacağımızı biliyorum.” Gözlerimi kaçırdım. “Ayrıca benim için kahramanlık yapabilirsin, yani öküz değilsen, Seyit Ali.”

İçimi hoş eden bir gülüş yerleşti dudaklarına. Çenemi hafifçe salladı. “Benim için biraz güzel sözler söyleyebilirsin, yani odun değilsen, Neva.”

“Öküz işte,” dedim gözlerine bakarak. “Daha romantik bir laf mı var?” Yüzümü buruşturdum. “Birciğim, hayatım, bebeğim mi diyeyim sana?” Durdum ve düşündüm. “Ama hâlâ en favori iltifat kelitem; aslanım. Aslanımsın, Seyit Ali.”

“Senin aslanın,” diye gülmeye devam etti.

Ciddileştim. “Hem biz iyi değiliz şu an. Bana bağırdın sen, hatırlatırım! Git düşün al, Teoman’ın yanında ol. Ben de burada başımı belaya sokmadan dururum işte.”

Kendimi geri çektiğimde eli havada kaldı. Gözlerini yüzümden bir an olsun ayırmayıp, “Sen de bana bağırdın,” dedi. “Bak, bizim ilişkimiz bu şekilde, anladın mı? İkimiz de yüksek insanlarız ve sorunlarımızı...”

Sözlerini kestim. “Sen sorunlarını benim sesimi basturarak aşmaya çalışan birisin.”

Gülmek istedi ama yapamadı. “Ben sana bağıırıyorsam sen de bana bağıır. Bu kadar net işte. Neyse, bunları sonra uzun uzun konuşuruz. Ha, hırsın geçmezse bana kafa atabilirsin, sorun değil.” Arkasını döndü. “Duşa giriyorum.”

“Tamam, gir.”

“Sen de o dingil arkadaşına söyle, efendi gibi dursun.”

“Ona dingil deme.”

“Dingil.”

Gözlerimi devirerek, “Duşa gir artık,” dedim ve odasının kapısını açıp Semih’in yanına gittim. Semih oturma odasındaki koltukların birinde öylece oturuyordu. Gülümseyerek karşısındaki koltuğa geçip oturdum. “Sen de sanki başımda beklemen gereken bir dadıymışsın gibi oldu ama...”

“Saçmalama,” dedi bu düşüncelerden uzaklaşarak. “Burada yalnız başına kalman, hele de bu geceden sonra yalnızlaşman hiç akıllıca değil. O herifin kafası az da olsa çalışıyor.” Dudağımın kenarını kıvrarak etrafa kısaca göz attım. Semih, “Yalnız mı yaşıyor?” diye sordu.

“Evet.”

Dudaklarını bükerek etrafı süzdü. “Yalnız yaşayan birine göre epey düzenli bir evi var.” Duraksayıp bana döndü. “Leyla, yalnız şaka maka ama bir yerde haklı. Sen bu işlerden biraz uzak mı dursan? Gördün işte ortamları. Silah lan bu silah. Teoman vuruldu ve şükür ki yaşıyor ama ya tam tersi olsaydı? O zaman ne olacaktı? Benim aklıma ihtiyacın olmadığını biliyorum ama seni dostça uyarıyorum. Biraz geride dursan iyi edersin. Kendi iyiliğin için.”

“Ama Teoman, benim kardeşim sayılır,” diye gülümsedim saf saf. “Ben onun kafasını dizlerimin üzerine koydum, gözlerini bile açamadı. Nasıl gitmezdim ki yanına? Nasıl onunla kalmazdım? Biliyorum çünkü Teoman, beni asla yalnız bırakmazdı.”

“O çocuklarla aradaki bağ ne kadar bilmiyorum ama her zaman mesafenin koruman gerektiğini savunacağım. Bu benimle de alakalı çünkü mutluluk, mutsuzluk, acı bulaşıcıdır. Bunu en çok da kendimden biliyorum.”

Konuşmamız kısa bir anlığına sessizliğe hapsoldüğünde Seyit Ali duştan çıkmıştı. Odasından sesler geliyordu. Seyit Ali birkaç dakika sonra siyah bir

pantolon ve üstsüz bir hâlde kapının ağzında belirdi. Saçları da ıslaktı. Semih'e bakıp, "Sen burada yat," dedi. "Yastık, çarşaf vereceğim."

"Allah razı olsun ya," diye dalga geçti Semih. "Bir tas süt de koy önüme."

"Boş yapma, çocuk."

"Pardon, amca. Büyüksün."

Seyit Ali, Semih'e karşılık verme lüksünde bile bulunmazken bana bakıp, "Neva, sen bir gelir misin?" diye sordu. Sessizce oturduğum yerden kalktım. Birlikte onun odasına geldiğimizde yatağın üzerinde duran tişörtü kavradı ve birkaç saniye içinde onu kafasından aşağı geçirip düzeltti. "Dolapta hazır yemek yok," dedi dağılmış saçları ve durgun ifadesiyle. "Ama istediğini yiyebilirsin. Tişörtlerimi de giyebilirsin. Yani kendi evinmiş gibi işte. Sabah olduğunda haberleşiriz, tamam mı?"

"Peki."

Yumuşak tavrım, aslında aramızdaki mesafenin adıydı. Seyit Ali kendi tişörtlerinden bir tane de Timur için aldı ve dolabın kapağını açık bıraktı benim için. Birkaç dakika içinde hazırlandığında derin bir nefes alıp hiçbir şey söylemeyen bana bakarak karşımda durdu. Konuşmadık ikimiz de. Konuşacak hiçbir şey yokmuş gibi. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes alıp vererek dudaklarını saçlarının üzerine bastırıp geri çekildi. Ellerini yanağıma koydu ve gitmeden önce şöyle söyledi: "En kötü gecemizde bile beraber olacaksak uzak bakışlarına da razıyım. İyi uyu."

Üç gün geçmişti. Teoman dün gece hastaneden çıkmıştı. Biz de şu an Seyit Ali'nin evindeydik. Hep birlikte buradaydık. Gökçe ve Semih de dâhildi bu kalabalığa. Teoman için büyük ve geniş olan koltuğa yatak yapmıştık. Yemek yiyecek diye önüne sehpa koymuştum. Seyit Ali de elinde tepsi ile içeri girdi. Çorbayı da o yapmıştı.

"Al lan, iç şunu," diye koydu önüne tepsiyi.

Teoman masum masum bakarken, "Kardeşim, aslında sen içersen çok makbule geçer, biliyor musun?" diye sordu.

"Elin kolun benimkinden daha sağlam, iç şunu," diye geriye çekildi Seyit Ali ve yanıma oturdu. Teoman ona gözlerini kısarak baktığında derin bir nefes aldı ve yüzünü ekşitip toparlandı. Sonra da ellerini tepsideki kaşığa doğru uzatı ama parmakları titriyordu. O sırada Seyit Ali'ye tekrar baktı. Gökçe dayanamayıp, "Ya, yazık ama... Elleri titriyor," dediğinde Seyit Ali, "Rol kesiyor, inanma şuna," diye homurdandı.

Teoman, "Yazıklar olsun," dedi. "Cidden yazıklar olsun."

Timur, "İçireyim mi ben?" dediğinde Teoman'ın gözleri parladı ve kafasını aşağı yukarı salladı. Timur yandaki koltuğun boş yerine oturdu ve kaşığı eline alıp çorba kasesine daldırdı. Sonra da dolu kaşığı Teoman'ın ağzına götürdü.

Teoman çorbayı içtikten sonra dudaklarını yalayarak Seyit Ali'ye baktı. "Bir şeyin de kötü olsun be adam!" Bana göz kırptı. "Çok şanslı olduğunu biliyordursundur umarım."

Sırıttım. "Biliyorum."

Seyit Ali'nin gülümsediğini fark ettiğimde Teoman, "Yoksa ben komadayken siz işi pişirdiniz mi lan?" diye sordu.

Gözlerim anında irileşirken Seyit Ali de hızıma yetişir gibi elini uzatıp kumandayı kavradı ve Teoman'ın üzerine attı. Teoman ani bir etkiyle kalbini tutarken, "Dur, geri zekâlı! Ameliyatlı yerime denk geldi," diye sesini kısıtı.

"Mal herif, kalbinden ameliyat olmadın," diye kızdı Cihangir. "Ayrıca komada da değildin. Nerede bizde o şans?"

Teoman'ın düz bakışları, bu sefer Cihangir'i hedef aldı. "Ya, sanki ağlamadınız arkamdan? Harbiden hiç ağlamadınız mı lan? Hayatımda ilk defa birileri benim için ağlamış olacak çünkü."

"Ağlamadık," dedi Cihangir dümdüz bir sesle. "O kadar da değil. Ölmeyeceğini biliyorduk. Niye ağlayalım ki?"

"Vay anasını, bunu bile başaramadım. Komadan çıkmasaydım keşke."

Timur, çorbayı Teoman'ın ağzına götürürken, "Komada değildin," diye tekrarladı.

Teoman ise dudaklarını yalayıp ona baktı. "Öyleydim, öyleydim."

"He, öyleydin," dedi Timur bıkkınlıkla. Sonra da çorba içirmeye devam etti. Teoman, ailesine alttan kalan derslerini vermek için gelemeyeceğini söylemişti. Ailesi ise bunu zerre kadar sorun etmiş sayılmazdı. Üç gün boyunca onun yanındaydık. *Gözlerini ilk açtığında bizi yanında bulunca yüzünde oluşan o minnettar ifadeyi ve kızaran gözlerini hayatım boyunca unutabileceğimi sanmıyordum.*

Semih en uzakta sessizce oturmaya devam ederken Teoman nihayetinde çorbasını bitirmiş ve gözleriyle ona yönelmişti. "Semih," diye seslendi. "Sen, Gökçe'yle tanıştın mı?"

Semih ve Gökçe bir anda birbirine baktı.

Teoman, "Ne demek tanışmadık?" diye devam etti. "Ben sizi *ship*ledim² bile, oğlum."

Gökçe kafasını öne eğerken Seyit Ali öne çıkıp, "Ne diyorsun lan sen?" diye sordu. "Ne *ship*'i? Bak, ameliyatlı falan demem, geçiririm suratına. Uzak dur kardeşimden!"

"Lan oğlum, kardeşinden uzağım zaten, ben ona yakın birilerini bulmak istiyorum. Buldum da! Semih kardeşimizden aşırı iyi enerji aldım, bizim kızla yakışmazlar mı sence de?"

²Yakupurma. (c.n.)

“Gökçe, on altı yaşında, senin zevklerinle hareket edecek değil.”

Teoman kahkaha attı ve bu sırada elini sargısına götürerek yüzünü ekşitti. Onun için endişelendiğimizde bize bunun boş bir arayış olduğunu belli ederek gülmesine devam etti ve Seyit Ali’ye bakıp, “Leyla da liseli ona bakarsan,” dedi. “Tek sorun, Gökçe’nin on altı yaşında olması mı yani?”

Ben konuştum. “Teoman, ameliyatta geride kalan beynini de almışlar galiba, çok yazık.”

Seyit Ali elini yumruk yaptı ve bana uzattı. Ben de elimi yumruk yaptım ve yumruklarımızı tokuşturduk.

Ay, bu benim niye hoşuma gitti ya şimdi!

“Ayrıca,” dedim Teoman’ın gözlerinin içine bakarken. “Kimse bizi baş göz etmedi. Biz yaptık her şeyi.”

“Neyi? Nerede? Ne zaman? Lütfen söyleyin!”

Cihangir ve Timur gülmeye başladıklarında Gökçe ve Semih’in de onlara eşlik ettiğini gördüm. Biz ise boş boş olanları izledik. Teoman kendini biraz daha toparladığında, “Bu arada siz yapmadınız, ben sizi bir araya getirdim,” dedi. “Bir seni ittim, bir Seyit’i ittim. Seyit, zaten sana uçuyordu ama senin de ona yürümen için gerekli cesareti ben verdim. Yalansa yalan de! Hadi de!”

Yorgun yorgun gülümsemeye başladığımızda Semih, Teoman’a dönerek, “Beni kimseyle shiplemezsen iyi edersin,” dedi. Sonra da biraz çekimser bir tavırla Gökçe’ye bakıp, “Ayrıca birbirimizi tanımıyoruz bile,” diye ekledi. “Üstelik... Yani...” Kelimeleri toparlayamazken Seyit Ali ona kendi üslubuyla cevap verdi. “Sen, kardeşime bakma yeterli. Teoman, boş yapmaya bayılır. Aslında tek ortak noktanız bu.”

Semih, “Kimseye meraklı değilim,” dedi düz bir sesle. “Ağır ol biraz.”

Gökçe dayanamayıp ayaklandı. “Ay, ne saçma muhabbet bunlar ama ya! Hep Teoman abinin başının altından çıkıyor bunlar zaten. Benim utandığımı fark etmeniz için sustum ama fark etmediniz bile.” Soluklandı. Sakinledi. Abisine çevirdi gözlerini. “Abi, ben sana söylemeyi unuttum. Bir arkadaşım buluşacaktım. Gideyim mi?”

Teoman, “Al işte, bu da tutmadı,” dedi. “Arkadaşıyla buluşacakmış.”

Gökçe gözlerini kısıp, “Arkadaşım erkek değil,” derken buldu kendini.

Teoman sırtarak arkasına yaslandı. “O zaman çöpçatanlığa devam. Yapa-
cağım sizin aranızı, gençler. Bu dünyaya belki bir evlat getiremeyeceğim, belki size bir yenge veremeyeceğim ama arkamdan hayır duası edecek çok çift göreceksiniz.”

“Aynen,” dedi Cihangir gözlerini açıp kapatırken. “Hepsi soluğu sana bela okuyarak boşanmak için adliyede alacak.”

Timur güldü. “Abi, sen de amma cömert çıktın. Teo’nun bir ilişkiyi en fazla götürebileceği evre, çiftlerin sosyal medyadan birbirini engellemesi olur.”

Gülmeye başladığımda Teoman ikisini de ters ters baktı. Seyit Ali ayaklandığında, "Evdekilerin haberi var mıydı?" diye sordu Gökçe'ye. Gökçe ılımlı bir yaklaşımla kafasını aşağı yukarı salladı.

Seyit Ali odadan çıktığında Gökçe de ellerini önünde topladı. "O zaman sonra görüşürüz." Teoman'a ise manidar bir gülüş gönderdi. "Sana da çok geçmiş olsun, abi."

"Sağ ol, sümüklü," dedi Teoman.

Gökçe göz bile devirmeden odadan çıktığında ben de ayaklandım ve peşinden gittim. Uzun ve ferah koridorun sonuna doğru ilerledik. Gökçe portmanroda duran çantasına uzanarak onu sırtlandığında saçlarını ensesinden kaldırıp düzeltti ve abisine baktı. "Abi, sen de bir ara bize uğrasan iyi edersin. Babaa-nem arada söyleniyor da. Gönül koymasın sonra."

"Tamam, alırım ben onun gönlünü," diye mırıldandı Seyit Ali çok da samimi olmayan bir sesle.

Gökçe bu konunun üzerine düşmezken bana dönerek kollarını açtı ve sarıldı. Sırtımı sıvazlarken gülerek, "Seni de bu erkeklerin içinde yalnız bırakmak istemezdim ama neyse," dedi.

Gülümsedim ben de onun sırtını sıvazlarken. Gözlerim kapının ağzında duran ve bize bakan Seyit Ali'nin gözlerine değdi. "İdare ederim ben," diye karşılık verdim Gökçe'ye.

Gökçe geri çekilerek, "Bunu biliyorum," dedi ve derin bir çekip kapıyı açtı. "Hoşça kalın." Kapıdan çıkmadan önce ayak parmaklarının uçlarında yükselelerek Seyit Ali'nin yanağına bir öpücük bıraktı ve öyle gitti.

Gökçe gittiğinde Seyit Ali bir süre arkasından baktıktan sonra kapıyı kapattı. O sırada Semih'i salondan çıkarken gördüm. Buraya geliyordu. "Ne oldu?" diye çatım kaşlarımı.

"Ben de gideyim artık," dedi Semih düz bir sesle. "Birkaç işim var, onları halletmem gerek."

"Sen bilirsin," dedim koluna dokunup çekerken.

Seyit Ali tekrar kapıyı açtı ve Semih'e düz düz bakıp, "Sağ ol her şey için," diye konuştu. "Ama biraz yavaş git. Gökçe, yani benim kız kardeşim... Yani senin uzak durman gereken kişi evden daha yeni çıktı."

Kafamı iki yana sallayıp gülmeye başladığımda Semih çenesini öne çıkarak Seyit Ali'nin yüzüne dik dik baktı. "Kardeşinle bir işim yok, olamaz da."

"Ben de onu söylüyorum zaten," dedi Seyit Ali sol kaşını havalandırırken. "İşin olamaz."

"Allah'ın manyağı," diye söylendi Semih ağzında bir şeyler gevelerken.

Daireden dışarı çıktığında bana göz kırıp uzaklaştı. Ben de ona gülümsemiştim, daha doğrusu ben ona gülümserken Seyit Ali bir anda kapıyı kapattı ve

gölümsememi kapının sırtında bitirmek zorunda kaldım. Ciddileşen suratımı Seyit Ali'nin suratına çevirip, "Bırak da biraz gülelim," diye tısladım.

"Seni gıdıklayayım mı?"

"Ben gıdık alman."

"Bunu ben de görmek istiyorum."

Histerik bir biçimde gülerek, "Aman, onu da görme," diyerek arkamı dönüp ilerledim fakat beni kuskıvrak yakaladı ve kulağıma eğilip fısıldadı. "Daha hiçbir şey görmedim ki."

Ona inat olsun diye soluklanıp salondan içeri girmeden önce saçlarımı savurdum. Sonra da salona girdim. Teoman telefonunu kurcalıyordu. Cihangir ve Timur da öyle. Az önce oturduğumuz koltuğa oturduk ama bu sefer daha rahattık. Bir bacağıma dizlerimden kırıp kendime çektim ve ayağımı kalçamın altına koydum. Seyit Ali bacaklarını hafifçe aralamış ve yanıma daha yakın oturmuştu. Kolunu arkamdan atarken sadece parmaklarını saçlarımda hissettirdi. Parmaklarını ve saçlarımı göremeyeceğim bir şekilde ayarlamıştı ama onlarla içimi hoş edecek dokunuşlar yaparak oynuyordu. Sakin fakat huzurlu.

Cihangir telefonunu bırakırken Teoman da peşinden gelerek takip etti onu. Timur ise gülümseyerek mesaj yazmaya devam ediyordu. Bu, Teoman'a bir araba laf çıkaracak bir davranıştı ve o da beni haksız çıkarmamıştı. "Lan oğlum, üç yıla doğru koşuyorsunuz ama hâlâ gülümseyerek mesaj mı yazıyorsun? Bu nasıl bir büyü lan?"

"Sen anlamazsın," dedi Timur sakince.

"Anlamadığım için bu hâldeyim zaten," diye mırıldandı Teoman ayaklarını iyice uzatıp üzerindeki battaniyeyi biraz daha yukarı çekerken. "Maksimum iki hafta daha gülersin yazılan mesajlara, sonra sıradana bağlar. Üç yıl olmuş neredeyse ama hâlâ mal gibi sırtıyor."

"Ağla bir de Teoman," dedim kendimi tutamazken. "Aralarındaki bağ kuvvetli demek ki ve birbirlerine gülüyorlar."

Gözlerini küçülterek hafifçe öne doğru çıktı. "Ay, hanımefendi! Ben, Timur'u avukat olacak sanıyordum ama sen çoktan avukatı olmuşsun bile."

"Ha ha!"

"Onu bunu bırakın da," diye toparlandı Teoman sert bir ciddiyete büründüğünde. "Bu Cengiz denilen puşt, hâlâ ortalarda mı geziyor?"

"Merak etme," dedi Seyit Ali ellerini saçımdan çekip sırtını koltuğa yaslarlarken. "O meseleyi kapattık sayılır. O gece formalite icabı birini gönderdi, Cengiz. Sonra gittik, seni vuran herifin ağzına sıçtık. Komaya girse o girerdi, kardeşim. Ertesi sabah da polise gidip her şeyi itiraf etti, ettirdik. Mahkemesi var yakında. Bu şerefsizlere yolu böyle böyle öğreteceğiz. Ben oraya canımı ortaya koyarak gitmiyorum; yarış ahlakı, üslubu denilen bir şey var ama anlamayan yavşaklar çıkıyor bir yerlerden."

Cihangir devam etti. “Bundan sonra içlerinden biri, bırak yumruğu küfretsin, götünden alırım o kanı! Şu an yaşıyorsun diye bu kadar sakınım ama her şey çok başka olsaydı yemin ederim hapse girer, yine de alırdım intikamını. Havadan sudan meseleler değil bunlar.”

“Oğlum, zaten ben ne ara vuruldum, onu da anlamadım ki,” diye konuştu Teoman şaşkınlıkla. “Cengiz lalesi, belden aşağı vurunca sağlı sollu giriştik, sonra bir şey oldu ve ben yerdeyim. En son hatırladığım şey, Seyit’in kendi tişörtünü yarama bastırıldığıydı, ondan sonrası yok... Öldüm sandım lan.”

“Bizi de çok korkuttun,” diye itiraf ettim. “Ben ilk kez böyle bir şey yaşadım.”

“Bunu yaşamayı istemezdim,” dedi Teoman.

“Saçmalama,” dedim burukça gülümserken. “Senin suçun değil tabii ki. Yani ben daha önce kanlar içinde uzanmış, öylece kurtarılmayı bekleyen birinin kafasını dizlerimin üzerine koy...” Tam bu noktada sustuğumda Teoman’ın gözleri avını yakalamış bir fare gibi parladı.

Seyit Ali göğüs kafesini şişirip serbest bıraktığında dişlerinin arasından tısladı. “Al işte! Bir yıllık malzeme verdin, herife.”

Ellerimi alnıma koydum. “Farkındayım.”

“Utanma, çek ellerini,” dedi Teoman güldüğünde. “Oy, ben ölüyormuşum da sen kafamı dizlerinin üzerine mi koymuşsun... Oy, benim üzümlü kekim.”

“Kes şunu, Teoman,” diye homurdandım elimi alnımdan çekerken. “Ölüyordun az daha ve bir şeyler yapmak zorundaydık. O an görmüş olsaydın senin için girdiğimiz telaş, daha doğrusu verdikleri savaş doğrultusunda gözlerin dolardı. Senin bile gözlerin dolardı.”

“Ben duygusuz pezevengin teki değilim, Leyla,” diye baktı gözlerime buz gibi bir sesle. “Kardeşlerimin benim için canlarını bile ortaya koyacaklarını biliyorum çünkü ben de aynı şeyleri onlar için yaparım.”

Konuşmadım. Hiçbir şey demedim. Timur sanki üzüldüğümü sezmiş gibi Teoman’a baktı. “Fakat bilmelisin ki Leyla da bir an olsun yanından ayrılmadı. Doktor, senin iyi olduğunun haberini verene kadar gitmedi başından. Seyit’le tartışılar bile. Ulan, ölürken bile insanları birbirine düşürüyorsun, bir de milleri birbirine yakıştırıyorsun. Sen eksik kal.”

Teoman hızla Seyit Ali’ye baktı. “Çok mu bağırdın lan kıza?”

“Ne diyorsun lan?” dedi Seyit Ali dik bir sesle. “Ona doğru bildiğim şeyleri söyledim ama işe yaradığı söylenemez. Yüzlerce insan var orada, biri bir şey söyler ya da paylaşır, olan Neva’ya olur. Bize ya da bana bir bok olmaz çünkü ben zaten bu işlerin içindeyim ama o değil. O daha...”

“Resmî olarak reşit bile değilim,” diye tamamladım cümlesini.

“Bak, kendi de biliyor.”

“Ve sen de resmî olarak reşit bile olmayan kıza yürüyorsun.”

“Ooo!” dedi Teoman keyiflenerek. Cihangir’e seslendi. “Mısır patlat da gel lan, en sevdiğim sahne başlıyor. Leyla, basacak şimdi tokadı.”

Seyit Ali zerre kadar Teoman’ı dinlemezken kaşlarını çatmış bir şekilde bana döndü. “Ya, ben anlamıyorum ki zaten? Ben sana yanlış bir şey mi söyledim? Duygularım ve gerçekler arasında yaptığın kıyaslama manasızca, anladın mı? Orada seni korumaya çalışıyorum ama sen dikkafalılığın yüzünden beni duymuyorsun bile.”

“Cihangir, kime diyorum. Patlat şu mısırları!”

Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi kistim. “Bunu konuşmuştuk. Beni korumaya çalıştığının farkındayım ama artık eskisi gibi olamam ki. Eski Leyla olsa arkasını dönüp giderdi ama eski Leyla yok artık. Ben değişmedim, bunu kastetmiyorum ama sizi benimsedim. Seni benimsedim. Ne zamana kadar süreceksin böyle? Sen yarışları ya da dövüşü bırakacak mısın? Hayır, bırakmayacaksın. Madem öyle, ben de bundan sonra ne yarışlarına ne de dövüşlerine gelirim. Çok istiyorsan öyle olsun.”

“Cihangir! Ağzına sıçayım, Cihangir!”

“Bahsettiğim şey bu değil,” diye karşılık verdi aramızı soğutmadan. “Lafırlarımı çarpıtma.”

“Cihangir! Kaldırma beni buradan, Cihangir!”

Gülümsedim. “Ne peki bahsettiğin şey?”

“Cihangir! Allah belanı versin, Cihangir!”

Seyit Ali oturduğu yerde hareketlendiğinde pek de sakın diyemeyeceğim bir yüz ifadesiyle beni selamladı. “Benimle olmanı, yanımda olmanı istiyorum ama hoşlanmadığım şey bu değil...”

“Cihangir...”

Seyit Ali ile aynı anda Teoman’a bakıp bağırdık. “Çenenin yayına başlarız şimdi, sus lan!”

“İşte tam bu anda elimde bir kova patlamış mısır olması gerekiyordu,” dedi Teoman saf bir sesle. “Ama yazık ettiniz zevkime, hainler! Neyse, siz tartışmaya devam edin, bu arada Leyla, çok haklı ama Seyit de bayağı haklı. Cihangir, bana mısır patlatmadı ama o da haklı.”

Timur derin bir nefes alarak ayaklandığında, “Oldu o zaman, ben yavaştan müsaadenizi isteyeyim,” dedi. “Seyit, sana da Allah bol bol sabır versin, abi. Sana geçmiş olsun asıl.”

Seyit Ali, “Oğlum, giderken şunu da götürün yanınızda,” diye gösterdi eliyle Teoman’ı. “Çatı katına ya da müstemilata falan saklayın, iki öğün yemek verin, susar bu.”

Teoman hâlimden memnun hatta Seyit Ali’ye umursamaz bir hâlde uzanmaya devam ederken Timur ve Cihangir birkaç dakika sonra evden ayrıldı. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Telefonuma baktığımda ikindiye doğru

ilerleyen bir akrep gördüm. Bugün babama gidecektim. İki günümü evde sorsuz bir şekilde geçirdiğim için gönlüm ferahtı ama bu geceyi babamın evinde geçirecektim. Ertesi sabah da müzik okulunda dersim vardı. Seçmelere de bir hayli az kalmıştı ve ben ipleri elimden bırakmak istemiyordum. Bu kadar hırsla ve azme yenik düşmek istemiyordum. Evde biz bize kaldığımızda yavaştan benim de ayaklanmam gerektiğini belli ettim. “Çok geç olmadan ben de gideyim,” dedim kısıp bir sesle.

Seyit Ali, “Babana gideceksin, değil mi?” diye sordu.

“Evet,” dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. “O geceden beri görüşemedik. Ertesi gün de Güney Hoca’yla dersim var zaten.”

“Güney Hoca’yla?” diye sordu imalı bir şekilde. Sonra da geçiştirerek bu konudan uzaklaştı. “Tamam.”

“Neye tamam?”

“Yani konuyu kapatmak istedim.”

“Konuyu açmamıştın bile.”

“Ya Leyla, adama ağız tadıyla seni kıskanma fırsatını bile vermiyorsun,” dedi Teoman kumandayı eline alırken. “Yazık be kızım.”

“Ne dedim ben şimdi ya?” diye sordum gülererek. Ayaklandım. “Ay yok, ben gidiyorum eve. Geçmiş olsun sana, Teoman.”

“Bunu bana değil, erkek arkadaşına söyle,” diye işaret etti gözleriyle Seyit Ali’yi. Onunla bakıştık, hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık. İlk hareketlenen ben olduğumda odadan çıktım ve portmantoda duran çantamı sırtlandıktan önce aynanın karşısına geçip kendime baktım.

Seyit Ali kollarını göğsünde toplamış bir hâlde beni izliyordu. “Yalnız kalmaya ihtiyacımız var,” diye mırıldandı. “İnsanların içinde seninle tartışmaktan nefret ediyorum.”

Onunla dalga geçtim. “Ben bayılıyorum.” Saçlarımı düzeltirken yandan bir bakış attım. Ellerimi saçlarımdan indirdim ve derin bir nefes alıp verdim. Çantamı sırtlandırken Seyit Ali kapıyı açtı. Beni eve bırakmak istemişti ama ben bunu reddetmişim. Ayakkabılarımı kapının ağzına bıraktım ve ona döndüm. “Görüşürüz,” dedim yaklaşp yanağından öperken.

“Dikkatli git,” diye konuştu geri çekildiğimde. “Mesaj at, tamam mı?”

“Bu evreleri geçmedik mi daha?”

“İlişkımız yok diyen sendin?”

“Ama Teoman, bana *erkek arkadaşınla konuş*, deyince itiraz etmeyen de bendim.”

“O zaman sen dengesizsin?”

“Pardon, bir an *Bay Denge*’yle konuştuğumu unuttum.”

Ayakkabılarımı giyip kapının dışında dikilerek ona temelli döndüğümde yüzündeki gülümsemeyi hâlâ silmediğini fark ettim. Ben de öyleydim. Bir adım geri atıp, "Hoşça kal," dedim. "Şey... *Erkek arkadaşım* demem gerekiyor mu?"

"Aslanım de sen bana."

"Hah! Rahatladım o zaman," diye derin bir nefes alıp verdim. "Görüşürüz o zaman, aslanım."

Kafasını sallayarak sırttı. "Görüşürüz, Neva. Sana hitap etmem gereken çok şey var belki ama adını seviyorum ve sadece onu söylemek istiyorum."

"Peki, aslanım. Sen öyle diyorsan."

Sonra tekrar güldük.

Ve o an fark ettim gülüşlerimi... Onunlayken daha sık gülebildiğimi.

Bir saat sonra babamın evine geldim. Birlikte biraz zaman geçirdikten sonra odama çıktım. Pencerenin önünden çekilmeden Seyit Ali'ye mesaj attım. Mesajı attıktan sonra telefonumu çalışma masasının üzerine bırakıp kilitledim. Nedenini bilmediğim bir şekilde geceye kadar pencerenin önünde dikilmek ve bu sakin, araba bile geçmeyen sokağı izlemek istiyordum. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda odamın kapısı açıldı ve Burçin içeri girdi. Arkamı dönerek ona baktım. Kapıyı kapattı.

"Neler oldu?" diye sordu ciddi ve sorgulayıcı bir ifadeyle.

İç geçirerek olduğum yerde kalmaya devam ettim. "Birçok şey."

Yüzünü ekşitti ve yatağımın kenarına oturdu. "Teoman nasıl? Ya da onu vuran çocuğa ne oldu?"

"Teoman, daha iyi ve şu an Seyit Ali'nin evinde. Onu vuran çocuğun da yakında mahkemesi var. Hapse attıracaklar."

"Doğru olan da bu," dedi. "Aslında kimse yasal işler yapmıyor ama birini vurmak çok ileri seviyede bir hareket. Bu asla cezasız kalmaz."

"Kalmayacak da zaten," dedim düz bir sesle. Bir adım öne çıkıp kalçamı çalışma masama yaslayarak kollarımı göğsümde topladım. "Ya, ben şunu merak ediyorum. Cengiz denilen o adamı tanıyorsun, değil mi?" diye sordum. "Seni tanıdığını söyledi. E sen de o ortamları çok iyi bildiğini iddia ediyorsun. Bana başın belaya girmesin derken sen belada olabilir misin acaba?"

"Hayırdır, beni mi düşünüyorsun şimdi de?"

Alay ettim. "He, her gece yatıp kalkıp seni düşünüyorum." Ciddileştim. "Soruma cevap ver!"

Derin bir nefes aldı. Gözlerini odanın birkaç yerinde gezdirerek, "Cengiz'i biliyorum," dedi. "Yavşagın tekidir. Kaybetmekten nefret eder ve kaybedince nasıl belden aşağı vurduğunu gördük."

“Göt herifin teki işte.”

Gözlerime baktı. “Sahi seninkiyle düzelttiniz mi arayı?”

“Kötü değildik,” dedim hızla.

“Seni düşünüyor,” diye ekledi. “Bunu anlamışsındır umarım.”

“Sağ ol, ben bunu bilmiyordum.”

Güldü. “Belli orası.”

Gözlerimi devirdiğimde ağızımdan dertli bir soluk kaçtı. Burçin ellerini yarağımın üzerine bastırırken sırtını geriye çekerek ayaklarını sallamaya başladı. Beni sorgulamak istiyordu ve ben bundan hoşlanmamıştım. “Onu seviyor musun?” diye sordu bir anda.

Kalbim titredi ama yaşadığım herhangi bir duygusal sahneden değil, ilk kez bu soruyla karşı karşıya kaldığımdan. Donmuş bir su kütlesini andıran gözlerimle Burçin’e odaklandım. Ona cevap vermemiştim lakin o cevabı biliyordu. Gülümsedi. “Seviyorsun tabii ki.”

“Neden bununla ilgileniyorsun ki?”

“Senin bile göremediğim her şeyi görüyorum.”

“Şimdi de bana ders mi vermeye çalışıyorsun?”

“Sana asla kendinden başka birini çok sevmemen gerektiğini söylüyorum. Ben gördüm sizi, seni de görüyorum ayrıca. O çocuklar konusunda seni en başından uyarmıştım ve bu böyle de sürecektir. Özünde iyi olabilirler ama sakın kendinden başkasına güvenme. Hatta kendine bile güvenme.”

“Sen...” dedim suratım buruştuğunda. “Sen iyi misin? Madem bir bok biliyorsun, lafı eveleyip geveleme, yüzüme söyle direkt. Ne bu? Oyun mu arıyorsun kendine?”

“Neden bunu yapayım ki?”

“Bana güven vermiyorsun, Burçin,” dedim. “O çocuklar, belki harika karakterlere ve düzgün işlere sahip değiller ama bunun ne önemi var ki? Ben çok mu mükemmelim? Hadi bunu geçtim... İki güne kadar nefret ediyordun benden ama şimdi sen de başladın zarar görmeni istemiyorum ayaklarına...”

Sözlerimi çabucak kesti bir bıçak gibi. “Demek başkaları da böyle düşünüyor. Dur, tahmin edeyim, Seyit Ali mi böyle düşünüyor?”

“Ben bu vakte kadar kime güvendiysen kazık yedim zaten ve sırtımda yer kalmadı. Karşımda dalga geçer gibi konuşup durma. Zarar görmemi istemiyorsan bunu sonra yaparsın, tamam mı? İlla kazığı yiyeyim birinden, sen de geç karşıma gül. Uğraşma benimle.”

“Sakin ol,” dedi tok bir sesle. Karşımda durdu. “Sana ne söylersem söyleyeyim yalan gelecek ama kabul, bunu sen istedin. Yaşa ve gör. Kimseye güvenmemen gerektiğini göreceksin.”

“Biliyor musun?” diye öne çıktım kollarımı göğsümden ayırmadan. Gözlerine ateş eder gibi bakıyordum. “O çocuklar, bana kimsenin vermediği mutluluğu ve enerjiyi verdi. Ben onların yanında olmaktan mutluyum. Onlarla olmaya da devam edeceğim. Seyit Ali...”

Yeniden sözlerimi kesti. İlkide bir sözlerimi kesmesine katlanamıyordum. Gülüşünü sildi dudaklarından. Gözlerime daha sert baktı. “İşte asıl mesele de bu! Ona kalbini verdin çünkü sahip çıkacak tek kişinin o olduğunu düşünüyorsun. Kalbini emanet ettiğinde yaşayacağını umuyorsun ama farkında değilsin, ölüme yürüyorsun. Farkında değilsin, kurşuna atlıyorsun. Onu seviyorsun ve seni hâlâ öldürmeyeceğini sanıyorsun.”

Duraksadım. Neden böyle konuşuyordu? Neden birçok şeyi bildiğini ispatlarcasına sözler söyleyip beni açık açık uyarıyordu? Kollarımı göğsümden indirdim. “Artık sana soru sormayacağım,” dedim. “Her şey bir yere kadar. Dilin sakın Seyit Ali ile arama girmesin. Hem belki ben ölmek ve kurşuna atılmak istiyordumdur, olamaz mı? *Birini sevmek de bu demek değildir midir zaten? Ona kalbini verirsin ve seni öldürmesini beklersin. Ben, beni dünyanın en mutlu insanı yapacak bir aşk istemiyorum çünkü öyle bir aşk yok. Ben yanmak ve yakmak istiyorum. Bunu da bir tek onunla yapabilirim. Beni sakın uyarma! Bunu yaşayacağım.*”

Gözlerime ifadesizce baktı. Az önce kendime sorduğum her ne varsa tek kalemde sildirmişti bana. Ben, Seyit Ali'yle birlikteydim. Onunla da olacaktım.

Onu seviyordum.

Evet, ben onu seviyordum.

Onu düşünüyorum, her an onu aklımda tutuyorum ve bir şey olduğunda ilk ona koşuyorum. Bana güzel gülebildiğimi hatırlatıyor, bana benim de gülebildiğimi anlatıyor. Bana şarkılar söylüyor, beni merak ediyor ve onun için endişeleniyorum. Onun için ağlıyorum. Onunla kavga etmenin bile başkalarıyla sıradan hayat yaşamaktan daha güzel olduğunu biliyorum. Bunların hepsi tek bir kapıya çıkıyor. *Onu seviyorum.* Belki beni yakacak, belki ben onu yakacağım ama her şeyin başında olduğumu, sonuma doğru koşarken fark ediyorum ve *onu seviyorum.*

Burçin söylediklerimden sonra bana tek bir kelime bile etmezken dışarı çıktı ve gitti. Arkasından baktım. *Kimseye güvenme,* demişti. İnsan, kime güveneceğini de kimi seveceğini de bilemezdi. *Saz arkadaşları ve Seyit Ali... Size güveniyorum. Ne olursa olsun bu böyle devam edecek.*

Ertesi gün vakrımın yarısından fazlasını müzik okulunda geçirdim. Saat üç gibi dersim bittiğinde lavaboya girdim ve ellerimi yıkayıp ıslak avuçlarımla boynuma sürttüm. İnanılmaz sıcaktı. Beş dakika içinde okuldan çıktuktan sonra sol omzuma taktığım çantamın kemerini iyice yukarı taşıdım ve sakın adımlarla bahçeden ayrılarak aşağı duruşa doğru ilerlemeye başladım. Eve gidecektim.

Sakin adımlarım telefonumun çalmasıyla son buldu. Arayan Emre'ydi. Telefonu açtım ve yürümeye devam ettim. Gülümseyerek, "Efendim, Emre?" dedim.

"N'aber?" diye sordu. "İyi misin?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyiyim ben de. Şu sıralar pek görüşemiyoruz."

"Öyle oldu maalesef," diye büküm dudaklarımı. "Neler yaptın peki? Tatilin keyfini çıkarmaya başladın mı?"

"Pek sayılmaz. Aslında bir iş buldum. Canlı müzik yine. İhtiyacın var mı ya da..."

"Emre, sen deli misin?" diye sözünü kestim anında, heyecanla parladı gözlerim. "Elbette isterim ama bir şey itiraf etmek istiyorum. Sokakta keman çalıp şarkı söylemeyi hayvan gibi özledim."

Güldü. "Bunu itiraf etmeni bekledim çünkü ben de aynı durumdayım."

"O zaman yapalım bunu."

"Olur, senden haber bekliyorum. Bulduğum işi de bir araya gelince konuşuruz, tamam mı?"

"Tamam. Çok teşekkür ederim sana. Cidden."

"Lafı bile olmaz," dedi gülererek. Aramızda birkaç saniye sessizlik yaşandı. "O zaman sonra görüşürüz, Leyla. Sokak konseri için heyecan yaptığımı bilmeni isterim bu arada."

"Ben de," dedim sevincine eşlik ederken. "Bu bizim işimiz ve çok ara verdik. En kısa zamanda kendimizi belli edelim. Sana döneceğim."

"Bekliyorum. Kendine dikkat et."

"Sen de."

Emre ile yaptığım konuşma sonrası telefonumu kapattım ve derin bir nefes alıp yoluma devam ettim. Yeniden sokakta şarkı söyleyip keman çalabilecekim. Bunu o kadar çok özlemiştim ki sanki araya yıllar girmişti. *Ben şarkı söylemek için vardım. Var olduğum notaya uğrayanları ise şarkılarımdan kaçınılmaz yapacaktım.*

Telefonumu elimde tutmaya devam ederken on metre sonra sağa dönmem gerektiğini anladım. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp çektiğimde saçlarımı omuzumdan arkaya doğru savurarak adımlarımı hızlandırdım. İlerideki çöp varilinden sağa doğru dönmek istediğimde bir anda karşımda biri belirdi. *İpek*. Kalbim ağzımda atmaya başladığında onu karşımda böyle amansızca görmenin verdiği etki, gözlerimi de kocaman yapmıştı. Hızlanan kalp atışlarım ve soluğum karşısında dümdüz bir ifadeyle bana bakıyor olmasına anlam veremedim.

Elimi kalbimin üzerine götürüp, "Mal mısın sen?" diye sordum gözlerinin içine bakarak. "Ne yaptığını sanıyorsun?" İpek öylece beni izliyordu.

Değişmişti ama sanki değişmemişti de. Sadece çok garipti. “Ne bakıyorsun öyle salak gibi?” diye sordum homurdanarak.

“Senin yüzünden ailem, eğitimimin devamı için beni İngiltere’ye gönderecek.” dedi. “Hepsi senin ve o aptal arkadaşın yüzünden.”

Şaşkınlıkla güldüm. “Ha, eski sevgilimle beni boynuzlamanda sorun yok yani?”

“Eğer ki o videolar babama ulaşmasaydı hayatıma kaldığım yerden devam edecektim.”

“Ne güzel işte, biri sana yaptığın şeyin bir bedeli olduğunu hatırlatmış. Ayrıca derdini seveyim senin. İngiltere’ye gidiyorsun işte, daha ne olsun, geri zekâlı?”

“Hayatım burada benim,” diye itiraz etti sözlerime. “Ozan burada. Ailem burada. Benden neyi aldığının farkında mısınız?”

“Siktir git ya!”

“Leyla...”

“Lan, ben küfretmeyeyim, ağzını burnunu kırmayayım diye zor tutuyorum kendimi, bir de utanmadan bana kafa tutuyorsun. Sen benden neleri aldığının farkında mısın peki? Hoş, iyi ki o boku yemişsiniz de neyin ne olduğunu görmüş oldum. Karşımda ahlak timsali var sanki. Siktir git, benim asabımı bozma artık!”

“Video diğer sitelere de yayıldı be!” diye bağırdı bana. “Bu kadarını nasıl yapabildiniz?”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedim üzerine yürüme zahmetinde bile bulunmazken. “Artık sizinle uğraşmıyorum, sizi görmüyorum bile, farkında mısınız? Ne bok yerseniz yiyin. Azıcık umurumdaysanız eğer en adinin önde gideni olayım! Git, biraz da İngiltere’deki kankilerinin sevgilileriyle yat.”

Sinirlenmişti ve gözleri titriyordu. “Bu kadar acımasız olamazsın.”

“Acımasız değilim,” dedim sakince. “Sen bu kadar yüzsüz olamazsın asıl. Pişkinliğin midemi bulandırıyor. Hayır, gören de ailen seni sürgüne gönderecek zanneder. Kaç kişinin hayal ettiği hayatı yaşayacaksın. Hem de rezillığınle kapın bu ödülü. Ayrıca Ozan’ı hiç sorun etme. Gittiğin yerde bir tane daha bulursun. Onun gibi şerefsizlerden her yerde var, bilirsin.”

İpek gözlerime soğuk soğuk bakmaya devam ederken daha fazla saçmalamasına müsaade etmeden yanından geçtim ve ileriye yürüdüm lakin beni sözleriyle durdurdu. “Seni o gece takip eden bendim.”

Gözlerim karşımdaki apartmanın balkonundaki saksılarda takılı kaldığında bir süre neyi söylediğini idrak etmeye çalıştım ama bu kısacık sürdü. Alt dudağımı dişleyip derhâl arkamı döndüğümde İpek’in kolundan kavrayıp onu kendime çevirdim. Öfkem kabarmıştı. “Neden?” diye sordum. “Hasta mısın sen?”

“Babam videoyu o gece gördü ve evde kıyameti kopardı. İş, ta okul müdürüne kadar gitti. Son hafta olduğu için okuldan atmadılar ama babam çok mahcup oldu ve beni yerle bir etti. Beni dövmedi ama keşke dövseydi. Bana vurmadı ama keşke vursaydı da beni tek kalemde silip başka bir okula gitmem için gözden çıkarmasaydı. O geceki sinirimi bir tek senden çıkarabilirdim ve seni de korkutmak, huzurunu kaçırmak istedim. Seni gerçekten öldürmek bile istedim.” Ağlamaya başladı. Ellerimi kolundan çekti. *Ondan korkuyordum...* İyi değildi ve yalnızca iyi olmayan insanlar her şeyi yapabilecek kadar gözlerini karartabilirdi. Gözlerinden süzülen yaşlar, içimde tek bir etki bile oluşturmamıştı ama ağlıyordu ve ben ne diyeceğimi bilemedim. “Ama öldüremedim. Seni deli gibi korkutmak ve yaşadığımı anlayan için sınırları zorlamak istedim.”

Söylediği sözlerle beni iyice kendinden uzaklaştırdı. Bir adım geriye savrul-
dum. “Sen iyi değilsin,” dedim. Yutkunarak baktım yüzüne. *Urperdim.* “Birini ve beni öldürmenin bu kadar kolay olabileceğini sanıyorsun. Hiçbir acı bu kadar kolayca bedeller kurdurmamalı. Bunların hiçbirini durduk yere olmadı. İpek... Sana tavsiyem, bir doktora git. Çünkü beni öldürmek isteyen sana, beni gecenin bir vakti takip edip huzursuz eden sana elimi bile kaldırmayan ben, sana bunu diyorsa durum ciddi.” Bir adım daha geriledim. Yüzüme baktı. Ağlıyordu. İçimde eskiye dair bir şeyleri hissettirdi ama istediğim gibi şekillenmedi. Keşke her şey çok başka olsaydı... Keşke bir zamanlar arkadaşım olan bir insan beni öldürmek istemeseydi çünkü ben hayatımda kimse için bunu istemedim. Arkamı dönmeden önce söylediğim son sözler şu oldu: “Bu hayatta kendinden daha değerli kimse yok ve bunu da sana ben söylüyorum. Tedavi ol. Bunu kendin için yap.”

Birkaç adım geriye yürüdüm ve hızla arkamı dönerek daha seri adımlarla sokakta ileriye doğru yol aldım. Buna akıl sır erdiremiyordum. Ben hangi biriyle uğraşacaktım ya? Bertin’in tehditleri bir yandan, Burçin’in imaları bir yandan, Serhan’ın zorbalığı bir yandan, annemin ilgisizliği bir yandan, şimdi bir de bana ihanet eden arkadaşımın dehşet verici itirafıyla yüzleşmişim. Hangisiyle savaşacaktım böyle? Aklımı bunca şey arasında nasıl kaybetmeden durabiliyordum acaba? Belki kaybetmişimdir de farkında değilimdir.

Sokağı bitirmeye yakın elimdeki telefonu yüzüme çevirdim ve adımlarımı yavaşlatmadan Seyit Ali’yi aradım. İki sefer çaldı ve açtı. Telefonu açar açmaz şöyle söyledim: “Acil konuşmamız gerek.”

“Ne oldu?” diye sordu endişelenerek.

“Beni takip edenin kim olduğunu öğrendim.”

“Ben de motorumu kimin bozduğunu.”

“Tamam, hemen buluşmamız gerek,” dedim. “Kafeste.”

“Hayır,” dedi çabucak. “Buraya gelemezsin.”

“Güzel, demek oradasın. Yarım saate oradayım. Bekle beni.”

Telefonu kapattım ve cebime koyarak yoluma devam ettim. Söylediğim gibi tam da yarım saat sonra kafese gelmiştim. Kapının ağzında gördüğüm adam, artık beni tanımaya başladığı için herhangi bir sorguyla karşılaşmış sayılmazdım. Hararetli adımlarla kasvetli koridoru arkamda bırakıp nihayet büyük alana ulaşmıştım. Koca alanda yalnızca Seyit Ali ve yumruk sesleri vardı. Üzerinde hiçbir şey yoktu. Altında siyah şortu ve ellerinde bandajlarıyla kum torbasını yumrukluyordu. Eldiven değil bandaj kullanıyordu. Hız kesmeden ama daha zor nefeslerle yanına gittiğimde beni gördü ve duraksayarak yüzüme baktı. Ona konuşma fırsatı bile tanımadan sırt çantamı omzumdan çıkardım ve kafesin kapısını açıp yüzüne baktım. “İpek,” dedim aceleci davranarak. “İpek, takip etmiş beni.”

“İpek?” diye sordu alnına yapışmış saçları ve derin derin kalkıp inen göğsüyle. Onun kim olduğunu hatırladığında ağzı oval bir hâl aldı. Sinirle güldüm ve kafesin içinde dönmeye başladım.

Kollarımı yeniden göğsümde toplayarak, “Ailesi yaptıklarını öğrenmiş ve eğitimine İngiltere’de devam edecekmiş,” diye konuşmaya başladım. “Ve bunun için beni sorumlu tutuyor. Geri zekâlı! Beni korkutmak için bana ceza vermek istemiş. Hatta işin en tuhaf yanı ne biliyor musun?” diye döndüm ona. “Beni öldürmek istemiş. Beni öldürecek raddeye gelmiş.”

Kaşlarını çattı ve dudaklarını yaladı. “Bir saniye, bir saniye,” dedi. “Seni öldürmek istemiş, öyle mi?”

“Gözü yemezdi zaten,” dedim dişlerimin arasından tıslarken.

“Motorumu da Ozan denilen kulçaksız bozmuş,” dedi bir anda. Yüzüne bakakaldım. O ise çok sakindi. Güldü. “Beni öldürmek istemiş ve az kalsın başarıyordu.”

Şaşkınlığım doruklara doğru tırmanırken, “Bu nasıl yüz­süz­lük ya?” diye sordum. “Her boku yediler, faturasını neden bize kesmek istediler?”

“Çünkü bazı şeyler ağır geldi ve kabullenemediler. Çünkü bazı hatalar, bedellere sebep olur ve onlar da suçu hep başkasında arar. Olay bu. Merak etme, o döl israfını biraz haşlayacağım. Vele din teki! Tek yumruğuma bakar.”

“Ben, İpek’e bir şey yapamam,” dedim dümdüz bir sesle. “O zaten kendine büyük bir kötülük yaptı. Üstelik sağlıklı bile görünmüyordu. Kafayı yemiş. Kolayca beni öldürmek istediğini itiraf etti.”

“İkisi de bir bok yapamaz.”

Bu kısımda biraz duraksadım ve omuzlarımı düşürdüm. Aramızdaki mesafeyi kapatmak ve gözlerine daha yakın bakabilmek için birkaç adım atıp karşısında durdum. “Sana bir şey söylemem gerek,” dedim. “Daha doğrusu, haberin olursa iyi olur diye düşündüm. O gece siz yarışırken Berrin yanıma geldi ve tatlı tatlı konuştuk.”

“Seni tehdit mi etti? Tatlı tatlı dediğine göre?”

“Evet,” dedim. “Ondan korkmuyorum ama başıma bir şey gelir, beni bulamazsan diye haberin olsun istedim. Bil ki Berrin kankimle uzun eşek oynuyordur. Altta kalacak ve canını çıkaracağım çünkü.”

“Neva, onu tanıyorum,” dedi ciddiyetle. “O boş konuşmaz.”

“Beni tanıyor musun peki?”

“Elbette,” dedi. “Sen kendini bir yere kadar dizginleyebilirsin ve susarsın, bırakırsın ama Berrin’in elinin ayarı yoktur. Sana bir şey yaparsa onu mahvederim. Onunla konuşacağım.”

“Tabii ki böyle bir şey yapmayacaksın,” dedim çıkışarak. “Çocuk gibi onu sana şikâyet ettiğimi sanır. Ben sadece bilgin olsun diye söylüyorum. Hani ileride *bunu niye bana söylemedin* tripleri atma diye. Anladın mı beni, aslanım?”

Son cümlemlerle gergin yüz ifadesi hafifçe yumuşadığında gülümsedi. Gözleri kısıldı. Ona bir adım atmam gerektiğini düşündüm. Hayır, düşünmedim. *Hissettim*. Sonra da o adımı atıp kollarımı direkt boynuna sardım. Ona baktım. Ona ilk kez, onu sevdiğimden emin olarak baktım. *Ona yenildim, ona ilk kez yenildim ve bunu yalnızca ben biliyordum*. Boynuna sardığım kollarımla yüzünde tarifsiz bir hissin varlığını görmeye başladım. Durmadı ve onun da kolları belimi usulca sardı. Beni kendine yaklaştırdı. Beni kendine sakladı. Kalbim deli gibi atıyordu ama bununla baş edebildim. Ela gözlerine derin derin bakarken nihayet görebildiğim kolyesine kaydı bakışlarım. Kaşlarımı çattım ve kolyesine baktım. İki kanadı olan bir kartal kolyesiydi. Büyük değildi ama göz alıcıydı. *Bu müthişti*. Bir elim boynunda sabit kalmaya devam ederken diğerini kolyeye doğru uzattım ve ona dokundum. Tenine de dokundum. “Bu çok güzel,” diye fısıldadım hayranlıkla.

“On beşinci yaş günümde annemin hediyesiydi,” diye konuştuğunda yutkunamadım. Gözlerine bakma cesaretini de kendimde bulamadım. Kartalın kanatlarına dokundum ve siyah metali ters çevirdim. Kanatlarında iki tarih vardı. Birinde bir tarih, diğerinde başka bir tarih. Gözlerimi kısıp tarihleri okudum. “2110?”

“Babamın doğum tarihi.”

Aynı zamanda telefonunun şifresiydi.

Devam etti. “1810, yani 18 Ekim de benim doğum tarihim. Babam, Beşiktaşlıydı ve bir iddiaya girmiştik. Eğer ki bunu kaybedersem annem, bana inat olsun diye kartal kolyesi alacaktı ve ben o iddiayı kaybettim. Annem doğum günümde bana bu kolyeyi aldı. Birinde benim doğum tarihim, diğerinde babamın doğum tarihi yazıyor. Ve bu kolyeye sahip olduktan kısa bir süre sonra babamı kaybettim.”

Elimi usulca kolyesinden çekip boynuna taşıdım lakin gözlerine bakamıyordum. Gülümsediğini işittim ama bu saf bir tebessüm değildi. “Ve biliyor musun, o günden beri tüm Galatasaray-Beşiktaş maçlarında Beşiktaş’ın kazanmasını istiyorum. O gün babamın takımını tutuyorum. Babamla karşı karşıya gelmek istemiyorum.”

Benden aklımı ve düşüncelerimi almıştı. Bana hiçbir şeyin ölüm kadar gerçek olmayacağını tekrar hatırlatmıştı. Belimi kavrayan parmakları hafifçe hareket ettiğinde gözlerimi kapattım. Onu daha iyi hissetmek istedim. Hissettim de. "Sonra annem de gitti," dedi ve ardından güldü. "Ama şanslıyım ki o takım tutmazdı."

Bir anda dudaklarım kıvrıldı ve gözlerim açıldı. Bu da saf bir neşeden kaynaklı değildi zira şu an aynı dili kullanıyorduk. Gözlerine bakma cesaretini kendimde bulduğumda, "Sen hangi takımlıydın?" diye sordu. "Bak, eğer..."

"Fenerbahçe!"

"Siktir ya!" diye gözlerini devirdi bir anda.

Bir tane ensesine vurdum. "Düzgün konuş be!"

Güldü. "Lan, hemen şiddet hemen, bu ne?"

"Bizde böyle, aslanım," diye kur yaptım ona. "Beğenmiyorsan..."

"Yoo! Öyle bir şey demedim," diye kafasını iki yana salladı. "Senin Fenerbahçeli olman asla ama asla sorun değil. Bak, asla diyorum." Gözlerini kıstı. "Asla demiş miydin?"

"Aptal," diye güldüm yüzüne karşı.

Hiçbir yerde yazmaz belki ama sevdiğiniz kişiye aptal, salak... Ha, bir de aslanım demek, seviyorum demektir. Bu doğru. Ben doğruladım az önce.

Yine o harika anlardan birindeydik. Yani ikimiz de gülüyorduk. Sanki koskoca dünyada hiç kimse yokmuş gibi. Sanki koskoca evrende bizden başka herkes çirkinmiş gibi. *Eh, orası öyle tabii!* Seyit Ali belimdeki parmaklarının hareketini asla dindirmezken gözlerine daha cesaretli baktım. "Bana dövüşmeyi öğret!"

Duraksadı. "Ne?"

Tekrarladım. "Duydun. Karşımdaki insanı nasıl anında etkisiz hâle getiririm ve onu mahvederim, öğret bana."

"Sen aklını mı kaçırdın? Bu da nereden çıktı şimdi?"

Güldüm. "Seyit Ali, bilmem farkında mısın ama etrafımda dostumdan çok düşmanım var. Yani denize düşsem yılanı sarılma olasılığım, karaya çıkma olasılığımdan daha fazla. Ben artık yılanı sarılmak değil, o yılanların başını ezmek istiyorum. Arkamı döndüğümde orada kimin olduğunu bilmiyorum. Birileri beni öldürmek istiyor ve saf saf oturup, *hadi buyurun*, diyemem ya!" Derin bir iç çekişle daha cüretkâr baktım ona. "Bana bunu öğret. Ellerime dokun ve nasıl vurmam gerektiğini göster." Kendimi geri çektim ve ellerimi ona uzattım. Ellerime baktı ve onları tuttu. Bandajlarına dokundum, içim bir tuhaf oldu. Buna alışma fikrini ise çok sevmiştim.

"Neva," dedi ellerime bakarak. "Ellerin çok güzel."

"Biliyorum."

"Ama bu ellerinle yalnızca keman çalmalısın."

“Of!” dedim gözlerimi devirerek. “Sence de ben o tarz bir kız mıyım? Prenses falan değilim. Keman çalıyorum zaten, hem de çok iyi çalıyorum ama aynı anda hem çalabilir hem de birini yumruklayabilirim. Kendimi savunabilirim. Bunu ileri taşıyabilirim... Tabii öğretirsen?”

Ellerime bakarak derin bir nefes alıp verdi. Ellerimi çok güzel tutuyordu. Onu sevdiğimi kendime itiraf ettim ya, artık her dakika iltifat ederdim ama içimden. Ona ise küçük hakaretler etmeye devam. *Eh, bilirsiniz! Bu da sevmenin başka bir şekli.*

“Gerçekten bunu istiyor musun?” diye sordu kafasını kaldırıp.

Gözlerimi usulca kapatıp açtım. “Evet. Her an bir saldırıya uğrayabilirim ve profesyonel birinden yardım almanın daha uygun olduğunu düşündüm. O kişi de sensin. Ha, dersin ki sana yardım edemem... Sorun değil, ben başkalarına da giderim yani.”

Gülümsedi. “Buna müsaade etmem, merak etme.”

Israrcı davrandım. “O zaman hadi, başlat ilk dersi.”

“Kıyafetlerin uygun değil, üstelik terlemedin bile.”

“Tişört ve pantolonum var,” dedim. “Rahatım. Terletme işini ise sana bıraktım. Mesela kum torbasını yumruklatarak başlayabilirsin.”

“Bu basit görünüyor, değil mi?” diye alay etti benimle ellerimi bırakırken.

“Evet,” dedim boş verir gibi ve geriye çekilip ellerimi yumruk yaparak kum torbasına bir tane geçirdim. *Ah, canım acıdı!* Bunu ona belli etmek istemedim fakat anında anladı. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırduğunda yumruklarına baktım. Hafif kızarmıştı. Buna rağmen gülümsedim ve yerimde zıplayarak Seyit Ali’ye baktım. “Basit işte. Ne var yani bunda?”

“Sen çok manyak bir şeysin,” diye güldü dayanamayıp.

“Bana hayran olduğunu biliyorum.”

“Bunu bildiğini de biliyorum,” dedi. Sonra ellerime bandaj bağladı. Kum torbasının karşısına geçtik. Bana bunun nasıl olacağını gösterdi ama çok zorlamadı. Ayaklarımla vurmam gerekecekti fakat pantolonumu uygun bulmadı ve yanlış bir hareketimde sakatlanmamdan korktuğu için yaptırmadı.

Dakikalarca kum torbası yumrukladım. Saçlarımın dipleri bile terlemişti. Deli gibi hem de! En sonunda nefessiz kalıp yerdeki su matarasına bakarak, “Senin bu değil mi?” diye sordum.

“Çabuk mu yoruldu ne?”

“Az su içeyim,” dedim su matarasını elime alıp yere oturduğumda. Kalbim deli gibi atıyordu. Su matarasının kapağını açtım ve ona bakarak içmeye başladım. Gülüyordu. Suyu içtikten sonra kapağını kapatıp dilimle ağzımın kenarlarında kalan suyu yaladım. Göğüs kafesimi sıkıştıran soluğumun baskısı gidecek artarken yutkundum ve elimi ona uzatıp gülümsedim. “Beni kaldırsana.”

Dudağının kenarı kıvrıldı. “Ha, beni çekip yere düşürmeyeceksin yani?”

Çatılan kaşlarıyla, "Senin için fesat ya," diye kızdım. "Neden seni dışlırmak isteyeyim ki?"

"Neva, bu küçüklük numaraları yemem ve göz bebeğinden anlıyorum her şeyi," dedi açıkça. Eğileceği sırada kaşlarını çattı ve sonra onları gördük.

Ander ve yanındaki esmer kızdı.

Buraya geliyorlardı.

Nefesimi düzene sokmaya çalışırken Ander kollarını iki yana açarak güldü ve kafesten içeri girdi. Ayaklandım. Hemen arkasında da yanındaki esmer kız belirdi. Kolunun biri dövmelerle kaplıydı. Tuhaf ama ilginç bir çekiciliği vardı. Ander gözlerini, Seyit Ali'nin gözlerinde sabitledi. "Kız burayı fazlasıyla sevmiş sanırım, Karayazı!"

"Sana ne bundan?" diye sordu Seyit Ali soğuk bir sesle.

Ander sevimsizce gülümseyerek gözlerini benim üzerimde tuttu ama uzatmadı. Yanındaki esmer kıızı gösterdi. "Bu Camila."

Seyit Ali ve ben hiçbir şey demedik.

Ander bozuntuya vermeden genzini temizledi ve soluklanarak kafasını aşağı yukarı salladı. Gözleri ellerimdeki bandajları gördüğünde gülümsedi fakat bununla ilgili tek kelime etmedi. Bu sessizlik, peşinde ne gibi bir sesi sürükleyecekti bilmiyordum. "Vakti geldi sanırım, Karayazı," dedi.

"Ne zaman, nerede istersen!" dedi Seyit Ali hızla.

"Bu seferki dövüş, her şeyden farklı olacak," diye konuştu sert ve imalarla dolu tavrıyla. "Bu sefer ortaya bir iddia koyalım."

"Paramı alır giderim," dedi Seyit Ali çabucak. "Başlatma şimdi iddiandan!"

Ander küçümser bir bakışla, "Bu kadar düz davranma," diye kafasını salladı. "Eskiği hatırla, Karayazı. Eski günleri unutmadığını biliyorum. Ve ortaya bir seçenek sunuyorum." Ne diyordu bu böyle? Yanındaki kızın ifadesizce bize baktığını gördüm. Türkçe biliyor muydu acaba? Ander'in cümleleriyle gerilen Seyit Ali hiç de iyi şeyler hatırlamış sayılmazdı. Ander ise çok rahattı. Derin bir nefes alarak kollarını göğsünde topladı ve üzerine yapışan tişört iyice gerildi. Ander, Seyit Ali'nin gözlerine bakarken sanki geçmişin kapısını aralamak için anahtar bulmuştu ya da o anahtarı elinde tutuyordu çünkü şöyle dedi: "Sen kazanırsan tüm para senin ama ben kazanırsam sana bir şey söyleyeceğim ve hayatında çatlaklar oluşturacağım. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bilirsin, iyiye kafa yormam. Aklım daima kurnazlığa oynar." Seyit Ali susuyordu. Ander ise bir savaşın fitilini şu sözlerle başlattı: "Bu dövüşü kendin için kazanmak zorundasın çünkü ben senin yerinde olsam asla bana kaybetmezdim, Karayazı."

Düzenleme

Ny.ozlem

KAFESİN İÇİNDE ÖZGÜRLÜK

Bir şeyi kaybetmekten ne kadar korkarsanız korktuğunuz ne varsa onu yaşarsınız.

Tıpkı Semih gibi.

Aslında Semih hiçbir zaman ailesini kaybetmekten korkmamıştı, yani bana öyle anlatmıştı ama insanız sonuçta; muhakkak sevdiklerimizin bir gün gidecek olmasından endişe duyarız. Semih'in ailesi yok olmuştu. Hepsi yaşıyordu ama o, onlara *mezarı olmayan ölümler* diyordu.

Semih için biraz alışveriş yaptık ve marketten ayrıldık. Önce Semih'in evine gittik ve aldıklarını yerleştirdik; sonra da Seyit Ali'ye gittik. Semih de yanımdaydı. Kapıyı çaldığımda Seyit Ali karşıladı bizi. Beni görünce gülümseyen yüz ifadesi Semih'i bulunca, "Bunun ne işi var burada?" diye sordu. "Promosyon icabı mı takılıyor yanında?"

Karşılık vermeden içeri girdiğimde Semih de Seyit Ali'nin gözlerinin içine bakarak, "Leyla, benim dostum," dedi. "Onu görmek istiyorsan bana katlanacaksın çünkü ben onun için sana katlanıyorum."

Seyit Ali homurdanarak kapıyı kapattığında oturma odasına girdik. Teoman yine uzanıyordu, Cihangir de az sonra burada belirdi. Teoman'a bakıp, "Nasılsın?" diye sordum.

Seyit Ali, "Çok iyi," dedi. "Naz yapıyor sadece. Bir kalkamadı ayağa."

Teoman gülümseyerek Seyit Ali'ye baktı. "Senin gibi bir bakıcım var, niye ayağa kalkmaya cesaret edeyim ki? Ekmek elden, su gölden... Daha ne isteyeyim, oğlum?"

Seyit Ali hiçbir şey söylemezken rahat bir şekilde koltuğa oturdum. Semih de yanıma oturdu. "İyi gördüm seni," dedim Teoman'ın kahverengi gözlerinin içine bakarken.

Teoman eline kumandayı alıp televizyonu açtığında direkt Netflix'e girdi. Ortamdaki sessizliği ve Teoman'a hapsolmuş gibi onun yönettiği tuşları takip ederken en son izlenenlere bakıp şaşırarak güldü. "Neşeli Ayaklar mı?" Gü-lümsedim. Teoman, Seyit Ali'ye seslenip, "Aga, senin bizden sakladığın gayri-meşru bir çocuğun mu var lan?" diye sordu.

Alay ederek mırıldandım. "Beraber izlemiştik, ne var yani bunda?"

Direkt toplar bana çevrildi. "Ha, ben unuttum bunu... Sen de bir çocuksun nasılsa."

Gözlerimi kısarak yüzümü eksittim. "Teoman, yattığın yerde beynin kurumuş senin. Ayağa kalk da kan akışın sağlansın, oksijen gitsin bir yerlerine."

"Yok, ben şaşardım ya," diye güldü keyifle. "Ne bileyim, ben siz beraberken başka şeyler yapıyorsunuz sanıyordum ama siz çikolatalı süt falan derken bildirgin bebe filmi izliyorsunuz... Gitti rüm karizma!"

"Ay, rüh!" dedim. "Senin gözünde nasıl karizmayı çizdirdik ama biz ya? Nasıl toparlarsınız bunu, Teoman Bey? Ayıp etmişiz."

Seyit Ali ciddiyetle, "Ayrıca sen ne rür bir abazasın, oğlum?" diye sordu. "Ne hayal ediyorsun, gerçek?"

Teoman sırıttı. "Küçük elektrik trafoları falan... Böyle minicik ellerine dokunsam, beni çarpsa fena olmaz."

Hepimiz aynı anda gözlerimizi devirdik. Seyit Ali ciddiyetini korudu. "Oğlum, iki dakika sus lan!" Sonra da gitti, Teoman'ın elindeki kumandayı alarak hızla televizyonu kapattı. Çok gergindi. Onu böyle gergin gördükçe ben kendimi ne kadar sakin tutmaya çalışsam da bir yerde parlak veriyordum. Teoman bile bu durumdan nasibini almıştı. Cihangir sakince karşı koltuğa geçip bir sigara yakığında onu ağzına götürdü ve dumanı içine çekip dışarı verdi. O esnada Teoman ona elini uzattı. "Bir tane de bana ver lan!"

Cihangir ters ters bakıp, "Gebereceksin, it herif," diye kızdı.

"Lan pezevenk, gelip karşımda yaylana yaylana içme o zaman şunu!" diye sordu. "Kaç gündür içmiyorum, kurudum lan kurudum!"

Cihangir zerre umursamadan sigarasını içmeye devam ettiğinde odada fark ettiğim tek şey, Seyit Ali'nin gözlerinin benim üzerimde olmasıydı. Gözleri tamamen benim üzerimdeydi. Onun gözleriyle çıkışana dek gerçek bir gök gürültüsünün ne olduğunu bilmiyormuşum meğerse. "Neva'yı kullanacak," dedi Seyit Ali. Herkesin gözü aniden Seyit Ali'nin yüzünde toplandı, onun yüzü ise benim gözlerimde asılıydı. Baskıyla tekrarladı. "Neva'yı kullanacak." Sabırsızca elini çenesinin altına götürüp orada parmaklarıyla sert bir tur atığında, "O it Ander," dedi. "Neva'yı isteyecek."

"Ne oluyor lan?" dedi bir anda Semih. "Kim, kimi istiyor?"

Cihangir sırtını yasladığı yerden ayırıp göğsünü öne doğru çektiğinde parmakları arasında tuttuğu sigara kendi kendine yanmaya devam etti, tıpkı filizlenen korkum gibi. Semih, "Ander kim?" diye sorduğunda kimse onu ciddiye almadı ve Teoman ayaklarını yere basarak toparlandı. "Ne diyorsun, oğlum? Ander, nereden çıktı lan şimdi? Leyla, ne alaka?"

Seyit Ali elini çenesinin altından çekip salonun ortasında durdu. Cihangir ve Teoman'a bakıp, "Piç kurusu, bir boklar planlıyor," dedi. "Akli sıra beni ona karşı kullanacak."

Cihangir kafasını çevirerek, "Bir dur lan, bir sakin ol," dedi. "Ander'in her zamanki piçliğidir. Sizi mi gördü beraber, ne oldu?"

"Üç gün sonra büyük dövüş var," dedi Seyit Ali. "Bu dövüşü kendin kazanmak zorundasın, dedi. Bir boklar çeviriyor, biliyorum."

Teoman, "Tamam da Leyla'yı neden kullanasın?" diye sordu. "Laf atmadan duramamıştır. Barak, oğlum. Bu kadar stres yapma."

“Adam gözlerimin içine baka baka tehdit etti lan beni! *Hayatında çatlaklar oluşturacağım*, bilmem ne? Herif belden aşağı oynuyor. Hayatımdaki her şeyi kullanmaya çalışıyor. Zaten kullandı. Hayatımdaki her şeyi kullandı, kullanmadığı kim kaldı o şerefsizin? Ha, kim kaldı?”

Cihangir ve Teoman’ın gözleri aynı anda benim üzerimde belirdi.

Yutkundum. Sertçe yutkundum.

“Zayıf noktamı bulmaya çalışıyor, tek amacı bu,” dedi Seyit Ali. “En son yaptığımız dövüşte yenildi, akli sıra dövüş öncesi sinirlerimi zıplatıyor ve Neva’ya...”

“Ben senin zayıf noktan mıyım?” diye sordum kısık sesimle.

Seyit Ali buna cevap vermezken ortadaki sehpanın üzerinde duran sigara paketini aldı ve içinden bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi, sonra da onu yaktı.

“Bir şey söylesene? Beni kaybetmekten mi korkuyorsun? Babam ve Ömer dışında kimse beni kaybetmekten korkmaz çünkü... Ben kimsenin zayıf noktası olmam ki.”

Teoman sesini bana yöneltti. “Bunun böyle olduğunu biliyorsun. Sen, Seyit’in zayıf noktasısın ve Ander bunu anladı. Anlamayacak mı sandın yoksa? Seyit, Ander’i tanıdığı için endişeli ya zaten. Biliyor musun? *Yalnızca kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlar, karşısındaki insanın zaaflarıyla oynamayı tercih eder.* Ander’in kaybedecek hiçbir şeyi yok ve...”

Semih bir anda ayağa kalktı. “Ne oluyor lan burada?” Titledim. Semih sertleşmiş çenesi ve gözleriyle Seyit Ali’ye baktı. “Ander kim? Leyla’yı kullanmak da ne demek?” Sonra da onun üzerine yürüdü. Ayağa kalktığımda Cihangir çoktan Semih’in kolundan tutup onu geriye doğru itirmişti bile. “Ne sanıyorsun lan sen bu kıızı? Kendi pis işlerini temizleyecek bir yem mi?”

Seyit Ali sigarasını iki parmağının arasında tutmuş, elini Semih’in üzerine doğru uzatarak, “Laflarına dikkat et,” dedi. “Ona zarar vermem! Hem sen beni ne sanıyorsun lan?”

Seyit Ali burnundan soluduğu anda Cihangir yeniden araya girerek Semih’i yatıştırdı. “Bir sakın olsana oğlum sen! Kimsenin kimseye yem attığı falan yok. Biz buna müsaade eder miyiz lan, mal herif?”

Semih alaycı tavrıyla, “Hiç güven vermiyorsunuz ya!” dediğinde Seyit Ali, “Siktir git lan o zaman!” diye sesini yükseltti. “Sana niye güven vereyim ki ben? Senden onay mı almam lazım?”

“Eğer ki,” dedi Semih sert bir sesle. “Leyla’nın kılına bir zarar gelsin, yemin ederim hesabını çok pis ödetirim sana!”

Seyit Ali sinirle sigarayı iki dudağının arasına koyarak Semih’in üzerine yürüdü ve onu kuvvetle geriye doğru itti. Ardından sigarayı dudaklarının arasından çekip hırsla, “Bana bak, çocuk,” dedi. “Kafan almıyor mu lan senin? Geri zekâlı! Ben ona zarar verir miyim? Ben onu üzer miyim? Kapat çenenin, benim sinirlerimi bozma daha fazla!”

Semih geriye doğru savrulmuştu ve ayağa kalkıp Seyit Ali'nin karşısında duran ben olmuşum. "Tamam," dedim sakın kalmaya çalışarak zira ikisi arasındaki gerilimi dengede tutacak tek kişi bendim ve bu konuda taraf da tutmuyordum. "Tamam, lütfen biraz sakın olun! İkiniz de sakın olun!"

Cihangir, "Lan, bir durun!" dedi. "Bir anda yükselmeyin oğlum bu kadar! Konuşarak halledemezsek o puşt, zayıf noktalarımızı tabii bulur, mal herifler!"

Teoman güldü. "Konuşarak halletmek ve sen ha? Uçan tekmelerin adamı mı söylüyor bunu?"

"Sen bir sus!" dedi Cihangir çenesini çevirip gözlerinin ucuyla Teoman'a bakarak. "Ne yapayım, ben de mi dalayım şimdi birilerine?"

"Tamam. Sen sakın ol, Hezârfen Ahmed Çelebi!"

Sessizlik yaşandı.

Teoman, "Of, başlayacağım şimdi anasını satayım, Ander'ine de Berrin'ine de!" dedi ve sehpadaki sigara paketine uzandı. Bütün gözler onun üzerinde toplandığında Teoman gayet normal sakinlikte bir dal sigara alıp, "Hiç bakmayın öyle," dedi. "Bu ikisi bu kadar iştahlı içmeseydi ben de uslu uslu dururdum burada!" Sonra sigarayı dudaklarının arasına koydu.

Cihangir gözlerini kısarak, "Abi, şimdi sakın kafayla ne olduğunu bir anlayalım. Bu Ander, seni tehdit ediyor ve bu yeni bir şey değil... O zaten itlikten başka bir şey düşünmez ki. Hem Leyla'ya ne yapacak sanki? Yapamaz, oğlum. Bu kadar kafayı yeme, kardeşim! Biz varız her şeyden önce..."

"Benim canımı acıtmak için onu kullanacak."

Teoman, "Biliyorum... Aklına ilk gelen isim, Leyla," diye toparladı. "Ama bu adamı, babasına kadar tanıyorsun sen! Hayatında oluşturacağı çatlaklar, ya Leyla'nın uzağından yakınından geçmiyorsa?" Kafasını kararla salladı. "Yok, aga. O herifin kafasındaki tilkiler, bizim ayaklarımızı bastığımız yerde gezmiyor! Kalıbımı basarım, konunun Leyla'yla uzaktan yakından alakası yok!"

Daha önce hiç bu kadar içi boş hissetmemiştim kendimi.

Teoman sigarasını vakumlarken kısılan gözleriyle ve ağzından çıkan dumanla Seyit Ali'ye baktı. "Ayrıca ne oluyor lan? O kim ki senin hayatını ters düz ediyor? Gavata bak lan, gören de *Rambo* sanır!"

"Ya, ben kendimi düşünüyorsam zerre adam değilim," dedi Seyit Ali hissizce. "Ben artık kendimi düşünmüyorum, Teoman."

Teoman sustu ve ağır ağır kafasını sallayarak gözlerini benimle birleştirdi. Onunla artık konuşmadan birçok şeyi paylaşıyorduk. Beni düşündüğünü biliyordum ama bu endişesi sakın kalmamı sağlamıyordu. Teoman sigarasını dudaklarından çekip kuru öksürükle konuşmasına devam ederek, "Endişeni anlıyorum ama bizim de elimiz armut toplamıyor, oğlum," dedi. "Şu an bu kadar yükselmen Leyla'ya sadece zarar veriyor."

Bedenim baştan aşağı buz kesmişti. Teoman dışında kimse konuşmazken Seyit Ali dudaklarını sertçe birbirine bastırıp bir hışımla odadan çıktı. Dişlerim

birbirine temas ettiğinde Teoman derin bir nefes alıp bana güven verici bir ses tonuyla yaklaştı. “Korkma sakın, Leyla. Bu kadar endişeliyse kılına bile gelecek olan zararı önlemek için. Bir başkası ya da kendi olsa bir yerine takmaz ama kızım, kafasına girmişsin bir kere adamın, her şeyi düşünüyor.”

“Kimseden korkum yok benim. Geçmişinizi ya da Ander’i, sizin kadar iyi tanımıyorum ama ondan korkmuyorum.”

“Dediğin gibi,” diye gülümsedi. “O herifi hiç tanımıyorsun ve tanıma da zaten. Tüm çabası bunun için.”

Semih araya girdi. “O yüzden mi tüm pis işlerinde bu kız var?”

“Semih,” diye uyardım onu dik bir sesle. “Kimse bana zorla bir şey yaptırmıyor. Yaptıramaz da. Ortada bir hata, kusur varsa tüm sorumluluk benim. Anladın mı?”

Semih yüzüme baktı ve gözlerini devirerek kafasını memnuniyetten uzak bir tavırla sağa sola salladı. Kapı çaldığında kapıyı açan kişi Cihangir olmuştu. İçeri giren kişi ise Gökçe’ydi. Gözlerim Seyit Ali’nin gözlerini bulduğunda bir şey söylemeden yanına gitti. Cihangir kapıyı kapatırken Gökçe ayakkabılarını kenara koydu ve elindeki kutularla buraya geldi. “Babaannem gönderdi bunları.”

“Ne bunlar?” diye sordu Seyit Ali.

“Yemek.”

“Niye gönderdi?”

“*Teoman abi hasta, senin evinde kalıyor*, deyince telaşlandı; yemek yaptırıp gönderdi ama içinde tarhana çorbası da var. Onu kendi yaptı, abi.”

Seyit Ali çıkışarak, “Gökçe, sen salak mısın abisi?” diye sordu. “Teoman’ı niye söylüyorsun?”

Gökçe durduğu yerde çatuk kaşlarıyla, “Ay, abi! Tutmasam buraya geleceklerdi, sen gelmiyorsun ya malum,” diye imalı imalı laf sokarken. “Ben de senin evinin müsait olmadığını söyledim. Hayır, ne yapsaydım yani, gelip kendileri görseydi daha mı iyi olurdu?” Gökçe oradan bana baktı. “Yaranılmıyor buna da Leyla ya!”

Kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Asla yaranamazsın, Gökçe.”

Seyit Ali bıkkınlıkla nefes alıp verirken Gökçe’nin elindeki kutuları aldı. “Ver şunları başımın belası ver.”

“Al.”

Seyit Ali elindekilerle birlikte arkasını dönerek mutfığa doğru ilerlediğinde gözlerime bakıp beni gözleriyle tehdit etti. Zerre umurumda olmadan omzumu silktim ve oturma odasına girdik. Teoman, Gökçe’yi görünce, “Aha! Geldi, sümüklü,” dedi. “Ne yaptın, kız?”

“Sana da merhaba,” diye düzeltti Gökçe sakın bir sesle. “Babaannem senin için... Daha doğrusu sizin için yemek yaptı. Geçmiş olsun dileklerini de iletmiş.”

Teoman, "Yoksa vurulduğumu mu söyledin?" diye sordu. "Yazık, Zehra teyzenin kalp krizine sebep olmak istemem."

Seyit Ali arkadan gelerek, "O kadar yüreğe indirmezsın, kardeşim. Rahat ol," diye dalga geçti.

Teoman bir tepki vermezken Gökçe devam etti. "Yemek getirdim size. Ba-baannem senin için tarhana çorbası yaptı. Bir de çok geçmiş olsun diyor."

"Sağ olsun, Zehra teyzem be!" dedi Teoman haklı bir gururla. Cihangir yerine geçip oturduğunda ben de saatime baktım. Yavaştan kalksam iyi olurdu, Emre'yi bekletmek istemiyordum. Ellerimi pantolonumun arka cebine atıp, "Biz gidelim o zaman," dedim.

Teoman, "Nereye?" diye sordu.

"Emre ile şarkı işine devam ediyoruz."

"Cidden mi? Mekân neresi?"

Gülümsedim. "Sokaklarda devam."

Gökçe'nin heyecanlı ve hevesli sesi, beni ona yöneltti. "Ya, sokaklarda şarkı mı söylüyorsun? Sesini çok merak ettim."

"Gel istersen sen de," dedim gülümseyerek.

Gökçe, "Çok isterim," diye karşılık verdiği vakit pencere önünde ayakta dikilerek bize bakan Seyit Ali'ye döndü. "Abi, gidebilir miyim?"

"Hayır."

"Ne demek hayır ya?"

"Gökçe..." diye itiraz ettiğinde Semih kısıp sesiyle araya girme fırsatını elde etti. "Kimse için endişelenme. Ben de orada olacağım, ayrıca Leyla sokakları iyi bilir."

Seyit Ali'nin dik bakışları, Semih'in gözlerinde toplandı. "Sana kalmadı korumacılık oynamak."

Semih, "İyilik haram lan sana," diye konuştu.

Teoman keyifli bir sesle, "Ship'im tutmak üzere," diye güldü. "Semih! Böyle böyle ilerle, koçum. Aferin."

"Lan, sen ne diyorsun ya?" dedi Seyit Ali sert bir ses tonuyla. "Uğraşma oğlum benim kardeşimle. Yakıştıрма kimseyi, bir yanlışlık olur, tutar falan. Vallahi bir de ben vururum seni ama ben vurursam ölürsün, haberin olsun."

"Herife bak, öldürmeden haber veriyor," dedi Teoman gülerek. "Hasret kaldık böyle nahif insanlara."

Ufacık bir sessizlik olduğunda konuşma sırasının bana geldiğini anladım ve sağ elimi kotumun cebinden çıkarıp hareket ettirerek Seyit Ali'ye baktım. "Sadece biraz eğleneceğiz, hepisi bu. Gelmemesi için hiçbir sebep yok."

Seyit Ali'nin ela gözleri, Semih'in gözlerine bir sefer daha kaydıığında kafamı eğerek güldüm. Bunu bastıramadım çünkü hakikaten Semih'e uyuz oluyordu ve bu beni güldürüyordu.

Teoman kuru bir öksürüğün ardından dağınık saçlarını iyice dağıtarak, “Seyir, harbiden Semih’ten sakınıyor Gökçe’yi,” diye gülmeye başladı. “Kardeşim, bırak gençleri. Akacak kan, damarda durmaz. Bırak tanışsınlar, gülüşsünler, öpüş...”

“Teoman, keserim gırtlığını!” dedi Seyit Ali sinirle. “Bir daha bu konu hakkında konuşursan terimi seninle soğuturum, kum torbanı yaparım seni. Sus lan!”

Gökçe yerin dibine girerken Semih’in de ondan bir farkı olduğunu sanmıyordum. Teoman bu sefer ipin ucunu biraz fazla kaçırmıştı. “Tamam lan tamam,” dedi geriye yaslanarak. “Sanki kötü bir şey söyledik. Ben bir şey görüyorum da konuşuyorum.”

“O mal gözlerin neler görüyor, Teoman?”

Sırıttı. “Mürüvvet.”

“Eben mürüvvet eben,” dedi Seyit Ali.

Cihangir kendini tutamayıp bir anda gülmeye başladığında Teoman’ın suratı düştü. Ne olduğunu anlayamadım. Cihangir daha çok güldüğünde Teoman düz surat ifadesiyle Seyit Ali’ye bakıp, “Yalnız ebemin adı sahiden, Mürüvvet,” dedi. “Allah uzun ömürler versin, beni de hiç sevmez zaten.”

Bunu duyunca ben de kendimi tutamadan güldüm. Gökçe ve Semih de öyle. Hep bir ağızdan, “Âmin,” demekle yetindik.

Seyit Ali, “Yok ya,” dedi. “Akıllısı beni bulmaz, delisi götümüzden ayrılmaz.”

Semih sola doğru dönük olan kafasını iyice çevirdiğinde gözlerimiz buluştu. Bu cümleyi bir hafta öncesine kadar ben kurmuştum, şimdi aynısını Seyit Ali’den işitmek hiç şaşırtmamıştı. Gülüşmelerimiz dindiğinde Seyit Ali, Gökçe’ye, “Tamam, git,” dedi. “Ama gelip alırım seni, sonra da bir babaannemi görüp geri dönerim. Malum evde bir tane ruh hastası var.”

Gökçe büyük bir heyecanla ellerini birbirine vurdurdu ve gidip Seyir Ali’nin boynuna atlayarak sarıldı. Seyit Ali onun bu sevincine sakince karşılık verdikten sonra Gökçe direkt Teoman’a döndü. “Ayrıca bir daha böyle şeyler söylemezsen iyi edersin. Yani beni utandırıyorsun, farkında mısın abi?”

Teoman boş boş Semih’i gösterdi. “Semih kardeşim, hiç utanmıyor ama.”

Semih, “Laflarını bir yerime takmadığım içindir,” dediğinde kıkırdadım.

Teoman, “Vakti gelince Gökçe’yi koluna taktığın zaman göreceğim ben seni,” diye karşılık verdi anında.

Seyit Ali derin ve huysuz bir şekilde soluk alıp verdiğinde Semih oralı bile olmadı. Biz de artık gitmeliydik zaten. Cihangir ise işine gitmişti. Bizi, Seyit Ali bırakacağı için Teoman evde yalnız kalmıştı. Çok ara sokaklara girmeden cadde üzerinde aracı durdurduğunda çantamı sağ omzuma doğru taşıdım. Seyit Ali aynadan Gökçe’ye baktı. “Birkaç işim var, sonra alacağım seni.”

“Tamam, abi,” dedi Gökçe saçlarını düzeltirken. Omuzlarına dahi değmeyen saçları çok tatlı duruyordu. Semih arabanın kapısını açıp dışarı çıktığında Gökçe de onu takip etti ve arka tarafın kapıları kapandı. Seyit Ali göz ucuyla onlara bakarken kafamı öne eğerek güldüm. “Ay, sen iyice delirdin! Korkma. Semih, ona yanlış bir şey yapmaz.”

“Sıkıyorsa yapsın.”

“Hem bence de yaklaşıyorlar ya,” diye söyledim öylece. Gözlerine bakmıyordum, ta ki bana dik dik baktığını anlayana dek. Dudaklarımdaki kıvrılma yanaklarıma doğru turmandığında kendimi tutamadan kahkaha attım ve ellerimle ağzımın üzerini kapatıp yüzüne baktım. Bana bilenmiş bir hâlde bakıyordu ama asla ciddiye alamıyordum. “Tamam, tamam,” dedim kendimi susturarak. “Ayrıca ne var sanki, arkadaş olmaları kötü mü?”

“Neva!”

“Sustum, tamam. Zaten bana ne ki?” Yeniden soluk alıp verdiğimde gözlerine baktım. “Ben eve geçerim buradan. Haberleşiriz, olur mu?”

“Olur,” dedi gözlerini kapatıp açarken.

Gülümsedim. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz. O arkadaşına dikkat et ama.”

Gözlerimi devirerek kapıyı açtım. “He aslanım he.”

Dışarı çıktığımda kafasını bana doğru uzattı ve güleç bir suratla gözlerimin içine bakarak, “Bundan daha iyi bir iltifat alır mıyım?” diye sordu ve kendisi cevapladı. “Sanmam.”

Direkt eğildim ve gözlerine bakıp, “Beni bu kadar hafife alma,” deyip göz kırptım ve kendimi çekerek kapıyı kapattım.

Şu an var ya, bana düştü, öldü, sürünüyor... Biliyorum çünkü onu. Sırıttırdur salak gibi.

Seyit Ali birkaç dakika sonra yanımdan uzaklaştı, biz de üçümüz Emre’nin yanına gittik ve nihayet şarkı söyleyeceğimiz yere geldik. Emre oradaydı. *Ah Emre!* Onu çok özlemiştim. Birbirimizi görür görmez gözlerimizde oluşan ışıltının tarifini vermem imkânsızdı. Birbirimize açılan kollarımızın arasına girdiğimizde, “Nasılsın?” diye sordum direkt. “Çok özledim be seni. Çok özledim burayı.”

“Ben de,” dedi Emre büyük bir keyifle. Ayrıldık ve yüzlerimize baktık. Gökçe ile onu tanıştırdıktan sonra yerimizi aldık.

Mikrofonun başına geçtiğimde sağımızdan, solumuzdan geçen insanların dikkatini çekmeye çoktan başlamıştık bile. Bunu cidden özlemiştim. Tuhaf ama kendimi evimdeymiş gibi hissediyordum. Gökçe ve Semih biraz geriye çekildiklerinde Emre, gitarın ipini boynuna asarak onu iyice kavradı ve bana döndü. Mikrofonu iyice kavrarken ayaklarımla ritim tutmaya başladığımda Emre’yi işittim. *Gitarın ustası, gitarın sahibi adam...*

Dudaklarımdaki tebessümden süzüldü kelimeler ve ben şarkımı söylemeye başladım.

*Biten sevgilerin ardından,
Ağlayamam ben, böyle yas tutamam.
Her sözde her gözde şefkat aramam,
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa.*

*Giden aşklarımın ardından,
Ağlayamam ben, böyle yas tutamam.
Her sözde her gözde şefkat aramam,
Kırıyor kalbimi sonunda nasıl olsa.*

Gökçe olduğu yerde hareket ederek elleri ve ayaklarıyla ritim tutuyor, epey de keyif alıyordu. Semih onun kadar değildi ama o da bir şekilde bu anlara kayıtsız kalmıyordu. İnsanlar etrafımızı sarmıştı. Kiminin elinde telefon, bu anları kaydediyor; kiminin yanında sevgilisi, kimi ise yalnız başına anın tadını çıkarıyordu. Bazıları da gelip geçiyor ama burada neler olup bittiğine göz atmadan gitmiyordu. Bilirsiniz, bu sokakta şarkı söyleyen herkesin başına gelmiştir ve insanlar sokakta şarkı söyleyen kim olursa olsun gözlerinin ucunu bir sefer de olsa değdirmişlerdir.

*Dün seni gördüm rüyamda,
Arnavut kaldırımlı taş sokakta,
Ah, bir dili olsa da bir konuşsa,
Anlatırdı masumca seni bana.*

*Öpsem bebek gözlerinden çok ağlatırlar,
Sarsam seni kollarımdan bir gün alırlar,
Seusem seni doyasıya yıpratırlar,
Bir sürü kuru gürültü, parçalar sevgimizi ey kader!
Böyle mi olmalı, solmalı sevgililer?³*

Nakarat kısmı denk geldiğinde Gökçe de ağzını aralayarak bana eşlik etti ama onun sesini çok duyduğum söylenemezdi. Çok eğleniyordu ve onun eğlendiğini gördükçe içimdeki duygular katlanıyordu. Gökçe ellerini oynatarak şarkı söylemeye devam ettiğinde Semih'e kaş göz işareti yapıp ona eşlik etmesini söyledim.

Semih çatık kaşlarıyla durumu tuhaf, biraz da çekimser karşılarsa da kendini Gökçe'nin ellerinden tutarken buldu ve onu kendi etrafında döndürdü. İşte tam bu sırada ağzım daha çok aralandı ve şarkımı daha yüksek bir enerjiyle

³Demet Sağiroğlu'nun *Arnavut Kaldırımı* isimli parkusundan. (e.n.)

söylemeye başladım. Hiç bitsin istemiyordum. Gökçe şaşkınlıkla kendi etrafında tam tur yaptığında Semih'in gözlerine baktı ama asla sorgulamadı ve bu an onlar için akıp gitti. Dans ettiler. Gökçe'nin saçlarının uçları havalandı, üzerindeki çiçekli elbise ve ayağındaki kırmızı *converse*'lerle o kadar tatlı duruyordu ki Semih ile cidden çok ama çok yakıştırmaya başlamıştım. Semih'i ise farklı bir ruhla görmüştüm. Kasmıyordu ve bu anı sevdiğinden emindim. Belki hiç birbirlerine isimleriyle hitap etmemişlerdi ama ben bir şarkı söylemiştim, onlar isimlerini bile unutmuşlardı.

Bu ne kadar sürdü bilmiyorum ama şarkılar bugün için yeniden yazılmış gibiydi. Güneş kızarıyor, hava ağarıyor ve gök kapanıyordu.

Bir süre sonra büyük alkışlar eşliğinde ağzımı mikrofondan çektim, hafifçe kafamı öne eğerek heyecandan ve biraz da yorgunluktan inip kalkan göğsüme ellerimi bastırarak en güzel gülüşlerimi sundum. Etrafımızı saran kalabalık ve gitar kutusundaki paralar, haftalar sonra müthiş bir geri dönüşüm kazandırmıştı. Emre'ye dönerek içten bir tebessüm sundum. "Harikaydı," diye konuştu.

"Harikaydın," dedim ben de.

Gökçe yanıma geldiğinde sesiyle ona döndüm. "Leyla," dedi büyülenmiş bir şekilde. "Sen... Yani bu çok güzel bir şey. Sesin, enerjin, insanların seni hayranlıkla izlemesi ve onlara iyi gelebilmen... Müthiş birisin, müthişsin cidden."

"Çok teşekkür ederim," dedim gözlerimde açan çiçekleri hissederken. Karşımdaki insanın gözlerinde de çiçekler vardı ve bana ferahlık veren herkes iyi geliyordu. Günlerdir usanmıştım imalardan, tehditlerden ve karamsar olan her şeyden... İlacımı almıştım. Artık daha iyiydim. Sözlerimin ardından Gökçe ve Semih'i süzüp, "Hem siz de müthıştiniz," dedim. "Dansınıza bittim ya bittim."

Semih sakince, "Devam edecek misiniz?" diye sordu.

"Biraz daha buradayız," dedim. "Gidecek misin?"

"Ufaktan kaçsam iyi olur," diye cevapladı. "Bir şey unuttum da onu bugün halletmem gerek."

"Yardımcı olabileceğim bir şey mi peki?"

"Yok," dedi emanet bir tebessümle. Emre'ye selam verdikten sonra bana tekrar baktı. "Harikasın. Diyecek bir şey bulamıyorum." Gülümseyerek kafamı öne eğdim. Semih zor bir durumun içindeymişçesine soluklanarak Gökçe'ye döndü zira gidiyordu ve ona da birkaç söz söylemesi gerekti. Ama ne söyleyeceğini pek bilemiyor gibiydi. Onunla doğru dürüst tanışmamıştı bile. Ellerini saçlarına götürdü ve çaresizce onları karıştırıp yüzünde mahcup bir ifadeyle, "Bu arada tuhaf ama... Ben Semih," dedi. "Yani biliyorsun aslında..."

"Biliyorum," dedi Gökçe gülümsemek ve gülümseyememek arasında bir yerlerde kendi başına beklerken. "Ben de Gökçe, sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye kafasını salladı Semih.

Karmaşık gibi görünen ama hiç de öyle olmayan birkaç saniyenin ardından Semih derin bir nefes sonrası, "O zaman ben gideyim," dedi.

Gökçe ne yapacağını bilemedi. “O zaman sen git.”

Semih arkasına bile bakmadan uzaklaştığında Gökçe’nin gözleriyle karşılaştım. Ona sadece gülümsedim. Bu her şeye yeterdi.

Gün bittiğinde vakit kaybetmeden eve geldim çünkü annemlerle yeni bir tartışma daha yaşamak istemiyordum. Hava kararmaya yakın evde olduğumda üzerimdeki yorgunlukla içeri girerek ayakkabılarımı çıkardım. Annem mutfaktaydı. Serhan içeride televizyon izliyordu, zaten başka bir vasfı da yoktu. Ömer de sanırım odadaydı. Kimseyle konuşmadan kendimi sıcak suyun altına atmak ve rahatlamak istiyordum. Yerdeki çantamı elime alıp ilerlemeye başladığımda Serhan beni odaya girerken gördü ve durdurdu. “Bak bak... Evimizin hanımagaşı, daha yeni teşrif ediyor! Saat kaç, haberin var mı senin?”

“Babamın haberi var ve saatin de farkındayım.”

“Babanın evinde değilsin,” dedi tok bir sesle. Hiçbir şey söylemeden beklemeye devam ettiğimde ısrarla beni kendine çevirmek için uğraştı. “Sen buraya bir gel bakayım!”

“Yorgunum,” diye konuştum hâlsizce.

“Bir şey yapmayacağım, buraya gel!”

Derin bir nefes alarak bundan kurtulmanın tek yolunun ona dönmek olduğunu anladım ve istemsiz adımlarla oturma odasından içeri girip karşısında durdum. Bana ifadesizce bakıyordu. Yüzündeki yaralar kurumuştı ama hâlâ izleri vardı. Elindeki sargı bezleri de giderek daha küçük kumaş parçalarına dönüşüyordu. Ayaklarını uzattığı koltuktan indirmezken elindeki kumandayı kucağına bırakıp, “O herifin yanındaydın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır.”

“Yalan söyleme.”

“Yalan söylemiyorum,” dedim. “İster inan ister inanma ama onun yanından gelmiyorum.”

“Ama onunla görüşüyorsun.”

“Evet, görüşüyorum.”

Gerildi ama bu onu ayağa kaldırmadı. “Saklamıyorsun da artık.”

“Ne fark eder ki?” diye silktim omzumu. “Her türlü zorbalığı yapıyorsun zaten. Bırak, en azından dürüstlükten gelsin başıma ne gelirse.”

“Bu kadar sakinsem, bu kadar kendimi tutuyorsam emin ol, ortalığı ayağa kaldıracığım içindir, Leyla! Ben bir toparlayayım, bir ayağa kalkayım önce...”

“Bu ortalığı ayağa kaldırmamış hâlin yani?” diye sordum kollarımı göğsümde kavuştururken. “Vay canına, çok etkilendim.”

Gülümsedi.

Gülümsedim.

Fakat bu samimi değildi, *öyle olmasını çok isterdim.*

Odaya girdiğimde Ömer’i, babamın ona aldığı yeni boya kalemleri ile resim yaparken buldum. Çalışma masasının başında sandalyeye oturmuş, ayakları

yere değmeden onları sallayarak resini yapıyordu. Kafasını çevirip kocaman gülümsedi. "Hoş geldin, abla."

"Kolay gelsin, efendim," dedim omzumdaki çantayı yere bırakırken. Yanına gidip ellerimle saçlarını karıştırdım. "Neler yaptın bakalım?"

"Biraz top oynadım ve tam beş gol attım. Şimdi de resim yapıyorum."

"Bravo sana be!" diye kutladım onu, ardından yaptığı resme baktım. Kaşlarını çatarak çizdiği şeyleri anlamaya çalıştım. Ben resme bakarken Ömer minik parmaklarıyla çizdiği şeyleri bana anlatmaya başladı. "Bu Seyit Ali abi, uzun boylu çizdim onu." Kıkırdadı. "Bu da sen... Ellerinizi tutuşturamadım çünkü beceremedim. Ama ikiniz, en çok da sen, acayip mutlusun. Gülücük çizmeyi biliyorum çünkü... Bir de güneşimiz var. Arkaya da arabasını çizdim ama çok kötü, biliyorum... O arabayla da seni alacak ve mutlu olacağınız, seni hep güldüreceği bir yere götürecektir." Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ve mutlu son. Beğendin mi?"

Bir resme ne kadar bakabilirsem, bir resimde ne kadar uzun süre kalabilirsem öyle kaldım... Gülümsemelerim ve dudak titremelerim fazlalaşmaya başladığında yutkunarak kafamı aşağı yukarı salladım. Sonra da dudaklarımı kafasına götürüp saçlarından öperek yüzünü sevdim. "Çok beğendim."

"Ya," dedi hevesle. "Seyit Ali abi de beğenir mi?"

"Bayılacak."

"Bayılmasın," diye korktu. "Ben bayılsın diye çizmedim ki bunu."

Güldüm. "O anlamda demedim, ablacığım. Çok sevecek yani."

"Ha," dedi omuzlarını düşürürken. "Korktum."

"Allah'ım ya," diyerek karıştırdım saçlarını bu sefer de. "Korkma, hem ona bir şey olmaz."

"Niye ki?"

"Hum," deyip eğildim yanına ve onunla daha iyi göz teması kurabildim. Gözlerime merakla bakıyordu. "Onu bir süper kahramanmış gibi düşün."

"*Batman* olur mu? En çok onu seviyorum da."

"Evet, ben de en çok onu severim."

"Yani Seyit Ali abiyi seviyorsun."

Alık alık baktım. "Ne alakası var, Ömer?"

Gözlerini kısarak kafasını iki yana salladı. "Tamam ya, kimseye söylememi. Söz." Elleriyle yüzümü sevdi. *Minik parmaklarının yüzümde gezinmesi...* Ne bileyim, çok hoşuma gidiyor işte. "Mutlusun sen, abla. Sen mutluyusan ben de mutluuyum." Beklemediğini bir anda kaşlarını çattı. "Ama seni üzerse ben de *Joker* olur, onu üzerim. *Batman* falan sökmez bana ha!"

"Bak sen şuna ya," dedim keyifle. "Büyümüş de ablasını koruyor."

Gülümsedi. "Bu büyümemiş hâlim daha."

Sahre bir endişeyle dudaklarımı ısırarak parmaklarımı ağzıma götürdüm. "Evvah! Seyit Ali, kaçacak delik arasın bence. Ben ona söyleyeyim de beni hiç üzmesin."

Gülüşmeye başladık. Çok güldük ve çok eğlendik. Ayağa kalktığımda belimdaki gömleği çıkarıp temiz kıyafetlerimle beraber banyoya girdim ve kendimi sıcak suyun altına attım. Günün tüm yorgunluğu ve enerjisinden arınmışım fakat her şeye rağmen mutluydum. Hem de çok mutluydum.

TEO BOŞ YAPIYOR!

Teoman: *Cihangir, patlatmadığın mısırları üç gün sonra çuvalla patlatıp geçirmezsen adam değilsin!*

Cihangir: *Ne alaka?*

Teoman: *Mal herif!*

Teoman: *Seyit biraderim, Ander şerefsizini böcek gibi ezerken boş boş mu bakacağım?*

Timur: *Abi, saat kaçtaydı o ya?*

Teoman: *Sen gelme lan! Git, sevgilinle çiçekli mesajlaşmalara devam et.*

Timur: *Nasıl da sinirli, benim yaralı kekim ;)*

Teoman: *İyileşiyorum lan o değil de.*

Cihangir: *Vay anasını, insan cidden hayret ediyor lan! Tıp nelere kadir!*

Teoman: *Tabii Seyit'in de payı büyük şimdi. Yemedi yedirdi, içmedi içirdi, sütle besledi beni.*

Timur: *Kıymetini bil.*

Teoman: *Bu arada ben mekânı ayarladım. Dövüşten sonra eğlencenin dibine varacağız. Biraz ava çıkayım ben de. Özledim lan!*

Cihangir: *Geç bile kaldın, oğlum. Durma, koş bacılarına. Hepsi de kucak açmış seni bekliyor zaten :D*

Grup mesajlarından çıktıktan sonra Seyit Ali'ye mesaj attım.

Leyla Neva: *Bugün sormayı unuttum, dövüş saat kaçtaydı?*

Birkaç dakika sonra mesajıma döndü.

Seyit Ali: *Akşam on gibi ama sen gelmiyorsun tabii.*

Leyla Neva: *Tabii ki geleceğim.*

Seyit Ali: *Müsait misin şu an?*

Direkt onu aradım lakin beni reddetti ve o aradı. Gülerek gözlerimi devirdim ve konuştum. "Aman da aman, ne kadar mütevazısın? Maşallah."

"Giden benden gitsin."

"İyi."

"Neva, o gece orada olmanı istemiyorum," dedi ısrarcı bir şekilde. "Hem yalan söylemeni hem de orada olmanı istemiyorum. Bu iyi bir fikir değil."

"Peki, ya babama yalan söylemezsem?"

"Siktir!" dedi ansızın.

"Merak etme, babama gidip, 'Baba, ben tanımadığım tuhaf insanların arasına girip hoşlandığım beyin, hoşlanmadığı herifin ağzını burnunu dağıtmasını izlemeye gideceğim,' demeyeceğim. Ama seninle olacağımı söyleyeceğim. Bunu saklamam daha çok kızar."

"Bir dakika! Hoşlandığım bey mi dedin sen?"

"Sağır değilsen öyle dedim, ever."

"Karizmaya bak be!" diye güldü. "Bir daha desene, manyağın olurum."

Seviyorum seni desem, kalp krizinden ölür herhâlde.

"Dedim bir kere, duymuşsun zaten," dedim omzumu silkerek. "Eee? Şimdi gelebilir miyim peki? Zaten Teoman, Cihangir, Timur, Semih falan da orada olacak. Yalnız değilim ki."

"O Semih veledi, her yerden çıkmak zorunda mı?"

"Velet değil o."

"Bebek o zaman. Hem de kundakta olanından."

Ellerimi nemli saçlarıma götürerek karıştırdım ve gülmeye devam ettim. "Biz o gece oradayız, Seyit Ali. Yanında olmak istiyorum, bu seferki çok başka olacak işte anlasana. Söz veriyorum, başıma bir şey de gelmeyecek."

Bir süre bekledi ve çok da istekli olmadan bunu kabullendi. Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve gecemi onunla kapatmak istedim. "O gece ne olursa olsun yanında olacağım. İyi geceler."

İçimizi yanlış denizlere döküyorsak bunca dalga kimlerin kıyısına vuruyordu?

Bu gece, büyük bir geceydi. Uzun zamandır bu kadar heyecanlandığım bir gece olmamıştı. Belki her şeyin sonu, belki her şeyin başıydı. Neyin neresinde olacaktık bilmiyorum ama bu gece hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum. Bunu bana kanıtlayan bir şey yoktu belki ama dedim ya; *bu gece, büyük bir geceydi.*

Babamdan izin almayı başarmıştım. Günlerden cumartesiydi ve babam çok geceye kalmamak şartıyla buna müsaade etmişti. Dövüş, saat on gibi olacaktı ve ben daha ne kadar geceye kalabilirdim bilmiyordum. Yine de babama güven verebildiğim için iyi hissediyordum. Seyit Ali çok önceden mekâna gitmişti ve Cihangirler, Semih ile beni alacaktı. Cadde başında bir yerde Semih ile buluştuk. Çok bekletmeden Cihangirler bizi almaya geldi.

Yarım saat süren bir yolculuk sonrasında Teomanlar önde, biz bir adım onların gerisinde mekânın giriş kapısına doğru ilerledik. Cihangir kapıdaki adamlarla birkaç saniye ya konuştu ya da konuşmadı, kendimizi içeride bulduk. O meşhur koyu renk koridoru geride bıraktık ve saniyeler içinde kendimi bir cehennemın içinde buldum. Neredeyse her yer doluydu. Kafesin etrafı örtülmüştü. Üst katlar da keza öyleydi. İnsanlar bu iş için para ödemişti, insanlar bu iş için yumruklarını masaya vurmuştu. Semih ile yan yana ilerlemeye

devam ederken Teoman direkt beni koltuğunun altına çekti. Bunu zerre kadar vadıngamadım. *Alışmıştım.*

Cihangir ve Timur kalabalığı yararken kendimi kafesin önünde buldum. Bir yanımda Semih duruyordu, diğer yanımda Teoman. Üstelik Teoman'ın kolunun altındaki hapsim devam ediyordu. "Yaran acımıyor, değil mi?" diye sordum onun kulağına doğru yükselerek.

"Merak etme, iyiyim," dedi gülümserken.

Kafamı Semih'e çevirdim. Pek bir heyecanı yok gibiydi, etrafı izliyordu. "Ne oldu?" diye sordum.

Keyiften uzak bir şekilde gözlerime baktı. "Cidden mi Leyla? Burası ne kızım böyle? Kaç tane kız var burada?"

"Saymadım."

"Yüzde doksan beşi erkek."

"Yani?"

"Bilmiyorum," dedi dudaklarını büzerek. "Benlik zerre kadar problem yok ama..."

"Semih, biliyorum, fazla gelmiş olabilir ama bu ilk değil," dediğimde cümlemin devamını getirdi. "Son da olmayacak."

Dakikalar sonra bu sağır eden gürültü bir anlığına kesintiye uğradı zira artık sahne sırası gelmişti. Ander görüş alanıma girerken o kendinden bir hayli emin duruşu ve yüzündeki itici gülüşüyle kafese doğru ilerledi. Gözlerini kimseye değdirmeydi, ta ki kafesten içeri girmeden önce bana bir saniyeden daha uzun bir süre bakana kadar.

Ander kafesin içine girdiğinde onun destekçileri deli gibi bağırmaya başladı. O ise hiç oralı değildi. Sonra görüş alanıma Seyit Ali girdi. Başı dik, sert çehresi ve bakışlarıyla kimseyle muhatap bile olmadan, bize bile bakmadan kafese doğru ilerledi.

En sonunda ikisi de kafesin içindeydi.

Bağırışlar, deli gibi haykırışlar başlamıştı bile, zaten hiç dinmemişti. Kendimi yavaştan ısıtıyordum, bu sefer buna ben de dâhil olacaktım. Biraz sonra kafesin diğer tarafında Camila belirdi. Aşırı soğukkanlı ve dik duruyordu. Sıfır kol tişörtü, bir kolunun tamamen dövmelerle kaplı olması ve sert yapısıyla çok kolay dikkat çekiyordu. Kollarını göğsünde birleştirerek tepeden sımsıkı bağladığı atkuyruğu saçlarını savurdu ve Ander'e karizmatik bir bakış attı.

Teoman, "Şu kız kim?" diye sordu Cihangir'e.

Cihangir ise, "Ne bileyim, oğlum," dedi. "Her gün birileri çıkıyor."

"Fenaymış," dedi Teoman. "Ama döver bu beni."

Kafesin kapısı açıldı ve içeri orta yaşlarda bir hakem girdi. O an bir sessizlik oldu ama sadece diller sustu. Nefesler, kalp atışları, önlenemeyen bu hırs beni dehşete sokuyordu ama korkmuyordum.

Hakem hafızarak konuşmaya başladı. "Bu gece son zamanların en çok beklenen müsabakasına tanıklık edeceğiz." Ander'i gösterdi. "Bir yanımda neredeyse kimseye geçit vermeyen, Ander Petrov. Bir yanımda ise," dedi Seyit Ali'ye hakarken. "Uzun zamandır tek bir mağlubiyet almamış, Seyit Ali Karayazı."

Teoman ıslık çalmaya başladı. "Göm onu oraya göm!"

Ardından diğerleri ve herkes. Tüm ağızlar açıktı ve bazıları *Seyit Ali* bazıları da *Ander* diye haykırıyordu.

Derin bir nefes aldım. Tüm gücümü onun gözlerine verdim. Gözlerimde olmayan gözlerine bakım ve kendimi hissedebildim. Hakem kollarını iki yana açtı. Ander ve Seyit Ali birbirine uzaktı ama bu çok geçmeden hakemin işaretyle son bulacaktı. Ve öyle de oldu. Hakem işareti verdiğinde hızla geriye çekildi.

Dönüş başladı.

Seyit Ali ellerini yumruk yaparak göğüs hizasından yükseğe taşıdığında sabırsız adımlarla Ander'in üzerine yürüdü. Ander de zaten onun üzerine yürümüştü. İlk darbe Ander'den geldi fakat Seyit Ali bunu elleriyle savunma yaparak karşıladı. Yerimde duramıyordum. Dişlerimi sıkmaya başladım. Cihangir, Teoman, Timur... Hepsi bağıırıyordu hatta çok geçmeden Semih de bize katılıp bağırırmaya başladı.

Seyit Ali kendini bu darbeden sakındığında fırsatını yakaladı ve Ander'in sağ yanına sertçe vurdu. Kafesin içinde bir savaş vardı, yalnızca birinin kazanacağı ama sonucunda nelerin getireceğini bilmediğimiz bir savaş... Ander yediği darbeden etkilenmemiş aksine daha da hırslanmış bir şekilde burnundan soluduğunda Seyit Ali'yi köşeye doğru sıkıştırarak üzerine yürüdü ve yüzüne vurmaya başladı. Seyit Ali anlık bir savunmasızlık içine düştüğünde yutkunmadım. Teoman delirmiş gibi kulağımın dibinde bağıırıyordu. "Pes etmek yok! Kurtul oradan! Seyit! Kurtul oradan, kardeşim!"

Semih'in sesini duydum. "Yaparsın, yaparsın lan sen!"

Sonra Timur'u ve Cihangir'i de...

Seyit Ali yüzüne birçok kez darbe yediğinde nihayet sıkıştığı yerden kurtuldu. Yüzüne baktım. İçim ekşidi çünkü o güzelim suratında görmeyi hiç sevmediğim ama çokça alışkın olduğum kanlar akmaya başlamıştı bile. Kaşının kenarından süzülen kan, ağır bir yolculuğa çıktığında Ander'in keyiflendiğini gördüm. Seyit Ali derin bir nefes alıp vererek savunmayı bırakıp atağa geçti. Ander'in üzerine yürüdü. Birkaç yumruk da o savurdu fakat istediği vuruşu elde etmiş sayılmazdı. Henüz adapte olamamıştı. Ters giden bir şeylerin olduğunu anlayabiliyordum. Bu içimi kemirmeye başladığında ellerimi çenemin altına koyarak ütreyen göz bebeklerimle onu süzdüm. Ander kendini çok iyi savunuyordu. Seyit Ali ise bir tık gerisine düşmüştü. Bir türlü istediği vuruşları ellerinde toplayamıyordu. Birkaç yumruk Ander'in karnına isabet ettiğinde Ander karnını geriye çekti lakin çok atik bir şekilde kollarıyla Seyit Ali'nin

belini sarıp onu hızla sırtüstü yere düşürdü. Yere düşürdüğü gibi üzerine çıkacak yumruklarını sallamaya başladı.

"Sakın!" diye bağırdı Teoman. "Seyit! Kardeşim, sakın! O gün, bugün değil, Seyit"

Ne diyeceğimi bilemiyordum ve çaresizliği damarlarıma kadar hissediyordum ama bir yanım bunun aksini savunuyordu. *Hayır, o seni asla bu duyguyla bir başına bırakmaz!* Seyit Ali yine ellerini yüzüne götürerek savunmasını yaparken ayaklarını kullanarak Ander'in belini sımsıkı sardı. Onu kendine doladı. Ander bir anlık sekreye uğradığında bu sandığımız kadar kolay olmadı. Seyit Ali'nin bacaklarının arasından kurtulmayı başardı ama Seyit Ali de yerden kalkmıştı. Hakem oradan oraya kafesin içinde dönüyordu. En ufak bir terdide müdahale ediyordu. Ander'in yüzünde şu ana dek hiçbir kan lekesine ya da fark edilir bir yaraya rastlamamışım ama Seyit Ali... Kan lekeleri, sevilesi çehresini benden daha çok benimsemişti.

Bir şeyler istediği gibi gitmezken kulaklarımın yavaş yavaş alıştığı haykırımlara kendini kapatmıştı. Ve yine köşeye sıkıştı Seyit Ali. Ander iki kez onun kafasına yumruğunu geçirdiğinde gözlerim iri iri açıldı ve kendimi tutamadan ona bağırdım. "Ulan, oraya vurulur mu ayl!"

Sözlerimle Camila'nın dikkatini çekmiştim. Buz gibi bakışları, yüzümde toplandı ama ona bakmadım bile.

Hakem direkt araya girip Ander'i uzaklaştırdığında müsabakaya beş dakika ara verdi.

Seyit Ali hızla ve öfkeyle kafesin kapısını açıp direkt soyunma odasına doğru ilerlediğinde Cihangir başta olmak üzere hepimiz peşinden gittik. Nefes nefeseydik. Seyit Ali kapıyı sertçe açıp içeri girdiğinde elini duvara vurdu ve alkali bir küfür savurdu. Cihangir onu sakinleştirmek maksadıyla, "Sakin ol," dedi. "Daha hiçbir şey bitmedi."

Bumundan soluyordu. Saçlarının dipleri terlemiş, sert bedeninde depremi andıran hareketler mevcuttu. Odanın içinde sinirle dönmeye devam ederken ellerini birbirine vurdurdu. Bizi duymuyor gibiydi. Teoman öne çıkarak, "Kardeşim, sakın ya," dedi. "Bitmiş sayılmaz. Oğlum, alacaksın. Biliyorum."

"Dedireceğim," dedi Seyit Ali keskin dille.

"Kafanı ana değil, sonuca verdiğin için olabilir mi?" diye sordu Timur. "Herifin amacı da buydu zaten, abi. Kafanı doldurdu."

Teoman, Timur'a seslendi. "Boşuna adam olacak çocuk demiyoruz buna."

Seyit Ali şu an çevrim dışıydı. Cihangir kontrollü bir şekilde onu dengede tutmaya çalıştı. "Bunu kazanacaksın, sakın unutma. Pes etmek yok!"

"Pes etmek yok," diye tekrarladı Teoman, sonra da diğerlerine bakıp kafasıyla işaret etti. Dışarı çıktılar. Odada yalnızca ikimiz kaldık. Süremiz kısıtlıydı. Seyit Ali kafasını iki yana sallayarak sırtını lavabonun fayansına verdiğinde ellerini de iki yana koydu. Elleri baktım. Bandajları parçalanmıştı.

Karşımda dikildim ve vaktimi en iyi şekilde kullanarak elimle yüzünü kaldırdım. (Ağzıma hakı. "Sen en iyisin," diye konuştum kendimsinden emin bir şekilde. (Ondan emin bir şekilde. "Sen hep en iyisi oldun. Şimdi çık ve bunu bitir. Ana odaktan, Seyit Ali." Ellerimi ensesine götürdüğümde alnımı alnına yaslayarak gözlerimi kapattım. (Derin nefesler alıyordu, ben ise daha saklındım. Bu dengeyi korumaya yetmezdi belki ama onu dengeli bir hâle vaka bilirdi. Parmaklarımla ensesini severken sessizce mırıldandım. "Beni düşünme, omuz, ne olursa olsun yanında olacağım. Her zaman böyle olacak. Eğer beni düşünenen iyi olduğumu düşün vadece. Fındıklar için değil, galibiyetler için varın."

Alnımı alnından çektiğimde hafifçe tehemüm ettim, o ise hiç konuşmadı. Elimle yüzünü bir sefer okudum ve dudaklarımı yanağına bastırıp öptüm. Sonra da geri çekilip odadan çıktım.

Teomanların yanında olmam uzun sürmemişti ve az sonra ikisi tekrar kafesin içindeydi. (Macaktı. İnancının olduğunu biliyordum ama kafasına girmiş tilkilerden şimdilik uzak durması gerekiyordu. Hakem müsabakayı tekrar başlattı. Seyit Ali derin bir nefes aldığı anda bu sefer ilk adımı ondan gelmedi. Ander salıncıca davrandığında onun üzerine yürüdü direkt, bir darbe salladı ama Seyit Ali kafasını ağza çektiğinde o yumruk boşa girmiş oldu. Bu süreci iyi değerlendiren Seyit Ali, kollarıyla Ander'in gövdesini sımsıkı sarıp onu yere düşürdü. Ander yere öyle bir düştü ki deyim yerindeyse kafes zankladı. Seyit Ali gözünü hırslı bir vaziyette doğrularak Ander'e vurmaya başladı. Delicesine vuruyordu, çığırından çıkmış gibi... Ander ise elleriyle yüzünü kapamıyordu.

"Alanım benim be!" diye bağırdım kendimi tutamadan. "Bunu yapacağın, Seyit Ali. Bunu başaracaksın. Pes etmek yok!"

Teoman bana tepeden bakı. Gölüyordu. "Hele bizim atom karıncaya da hak hele, nasıl da destek veriyor!"

"Ne sandın oğlum sen beni?"

"Eyvallah, reis. Büyüğümüzaün."

"Ela şöyle," diye güldüm ve yeniden oyuna döndük. Hakem müdahale etme gereği duyduğunda Seyit Ali nefes nefese arkaya doğru geriledi. Ander de biraz sonra ayağa kalktı ve nihayet onun da artık yüzünde kan lekeleri vardı. *Az da sen acı!*

Derin nefesler, inip kalkın göğüsler ve etraftaki sayısız sesler...

Bu gece tek kazanan, bu kışın içinde doğan olan Seyit Ali olacaktır.

Müsabaka anlık bir aranın ardından kaldığı yerden devam etmeye başladığında ikisi de seviyeyi en üste çıkardı. Darbeler, yumruklar üst üste geliyordu. Hiri, hırının öne geçiyor, hemen peşinden sırayı diğerine veriyordu. Bizler ise bağırma devam ediyorduk. Seyit Ali bir darbe de dudaklarının kenarına yediğinde dişlerini sıkışını gördüm. Bir adım geriye çekildi ve derin bir nefes alıp verdi. İşte o an nefesimi tuttum. *Sakin... Sakin, Seyit Ali.* Ander onun

boşluğundan yararlanarak üzerine geldiğinde Seyit Ali taktik yapıp hafifçe eğildi ve yumruk yaptığı elini Ander'e okkalı bir şekilde savurdu. Ander geriledi. Seyit Ali bunun üzerine gidip son vuruşu yapmak maksadıyla kendi etrafında tam tur yapıp ayağıyla Ander'in karnına bir kez daha vurarak onu kafesin tellerine itti, sonra da yere düşürdü. Durmadı. Asla durmuyordu. Bitirecekri. Gitti ve yumruklarını konuşturmaya kaldığı yerden devam etti. Ander tükeniyordu. Hakem başında belirdi ve herkes nefesini tutmuş bir şekilde sonucu bekliyordu. Hakem her an müdahale edecekmiş gibi pusuda beklerken bir şey oldu... Ander ellerini yere vurdu. Seyit Ali'nin durmasını istedi.

Hakem, Seyit Ali'yi ondan uzaklaştırdığında onun soluk soluğa kalmış hâliyle karşılaştım. Ander'e bakıyordu.

Ander ise yerdeydi.

Hayır, bu kadar da değildi.

Ander Petrov, az önce gözlerimizin önünde pes etmişti.

Hakem, Ander'e bakarken kalkması için yardım etti ama Ander bunu kendi başına yaptı. Yine de çok geçti. Birkaç adım öne çıktık. Cihangir ve Teoman ellerini havaya kaldırmışlardı bile. İçimdeki duyguyu tarif bile edemiyordum. Bu acayıpti, bu şimdiye kadar yaşadıklarımın en uç noktalarında olanlardan bir tanesiydi. Gözlerimin içinde neden orada olduğuna anlam veremediğim, verdiğimde de kendime layık bulamadığım bir gururu hissettim. Ellerimi birleştirerek dudaklarımı ısırdım.

Seyit Ali kazanmıştı.

O buna inanmıştı. Sonuca değil, ana kilitlenmışti zira her şeyin bir sonu vardı. Ama anları kaçırsak gideceğimiz son da iyi olmazdı.

Oradan ayrılmıştık.

Seyit Ali kazanmıştı.

Dövüş sonrası Teoman'ın bizi getirdiği mekâna gidiyorduk. Biraz daha vaktim vardı. Babam henüz aramamıştı. Bu geceyi zirvede bırakmak istiyordum. Hepimiz istiyorduk aslında. Arabadan indik ve birlikte mekânın girişine doğru yürüdük. Seyit Ali beni kendine çekmiş, boynuma sarılmıştı. Ben de kolumu onun beline sarmıştım. Az sonra mekânın kapısında duran iki tane takım elbise adamın karşısında durduk. Sanırım bizimkiler onları tanıyordu. Teomanlar selamlaşırken adamların birinin gözü üzerimde belirdi. "Arkadaş reşit mi?" diye sordu.

Teoman gülmeye başladı.

Seyit Ali beni kolunun altından bir an olsun çekmezken konuşan adama hafifçe yaklaşıp, "Abi, senden hiç böyle bir şey istemedim ama o benimle," dedi. "Bir sorun çıkmayacak, emin ol."

Adam pek meninin kalmasa da, "Peki," dedi Seyit Ali'ye hakarak. "Bu seferlik senin hatırın için bir şey demeyelim. Biliyorsun, oğlum. Patron, arıza çıkarıyor sonra."

"Merak etme," dedi Seyit Ali tok bir sesle. "Bir şey olmayacak."

Diğerleri de selamlaştıktan sonra içeri girmeye hazırlandık ama Semih bizi papırtarak durdurdu. "Bir saniye," dedi kolundaki saate bakarak. "Daha doğrusu iki dakikal"

"Ne oluyor lan?" diye sordu Cihangir buna anlam veremezken. Dudaklarımı sarkıttım. Semih pürdikkat bir hâlde gözlerini kolundaki saatten ayırmazken onu beklemeye başladık ama asla ne olduğuna anlam veremiyorduk. Seyit Ali bıkkınlıkla homurdandı. "Bak çocuk, zaten fenayım, oyalama insanı. Derdin ne senin?"

"Az kaldı!" dedi Semih.

Kapıdaki adamlardan biri Semih'e seslendi. "Hey! Senin yaşın tutuyor mu peki?"

Semih diğer elini kaldırdı ve beşten geriye saydı. Sonra şöyle dedi: "An itibariyle tutuyor."

Gözlerim kocaman olduğunda Semih'e bakakaldım. Ne? "On sekiz mi oldun? Bugün doğum günün mü yani?"

Semih, "Evet," demekle yetindi. "Reşidim artık."

Seyit Ali kafasını hafifçe kafama vurarak isyan etti. "Üstün başarı, işte bu."

Cihangir kendini tutamayıp Semih'i kendine çekti ve ona sarılıp saçlarını karıştırdı. "Doğum günün kutlu olsun, koçum."

Semih içten bir samimiyetle, "Eyvallah," dediğinde Teoman, "O zaman çifte kutlama başlasın," deyip yarasının müsaade ettiği kadar elleriyle ritim tutarak içeri girdi.

Teoman'ı takip ettik. İçeri girdik. Teoman en önde, bizim için ayırttığı locaya ilerlediğinde biz de oraya doğru yürümeye devam ettik. İnsanlar deli gibi dans ediyordu. Tuhaf bakışlarımla gülümserken nihayetinde locaya geçtik. Derhâl bir garson gelip sipariş aldı. Seyit Ali, "Bir meyve suyu ya da soda getir, gerisi her zamankinden," deyip Semih'e baktı. "Sen ne içiyorsun?"

"Park etmez," dedi Semih.

Seyit Ali, "Tüh, çilekli süt de yok ki burada!" diye buz gibi bir espri yaptığında gözlerimi devirdim.

Semih kusaacak gibi oldu. "Ne komik adamsın ya! Tıp ve mizahın aynı anda olmayacağını kanıtlaın resmen."

"Sende ikisi de yok," dedi Seyit Ali, sonra da uzatmadan garsona bir şeyler söyleyip konuyu kapattı.

Arkama yaslandım ve telefonuma baktım. Henüz kimse aramamıştı. Seyit Ali kulağıma yaklaşıp, "Beş dakika sonra kalkarız," dedi. "Merak etme."

“Sorun değil,” dedim sakince telefonumu kapatırken. “Biraz daha vaktim var.”

Belli belirsiz gülümsediğinde gülümsedim. Gözlerim yanımda duran Semih’i bulduğunda, “Bunu bilmiyordum,” dedim. “Keşke hatırlamış olsaydım, üzgünüm.”

“Ya, bunun için de üzülme,” diye güldü. “Ben bile bir yerime takmıyorum doğum günümü. Salla gitsin!”

“Olsun, öyle düşünme sen yine de,” deyip mahcubiyetle dudaklarımı birbirine bastırıp koluna dokundum. “İyi ki doğdun, Semih. İyi ki.”

“Teşekkür ederim,” dedi Semih içten bir sesle.

Sırtımı koltuğa yasladığımda Seyit Ali kolunu boynumdan aşağı sarkıtıp parmaklarıyla saçlarımın uçlarıyla usul usul oynamaya başladı. Az sonra içeceklerimiz masaya geldiğinde Teoman bardakların birine uzandı ve direkt kafasına dikip gözlerini sertçe kapattı ve bardağı sıkarak güldü. “İşte bu!” Gözlerini açıp çevreye baktı. “Özlemişim.”

“Hadi biraz kafa bul, bacı avına başla,” diye dalga geçti Cihangir. “Ama dikkat et, bu seferkinin altı tane abisi çıkmasın, sonra aşirete damat verdi demesinler.”

Teoman elindeki bardağı bırakıp diğerine uzandığında önce dudaklarım büzdü, sonra da güldü. “Ben mi damat olacağım? Oğlum, sen bile evlenirsin de ben sittinsene bekâr gezerim. Âşık olma sorunum var benim. Olamıyorum!”

“Neden Cihangir için öyle dedin?” diye sordum bir anda. “Evlenilmeyecek bir tip mi sanki?”

“Hayır da yüreği azıcık yaralı biraderimin,” dedi. “Ciğeri beş para etmeyen bir kız, terk edip gidince insanın ne aşka inancı kalıyor ne de başka bir şeye.”

Kaşlarım çatıldı ve Cihangir’e baktım. Cihangir bunun ulu orta konuşulmasından pek hazzetmese de Teoman’a bir şey dememişti. Cihangir konuyu kendi yakasından silkmek istercesine birasına uzanıp onu sertçe içti. O esnada Seyit Ali, öne çıkarak masadaki limonlu sodayı bana uzatırken viski bardağını da kendisi aldı. Teoman yönünü Seyit Ali’ye çevirdiğinde Seyit Ali sert ve acı bir sesle bardağından bir yudum aldı. “Ama bu yiğidimiz öyle değil! Şu herif bile aldatıldı, anasını satayım.” Kaşlarını çatı. “Lan, yalan yok şimdi, bazen iyi ki aldatmış diyorum. Yanlış anlama, kardeşim ama o Damla’nın beş dakika çekilir çilesi yoktu. Bizi ne büyük bir beladan kurtardı.”

“Açmayın şu gereksiz muhabbetleri ya,” diye uyardı Seyit Ali. “Geçmişim, geçmiştir. Bu kadar net, ben önüme bakıyorum.” Gözlerini gözlerimin kenarında hissettim ama ona bakmadım. “Ve önümdeki öyle güzel ki geçmişi aklıma bile getirmiyorum.”

“Vay anasını, karizmaya gel lan,” diye yükseldi Teoman ayağa kalkıp bardağını göstererek. “Bu adam bitmiş, gençler. Bu adam ölmüş artık. Neyse, hadi gelin! Hem Semih’in doğum gününü hem de kardeşimizin galibiyetine bir beşlik çakalım.”

Bardaklar tokuşturulduğunda limonlu sodamdan bir yudum aldım. Timur her zamanki gibi sakindi, muhabbetlere çok dâhil olmuyordu. Fakat Teoman ona da sarmadan yapamadı. “Esra’yı da getirseydin, kardeşim,” dedi. “O bizi sevmiyor ama biz onu seviyoruz.”

“Gelmesin, boş ver,” diye geçiştirdi Timur. “Hem alışkın değil böyle yerlere ve ben de istemiyorum.”

“İyi bari. Ama izin veriyor sana ha?” dedi Teoman gülerek. “Bu kadar kıskanç olup bu kadar sorun etmemesi hayra alamet değil.”

Timur derin bir nefes alıp Teoman’ın ensesini ovdu. “Biz ona güven ve sadakat diyoruz, abisi. Dışarıdayız diye gözümüz dışarıda değil. Kalbimizi birine verdik çoktan.”

Seyit Ali keyifle Timur’a göz kırptığında Timur da gülerek geriye yaslandı.

“Gözümüze gözümüze sokun ilişkilerinizi,” dedi Teoman ve bardağını bitirip ayaklandı. “Ben bir bakayım kimler var, kimler yok.”

Locadan ayrılırken Cihangir alışılmış bir çaresizlikle kafasını sallayarak içeceğinden bir yudum daha aldı. Ortam biraz daha sakinleşmişti çünkü ortama enerjiyi, daha doğrusu boş muhabbeti sunan kişi Teoman’dı, yine de seviyor-duk onu. Usul usul içeceklerimizi bitirmeye devam ederken romantik dans müzikleri çalmaya başladı. Pek sevdiğimi söyleyemezdim bunları ama biraz daha sakin sesler duymak iyi gelmişti. Seyit Ali bardağını masanın üzerine bırakıp geri çekildiğinde gözlerime istekle bakarak, “Dans etmek ister misin?” diye sordu.

Buna kayıtsız kalamadım. “Olur.”

Elimdeki sodayı aldı ve önce o ayaklandı. Üzerimdeki deri ceketini çıkardıktan sonra da elimden tutup beni locadan indirdi. Her yer insan ve gürültü olduğundan kendimize bu ortamda nezih bir yer aradık. Bulduk gibi de oldu. Birbirimize döndüğümüzde Seyit Ali yaralı parmaklarıyla belimi kavradı ve beni sıkıca sardı. Ben de kollarımı direkt boynuna dolayarak yüzüne baktım. “Kaşın ve dudağın kötü görünüyor,” dedim yaralarına bakarak. “Eve gidince iyice pansuman yap, tamam mı?”

“Yaparım,” dedi gözlerini kapatıp açarken. “Merak etme.”

“Ederim,” diye mırıldandım.

“Teşekkür ederim, Neva,” dedi bir anda gözlerime sözleriyle dokunduğunda. Yüzüm belli belirsiz ekşidiğinde belimin çukuruna yerleşmiş parmakları orada hareket etmeye başladı. “Bana tahmin edemeyeceğin kadar güç verdin. Bu çok başkaydı.”

“Gücün değil, zayıflığın olduğunu sanıyordum.”

“Aklım ve kalbim için öylesin,” dedi açıkça. “Ama iş bileklerime geldiğinde attuğım her yumruk başkalaşıyor. Bu gece ikinci devrede bunu hissettim.”

Gülümseyerek soluklandım ve alnımı alnına yaslayarak ellerimle ensesine urmanıp saçlarını sevdim. Yüzlerce insanın arasından kendimizi soyutlamış

gibi, sanki bizden başkası yokmuş gibi dansa devam ettik, ta ki o ısıttığımız sesi duyana dek... Ritmi duyduğumuz anda alnımı alnından çekip gözlerine baktım. Gülümsedi. Gülümsedim ama öyle böyle değil. Belimdeki elinin birini dudagımın kenarına taşıdı ve kıvrılan yere dokunup daha çok gülümsetti, sonra elini yeniden belime yerleştirdiğinde iç çekerek yüzümü hayranlık uyandıran bir resme bakıyormuşçasına izlemeye başladı.

Alınlarımız yeniden birbirini bulduğunda o geceye ait olan ve o geceden sonra bizden asla çıkmayan, ruhumuza, dudaklarımıza sinen o parçayı beraber söyledik. Sessizce ve derinden... Nefeslerimiz ve sözcükler dudaklarımıza çarpıyor, kelimeler birbirini öpüyordu.

*You leapt from crumbling bridges,
Watching cityscapes turn to dust.*

*Filming helicopters crashing,
In the ocean from way above.*

*Got the music in you, baby,
Tell me why?
Got the music in you, baby,
Tell me why?
You've been locked in here forever,
And you just can't say goodbye.*

*Kisses on the foreheads of the lovers,
Wrapped in your arms.*

*You've been hiding them in hollowed out pianos,
Left in the dark.*

*Got the music in you, baby,
Tell me why?
Got the music in you, baby,
Tell me why?
You've been locked in here forever,
And you just can't say goodbye.*

Dudaklarım delicesine kıvrıldığında gülümsedim. Alnımı alnından çektiğimde cüretkar bir biçimde yüzüne baktım. Sarhoş gibi bakıyordu bana, aklını

başından almış gibi. “Dudakların,” dedim bu sefer ben konuştuğumda. “Dudaklarımla kırılmaz.”

Your lips, my lips
*Apocalypse.**

Gözleri dudaklarıma kaydıgında gülümsedi, sonra dikkatini oradan ayırıp gözlerime baktı ve artık gördüğü şey gözlerim değil, arkamdaki kişiydi. Sarhoşluğu son bulduğunda belimdeki ellerini çekip beni arkasına sakladı. Ne olduğunu anlayamadan şaşkın bir şekilde arkamı döndüğümde Ander’i karşıımızda gördüm. Buradaydı. Kaşındaki ve yüzünün belli yerlerindeki dikiş izleriyle karşıımızda duruyordu. Az sonra Cihangirler de etrafımızı doldurduğunda Seyit Ali, “Tebrik etmeye mi geldin?” diye sordu. Ses tonunda hiç de eğlenir bir hava yoktu.

Ander sinir bozucu gülüşüyle hepimizi ince ince süzdükten sonra Seyit Ali’de sabit kalıp, “İyi iş çıkardın,” dedi. “Ama bu galibiyetteki payım oldukça yüksek.”

Cihangir dalga geçer gibi güldüğünde Seyit Ali de ona ucundan destek verdi. “Hadi ya?” diye bir adım öne çıktı. “Kuyruk acını git, başka yerde yaşa! Pes eden sen oldun.”

“Bir düşünsene neden pes ettim?” Seyit Ali hiçbir şey söylemedi. Kasıldığını görüyordum. “O galibiyet, benim sayemde oldu,” diye tekrarladı Ander.

Teoman’ın sinirleri anında zıplarken Ander’in omzuna dokunarak onu geriye itmek istedi. “Hadi abi hadi! Boş yapma, yeter!”

Ander bundan etkilenmezken Teoman’ı yok sayarak dik bakışlarıyla Seyit Ali’nin gözlerine bakmayı sürdürdü. Kaşlarını çatarak aralarındaki mevzuyu çözümlemeye çalıştım ama bunu sadece bakışlarından çıkaramayacağım ortadaydı. “Yoksa,” dedi Ander yapay bir şaşkınlıkla gözlerini bana çevirdiğinde. “Tatlı ve asabi kız arkadaşına bundan bahsetmedin mi?”

“Neyden?” diye sordum kuru bir sesle.

Seyit Ali kafasını öne eğdiğinde gözlerim kaskatı kesilmiş çenesine takıldı. Saniyeleri sayıyor gibiydi fakat Ander o saniyeleri kendi lehine çevirerek buradakileri susturmuş, cümleleri kendi dilince okumuştı. “Bir zamanlar sevgilinin en yakınındaki adamdım. Her sırrını paylaştığı, canını bile verebileceği bir insandım hatta nasıl diyorsunuz...” deyip gözlerini kısarak doğru cümleyi aradı ve buldu. “Kardeşıydım! Sonsuz güven verdiği, sonsuz destek olduğu en başlıca adam bendim. Yoksa sana bunlardan bahsetmedi mi?”

*Cigarettes After Sex’in *Apocalypse* isimli parçasından. (e.n.)

ENKAZIN ALTINDA KALANLAR

İki yıl önce...

O gece neredeyse tüm ekip oradaydı. Her zamanki mekânlarında bir araya gelmişler ve çok da bilyüklü olmayan bir motor yarışına katılmışlardı. Aslında sadece Seyit Ali ve Cihangir katıldı demek daha doğru olurdu. Yarışmayı kazanan Seyit Ali olmuştu ve hep birlikte tenekenin içinde yanan ateşi izliyorlardı. Ander bir sigara yakıp paketi Seyit Ali'ye uzatı ve Seyit Ali içinden bir dal alıp dudaklarının arasına yerleştirdi. *Seyit Ali...* Durgun bir şekilde ateşi izliyordu. Yarışı kazanmıştı ama hiçbir şey ona tat vermiyordu. Eksiklikler ve hayatında oturtamadığı çok şey vardı. İki yıl önce babasını toprağa gömüp annesinin de kapalı kapılar ardında yaşamaya başlamasıyla hayatındaki bu boşluklar giderek büyümeye başlamıştı. Şimdi ise o boşlukları kendine hiç boş vakit ayırmadan kapatmaya çalışıyordu.

Ander, Seyit Ali'nin yüzüne bakıp bekledi. O, Seyit Ali'yi en iyi tanıyan kişiydi ve ne olduğunu hemen anlardı. Çok küçüklükten beri arkadaş olduklarındandı aslında. Her şey Ander'in babasının Rusya'dan kalkıp Türkiye'ye gelmesi ve Seyit Ali'nin babasıyla büyük bir iş ortaklığı yapmasıyla başlamıştı. İkisinin de babası, evlatlarına karşı farklı kafa yapılarındaydı. Ander'in babası oldukça baskındı, oğlunun ekonomi okumasını istemişti ve Ander de o bölümü okuyordu lakin hâlâ bitirmiş sayılmazdı. Fakat hiçbir zaman okumak istediği şey bu değildi. Seyit Ali'nin babası ise çok anlayışlıydı. Oğlunu daima kendi isteklerine göre değil, onun ilgi alanlarına yönlendiren bir adam olmuştu. Bu yüzden elinden geldiğince her şekilde onun yanında olmaya çalışmıştı. Elbette ki her ebeveyn evladı için en iyisini isterdi ve babası da oğlunun iyi bir avukat olmasını istemişti ama bunu sadece dile getirmekle yetindi zira Seyit Ali yoluna müzik ile devam edecekti ve öyle de oldu. Konservatuvar birinci sınıf öğrencisiydi ama belirtilen hisler gibi hiçbir şey için hevesi yoktu artık. Bitmişti.

Sesler, müzikler, eğlenceler, içkiler... Hepsi aynı ortamın içinde bir hengâmeyi oluşturuyordu. Cihangir telefonuna bakıp gözlerini kısarak, "Ben kalkayım artık ya," dedi ve elindeki bira şişesinden birkaç yudunu daha alıp ıslanan dudaklarını yalayarak telefonunu kapattı. "Sonra görüşürüz."

Seyit Ali, Cihangir'e bakıp, "Görüşürüz," dedikten sonra Cihangir yavaş yavaş ortamı terk etti. Çember giderek daralırken çok az kişi ateş başındaydı. Az sonra Damla, çembere dâhil oldu ve sanırım içkiyi fazla kaçırmıştı. Sendeleyerek geldi ve Seyit Ali'nin yanına oturarak sersem gülüşler atmaya başladı. Seyit Ali ağzındaki sigarasını çekip ona temkinli bir şekilde bakarak, "Biraz fazla mı içtin sen?" diye sordu. "Bu iş iyi yerlere gitmeyecek, dikkat etsene kendine!"

Damla şımarık bir edayla omzunu silkti ve uzun saçlarını savurup Seyit Ali'nin gözlerine baktı. Elini onun çenesine götürüp hafif bir sertlikle okşadı. "Sen beni merak etme. Hem çok içmedim ki... Böyle azıcık, belki azıcıktan daha çok içtim..." Kahkaha attı. "Aman, ne var içtiysem? İçtim işte!"

Seyit Ali bundan hiç hoşlanmadı. "Bunu seninle konuşmuştuk, farkında mısın?"

Damla güldü. Gözleri baygın baygın bakıyordu. "Sen benim babam değil-sin, Ali. Sevgilimsin. Bu kadarına karışamazsın... Ama bazen," diyerek Seyit Ali'ye sokuldu ve arsızca sıırttı. "Bu sert hâllerine bayılıyorum."

"Damla, kalk hadi," dedi Seyit Ali toparlanarak. "Yürü, evine bırakayım seni."

Damla, küçük bir kız çocuğu gibi dudaklarını büzerek, "Ya, beni sana görür," dedi. "Eve gitmek istemiyorum."

"Olmaz," diye itiraz etti Seyit Ali. Tavrı netti. "Git, bir duş al, sonra da uyu. Sabah seni ararım."

"Of, çok sıkıcısın!" dedi Damla.

"Sen de hiç laftan anlamıyorsun ve saçma tavırlar sergiliyorsun!"

"Ama bu sana bayıldığım gerçeğini değıştirmiyor," diyerek Seyit Ali'ye iyice yaklaştı ve onu öpmek istedi ama Seyit Ali buna izin vermedi. Şu an istemişti. Onun bu tavrı gerçekten çok canını sıkıyordu. Damla öylece kalakalırken boş gözlerle Seyit Ali'ye baktı. "Hadi gidelim," dedi Seyit Ali sigarasını ağzına yeniden yerleştirdiğinde. "Sabah da okulun var zaten."

"Ne okulu ya?" diye homurdandı Damla huysuzca. "Çocuk muamelesi yapma bana!"

"Çocuk gibi davranma o zaman sen de!"

"Of," dedi Damla bıkkınlıkla ama alkolün etkisinde olduğundan kavga çıkarak gücü kendinde bulamamıştı ve istediği de o değildi. Burnunu çekerek sağına soluna bakındı ve çantasını eline alıp kısık gözleriyle Seyit Ali'nin çehresine yaklaştı. Seyit Ali ifadesizce Damla'nın ona yaklaşımını izlerken Damla'nın dudakları, Seyit Ali'nin kulağının yakınına geldi. "O zaman yarın akşam sendeyim." Fısıldadı. "Özle beni."

Seyit Ali hiçbir tepki vermeden duruşunu korurken Damla onun yanından sulu bir öpücük alıp ayağa kalktı, daha doğrusu kalkmaya çalıştı. Seyit Ali endişeyle onun kolundan tuttuğunda, "Daha yürüyemiyorsun bile," diye kuzdı. "Hadi gidelim artık."

"Ben kendim giderim," dedi Damla rahatlıkla. "Taksi çağırılmıştı, arkadaşlar. Merak etme."

"Kim o arkadaşlar?"

"Kıskandın mı?"

"Harra." dedi Seyit Ali buz gibi bir sesle. "Merak ediyorum."

"Boş ver." diye sılıktı omzunu Damla ve Seyit Ali'nin yanağından bir öpücük daha alıp geriye doğru çekildi. "Duştan sonra ararım seni, sabahı bekleyeceğim."

Anna Damla, Seyit Ali'yi anımsıyordu.

"Tamam, sen sağ salım eve git de," dedi Seyit Ali ve o sırada uzaktaki taksiyi gördü. "Gelmiş bile taksi."

"Ha? Taksi bu canım, gelir ve gider." Gülmeye başladı Damla tekrar. "Neyse." diye toparlandı sonra. "Ben kaçıyorum. Bay bay!"

Damla sendeleyerek yürümeye devam ederken Seyit Ali bir süre onu izledi ve sağ salım taksiye binene kadar bakışlarını üzerinden ayırmadı. Damla nihayetinde taksiye bindikten sonra Seyit Ali derin bir nefes alıp verdi, kalktığı yere geri oturdu ve ağzındaki sigarayı parmaklarının uçlarında tutarak dudaklarını ısıttı. Onu gülererek izleyen Ander'i görünce, "Ne oldu lan?" diye sordu.

Ander gülmeye devam ederken dudaklarını sarkıtıp, "Hiç," dedi.

"Onun bu sarhoşluğunu hiç sevmiyorum," diye homurdandı Seyit Ali, Damla'yı kastederken.

Ander tam o sırada şu soruyu sordu: "Peki, Damla'yı seviyor musun?"

Seyit Ali konuşacak gibi durmuyordu. Sigarasını yeniden dudaklarının arasına koyarak ateşi izlemeye devam etti. Ander soluklanırken, "Madem sevmiyorsun, neden devam ediyor?" diye sormaya devam etti.

"Sevmekle alakalı değil ki," dedi Seyit Ali düz bir sesle. "Oğlum, daha üç aydır çıkıyoruz lan. Ben kimseye öyle kolay kolay bağlanmam... Yani Damla'yla renklerimiz uyuyor diyelim işte. Sevmek bu değil... Değildir herhâlde lan!"

"Renkleriniz uyuyor, öyle mi?" dedi Ander gülererek. "Sen öyle diyorsan."

"Kendin gördün işte," dedi Seyit Ali.

"Bu aranızdaki her neyse ben çözemedim, Seyit," dedi Ander ses tonunu karartarak. "Bana da düşmez bu durumunuza karışmak ama sonunu görmüyorsan yok yere vaktini alma kimsenin. Damla, belki sana âşık..."

"Damla, bana âşık değil," dedi Seyit Ali hızla sözünü keserken. "Hatta beni sevmiyor, merak etme."

"Nasıl?"

"Ben karşımdaki insanın gözlerine bakınca bana neler hissettirdiğini de ne hissettirdiğini de anlarım, kardeşim. Damla, bana derin derin bakmıyor, herkese bakmış gibi bakıyor ki ben de öyle ama bu başka bir his... Yani bir alışkanlık gibi. Üç ay oldu ve benim anladığım bu."

Ander susmaya devam etti.

“Oğlum, ben bu iki yıla o kadar çok şey sığdırdım ki ne olduğumu, kim olduğumu unuttum, anasını satayım! Sen gelmiş bana, Damla’ya karşı olan hislerimi soruyorsun! Bilmiyorum lan! Yaşıyorum işte bir şeyleri. Daha on dokuz yaşındayım ama şimdiden yolun sonuna gelmişim gibi hissediyorum. Takılıyorum öyle, boş ver. Damla, hoş kız, güzel de yalan yok. İlerisi ne olur bilemem ama şu an elle tutulur bir sevgim yok. Olmak zorunda da değil çünkü o da böyle düşünüyor, biliyorum.”

“Ben senin kötülüğünü asla istemem, Seyit,” dedi Ander. “Son zamanlarda hâliyle dağıldın ve hiçbir şeyin sana tat vermediğini görüyorum ama bu geçecek, bunu biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedi Seyit Ali gözlerini kapatıp açarken. “Sen benim kötülüğümü hiçbir zaman istemedin ve istemezsin de. İyi ki varsın lan!”

Ander sol gözüünü küçülterek güldüğünde, “Sen de lan,” dedi. Sonra o da sigarasını bitirip bir bira şişesi açtı ve kafasına arkaya doğru yatırarak içti. “Bu arada,” diyerek temizledi ağzını. “Bizimkiler yarın akşam büyük aile yemeği veriyor. Sizinkiler de gelecek.”

Seyit Ali tiksinererek hırladı. “Şu boktan aile yemekleri.”

“Ben de bir bok anlamıyorum,” dedi. “Benim peder taktı bana. Ben dövüşçü olacağım, oğlum.”

“Gel, iki taktik vereyim sana,” diye güldü Seyit Ali.

Ander daha bir keyifle güldü. “Siktir, pezevenk! Gel, ben sana öğreteyim asıl! İki yıla kadar adımı duymayan kalmayacak.”

“Baban da duyacak yani?” dedi Seyit Ali gülerek.

“Duyacak,” diye kafasını salladı Ander. “Herkes duyacak.”

“O zaman,” dedi Seyit Ali bir bira şişesine de o uzanırken. Kapağını açtı ve Ander’in şişesine vurmadan önce şunları söyledi: “İki yıla kalmadan büyük bir dövüşçü olacağını bildiğim için içiyorum bunu.”

Sonra aradan iki yıl geçti. Yıllar acımasız davransa da insanlar daha acımasızdı. O gece içilen içkinin üzerine edilen yemin şu gerçeği verdi. *Ander büyük bir dövüşçü oldu ve en büyük rakibi de kardeşim dediği ruhun sahibi, Seyit Aliydi.*

Günümüz...

Annem akşam yemeği için bezelyeli patates ve pirinç pilavı yapmıştı. Ben de eve gelir gelmez bir duş almış, sonra da sofrayı kurmak için mutfaka girmiştim. Onunla konuşmuyordum, daha doğrusu o benimle konuşmuyordu. Sofrayı kurunca Serhan’ı ve Ömer’i çağırdım. Her zamanki klasik dörtlü masamızı, alışkın olduğum huzur bozan sessizlik kaplamıştı. Usul usul yemeğimi yerken annem ekmeginden ısınp kaşığına uzandı. “Babanız bu yaz için bir tatil planı yaptı mı?” diye sordu sonra.

“Henüz değil,” dedim sessizce.

Ömer pilavını yerken Serhan'ın tadını kaçıran gülüşüne aldırmadım bile, ona karşılık vermek istemiyordum. Derin bir nefes alıp verdiğimde kapı birkaç kez tıklatıldı. Kafamı kaldırıp dikilirken annem ağzındakini bitirip, "Ben habarım," dedi ve ayaklanarak kapıya doğru gitti. Oturduğum yerden kimin geldiğini görmeye çalıştım. Gelen Tülay ablaydı.

Tülay abla odayı dolduran sesiyle içeri girdiğinde gözlerimi devirdim. Ömer sessizce, "Üf, hiç sevmiyorum ki ben bu kadını ya!" diye homurdandı. Ona bakıp güldüm ve bu konuda tek başıma değildim. Serhan da gülmüştü. İlk kez üçümüz ortak bir paydada buluşmuştuk. Saniyeler sürdüğüne bakmanın, bunun bir daha yaşanmayacak olması, yaşanmış her şeyin gerçek ve acı olduğu kadar kötü hissettirmezdi.

Tülay abla üzerindeki hırkayı çıkarıp mutfığa girdiğinde toparlandım. "Afiyet olsun," dedi neşçyle. *Ne ye bu kadar çok güler anlamam ki?* Annem ona bakıp, "Açsan gel otur şöyle," diye davet etti onu. *Ay, inşallah toksundur ya!*

"Yok, aç değilim," dedi Tülay abla kendi içimde beni rahatlatmıştı. Annem kapının yanındaki sandalyeyi ona uzattığında ben de ayaklanıp ocağa bir çay suyu koydum. Yerime tekrar oturduğumda Tülay ablanın beni süzen bakışlarından rahatsızlık duymuştum. Bunu göz ardı ederek genzimi temizledim ve tabağımdaki yemeği bitirmeye devam ettim. Serhan, "Şu sürahiyi uzat," diye bana seslendiğinde hiçbir şey demeden arkama dönüp tezgâhın üzerindeki sürahiyi alıp ona uzattım.

Tülay abla, Serhan'ın suratına bakıp, "Aman, ne oldu bunun yüzüne böyle?" diye sordu. "Ellerine ne oldu?"

Serhan ağzının içinden bir şeyler gevelediğinde annem arkasını toplayan biri olduğundan derhâl konuşarak oğlunu savundu. "İş kazası işte."

"Serhan, çalışıyor muydu?" diye sordu Tülay abla.

Güldüm ve bu herkesin dikkatini çekti. Annem boğazını temizleyerek, "Yeni çıktı," dedi. "Ama daha iyi bir iş bulacak inşallah."

"Aman, bu devirde iyi bir iş bulmak da zor," diye konuştu Tülay abla. "Benim oğlan da çıktı işten. Zor vallahi geçinmek."

"Öyle," dedi annem iç çekerek.

Araya birkaç saniyeden daha uzun süren bir sessizlik girdiğinde Tülay ablanın geldiğinden beri üzerimde olan bakışları nihayet diline vurdu. "Leyla da okulu bitirdi sanırım, değil mi?"

"Bitti," dedim düz bir sesle. "Ama bir okulum daha var, oraya başlayacağım."

"Ne okulu?" diye sordu Tülay abla. "Ha, annen söylemişti önceden. Keman mı çalacaksın, ne çalacaksın?"

"Aynen," dedim kafamı sallarken. "Keman çalacağım."

"Aman, Leyla," diye yaka silkti. "Ne yapacaksın kemani, kızım? Git, başka bir şey oku ya da yuvanı kur."

Sinirle güldüm ve dudağımı ısırıp kendimi en aşağı seviyede tutarak kontrolümü sağladım. "Yuva kuracak yaşa daha gelmedim," dedim. "Sen kafanı benimle yorma, Tülay abla."

"Vallahi benden duymuş olmayın," dedi Tülay abla bir şeylere giriş yaparken. "Şu Nermin'in alt katunda oturan Serpil var ya, Leyla'ya görücü gelecekmiş sanırım."

Siktir, deli!

Ağzımdaki kaşık boğazıma yumru gibi oturduğunda öksürüp sofraya eğildim. Ömer endişeyle koluma dokunduğunda çabucak kaşığı ağzımdan çekip masanın üzerindeki suya yöneldim ve bir yudum alıp güldüm. Annem garip bakışlar atarken ilk çıkış benden değil, Serhan'dan gelmişti. "Kimdi onun oğlu?" diye sordu.

Tülay abla elini kucağından kaldırıp, "Var ya işte, Nâzım," dedi. "Geçen sene nişan atmıştı."

"Ha, şu at hırsızı?" diye sordu Serhan kendi kendine konuşur gibi. Doğrudu ve sert bir sesle, "Söyle o kadına, gelmesin," dedi. "Bizde kimseye verecek kız yok."

Hangi olaya şaşıracağımı bilemezken Tülay abla kendini geri çekerek, "Ben karışmam," dedi. "Hem bir gelip baksalar ne olacak sanki? Nikâhına alacak değiller ya!"

"Kurbanlık danaya mı bakacaklar pardon da?" diye döndüm yüzümü Tülay ablaya. "Ben, o Nâzım'a mı kaldım ayrıca? Otuz yaşında adam be!"

"Yirmi dokuz yaşında," dedi Tülay abla.

Güldüm. "Bir rahatladım ki sorma gitsin ya!" Kimsenin konuşmasına izin vermeden elimi masanın üzerine koydum ve kendimden emin bir sesle konuştum. "Öyle bir niyetleri varsa hiç zahmet etmesinler. Evlilik falan da düşünmüyorum daha."

Tülay abla suspus kalakalırken önüme dönerek elime yeniden kaşığı aldım ve bekledim. Annem sakince tabağını itti ve kısa saçlarını arkaya doğru atarak, "Biz içeri geçelim hadi," dedi ve Tülay ablayla ayaklanıp salona geçtiler. Onlar gittikten sonra bir hışımla kalkıp çayı demledim ve yerime oturup gülmüsedim.

Ömer bana mesafeli bir şekilde bakarken, "Evlenecek misin abla?" diye sordu.

"Hayır, hayır," diye cevapladım direkt sesim biraz yüksek çıkarken. "Ne evliliği be?"

Ömer gözlerime bakakaldığında Serhan araya girerek göğüs kafesini şişirip, "Kimse evlenmiyor, merak etme," dedi eli Ömer'in saçlarına uzandığında.

Bakışlarım Serhan'ın suratını hedef alırken Ömer oturduğu yerden kalkıp odaya gitti. Arkasından kısaca bakıp yeniden Serhan'da noktaladım kendimi. "Hayret," dedim alay eder gibi. "Hiç senden beklediğim bir davranış değildi bu."

"Başlatma davranışından," diye azarladı beni. "Otuz yaşındaki herife verecek değiliz seni."

"Hadi ya!" dedim ayağa kalkıp boş tabakları toplamaya başladığımda. "Ödün koptu değil mi, bu evden defolup gidersem uğraşacak biri kalmaz diye."

"Allah'ın salağı," dedi oturduğu yerden bana kızmaya devam ederken.

"Düzgün konuş benimle," diye hırladım tabağımı elimde tutup onun tepesinden bakmaya devam ettiğimde. "Konu sen olunca çiçek bile çizsen kökünden dikenler çıkarırsın. Konu sen olunca hiçbir çiçek güzel kokmuyor, anladın mı beni?"

Bana bakmakla yetindiğinde sofradan kalktı ve mutfaktan çıktı. Kendimle kaldığımla bulaşıkları üst üste dizerek kaynayan suyun altını kıstım ve mutfağın kapısını hafifçe kapattım. "Ben sizin boklu Nâzım'ınıza mı kaldım be?" diye konuştum dudaklarımı çok da açmadan. "Hayret bir şey ya!"

Takvimler salı gününü gösterdiğinde beyaz renkli, üzerinde küçük bir alanı kapsayan sanatsal baskının olduğu tişörtümün kollarını yukarı doğru birkaç kez katladıktan sonra pantolonumun içine sıkıştırdım ve saçlarımı da tepeden toplayıp evden ayrıldım. Müzik okuluna gidiyordum, derslerim henüz bitmemişti ama sona doğru yaklaşıyordum. Üç haftadan daha az bir zamanım kalmıştı ve seçmelerine katılacağım okul sayısı da bir hayli azdı. Bunu hiçbir zaman olumsuz bir sonuca yormamaya çalıştığımдан stres şu an için ruhumdan en uzak olan duyguydu.

Dört saat kadar neredeyse aralıksız çalıştıktan sonra Güney Hoca'dan övgü dolu sözler alıp dersi bitirdik. Güne puanım şu anlık tamdı... Hayır, değildi. Seyit Ali'yi görmemiştım üç gündür. Burada olduğumu biliyordu ve buraya geleceğini de biliyordum. Masanın üzerindeki su şişesine uzanıp birkaç yudumla serinledikten sonra telefonuma uzanarak onu aradım lakin o çoktan bana bir mesaj bırakmıştı bile.

Kimden: Seyit Ali

"Aşağıdayım. Kendi çalışma sınıfımda." (14.03)

Mesajı birkaç dakika önce atmıştı. Gülümseyerek telefonumun ekranını kilitledim ve buradaki işlerimi halledip doğruca aşağı kata indim. Kapısı kapalıydı ve hiçbir ses gelmiyordu. Kapıyı tıklatıp içeri girdikten sonra onu pencereyi açarken buldum. Odayı havalandırırken ben de kapıyı kapattım. Seyit Ali pencereleri açtıktan sonra arkasını döndü ve yüzünde her zaman görmeye alışkın olduğum o muzip gülüş belirdi. Beni de yanında sürüklerken dudaklarım

dudaklarını takip ederek gülüşüne karıştı. “Üç gün mü oldu?” diye sordu sol kaşını kaldırıp üzerime gelirken.

Dudaklarımı sarkıttım. “Bilmiyorum, sayılarla aram senin kadar iyi değil.”

“İşte en çok bunu özlemişim,” diye dikildi karşımda.

“Neyi?”

“Salağa yatan hâllerini.”

“Ya, sen bana bayağı dümdüz hakaret ediyorsun ama,” diye kızdım ona.

Çatık kaşlarım onu yükseltmek yerine güldürdüğünde şaşırarak, “Yok, hakaret az olur. Başka bir şey bu,” dedi. “Hem sen bunun öyle bir şeyi ima etmediğini biliyorsun.”

“Biliyorum,” dedim sesim giderek kısılırken ve ellerimi topladığım saçlarıma götürerek nemli diplerine dokundum. “Terlemişim. Sabahtan beri keman çalıyorum.”

“Kapatayım mı pencereleri?” diye sordu. “Hararet yapar, hasta olursun.”

Omzumu silktim. “Yok, o kadar değil. Merak etme.” Bakışlarımı bir anlığına büyük dolabın önünde ve bağlamanın yanında duran siyah çelloya kaydığında sırtımdaki çantadan kurtularak onun yanına doğru ilerledim. Seyit Ali bakışlarıyla beni takip ederek yönünü tümüyle çevirdiğinde çelloya dokundum ve gülümsedim. “Bu, kemanın abisi ya da ablası.”

Seyit Ali içimi hoş eden bir gülüşle, “Nesin sen, civciv mi?” diye sordu. “Tabire bak.”

“Ne diyeyim?” diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak. Seyit Ali bu sefer kafasını eğerek güldüğünde derin bir nefes alıp verdim. “Daha önce hiç çello çalmadım ama sen...”

“Ben senin için çalarım,” dedi aniden, cümlemin devamını kelimeleri değil, ruhumun önüne serdiği o ruhuyla tamamlamıştı. Ses tonu tok ama derinden geldiğinde dudaklarını ıslatarak yanıma geldi ve çelloyu sapından kavrayarak bana baktı. “Ama sen de bana eşlik edeceksin.”

Alnımı kırıştırdığımda, “Çello çalmayı bilmiyorum,” dediğimde, “Şarkı söylemeyi biliyorsun ama,” diye karşılık verdi.

Gözlerimi kısıttım ve bu hazırlıksız yakalandığım duruma kendi içimde acayip yükseldim. “Olur,” dedim. “Ne söyleyelim?”

“Sana bırakıyorum,” deyip nota defterini bana uzattı. Defteri alıp karıştırmaya başladığımda dudaklarımı sertçe ısırarak dikkate sayfalarda gezinmeye başladım. O sırada Seyit Ali, sağ köşede duran sandalyeyi çekti ve tam karşıma geçip oturdu. Çelloyu kendine yaslarken sabırla beni bekledi. Sayfaları karıştırmaya devam ederken sonunda birinde durdum ve inat eder gibi kafamı salladım. “Bu.”

“Hangisi?” diye sorduğunda, “*Hurt*,” dedim. “Christina Aguilera.”

Gözleri hafifçe kısılrken dudağında memnun bir ifade yer edindi. “Daha iyisi olamazdı sanırım.”

“Çok zor bir şarkı ve sadece birkaç kez söylediğim gerçeğini saymazsak öyle,” diye fısıldar gibi konuştum.

Gülümsedi ve sağ bacağına aralayıp beni davet etti. “Gel hadi.”

Sorgular bir tavırla, “Bacağına mı oturacağım?” diye sordum. “Rahat edemezsin ve ben de nefes kontrolümü sağlayamam.”

“Sen bana bakarken nefes kontrolünü unuttun zaten,” dediğinde tok bir kahkaha attım.

“Bak sen hele şuna! Allah’ın artisti seni.”

Sözlerime içten bir gülüşle karşılık verdiğinde tavrında ısrarcı olduğunu gösterdi ve beni yanına çağırdı. Derin bir nefes alıp verdim. Nota defterini açıp önüme koyduğumda telefonumdan şarkının sözlerini açtım. “Bazı yerleri karıştırıyorum ama ezberimde sayılır. Bir de çok iyi aksanım yok, haberin olsun. Dalga falan geçersen döverim seni.”

“Allah aşkına dövsene ya,” diye dalga geçti.

Defteri sabitlerken kurumuş dudaklarımı ıslatıp kalçamı usulca bacağının üzerine koydum ve kafamı ona doğru çevirdim. “Hadi o zaman,” dedim beklemeden. “Başlayalım.”

Telefonu da kendime göre ayarladım ve derin bir nefes aldım. Seyit Ali nazikçe ve ummadığım bir şekilde koluyla gövdeyi sardığında elindeki arşeyi çellonun tellerine doğru götürdü. Oturuşu gayet dik ve kendinden emindi ama ben kalp kasılması yaşıyordum. Karnımı saran ama sıkmayan koluyla soluk almam için bana yer tanırken gözlerimi kapattım ve birkaç saniye sonra açarak şarkıyı okumaya başladım.

*Seems like it was yesterday when I saw your face,
You told me how proud you were, but I walked away
If only I knew what I know today
Ooh, ooh...*

*I would hold you in my arms,
I would take the pain away
Thank you for all you've done,
Forgive all your mistakes.
There's nothing I wouldn't do,
To hear your voice again.
Sometimes I wanna call you,
But I know you won't be there.*

*(Oh, I'm sorry for blaming you,
For everything I just couldn't do,
And I've hurt myself by hurting you. . .*

Son kısmı söylerken gözlerimi kistim ve detone olan sesime dışletimi sıkarak karşılık verdim ama Seyit Ali ustalıkla parmaklarının arasında tuttuğu arşeyt çellonun tellerine değdirek odanın içine enfes bir ruh katmaya başladı. Yutkundum ve sadece onu dinledim. Gözlerimi hafifçe gözlerine çevirdiğinde gözlerimin kapalı olduğunu gördüm. *Yüzünde şarkıyı yaşıyan bir ifade vardı, tıpkı benim de söylerken yaşadığım gibi.* Gözlerimi parmaklarına indirdiğimdeyse minik bir tebessüm var oldu dudaklarımda. Çok güzel çalıyor, çok güzel yakışıyordu çelloya. Bir dakika kadar sadece onu dinledikten sonra sıra yeniden bana geldi. İlk kısım istediğim gibi olmasa da ikinci kısımda bunu toparlayabildim, ne de olsa profesyonel sayılmazdım. Olmak için uğraşıyordum.

Arada kalan yerl söyledikten sonra şu kısımda ikimiz de yükseldik ve o çalmaya, ben de söylemeye başladım. Beraberdik.

*If I had just one more day
I would tell you how much that I've missed you.
Since you've been away
Ooh, it's dangerous!
It's so out of line.
To try and turn back time...'*

Aralık olan ağzım yavaşça kapanırken sükûnetle soluklanarak elimdeki telefonu indirdim. Seyit Ali elindeki arşeyt tellerin üzerinden ayırdığında nefesini saçlarımin dibinde hissettirdim. Telefonumu kilitleyip başımı ona çevirdiğimde, "Fena sayılmazdı," diye mırıldandım ve kendime sınırlendim. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama iyi değildim, kabul."

"Harikaydın!" diye konuştu kafasını aşağı yukarı sallarken.

"Gerçeği söyle," dedim düz bir sesle. "Bak ego yapıp, 'Evet, harikaydım,' demek istemiyorum."

"Neva," dedi karnını kavradiğı kolunu çekmeyip aksine daha da sahiplenirken. "Sesin daha oturmadı, bunun farkındasın, değil mi? O sesi ileride öyle güzel işleyeceksin ki... Seni şimdiden öyle hayal ediyorum ki buna inanamazsın."

"Hum," diye gülümsedim sessizce. "Devam et hayal etmeye o zaman."

"Bu bitmez, merak etme."

*Christina Aguilera'nın *Here I Am* parçasından. (e.n.)

Elalarına bakarken buradan kalkmam gerektiğini de anladım. Ayağa kalkacağım sırada beni durdurdu ve bedenime sıkıca sardığı koluyla hareket etmemi engelledi. Kaşlarını çatarak yüzüne baktığımda sağ elindeki arşeyi sol eline vererek çelloyu da kendinden uzaklaştırıp dolabın önüne yasladı. Geriye doğru yeniden yaslandığında ona uyum sağlayarak biraz daha içe döndüm ve bacağında oturmaya devam ettim. Parmakları bel çukuruma yerleşen bir legonun parçasıymış gibi oturduğunda elimi yüzüne koydum ve derin bir nefes alıp öyle baktım. “Merak ediyorum,” dedim küçük harflerle mırıldanmaya başladığımda. “Aynı anda bu iki tarzı nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun? Bir yanda bağlama bir yanda çello... Bu ikisi zor bağdaşıyor.”

“Müziğe ilgim küçük yaşlardan beri vardı ve enstrüman çalmayı hep istedim. Lisede çello kurslarına gittim ama çok uzun sürmedi. Bağlamayı da babamdan öğrendim. O gördüğüm en iyilerdendi ve onu örnek alarak ben de öğrendim. *Aslında benim en iyi öğretmenim, babamdı.*”

Kısacık bir suskunluk sonrası merakımda olan bir soruyu ilerttim. “Sahi sen nereliydin, Seyit Ali?”

“Babam, Erzurumlu. Annem de İzmirli,” dedi. “Ben, Erzurum’da doğmuşum ve iki yaşına kadar orada kalmışız. Sonra iş sebebiyle tüm aile Ankara’ya gelmişiz.”

“Şaşırdım.”

“Fark ettim,” diye güldü gözlerimi okurken.

“E sen o zaman bayağı arabesk ruhu da taşıyorsun. Mesela *İbrahim Erkal* dinler misin?”

Bunu bekliyormuşçasına kararlılıkla kafasını salladı. “Çok. Babam, onun en büyük hayranıydı ve ben de çok severim, dinlerim ve hatta bazen söylerim.”

“Bir tane söylesene,” diye sokuldum ona samimi bir istekle. Beni kırmadı ve bacağımdaki elini biraz yukarı taşıyarak gözlerime daha yakından bakabilmek umuduyla yaklaştı. Boynunu sardığım ellerim ensesindeki saçlarına tırmandığında bir rüyayı izler gibi baktı bana. Sonra sessiz bir tınıda okumaya başladı.

“*Canısı, canısı, ömrümün yarısı, ben senden ayrılmam, alnımın yazısı...*”

Sarhoş eden bakışları ve sarhoş olmuş gibi gören gözleriyle bana kalbimi yerinden çıkaran hisler verdiğinde sustu ve yanağımdan öptü.

Dişlerimi göstererek güldüğümde, “Alnının yazısı mıyım gerçekten?” diye sordum öylece. Ciddi değildim... *Belki de ciddiye dim.*

Güldü. “Bilmem, bak istersen bir alnıma?”

“Vallahi alnını da yazısını da bilemem ama sana bir şey söylemem gerek.”

“Ne söyleyeceksin?”

“Bana görücü geldi.”

Seyit Ali söylediğim bu cümle karşısında kalakaldığında suratındaki ifadeye kahkaha patlatmamak için zor tuttum kendimi. Yutkunarak, “A-Anlamadım?” diye sordu.

Gülme, gülme, sakın gülme. Tekrar ettim. “Beni istemeye geleceklermiş işte.”

“Siktir, deli!”

“Hah! Ben de aynı tepkiyi verdim.”

İçimde tuttuğum kahkaha ne kadar büyükse onun gözlerindeki şaşkınlık ve aynı zamanda kabaran sinir de öyleydi. Belimdeki eli baskısını arttırırken, “Ne demek bu?” diye sordu kendi kendine meydan okurken. “Kim, kimi istiyor?”

Omzumu silktim. “Yani ben de istemezdim böyle olsun ama... Ne yapalım, lise bitti ya işte...”

“Sen ciddi misin?” diye sordu şaşkınlığının yerini öfkesi doldurduğunda.

Kafamı aşağı yukarı salladım. “Nâzım diye biri.”

Sinirle güldü. “Şerefsiz Nâzım!”

Ciddiyetimi korumaya çalışmam lazımdı ama dudağımın içini öyle bir ısınyordum ki az sonra ağzımın içi kanla dolabilirdi. Seyit Ali bir anda parlayan öfkesini asla söndürme ihtiyacı duymadan gözlerini kısıarak, “Nerede oturuyor bu lavuk?” diye sordu. “O gelmesin, ben ona giderim.”

“Bizim mahallede.”

“Tamam, açık adres ver!”

“Ay, delirdin iyice!”

Kızdı. “Ne demek delirdin iyice? İstemeye gelecekler diyorsun, farkında mısın sen?”

“Olabilir yani, ne var ki bunda?”

Duraksadı. “Şaka mı yapıyorsun sen?”

Gülümsedim ve gözlerimi açıp kapattım.

Sertçe soluklanarak, “Ya, bunun şakası mı olur?” diye sordu. “İki saniye içinde delirtme büyüsü mü yaptın sen bana, ne yaptın?”

“Nasıl işe yaradı ama?” diye güldüm en nihayetinde içimde tuttuğumu dışarı salarken. Gülmemişti. Dudaklarımı ısırp kafamı hafifçe sağa yatırdım. “Ha, yalan yok, görücü gelmek istediklerini biliyorum ama ben tabii ki böyle bir durumu kabul etmiyorum. Manyak mısın be sen? Üstelik adam otuz yaşında otuz!”

“Yok, biz en iyisi bayramda onu ziyarete gidip elinden öpelim, şeker falan verir belki amcamız,” dedi.

“Tamam, sakın ol,” diye gülmeye devam ettim. “Gül diye söyledim ama sen hemen sinirlendin. Evlenmiyorum, merak etme. Kimse gelip isteyemez beni öyle kolay kolay. Kimse bunu onaylamıyor, inan bana. Geçen sabah

komşumuz sofrada söyledi, ben de bana yakışır bir şekilde cevabımı verdim. *Gelin isteyin* falan demedim, asla da demem.” Yüzümü buruşturdum. “Bir sürü hayalim var benim, kariyer sahibi olmak istiyorum, üstelik daha çok erken evlilik için... Yani bu aklıma getirdiğim bir şey değil.”

Ben konuşurken tavrı daha da yumuşamıştı ve bu sefer de gözlerinde başka bir duygu yeşermişti. Bunu sevdiğimi anladım. “Ama bir gün evleneceksin, öyle değil mi?” diye sordu temkinli bir ses tonuyla.

Sahte bir kibirle dudaklarımı büzerek göğüs kafesimi havayla doldurup ensesindeki saçlarını sevdim. “Bakalım, teklifleri değerlendiririm zamanı gelince.”

Gözlerimi yakalamaya çalışırken ılık ses tonuyla beni kendine çevirmeyi başardı. “Mümkünse adı Seyit Ali olan birine *evet* de,” dedi. “Muhtemelen soyadı da Karayazı olur. Hatta kesin Karayazı olur. Ben tanırım kendisini. İyi çocuktur. Bir gün evlenmeyi düşünürsen bu kişi o olsun.”

Alnımı alnına yaklaştırdığımda bacağımdaki elinin baskısı sertleşti ve belimi hafifçe sıktı. “Sersemsin sen, bunu biliyorsun, değil mi?”

Bacağımdaki elini yüzüme taşıyarak sol yanağımı kavradı ve başparmağıyla dudağımın kenarını okşadı. “Deliriyorum senin için,” dedi hipnoz olmuşçasına hem konuşup hem beni izlerken. “Ondandır.”

“Hım?” dedim dudaklarımı kapattığımda.

Gözleri dudaklarıma doğru bir yol çizdiğinde, “Soluğumu kontrol edemiyorum,” diye yutkundum.

Alaylı bir yaklaşım sergiledim. “İşte ben de Leyla Neva Kaya... Bana söylediğin lafları sana bir güzel yediren kişi.”

“Soluğumu hep sen kontrolden çıkar da,” dedi umursamadan. “Ben o lafları patlayana kadar yerim.” Konuşmadım ve yalnızca onu izledim. Gözleri dudağımın kenarında duran parmağına kaydığında dudaklarımı birbirine basturdum. Teninin tenimde olması yüreğime bir kuş sokuyor ve onu orada özgür bırakmak yerine oraya hapsediyordu fakat o kuş, orada olduğu kadar hiçbir yerde bu kadar özgür hissedemiyordu. “Ben kimseye kolay kolay bağlanmam, yapamam bunu ama sen... Sen beni kendine öyle bir bağladın ki kimsenin gücü bu düğümü sökmeye yetmez, kimseye bu fırsatı vermem.” İç çekerek kafasını usulca sağa doğru yatırdı. “Sen... Sen bana ne yaptın?”

“Hiçbir şey,” diye fısıldadım.

“Hiçbir şey,” diye tekrar ettiğinde kafasını belli belirsiz salladı. “Hiçbir şey yapmadan her şeyi yaptın, yaptırdın.”

Gülümsedim. “Hiçbir şey yapmadım, Seyit Ali.” Ve konuşmasına müsaade etmeden onu dudaklarından öptüm.

Her şeyin normal gitmesi aslında en büyük anormalliktir.

Ben, Ömer ve Seyit Ali... Bugünü beraber geçirecektik.

Ömer'in elini hiç bırakmadan yolda ilerlemeye devam ettim. "Abla? Sence Seyit Ali abi, ona vereceğim resmi beğenir mi?" diye sordu gözlerini kısararak.

"Tabii ki beğenir," dedim aksini bile iddia etmezken. "Beğenmezse şöyle deriz: *Otur da daha iyisini kendin çiz.*"

Ömer söylediğim şeye güldüğünde, "Alınmaz mı öyle söylersek?" diye sordu.

"Alınmaz o, merak etme."

"Ne güzel ya," dedi hayretle.

Aşağı caddeye doğru yürümeye devam ettiğimizde sağa döndük ve düz kaldırımda ilerledik. O sırada telefonuma bir mesaj geldi. Bu, Seyit Ali'ydi. Biraz gecikeceğini bildiren bir mesaj atmıştı. Geri dönüş yapmak yerine telefonumu cebime koydum. "Seyit Ali'nin bir işi çıkmış ama gelecekmiş. O gelene kadar sana içecek bir şeyler ısmarlayayım mı yakışıklı?"

"Olur," dedi keyifle. "Ama çilekli olmasın."

"Sen nasıl istersen öyle olsun."

"Tamam," diye keyiflendi anında. Gülüşüyle ve mutluluğuyla bana bir şeyler kattığında yüz metre kadar ileride duran kafeye doğru ilerledik. Ömer içeceğini içerken aradan yaklaşık yirmi dakika kadar geçmiş, Seyit Ali de aramıza katılmıştı. Masayı bulduğunda önce gelip benim saçlarımdan öptü, sonra da Ömer'in saçlarını karıştırıp kare masanın bir kenarını da o doldurdu. "Hallettin mi işlerini?" diye sordum sakince.

"Evet," dedi saçlarını geriye doğru atarken. "Dedemleydim, öyle merak edilecek bir durum yok."

"Anladım," diye memnuniyetle karşılık verdim.

Ömer bardağındaki içeceği bitirmiş, sırtını sandalyeye yaslayarak masaya bakıyordu. Seyit Ali'ye bakmaktan çekiniyordu biraz. Seyit Ali bunu fark ettiğinde kollarını masanın üzerine koydu ve Ömer'e yaklaştı. "Ömer? Nasıl gidiyor, koçum?"

"İyi," dedi Ömer gülerek. "Senin nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor," diye cevapladı Seyit Ali. "Ama ablan sayesinde çok iyi gidiyor diyeceğim."

Kafamı sallayarak güldüğümde Ömer'le baktık. Gülümsedi. Seyit Ali arkasına yaslanırken Ömer derin bir nefes alıp verdi. "Aslında ben sana bir şey vermek istiyorum," dedi Seyit Ali'nin gözlerine bakarken. Seyit Ali anlık boşluğun ve merakın içine düştüğünde çantamı açtım ve ikiye katlanmış olan resim kâğıdını Ömer'e uzattım. Ömer resmi güzelce açarak izi hafifçe yok etmeye çalıştı, sonra da doğrularak elindekini Seyit Ali'ye uzattı. "Bunu sana vermek istedim. Umanım beğenirsin, abi."

Seyit Ali şaşkınlıkla ona uzatılan resmi aldı ve incelemeye başladı. Tepkisini ni kaçırmamak için gözlerimi yüzünden ayırmadım. Gözleri resmi incelerken

küçüldü ve dudakları kıvrıldı. Ömer heyecanlanarak elini resmin üzerine gö-
rürdü ve anlatmaya başladı. “Bu sensin, bu da ablam. Arkada da araba var ve
sen onu hep gülebileceğiniz bir yere götüreceksin.” Sonra saf saf Seyit Ali’nin
yüzüne baktı. “Götürürsün değil mi abi?”

Ömer’in bu saf ve masum istediği, Seyit Ali’nin bakışlarını öyle bir yumu-
şatmıştı ki kalbime dokunmuştu gözleri, bana bakmasa da anlamıştım. “Gö-
rürüm tabii,” diye mırıldandı. “Hatta sen de gelirsin. İkinizi de hep mutlu
olabileceğiniz bir yere götürürüm.”

Ömer mahcubiyetle kafasını öne eğerek gülümsemeye devam ettiğinde Se-
yit Ali kendini geriye çekerek resme bakmaya devam etti. Çok mutlu olmuş ve
sevinmişti. Bunu beklemediği aşıkardı. “Beğendin mi peki?” diye sordu Ömer
bu sefer de kendini tutamazken.

“Tabii ki çok beğendim,” dedi Seyit Ali. “Aldığım en güzel hediyelerden
biri olabilir.”

“Çok sevindim,” diye konuştu Ömer.

Seyit Ali yüzünü ondan tarafa çevirerek, “Beğenmeyeceğimi mi sandın
yoksa?” diye sordu.

“Hayır ama beğenmezsen oturup daha iyisini kendin çizebilirmişsin...”

Ömer yanlış bir şey söylemiş gibi ellerini hızla ağzının üzerine götürdü-
ğünde gülmemek için dudaklarımı ısırdım. Seyit Ali birkaç saniye bekleyip
gülümsemeye başladığında, “Ablan mı söylettirdi bunu sana?” diye sordu.

“Hayır.”

Seyit Ali gözlerini gözlerime çevirdiğinde kendimle olan mücadelem de-
vam etti ama bunu dışarı çok yansıtmadım ve omzumu silktim. Bana manalı
bir gülüşle gözlerimin içine dili olmayan cümleler bıraktı. Sonra da gözlerin-
deki kelimelere ses verdi. “Ömer, ben onu öyle iyi tanıyorum ki sen bana bir
kitap getir, binlerce kelimeye rağmen onun yazdığı cümleyi şıp diye bulurum.”

*Gel ya gel, direkt kalbime gel şöyle. Otur oraya, hiç çekinme. Mekân senin
zaten.*

Kalbimin hızını dengede tutmayı başardığımda Seyit Ali sol gözünü kısıtı
ve ardından Ömer’e dönerek, “Çok beğendim,” dedi. “Saklayacağım bunu.”

“Teşekkür ederim,” diye gülümsedi Ömer.

Seyit Ali resmi masanın üzerine koyduğunda üzerine de telefonunu bıraktı.
“O zaman ben size bir dondurma ısmarlayayım,” diye dikildi. “Ya da bir şeyler
yemeye gidelim mi?”

“Daha yeni bir şeyler içtik,” dedim düz bir sesle. “Dondurma olabilir ama.”

“Çok seversin, bilirim,” diye baktı gözlerime kısık kısık. Gülerek omzumu
silktiğimde Ömer’e döndü. “Nasıl seversin, Ömer?”

“Muzlu ve çikolatalı severim.”

“Tamam,” diyerek ayaklandığında Ömer onu durdurdu. “Ablama sorma-
dın ki?”

“Onun nasıl sevdiğini biliyorum,” dedi Ömer’in yanağından bir makas alıp
içeri geçtiğinde.

Derin bir nefes alıp kollarımı göğsümde kavuşturduğumda Ömer heyecan-
lanarak kendini öne çekti ve yüzüme bakarak, “Çok iyi biri değil mi abla?” diye
sordu. “Mesela hiç kızmıyor, kaşlarını çatmıyor ve sesini yükseltmiyor. Ben çok
sevdim onu.”

Bana olan yaklaşımına karşılık vererek masanın üzerinde duran küçük
ellerini sıkıca kavradım ve o güzel kahverengi boncuk gözlerine derin derin
baktım. “Bir çocuğa, bir insana nasıl davranılması gerekiyorsa öyle davranıyor.
Onu çok sev çünkü o buna değer.”

“Sen de seviyorsun değil mi onu?”

Kaşlarımı çatarak onu susturdum. “Bunu bir daha sesli bir şekilde dile ge-
tirme.”

“Tamam.” Anında yumuşadım ve elimi elinin üzerinden çekip saçlarını
karıştırdım. Ömer isyan etti. “Ya, saçlarımı rahat bırakır mısınız artık?”

“Hayır,” diye güldüm inat ederek.

Seyit Ali siparişleri verip tekrar masaya geldiğinde oturdu ve az sonra da
siparişlerimiz geldi. O dondurma yemeyecekti. Kendine baklava söylemişti.
Ömer dondurmasını yerken Seyit Ali bana dönerek, “Baklava ister misin?”
diye sordu.

“Yok,” dedim kafamı iki yana sallarken. “İyi böyle.”

“Sen bilirsin,” diyerek bir dilim baklavayı midesine indirdi. Birbirimize
bakarak önümüzdekileri yerken dünyanın en tatlı anını yaşadığımın farkına
vardım. Seyit Ali dudaklarındaki şerbeti yalarken elini bardağına götürdü ve
soğuk sudan birkaç yudum aldı. Bardağını masaya bıraktığında resmin üze-
rinde duran telefonu çalmaya başladı. Ekranda Teoman’ın adı belirdi. Seyit
Ali gözlerini devirerek, “Geç kaldı aramak için,” diye homurdandı. Sonra da
telefonu açıp kulağına götürdü. “Söyle!”

Teoman’ı duyamadım ama Seyit Ali şöyle dedi: “Bu seferlik ben yokum...”
Bize baktı. “Aynen, kardeşim. Müsait değilim... Ya tamam. Uzatma işte, ben-
siz devam edin... Kapat Teoman kapat.”

Seyit Ali bıkkınlıkla telefonu kapattığında, “Ne diyor?” diye sordum.

“Hâlî sahaya çağırıyor,” dedi. “Arada yaparız da.”

“Gidelim o zaman,” diye öne çıktım. Ömer’in parlayan gözleri, yüzüme
tuttuğu bir aynaydı.

Seyit Ali alnını kırıştırarak, “Ciddi misin?” diye sordu. “Bugünü beraber
geçirecektik.”

“Zaten beraberiz,” dedim gülerek. “Hem Ömer çok sever halı sahayı. Öyle değil mi Ömer?”

İkimiz aynı anda Ömer’i baktık. Utanarak, “Evet, çok severim,” dedi. “Çok gol atarım hatta.”

“Bak sen şu küçük golcüyü,” diye keyifle mınıldandı Seyit Ali. “O zaman gidelim, tamam.”

Seyit Ali telefonuna uzanıp Teoman’a haber verdiğinde biz de dondurmalarımızı yemeye devam ettik. Kısa süre sonra yola koyulduğumuzda emniyet kemerini takıp saçlarımı sıkışan yerden kurtararak, “Aslında Semih’i de mi çağır sak?” diye sordum. “Kaç gündür onunla da görüşemiyorum. Nasıl olduğunu merak ediyorum.”

“Sen onun bakıcısı mısın?” diye homurdandı.

Gözlerimi devirerek kafamı salladığımda, “Bilmediğin şeyler var,” dedim. “Sana sonra anlatırım ve bakıcısı falan da değilim, dostum o benim.”

“İyi peki,” deyip soluklandı sakince. “Ara onu, geçerken alalım ama çok beklemem, ona göre.”

“Aman, tamam ya,” diyerek telefonumu açıp Semih’e haber verdim ve kabul etti. “Kaç kişisiniz?” diye sordum gözlerimle yolu takip ederken.

Seyit Ali, “On iki civarı oluyor genelde,” cevabını verdi. “Tanımadığın insanlar da olacak yani.”

“Fark etmez.”

“Oynayacak mısın sahi?”

“Tabii ki,” diye güldüm. “Manyak şut çekerim.”

Güldü. “Neden hiç şaşırmadım acaba?”

“Harikayım çünkü.”

“Öylesin, öylesin.”

Ömer’in arkada sessiz sessiz bizi dinlediğini ama gülümsediğini de gördüm. Seyit Ali ona aynadan bakıp, “Ömer, sen hangi takımlıydın?” diye sordu. “Fenerbahçe demezsin umarım.”

“Fenerbahçe!”

Kahkaha attığımda Seyit Ali dudaklarını birbirine basturarak direksiyona hafifçe vurdu. “İki Fenerbahçeli arasında kaldım. Yazık!”

“Sana yazık asıl,” diye homurdandım. Çenemi sola doğru bükerek Ömer’e döndüm ve göz kırparak, “Biz en iyisiyiz, değil mi Ömer?” diye sordum. Kafasını sallamakla yetindi.

Seyit Ali gülerek, “Tamam ağlamayın tamam,” dedi.

Hayretle kendimi geri çektiğimde sırtımı koltuğa yeniden sabitledim. “Ağlayan biri varsa o da sensin ama neyse...”

Seyit Ali hiç oralı bile olmazken radyoyu açtı ve bir şeyler çalmaya başladı. Ben de camı açtım. İçeri dolan tatlı rüzgâr saçlarımın uçlarına eşsiz dokunuşlar bırakırken radyodaki şarkıya eşlik etmeye başladım. “Evi neredeydi?” diye sordu Seyit Ali, Semih’e kastederek.

“Şu ileriden sağa dön, ben tarif edeceğim sana,” dedim. Herhangi bir karşılık vermediğinde kafamın üzerinde görünmez birkaç ışık yandı. “Aslında Gökçe de gelse ya,” diye çıktım. “Hem ben tek kız olarak aranızda kalmamış olurum hem de...”

“Hem de Teoman’ın o boktan *ship* mevzusuna yer açılır, değil mi?” diye tamamladı sözlerimi ve sonra da Ömer’e aynadan bakıp kendini düzeltti. “Ömer, kötü söz kullanmak istemiyorum yanında ama arada kaçabilir ağzımdan. Kusura bakma, tamam mı abiciğim?”

Ömer, “Sorun yok,” dedi. “Ben etkilenmem ki.”

Seyit Ali gülerek ona göz kırptığında yarım kalmış meselesinin peşinden giderek gözlerini birkaç saniyeliğine gözlerime çevirdi. “Gökçe’nin gelmesini istemiyorum. Son zamanlarda Semih denen çocukla yan yana olmaları hoşuma gitmiyor.”

Kıkırdadım. “Dans bile ettiler ama sen bilirsin...”

Tükürür gibi duraksadı. “N-Ne dedin sen?”

“Hiç.”

“Ne demek dans ettiler?”

“Ya, uydurdum bir şeyler,” diye bastırdım anında ve bu muhabbeti kendi lehime çevirmek için elimden geleni yaptım. “Ayrıca o kız, evde sıkılmıyor mu hiç? Okul da bitti ve ben kız başıma kalmak istemiyorum. Anlıyor musun? Gökçe, anlaştığım tek kız, onu da elimden alma bari!”

Son cümlem somurtkan suratını çabucak tebessümlere boğduğunda gülmeye başladı. “Bak, kendin bile gülüyorsun şu duruma?” deyince ben de kendimi rutamadan güldüm.

“Kızların hepsi seni kuskaniyor, ondan iyi geçinemiyorsun sen,” dedi.

“Tabii ki öyle,” diye onay verdim sözlerine biraz ciddiyet biraz şaka karışımı ile.

Seyit Ali tebessümlerini frenlediğinde hafifçe yutkundu ve direksiyonu esnek bir hareketle sağa doğru kırıp, “Merak etme, tek kız değilsin,” dedi. “Timur’un kız arkadaşı da orada olacak.”

“Esra mı?” diye sordum şaşkınlıkla. Kafasını salladı. “Vay be!” dedim şaşkınlığım sürerken. “Bunu beklemiyordum.” Güldüm. “Acaba onunla kaç dakika arkadaş kalabileceğim?”

Güldü. “Biraz durgundur ama iyi kızdır. Bizimle pek takulmasa da iyidir yani. Onunla da anlaşılmazsan eğer kimseyle anlaşılmazsın bundan sonra.”

Daha büyük güldüğünde ona kötü kötü baktım. “Bana laf sokma çabası ya da küçümseme toplarına girmesse sorun yok, isterse canımı yiyebilir ama bunları yaparsa ben onun canını yerim.”

Seyit Ali sahte bir korku ifadesini yüzüne resmettiğinde Ömer’e baktı yeniden. “Ömer, ablanla aynı odada uyurken kendini tehlikede hissediyor musun? Hissediyorsan üç kere göz kırp, ben anlarım.”

Gözlerimi devirdim. “Manyak.”

Ömer, “Asla hissetmiyorum,” dedi. “O beni bütün tehlikelerden korur. Hem biliyor musun, onunla uyumak dünyanın en güzel şeylerinden biri.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. Ela gözlerini gözlerime değdirince kalbimi gördüm. Kalbimi okşayan minik eller, kalbimi almış adamın ellerine tutunurken buldum kendimi.

Yarım saat kadar sonra tüm ekip bir aradaydık. Yani ben ve Seyit Ali ön koltuklarda; Semih, Ömer ve Gökçe de arka koltuktaydı. Ömer, ikisinin arasında kalmıştı ve onlarla daha önce hiç tanışmamıştı. Yol boyu pek sohbet etmesek de yolunda gitmeyen bir şey yaşamadığımız için mutlu hissettiğimi söyleyebilirdim. En nihayetinde varacağımız yere geldikten sonra Seyit Ali arabayı uygun bir yere park etti, indiğimizde direkt Ömer’in elinden tuttum. Halı saha büyük sayılırdı ve Teomanlar oradaydı. Bizi görünce direkt elini kaldırıp güldü. “Kardeşim, böyle bir ekiple geleceğinizi bilseydik kırmızı halı sererdik lan!”

Seyit Ali onu umursamadan Ömer’in sırtına dokundu ve yüzüne eğilerek, “O, Teoman abin,” dedi. “Sakın onu örnek alayım deme, tamam mı?”

“Almam,” dedi Ömer saf saf.

Bu beni güldürdüğünde beraber sahadan içeri girdik. Gökçe yanıma geleerek, “Sen de oynayacak mısın cidden?” diye sordu.

“Ponpon kız olmaya hiç niyetim yok,” diye baktım ona. “Sonuçta resmi bir müsabaka değil, öyle değil mi? Birazcık eğlenmekten zarar gelmez.”

Gökçe tavrım karşısında direkt güldüğünde, “Harikasin,” dedi. “Sen var ya, benim hep sahip olmak istediğim arkadaş tipisin, Leyla.”

Şaşırdım. Seyit Ali ise benim yerime konuştu. “Sen de Neva’nın anlaştığı tek kız olabilirsin, Gökçe.”

Soğuk soğuk güldüm. “Mizah şöleni.”

“Hep diyorum, tip ve mizah aynı anda olmaz diye,” dedi Semih umursamaz bir sesle.

Seyit Ali yönünü ona çevirdiğinde gözlerini kısarak, “Kaşınma!” diye uyardı.

Semih onu ciddiye bile almazken ilerlemeye devam ettik ama oyun henüz başlamamıştı. Karşı kalenin yanındaki gölge alana ilerlediğimizde tanımadığım birkaç kişiyi gördüm, içlerinde Esra da vardı ve nihayet onunla tanışacaktım.

Yanlarına vardığımızda Teoman kollarını açarak Ömer'e yaklaştı. "Aman da aman, bu beyefendi de mi gelmiş?"

Ömer ifadesizce, "İyi de ben kundakta bir bebek değilim ki," dedi. "Niye böyle konuşuyorsun?"

Bu herkesi güldürdüğünde Seyit Ali gururlanarak Ömer'in saçlarını okşadı. "Aferin. İşte bundan bahsetmiştim."

Teoman bozularak doğruldu. "Oğlum, iki dakika çocukla çocuk olayım dedim, onun da içine ettiniz!" Sonra gerçeklikten uzak bir duruşla Ömer'e kaşlarını çatı. "Koçum, sen de aynı ablan gibisin. Başladın laf sokmaya!"

Ömer elimden daha sıkı tuttuğunda Seyit Ali tanımadığım arkadaşlarına selam verdi. Üç kişilerdi ve sanırım ikisini gözüm bir yerden ısıırıyordu. Yarıştan olabilirdi. Gözlerim Timur'un yanında duran Esra'ya kaydığında kafamı eğerek gülümseydim ve elimi uzattım. "Merhaba. Leyla ben."

Esra gülümseyerek ona uzattığım elimi kavradı. "Esra ben de." Tepeden sılcıca topladığı açık kahverengi saçları ve yeşile yakın gözleriyle hoş bir kıza benziyordu.

Cihangir saatine bakarak, "Hadi başlayalım o zaman," dedi. "Akşam var-diyam var benim!"

"Kardeşim, mal gibi koşup sonra işe gideceksen bok mu var da geldin?" diye konuştu Seyit Ali. "Git, dinlen lan!"

"Yok yok, iyiyim," diye geçiştirdi Cihangir toparlanarak. "Hadi grupları kuralım. Sana da forma getirmiştik zaten, soyunma odasına git, giy de gel," dedi Seyit Ali'yi kastederek. Sonra bizi dışarıda bırakarak erkekleri saydı.

İleri atıldım. "Beni de say, Cihangir!"

"Ne?" dedi şaşkınlıkla.

Teoman, "Evcilik oynamayacağız, abisi," diye dalga geçti.

"Korkma, Teo. Sert şut çekmem sana," dedim.

Arkadaki çocuklar buna biraz güldüğünde kızların da eşlik ettiğini gördüm. Teoman hiç bozuntuya vermeden, "Tamam be!" dedi. "Gel, oyna ama sırf kızsın diye acırsam namerdim."

Seyit Ali, "Yavaş lan," diye konuştu tok bir sesle.

Güldüm. "Teoman, sırf kızım diye bana acırsan var ya, o topu keserim."

"Yapar," diye onayladı Semih beni.

Cihangir yanındaki topu ayağıyla yukarı kaldırdı ve onu tutarak kendi etrafında döndürdü. "Azıcık eğleneceğiz o zaman... Hadi yazı tura yapalım. Madeni para versenize!"

Ömer direkt elini cebine attı ve çıkardığı bir lirayı Cihangir'e uzattı. "Bende var, abi."

Cihangir gülerek parayı aldığıında Gökçe biraz tereddüde elini kaldırdı. "Ben de oynamak istiyorum."

Teoman, "Gel abisi gel," dedi. "Bak, ben oyunda agresif olurum, acımam ona göre."

Semih kendine mâni olamadı. "Abi, füzeye atacaksan söyle. Biz de girmeyelim o zaman?"

Bu, Teoman'ı bir anda güldürmüştü çünkü niyet ettiği bir mevzu vardı, o yönde bir gelişme sezmişti. *Ah Teoman! O dansı kaçırdıktan sonra bu ne ki?* "Tamam, oğlum. Gökçe'ye acırım biraz, sen dert etme."

"Teoman!" diye sesini yükseltti Seyit Ali. "Yaran iyileşmiş olabilir ama oraya öyle bir şut çekerim ki komadan çıkamazsın! Şurada çocuk var diye küfür de edemiyorum, ellettirme kendini bana."

Teoman ağzına fermuar çekerken Gökçe, "Oynayabilirim değil mi abi?" diye izin istedi.

"Oyna, Gökçe," dedi Seyit Ali. "Sen hiç anlamazsın bu işlerden ama oyna hadi."

"Yok yok, güzel oynarım," diye güldü Gökçe sevinerek.

Cihangir elindeki madeni parayı gösterdiğinde, "Hadi oyun kurucuları seçelim," dedi. "Ben ve Seyit Ali diyorum, ne dersiniz?"

Teoman ağzının fermuarını açtı. "Biz neyiz, saksı mı?"

"He."

"Siktir lan!" Ömer'e bakıp mırıldandı. "Bak, ben ağzı bozuk bir insanım, gerçi buradaki abilerinin hepsi öyle ama dilim döndüğü kadar düzgün konuşmaya çalışacağım, tamam mı?"

"Benim için sorun yok," dedi Ömer sakın bir sesle. "Seni örnek almayacağım ki."

Teoman dışında herkes gülmeye başladığında Teoman'ın bakışları Seyit Ali'yi buldu. "Ne dedin lan el kadar çocuğa? Ona harika bir insan olduğumdan bahsetmeye bir yerin yemedi, değil mi? Kışkandı mı lan yoksa?"

"Boş yapma ya," dedi Seyit Ali uzak bir sesle. "Hadi başlayalım artık."

"Yazı mı tura mı?"

"Yazı," dedi Seyit Ali.

Cihangir parayı parmağında yukarı doğru fırlatıp avuç içinde karşıladığında tura çıkmıştı. Hiç beklemeden Teoman'ı aldı. Seyit Ali ise, "Neva," diyerek beni kendi yanına çekti. "Ama haberiniz olsun, Ömer de oynayacak bizimle. Doğal olarak ikisini birden seçiyorum."

Teoman, "Ya abi," dedi. "Küçücük çocuğun ne işi var sahada?"

“Ne ağladın ama sen de ya?” diye homurdandım. “Tamam, profesyonellik damarın kabardı ama eğleneceğiz sadece, Teoman. Hani senin en iyi olduğun konu var ya, oradayız! Anladın mı?”

Ömer, “Merak etmeyin, o kadar da kötü oynamıyorum,” dedi. “Hem bacaklarınızın arasından geçebilirim.”

Teoman ve Cihangir gülmeye başladıklarında Ömer’in yanğını sıkıtm. Cihangir takımına Timur’u aldı. Seyit Ali de Gökçe’yi. Takımlar tam olarak şöyle oldu: Seyit Ali’nin takımında ben, Ömer, Gökçe, Farih, Barış; Cihangir’in takımında ise Teoman, Timur, Semih ve Özgür vardı.

Özgür kıvrıcık saçlarını karıştırarak, “Yalnız biz biraz güçlü olduk sanki ha?” diye konuştu.

Seyit Ali, “Ne olacağı hiç belli olmaz,” diye mırıldandı. “Ben şu üzerimi bir değiştirip geleyim.”

Üzerimdeki kıyafetler oynamama pek de engel sayılmazdı. Seyit Ali soyunma odasına gittiğinde Gökçe ile kenara çekildik. Tabii Esra da oradaydı. Sırtımdaki çantayı kenara bıraktığımda ön kısımdan saç tokamı alıp saçlarımı toplamaya başladım. Esra, Timur’a dönerek bir şeyler söylediğinde Teoman omzuma dokunarak, “Sen ona *abla* de,” diye güldü. Esra’ya baktığımda bana bakıp, “Gereği yok,” dedi tebessüm ederek. “Esra diye seslenebilirsin.”

“Teşekkürler,” dedim bir şey demem gerekiyormuş gibi. Dişlerimi sıkarak Teoman’a döndüğümde, “Her şeye de muhalefetsin,” diye kızdım ona. “Bir yerinde dursana sen.”

“Tamam.”

“Tamam mı?” Teoman sakinliğini korurken, “Vay be!” dedim. “Şaşırdım.”

Gülerek göz kırptığında ayağına gelen topu Cihangir’e yolladı ve onların yanına koştu. Asla rahat durmayacağını ikimiz de biliyorduk. Gökçe ellerini sıkarak derince soluklandı. “Ben pek anlamam ama oynamak istedim,” dedi. “Acaba kenarda mı bekleyseydim?”

“Oynamak istiyorsan oyna, Gökçe,” diye söyledim yumuşak bir sesle. “Eğleneceğiz birlikte.”

Gülümsemediğinde telefonuna baktı ve gelen birkaç mesaja cevap verip ekranı kapattı. Saçlarımı sıkıca tepeden topladıktan sonra belimdeki gömleği çıkarıp çantamın üzerine koydum ama Esra az sonra saha dışına çıkacaktı. “İstersen ben göz kulak olurum?” diye sordu kafasını eğerek.

Gülümsemedim. “Çok sevinirim. Teşekkür ederim.”

“Ne demek,” diye gülümsemedi ve ayaklanarak Timur’un saçındaki küçük tüyü alıp attı. Esra hepimize başarılar diledikten sonra emanetleri alıp sahanın dışına, yani tellerin ardına geçip oturdu.

Beş dakika sonra Seyit Ali, sıfır kol ve dizlerinin üzerinde biten takımıyla sahanın dışına girildiğinde sırtımaya başladım.

"Abla, keşke biraz ısınsaydın," dedi Ömer oradan bana bakarak.

"Dert etme beni," dedim sakince. "Isınınca yoruluyorum ben."

"Ben de kendimi böyle teselli ediyorum!" diye bağırdı uzaktan Semih.

Gülerek, "Sus ya!" diye karşılık verdim.

Sonra takımlardaki oyuncuların sahadaki yerlerini kararlaştırdık. Kalede Fatih duracaktı. Biraz kalıplı ve güçlü duruyordu. Elleri de iriydi. Sanırım bunun için doğru bir tercihti. Onların kalesinde ise Semih vardı. Semih de okuldakinden sürekli halı sahalara gittiği için iyi oynadığından şüphem yoktu. Onlar kaleyi seçtiğinden oyunu biz başlatacaktık. Seyit Ali karşısında duran Barış'a topu attığında maç başladı. *Hayda! E kaldım ya ben!*

Neyse ki eğlenmek pahasına da olsa kazanmak ve kaybetmenin olduğu her kulvarda kazanmak için çaba harcayan bir ruhum vardı. Barış topu sürmeye devam ederken Teoman gelip onun ayağından topu aldığı gibi Cihangir'e şutladı. Cihangir topu müthiş kontrol ettiğinde direkt kaleye koşarak beklemeden şut çekti ama Fatih topu tutmayı başardı. Fatih zaman kaybı yaşatmadan topu sahaya yeniden gönderdiğinde onu kazanan ben oldum ve elimden geldiğince topu ilerlettim, yani bir otuz santim kadar... Seyit Ali'nin yardıma gelmesiyle Teoman daha kıvrak davranarak aramıza girdi ve topu hırslı ve hızlı bir şekilde sürerek sert bir şut çekti. Fileler de havalandı böylece. Kafamı öne eğerek dudaklarımı sarkıttığımda Teoman ıslık çalarak, "Bu daha ne ki?" diye bağırdı. "Ağlayacaksınız!"

Ömer ellerini beline koyarak Seyit Ali ve bana baktı. "Ağlamak istemiyorum ben."

Gülmeye başladık. "Teoman, boş konuşmayı sever," dedi Seyit Ali. "Nazar boncuğuydu o, bu maç bizim, meraklanma!"

Teoman koşarak yanımdan geçtiğinde iki parmağının ucunu önce kendi gözlerine değdirdi, sonra da bana göstererek, "Ağlayacaksın," diye homurdandı.

"Avucunu yala avucunu!" diye güldüm ona inat.

Beni taklit ederek uzaklaştığında Fatih takıma bakıp topu direkt Barış'a attı. Barış ve Seyit Ali aralarında paylaşmaya devam ettiklerinde Gökçe'nin manasızca oradan oraya koşusuna gülmeden edemedim. Ömer de koşuyordu. Ben pek koşmuyordum, daha çok savunma oyuncusuydum. *Bak bak, nasıl da profesyonelle bağladım iki dakika içinde?* Seyit Ali, Timur engelini aşınca direkt Semih ile karşı karşıya kaldı ve acımadan tam doksana sert bir şut çekip golünü attı. Buna sevinmeyip aksine karizmatik duruşundan ödün vermezken Ömer ellerini havaya kaldırıp zıpladı. Seyit Ali koşarak Ömer'in havada olan ellerine vurdu.

Oyun tekrar başladığında Semih topu Gökçe'ye attı, sanırım istemeden oldu. Teoman hemen bağırdı tabii. "Ulan, salak mısın sen? Gönül işini sokmayın oğlum şuraya!"

Timur, "Abi, başlayacağım senin işine ha!" diye koştu buraya doğru. O sırada Gökçe, çoktan kendi çabalarıyla topu bana atmıştı. Top ayağımda birkaç metre ilerledikten sonra Seyit Ali'ye göndermek istedim ama Timur buna mâni oldu. Timur topu sürerken koşarak önüne geçtim ama çok hızlıydı, topu almam için fırsat tanıyacağım sanmıyordum. Barış yardıma geldiğinde Cihangir de arkamda belirdi. "Ver lan ver," diye seslendi Timur'a.

Timur topu bacaklarımın arasından aşırıttığında Cihangir ayak uçlarında topu çok güzel kontrol edip bulunduğu yerden direkt kaleye şutladı ve gol oldu. Teoman keyifle ıslık çaldığında Barış, Fatih'e bağırdı. "Lan oğlum, bu kadar kolay yeme ya!"

"Azıcık oynayın siz de," diye kızdı Fatih.

"At topu at," dedi Barış hareketlenerek. Fatih sakince topu adrese teslim edercesine Barış'ın ayaklarına attığında arkasını döndü ve karşı kaleye yakın yerde duran Seyit Ali'ye topu havalandırarak yolladı. Seyit Ali topu yakalayarak bir metre ya koştu ya koşmadı. Teoman ceza sahası içindeyken müdahaleyi topa değil, ona doğru yapınca Seyit Ali dengesini kaybedip yere düştü.

"Hop hop!" diye bağırdım kendimi tutamadan ve koşarak yanlarına gittim.

Seyit Ali hafif bir acıyla bacağına kavradığında dişlerini sıkarak, "Senin ayağının ayarını sik..." diye küfredecekken yanı başında endişeli gözlerle onu izleyen Ömer'i görmesiyle hemen toparladı kendini. "Aban üzerime aban, mal herif!"

Teoman eğilip, "Bir şey var mı lan?" diye sorduğunda ondan önce ben eğildim ve bacağına dokundum. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi sakinleşerek. Kafasını kaldırıp Teoman'a baktı. "Penaltı bu."

Teoman sinirle güldü. "Siktir ya!"

"Ne siktiri lan, yavşak?" diye ayağa kalkmaya çalıştı Seyit Ali. Elinden tuttum ve ona yardımcı oldum. "Ceza sahası içindeyiz, kör müsün? Penaltı bu, beyler."

Timur, "Doğru karar," diye kabullendi.

Diğerleri de ses etmezken Seyit Ali birkaç adım sendeleyerek topun olduğu yere gitti ve Ömer'e bakıp onu yanına çağırdı. Ömer koşarak karşısında durduğunda topu onun ayaklarının önüne bıraktı. "Bu penaltı senin. Yap şovunu!"

"Semih, şimdi sıçtın lan," diye dalga geçti Teoman.

Ömer hiç kimseyi umursamadan ona gösterilen çizgiye ilerledi ve topu kendinden emin bir şekilde sahadaki çimlerin üzerine yerleştirdi. Onun gerisinde durduk. Elimi çenemin altına götürdüm ve heyecanla vuruşunu yapmasını bekledim. Semih kalede konsantre olmuş görünüyordu ama Ömer'i de hafife almıyordum. Ömer geriye doğru geldi, ciddi bir ifadeyle birkaç saniye topla baktıktan sonra koşarak topu kalenin sağ köşesine attı ve Semih yanlış

köşeyi tercih ettiğinden gol oldu. Ömer golü attığında havaya zıpladı ve bize dönerek güldü.

Ellerimi birbirine vurarak gittim ve ellerine *şak* yaptım. "İşte bu!"

"Gol artım, abla!" dedi içi içine sığmazken.

Her şey sıcaklığına yaşanırken Seyit Ali bir anda dizlerinin üzerine çöktü ve sırtını ona dönerek, "Atla, koçum," dedi. Ömer duraksadı ve ne yapacağını bilemedi. Gülümsedim ve ona yardımcı oldum. Ömer'in belinden tutup havalandırdığımda bacakları Seyit Ali'nin boynunu sardı ve küçük elleri de Seyit Ali'nin ellerine tutundu. Seyit Ali, Ömer'i omuzlarına almıştı. Sıkı sıkıya tuttuğu ellerdeki güvenlikten emin olduğunda güçlü bir şekilde ayağa kalktı ve sahanın içinde koşmaya başladı. Ömer kocaman kahkahalar atıyordu. Saçları rüzgârda savrulurken gülüşleri de o rüzgârda katlanıyor, büyüyordu. Seyit Ali de onunla birlikte eğleniyor, onu güldürebildiği için kendi de mutlu hissediyordu. Tanıdığımдан böyle hissediyordum. İkisini de çok iyi tanıyordum.

Sahanın içinde koşmaya devam ettiklerinde Teoman onlara bakıp, "Kız kardeşlerimi özledim," diye konuştu. "İkisi de başımın belası ama özledim işte."

"Merak etme," dedi Timur, Teoman'ın koluna dokunurken. "Bir haftaya kalmaz yanlarındasın zaten."

Teoman güldü. "Gittiğim gün geri gelmek isteyeceğimi bilmiyormuşum gibi bok gibi dram kasıyorum burada."

"Bu yaşadığın dram değil, emin ol," diye söylendim durgun bir sesle gözlerimi Seyit Ali ve Ömer'den ayırmazken. *Ömer...* Serhan'ın ona yapamadığı abiliği, ona veremediği sevgiyi daha yeni tanıştığı bir adamdan görmüştü. Çok mutluydu. Ömer daha önce bu kadar büyük kahkahalar atmamış, daha önce hiç böyle mutlu olmamıştı ki... Soruyorum kendime; *Serhan mı onun abisi yoksa bir tek adını bildiği Seyit Ali mi?*

Birkaç dakika sonra yeniden maça döndük, on gol atan takım kazanınca maçı bitirecektik. Bir süre sonra goller atılmış, maç bitmişti ve biz kaybetmiştik ama olsun, az önce dünyanın en güzel şeyini kazanmıştım ya, alacağım hiçbir mağlubiyet beni üzemezdi. Ben az önce kardeşimin şen kahkahalarını ve mutluluğunu kazanmıştım. *Belki de onunla ilk defa tanışmıştım.*

Kendimizi çimlerin üzerine attığımızda Esra da yanımıza geldi ve bize su uzattı. Teoman sırtını çimlere verdiğinde dizlerini havaya dikerek, "Acıktım," dedi. "Bir dürüm söyleyelim!"

Barış, "Hallettik, geliyor," dediğinde Teoman, "Hayallerimin gerçekleşme hızına bak be!" diye güldü.

"Ne şans amal!"

"Yalnız nasıl yendik sizi?" Teoman kafasını bize çevirerek yüzüne dokunan güneşe aldırış etmeden keyifle konuşmaya başladı. "Ağlatacağım falan diydünüz, ne oldu?"

Seyit Ali, "Lan, bir zahmet kazanın," dedi. "Biz de sekiz gol attık, az değil ona bakarsan."

"Evet, birini ben attım," diye güldüm.

Teoman, "Faul yapmıştın ama neyse," dedi.

"Ağla!"

"Sen önden buyur!"

Omzumu silkerek Ömer'e baktım. Bağdaş kurmuş bir hâlde yerdeki çimlerle oynuyordu. Birtakım konuşmalar başladığında Fatih ve Özgür, bize veda ederek gitti. Mühim bir işleri vardı sanırım. Üzerimde hissettiğim bir yorgunluk vardı ama hâlimden memnundum. Gökçe, "Ellerimizi yıkamayacak mıyız?" diye sordu. "Pis pis yemek yiyemeyiz."

Teoman gözlerini kısarak ellerini alına koydu ve gökyüzünde bir şeyler aramaya başladı. "Bir yerden bir ses geliyor, siz de duydunuz mu?" Duraksadı ve Gökçe'yi bularak şaşırıldı. "Aaa! Gökçe'ymiş ya bu! Neredeydin sen? Sahada göremedim seni."

"Körsün o zaman," dedi Gökçe. "O kadar da kötü oynamadım üstelik." Herkes sustu. Gökçe, kendini kötü hisseder gibi olduğunda abisine baktı. "Öyle değil mi abi?"

Seyit Ali, "Gökçe. Tamam, abisi," dedi. "Herkes her işte başarılı olamaz."

"Doğru," diye konuştu Teoman. "Herkes bir ben olamaz."

"Senden bir tane var zaten, ikincisi bu dünyaya fazla."

"Haklı bir isyan."

Cihangir kimseyi umursamadan çimlerin üzerine uzandığında Timur ve Esra da sessizliklerini koruyordu.

Zor da olsa oturduğumuz yerden kalktık ve ellerimizi yıkadık. Fakat sahanın çevresinden ayrılmadık. Gölge bir alan bulup çimlerin üzerine bağdaş kurduk ve gelen siparişleri açıp yemeye başladık. Ömer'in ayranını açıp önüne bıraktıktan sonra dürümünden bir ısırık alarak gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Seyit Ali'yi bana bakarken buldum. "Acıkmışsın," dedi sessizce.

"Çok."

Gülümsedi ve bakışlarını Ömer'e çevirdi. Ömer'e bakarken yüzünde bir durgunluk sezmiştim. Ne zaman bakışlarını ona çevirse gizlemeye çalıştığı ama benim ne olursa olsun yakaladığım bir derinlik vardı. Bunu sevip sevmediğimden bile emin değildim. Ruhuma aynı anda hem denizin esintisini hem de fırtınasını yaşatmış gibiydi.

Birkaç saat çimlerin üzerinde muhabbet ettikten sonra gitme vaktimiz gelmişti ve hava karanyordu. Seyit Ali önce Gökçe ve Semih'i bıraktı, sonra da bizi. Evime her zamanki mesafede durduğunda, "Teşekkür ederiz," dedi Ömer

henden önce davranarak. "Ama ben kendi adıma daha büyük teşekkür ederim. Çok güzel bir gün geçirdim, abi. Hiç unutmayacağım."

Seyit Ali yan dönerek Ömer'in yanağından bir makas aldı. "Sen ne zaman sıkılırsan ahlana söyle, ben seni hep mutlu olacağın yerlere götürürüm. Bir sürü anımız olur, tanıam mı?"

"Olur," dedi Ömer ve birkaç saniye bekleyip utangaç bir sesle fısıldadı. "Şey... Bir kere yanağından öpebilir miyim acaba?"

Ömer'in bu isteği, bana hayatımda duyduğum en masum soruyla yüzleşmemi sağladığında Seyit Ali kendini biraz öne çıkararak, "Tabii ki," dedi ve yanağını çevirdi.

Ömer usulca gitti ve Seyit Ali'nin yanağından bir kez öpüp geri çekildi. "Tamam, bitti."

Gülmeye başladık. Ömer utanmaya devam ederken geri çekildi ve arabanın kapısını açmaya çalışarak, "Ben önden ineyim, abla," dedi. Arkamı döndüğümde çoktan kapıyı açmış ve indikten sonra da kapatmıştı.

Şaşkınlıkla önüme döndüğümde Seyit Ali, "Çocuk bile biliyor," dedi.

"Neyi?"

"Beni öpmen için bizi yalnız bırakması gerektiğini."

Kıkırdadım. "Kesin ondan zaten."

"Tabii ki ondan."

Omuzlarımı düşürdüm ve hiç uzatmadan gidip dudaklarından bir sefer öperek geri çekildim. Utanç duygusu olmadan ela gözlerine yakından bakıp, "Teşekkür ederim," dedim. Sesim toktu. Sesim minnetle doluydu. "Emin ol, bu ona çok iyi geldi. Bana da öyle. Ona bu mutluluğu yaşattığın için teşekkür ederim, Seyit Ali. Gerçekten."

"Bana teşekkür etme bir daha," dedi sakince. "Kendimi kötü hissediyorum."

"Kendini kötü hissetmen için söylemedim ki."

"Biliyorum ama sen söyleme yine de tamam mı?" diye sordu. Gözlerimle onu onayladım. Eklledi. "Ömer ve sen her şeyi hak ediyorsunuz. Sana temin ederim ki onu ve seni çok daha mutlu edeceğim anlar yaşatacağım çünkü buna benim de ihtiyacım var. Sizinleyken kendimi iyi hissediyorum."

"Tamam," dedim uykuya dönük bir sesle. "Söylemem."

"Teşekkür ederim," dedi.

Sonra ikimiz de güldük.

Bazen bir yanımda onu severken her an kaybetme korkusu yaşıyor, bazen de bir yanımda onunla birlikte kaybol diye haykırıyor ama sanırım ikisi de farklı tat veren hislerden oluşuyor. Sevmek böyle bir şeymiş demek ki... İnsanda ne akıl ne de mantık bırakıyor.

Ömer ile el ele evin yolunu tutmaya başladık. İkimiz de konuşmuyorduk ama çok mutluyduk. Ömer bunu hiç saklamıyordu. Olması gereken de buydu ya zaten. Gök üzerimize lacivert örtüsünü örtmek üzereyken sakin adımlarımızla evimizin olduğu sokağa çıktık ve ilerledik. Sokak lambaları yanmıştı ama sokakta kimse yoktu. Sessiz yollarda birkaç araba geçip gidiyordu sadece. Az sonra önünden geçtiğimiz çöp varilinin kenarından önümüze bir kedi çıktığında irkildik ve geri çekildik ama sonra gülmeye başladık. Bugün ne yaşıyor yaşıyor ikimiz de gülüşlerimizi özgürce haykırabilecektik.

Kafamı kaldırıp derin bir nefes aldığında evimizin önünde duran bankı gördüm. Boştu ve biraz daha ilerdik fakat evimizin kapısının önü boş değildi. Serhan kapıda bekliyordu. Kaşlarını çatıyordum çünkü tavrını sevmemiştım. Sakin gibiydi ama değildi de sanki, anlayamadım. “Abla,” dedi Ömer fark ederek. “Abim, bizi mi bekliyor?”

“Sanırım,” dedim sessizce. “Sen direkt içeri geç, tamam mı?”

“Sana kızacak mı yoksa?”

“Kızmaz,” diye gülümsemeye çalıştım. “Sen içeri geç ve resim yapmaya başla.”

“Olur,” dedi Ömer çaresizce. Başka bir şansının olmadığını biliyordu çünkü o benim sözlerimi dinlerdi. Elini daha sıkı tutarak yürümeye devam ettiğimde bankı geride bıraktık ve kapıya doğru ilerledik. Serhan merdiven basamağının en üzerinde elinde telefonuyla beklerken gözlerindeki sakinlik yutkunmamı sağladı ama korkum yoktu. Dudaklarımı ıslatıp kafamı öne eğerek yanından geçeceğim vakit bir adım sağa kayıp önümde dikildi. Gözlerine bakmadan çekilmesini bekledim. “Neredeydiniz bu saate kadar?” diye sordu.

“Annem biliyor, Ömer’le gezdik.”

Ömer direkt, “Evet, abi,” dedi. “Ablamla biz...”

Serhan, “Sen bir konuşma, abiciğim,” dedi Ömer’i susturarak. “Bu soruyu ablana sordum ben.”

Derin bir nefes alıp onun bu sakinliğine kendi sakinliğimle yanıt verdim. “Söyledik ya işte. Ömer’le gezdik biraz, vaktin nasıl geçtiğini anlamamışız. Kardeşimle vakit geçirmem suç mu?”

“Yanınızda başkaları da var mıydı?”

“Yoktu.”

“Yalan söyleme bana!”

“Söylemiyorum,” dedim sakince. Yüzümü buruşturarak bir adım daha atmaya çalıştım ama buna mâni oldu çünkü söylediğim hiçbir şey onu tatmin etmiyordu. “Çekil önümden!” Gözlerindeki sakinlik usul usul yok oluyordu. Tekrarladım. “Çekil önümden. Hesap soracaksan da evde sor, kapı ağzında ne bu böyle?”

“Bana düzgün bir cevap vermeden içeri girmeyeceksin!”

“Sıktın artık gerçekten. Ömer’le gezdik diyorum, eğlendik. Yemin mi ediyim?”

“Alışkınsın zaten yalan söyleyip yeminler etmeye.”

“Ne diyorsun ya?”

Direkt yüzüme konuştu. “O herif de vardı değil mi yanınızda?”

“Yoktu,” dedi Ömer sesi titrerken. “O abi yoktu. Biz...”

Gözlerimi sertçe kapattığımda Serhan omuzlarını düşürerek eğildi ve Ömer’in saçlarını okşadı. Ömer’in korkudan titreyen ellerini tutmaya devam ettükçe kendi gücümü yitirmeye başlıyordum. “Benim kimden bahsettiğimi anladığına göre sen de onu tanıyorsun demek ki?” diye sordu Serhan muazzam bir sakinlikle.

Ömer kafasını iki yana salladığında, “H-Hayır,” dedi. “Abi, ben ablamı korumak için öyle...”

Serhan, Ömer’i susturdu. “Şşşt! Tamam, abiciğim. Onu korumana gerek yok, ben ona kötü bir şey yapmayacağım ki.”

“Yemin eder misin bunun için peki?” diye sordu Ömer.

Artık ben de titriyordum.

Serhan asla bunun cevabını vermezken Ömer elimi daha sıkı kavradı. “Abi, vallahi biz çok eğlendik. Onun bir suçu yok ki. Sonuçta hepimiz kardeşiz. Neden böyle yapıp ona kıızıyorsun ki? *Bana kızsana biraz da!* Ben gitmek istedim, o da beni götürdü. Annem de biliyor. Abi... Bak, sana söz veriyorum. Bir daha gezmeye gitmeyeceğim ama ablama kızma, tamam mı?”

Kendimi tutamadım ve bağırdım. “Şu çocuğa bu cümleleri kurdururken hiç utanmıyorsun, değil mi?”

Serhan beni duymazlıktan gelerek Ömer’in saçlarından okşadı ve öpüp ellerini yanağına koydu. “Hadi sen içeri geç.”

“Abi,” dedi Ömer yalvarır gibi. “Lütfen ablama...”

“Ömer, içeri geç!”

Ömer yüzünü bana çevirdiğinde gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açtım. Elimi sıkı sıkıya tuttuğu elini parmağımla sevdikten sonra, “Geleceğim birazdan,” dedim. “Odanın kapısını da kapat, tamam mı?”

Ayakkabılarını çıkarıp içeri geçti ve kapıyı açarak odaya girdi. Kapatmadan önce kapı aralığından bana masum masum bakıp birkaç saniye bekledikten sonra gülümsedim ve ona öpücük yolladım. Ömer gülümseyemedi, sonra da kapıyı kapattı.

Sırtımdaki çantanın kemerine tutunup bir ayağımı merdivenin alt basamağına atıp, “Eee?” diye sordum boş boş. “Hangi yanağımanı gözüne kestirdin?”

Serhan bana düz düz bakıyordu.

Sıkıldım. Sıkıntıyla da ofladım. "Of, hadi söyle de sen de kurtul, ben de!" Sağ yanağını çevirdim. "Bak, istersen buraya şöyle okkalı bir tokat atabilirsin." Alayla gülüp fısıldadım. "Götün yerse bir at da gör ebeninkini."

Soluklandı ve kara gözlerini kısarak elindeki telefonun kilidini kaydınp bir fotoğraf açtı. Sonra da fotoğrafı tutup bana gösterdi. Gördüğüm şey şuydu: *Ben ve Seyit Ali yarış alanındaız ve motorun başında bekliyoruz. Elim onun yücünde, onun eli de benim belimde... Gülüyoruz ve mutluyuz.*

Hiçbir şey söylemeyip tepki vermezken Serhan telefonu elinde tutmaya devam ederken, "Ne bu?" diye sordu.

"Güzel bir fotoğraf," dedim onun gibi sakince. "Bana da atsana, telefonumda dursun."

Serhan'ın buz gibi bakışlarında artık gürültüye gebe bir sessizlik var olmaya başladı lakin onu umursamadım. Önünden geçip gittiğimde bir adım ya attım ya da atmadım fakat evin içine girmiştim. Tam kapının eşiğinde kolumdan sertçe tutup beni kendine çevirdi. Kolumu kırmak ister gibiydi. Yüzümü ekşit-tim. "Acıyor," diyebildim.

"Daha çok acıyacaksın," dedi Serhan sessizliğini bozarken. Telefonu umur-samadan kenardaki askılığa bıraktığında canımın acısı artmaya başladı ama bu sadece benim umurumdaydı. "Senin gidişatın ne olacak böyle?" diye sordu. "Sen benim başıma bela mı açacaksın, kızım?"

"Açmam, merak etme."

"Ne yapayım ben şimdi sana!"

"Kolumu bırak önce," diye sızlandım. Bırakmadı ve daha sert sıktı. Dayanamayıp onu ittiğimde kolumu ondan kurtardım ama beni bırakmadı. Ona söylemek istediğim şeyleri bekliyordu ama söylemeyecektim. "O fotoğrafı kim gönderdi sana?" diye sordum.

"Başlarım fotoğrafına şimdi!" diye haykırdı. "Nesin lan sen? Ne oldun benim başıma? Bacak kadar boyunla hangi ortamlarda geziyorsun sen? Kiminle gezip tozuyorsun, cevap ver bana!"

"Yanlış bir şey yapmıyorum."

"Beni delirtmek için mi böyle konuşuyorsun?" diye devam etti. "Allah bilir, bekâretini de kaybetmişsindir sen! Tabii daha önce kaybetmediy..." Cümle-sinin devamını getirmesine müsaade etmeden ona öyle sert bir tokat attım ki elim acıdan kanayacaktı resmen.

Avuç içim kupkırmızı kesildiğinde soluğum da benim boğazımı kesecek raddede-ydi. Serhan'ın yana düşmüş suratına baktığımda neredeyse tüm par-maklarımın izini görebiliyordum. "Seni asla affetmeyeceğim," dedim. "Seni hiçbir zaman affetmeyeceğim!"

Serhan yüzünü kaldırmazken sinirle arkamı döndüm. Beni yeniden kendine çevirdiğinde aklını kaybetmişçesine bakmaya başladı. Annem içeriden uyuklu gözlerle yanımızda belirdiğinde, "Ne oluyor yine?" diye sordu.

Güldüm. "Yok bir şey, sen geç içeri, uyumaya devam et."

"Ne mi oluyor?" diye sordu Serhan bağıarak. "Kızın artık eskisi kadar masum değil."

"Benimle düzgün konuş!"

Annem kısa ve karışık saçlarını karıştırarak ikimizin de onu görebileceği bir yere gelip, "Bırak kardeşinin elini," dedi Serhan'a. "Abuk sabuk laflar etmeyi de bırak."

Serhan, "Bırakayım da kızını hepten sokaklardan toplayalım yani, öyle mi?" diye bağırdığında ona vurmak istedim ama bu sefer başaramadım ve tokadı yiyen ben oldum. Yüzüm sağa doğru düştüğünde elim de yüzümü takip etti ve vurduğu yerin üzerine kapandı. Kendimi sıkı sıkıya tuttuğumda gözlerime gelen o bir damla yaşı yok ettim. Elimi yüzümden çekerken inip kalkan göğsüme inat sakın kalmak için kendimle ufak bir mücadele başlattım ama kaybettim. Hem de ne zaman biliyor musunuz? *Dudağımın kenarındaki kanı hissedip babamın korku dolu gözlerle buraya doğru geldiğini gördüğümde.*

"Baba?" diyebilirdim hayatımdaki en cılız ses tonuyla.

Babam beni böyle görünce olduğu yerde kaldı ve ne diyeceğini, ne yapacağını bilemedi.

Serhan, babamın geldiğini görmemişti ama annem görmüştü. Dudaklarındaki âcizlik ve titremeler acımı katlarken babam dev bir gürültüyle içeri girdi ve hızla beni kenara çekerek Serhan'ın yakasına yapıştı. Tişörtünün yakasından öyle bir kavradı ki onu öldürecek gibiydi. "Sen... Sen kardeşine nasıl el kaldırıyorsun? Sen ona nasıl vurabiliyorsun, şerefsiz!"

Serhan kendini çekmek istediğinde annem yutkunarak bir şeyler yapmaya çalıştı ama yapamadı. Babam öfkeden deliye dönmüştü. "Nasıl yaparsın bunu lan?" diye bağırdı. "Kız kardeşin o senin! Eşek kadar adamsın bir de it herif!"

"Bana laf anlatacağına git de kızının ne boklar yediğine bak," diye çekti ellerini babamın üzerinden Serhan. *Evde bir deprem vardı ama çatlayan duvarlar değil, bizlerdik. Evde bir deprem vardı ama sallanan eşyalar değil, bizlerdik.* Serhan vakit kaybetmeden telefonuna uzandı ve az önceki fotoğrafı babama gösterdi.

Babam gördüğü fotoğrafı umursamadan, "Ne var bunda?" dedi. "Ne yapmış? Ne var bu fotoğrafta?"

Serhan hayretle ve sinirle gülerek, "Siktir lan!" dedi. "Kızın hepimize yalanlar söylemiş, kendini kaybetmiş, bu ne rahatlık!"

Babam bu sırada Serhan'a okkalı bir tokat attı. Yerimde sarsıldım. Yerimde duramıyordum ama babamı da durduramıyordum. Serhan ellerini yumruk

yapmış, kenedini zor tutmaya çalışırken babam sert sözlerle bana döndü ve ellerini yüzüme koydu. "Ah bu kızım!" diye fışkırdı. "Niye köylemedin bana, Nave? Niye bunu sakladın henden?"

Çocukların doldu. Babamın yüzüne bakınca korkuyor ve ondan sakladığımı şeyler için kendimden utanıyordum.

Babam direkt elimi tuttuğunda, "Ömer nerede?" diye sordu. "Bu lanet olan yerde bir dakika bile bırakmam sizi."

Babam elimi bırakmadan odamıza doğru yöneldiğinde karşısında dikilen kişi annem oldu. Yıllar sonra ilk kez bu kadar yakına ve göz göze gelmişlerdi. "Çekil önünden!" diye bağırdı babam. "Senin gibi anne olmaz olsun!"

"Ömer'i alamazsın," dedi annem sert bir sesle. "Leyla'nın da velayeti bende ama o büyüdü artık, seninle gidebilir." Kaşlarını otoriter bir şekilde yukarı kaldırıp indirdi. "Ömer'i vermem!"

"Öyle bir alırım ki," dedi babam onu yok sayarken.

Annem pes etmedi ve onun içeri girmesine mâni olarak önünde durdu. "Alamazsın. () burada mutlu, onun burada bir hayatı var ve benimle kalacak."

"Mudu mu?" diye sordu babam şaşkınlıkla. Beni gösterdi. "Bak, iyi bak. Kızının suratına bak. () adi herif, elini kaldırırken hiçbir şey yapmadın, değil mi? Bu kadarıyla da sınırlı değil, öyle değil mi? Allah bilir ya, kim bilir daha neler yapmışsınızdır!"

Annem, "Ömer'i alamazsın!" diye tekrarladı. Hiçbir şeyi duymuyor ve umursamıyordu. Bildiği tek şeyi konuşmaya ve savunmaya devam ediyordu.

"Alacağım," dedi babam üstüne basa basa. "Evlatlarımı buradan kurtaracağım. Gerekirse yüz tane dava açar, kazanana kadar uğraşırım! Ömer'i de Leyla'yı da burada bir dakika daha bırakmayacağım."

"Ömer'i vermem diyorum!"

"Çekil," dedi babam elimi sıkıca tutmaya devam edip annemi geride bıraktığında. Sonra bir ses, bir cümle köyledi ve bizi durdurdu. O sırada odanın kapısı aralandı ve Ömer ağlamaktan kızarmış gözleriyle korkarak bize baktı. Biz de ona. Bir şey diyemedik, bir adım ileri gidemedik zira bu evde bugün bir deprem olmuştu ve altında kalarız biz olmuştuk. Bu evde bir deprem olmuştu ve depreme sebep olan annem, yığılmalarda şu cümleyle bir enkaz oluşturdu: "Ömer, seninle gilemez çünkü onun babası sen değilsin."

DERİN DUYGULAR DÖKÜMÜ

Geyreklerin yüzüne takılan her maske, altında yalan bir beden barındırır.

Doğrularla yaşadığımı sandığım yalanların altında daha kaç kez ezileceğim?

Çoğu anne, evladını ninnilerle uyutur, masallarla büyütürdü. Çoğu anne, evladını tüm kötülüklerden korur, herkese karşı savunurdu. Çoğu anne, evladı için yapar, onun için ölürdü. Annelik böyle bir şey olmalıydı, öyle değil mi? Cenneti ayaklarının altında taşımanın bedeli buyur annelik varfı ayaklar altına alınmamalıydı. Benim annem, evladını ninnilerle uyutmadı, yalanlarla büyüttü. Benim annem, evladını kötülüklerden değil, kendinden koruyamadı. Benim annem, evladı için yaşamayı değil, onu bile yaşatmayı başaramadı. Annelikse bu yaptığı, evladını her koşulda savunmasız bırakmış, çoktan gözden çıkarmıştı.

Anneler ve evlatları. Çok isterdim bu cümlemin hakkını verebilmek, çok isterdim bu cümleyi gururla söyleyebilmek... Ama bizim annemiz acıdan, utançtan ve hüzünden başka bir şey vermedi bize.

Bazı cümleler vardır, hiçbir silahın yapamadığını yapar ve mermi bile kullanmadan direkt kalbi hedef alır, öldürür.

Ölmüştük. Mermiyle değil, tek bir cümleyle.

"Onun babası sen değilsin."

Babam elimi sıkı sıkıya tutuyordu. Ellerimizin daha önce hiç bu kadar sıkı sıkıya tutunduğunu hatırlamıyordum ama hiç bu kadar terleyip titrediğini de. Gözlerimin yangınına sıçramış o ateşte Ömer'e baktım. *Ağlıyordu.* Ağlarken bile kendinden, bizden saklanıyordu. Kapının arasından bakan o yaşlı gözlerine baktıkça kendi kızaran gözlerimden utanmıştım. *Utanması gereken kişi ben değildim ama utanç, bir çocuğun ıslak kirpikleri karşısında çaresiz kabmaksa eğer utanan da bendim.*

Ömer minik ellerini kıpkırmızı olmuş ıslak gözlerine götürdüğünde yutkunamadım bile. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Zaman durmuştu ama acı bakıydı. *Acıya doğmuştum ben.* Babama baktım usulca. Gözleri, Ömer'in gözlerinin üzerindeydi. *Canım babam, bu bir yangınsa eğer kül olan sen olma diye su olur söndürürdüm o ateşi.*

Elimi tutan ellerin varlığını daha sert ve baskın hissettiğim anlarda annem ağzundan çıkmış olan kelimelerin devamını söylemeye hazır gibiydi ve bunun için ufak bir girişimde bulundu ama babam onu öyle bir susturdu ki bu bir cevaptan ziyade bir ağız payıydı. "Sus!" Sesi sertti, sesi bizden başka her şeye ve

herkese serretti. "Daha fazla utandıрма evlatlarımı. Oğlumu, kızımı üzme! Suç, daha fazla çirkinleşme!"

Hayatımın bir anını yok etmek, yaşamamış olmayı dileyeydim kesinlikle bu an olardı. Ama hayat, en güzel anılarımı doldurabileceğim bir defterse acıyı girip, mutluluğu finale yazmayı istardım. Babamın asla yıkılmaması, o hayal kırıklığı, öfkesini, içinde bastırduğu her neyse bunu dışarı yansıtmamaya çalışması, işte tam da burası denkti Ömer'in gözyaşlarına. Onun gözyaşları, babamın ağlayamayan gözleri olmuştu. Ömer ise hâlâ titriyordu. Babam elimi bırakmadan bir anda dizlerinin önüne çöktü ve diğer kolunu açıp, "Ömer," diye seslendi ona. "Buraya gel, babacığım."

Gelemiyordu ama gelse ilk ben serilirdim yollarına ayakları acımasın diye. Babam bekledi. Babamın elini daha sıkı tuttum çünkü ihtiyacı olan tek şey buydu. Babam kolunu bir an için bile oynatmadı çünkü Ömer'i bekliyordu. Ömer korkuyor, çekiniyor ve kendini gizliyordu.

Kimse konuşmadı, kimse hareket etmedi. Dakikalar bazı anlar için ne kadar kısaydı şu an bizim için bir ömre bedeldi. Ömer bizi ağlarken görürse daha çok ağlardı. Biz onun gücüyduk, gücünü onda bırakacaktık. "Ömer," dedi babam bir sefer daha.

Fakat Ömer durdu. Elini kapının kolundan indirdi, ıslanmış yanakları ve gözleriyle uzun uzun babama baktı. Babam sabaha kadar kolunu kapatmadan beklerdi ama Ömer daha fazla dayanamadı, babamı yıkmadı, babamı mahvetmedi. *Canım Ömer, canımın içi kardeşim...* Yaralanmış ayaklarıyla öyle bir koştu, öyle bir sarıldı ki babama, hiçbir şeyin bu kadar bağlı olduğuna şahit olmamıştım. Ömer kollarını hızla babamın boynuna sardığında yüzünü onun boynuna gizledi ve ağlamaya başladı. Babam direkt kolunu onun bedenine sarıp saçlarından öptü. "Şşşt!" diye sakinleştirmeye çalıştı ama sesi o kadar içine göçmüştü ki annemin ve Serhan'ın onca gürültüsü bu kadar gür çıkmamıştı. Babam, Ömer'in sırtındaki elini onun saçlarına taşıyarak aceleyle fısıldadı. "Biriçiğim benim. Canım oğlum benim. Ağlama babacığım ağlama."

Ağzımda bir kan tadı hissettim, meğerse ağlamamak için ısırduğım dudaklarımdanmış gelen. Ömer sanki birileri gelip onu alacakmış gibi babama sıkı sıkıya tutunduğunda babam ona daha çok sarıldı. Benim elimi asla bırakmadı, onu da kendinden sakınmadı. Bu ne kadar sürdü bilmiyorum. Zaman şu an anlaştığım en kötü şeydi. Babamın gözleri beni buldu. Ağlasa belki daha çok üzülürdüm. Ağlasa belki daha az üzülürdü. Yutkundum. Bana doğru konuşacak gibi olduğunda erken davranan ben oldum ve elimi elinden ayırıp Ömer'in sırtına yerleştirdim. Üzerine eğilerek, "Onu buradan çıkar," dedim. "Lütfen onu buradan çıkar, baba."

"Benimle geleceksin."

"Geleceğim," dedim kafamı sallarken. "Ama onu buradan çıkar."

Babam bana güvenirdi ve öyle de oldu. Ömer'i kucakladığı gibi çıktı evden, daha fazla kimseye bakmadan çıktı bu enkazın altından.

Annem yere bakıyordu. Kafasını hafifçe eğmişti ama asla utandığını sanmıyordum. Sevgim bitmez sanıyordum, annemi sevmeyi nasıl bıraktım bilmiyordum. Hoş, hâlâ bilmiyorum çünkü şu an anneme değil, tanımadığım bir kadına bakıyorum. Ağır ağır hareket ederek karşısında dikildim. Kafasını kaldırdı zira gözlerimle görünmez bir el olmuş, onu çenesinden kavradığım gibi yüzüme odaklamıştı. *Nasıl bu kadar kalpsiz olabiliyordu?*

Derin bir nefes aldım.

Ama bir şey yapmam gerekiyordu.

Bu onun ayıbını kapatmaya yetmezdi belki ama en azından içimdeki yangına merhem olurdu.

Ve yaptım.

Annemin yüzüne tükürdüm.

Gözlerini hızla kapattığında kalbimin kapakçıkları açıldı. Annemin yüzüne eğilerek bakarken elimi arkaya götürdüm ve Serhan'ı durdurdum. Annem gözlerini ağır ağır açtığında bir şeyler söyleyecek gibi oldu fakat duymak istemedim. Gözlerimi büyüttüm ve bunu reddettim. Sonra da hızla arkamı dönüp evden çıktım. Depremi altında kalanlardan biriydim ama yaralarımı saklamayı da kardeşim ve babam için güçlü durmayı da en iyi ben bilecektim.

Tüm yol boyunca hiç konuşmadık. Hava tamamen kararmıştı. Eve geldiğimizde babam, Ömer'i kucaklayarak içeri girdi. Serap abla bizi karşıladığında şaşkınlıkla, "Hoş geldiniz, ne oldu böyle?" diye sordu.

Babam, "Bu gece Ömer ile uyuyacağım, hayatım," dedi.

Serap abla korku ve endişe dolu bakışlarıyla babama baktığında, "Sen iyi misin?" diye sordu. Babam hiçbir şey söylemedi. Serap abla, Ömer'e ve bana baktı. Babam, Serap ablanın koluna usulca dokunup ondan izin istedi. Ömer yüzünü babamın boynuna kapatmıştı.

Babam, "Ömer, acıktın mı oğlum?" diye sordu.

Ömer kafasını iki yana salladı.

"Baba, biz bir şeyler yemiştik," dedim. "Aç değiliz."

Babam, "Peki," diyerek ilerledi. Ben de ağır ağır arkalarından ilerledim. Yukarı kata, odamıza çıktığımızda Serap abla çabucak Ömer'in yatağını açıp dolabından onun pijamalarını çıkardı. *Hangisi anneydi peki? Ömer'e en büyük kötülüğü yapan, onu doğuran kadın mı? Yoksa kendi kanımızdan bile olmayan Serap abla mı?* Babam, Ömer'in kıyafetlerini çıkarmaya yeltendiğinde Ömer, Serap ablaya baktı ve utanarak kollarını kapattı. Serap abla gülümsedi. "Tamam, ben çıkayım, utandırmayayım seni."

Serap abla bana döndüğünde, "Teşekkür ederiz," dedim. "İyi ki varsın."

"Ne demek, canım benim," diye geldi yanıma ve saçlarımı bir kez okşayıp gülümsedi.

Odadan çıktığında kapıyı kapattı. Babamla birlikte Ömer'in eşofmanlarını giydirdik. Hiç konuşmuyordu. Hiçbir tepki vermiyordu. Onu asla zorlamadık. Yatağa uzandığında babama döndüm. "Siz uyuyun, ben misafir odasında kalırım."

"Uyu burada," dedi babam gözlerini patlayan dudağıma değdirdiğinde.

Geçıştirdim. "Yok, baba. Ben aşağıdayım. Güzel geceler."

Daha fazla bir şey söylemesine müsaade etmeden dolabımdan hızla eşofmanlarımı alıp odadan çıktım. Kapıyı kapatıp koridorda birkaç adım ilerledikten sonra Burçin'i lavabodan çıkarken gördüm. Yüzüme baktığında direkt kaşlarını çatarak, "Leyla?" diye sordu karşıma gelerek. "Bir şey mi oldu? Dudağın..."

"Boş ver," diye kestim direkt.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Emin misin?"

"Hı hı."

"Konuşmak ister misin?" diye sordu anlayışlı bir şekilde. Kafamı iki yana salladım. Burçin benim için endişelenmeye başlamıştı. Elimdeki eşofmanları görünce, "Nereye?" dedi.

"Misafir odasında uyuyacağım bu gece."

"Sebe?" dediğinde, "Sebeplerini sormasana," diye geçıştirdim. "Öylesine işte."

"Tamam, sormuyorum ama sen benim yatağımda uyu," dedi düz bir sesle. "Bülent amca, sanırım Ömer ile uyuyacak. Ben de annemle uyurum." Güldü. "Annemle uyumayalı yıllar oldu, bir değışiklik yapayım bu gece."

"Saçmalama," dedim gülümsemeye çalışarak. "Ben aşağıda uyurum. Hadi oyalama beni."

"Ya kızım, bırak da iki iyilik yapalım," diye kızdı ve kolumdan tuttuğı gibi beni kendi odasına götürdü. Odası çok güzeldi. Sakin, az eşyalı ve düzenliydi. Yatağının yanındaki duvarda büyük bir *Metallica* posterı vardı. Burçin çabucak birkaç eşyasını toplayıp telefonunu eline aldı. "Moralini de bozmak istemem ama yarın üniversite sınav sonuçları açıklanıyor. Gerçi sen bir yerine takmıyorsun ama boktan yere strese giriyoruz işte."

Gülümsedim. "Strese girmene gerek yok. Hayvan gibi iyi sıralama yaptığını yarın göreceğiz."

Güldü. "Valla var bir hayalim ama hayat hep götüyle güldüğünden bir şey diyemiyorum."

"İyi bir sonuç alacağından eminim," dedim gerçekten bunu yürekten isterken.

Durdu ve omuzlarını indirip soluklandı. "Peki, senin seçmelerin ne zaman?"

"Dört gün sonra."

"Oha, az kalmış!"

"Öyle oldu," dedim.

"Eğer ki konuşmak istersen, yani bu ruh hâlinin sebebi neyse ben dinlerim. Çekinme."

"Senden çekinecek son kişi olabilirim ama sağ ol. Konuşmak istemiyorum."

"Öyle olsun," dedi. "İyi geceler o zaman."

"İyi geceler ve teşekkürler."

"Rica ederim."

Burçin odadan çıktıktan sonra kendimi bu odaya ne kadar ait hissetmiyordum bu bedene de öyle ait hissetmiyordum. *Güçlü dur, yıkılma, pes etme!* Tam şu an odanın ortasına oturup avazım çıktığı kadar bağlamak, hesap sorarcasına isyan etmek ve kendimden geçene kadar ağlamak istiyordum. Bu bir tür duygu patlaması olurdu... Ama yapmadım, yapamadım. Elimdekileri yatağın üzerine koyup pencerenin önünde dikildim. Kollarımı göğsümde topladım ve bir ölü gibi gökyüzüne baktım.

Onca kötünün üzerinde duran gökyüzü, günahsızların da üzerinde dururken canı acıyor ya da nefret ediyor muydu kendinden?

Bir bulut olsaydım keşke, yeryüzüne sığamamıştım... Belki gökyüzü biraz kenara kayar, bir yere saklardım kendimi.

Hissizce, dakikalarca ayakta bekleyerek gökyüzüne baktım. Ruhum bedenimden sıyrılmış gibiydi. Gözlerim göğün kapkara olmuş perdelerinde asılı kalmaya devam ederken yatağın üzerinde duran telefonumun ekranı parladı. Telefonuma gidip bakmak bile istemiyordum ama yine de gittim işte. *Seyit Ali...* Defalarca kez aramış, defalarca kez mesaj bırakmıştı ve hiçbirine dönüş yapmamıştı. Farkında değildim.

Onunla konuşmayı istiyordum ama bir tek onun yanında ağlarım diye korkuyordum.

Derin bir nefes alıp mesajlarını açtım.

Bir saat önce attığı mesaja bakınca yutkundum ve sersemce dudaklarım titredi. Bu gülümsemek ve gülümserken kendini iyi hissedememektir. Bana bir fotoğraf göndermişti.

Odasının duvarına, yatağının tam karşısına Ömer'in çizdiği resmi çerçeveletip asmıştı.

Bir fotoğrafa ne kadar uzun bakılırsa, bir fotoğrafa ne kadar baktıkça az gelirse öyle baktım... Baktıkça kalbimin ağrıdığını, mutlu olmak yerine hüznlendiğimi anladım. Bu haksızlıktı. Benim böyle hissetmemem gerekiyordu.

Seyit Ali: Uyurken ve uyanırken gördüğüm en güzel şey bu olacak. Ömer'e söyle, bana hediyelerin en güzelini verdi :)

Mesajına geri dönmeyince beni aramıştı. Aramalarını açmadığımda mesaj atmaya devam etmişti.

Seyit Ali: Sessizde mi kaldı telefonun?

Seyit Ali: Uyudun mu bu saatte?

Seyit Ali: Neva, bir saattir geri dönüş yapmadın.

Seyit Ali: Açar mısın şu telefonunu artık!

Seyit Ali: Bu mesajı gördüğün an bana muhakkak geri dönüş yap.

Ona geri dönecek gücüm yoktu, dönemedim de zaten çünkü o beni çevrim içi yakalamış, direkt aramıştı. Telefon çalmaya devam ederken derin bir nefes alıp ekrana baktım. Açmazsam endişelenirdi. Gücümü topladım ve telefonunu açtım. Direkt konuştu. "Şükürler olsun!" Bekledi. Konuşmadım. "Orada mısın? Neva, bak bir saatte çıldırdım, farkında mısın?"

"Buradayım," dedim kısık sesimle.

"Sesin tuhaf geliyor, yani kötü. Sen iyi misin?"

"Evet."

"Hiç de evet falan değil," diye itiraz etti. "Berbat geliyor sesin. Ne oldu? Abin olacak o it, bir şey mi yaptı ya da söyledi sana?"

Gülümsedim. "Çerçeve çok güzel olmuş. Ömer, çok sevinecek."

"Ya, bırak şimdi onu," dedi aceleci davranarak. "İyi değilsin sen. Bir şey oldu, biliyorum."

"Bugün çok yorulduk ve fena uykum var, uyuyacağım. Sonra konuşsak olur mu?"

"Hayır."

"Yorgunum sadece."

"Ben nasıl uyuyayım şimdi?"

"Bir şey yok, ben iyiyim. Cidden iyiyim. Yorgunum biraz, o yüzden."

"Yalan söylediğini biliyorum. Ben seni yarın sabah arayacağım, gerekirse yanına geleceğim. Sesinin tonundan tanıdığım için seni, üzerine gelmiyorum ama şimdilik... Sen de beni tanıyorsun."

"Tanıyorum," diye kabullendim sakince. "Teşekkür ederim."

“Teşekkür edince kendimi kötü hissediyorum demiştim, bir daha öyle deme.”

“Tamam, bundan sonra eyvallah diyeceğim.”

Gülümsemişimi duysun istedim, duymuştu da. Aramızda sessiz geçen birkaç saniyenin sonunda iç çekti. “Güzel uyu, Neva. Unutma, ben her zaman senin yanıdayım, her zaman da yanında olacağım. Bana anlatmaktan çekineceğin hiçbir şey olamaz, bunu iyi bil.”

“Eyvallah.”

Güldü. “Ulan, gel de kapat şimdi telefonu.”

“Ben kapatırım.”

“Kapat hadi.”

“İyi geceler, Seyit Ali.”

Telefonumu kapattığım gibi Burçin’in çalışma masasının üzerine bıraktım. Üzerimi çıkarmadan Burçin’in yatağına sırtüstü uzanarak boş boş tavana baktım ve sonunda dayanamayarak odadan çıktım. Susamıştım. Mutfığa girip buzdolabından sürahiyi çıkarıp bir bardak soğuk su içtim. Dudağımın yarasına temas eden su canımı yaktuğunda elimi oraya götürdüm ve geldiğimizden beri aynaya bakmadığımı fark ettim. Sakince bardağı tezgâhın üzerine bıraktım ve sürahiyi geri yerine koydum. Geriye döneceğim sırada mutfığın balkonunda babamın oturduğunu fark ettim. Birkaç adım atıp kapının kenarında durdum. Öylece karşıya bakıyordu. Önünde bahçedeki çam ağaçları vardı. Düşünüyordu. Sessizdi ve yalnızdı. Hiç düşünmeden dışarı çıktığımda bana baktı. “Neva,” diye seslendi kısılmış sesiyle. “Uyumadın mı sen daha?”

“Uyuyamıyorum, baba.”

Bir şey diyemedi.

“Sen peki?” diye sordum.

“Ömer uyuyunca biraz başında bekledim, sonra beni de uyku tutmadı pek,” dedi. Yanına gidip oturduğumda yüzüme bakmaya devam etti. “Neden?” diye sordu. “Neden sakladın bunu, kızım? Bana bir açıklama yap lütfen.”

“Baba...”

“Neva, bana bunu açıklar mısın kızım? Abin ne zamandır seni yaralıyor?”

“Boş ver, baba,” dedim gözlerimi kısarak. “Zaten öyle çok şey sayılmazdık.”

“Koruma o adi herifi!”

“Korumuyorum,” diye karşılık verdim. “Sadece...” Sesim benden gidecek gibi duruyordu. Kafamı öne eğerek yutkundum. “Çok yorulduğum, baba. Niye böyle oldu anlamıyorum. Bunu hak edecek ne yaptık bilmiyorum. Bundan sonra nasıl olacak bilmiyorum. Yoruldum sadece.”

“Sakın,” dedi beni uyarırken. Kafamı kaldırdım. Gözlerinde acı vardı, gözlerinde birikmişlik ve doymuşluk vardı. “Sakın bundan sonrasını düşünme.”

Sana söz veriyorum, yara aldığın her yeri onaracağım. Ben sizin babanızım, ben Ömer'in de senin de babanı. Evet, bugün bir şeyler yaşandı, bir şeyler duydum ama..." Duraksadı. Gerçek bu değildi ama babam kendi gerçeğini biliyordu. "Neyi değiştirir ki? Bu beni Ömer'den uzaklaştırır mı? Aksine daha sıkı sarılacağım oğluma, daha sıkı tutacağım ellerini. O benim evladım. Sen de benim evladımsın. Kimsenin seni üzmesine, seni yıkmasına izin vermem. Abin olacak o heriften bunun hesabını sonra soracağım ve bana daha sonra her şeyi detaylı bir şekilde anlatacaksın ama o gün, bugün değil. Bugün bir de ben seni üzmeyeceğim."

"Ya sen, baba?" diye sordum kırılğan bir tavırla. "Seni de üzdüler ve ben bir şey yapamadım."

"Anneniz olacak o kadın..." Kelimelerine sert başlasa da kendini durdurdu. "Anneniz sonuçta, hakkında kötü şeyler söylemek istemiyorum, bu bana yakışmaz ama emin ol, hesabını verecek. Beni boş verin, sizi üzmenin, el kadar evladımı hüngür hüngür ağlatıp onun hayatına mal olmuş bir şeyi gözlerinin önünde yaşatmasının hesabını verecek. Bitti artık! O eve dönmeyeceksiniz. Ömer'i asla vermeyeceğim. Asla!"

"Biz seni nasıl boş verebiliriz?" diye sordum buruk bir tebessümle. "Bunu nasıl yapabiliriz?"

"Her şey çok yoğun ve sıcak daha," dedi babam sakince. "Kafamda yığınla şey var ama bunu size, özellikle de kardeşine yansıtamam. Bazı şeylerin hesabı sorulacak, bunu kastetmiyorum ama Ömer için güçlü olmak zorundayız. Şu an bizim birbirimize en çok ihtiyacımız olduğu zaman. Siz sakın yüzünüzdeki gülümsemeleri öldürmeyin, ben zaten sizin için, ailem için yaşıyorum."

Sırtımızı koltuğa verdiğimizde babam beni kendine çekti ve kafamı göğsüne yaslayarak saçlarımı okşadı. Ona sarıldım. Bir müddet karşımızdaki çam ağacını izledik. "Şimdi ne olacak?" diye sordum elimde olmadan. "Yapamıyorum, baba. Düşünmeden duramıyorum. Seni ve Ömer'i düşünmeden yapamıyorum. Ömer, annemi çok seviyordu ama..."

"Ömer, anneni sevmeye devam edecek," dedi babam. "Anneni kötüleme hakkım yok, bunu ona yapmam zaten ama her şeyin bir bedeli olacak. Oğlum, benim yanımda büyüyecek. Hak ettiği sevgiyi her saat başı vereceğim ona."

"Çok zor olacak," diye itiraf ettim. "Küçücük daha, bununla nasıl baş edecek? Sen bizim babamızsın ama annemin söylediği..." Dişlerimi sıktım. "Seni asla üzme istemiyorum, baba. Ama ya o her kimse, bir gün çıkıp gelir..."

"Asla," dedi buz gibi bir sesle babam. "Onun babası benim. Annenin yaptığı ahlaksızlık, benim babalığımdan bir şey eksiltmez. Ömer'in de benim de bu konuda günahımız yok, annen ve o utanmaz herif her kimse umurumda bile değil. Ben aldatılmışım bir kere, iş işten geçmiş ama dahası olmayacak. Onların rezilliği beni sizden koparamaz."

Kendisine güldüm. "Ne konuk, annem de sürekli senin onu aldattığını anlatırdı."

"Ben onunla olan evliliğim boyunca önce kendime, sonra da ona hep sadık kaldım. Daima sadakatli oldum ama sonra ters giden şeyler oldu. Annem benden sağumaya, sürekli kavga çıkarmaya başladı ve bii süre bunu idare ettim çünkü siz vardınız. Kişiliklik yaşamızda bunu yaşamı idaremedim fakat olmayın va olmuyormuş işte... Çok şey var konuşacak ama bazen bii anlam ifade etmez va kızım, bu da öyle bir durum." Derin bir nefes alıp bana daha sıkı sarıldı. Ben de ona. "Benim için tek gerçek sizsiniz."

"Bizim için de öyle," dedim gözlerimi kapatırken. "Bu hiçbir zaman değil meyecek."

Sustuk. Bir süre hiç konuşmadık. Öyle çok şey yaşamışık ki bu geceyi ne ben unutabiliydim ne babam ne de Ömer. Nasıl iyi olacağımızı birlikte görecektik. Gözlerimi kapalı tutmaya devam ederken babam, "Seçmelerin dört gün sonra değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Kazanacaksın."

"Biliyorum."

Gülümsemediğini işittim. Saçlarını sevmeye devam etti. *Dünyamızın başınıca yıkıldığı, karınlığın bir daha asla aydınlığa kavuşamayacağını sandığımız çok günleriniz olmuştur ama elinizde daima bir meşaleniz varsa karınlıkta yürümeyi öğrenebilir, o günleri atlatabilirsiniz.*

Ertesi sabah Serap abla, Burçin ile beraber bize harika bir kahvaltı hazırlamıştı. Babam, Ömer'i hemen yanına oturtmuş, onun tabağına bir şeyler koymuştu. Sakince Ömer'in karşısına geçip oturdum. Hiçbir şey söylemeden yalnızca tabağına bakıyordu. Serap abla ilgiyle Ömer'e bakıp, "Ömerciğim, ekmeğine bal süreyim mi?" diye sordu.

Ömer kafasını iki yana salladı.

Babam, Ömer'in saçlarını severken bir şey diyememek ve yapamamak çok kötüydü. Burçin sandalyesine oturduğunda telefonunu açıp kenara koydu. "Bugün sınav sonuçları açıklanacak ve şimdiden sayfa yenilemekten parmaklarım koptu."

"Bu kadar telaş yapma, Burçin," dedi babam sakince. "İyi bir sonuç alacaksınız."

"Yine de strese girmeden duramıyorum."

Hiçbir şey umurumda değildi. Barajı aşacağını biliyordum ve asla stres denen meredi üzerimde hissetmiyordum. Hissettiğim onca şeyin yanında stres hiçbir şeydi. Babam iştahsız oluşuma dikkat ederek, "Neva, yesene kızım bir şeyler," dedi. "Hadi."

Konuşmadım. Ömer'e bakıyordum. Ömer ise tabağındaki peynir ve patates kızartmasına.

"Ben bugün Ömer için harika bir pasta yapacağım," dedi Serap abla. "Hem kızların da sınav sonuçlarını kutlamış oluruz."

Gülümsedim. Bu tam olarak enkaz altında filizlenmiş bir çiçek gibiydi.

"Eksik olma, Serap abla," demeyi borç bildim. "Her şey harika görünüyor zaten."

"Ne demek, güzelim benim," dedi Serap abla içimi sıcacık eden gülümsemesiyle.

Kahvaltımız boyunca Burçin sürekli sayfa yeniledi, ben de bir şeyler yemeye çalıştım. Ömer de yemişti ama bir an olsun gülmemişti. Kahvaltımız bittikten sonra babam, Ömer'e bakıp, "Bir yere gitmek ister misin Ömer?" diye sordu. "Seninle balıkları izlemeye gidelim mi? Bu sefer köpek balıklarını da görürüz."

Ömer kafasını kaldırıp babamın gözlerine baktı. Babam yutkundtu. Ömer kısıp sesiyle, "Bana da bir tane balık alır mısın?" diye sordu. "Yeni bir arkadaşım olur."

Ömer'in bu isteği karşısında tebessüm ettiğimde babam hızla ona yaklaşarak, "Alırım tabii, oğlum," dedi. "Sen yeter ki iste. Sakın çekinme, tamam mı?" Yüzünü sevdi.

"Teşekkür ederim, *baba*," dedi Ömer.

Babam ve Ömer içeri geçtiklerinde Burçin'e ve Serap ablaya yardım ederek tabakları mutfağa taşıdım. Onların yaşadığımız durumdan haberlerinin olup olmadığını bilmiyordum ama konuya pek de uzak durmuyorlardı. Serap abla bulaşık makinesinin kapağını açtığında, "Kızlar, ben hallederim," dedi.

Karşı çıktım. "Biz hallederiz asıl."

"Aynen, anne," dedi Burçin beni desteklerken. "Sen çık hadi mutfaktan."

Serap abla birkaç sefer daha itiraz etse de pes ederek yukarı kata çıktı. Mutfakta Burçin ile kaldık. Durgun ve sakin bir şekilde Burçin'in sudan geçirdiği bulaşıkları makineye dizmeye devam ettim. Bu yaklaşık on dakikamızı aldı. Makinenin kapağını kapattuktan sonra ellerimi yıkayıp kâğıt havluyla sildim. Dalgınlığım ve sakin ruh hâlimin farkında olan Burçin, "Nasıl hissettiğini bilemem ama dün de söylediğim gibi benimle konuşabilirsin, Leyla," dedi. Yüzüne baktım. Devam etti. "Konuşmak bazen iyi gelir insana ve senin de sanırım şu an konuşacak kimsen yok. Erkek arkadaşın dışında!"

"Onunla daha bunu konuşmadım," dedim düz bir sesle ve elimdeki ıslak kâğıdı çöpe attım. "Yaklaşımın için tekrar teşekkür ederim. Neyi bilip bilmediğini bilmiyorum ama zor bir durumun içindeyiz. Bunu da atlatacağımıza şüphem yok."

"Elbette ki atlatacaksınız," dedi Burçin gülümserken. "Bilirsin, senden ölüme nefret eder ve sana aşırı gıcık olurum fakat *yigidi öldür, hakkını yeme*

demişler; sen benim gördüğüm en güçlü, en hırslı ve en dişli insanların başında geliyorsun.”

Gülümsedim. “Üç günlük ömrüm kalmış gibi davranıyorsun.”

“İçimden geçenleri söylüyorum sadece,” dedi Burçin tok bir sesle.

Derin bir nefes alıp vererek kafamı aşağı yukarı salladım. “Takılıyorum. Dün akşamdan beri hiçbir şey iyi değil.”

“Farkındayım,” dedi Burçin. “Ama yine de bunun en kötüsü olduğunu ve daha kötüsünü yaşamayacağını düşünerek rahatlayabilirsin. Ben babamı kaybettüğimde böyle düşündüm ve düşündüğüm gibi de kaldı. Daha kötüsünü yaşamadım.”

Burçin’in babası yaklaşık sekiz sene önce kanser yüzünden vefat etmişti. O, babasızlıkla küçük yaşlarda tanışmıştı. Bunu ona hiçbir zaman söylememiştim ama o da benim gördüğüm en güçlü insanlardan biriydi.

“Bunun daha kötüsü sadece ölüm olur,” dedim açıkça. “Onu da yaşarsam ayağa kalkamam.”

“Kızım, kötüyü çağırmasana ayağına!”

“Tamam.”

Sinirle güldü. Gülümseyemedim. Beni anladığını, kendini az çok yerime koyduğunu biliyordum, bu yüzden tavrımı sorgulamıyordu. “O eve gidecek misin?” diye sordu.

“Evet,” dedim sakince. “Birkaç önemli eşyam var. Onları almam gerek.”

“Seninle gelebilirim.”

“Kendim gitsem daha iyi olur,” dedim. “Babamlar bir çıksın da ben de sonra çıkarım arkalarından.”

“Babana söylemeyecek misin?”

“Fark etmez ki,” dedim omzumu silkerek. “Şu an morallerini bozamam. İkisi güzel bir vakit geçirsin.”

Burçin, “Haklısın,” diye kabullendiğinde sarı saçlarını dağıtarak, “Öleceğim sıcaktan,” dedi. Sonra da masanın üzerinde duran telefonunu eline alıp, “Bir daha bakayım, belki açıklanmıştır,” diyerek sayfayı güncelledi. Çok değil yaklaşık iki saniye sonra, “Siktir!” diye bağırdı. “Açıklanmış!”

Minik bir telaşa düştüğümde Burçin’in ellerinin titrediğini gördüm. Yanına giderek, “Sakin ol,” dedim. “Hadi bakalım, aç şunu.”

“Delireceğim heyecandan,” dedi bunu ziyadesiyle belli ederek. Boş boş güldüğümde siteye girdi. Sitede epey yoğunluk olduğundan bu biraz vaktimizi almıştı ama nihayetinde Burçin kimlik numarasını yazdı ve karşımızda sonuçları belirdi. İkimiz de aynı anda merakla puanına baktık. Gözlerim büyüdüğünde, “Yuh!” dedim. “Hayvan gibi iyi.”

Burçin sıralamasına ve puanına baktığında gülümsemeye başladı ama hâlâ şaşkındı. Konuşmuyordu. Gülümseyerek omzuna dokundum ve geri çekildim. "Sayısalda on dokuz bin! Eşit ağırlığın da hiç fena değil. Tebrik ederim, ciddi iyi bir sıralama."

"Beklediğimden daha iyi ama çok arada," dedi gülerek. Yüzüme baktı. "Of, bir on bin yapabilseydim müthiş olurmuş ya!"

"Sen ne istiyordun ki?"

"Mimarlık," dedi. "Ama mühendislik ve diş hekimliği de vardı geri plana koyduğum..." Tekrar baktı sıralamasına ve birkaç saniye gülmeye devam etti. Onun için gerçekten mutlu olmuştum. "Neyse," dedi hızla. "Seninkine bakalım bir de."

"Sıfır heyecan," dedim boş boş. "Söylüyorum numaramı."

Burçin'e kimlik numaramı verdikten sonra benim sonuç listem çıktı. İki-miz de telefona dikkatle baktık. Burçin, "E eşit ağırlığın hiç fena değil," dedi düz bir sesle. "Yetmiş üç bin."

"Yani," dedim dudaklarımı bükerek. "Edebiyat getirmiştir puanı, biraz da matematik yapmıştım. Neyse... Barajı geçtim işte, bir işe yaramıyor bu sıralama."

"Orası öyle," diye konuştu derin bir nefes alıp verirken. Devam eden ben oldum. "Ama senin adına ciddi çok sevindim. Bunu hak ettin."

"Teşekkür ederim," diyerek telefonu kapatmasının ardından mesajlar gelmeye başladı. Ekрана baktı. "Aynen, sınav sonuçları açıklandı ya, hiç sormayan kişiler bile yazmaya başladı. Anasını satayım, size ne ya!"

Tepki vermediğimde telefonu kapattı. "Anneme söyleyeyim," dedi. "Merak ediyordu da."

"Söyle tabii."

O mutfaktan çıktığında ben de çıktım ve babamları dışarı çıkmaya hazırlanırken gördüm. Babam yüzüme bakarak, "Gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu. "Biraz hava alırdın."

"Yok, baba. Ben iyiyim," dedim sakince. "Siz güzel vakit geçirin."

Ömer saçlarını düzelterek, "Biz geldiğimizde burada olacaksın değil mi abla?" diye sordu. "Bir yere gitme. Burada kal."

"Merak etme," dedim gülümserken. "Siz geldiğinizde burada olacağım."

Babamın gözlerindeki o parlayan ifade, hayatıma kattığı onca güzel şeyin ufacak bir yansımasıydı. Az sonra ikisi birlikte evden çıktı. Benim de bir an önce eve gitmem gerekiyordu. Alacak eşyalarım vardı. En çok da *kemanım*... O kemani orada bırakamazdım. Tüm eşyalarımı almam mümkün değildi ve bu yüzden odamın kapısını kilitleyecektim.

Hızla hazırlandığımda yatağımın üzerinde duran telefonumu direkt çantama attım ve cüzdanıma baktım. İçinde biraz para vardı ve bu yeterdi. Odadan çıktıktan sonra aşağıya indim. Burçin elinde telefonuyla bir şeyler karıştırıyordu. Beni görünce, "Leyla," dedi. "Seninle gerçekten gelebilirim."

Derin bir nefes alıp verdim. "Aslında senden bir iyilik isteyeceğim."

"Dinliyorum."

"Benimle gel ama dönüşte ben başka bir yere gideceğim. Almam gereken çok önemli eşyalarım var ve onları sana emanet ederim diye düşündüm. Yanlış düşünmedim umarım?"

"Düşünmedin," dedi telefonunu kapatıp yukarı kata doğru yürürken. "Bekle biraz, anneme haber verip geliyorum."

"Bekliyorum," diyerek evden dışarı çıktım. Yaklaşık yirmi dakika sonra taksiyle eve geldik. Eşyalarımı Burçin'e verecek ve taksiyle geri gitmesini isteyecektim. Kapıları açtığımda, "Fazla bekletmeyeceğim," dedim.

Burçin, "Sorun yok, taksici amca bekleyeceğini söyledi," dedi.

Taksici amca bunu onayladığında kafamı aşağı yukarı salladım ve kapıları kapatıp arkamı döndüm. Evimin kapısına doğru ilerliyordum ama adımlarım geriye doğru sarkıyordu. Onlara doğru katettiğim her mesafede içimde öldürdüğüm duygunun adının *sevgi* olduğunu biliyordum. *Ben bir katil değildim, onlar bizim için hiç yaşamamıştı, hepsi bu.*

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattıktan sonra kapının önünde durdum ve anahtarım olmadığından kapıya iki kez vurdum. Bekledim. Az sonra kapıyı annem açtığına yüzüne bile bakmadan hızla konuştum. "Birkaç eşyayı alıp gideceğim."

Konuşmasına asla izin vermeden ayakkabılarımı hızla çıkardım ve odama girip kapıyı kapattım. Annemin konuşmak için fırsat kolladığını biliyordum ama istemiyordum. Hemen dolabımın kapağını açıp küçük valizimi yatağımın üzerine açtum. Önceliğim, mühim şeyleri almaktı yanıma. Birkaç parça kıyafet, kişisel eşyalarım, babamın ve Seyit Ali'nin aldığı elbise de bunlara dâhildi. Valizin ağzını kapatıp diğer okul çantamı aldım elime. Ömer'in çok sevdiği okuma kitaplarını, boyalarını ve resim defterini almıştım. Biliyorum, babam ona yenisini alırdı ama Ömer hiçbir zaman boya kalemelerini bitirmeden yenisini kullanmazdı. Bunları özleyeceğini biliyordum. Birkaç parça kıyafet de aldıktan sonra çantamın ağzını sıkı sıkıya kapattım.

Dolabımın kapağını kapatmadan önce en değerlim olan kemanı aldım. Seyit Ali'nin benim için aldığı, bir kez bile çalamadığım bu kemanı burada asla bırakmazdım.

Dolabımın kapağını kapattığım gibi çantamı sırtladım, valizi bir elime, kemanı da diğer elime aldım. Odamın anahtarı da makyaj masamın önünde duruyordu. Onu da kavradıktan sonra odamdan çıktım ve kapıyı sıkıca kilitledim. Kalbimde bir ağrı vardı ama bu olması gerekenden daha azdı. Şaşırmıştım.

Sanki böyle olmasının vaktinin geldiğini bildiğim içindi. Soluklanarak arkamı döndüğümde annem tam karşımda duruyordu. Gözlerimi direkt gözlerinden çekip bir adım ileri attım lakin beni durdurdu. Konuşmak niyetindeydi. “Leyla, konuşmama izin ver lütfen.”

“Senin tek bir cümle benden uzak dursun!”

“Leyla, beni bir dinle.”

“Sen dün yeterince konuştun ve bu hayatımıza mal oldu. Bu bize bir ömür yeter, sus!” Bir adım daha attığımda kolumu dokunarak beni durdurdu ve hızla kendimi çektim. “Çekil!”

“Ben senin annenim, beni dinlemek zorundasın!”

Tam bu sırada kaşlarımı sertçe çattım ve burnumdan soluyarak, “Annem mi?” diye sordum. Sesim kabarıyordu. “Hani şu ahlaktan vuran ama ahlaksızlığın sözlük karşılığı olan annem mi? Hani şu nefretiyle beni büyüten, nokta kadar sevgiyi bana çok gören annem mi? Hani şu ilk fırsatta beni gözden çıkaran, zerre kadar değer vermeyen annem mi? Ne annesi be? Ne annesi?”

“Ben senden nefret etmedim hiçbir zaman,” dediğinde alayla güldüm. “Yemin ederim etmedim.”

Yüzüne baktım. Gülerken acıyan gözlerimden tanımazdı belki beni ama sahici güldüğümü de sanmazdı. “Ne acı değil mi?” diye konuştum pürüzlü sesimle. “Beni sevdiğini değil, benden nefret etmediğini söylüyorsun. Sen bana hiç *seni seviyorum kızım*, demedin. Sen bana hiç *her zaman yanımdayım, ne olursa olsun kızsın, düştüğün zaman bana geleceksin, ağladığın zaman bana geleceksin*, demedin ki anne... Ben bu evde hep eğreti kaldım.”

“Biliyorum, iyi bir anne değilim, olamadım ama,” dedi gözlerinde gördüğüm o küçücük bir hüznle. “Böyle olmasını da istemezdim. Hayatımın en büyük kötülüğünü ben kendime yaptım.”

“Babamı aldatarak mı?”

“Ben onu aldat...”

“Sakın aksini savunma. Sakın! Onu aldattın! Madem bitirecektin, madem böyle bir bok yiyecektin neden böyle olsun istedin? Boşansaydın.”

“Yapamadım,” dedi kısık sesiyle. “Kendime engel olamadım. Babana ihanet etmek istemezdim ama ondan soğumaya başladım. Bunu aşmayı denedim, bunu gerçekten bastırmayı denedim ama olmadı.”

Hayretle onu dinledim. “Ne kadar kolay anlatıyorsun ya! Ne kadar basit bir şeymiş gibi konuşuyorsun... Yüzün bile kızarmıyor, bunun farkında mısın?” Susuyordu. O hep dağınık gördüğüm kısa saçlarıyla karşımda susuyordu. Leş gibi de sigara kokuyordu fakat ben bu kokudan bile nefret etmezdim. Annemin üzerindeydi nasılsa, nefreti onunlayken bilmezdim. “Peki, ya Ömer?” diye sordum gözlerim tam da bu noktada acımaya başladığında. “Hadi beni siktir et! Bu benim ne ilk ölüşüm ne de son. Ben başımın çaresine bakarım ama ya

Ömer? Küçük çocuk mahvettin. Bununla nasıl baş edecek? Şimdi babama ~~hâlâ babam~~ diyor çünkü bizim için öyle ama ya ileride bir durum olur da bunu farklı algılasa? Küçük daha duyguları, çok temiz ve masum ama ya ileride farklı olursa her şey? Sorumlusu sen olacaksın, bunun da farkındasın, değil mi?”

Annem karşımda çaresizce duruyordu çünkü bana mantıklı hiçbir sebep sunamazdı. Yaptığı bu terbiyesizliğin elle tutulur, affedilir bir yanı yoktu.

“İşte bu yüzden ben ve babam, buna asla izin vermeyeceğiz. Ömer’i bundan sonra zor görürsün!”

“Ne demek bu?” diye çatı kaşlarını.

“Ne anladysan o!”

“Ömer, benim evladım. Benim! Babanın değil...”

Tekrar gerildim ve hızla elimdekileri bırakıp karşısında daha dik durdum. “Ya Allah aşkına, azıcık utan! Ben yerin dibine girdim sayende, ben utançtan geberdim ama sende de azıcık olsun şu duygu!” Yutkundum. Kalbim ağrımaya başladı ve bu seferki daha fazlaydı. “Benim babam, öyle bir adam ki senin hakkında bize tek kelime kötü söz aşılama. *Annemiz* diyor hâlâ... Yaptıklarına rağmen bunu söylüyor ama sen onca rezilliğine rağmen aksini savunuyorsun. Azıcık yüzün kızarsa da bu konuşmalarımın boşa gitmediğini bilsem keşke!”

Konuşması için fırsat tanımamakta kararlı ve aklımdaki soruları sormakta ısrarcıydım. “Peki,” dedim kendimi zor tutarak. “Ne zaman oldu bu? Nasıl oldu? Kimle oldu? Kim o adam? Daha doğrusu kim o şerefsiz?”

“Ankara’da yaşamıyor ve Ömer doğduktan sonra iki kez görüştük sadece. Ben, babana boşanma davası açacaktım ama o, Ömer’i istemedi. Benimle olmak istemedi. Ben de...”

“Sen de babamı kandırdın yıllarca,” diye acıyarak baktım yüzüne. “O şerefsiz, Ömer’i istemeyince babamı kandırdın. Bunu söylemekten nefret ediyorum ama Ömer çok şanslıymış aslında. Dünyanın en harika babasına sahip, biyolojik babasına rüküreyim! Onun tek bir babası var, adı da Bülent Kaya! Bu kadar, tamam mı? Sadece bu kadar!”

Annem her şeyin farkındaydı ama kurtarma imkânı yoktu. Bu durumu düzeltme imkânı yoktu. Gözlerimi onun gözlerinden çekeceğim sırada Serhan dışarıdan içeri girdi. Elinde iki tane ekmek vardı. *İki ekmek...* Düşündüm de üzülen tek taraf bizmişiz, onlar çoktan hazırmış yokluğumuza.

Serhan beni görünce duraksadı. “Ömer nerede?” diye sordu direkt. “Geldi mi?”

“Hı hı. Geldi, içeride mutlu mutlu resim yapıyor hatta,” dedim buz gibi sesimle. Sonra da derin bir nefes alıp yere koyduğum valizimi ve kemanımı aldım. “Annene konuştum, o da beni anladı. Anlamıştır umarım, yani bilmiyorum, o kadarını da yapmıştır herhâlde! Daha da sana konuşmam.”

"Nereye?" diye durdurdu beni Serhan annemin önünden çekildiğimde.

Kapı açıldı ve Burçin'in buraya baktığını görüyordum. "Burada mı kalma-
mı bekliyorsun hâlâ?" diye sordum yüzüne alayla bakarken. "Bok çukurunda
yaşarım, burada yine yaşamam! Çekil git önümden!"

"Kelimelerine dikkat et."

"Tamam, edeyim," diyerek gülümsedim. Gülümsedikçe canım acıyordu.
Gülümsedikçe tuttuğum gözyaşlarım benden kaçıyordu. "Bu bataklıkta boğul-
maktansa sokakta yaşarım daha iyi."

"Ömer nerede?" diye sordu beni es geçerek. "Kardeşimi görmek istiyorum."

"Kardeşinin seni görmek istediğini sanmıyorum."

"Baban kim bilir nasıl doldurdu aklını, değil mi?"

"Salak!" dedim nefretle. "Babamı kendinizle karıştırmayın sakın. Evde iki-
nizin adı bile geçmiyor."

Serhan karşımda sakindi ve zaten sesini çıkarmaya hakkı yoktu. Başını öne
eğerek, "Haberim yoktu," dedi. "Bu olanların hiçbirinden haberim yoktu. Ben
de bilmiyordum."

"İyi, bravo! Masum mu oldun sen şimdi? Gel, bir öpeyim seni." Serhan
eğdiği kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında yüzümde alaycı bir tavır
var oldu. "Ama en çok da ne biliyor musun? En çok da beni her defasında
ahlaksızlığımdan vuran, her fırsatta dilini namusuma uzatan sen ve her şeye
sessiz kalan annemizin en büyük ahlaksız olması! Her şeyi bildiği hâlde sustu
ya, işte bu yüzden en büyük ahlaksız o! Sen de bana körü şeyler söylediğin,
beni öldüresiye dövdüğün için ahlaksızsın." Yutkundum ve gülümsedim. "Öz
kardeşimim ben senin ya! Beni ölümle tehdit edecek kadar ne yaptım ben sana?
Hiçbir şey yapmadım! Sizden tek kuruş iyilik beklemedim ve bunu eşek gibi
biliyorsunuz. Sadece karşı çıkmayın istedim. Başarılarımla gururlanın istedim,
başarmamam için sesimi kısmanızı değil... Ama ne fayda zaten, değil mi? Yine
de en kötüsü hep benim!"

"Hatalar yaptım," dedi Serhan. "Evet, affedilir bir yanı da olmayabilir ama
Ömer'i bırakmam size. O, benim de kardeşim. Onu alacağım."

"Babayı alırsın!"

"Bak, şurada efendi efendi konuşuyorum, beni çileden çıkarma!"

"Anladığınız dil bu oğlum senin! Bok varmış gibi boşuna dil döküyorum
zaten size. Nefret ediyorum ikinizden de! Yiyin birbirinizi burada!"

"Ömer'i göreceğim," dedi inatla. "Onu bırakmam."

"İşte ben de bu gazla ve inançla gireceğim seçmelere," diye gülümsedim.
"Ha, bu arada... Sınav sonucum fena değil, dört gün sonra da seçmelerim var.
Çok da bir yerinizde zaten ama söyledim gitti işte."

İkisi de sessizdi. Haklıydım, ben hep haklıydım da ilk kez susmayı başarmışlardı karşımda. Kapıdan dışarı çıktığımda ayakkabılarımı çabucak giydim ve ileriye doğru adım attım. Serhan arkamdan şöyle seslendi: “*Sen umurumda değilsin ama Ömer’i alacağım.*”

Kulağıma ulaşan, ruhuma dokunan tek bir cümle adımlarımı olduğum yere sabitlediğinde yutkunamadım. *Ben kimsenin umurunda değildim şahiden.* Derin bir nefes alarak gülümsedim. Gözlerimin kenarlarının kızardığını hissediyordum ama ağlamayacaktım. Bu asla olmayacaktı. Burçin çatık kaşlarıyla yüzüme bakarken kendimi sıkıca tutarak bekledim ve birkaç saniye sonra adımlarıma özgürlük kazandırdım. Burçin kapıyı açınca, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim,” dedim titreyen sesimle. Burçin’i tatmin etmeyen cevabım telaşa dönük bakışlarını benden uzağa taşımadığında beklemeden ona çantamı ve küçük valimizi uzattım. Buraya sığardı. Nihayetinde kemanımı da ona uzattığımda, “Bunları odama koyarsan çok sevinirim,” dedim. “Ve lütfen kimseye bir şey söyleme. Ben geç olmadan döneceğim.”

“Ya kızını, sen cidden iyi değilsin,” diye kızdı bana. “Nereye gideceksen geleyim işte seninle.”

“Burçin, iyiyim diyorum sana,” dedim düz bir sesle. Ardından çantamdaki cüzdanı çıkardım ve içinden bir miktar para alıp Burçin’e uzattım. “Bununla taksi parasını ödersin.”

“Salak salak konuşma!” dedi kızarak ve parayı alıp cüzdanımın içine geri koydu. “Nereye gideceksen dikkatli git ve sakın geç kalma. Geç kalırsan ben bir şekilde idare ederim seni ama sen yine de zor durumda bırakma kendini.”

“Bırakmam,” diye kapatıp açtım gözlerimi sakince. “Teşekkür ederim.”

“Önemli değil,” diyerek baktı yüzüme Burçin. Gerçekten beni anlıyor ve iyiliğimi istiyordu. Gözlerinde, tavırlarında samimi duygular vardı. *Yalan değildi.*

Burçin ile vedalaştıktan sonra yavaş adımlarla durağa doğru yol aldım. Durağa geldiğimde telefonumu çıkarıp ekrana baktım. Sessizdeydi. Dün gecedен beri sessizdeydi ve ilk kez bakıyordum ekrana. *Seyit Ali...* Defalarca kez aramış, mesaj bırakmıştı. Muhtemelen onu deliye döndürmüştüm. Yaptığım şey kasıtlı değildi, sadece önceliklerim vardı. Mesajlarına hızla göz gezdirdikten sonra ona dönüş yaptım.

Kıme: Seyit Ali

“Yarım saate okulda olacağım.” (12.06)

Mesajı gönderdikten sonra telefonu çantama attım. Beni aradığından emindim ama şu an konuşacak gücüm yoktu. Kendime hâkim olarak gelen dolmuşu bindim ve doğruca müzik okuluna gittim. Birkin bir şekilde okula girdiğimde etrafta kimseyi göremedim ve direkt kendi sınıfıma çıktım. Kendimi zerre kadar iyi hissetmiyordum ve her ne kadar onu görmek istesem de

yara vardı, şimdi annem orayı kendi elleriyle oydu. Asla kapanmayacak bir yara açtı.”

“Çok üzgünüm,” dedi Seyit Ali sessizce. “Ömer’i çok seviyorum, ona karşı çok hassasım.”

“Ben de öyle.”

“Ne oldu sonra?” diye sordu ardından. “O evde kalmıyorsunuz, değil mi?”

“Hayır, babam geldi. Zaten babam gelip bizi öyle görünce mahvolduk.”

“Sizi nasıl gördü baban?”

“Kavga ediyorduk.”

Gözleri yeniden dudağımın kenarındaki yaraya kaydıığında siniri gün yüzüne çıktı. “Kavga mı ediyordunuz yoksa o adi herif, sana dokunuyor muydu?” Cevap veremedim çünkü her şey apaçık ortadaydı. “Bu seferki sebebi neymiş, şerefsizin?” Burnundan soludu. “Şanki sebebi olması gerekiyormuş gibi... Kafayı yedirecek ve beni katil edecek, bunu bilsin. Bu böyle gitmez. Bu böyle sürmez.”

“Merak etme,” dedim gülümserken. “Artık onun umurunda değilim. Annemin de umurunda değilim.”

Bunun beni mutlu etmediğini biliyordu ve iyice deşmedi. “Neden acıttı o zaman seni?”

“Bir fotoğraf görmüş, daha doğrusu biri ona fotoğraf atmış. İkimizin yarış alanındaki görüntüleri.”

“Ne?” dedi yüzü ekşi bir şey yemiş gibi buruştuğunda. “Ne fotoğrafı? Kim, hangi geri zekâlı yapmış bunu?”

“Bilmiyorum,” diye omzumu silktim. “Artık umurumda da değil.”

“Benim umurumda ama!” Elimi bıraktı ve direkt telefonuna sarıldı. “O fotoğraf yüzünden canını acıtanın canını alırım!” Rehberinde gezindi ve bir numaranın üzerinde durdu. *Bu Berrin’di*. Gözlerime bakıp, “Aklıma gelen ilk kişi bu çünkü daha önce de yapmıştı,” dedi ve sesi dışarı verdi.

Az sonra Berrin telefonu açıp, “Ali?” diye konuştu. Sesi son derece sakindi.

Gözlerimi devirdim. Seyit Ali hızla konuya giriş yaptı. “O fotoğrafları Neva’nın abisine sen mi gönderdin?”

“Ne? Ne fotoğrafı?”

“Berrin, bana aptalı oynama sakın! Sen mi gönderdin diyorum!”

“Ne diyorsun ya?” dedi Berrin alayla. “Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Anlıyorsun, anlıyorsun,” diye kafasını salladı hızla. “Bak, ben bunu yapanı önünde sonunda bulacağım. O yüzden gel, paşa paşa kabul et şunu.”

Berrin gülmeye başladı. “Sen kafayı yemişsin ya! Ben böyle bir şey yapmadım. Hem ne oldu? Prensese gelip beni sana mı şikâyet etti? Kıyamam ona!”

Seyit Ali keyifsizce gülerek, "O sen değil," dedi. "Arkadan iş çevirmez. Başına bir şey geliyorsa aklıma gelen ilk kişi sen oluyorsun, anladın mı beni?"

"Başına bir şey gelecek zaten," dedi Berrin oldukça rahat bir sesle. "O kaşara, bana yaptıklarının hesabını bir bir soracağım. Sen mi koruyacaksın yoksa? Bir bok yapamazsın. Sen beni çok iyi tanıyorsun, Ali! Ben asla boş konuşmam."

Berrin'i sözleriyle gözlerimi irileştirdiğimde Seyit Ali beni duraksattı ve kendi devam etti. "Düzgün konuş bir önce sen! Eğer onun canını yakarsan senin canını yakarım. Bu işi uzatma! Önce sen başlattın."

"Hiç de kıyamazmış..." Alayla gülmeye devam etti. "Boşuna debelenme, Ali. O gün ona söylediklerimi unutmadı, unutturmayacağım da! O sürtük, bana yaptıklarını misliyle ödeyecek!"

"Lan, kes sesini!" diye bağırdı Seyit Ali telefonu kırarcasına sıkarak. "İyice sıyırdın! O fotoğrafları da sen çektin, biliyorum. Nasıl bir insansın sen?"

"Beni buna mecbur bırakmayacaktı!"

"Berrin," dedi Seyit Ali üzerine basa basa. "Sakın karşıma çıkma. Sakın!"

"Meraklınız değilim."

"Ama ben senin karşına çıktığım zaman işler çok başka olacak. Bir olur, iki olur ama üçüncüde o elinin uzandığı yerleri acıtırım. Yorma artık, duydun mu beni?"

Berrin'in aldığı sert soluğu hissettim. Bekledi ama sonra hiç konuşmadan telefonu direkt kapattı.

"Endişelenme," dedim sakince. "Hiçbir şey yapamaz. Yapsa bile benim gücüm ona yeter." "Seni bu kadar takıntı hâline getirdiğine inanamıyorum," diye baktı gözlerime. "Önceden böyle biri değildi. Bunun sonu hiç iyi bir yere gitmeyecek... Aptal aptal konuşuyor."

"Evet, öyle yapıyor," dedim onay verirken. "Tek yaptığı aptal aptal konuşmak."

Kızaran gözlerimle ona daha çok güldüğümde gün yüzüne çıkan öfkesi yumuşadı ve sıkıntıyla oflayarak elini dudağımın kenarına götürdü. Oraya dokunurken kendimi tuttum ama o tutamadı, yutkundu. "Çok mu acıttı? Başka bir şey yapmadı, değil mi?"

Kafamı iki yana salladım.

"Olaya bak, anasını satayım," diye kızdı kendine. "Seni her gördüğümde yüzünde yaralarla karşılaşmak zorunda mıyım?"

Gülümsedim. "Aaa, bu bana birini hatırlattı!"

"Aynı şey değil."

"Belki öyle ama sonuçta aynı şey."

Karşılık vermedi ve elini dudağımın kenarından indirip ellerimi tekrar tuttu. Parmaklarımı sevmeye başladı ve çok yavaştı. Arkadaki sıraya yaslandığında

beni kendine biraz daha çekti ve bacaklarını araladı. "Zaten bu sondu. Eve gittim bugün, oradan geliyorum. Birkaç eşyayı ve kemanımı aldım. Artık orada kalamam. Annemin yüzüne baktıkça ondan her geçen gün soğumakla ömrümü çürütemem." İç çekti. Beni derin derin dinliyordu.

Ben susunca sustuğum yerleri tamamladı. "O evden kurtulduğum için ne kadar mutluysam, bunları yaşadığınız için de bir o kadar kötüyüm."

"Kötü her zaman kötüydü," dedim kabullenerek. "Bundan daha kötüleştirli yaşamak istemiyorum, yaşayacaksam da aradan biraz zaman geçsin lütfen."

Hafifçe tebessüm ettiğinde, "O zaman bundan sonra Ömer'e söyle," diyerek saçlarımın uçlarıyla oynamaya başladı. "Seyit Ali abisi, onu çok mutlu edecek. Müsait oldukça onu istediği her yere götürecektir. Tabii ablasını da! Ablası olmazsa olmaz."

Yanağına usulca bir tane vurduğumda daha geniş gülmüştü. Zaman hiç durmayan bir şeydi ama biz birbirimize bakarken zamanı durdurabiliyorduk.

"Aaa!" dedim aklıma aniden bir şey geldiğinde. "Sana söylemeyi unuttum."

"Neyi?"

"O gece beni eve bırakmıştın ya, babamla konuştuk biraz."

"Eee?"

"Seninle tanışmak istiyor."

"Tanışalım."

Kaşlarımı çattım. "Cidden mi? Bu kadar rahat karşılamayı beklemezdim."

Güldü. "Ne yapayım? Elim ayağım mı tutuşsun?"

"Hayır ama ne bileyim..." Boş verdim ve omzumu silktim. "Neyse, senin için yeni bir şey değildir belki."

"Bak ya!" diye karartı sesinin tonunu. "Hemen de laf sokmaya yer arıyorsun."

"Yok, ondan değil. Cidden. Olabilir yani, bu tarz şeyler normaldir."

"Neva, ben daha önce kimseyle tanışmadım. Bahsettiğin şey, geçmişim ama geçmişimde girmek istediğim başka bir aile olmadı. Bunu kendin de biliyorsun aslında."

Ağzımı araladım. "Takılıyorum sadece. Kendimi biraz güldürmek ve kafamı dağıtmak istiyorum."

"Güzelim, niyetin gülmüsemekse ben seni güldürtürüm."

Güldüm. "Ne yapacaksın, beni mi gıdıklayacaksın?"

"Olabilir."

"Ağır orijinal," diye dalga geçtim onunla. Sonra da derin bir nefes alıp elimi boynuna götürdüm. Güzel boynundaki gülümüş renkli kolyenin zincirine dokunarak kendimi oraya kilitledim. Onun gözleri ise hep gözlerimdeydi. "Bu

haftayı bir atlatalım da sonra uygun bir zamanda tanışsınız. Zaten babam anlayışlı ve sakindir. Kasmaz insanı.”

“Ne iş yaptığımı, kaç para kazandığımı mı soracak?” diye sorduğunda sırtarak yüzümü buruşturdum.

“Saçmalama be! Beni istemeye gelmiyorsun, babamla tanışacaksın. Haya-
ından bahsedersin işte. ‘*Günde şu kadar adam dövüyorum, motorun üzerinden
inmiyorum, eve dama girmiyorum ama girince de çıkmak istemiyorum. Agresifim,
kesici ve delici alet kullanırım,*’ diyebilirsin mesela, nasıl ama?”

“Tehlikeliyim diyorum sana, kızım. Anlamıyor musun?” dedi beni gülerek
dinlerken.

“Salak mısın sen?” diye gülmeye başladım daha keyifli bir şekilde. Artık
ikimiz de gülüyorduk. Durdurulamaz bir şekilde hem de. Dudağımdaki acı
ve kalbimdeki yara benimleydi ama şu an hissettiğim tek şey, *birlikte kazanıp
gelecek günlere depo diye sandığa sakladığımız gülmelerimizdi.*

Hatıralar, hatırlanmak için vardır.

Üç gün geçmişti aradan ve ben bu üç güne sayılı gülüşler sığdırmıştım.
Gökçe ile bir şeyler içmek için sözleşmiştik ama Semih’in evde yardıma ihtiyacı
olduğundan Gökçe’yle beraber ona gelmiştik.

Semih, “Ya, ben bu makineyi çalıştıramıyorum,” diye isyan etti hepimiz
banyodayken. “Geçen gün bir renklileri atayım dedim ama deterjanını fazla
koymuşum sanırım, evin ağzına sıçtım! Kızlar, bana şunu bir öğretin, imanım
gevredi yemin ederim.”

Semih geri çekildiğinde öne çıktım ve makinenin ayarlarını gösterdim.
“Bak, burada zaten yazıyor. Pamuklular, sentetik, keten falan diye. Genelde
otuz ve kırk derece arasında yıkarsın. Süresini de gösteriyor.”

“Of, ne titiz işler ya, hiç beceremiyorum!”

Gözlerimi devirdim. “Semih, mal mısın? Okuma yazman da mı yok? An-
latıyoruz ya işte.”

“Kafam basmıyor böyle şeylere,” diye güldüğünde Gökçe de ona eşlik etti.
Bir şey demeden makineye yeteri kadar deterjan atıp Semih’e bir bir anlattım.
Umarım o da bunu anlamıştır. Anlamazsa eğer kendime kötü haber; *salak bir
arkadaşa sahibim.*

Banyodan çıktıktan sonra Semih ellerini arka cebine vurarak derin bir nefes
alıp verdi. “Siz salona geçin hatta balkona da çıkabilirsiniz. Ben de size mene-
men yapayım, olur mu?”

“Zahmet etme,” dedi Gökçe. “Biz gidelim, rahatsızlık vermeyelim.”

Tabii ben hemen öne atlayıp konuştum. “Yap sen yap, öldüm açlıktan.”

"Bu kadar net işte," dedi Semih gülerken. "Siz rahatınıza bakın. Bu arada soğanlı mı versiniz, soğansız mı?"

"Soğansız menemen olmaz," dedim düz bir sesle. "Bas içine soğanı."

Gökçe rüzünü çıkırttı. "Hayır, ben soğanlı menemen yemem."

Ona ters ters baktığımda küt saçlarına hafifçe vurdum. "Gökçeciğim, menemen soğanlı yenir. Abine sor bir de istersen, o her şeyin profesyonelini bilir ya!"

"Abim de soğanlı yer ama ben sevmiyorum," dedi Gökçe sakinleşerek. Boş bir ifadeyle kafamı salladığımda Gökçe'nin gözleri, onun üzerinde olan Semih'e odaklandı. "Siz soğanlı yapın, ben zeytin falan yerim, zaten çok da aç sayılmam."

"Olur mu ya öyle şey?" diye çattı kaşlarını Semih. "Birini soğanlı birini soğansız yaparım. Hem ben de soğanlı yemiyorum."

"Allah'ın zevksizleri," dedim dişlerimin arasından tıslarken.

Semih ve Gökçe sakince bunu geçiştirirken biz salondaki balkona, Semih de mutfığa geçti. İkinci katta oturuyordu. Karşıda bir başka apartman vardı. Üzerimdeki tişörtün kollarını biraz daha sıvadım, sıcaktan bunalmış tenim ve yüzüme ellerimle yelpaze yaptım. Gökçe durgun bir sesle, "Tek başına mı yaşıyor?" diye sordu Semih için. "Akrabası da mı yok?"

"O kısmını bilmiyorum ama pek alakalı değiller," dedim. "Annesi terk edip gitti, babası da istemiyor. Keşke hepsini dövebilsem! Nefret ediyorum ona bunu yaptıkları için. Bir sebebi yokken sokağa atmak gibi bir şey bu. Tek şükür sebebi de burası, en azından ev ona kaldı."

"Çok zor bir durum," dedi Gökçe iç çekerek.

"Elbette öyle," dedim ona destek verirken. Gözlerim belli bir noktada sabitlendiğinde dalgın dalgın mırıldandım. "Bize kimsenin bunu yaşatmaya hakkı yoktu ama yaşattılar işte."

Sözlerim karşısında Gökçe'nin durgunluğu, benim dalgınlığımı yok etti. Gözlerimi yüzüne kaydırdım. O daha beterini yaşamıştı ama dışarıdan dünyanın en mudu insanıymış gibi görünüyordu. "Sen nasılsın, Gökçe?" diye sordum sakince.

Gülümsedi ve kâkülleri hafif bir rüzgârla dağıldı. Yüzüme bakmadan, "Mutsuz değilim," dedi. "Ama yalan yok, çoğu zaman mutluymuşum gibi rol kesiyorum."

Kaşlarını çattım. "Neden rol yapıyorsun ki?"

"Bilmem," dedi dudaklarını sarkıttığında. "İnsanlar yanlış anlamasın diye."

"Boş versene sen insanları," dedim ona sakince. "Senin nasıl hissettiğin, neler yaptığın onların umurunda bile değil. Zaten herkes her şeye burnunu sokmaya bayılır, herkesin en alakasız konularda bile muhakkak bir fikri vardır

ve bunun önüne geçemezsin. Ne hissediyorsan onu yaşa. Bu canını daha az acıt.

Gökçe gözlerini gözlerime çevirdiğinde bir şey söylemedi. Bu kendimi kötü hissettirdiğinde bakışlarını kaçırıp kendime kızdım. "Ya da boş ver." Konuşacak gibi olduğunda kafamı kararlılıkla sallayıp Gökçe'ye döndüm yine. "Ama biliyor musun, gördüğüm en güçlü insanlardan birisin. Onca şeye rağmen ayakta ve dimdiksiz."

"Abimle mi konuştunuz?" diye sordu direkt. "Sana olanları mı anlattı?"

Duraksadım, bu karşılığı alacağımı kestirememiştim. Konuşmak yerine basımı aşağı yukarı salladığımda yeşile dönük gözleriyle gülümseyerek gözlerini az önce baktığı yere, karşı binanın balkonuna çevirdi. "Başka çarem yok ki Leyla. Sızlanıp ağlamakla ömür mü geçer?" İç çekti. "Ben yıllardır yaşıyorum bunu. Çok zor... Annemle uyumayalı kaç gece oldu hatırlamıyorum, babamı zaten öyle çok özledim ki şu an dünyanın diğer ucunda nefes aldığını bilsem koşarak giderim ama yok... Yapamam ki Leyla. Kendime bir söz verdim bu yüzden. Annem içerideyken aklı dışarda kalmasın diye ağlamayacağım, yıkılmayacağım."

Gözlerim dolduğunda Gökçe'nin titreyen dudakları ve kıpkırmızı olmuş gözlerine baktım. Gülümseyerek burnunu çekti. "Bunu anlatmayı hiç sevmiyorum çünkü ben içimde yaşarım ne varsa, dışıma dökmem."

"Bunu gördüğüm için sordum," diyebildim sessizce. "Seni üzdüysem eğer..."

"Hayır, hayır," dedi bana döndüğünde. "Tabii ki beni üzmedin. Teşekkür ederim hatta. Çoğu insan acıyarak bakıyor bana. Annemin hapiste olduğunu neredeyse tüm okul biliyor. Benim annem dünyanın en güçlü, en gururlu ve şerefli kadını. Babamın kanı için feda etti kendini. Dünyanın en güzel annesine sahibim ya, bu her şeye bedel."

Ellerine uzandım. "Annen de seninle gurur duyuyordur, emin ol. Sen de en az onun kadar güçlüsün." Bana bakmaya devam ederken kızaran gözlerinde çiçekler açmaya başladı. Çok tatlı ve güzeldi. Ona her geçen saniye içim ısınyordu. "Aslında sen çok şanslısın, Gökçe. Evet, hayatın tüm zorluklarını erken yaşında tatmışsın ama ortada bir sevgi var. Anneniz ve babanız, sizi daima sevmiş. Bir elin beş parmağı gibi... Yaşadıkları hâlde aile olamayanlar ne olacak peki? Bazen öyle anlar geliyor ki ölseler bu kadar acımaz canın diyorsun."

Beni gördü. Beni anlamaya çalıştı ama ben çok berrak olamazdım. Kolayca dökemezdim içimi. Gökçe bana bir şey sormadı çünkü gözlerimde görüyordu o acıyı. Acılar ve yaralar denk değildi belki ama hissettirdikleri bir yerde aynıydı işte. Gülümseyerek omzumu silktim. "Seyit Ali gibi bir abin var, dünyada kaç kişiye nasip olur ki bu?"

Gülümsedi ve cümlelerimi bana karşı kullandı. "Abim gibi bir sevgilin var, dünyada kaç kişiye nasip olur ki bu?" Sonra hemen düzeltti. "Tabii aynı şey

onun için de geçerli. Her şeyden önce bana bir kız kardeş gibi geldin. Sıcaksın, doğalsın ve ilham veriyorsun insanlara. *Bence ne yaşarsak yaşayalım, ne kadar acı yüklense yüklensin omzumuzu, yanında kalanlar sana yara vermiyorsa hayat yaşamaya değer.*"

"Çok güzel söyledin," dedim gözlerim dolu dolu. "Hayat her şeye rağmen yaşamaya değer... Ve sen de benim için bir kız kardeşsin," diye ekledim sonuna.

"Ne olursa olsun her zaman yanıdayım," dedi ellerimi sıkı sıkıya tutarken. "Abimle kavga etseniz bile senin yanında dururum."

Gülümsedim. "Dur, bu çok ani oldu."

Güldü. "Abimle kavga ederseniz o da senin yanında durabilir."

"Gökçe," dedim gülmelerimin içine onu da dâhil ederken. "Umarım abin de böyle düşünüyordur."

"Tabii ki öyle düşünüyor. Deli oluyor sana, farkında değil misin?"

"Farkındayım."

Salağı yatacağımı düşündüğünden duraksadı ve gözlerini kısarak geri çekildi. "Sen de onun için deli oluyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Abim de bunun farkında."

Gülümsedim. O sırada Semih içcriden seslendi. "Hanımlar, düşmekten ağzınızı burnunuzu kıracağınız, elinizi kolunuzu yaralayacağınız menemenler hazır!"

"Kendini övmeye bayılır," diye kalktım oturduğum yerden. Gökçe ile mutfaka girdiğimizde Semih çayları dolduruyordu. Sofraya baktım ve dudaklarımı büktüm. "Vallahi helal olsun, sofrayı beğendim."

"Leyla Hanım sofranızı beğendiğini söyledi, Semih Bey!" Semih kendi kendine dış sesi oynarken gülerken kendine döndü. "Dış sesim, vallahi beğenmeydi şutlardım onu dışarı. Şu menemenle düşüremeyeceğim kız yok." dedi ve Gökçe'ye bakrı.

Gökçe, "Kızım ben," dedi. "Ama düşmedim."

Kahkaha atıp dış sesi oynayarak elimi mikrofon yaptım. "Gökçe Hanım size laf çaktı, Semih Bey! Bu konu hakkında neler söylemek istersiniz?"

"Gökçe Hanım ne diyorsa odur, dış ses," dedi. "Demek ki menemen üzerinde çalışmalarımı sürdürmem gerekiyor. Ama önce bir tadına bakmasını rica ediyorum. Fikri hâlâ aynıysa kabullenmekten başka çare gelmez."

Semih çayları doldurduktan sonra hep birlikte sofraya geçtik. Direkt dilimlenmiş ekmeğin ucundan bölüp menemene bandırarak ağızıma attım. *Hım...* Tadı bayağı güzeldi. Tuzu da yerindeydi. Semih tepkimi merak edip gözlerime baktığında kafamı sallayarak güldüm. Semih, "Leyla Hanım menemeninizi sevdi, Semih Bey. Umarım puanlamada cimrilik yapmaz," dedi eline

konuşarak. Ardından elini indirip kendine döndü. "Umarım, dış ses... Ama Leyla'yı tanırıysam karnını doyurur, yer bitirir, sonra da beğenmedim der."

"Ayıp," dedim ona ağzıma ekmek götürürken.

Semih gülerek geçiştirdiğinde hiçbir şey yapmayan Gökçe'ye bakıp, "Gökçe Hanım, yemek için davetiye gelmesini mi bekliyorsunuz?" diye sordu. "Bakın anlıyorum, düşmekten korkuyorsunuz ama yapacak bir şey yok. Semih Bey, işinde uzmandır."

Gökçe, Semih'e bakıp nazıkçe gülümsedi. "Dış ses, her şey güzel görünüyor ama düşmedim ben."

Bir yandan gülüyor, diğer yandan tıkınıyordum. "Keşke Teo da olsaydı. Sizi şöyle bir görse kendine dua okuttururdu valla."

"Teoman abi değil ama abim burada olduğumu öğrenirse var ya," dedi Gökçe kafasını iki yana sallarken. "Bilmiyorum, hiç hoş şeyler olmaz."

"Salla," dedi Semih menemene banarken. "Bir menemen de ona yaparım. Düşmezse ben de Semih değilim."

"Abim zaten yemek yemeyi sever," dedi Gökçe. "Ama sırf sen yaptın diye en sevdiği yemeği bile yemez."

"Herif kafayı bana taktı çünkü." Gökçe bir karşılık vermediğinde Semih geçiştirdi. "Boş verin siz onu. Hadi doyurun karnınızı. Yalnız ekmekler azıcık bayat, kusura bakmayın."

Ona kızdım. "Ulan, sanki Kraliçe Elizabeth'iz! Küflenmediyse sıkıntı yok, her türlü gömülür."

"Leyla pek iştahlı maşallah," dedi Gökçe gülerek.

"Keşke sen de benim kadar iştahlı olsan," diye gözlerimi kustım elimi çay bardağıma uzatırken. "Abin bir oturuşta dünyaları yiyor ama sen kürdan gibisin. Az yemek ye, Gökçe. Düşüp kalırsın bir yerde maazallah!"

"Peki, yiyeyim," dedi Gökçe sakince ve biraz ekmek bölüp menemene bandırdı. Semih çaktırmadan, daha doğrusu bariz bir şekilde Gökçe'ye baktığında kendimi tutamadan güldüm ve kafamı eğdim. *Semih... Sen de az değilsin, oğlum.* Gökçe'nin tepkisini merak ediyordu. Gökçe kafasını kaldırıp Semih'e bakınca utandı ve ağzındakini bitirip, "Ellerine sağlık," dedi. "Beğendim."

"Düşmedin mi hâlâ?" Gökçe kafasını iki yana salladığında Semih önüne baktı. "Neyse, sağlık olsun."

Masanın altından Semih'in ayağına vurup, "Bir dahaki sefere börek aç sen, menemenle düşürülmez kolay kolay," dedim.

"Ama sen de Teoman abinin yokluğunu hiç aratmıyorsun, Leyla," diye söylendi Gökçe. "Demesenize şöyle şeyler, kendimi çok garip hissediyorum."

“Tamam, bir daha demem,” dedim sakince ve ağzıma bir zeytin attım. Sustuk ve yemeğimizi yedik. Ardından birlikte etrafı topladık ve akşam için Semih’e yemek yaptık Gökçe’yle. Biraz yeşil fasulye biraz da şehriye çorbası.

Semih epey mahcup olarak, “Ya, ben ne diyeyim ki şimdi size?” dedi ocağın üzerinde duran yemek tencerelerine bakarken.

Islak ellerimi kurulayarak, “Bir şey deme, afiyet olsun,” dedim. “Bu seni biraz idare eder, sonra sen de yavaş yavaş öğrenirsin. Bak, aklına takılan bir şey olduğunda sormazsan fena bozuşuruz.”

“Sormam mı be!” diye güldü Semih içtenlikle. “Ellerinize sağlık. Kendimi çok...”

“Kötü hisset diye yapmadık,” dedi Gökçe, Semih’in yarım kalan cümlesini tamamlarken.

Semih duraksadı ve Gökçe’nin suratına bakıp, “Kendimi çok değerli hissettirm diyecektim,” dedi.

“Zaten öylesin,” dedim hızla. “Üf, biliyorsun işte ya! Ben zırt pırt romantik konuşamam. Yemek yaparım, çamaşır yıkarım... Birine sevgimi böyle belli ederim.” Yanına giderek omzuna dokundum. “Sen değerlisin, Semih.”

“Teşekkür ederim,” diye karşılık verdi. “Sen de öylesin.” Gökçe’ye baktı. “Sen de.”

Ortamı acilen terk etmem gerektiğinin farkındaydım. Telefonuma bakıp, “Saat de geçiyor, ben artık gideyim,” dediğimde Gökçe de arkamdan geldi. “Ben de gideyim. Babaannem merak eder sonra.”

Birlikte eşyalarımızı alıp dışarı çıktık. Ayakkabılarımızı giydikten sonra doğruldum. Semih gözlerime güvenle bakarken, “Sınavda başarılar,” dedi. “Buna ihtiyacın bile yok ama kazanacağını biliyorum.”

“Umarım,” diye iç çektim. “Teşekkür ettim.”

“Rica ettim.”

Gökçe bozulan saçlarını düzelttiğinde nefesini düzene sokmadan Semih’e bakıp, “Her şey için teşekkürler,” dedi. *Semih’in ona olan o bakışları... Vallahi yakaladım!*

Teoman’ı kutlar, Seyit Ali’yi geçmiş olsunla şutlarım.

“Ne demek, ben teşekkürler asıl,” dedi Semih. Herkes sustu. Semih dalgınlığını bozarak, “Ben teşekkür ederim demek istedim aslında...”

Onu susturdum. “Anladık, sen rahat ol. Hadi kaçtık biz, tabii bir şey daha söylemiyorsan...”

“Yok, söylemiyorum. Dikkatli gidin.”

“Tamamdır. Görüşürüz sonra.”

Apartmandan aşağı indiğimizde gökyüzünün hafifçe ağardığını gördüm. Saat altıyı geçiyordu. Gökçe, "Sen de gel, taksiyle gideceğim zaten," dedi. "Yorulma boşuna."

"Yok, ben daha belge falan çıkaracağım, sen git."

"Peki," dedi Gökçe çok uzatmadan. İşte en sevdiğim insan tiplerinden biri. Uzatmadı ve zorlamadı. Kollarını açıp bana sarıldığında, "Başarılar," dedi. "Kazanacağından şüphem yok."

"Teşekkür ederim," dedim sarılmasına içtenlikle karşılık verdiğimde.

Onunla vedalaştıktan sonra bir kırtasiyeye gidip yarın için gerekli olan belgeleri çıkarttım. Eve dönüş yolundayken telefonum çalmaya başladı. Arayan Seyit Ali'ydi. Yüzümde gülümsemeyle telefonunu açıp kulağıma yasladım. "Buyurunuz?"

"Buyurduk," diye gülümsedi sesinin hoş tınısı kulağıma doldururken. "Ama müsaitsen sen bize buyur."

Kaşlarımı çatıp adımlarımı yavaşlattım. "O ne demek?"

"Neredesin?"

"Eve gidiyorum."

"Tamam, sen hiç eve gitme. Ben zaten yol üzerindeyim, alırım seni."

"Nereye gideceğiz? Saat geç oluyor bak, babamla kızıışmak istemiyorum."

"Teo yarın Aydın'a dönüyor ve bu akşam ocakbaşı yapacağız. Senin de zaten yarın sınavın var, hem bir moral olur hem de beraber bir şeyler yeriz. Söz, bir saatten daha uzun sürmeyecek. Aksi bir durum olursa babanla ben konuşurum."

"Bu sıcakta ocakbaşı mı?" diye güldüm.

"Açız."

"Ne zaman doydunuz ki zaten?"

"Hadi ara babanı. Bak, ben geliyorum. Konum at bana."

Derin bir nefes alıp verdiğimde, "Tamam, arayacağım," dedim. "Konum atarım sana. Görüşürüz."

Telefonu kapatır kapatmaz babamı aradım. Bunu anlayışla karşıladı ve böyle olacağını biliyordum. Şu son birkaç gündür bana karşı daha hassastı. Ben de ona karşı öyleydim ama Ömer ile henüz konuşmamıştık. O günü yaşadığımızdan beri onunla uzun uzun hiç konuşmamıştık. Babam ona bir balık almıştı ve Ömer sürekli onun başında duruyor, uzun uzun cam fanusu izliyordu.

O, balığını izliyordu, ben de balık olmak isteyen Ömer'imi.

Neredeyse yarım saat sonra yemek yiyeceğimiz mekâna gelmiştik. İçeri girer girmez hissedilen o köz ve is kokusu iştahımı kabarttığına Seyit Ali nazıkçe elini belime yerleştirdi ve cam kenarına yakın bir yerde oturan Teomanların yanına doğru ilerledik. Sadece Teoman ve Cihangir vardı. İkisi yan

yana oturuyorlardı. Teoman bizi görünce elindeki maşayı bırakmadan gülerек gözlerime bakıp, “İşte geldi, özel harekât!” dedi.

Sersemce gülerек sandalyemi çekip oturdum. Seyit Ali de tam yanıma oturdu. Önümüzde pişen etler, köfteler ve domatesler oldukça lezzetli görünüyordu. Bu kokuyu da severdim ama eve gidince direkt duş almam gerekiyordu. Teoman etleri çevirirken, “Abi, pişti bunlar,” dedi. “Getirin tabaklarınızı.”

Cihangir itiraz ederek etlerin üzerine eğildi. “Az daha pişir lan, çiğ duruyor daha.”

“Az da midende pişsin,” dedi Teoman. Sonra da kendi tabağını doldurmaya başladı.

Seyit Ali onun elinden maşayı alıp benim tabağımı kavrayarak, “Domates de koyayım mı?” diye sordu. “Bak, istersen şişte var daha.”

“Olur,” dedim kafamı sallarken.

Seyit Ali tabağımı doldururken Teoman da önüme lavaşları koydu. “Ye, abisi, ye de büyü.”

Gülerек lavaşları kendime çektiğimde Seyit Ali enfes bir tabağı önüme bırakıp bu sefer kendi tabağını doldurmaya başladı. Önümde birden fazla içecek vardı ve ben ayrıntı seçmişim. Bir iştahla lavaşı açıp içine etleri dizmeye başladım. Saatler önce kütlikten çıkmış gibi menemen yememişim gibi bunu da bir iştahla yiyecektim. Lavaşı güzelce dürüm hâline getirdikten sonra ısırıp gözlerimi kapattım. Bir yandan etlerin o ateşte çıkardığı ses ve kokusu, bir yanda yaşadığım bu normal ama mutlu anlar ve bir yanda ise Seyit Ali... Böyle olmak ne kadar normalse her zaman bu anı yakalamak da zordu.

Dürüm sonrası bir yudum da ayran içtim, Seyit Ali ağzındakini yerken bana göz kırpıp yanağımdan bir tane makas aldı.

Oh oh, kilo alalım da beraber bakışalım, aslanım!

Birkaç gündür ona hiç aslanım demediğimi fark ettim.

Seviyorum demeyelim de aslanım diyelim.

“Kardeşim, olan var, olmayan var,” dedi Teoman arkasına yaslanırken. “Ayıp be!”

Seyit Ali ağzındakini bitirip, “Olanı da elinde tut o zaman sen de,” dedi. “Nesin sen, aç bitir salam mı?”

Beklemediğim bir anda ağızımdakileri çıkarmadan güldüğümde elimle ağızımın üzerini kapattım. Cihangir ile bu duruma güldüğümüzde Teoman şaşkınlıkla yaklaşıp is kokusunun üzerinde durarak Seyit Ali'ye baktı. “Sen espri yapmaya da mı başladın? Oy, benim dövüşçü kekim.”

“Var ya, iyi ki gidiyorsun he,” dedi Seyit Ali gözlerini kısıarak. “İki kafa dinleriz, anasını satayım.”

“Ağla bir de!”

Seyit Ali düz düz Teoman'a baktı, habama söz verdiğim vakitte eve dönmeyi sözlediğimden sürekli saati kontrol edliyordum. Seyit Ali tabağıma bir parçalar daha koyarken, "Tamam, yeter doydum," dedim.

İtiraz etti. "Doymadın, doymadın."

"Doydum, doydum."

"Bak, bunları yemezsen arkandan ağlar. Ye bunları hadi."

Sersem gibi gülerek kafamı salladım. Çatalımı köfteye batırdığımda Teoman yaptığı düründen kocaman ısırdı ve gözlerini kapatarak, "Abi! Ben bunun için kurşun atar, kurşun yerim," dedi.

Cihangir, "Kurşun yemiştin lan, haklısın," dediğinde her ne kadar olay kötü olsa da bu ana gülmeden edemedik.

Teoman ağzındakini bitirmeden pişmeye devam eden etlerin üzerine eğilip kokusunu içine çekti. "Aga, ben söyleyeyim de bana bir azık hazırlasınlar, yolda giderken yerim lan."

"Uçakla gitmeyecek misin mal herif?" diye sordu Cihangir ayranından içerken. "Bir saat bile sürmüyor. Acıkma o bir saatte de."

"Tamam, abiciğim," dedi Teoman, Cihangir'e dönerek. "Mideme söylerim, acıkmaz."

"Senin miden de senin gibi... Ne anlar laftan," deyip belli belirsiz küfrederek gülümsedi. Teoman masanın altından Cihangir'e ayağıyla bir tane geçirdiğinde ikisi küçük çaplı ama asla kırıcı olmayan bir tartışma yaşadı. Biz ise inatla ve iştahla önümüzdekileri yemeye devam ediyorduk. Teoman ve Cihangir aralarındaki itişmeyi durdurup kedinin ciğere baktığı gibi bize bakarken biz de bir anda onlara öyle bakakaldık. Dışarıdan bakıldığında ne kadar tuhaf ve komik görüldüğümüzün farkındaydım. "Abi, şunlara bak hele," dedi Teoman. "Yemek için bugünü beklemişler." Teoman bana yaklaştı. "Abisi, aç mı bıraktılar seni? Bugün yemek yemedin mi?"

"Menemen yedim."

"Hadi be! Kimle?"

"Semih yaptı."

Duraksadık. Seyit Ali'nin bakışları anında beni buldu, bunu ondan saklayacak değildim. Açıkça söyledim. Gülümsememi bastırarak ayran dolu bardağımyı dudaklarıma yaklaştırıp Seyit Ali'nin gözleriyle olan temasımı kesmeden, "Hatta Gökçe de vardı," dedim.

Teoman, "Hassiktir!" diye tepki verdiğinde Seyit Ali yüzünü ekşitip, "K-Kim dedin?" diye peş peşe sıraladı sorularını. "Gökçe? Benim Gökçe? Gökçe Karayazı?"

Ayranımı içerken gözlerimi kapatıp açtım.

Teoman kahkaha attı. “Kardeşim, valla benden duymuş olma ama artık o Gökçe Karayazı değil, Gökçe Gürcü.”

“Sen bir sus lan,” dedi Seyit Ali kızarak. “Hep senin başının altından çıkıyor bu olaylar zaten. Bundan sonra o ikisinin olduğu ortama girmiyorsun. Hatta bundan sonra o ikisi de aynı ortama girmiyor.”

“Gökçe de Semih’in menemenini çok sevdi ama sen bilirsin, Seyit Ali,” deyip onu iyice çıldırttı.

“Bak hâlâ,” diye kızdı bana sakince. Omzumu silktim.

Teoman bana seslenerek, “Leyla, sen de *shipliyorsun* değil mi kız?” diye sorduğunda, “Bugünden sonra *shiplemezsem* ayıp ederim,” dedim. “On numara çift olurlar be.”

Teoman ile *çak bir beşlik* yaptık.

Cihangir arkasına yaslanarak sakın tavrıyla, “Oğlum, sen bu Semih’e niye taktın ki kafayı?” diye sordu. “Gayet düzgün bir kardeşimiz işte.”

“Sevmiyorum o çocuğu,” dedi Seyit Ali. “Kan çekmiyor. Her hareketi faul herifin.”

“Lan, ne yaptı sanki çocuk sana?” dedi Teoman hayretler içerisinde gülerken.

Seyit Ali, “Kardeşime yan gözle bakması dışında bir de Neva’nın en yakınlarından,” dedi. “Gayet geçerli bir sebep.”

“Gökçe de ona yan gözle bakıyor sanki?” diye ekledi Cihangir. “Burada sadece Semih’e yüklenme bence. Ayrıca salla ya, bir zararı gelmez. Bırak, bir şey varsa aralarında yaşasınlar.”

“Doğru,” dedi Teoman.

Seyit Ali derin bir nefes alıp arkasına yaslandığında, “Ne yapabilirim ki zaten?” dedi. “Haberim olmadan menemenler bile yapıp yenmiş.”

Gülmeye devam ettiğimde tekrar saatime baktım ve usulca toparlanmaya başladım. “Ben de yavaştan kalkayım artık ya,” dedim. “Sabah seçmelerim var. Erkenden gidip uyumam gerek.”

Cihangir doğrularak, “Başaracağına eminiz,” dedi. Gülümsedi. Bu içime çok sıcak bir his bıraktı. “Şimdiden tebrik ederim.”

“Teşekkür ederim, umarım.”

Teoman nihayet şalgamını bitirdiğinde, “Bence çoktan başardın,” diyerek bana destek oldu. “Seni o seçmelerde seçmeyen hocanın olmayan gözlerine gözlük seçerim, Leyla Reis.”

“Ama ben nasıl gaza geldim şu an nasıl,” diye güldüm ayağa kalktığımda. Ellerimi ıslak mendille sildikten sonra Seyit Ali de benimle beraber toparlandı. “Bu arada sen de kazasız belasız gidersin umarım,” dedim Teoman’a. “Sensiz çok üzüleceğiz, Teoman.”

"Nerelerden çok emminim."

Gölmere başladığımda birbirimizle vedalayıp mekandan çıktık ama veda arada kalmaya devam etti. Yıl boyunca pek sohbet emmedik ve ben emim leri azarak üzerindeki iş kokusundan biraz arındım. En arından havası ka larak hiç bu işkeneyi yaşatmak istemedim. Evim önüne geldiğimizde yine o her zamanki araba içinde oturup birkaç dakika sohbetten sonra vedaya haatlık başlamıştı. İkimiz de derin bir nefes alıp birbirimize döndüğümüzde "Yarın çok güzel bir gün olacak." dedi Seyit Ali. "İnan bana."

"İnanıyorum." dedim gönülden. "En çok kendime, sonra da bana inanlara inanıyorum, Seyit Ali."

Güldü. "Sen sürekli adımı söyleyince içim bir hoş oluyor, anasını sayıyorum, sürekli söylese ne adımı..."

"Hım..."

Bu sefer bir değişiklik yapıp arabadan indi ve ellerimi tutarak benimle beraber kapıya kadar yürüdü. Kapının önünde durduğumuzda birbirimize döndük. "Babam tam şu an kapıyı bir açıyormuş," deyip gülmüsedim. "Ama salonun ışıkları yanmıyor, sanırım yemek yiyorlar. Neyse, evin analıları var zaten. Onları rahatsız etmeden içeri girerim."

Seyit Ali derin bir nefes alıp elimi bıraktı ve yüzümü avuçlarının arasına hapsetti. "Her zaman yanında olduğumu sakın unutma. Seni kimsenin acıtmasına ve incitmesine müsaade etmeyeceğimi bil. Yarın gözlerinde görmek istediğim ve göreceğim tek şey yıldızlar olacak. Başarıyla parlayacaksın, Neva."

Elimi ellerinin üzerine koyarak ona tebessümle karşılık verdim. "Biliyorum, başaracağım."

Yüzümde olan parmaklarıyla tenimi hafifçe okşayarak geldi ve alnıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. Kalbim de onunla birlikte çekilmişti. Birbirimizle bakmaya devam ederken onu bırakamayacağımı anladım ve geri çekildim. "Tamam, ben artık gideyim yoksa gidemeyeceğim."

Tekrar gülümsediğinde kapıya yaklaştım ve onu arkamda bıraktım. Ben kilidi usulca çevirdiğimde içeri girmeden onunla vedalaştık. Seyit Ali arkasını döndüğünde ben de çoktan içeri girmiştim. Sakince ayakkabılarımı çıkarmak için eğildiğimde bağcıklarımın birini çözdüm ama kapı sakince tekrar çaldı. Gülererek kafamı kaldırdım. "Kesin bir şey söylemeyi unuttu." Kapıyı açtığımda kimseyi göremedim ve şaşkınlıkla bir adım öne çıkıp sağıma baktım. Kararmış hava bana istediğim nedlği vermezken kafamı sola doğru çevirmeye kalmadan dehşet verici bir şey oldu ve yoğun bir kolonyu kokusuyla baş başa kaldım. Sonrası ise asla hatırlayamadığım anlardan ibaretti.

Hayallerim için yaşıyordum, hayalleri olmayan bir insanın da yaşadığını inanmıyordum.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum. Bedenim ağrıyordu ama bu acı çekmekten değil, uyuşmaktandı. Uykudan uyanır gibi gözlerimi açmaya yeltendiğimde başımın ağrısıyla yüzleştim lakin yüzleştiğim başka şeyler de vardı. Ellerim bağlıydı. Ağzımda bir bant vardı ve ben sandalyeye hapsedilmiştim. Korkuyla kafamı kaldırdığımda sağıma soluma bakındım. Burada hiç kimse yoktu. Deli gibi kafamı oynatarak görebildiğim her yeri görmeye çalıştım. Küçük ve karanlık bir odanın içindeydim. Tek camlı, kirli bir penceresi vardı ama içeriye ay ışığının verdiği parlaklık sızıyordu. Nefes alışlarım sıklaştığında debelenmeye ve sesimi birilerine duyurmaya çalıştım. Bu dakikalarca sürdü. Dakikalarca ter döktüm deli gibi titreyen bedenimin üzerinden ama nafileydi, sesimi kimse duymuyordu, ta ki az sonra demir kapı açılıp içeri ışığıyla beraber iki kişi girene kadar... Gözlerime dokunan ışıkla yüzümü ekşittiğimde ışığı üzerimden çektiler. Yutkunmaya çalıştım ve kafamı sağa sola sallayıp saçlarımı gözlerimin önünden çekerek karşımda duranlara baktım. Onları görmemle gözlerimin kocaman açıldı. Gördüğüm kişiler *Ozan ve Berrin*'den başkası değildi.

İkisi de aşırı derecede soğukkanlı duruyordu fakat Berrin'in gözlerindeki o şeytani gülüşü anında yakalamıştım. Gülmeye başladı. Sinirlerimi bozuyordu. "Duydum ki yarın hayallerine giden biletin gösterimi varmış." Üzerime eğilerek kulağıma yaklaştı. Tehditkâr bir sesle aklımı dehşete düşüren cümlelerini sıraladı: "Ama sen o hayallerinin üzerine soğuk bir su iç. Hatta ben içireceğim o suyu sana güzelce. Öyle bir içeceksin ki Leyla; yaşattığın her şeyi misliyle alacak, hayallerine sadece uzaktan bakmakla yetineceksin. Benimle tanışacaksın." Derin bir nefes alıp verdiğinde kendi aldığı nefeste onu boğmak istedim. "*Geçmiş olsun, güzelim. Artık buradan çıkamazsın.*"

BİLEKLERİ DÜŞMÜŞ DUDAKLAR

Bileklerini zehirli bir sarmaşık gibi saran kalın ipleri umursamadan Berrin'e burnumdan soluyarak baktım. Gerçekten onu tokat manyağı yaparak mahvetmek istiyordum. Onu iyice benzetmek ve bu laflarının altını doldurmak istiyordum ama şu an için imkânsız görünüyordu. "Bu gece buradasın," diye ekledi az önceki tehditlerinin ucuna. "Biraz uyu, nasılsa yarın bol bol vakit geçireceğiz seninle." Kıkırladı. "Ama sen şimdi ağlamakran uyuyamazsın da." Ellerini saçlarıma götürdüğünde kendimi hızla geri çektim. "Kıyamam ki sana."

O kadar öfkeliydim ki ayaklarımı vurduğum anda yerin yarılacağını bilsem topuklarımı kanatır, yine de yarardım o yeri. Sonra da içine bu zavallıyı atar, kapatırdım hesabımı.

Berrin kendini geri çekerek Ozan'a baktı. Ozan'a bakmak bile istemiyordum, bakmamıştım da. "Bu gece bir şey olmayacak," dedi dik bir sesle. "Sabah başlarız."

Berrin de geri çekilerek uzaktan bana baktı ve güldü. "İyi geceler, külkedisi. Çok ağlama sakın, gözyaşlarını sabaha sakla."

İşittiğim son sözler bu oldu ve kapı sertçe yüzüme kapatılırken ben de bu parmaklığı olmayan hücrede bir başıma kalakaldım. Gözlerimi sıkıca yumdum ve derin bir nefes alıp bekledim. Ağlamak, ağlayamamak, deli gibi tepinmek, bağırarak ya da öfke krizlerine girmek... Şu an hepsini yapabiliirdim ve bunları yapmak benim durumumdaki her insanın istemeden de olsa başvuracağı ilk şeydi ama bir faydasının olmayacağını biliyordum. Fakat öylesine çaresizdim ki gözyaşlarıma sığınsam beni o damlalarla boğdukları için kızmam, o damlalarla yitmememe sebep olacakları için minnet duyardım. Ruh hâlimin özeti tam olarak buydu.

Saatler sonra...

Saatlerdir bir sandalyede ellerim ve ağzım bağlı bir hâlde oturduğumdan örürü bedenim taşlaşmış gibiydi. Bir dakika olsun uyumamıştım ama gözlerimin içinde kan gölü olduğunu hissedebiliyordum. Kafam öne eğik, saçlarım yüzümü kapatmış bir şekilde gözlerimi yalnızca kapalı tutmaya devam ederken o aşına olduğum kapı sesini bir kez daha işittim. Kafamı kaldırmadan gözlerimi kapının açıldığı yere çevirdiğimde iki çift ayak gördüm. Biri Ozan'a biri Berrin'e aitti. Tepki vermeden gözlerimi kaçırdığımda kafanı oynatmadan beklemeye devam ettim. Kapı kapandı ve Berrin odayı kahkahasıyla inletti. "Günaydınlar!"

Sakince iç çektim.

Berrin karşımda durduğunda elini çeneme götürdü ve yüzümü doğrulttu. Gülüyordu. Kızıl saçlarının rengi gözlerinin içindeki iblisleri çağırıyordu. “İyi uyuyabildin mi?”

Hiçbir şey yapamıyordum. Ağzımı açmasını bekliyordum zira boşa debelenmektense ağız dolusu küfrederek içimdeki bu tutukluğu bir nebze de olsa dışa vurabilirdim. Berrin istediğim şeyi yaptı ve elini çenemden çekerek ağzımın üzerinde duran bandın kenarını kavradı. “Neyse, cevap ver bari. Bu kadarını hak ettin!”

Bandı ağzımdan çektiğinde yüzümü ekşiterek bir müddet bekledim ve ağzımdan soluk alıp verdim. Göğüs kafesim yaşadığım sıkıntıyla gerildiğinde çabucak kupkuru olmuş dudaklarımı kurumuş dilimle ıslattım. Berrin elindeki bandı hoyratça kenara attığında kollarını göğsünde toplayarak gülümsemeye devam etti. Ona bakmıyordum. “Şimdi cevap verebilirsin artık.” Fakat hemen cevap vermedim. Devam etti. “Ah Leyla ah! Sana demiştim ama ben... Beni ciddiye almazsan olacağı bu olur işte! Kendin kaşındın, bunu da söylemeden geçemem. O günü hatırlayınca ne demek istediğimi anlarsın ama ben sana merhamet etmeyeceğim. Ben seni mahvedeceğim!”

Kafamı kaldırıp nihayet gözlerine bakabildim. Ozan kapının önünde duruyordu ve duygudan uzak bir şekilde yalnızca bana bakıyordu. Ona bakarken gözlerimdeki nefreti bir kenara bırakarak gülümsedim. Ben gülümsedikçe o daha çok gülümsedi ama ben insanların gülümsemelerine ad koymayı severdim. Berrin sinirden gülüyordu. Hâlâ gülüyor olmama deli oluyordu. “Senin merhametsizliğini yerim!”

İnatla tavrımı korumaya devam ettiğimde soluklanarak daha geniş gülümsedi. “Tatlım, hâlâ tırnak çıkarıyorsun ama sen!” Sesinin tınısındaki yapaylık midemi bulandırıyor. “Ha, sen de haklısın ama az sonra sökölmedik tırnağını bırakmayacağım, bunlar son çırpınışların.”

“O kadar korkuyorum ki senden, şimdi altıma işeyeceğim benim yolunmuş tavuğum.”

“Hiç akıllanmamışsın ki,” diye büzdü dudaklarını.

“Sende bir gelişme var ama,” dedim sol gözümü kısarak. “Seviye hep yokuş aşağı. Helal olsun, ne diyeyim... Gece gündüz bunun planını yaptın sanırım, aksiyon filmi falan izleseydin biraz da. Yalnız tek göz oda, ışıksız falan... Çok klişe be!”

İç çekti. “Merak etme, güzelim. Gün boyu bizimlesin nasılsa... Buradan çıkınca artık otele mi gidersin, plaja mı sen bilirsin.”

Histerik bir şekilde gülümseyerek omzumu silktim. Gözlerim gözlerini süzmeye başladığında sırtımdaki ağrıyı umursamadan doğrularak çenemin ucuyla bedenini boydan aşağı işaretledim. “O kadar zavallısın ki hayatındaki

tek uğraşın benim, değil mi? O kadar mutsuzsun ki hayatında tek mutlu olduğun şey bana yaşattıkların. Berrin vazgeç, kanka. Manyak olursun.”

“Kendini bu kadar büyütme, Leyla,” diye yaklaştı yüzüme doğru. “Sen bir hiçsin.”

Dudağımın kenarını kıvırdım. “Bir hiç uğruna mı bu kadar çirkinleşiyorsun yani?”

“İadeiziyaret diyelim,” diye gülümsedi gözleri gözlerimin tam önünde fokur fokur kaynayan bir ateş gibi belirdiğinde.

Ozan yaşayan bir robot gibi hareket etmeden öylece orada duruyordu. Derdinin ne olduğunu asla merak etmiyordum zira bizi düşürmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Berrin yüzüme soğuk soğuk bakarken dudaklarımdaki tebessümden ödün vermedim. “Buradan çıkacağım, bunu it gibi biliyorsun,” diye konuştum. “Boşuna debelenme, Berrin. Hayallerim için gözümü karartmadığım şey yoktur, bunu da yanında gezdirdiğin Ozan iyi bilir. Sen benim hayallerimi elimden alamazsın!”

“Boş konuşuyorsun.”

“Sen çok dolusun.”

“Öyleyim.”

“Kafan gitmiş senin canım ya. Yazık!”

“Üf!” diye sıkıldı hızla kollarının bağını çözerek. “Çok sıkıldım bu sözlerinden. Biraz icraata geçelim artık.” Kaşlarım çatıldığında Berrin hırsını sırtlanıp karşımda durdu ve gözlerini karartıp ummadığım bir anda bana sert bir tokat attı.

Yüzüm sağa doğru savrulduğunda etim sanki ayaklarının altında ezilmiş gibi hissetmiştim. Canım yanmıştı. “Hadi konuşsana!” diye zorladı beni gülererek. “Bu bana attığın tokat içindi.” Bekledim. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve dişlerimi kırırcasına sıktım ama fevri bir hareket yapmadım. *Bekle* dedim kendime. Yüzümü örümcek ağı gibi ören saçlarımı savurmadan derin bir nefes aldım ve kafamı düştüğü yerden kaldırıp gözlerimi Berrin’e çevirdim.

Gülümsedim. Sahiden rol yapmıyordum. Gülümsüyordum. Berrin ben gülümsedikçe çıldırıyordu. Acısa da aldırmayan gülüşlerimin arasından şöyle konuştum: “Tekniğin iyi ama biraz daha geliştirmen gerek, kanki.”

“Beni böyle mi delirteceksin yani?”

“Seni delirtiyor muyum yani?”

Alayla güldü. “Leyla, çok toysun daha.”

“Hayırdır, güzelim? Savaş gazisi misin?”

“Acıyorum hâline.”

Yüzümü buruşturdum. “Sen kendi hâline acı.” Ardından gözlerimi Ozan’a çevirdim ve acınası bir şekilde mırıldandım. “Ne yaptın, bunu da mı hapladın?”

Genç ne fark eder ki? Bu kızın kafası hep kıyaktı.” Kısa bir sakinliğin ardından devam ettim. “Ana İpek’ten sonra Berrin hiç olmamış, insan bir el değiştirir, ikisi de birbirinden bok!”

“Düzgün konuş!” diye uyardı Berrin beni. “Şu an dilediğini söyleyebilme cesaretin varsa eğer bu benim sayemde.”

“Aaa!” diye alındım mahsustan. “Bunu nasıl da unuturum? Büyüksün, abla.”

“Kes sesini!”

“Kızım, sen de iki laf ettirmiyorsun,” diye homurdandım. “Anana babana küfrediyoruz sanki, ne bu öfke?”

“Anamı babamı karıştıрма!”

“Niye?” diye sordum sol kaşım derhâl yukarı kalktuğunda. “Senin daha doğrusu sizin elleriniz benim abime kadar uzandı. O fotoğrafları sizin gönderdiğiniz biliyorum ama yalan yok, tebrik ederim. On numara çıkmışız ikimiz de! Poz versek bu kadar güzel olmazdı o fotoğraf.”

“Şu mesele?” diye derin bir nefes alıp verdi Berrin. “Sen ve Ali?”

“He, o mesele.”

“Tatlım, ben sana en başından ne demiştim, hatırlıyor musun? Sen ve o diye bir şey olmayacak.”

“İşte şimdi inanıyorum senin Türk dizilerinin içinden geçtiğine. Favori karakterin kesin *Ferhunde*’dir.”

“Komik kızsın,” dedi buz gibi bir sesle. “Ali, sende ne buldu, hiç anlamıyorum.”

“Anlayamazsın da zaten.”

“Geçici bir hevessin onun için.”

“He, öyleyim,” dedim gözlerimi devirerek. Kıkırdadım. “Sabırla ‘*hamileyim ve bebeğimiz olacak*’ demeni bekliyorum, Berrin.”

Berrin karşımda öylece durmaya devam ettiğinde sakince soluklanarak gözlerinin tam içini hedef aldım. “Beni, bizi deli gibi kışkırtıyorsun, değil mi? Onun bana değer verdiğini gördükçe kuduruyorsun, değil mi? İtiraf etmene bile gerek yok çünkü anlıyorum. Senin derdin ben değilim, senin derdin elde edemediğin her şey. Damla’yı kullanarak midenin Harran Ovası kadar geniş olduğunu kanıtladın, bana da kafayı durduk yere takmana şaşırmıyorum açıkçası. Nasıl bir dünya var bilmiyorum ama başına yıkıldı ve altında kaldın, bunu kabullen artık!”

“Hiçbir şey yıkılmadı,” diye tersledi sert sözlerle. “Ben pes etmedim henüz.”

“Ortada pes etmemeni sağlayacak bir durum yok,” dedim sakince. “Seyit Ali, benim elimi tutuyor. Ben de onun elini. Cidden sıkıyorsun artık.”

“Daha başlamadım bile.”

“Sahip olduğun ve ona karşı olan hislerinin gerçekten aşk olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordum ilk kez düzgün bir şekilde yüzüne baktığımda. “Eğer ki aşk senin hastalıklı, saplantılı duygularınsa hayır, ben öyle değilim. Eğer ki aşk bizim yaşadığımız o benzersiz bağ ise evet, biz öyleyiz.”

Sırtarak kendini bir adım geri çekti. “Âşık mısınız yani?”

“Ne oldu, ağırına mı gitti?”

“Yok, komiğime gitti,” dedi Berrin.

“Sen de haklısın, insan hiç tatmadığı bir duyguyu nereden bilsin ki?”

Berrin gözlerimde birkaç saniye takılı kaldıktan sonra yönünü Ozan’a çevirdi. Ozan hiç konuşmuyordu. “Siz âşık değil miydiniz?” diye sordu Ozan’a keyfe yakın bir sesle. “Nasıl bir kalbi var bu kızın, önüne gelen âşık oluyor?”

“Bunu da midesi dört şeritli Konya yolundan hâllice sen mi söylüyorsun?”

Ozan herhangi bir cevap vermezken Berrin söylediğim sözler karşısında biraz bozulsa da bunu gün yüzüne çıkarmamaya çalıştı. İfadesizce ona bakmaya devam ettim ama pencereden direkt üzerime nüfuz eden ışık terletmeye başlamıştı. Sol gözümü kısarak derin bir nefes alıp verdim. Bileklerimdeki kalın ipten kurtulmayı bir sefer daha denediğimde Berrin kahkahayı bastı. “Yazık ya... Kıyamam ki sana!”

“Sen başına gelen her şeyi sonuna kadar hak ettin. Ayrıca abartma! İki tel saç aldık. Otuz yerinden bıçaklanmışsın gibi davranman acınası.”

Buz gibi bakışlarını gözlerimdeki ateşle eritmişim ama o erittiğim yerden kendini harladı ve silkinerek hareket geçti. “Tamam, yeter bu kadar saçmalık! Boş konuşmaların bitti, sana verdiğim sürenin sonuna geldin. Biraz da gözyaşların konuşsun.”

“Beni ağlatamazsın!”

“Ağlamandan zevk alacağım,” diye hırladı yüzüme doğru yaklaştırdığı yüzüyle. Berrin, Ozan’ın arkasında duran su dolu varile yaklaştığında Ozan konuşmadan kenara çekildi. Hiç konuşmaması ve herhangi bir tepki vermesini artık garipsemeye başlamıştım. “Burası fazla sıcak oldu,” diye konuştu Berrin eline aldığı demir taşı su variline daldırdığında. Kaşlarımı çatarak yutkundum. Dişlerimi sımsıkı birbirine kenetlediğimde Berrin su dolu demir tasla bana dönerek güldü. “Bu su sana çok iyi gelecek. Önce hayallerini yıkarız, sonra da seni.”

“Bunu fena ödeyecek...” demeye kalmadan Berrin sertçe suyu yüzüme çarptı; dev bir gürültüyle irkilerek gözlerimi kapatıp ağzımı kocaman açtığımda anlık giden nefesimi yakalamaya çalıştım. Yüzümle temas eden su yakıcı bir his vermişti. Bu kalp atışlarımı da hızlandırmıştı. Kapalı gözlerimi açmadan Berrin’in odayı inleten kahkahalarını işitmeye başladım. Sonra devam etti. *Beni yıkadı, beni acıttı, beni yaktı.* Tüm bedenimi baştan aşağı su içinde bıraktı.

Su buz gibiydi ama öyle sert ve şiddetle yaptı ki bunu; soğuğu değil, sıcaklığı hissettim.

Yüzüme bütünüyle yapışmış saçlarımla ve derin nefesler almam sonucu inip kalkan göğsümle gözlerimi önümdeki bomboş zemine diktim. Üzerimdeki kıyafetler derimle bütünleşmiş, tek bir yapı hâline gelmişti. Bileklerime oturan kalın ip dâhil tonlarca ağırlığı taşıyordum. Gözlerimi kısarak zemini bir müddet izledim ve gülümsedim. Berrin'e çevirdiğim yüzümle titreyen dudaklarını kıvırdım. "Şampuanımı unuttun! Ne kadar cimrisin!"

Berrin elindeki demir taşı, içi neredeyse boşalan su variline umursamazca bıraktığında üzerimde bir hâkimiyet kurmuşçasına kollarını göğsünde toplayarak karşımda dikildi. "Cidden birinin gelip seni kurtaracağını falan mı sanıyorsun hâlâ?" diye sordu Berrin rahatlıkla. "Öyleyse eğer çok üzgünüm, Leyla. Kimse seni kurtarmayacak."

"Cidden bu yaptıklarının yanına kâr kalacağını falan mı sanıyorsun?" diye sordum misilleme yaparak. "Öyleyse eğer çok üzgünüm, Berrin. Kılına bile zarar vermeden ağzına sıçacağım! Emin ol, bu sefer şiddet değil maksadım ama sen şiddet olmasını isteyeceksin."

Sırıttı. *Sevimsiz*. "Büyük büyük konuşmalar falan... Çok etkileyici."

"Biliyorum," dedim sol gözümü kırparak. "Âşıksın sen bana."

"Ölüyorum senin için."

"Geber!"

Gülmeye devam etti. Ozan... Ona takıldı bir yanımda. Saatlerdir sessizce bizi izliyordu. İnsan hiç mi konuşmazdı? Hiç mi tepki vermezdi? Madem Berrin'in yanındaydı, neden ona yardım etmiyordu? *Onun bu oyundaki yeri neydi de sırasının gelmesini beklermişçesine kendini sessize almıştı?*

Hiçbir şeyi umursamayan hâlimle Berrin'de takılı kalmaya devam ederek iç çektim. "Ah Berrin, benim sosyopat kekim."

"Acı çektiğini biliyorum," dedi. "Ayrıca daha hiçbir şey yapmadım, ısınma turundayız."

"Saat kaç?" diye sordum bir anda.

Güldü. "Sınavına iki saat var, bu yeterli bir cevap bence senin için."

"Beni bırak," dedim açıkça. "O sınava girmemem sana bir şey kazandırmayacak."

Keyifle karşımda eğlenerek etrafımda dönmeye başladı. "Ne oldu? Az önce böyle konuşmuyordun. E sen de anladın tabii buradan çıkamayacağını."

"Sana boyun eğmiyorum," dedim. "Sana şans veriyorum, Berrin. Ne olacak sanıyorsun ki? Buradan çıktığımızda ben bir sene hayallerimi ertelemiş olacağım ama ya sen? Seyit Ali, sana ne yapar hiç düşündün mü bunu? Merak etme, sana şiddet uygulamaz ama o Seyit Ali, ne yapacağını ben bile kestiremem... Bana zaten seni hiç sorma. Seni mahvedeceğim."

“Ali’nin sana bu kadar değer verdiğini mi sanıyorsun sen ya?” diye alay etti benimle. “İki üç ayda mı başardın yani bunu? Onu iki yıla yakındır tanıyorum, o böyle gönlünü kolayca birine kaptırıp giden biri değil.”

Histerik bir biçimde iç geçirdim. Sarf ettiği bu aptalca sözleri ve gözlerindeki sahte zaferi bağlı olduğum yerde azıcık hareketlenerek dudaklarımdaki gerçek gülüşle yaktım. “O yüzden mi geçen gün bana evlenme teklifi etti?”

Gülüşüm, Ozan’ın bile canını yakmışa benziyor olacaktı ki ilk kez gözle görülür bir tepkisine rastlamıştım. Yüzü beyaz bir kâğıt parçasına dönmüştü ama o umurumda değildi, ben Berrin’in yüzüyle ilgileniyordum. Hoş, pek bakılacak bir tipi de yoktu çünkü kal gelmişti. Olduğu yerde zamanda takılı kalmış bir insan gibi hareket etmeden beni izlerken daha geniş gülerek, “Korkma kız, davetiyemizi ilk sana yollayacağım,” dedim. “Sen bizi en önden izleyeceksin.”

“Yalan söylüyorsun,” diye reddetti diline ekşi bir tat bulaşmış gibi.

“Doğruyu söylüyorum.”

“Yalancısın!”

“Ne oldu?” diye üzerine gittim kelimelerimle. “Sesin kısıldı. İşte bak, bu kadarsın sen! Bana dilediğin kadar zarar vermeye çalış ama bu kadardan ibaret-sin. Tek bir lafımla seni nakavt ettim.”

“Ali, evlilik kafasında biri değil,” dedi kendi kendine konuşur gibi.

“Berrin, tamam. Uzatma artık, yenildin! Başlattığın bu anlamsız hırs dövüşünü sonlandır. Bu iş, iyi yerlere gitmeyecek.”

“Kapa çeneni,” dedi kükreyerek. Afalladım. Kafası bir gelip bir gidiyordu ve normal değildi. Akli dengesinin yerinde olduğunu biliyordum ama sözlerim onun beynini sulandırmıştı. Arkasını döndü ve su varilinin yanına eğilerek yerdeki çantada bir şeyler aramaya başladı. Elindeki bıçakla arkasını döndüğünde gözlerim kocaman açıldı ve kendimi geriye doğru çektim. “Ne yapıyorsun be?” diye sordum ciddiyetle. “Bırak o elindekini.”

Ozan’ın bakışları, Berrin’in elindeki bıçağı gördüğünde ağzını araladı fakat Berrin buna müsaade etmeden onu susturdu. “Sakın ağzını açma yoksa fena bozuşuruz. Sözünde durmazsan seni de üzerim.”

“Ne diyorsunuz siz ya?” diye konuştum asla beklemeden. “Bırak o bıçağı çabuk!”

“Ne oldu?” dedi elindeki bıçağa bana göstererek. “Hadi devam etsene yüksekten konuşmaya! Akli sıra beni mi kışkandırmak niyetindesin?”

“Sen kimsin ki seni kışkandırayım?”

“Göreceksin az sonra kim olduğumu,” diyerek varlığını gözümün önünden çekerek arkaya doğru dolandı. Titremeye başladım çünkü korkuyordum, bana ne yapacağı konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu. Çenemi omzuma koyarak onu görmeye çalıştım ama bunu istediğim şekilde başaramadım. Bur-
numdan hırsıyla soluyarak, “Bana bak,” diye uyardım onu. “Canımı acıtırsan

canını alırım senin. Bu aptal tuzağınızın içine sıçayım! Ne zannediyorsunuz lan siz kendinizi?”

“İnatla ilk gözyaşını dökmeni bekliyorum.”

“Dökmeveceğim o gözyaşını, anla bunu anla!”

“Dökeceksin,” dedi bundan bizzat keyif alarak. “Sana söylediğim her şey gerçekti. sen de bunu anla! Beni tanıyacaksın demiştim ve tanıyorsun. Altta kalmam, Leyla.”

“Sakın!”

Berrin’in soluğunu arkamda hissedebiliyordum. Ozan’a eğreti bir bakış savurduğumda gözleri gözlerime takıldı. Bu kadar mı kördü? Bu kadar mı tepkisizdi yani? Ondan yardım dilenecek değildim. Dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırduğumda Berrin eğildi ve bıçağın tersini elime sürdü. İrkilerek ellerimi hızla kaçırdım ama yine de bir kutuya hapsolmuştum. “Berrin, sakın!” dedim bağırarak. “Bak...”

Sözlerimi kesti. “Keman çalmak... Bu hayattaki en büyük tutkun müzik ve keman, öyle değil mi? Ellerin diyorum, Leyla? Onlar olmadan bir hiçsin!”

“Benden uzak dur!” dedim yüksek sesimle. “Ellerimden uzak dur! Ellerime bir zarar verirsen eğer...”

Ellerime bıçağı sürdüğünde buz kestim. “Şşşt!” dedi tüylerimi ürperten ses tonuyla. Yutkunamadım zira ilk defa ondan bu kadar ürkmüştüm. “Hareket edersen yanlış bir yerini kesebilirim ama.”

“Saçma sapan konuşma!” dedim hiddetle. “Son ver artık bu oyuna!”

“Bu oyun değil, güzelim. Bunun farkında değil misin?”

“Sen nasıl bir insansın ya?”

“Dua et saçlarına dokunmadım,” dedi ve duraksayarak ellerini ıslak saçlarına götürdü. “Aslında belki onlara da dokunabilirim.”

Kafamı hızla öne eğerek ellerini savurdum. “Uzak dur benden!” Nefes alışlarım sıklaştıkça bu içinde bulunduğum durum giderek canlı bir kâbusa dönüşüyordu. Onun yanı sıra yetişmem gereken bir sınavım vardı. Delirecektim! Artık bunun farkındaydım. “Defol dedim sana! Ruh hastası, rahat bırak beni!”

“Pes mi ediyorsun yani?” diye güldü. “Ayaklarıma kapanarak ağla, bırakayım.”

“Siktir git!” dedim dişlerimin arasından tıslarken.

“Sen bilirsin,” diye kabullendi rahatça ve bıçağı sanki bir kediye severmiş gibi işaret ve orta parmağımın kenarlarında gezdirdi.

“Berrin, yapma!” dedim ellerimin titremeye başladığını hissettiğimde. “Bunu yapma!”

“Ellerin titriyor, zavallım.”

"Ben bu kadar nefreti hak etmedim," dedim bastırarak. "Boşuna çaba sarf ediyorsun. Kendinde misin sen?"

"Hiç olmadığımı kadar."

"Allah'ım, sen sabır ver," diye kapatıp açtım gözlerimi. Ağlamak ve ağlamamak arasındaki ince çizgiyi gözyaşlarına doğru yürürken bozmuştum. Boğazımda bir acı vardı ve bunu engelleyeceğim bir şey yoktu. Ozan seyirciydi. Hiçbir şey yapmıyordu. "Bırak beni diyorum sana," dedim çaresizce. "Uzak dur benden!"

Ses vermedi. Birkaç saniye bekledi ve bıçağı yeniden tenime sürdü. Keskinliğini hissettiğimde sinsice gülerek, "Hiçkırıkların zevk verecek," dedi. "Beni hatırla, tamam mı?" Sorusunun ve şen kahkahalarının ardından bıçağı tırnağıma dokunduracağı vakit Ozan fevri bir çıkışla Berrin'i ittiğinde acıyla bağırmanın bir oldu. Odanın duvarlarını yıkan acı dolu sesim, parmağımı kesen bıçağın verdiği hasardan başka bir şey değildi.

"Kendine gel!" dedi Ozan, Berrin'e ama sonrası yoktu. Sonrası yanan canımdı. *Orta parmağım...* Tam olarak orta parmağımda kocaman bir kesik olduğunu hissettim. Öyle çok acıyordu ki o parmağımdan akan kanlar diğer parmaklarıma doğru sızmaya başlamıştı bile. Titreyen ve acından inleyen parmaklarıma tepkimi, dişlerimi dudaklarıma bastırarak verdim.

Berrin, "Ne yaptığını zannediyorsun sen?" diye bağırdı Ozan'a. "Anlaşmamızda bu yoktu."

"Bu çok fazla," dedi Ozan düz sesiyle.

Mahvolmuş hâlimle kendi dünyamın içinde saklandığımda Berrin öfkeyle elindeki bıçağı yere attı. "Yeter bu kadar saçmalık! Hiçbir şey beni tatmin etmiyor. Hiçbir şey bu sürtüğe olan kinimi öldürmüyor."

Berrin'in kontrolsüz nefesleri artık ondan her şeyi bekleyebildiğim bir canavara dönüştüğünde ikisi de görüş alanıma geldi. Berrin'in gözlerindeki karanlık, saf bir kötülüğün timsaliydi. Bunu artık çok net görebilmiştim. O iyi bir insan değildi. Ozan'a baktı. "Sıra senin," dedi. "Onu hep arzuladın, hep istedin, değil mi? Tamam, senin o." diye konuştu acımasızca.

Bu hayatımda duyduğum en korkunç şeydi.

"S-Sen," dedim kekeleyerek. Beynimin içinde dönüp duran kuş, gagasıyla etimi kemiriyordu. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Farkındayım," diye karşılık verdi hızla.

Yurkunamadım. Hayatım boyunca ilk kez bir şeyden bu kadar korkuyordum. "Sen gerçekten çok kötüsün," dedim hayretler içerisinde. "Her insanın içinde azıcık da olsa merhamet, vicdan olur ama sen... Sen saf kötüsün, sen korkunçsun."

"Umurumda bile değilsin!"

Korku çanları tepemde çalmaya başladı. Tırnaklarımın dibine kadar tit-riyordum. Parmağımdaki acıyı bile unutmuştum. Berrin'in bakışları, Ozan'ı yeniden bulduğunda kaşını kaldırıp beni işaret etti.

"Sakın!" diye bağırdım boğazım patlayana kadar. "Bana bir adım yakla-şırsanız, bana elinizi bile uzatmaya cüret edersiniz yemin ederim öldürürüm sizi! Uzak durun benden!" Berrin beni duymuyordu. Ozan'a baktım. "Ozan, bunu yapamazsın! Ozan, sakın!" Ondan yardım dilenecek hâle gelmiştim. Ağ-lamama ramak kalmıştı. "Ozan," dedim pürüzlü sesimle. "Bana bu kötülüğü yapma!"

"Seni değil Ali'yi seçti," dedi Berrin dümdüz bir tavırla. "Hadi, Ozan! Neyi bekliyorsun?"

"Hayır, hayır, hayır," dedim Ozan'a bakarak. "Bunu yapmayacağını biliyo-rum. Bu kadarını yapamazsın, biliyorum."

Ozan bana hissizce bakıyordu.

İkisi de sustuğunda bağlı olduğum yerden kurtulmaya çalıştım. Vücudu-mun göreceği hasarı umursamadan savaştım kendimle. Ağlamama çok az kal-mıştı ve tükeniyordum. Karanlık üzerime çöküyordu, güneş bana ışık değil ısıtıyor veriyordu. "Sen çık, Berrin." dedi Ozan beni durduran sesiyle.

"Ne demek bu?" diye sordum kocaman bir ürpertiyle.

Berrin, "Benden çekinmene gerek yok," dedi.

"Berrin, çık diyorum sana!" dedi Ozan. "İşim uzun sürmez."

"Bunu görmek..."

"Berrin, çık dedim!" diye sesini yükseltti Ozan. "Ona dokunurken yalnız olmak istiyorum."

Berrin omuzlarını düşürerek derin bir nefes alıp verdi. "Peki," dedi sakince. "Nasıl da artık işi bitti. Elimini üzerinden çekiyorum, Leyla. Çok ağlama ve sen de anın tadını çıkarmaya bak!"

Son sözleri bu oldu.

Berrin odadan çıktıktan sonra Ozan'a baktım. "H-Hayır," dedim gözlerim dolduğunda. "Hayır, Ozan. Bana bunu yapma. Bana vur, bana acı ver hatta gerekirse beni saniyeler içinde öldür ama bana dokunma." Sol gözümden bir damla hızla düştüğünde dudaklarımı ısırdım. "Hayatımda ilk kez birine yalva-rıyorum belki de... Bana dokunma. Lütfen... Lütfen katilim olma."

Ozan konuşmadan bana birkaç adım yaklaştı. Kendimi geri çekmeye çalış-tım ve bağırdım. "Yaklaşma... Ne olur git!"

Bedenimi saklamak istiyordum pantolonumun arka cebine. Bedenimi yok et-mek istiyordum gökyüzünün en aydınlık yerine. Gözyaşlarım artık beni savun-mak için değil, savurmak için akıyordu. Gözyaşlarım beni yıkmak için değil, yıkmak için geliyordu. Cehenneme düşmüş gibi feryat eden dilimi ondan sa-kınamıyordum. *Bağırıyordum... Sadece bağırıyordum.* Ozan ise konuşmadan

bana yaklaşmaya devam ediyordu. “Git,” dedim ıslak kıyafetlerimi gözyaşlarıyla hiçbir zaman kurutamayacağım bir parçaya dönüştürürken. “Beni öldürme. Lütfen git!”

Ozan ellerini üzerime uzatmak için yeltendiğinde omuzlarımı düşürdüm ve küçülebileceğim kadar küçüldüm. “Yapma!” diye bağırdım ağlayarak. “Dokunma bana...”

Ozan’ın ellerini kollarımda hissettiğimde ayaklarım yerden buz kesti ve beni sarsarak, “Şşşt!” diye susturmaya çalıştı. “Sana dokunmayacağım. Leyla, sana dokunmayacağım. Sana zarar vermeyeceğim. Bana bak! Leyla, gözlerini aç ve bana bak!”

Şaşkınlık ve korkunun en derin duygularında yüzerken Ozan ellerini çabucak kollarımdan çekti. Boşluğunu hissettim. Kapattığım gözlerimi açtığımda Ozan yüzüme doğru eğilmiş, endişeli gözleriyle yüzüme bakıyordu. Sabırsızca dudaklarını yalayarak, “Gittiğinden emin olmam gerekiyordu,” dedi. “Ağlama.”

Ama ağlamaya devam ediyordum.

“Sana dokunmayacağım, yemin ederim senin kılına bile zarar vermeyeceğim.”

“Lütfen,” dedim cılız bir sesle. “Bırak beni... Bırak da gideyim.”

“Bırakacağım,” diye konuştu düzgün bir şekilde. “Buradan çıkacaksın.”

Mahvolmuştum.

Telefonuna baktı. “Bir saatin var. Bir saat sana yeter mi?”

“Ben şu an iyi değilim,” dedim sağıma soluma bakarak. “Ben nerede olduğumu bile bilmiyorum.”

“Özür dilerim,” diye itiraf etti bir anda. “Berrin’in sana bu kadar takıntılı olduğunu bilmiyordum. Senden öyle bir hınç almak istiyordu ki işin sonunda seni öldürmesinden korktum. Evet, aşağılık biriyim. Evet, zerre kadar adam değilim ama sana dokunamam. Onunla anlaşma yaptım. Yanında durdum ve sana yaptıklarını gördüm. Üzgünüm, mâni olamadım çünkü bana inanmazdı ama sana dokunmam, Leyla.”

“Uzak dur benden,” dedim bir sefer daha. “Yine de uzaklaş.”

“Tamam,” diye geri çekildi hızla. “Fakat kaybedecek vaktin yok. Buradan çık ve git. Ben, Berrin’i oyalarım. Onu dert etme. Buradan çıktığında her şey çok daha kolay olacak.”

“Çöz beni,” dedim gözyaşlarımı frenlerken. “Derhâl çöz beni.”

Ozan, Berrin’in yere attığı bıçağı kavradı ve önce el sonra da ayak bileklerini çözdü. Anlık bir boşluğa düştüğimde iplerden kurtulan bileklerimi yavaş yavaş hareket ettirmeye başladım. Bedenim su içindeydi, gözyaşlarımı bir damla suyun verdiği hasardan daha çok hasar vermişti. Oturduğum yerden kalkmadan ellerime baktım. Parmağımdaki kesik kıpkırmızı bir etten ibaretti ve

kanım durmamıştı. Sızlayarak akmaya devam ediyordu. Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi mosmor olmuş bileklerime çevirdim.

Ellerim, yeteneğimin kalbiydi ve o olmadan kemanım çalışmazdı.

Ellerim, yeteneğimin gözleriydi ve o olmadan kemanım ağlardı.

Ayaklarımı hareket ettirip ayağa doğru kalkmaya yeltendiğimde devrilecek gibi oldum fakat Ozan beni tuttu. Hızla ona baktım ve ayaklarımı yere sağlam bastığımda kendimi çektim. Ürktü. Sağıma soluma bakındım. Öylesine girmiştim ki bu kuyunun içine, güneşi görmek için en dipte olmama gerek yoktu zira ben dipte idim, *dibin ta kendisiydim.*

Ozan temkinli bir sesle, "Leyla, git buradan," dedi. "Buradan çık ve sınavına gir." Ellerime baktı, ellerime baktım. "Özür dilerim. Ben gerçekten seni acıtsın istemedim ama bu kaçınılmaz bir şeydi."

Islak saçlarımı bir sefer savurarak kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açtım ve ağır adımlarla odadan çıktım. Uzun, karanlık bir koridorun en sonundaki odaydaydım, bunu dışarı çıktığımda en uçtaki aydınlıktan anladım. Gözyaşlarımı dindirip derin bir nefes aldım. Bir saatim vardı. *Bir saate, bir ömür sığmazdı kabul ama bir ömre sığdırıldığı hayalime giden bileti kazanabilirdim.*

Durdum, derin bir nefes aldım, sonra da koşmaya başladım.

Uzun koridorun sonunda ışığa adım adım yaklaşırken gözlerimin içine bir lamba düştü. Göz bebeklerim muhtaç olduğu ışığa sarıldığında ayaklarımdaki hızı dindirmeden ilerledim fakat az sonra bu hızı dindiren bir şey oldu. Bir beden. Çarptığım şeyle geriye doğru sendelerken gözüme giren güneşi uzun boyu ve yapısıyla engelleyen kişiye baktım.

Bu Ander'di.

Bana şaşkınlıkla bakarken yaralı elimi direkt sağlam elimin içine koyarak ona uzaktan baktım. "İyi misin?" diye sordu neyi soracağını bilememiş ama bir şey söylemesi gerekiyormuş gibi.

Ona cevap verme sırası bana geçtiğinde gözleri bedenimde gezinmeye başladı. Berbar bir hâldeydim ve bunu anlamaya çalışıyordu. Şaşkıncı. Çatık kaşlarıyla, "Telefonun var mı?" diye sordum hızla.

Ander de kaşlarını çatmış bir şekilde, "Berrin mi yaptı bunu?" diye sordu.

Duraksadım. "Sen?" diyebildim sesimi yükselterek. "Sen de mi bu işin içindesin yoksa?"

"Dur!" dedi acele ederek. "Ben bir şey bilmiyorum. Berrin, benden habersiz anahtarımı almış. Burayı benden başkası bilmezdi ama şimdi..."

"Neyse ne," diye kestirdim. "Bunu dinleyemem, buna zamanım yok."

"Bir yere mi yetişmen gerekiyor?" diye sordu düz bir sesle.

"Evet."

"İstersen ben seni götürürüm."

Yüzümü buruşturarak güldüm. "Kalsın."

"Acelen var," diye beni bastırdı. "Buradan otobüs de geçmez. Gitmek istediğin yere bırakırım, bir şey olmaz. Üstelik bu hâlde iki adım daha atarsan düşer kalırsın."

Haksız değildi ama güvenecek kadar tanıımıyordum onu ve bana güven de vermiyordu. Etrafıma bakındım. Sahiden de ne bir otobüs ne de başka bir şey geçiyordu. Bir saat benim buradan gitmeme bile yetmezdi. Kabul etmek zorundaydım. Denize düşmüştüm ve yılanı sarılacaktım. Bu olacaktı. "Tamam," dedim kabul ederek.

"Tamam?"

"Tamam işte, bırak beni okula," dedim hızla. "Fazla vaktim yok."

"Görüyorum," diyerek hareketlendi. Az ileride duran arabaya doğru yürüdük. Arka koltuğa geçip oturduğumda henüz sürücü koltuğuna geçmemişti. Bagajı kapattı ve az sonra sürücü koltuğuna geçerek elindeki temiz havluyu bana uzattı. "Al bunu. Saçlarını kurut." Tereddüt ederek havluyu kavradığımda ardından bir de pamuk ve bant uzattı. "Bunu da yarana bastır."

Sakin ses tonu hiçbir zarar teşkil etmediğinde pamuğu ve bandı da aldım fakat önce telefonla konuşmam gerekiyordu. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye sordum.

Telefonunun şifresini girip bana uzattı. Hızla Seyit Ali'nin numarasını yazdım. *Adı çıkmıştı, telefonu Ander'de kayıtlıydı.* Bunu yok sayarak telefonu kulağıma yasladım. Telefonu yalnızca iki saniye içinde açıldı. "Alo?" dedi endişeli bir sesle. "Nerede lan? Nerede Neva?"

"Seyit Ali," dedim nefes nefese kalmış gibi. "Benim, Neva."

"N- Ne?" diye sesini yükseltti şaşkınlıktan deliye dönmüş gibi. "Neredesin sen? Gecedен beri bakmadığım, aramadığım yer kalmadı. Aklımı kaybettim, Neva! Neredesin, iyi misin?"

"İyiyim," dedim ona nazaran daha sakın bir şekilde. "Bana şimdi bir şey sorma, tamam mı? Vaktim yok. Burçin'e ulaşmam gerek."

"Burçin yanımda," diye konuştuğunda soluklandım. "Telefonu uzat, onunla konuşmalıyım."

Burçin saniyeler içinde telefonu eline aldığında patlamaya hazır bomba gibi konuşmaya başladı. "Sen neredesin? İyi misin? Deli ettin kızım bizi ya!"

"Anlatacağım ama şimdi değil, babam... Biliyor mu?"

"Hayır," dedi hızla. "Ben de sana bunu sonra anlatacağım."

"Kötü bir şey mi oldu yoksa?"

"Hayır, bir şey olmadı," dediğinde gözlerimi kapatıp açtım ve zamanı sıkıca kavrayarak onu tuttum. "Burçin, okula gidiyorum ve berbat bir hâldeyim."

Temiz kıyafetlere ihtiyacım var ve zaman her geçen saniye daralıyor. Kemanımı ve belgelerimi de unutma. Ne olur bunu benim için yap, başka şansım yok.”

“Kemanın ve çantan yanımda,” dedi Burçin. “Belgelerin de bunun içinde. Temiz kıyafet niye lazım, onu anlamadım? Seninki deliriyor burada.”

“Tamam, ben her şeyi anlatacağım size ama şimdi konuşmamızın bir önemi yok,” dedim çabucak. “Okulda buluşalım ve sakın geç kalmayın. Bir saatten az vaktim var. Hangi okul olduğunu biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Tamam. Size güveniyorum. Okulda görüşürüz.”

Telefonu kapatıp Ander’e uzattım. “Teşekkür ederim.”

Ander telefonunu alırken bir şey demedi ve ekranı kilitleyip yan koltuğa attı. “Beni aramıştı,” dedi sonra duygusuz bir sesle. “Başına her ne geldi bilmiyorum ama seni sordu. Çaresizlik böyle bir şey işte.”

“Kimseye güvenmemek diyelim biz ona,” dedim dümdüz bir şekilde.

Cümlelerimi takip etmedi ve sustu. Parmağıma bakıp çabucak pamukla silmeye başladım. Kan, cildime yeni bir deri gibi işlemişti. Kurumuştur. Yaramın olduğu yere dokunduğumda dudaklarımdan tiz bir inilti çıktı. Dişlerimi birbirine bastırarak gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım. Ander aynadan bana bakarak, “Kanını durdursun yeter,” dedi. “Gittiğin yerde halledersin. Bende yeterince malzeme var, onu da dert etme.”

Bir karşılık vermediğimde bakışlarımı yeniden parmağıma diktim. Oturduğum yerde o kadar rahatsızdım ki ıslak kıyafetler beton gibi yapışmıştı tenime. Bandı yarım yamalak parmağıma yapıştırdıktan sonra temiz havluyu alıp saçlarımı kurulamaya başladım. Ander de pencereleri otomatik olarak açarak bana yardımcı olmaya çalıştı.

Bir süre bu böyle devam ettiğinde havluya baktım. Islaktı ve kan lekeleri mevcuttu. Mahcubiyetle, “Havlu biraz mahvoldu,” diyebildim.

Ander, “Sorun değil,” dedi. “Her gün tanık olduğum bir durum zaten.”

Havluyu usulca yanıma bıraktığımda bir şey demedim ve nemli saçlarımı karıştırarak rüzgârın önüne uzandım. “Hangi okuldu?” diye sordu Ander bana nihayet otobana çıktığımızda.

“Hacettepe,” dedim.

Gülümser gibi oldu. “Şaşırmadım.”

“Neden?” diye kaldırdım sol kaşımı.

“Boş ver,” diyerek geçiştirdi. “Tamam, biliyorum orayı. Ne kadar vaktin var?”

“Yarım saat kalmış olabilir. Biraz daha hızlı gider misin?”

Dediğimi yaptı ve gaza biraz daha yüklendi. Yetişecektim. Bunu biliyordum ama bu ellerimle nasıl keman çalardım, işte bunu bilemiyordum. On beş

dakika sonra okula gelmiştik. Kalabalık değildi ve zaten sınav birebir olacaktı. Güvenliği geçtikten sonra arabayı uygun bir yere park etti. "Oradalar," dedi sonra ileriye doğru bakarak. Seyit Ali ve Burçin bu tarafa bakıyordu. Acele ettim. "Sağ ol getirdiğin için. Gitmem gerek."

"Başarılar," dedi buz gibi ses tonuyla.

Arabanın kapısını açtığımda Seyit Ali beni görür görmez yanıma koştu ve bir büyütüp bir küçülttüğü gözleriyle yüzüme, bedenime bakarak, "Sana... Sana ne oldu, Neva?" diye sordu. Şaşkınlıktan ne diyeceğini bile bilemiyordu.

Ona bir cevap vermeden Burçin'e baktım. "Kıyafetleri getirdin mi? Çok az vaktim kaldı, birazdan benim sıram."

"Getirdim," dedi Burçin elindeki çantayı gösterirken.

"Hadi gidelim o zaman," diye öne atıldığımda Ander beni durdurarak elindeki bantları uzattı. Kaşlarımı çatarak elindekilere baktım. Seyit Ali beni koruma içgüdüsüyle bir adım öne çıktığında bu durumu uzatmadan direkt bantları aldım ve neyin ne olduğunu umursamadan okula koştum. Burçin de benimle koşmuştu. Bulduğumuz ilk kadınlar tuvaletine girdik. Kimse yoktu. Nefes nefese, "Saat kaç?" diye sordum.

"On iki dakikan var," dedi Burçin.

"Siktir!"

Aynaya baktım. O kadar kötü bir hâldeydim ki hocaların karşısında nasıl sağlam duracaktım bilemiyordum. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkartmaya çalışırken Burçin bana yardımcı oldu. "Kızım, sana ne oldu böyle? Elini kim kesti? Nasıl keman çalacaksın? Dün geceden beri iki gram uyku girmedi gözümüze."

"Babam bilmiyor, değil mi?" diye sordum endişeyle.

"Bilmiyor," dedi hızla. "O meseleyi de sonra anlatacağım zaten. Sen şu sınavı bir gir çık da hepsini konuşacağız."

"Of!" diye sızlandım sıkıntıyla ve üzerimdeki tişörtü çıkarttım. Sütyenim de ıslaktı ama maalesef elimizde yedek sütyen olmadığı için Burçin'in getirdiği temiz, mor renkli tişörtü geçirdim. Pantolonumu çıkarıp siyah kotu giydim. Ayakkabılarıma baktığımda Burçin atik bir şekilde kendi açık, bağcıklı düztaban ayakkabısını çıkarmaya başlayarak, "Benimkileri giy," dedi. "Daha iyi bir fikrim yok, üstelik buna zaman da yok."

"Teşekkür ederim," diye konuştum hızlı hızlı.

Saniyelerle yarış içindeydik ve bu sefer yalnız değildim. Burçin de en az benim kadar çaba sarf ediyordu. *Benim için...* Bu hoşuma gitmişti çünkü bunu tek başıma halledemezdim. Ayakkabılarımı giydiğimde berbat hâldeki saçlarıma baktım. "Bekle," diyerek çantasından bir tarak çıkardı ve saçlarımı hızla taramaya başladı. "Acıyor mu?" diye sordu.

"Sorun değil, kazı kökünden," dedim umursamayarak. Burçin de öyle yaptı sağ olsun, saçlarımı yola yola taradı.

Çantasından çıkardığı tokayla güzelce bir atkuyruğu yaptı. Vakit daralıyordu ama hızımız iyiydi, yetişecektik. Saçlarımı hallettikten sonra yüzüme baktı. "Hordak gibisin," diye konuştu duygusuzca. "Bir rimel, biraz da allık işe yarar."

"Sür o zaman hadi," dedim bekletmeden.

Burçin hızla kirpiklerime rimel, yanaklarıma da renk gelmesi için allık sürdü. Nihayetinde insan içine çıkacak bir tipim olduğunda son olarak elimdeki yarağa baktık. Bandı çıkardım ve ellerimi bol su ile yıkadım. Kanın kabuğu delinirken durması için biraz peçete ile bekledim, hemen ardından Ander'in verdiği bandları güzelce sardım. "Beş dakika kaldı," dedi Burçin telefonuna bakarak.

"Kalbim çıkacak," dediğimde, "Tamam, hadi git. Buraları ben hallederim," diye karşılık verdi. "Kemanın Seyit'teydi. Muhtemelen kapının ardında seni bekliyor."

"Çok teşekkür ederim her şey için," diye baktım gözlerine.

Kızdı. "Ya, başlarım şimdi teşekkürüne! Git, gir şu sınava, içinden geç o kemanın hadi!"

Arkamı döndüm ve hızla dışarı ıktım. Seyit Ali tam karşımda duruyordu. Elinde ise kemanım vardı. Gözlerimi kapatıp açtığımda yanına gittim. Gözlerime derin derin bakarak kemanı nazikçe bana uzattı. Onu kavradım. Yayı da elime aldım. "Bunu başaracaksın," dedi güven veren bir ses tonuyla. Yara bandı olan elime baktı ve onu tutup parmağımdan öptü. Kalbim titriyordu. "Ellerin yara olsa da sen en güzel notaların sahibisin. Sana inanıyorum, sana her şeyden çok inanıyorum, Neva."

"Başaracağım," dedim gülümserken.

Gülümsemedi. Gülümseyemiyordu.

"Teşekkür ederim," dedim sakince. Bir şey söylemedi ve arkada duran belgeleri de uzattı. Son dakikaların içindeydim. "Kendine güvendiğini ve inandığını biliyorum, o yüzden şansa ihtiyacın yok. Lütfen ana odaklan, tamam mı?"

"Öyle yapacağım."

"Güzel," deyip kaldırıp indirdi bakışlarını. "Hadi git artık. Ben seni burada bekliyor olacağım."

Kafamı usulca aşağı yukarı salladım; bir elimde belgelerim, diğer elimde kemanım ve yayımla sınavın olacağı odaya doğru ilerledim. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi ama bu heyecandan değildi, bu başka bir şeyin heyecanıydı. Hayalini kurduğum şey hiçbir zaman bu olmamıştı.

Sınavım bittikten sonra eve bu hâlde gidemeyeceğim için Seyit Ali'ye geçtik. Tek istediğim sıcak bir duş ve biraz da uykuydu. Tamam, biraz da yemekti.

Seyit Ali direkt odasına yönelirken, “Suyu ayarlıyorum,” dedi. “Güzelce yıkan, ben de bir şeyler hazırlarım. Sonra tek tek her şeyi anlatacaksın bana.”

“Tamam,” dedim itiraz etmeden. Burçin bulunduğu yeri pek garipsemediğinde Seyit Ali ona salonu gösterdi. “Sen de dilersen salona geçebilirsin.”

“Olur.” Burçin sakince konuştu ve odaya doğru ilerledi. “Bir ihtiyacın olursa seslen,” dedi.

Kafamı aşağı yukarı salladım. Seyit Ali önde, ben arkada odaya girdik. Direkt banyoya yönelerek suyu ayarlamaya başladı, ben de saçlarımı açıp hiçbir kıyafetimi çıkarmadan yanına gittim. O gittikten sonra çıkaracaktım kıyafetlerimi çünkü iç çamaşırlarıma kadar ıslaktım. Banyosunu ilk defa görüyordum. Üzerinde beyaz, dağınık çizgilerin olduğu siyah fayanslar tüm banyoyu sarmıştı ve buna rağmen çok ferah, temizdi. Seyit Ali suyu ayarladığında bana bakıp, “İstersen yardımcı olurum sana,” diye konuştu.

Yorgun bir tebessümle karşılık verdim.

Anladı. “Berbat bir zamanlama olduğunun farkındayım.” Sıkıntıyla iç çekti ve olduğu yerden ayrılmadan dolaptaki şampuanları gösterdi. “Burada sana uygun bir şey yok ama hoşuna gideni kullanırsın. Bir dahaki sefer senin için de bir tane bulundurayım.”

Bu sefer sersem gibi gülümsedim.

Gülümsemiyordu. Ciddiydi. Beni rahatlatmak için sakın ve düz davranmaya çalışsa da içindeki patlamaya hazır bombayı biliyordum, ortalığı ayağa kaldırmak için savuracağı fırtınayı da ama şu an kendini sadece benim iyiliğim için tutuyordu. Bana temiz havlu da ayırdıktan sonra banyodan çıkarak yanımda dikildi ve elimi eline aldı. “Pansuman yapacağım. On dakika sonra buradayım.”

“Peki, on dakikaya kadar çıkmazsam?”

“Banyoya dalarım.”

“Kapıyı kilitletim.”

“Kapıyı kırarım.”

“Yaparsın.”

“Yaparım.”

“Tamam o zaman, ben gideyim de bir yıkanayım.”

“Ben de sana bir şeyler hazırlayayım.”

Gülümsedim. Gülümsemedi.

Seyit Ali odadan çıktıktan sonra direkt vakit kaybetmeden banyonun kapısını kapattım ve üzerimdeki her şeyi çıkarıp kendimi sıcak suyun altına attım. Saçlarım kazık gibiydi ve dokunmak bile istemiyordum. Mecburen onun şampuanlarından birini seçip saçlarıma sıktım. Bolca köpürttükten sonra durularak havluyla bedenimi kuruladım. Sütyenimi ve iç çamaşırlarımı giydikten

sonra mor tişörtümü üzerime geçirdim. Pantolonumu sonra giyecektim. Önce saçlarımı kurulamam gerekiyordu. Dolabından saç kurutma makinesini çıkartıp saçlarımı kurulamaya başladım. Bu üç dakika kadar sürdüğünde Seyit Ali gecikmeli de olsa banyonun kapısını çaldı. “Dalıyorum içeri?”

“Dal içeri.”

İçeri girip kapıyı kapattığında derin bir nefes alıp verdi, sonra da elindeki pansuman çantasını aynanın önündeki kuru yere bıraktı. Konuşmadan elime uzandı ve ıslanan bandımı çıkardı. Dudaklarımdan istemsizce bir acı döküldüğünde dişlerini sıktı. Gülümseyerek, “İyiim,” dedim.

Bandı kaldırdığında kanın parmağımın etrafında küçük bir yol çizdiğini gördüm. Parmağımdaki kesiği tutan Seyit Ali’nin elleri titriyordu.

“Bunu sana kimin yaşattığını biliyorum,” dedi ezici bir üstünlükle. “Bunu karşılıksız bırakmayacağım.”

“Boş ver,” dedim sakince. “Bu senin problemin değil ve ben bu işin uzama...”

“Ne demek benim problemim değil?” diye baktı çatık kaşlarıyla yüzüme, çok yakın bir mesafede duruyordu. Bir şey diyemedim.

Önce güzelce orayı temizledi, sonra da sardı. “Birbirimize pansuman yapmayı âdet hâline getirdik, farkında mısın?” diye mırıldandım sesimdeki yumuşaklığı belli ederken.

“Farkındayım ve ben bundan nefret ediyorum,” dedi hızla. “Beni boş ver, ben zaten her gün pansuman yaptırabilirim kendime ama sana... O kadar salağım ki başına gelecekleri bilmem gerekirdi, seni korumam gerekirdi.”

“Sen nereden bilecektin sanki?”

“Bilmem gerekirdi.”

“Sen geleceği göremezsin, Seyit Ali. Burada kendini suçlamaya hakkın yok.”

“Ne ara, nasıl oldu hiçbir fikrim yok,” dedi kendini suçlamaya devam ederken. Omuzlarımı düşürdüm ve buruk bir gülümsemeyle elimi yüzüne koyarak onu kendime çevirdim. Ela gözlerinin içindeki her duyguyu öyle iyi tanıyor ve biliyordum ki artık saklamak ve saklanmak için kaçtığı en köhne yere bile uzanırdı bakışlarım. “Korunmaya, kurtarılmaya ya da sırtımı birine yaslamaya ihtiyacım yok. Evet, elimden tutman, bana daima destek olman ve benim için endişelenmen çok hoşuma gidiyor çünkü sen de hoşuma gidiyorsun ama dediğim gibi beni her an, her şeyden koruman mümkün değil. Bu olacaktı ve oldu.”

“Bu kadar sakın konuşman ve durman canımı sıkıyor,” dedi dümdüz bir sesle. “Seni çok acıttı, değil mi?”

“Hayır, sadece ıslandım ve parmağım azıcık kesildi.”

“Hayır, bu kadar değil.”

“Bu kadar.” Soğuk soğuk gülümsediğinde ona inat daha keyifle gülümse-
dim. “Acıktım ben. Ne yaptın bana?”

“Patates ve kaşarlı bir şeyler yaptım, en hızlı elimden bu kadarı geldi.”

“Elinden bu kadarı mı geldi?” diye sordum hayretle. “Manyak mısın sen,
iki yumurta kırsan da yedim ben.”

“Biliyorum.”

“Neyse, ben burayı toplayayım, geliyorum. Siz de açsınız zaten, beraber
yeriz, sonra da...”

“Sonra da bana her şeyi tek tek anlatacaksın ve ben toparım burayı, bırak
sen. Hadi giy pantolonunu.” Pantolonumu bana uzattığında ikimiz de ban-
yodan çıktık. Seyit Ali üzerindeki tişörtü çıkarıp dolabından temiz bir tişört
giydiğinde gözlerim duvarda asılı duran çerçeveye kaydı. Gülümsedim. Her
şeye rağmen bunu başarabilmişim. Seyit Ali tişörtünü giydikten sonra bana
döndü, ben de pantolonumun düğmesini iliklemiştim. Baktı ve bir şey diye-
medi. O kadar zor tutuyordu ki kendini, etrafta kırılmadık eşya bırakmayacak
gibiymiş. Benim için susuyor ve bastırıyordu öfkesini.

İkimiz de odasından çıktığımızda mutfığa geçtik. Burçin de buradaydı. Se-
yit Ali hazırladığı iki tabağı masaya bıraktığında kaşlarını çatarak ona baktım.
“Sen yemeyecek misin?”

“İştahım yok.”

“Bir şey yemediğini biliyorum.”

“İştahım yok,” dedi sakince. “Lütfen doyurur musun karnını?”

Bir bardak su içip önümdekini yemeye başladım. Burçin de benimle yiyor-
du. Seyit Ali ise balkona çıkmış, kendine bir sigara yakmıştı. Huzursuzdum.
Hiç memnun değildim bu durumdan ama dengeyi sağlamam gerekiyordu.

Konuşmadan yemeklerimizi bitirdikten sonra tabaklarımızı alıp musluğun
altına götürdüm. Seyit Ali o sırada içeri girdi. “Ben hallederim,” dedi. “Zaten
elin acıyor. Şimdi otur şuraya ve bana her şeyi anlat.”

“Eline sağlık,” dedim arkamı dönerken. “Çok güzeldi.”

Burçin, “Evet, eline sağlık,” diye mırıldandı.

Seyit Ali geçiştirme bir cevapla, “Afiyet olsun ama sabrım tükeniyor, Neva,”
diye baktı gözlerime. “Gecedен beri beni deli eden olayı anlat. Ander mesela?
Neden onunlaydın sen?”

“Onun benim yaşadığım durumla bir alakası yok,” diye konuştum sandal-
yemi çekip karşısına oturduğumda. Seyit Ali delici bakışlarıyla yüzümü ta-
rarken derin bir nefes alıp verdim, sonra da her şeyi anlatmaya başladım. “Dün
gece sen gittikten sonra kapı çaldı. Ben senin bir şey unuttuğunu sandım ama
yanılmışım. Ne olduğunu anlayamadan bayıldım ve kaçırıldım. Gözlerimi
açtığımda tek göz bir odanın içinde, elleri kolları bağlı bir şekilde uyandım.
Karşımda Berrin ve Ozan vardı.”

“Orospu çocukları! Artık sakınmayacağım dilimi de kendimi de! Umu-
rumda değil hiçbir şey, duydun mu beni? Sonunu da düşünmüyorum!”

“Sakin ol lütfen,” diye frenlemeye çalıştım onu ama nafileydi. Kaldığım
yerden devam ettim. “Sonra konuştuk işte.”

“Konuştunuz ha?” dedi içimi donduran bir gülüşle. “Ozan denen o döl
artığı, sana dokundu mu?”

“Hayır.”

“Bunu ben kötü bir şey yapmayayım diye söylemiyorsun, değil mi?”

“Hayır, bana dokunmadı.”

“Ellerin peki? Berrin, sana bunları yaşatırken sadece seyirci mi kaldı?” Hızla
dudaklarını yalayıp saçlarını arkaya doğru yatırarak sertçe burnundan soludu.
“Geberteceğim ikisini de! İkisini de mahvedeceğim.”

Burçin sükûnetini korurken gözlerinin içindeki ateşin ilk kıvılcımını keli-
melerinin üzerine sıçrattı. “Hayır! Bunu sen değil, biz yapacağız hatta ben tek
başıma da hallederim. Berrin, kaşarın teki zaten, tanıyorum onu. O ortamlar-
daki çoğu insanı tanırım ben ve Berrin’in de ne mal olduğunu hepinizden daha
iyi biliyorum.”

“Başına bela almana gerek yok,” dedim Burçin’e bakarak. “İnan bana, de-
mez.”

“Canım sıkılıyor,” dedi Burçin rahat bir tavırla. “Bırak, ben de ıslatayım
onu iç organlarına kadar.”

Burçin’e öylece bakakaldım. Seyit Ali bu fıkirden hiç ama hiç hoşlanmaz-
ken ağzını aralayıp, “Buna karışma,” dedi. Sesi toktu. “Berrin de Ozan da be-
nim avucumun içinde.”

“Bu sefer meselemizi biz hallederiz,” diye üste çıkmaya çabaladı Burçin.
“Beni tanıımıyorsun ama ben seni ve sizi az çok tanıyorum. O ortamlarda çok
kez bulundum ve kimin ne bok olup olmadığını çok iyi biliyorum. Berrin’e
zarar veremezsin ama Ozan’ı al senin olsun.”

“İkiniz de susun!” diye konuştum derin bir nefes alıp verirken. “Ben artık
şiddet görmek istemiyorum. Berrin’i en akılsız yerinden vuracağım ve bunu
fırsat kollayacağım. Bu bir savaş değildi ama madem öyle karşılığını alacak, o
son noktrayı ben koyacağım.”

Seyit Ali hissizdi ve bizi duymuyordu. Kafasını iki yana sallarken, “Buna
müsaade etmem,” diyerek hızla elime sarıldı ve bileğimdeki morluğa dokundu.
“Bu ne? Bunu o yaptı sana, değil mi? Bunu yapan birini nasıl sana bırakırım
ki?”

“Daha fazlası olmayacak ki,” diye susturmayı denedim onu. Gülümsemeye
çalıştıkça hiç de samimi olmadığımı görüyordu.

"Sakinsin. Öfkeden delirmen gerekirdi ama sen sakinsin, Neva. Bilmediğim bir şey mi oldu? Sana ne yaptı, söyle hadi! Ne söyledi, nasıl yaktı canını öyle?"

"Boş konuştu sadece," dedim düz bir sesle. "Biraz banyo yaptırdı sağ olsun. Bir tane de çizik attı. Bu kadar."

Keyifsizce homurdandı. "Bu kadar? İnanayım mı yani?"

Konuşmadım ve suratına inanmasını ister gibi baktım. Bu sessizlikten fırsat bilerek irkilip Burçin'e döndüm. "Babam? Beni boş verin, babam nerede? Telefonumu elime bile alamadım korkudan."

"Telefonunu eline alma bence sen," dedi Burçin gözlerini kısarak. "Ekran-da göreceğin bildirimler belli. Ayrıca merak etme, ben Bülent amca'yı aradım ve konuştum. Dün gece aynen şöyle oldu: Evin kapısının açıldığını duydum ama kapandığını duyamadım. Baktım kapı açık ve çantan da öylece duruyor. Koştum dışarı ama hiç kimse yok. Şanslısın çünkü dün gece Bülent amca ve annem evde değildi. Annem rahatsızlandığı için hastaneye gittiler, Ömer de içeride televizyon izliyordu. Sonra ben direkt telefonunu aldım ama şifren vardı. Elim kolum uzun olduğundan Seyit'in numarasını buldum ve onu aradım. Olayı anlattım ve buradayız işte."

"Serap abla iyi mi?"

"İyi," dedi sakince. "Dün zaten çok geç geldiler. Bülent amca, sana ulaşamayınca beni aradı, ben de gelip erkenden uyuduğumu söyledim. Odana bile girmesine müsaade etmedim. Sabah da okul için unuttuğun çok önemli bir işi yapman gerektiğini, ona haber vermeden gittiğini söyledim. Kısacası Leyla, sayende söylediğim yalanlardan buradan İstanbul Boğazı'na kadar köprü olur. Bülent amcaya gerçeği söylemedik çünkü Seyit öyle istedi. Seni bulacağını biliyordu ama..."

"Ama bulamadım," dedi Seyit Ali gözlerini diktiği yerde sert bir sesle konuştuğunda. "Eğer burada olmasaydın ve o sınava yetişemeseydin şu an bir karilin gözlerine bakıyor olurdun."

İçimi ürperten bakışları ve kararlı duruşu ona mesafeli bakmamı sağladı. O benim öfkemi de almıştı. Kızgındı, o kadar kızgındı ki konuşurken kelimeleri parçalıyordu.

Burçin temkinli tavrıyla soracağı soruya giriş yaptı. "Peki, ya Ander dediğiniz kişi kim? Onu tanımıyorum, üstelik seni o getirdi."

"Şerefsizin biri," dedi Seyit Ali buz gibi bir sesle.

"Ama Leyla'ya yardım etti," diye konuştu Burçin.

Seyit Ali çehresini Burçin'e çevirerek, "Yaptığı tek iyi şey bu," dedi. "Tanımanız gerekmiyor ve tanımayın da. Neva'yı sınava yetiştirdi, bunun için gidip bir teşekkür edeyim madem ama bir yandan da bu işin arkasından hâlâ onun

1. Importation of goods from foreign countries
 2. Exportation of goods to foreign countries
 3. Importation of goods from one foreign country to another
 4. Exportation of goods from one foreign country to another
 5. Importation of goods from one foreign country to another
 6. Exportation of goods from one foreign country to another
 7. Importation of goods from one foreign country to another
 8. Exportation of goods from one foreign country to another
 9. Importation of goods from one foreign country to another
 10. Exportation of goods from one foreign country to another

“Üzgünüm,” diye karşılık verebildim. “Yemin ederim seni üzmem ya da sinirlendirmek değildi benim niyetim.”

Babamın gözlerindeki kuzgınlığı görüyordum ama karşısında olduğum için ve beni gördüğü için mutlu olduğunu da anlayabiliyordum. Burçin tekrar araya girerek gülümsedi. “Ya, aslında onu biraz da ben gaza getirmiş olabilirim. Dün gece hastaneye gittiğinizi söylediğimde üzüldü ve sizi de yormak istemedi. Ben zaten onun yanındaydım.” Bana bakıp sırtıttı. “Bilirsiniz, Leyla ile aramız çok iyi değildir ama bu konuda onu yalnız bırakamazdım.”

“Aranız gayet iyi görünüyor,” dedi babam bir anda. “Maşallahınız var.”

“Ha?” dedik aynı anda babamın suratına bakarken.

“Neyse, hadi içeri girin, kapı ağzında olmuyor böyle,” dedi babam kapıyı aralarken. İçeri girdik. Elimi nihayet görecekti ve bileklerimdeki mor izleri de ama ben görmemesi için bu sefer çaba harcayacaktım. En azından bileklerimi saklayabilirdim, parmaklarıma bir yalan uydurmak kolaydı, nasılsa *alışmış-tım...*

Salona doğru ilerlediğimizde babam beni üzdüğünü düşünerek koluma dokunup beni durdurdu ve karşıma geçti. Elini kolumdan çektiğinde bunu yaptığı için ona minnettar oldum. Soğuk soğuk terliyordum ve bunu fark etmiyordu. Ona yalan söylemeyi ne kadar istemiyorsam gerçeği söyleyip de yapacaklarından o kadar korkuyordum. “Nasıl geçti?” diye sordu sakince.

“Çok iyiydi, baba,” dedim gülümserken. “Kazanacağımı umuyorum.”

“Yanında olacaktım.”

“Biliyorum ama dediğim gibi talihsizlikler peşimi bırakmadı işte.”

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aslında içinin hiç de rahat olmadığını görüyordum. İç çekerek elini omzuma koydu. “Yorgun görünüyorsun, gidip biraz dinlen. Sabah da erken uyanmışsın zaten. Akşam seninle bol bol konuşuruz. Bunu irdeleyeceğim.”

Ve ben de sana yalanlar söyleyeceğim yine...

“Peki, baba.”

Odaya doğru giderken duraksayarak arkamı döndüm. “Serap abla nasıl? Onu görebilir miyim?”

“İstirahat ediyor ama iyi, merak etme.”

“Tamam, sonra konuşurum o zaman.”

Babam gülümseyerek kafasını salladığında odama doğru yürüdüm. İçeri girdiğimde Ömer'i pencerenin önünde duran çalışma masasının üzerindeki cam fanusun içindeki turuncu balığı izlerken buldum. Onu görmek bana öyle güzel gelmişti ki yaşadığım o kâbusu unutmuştum sanki. Kapıyı sessizce kapattığımda kemanımı ve çantamı yatağımın üzerine bırakıp yanına doğru ilerledim. Onunla düzgün bir iletişim kurmayalı günler olmuştu. Kırdığı kollarının üzerine koyduğu çenesini oynatmadan gözleriyle derin derin balığın

hareketlerini izlerken yanına eğildim ve ben de aynı pozisyonu alıp ona eşlik ettim. İkimiz de balığı izlemeye başladık. "Bir adı var mı?" diye sordum sessizce.

"Daha koymadım," dedi.

"Çok güzel bir isim bulacağından eminim."

Cevap vermedi. Birkaç dakika sadece balığı izledik. Ölesiyle yorgundum ama Ömer'in yanında kendimi dinlenmiş gibi hissetmiştim. "Ömer," diye konuşmak için adım attığımda sözlerimi usulca kesti ve duruşunu bozarak bedeninin tümüyle bana döndü. "Sınavın güzel geçti mi?"

"Hı hı," diye gülümsedim saatler sonra ilk kez bu kadar içten bir şekilde.

Gülümsedi. "Biliyordum ki," diye duraksadı sonra. "Ama Burçin abla, beni bir konuda kandırdı."

"Ne gibi?"

"Daha doğrusu kandırmadı da benimle anlaşma yaptı, koca bir kutu dolusu çikolataya." Bakışlarını kaçırarak fısıldadı. "Ben de dayanamadım, kabul ettim. Normalde böyle şeylere kanmam ama çikolata deyince işte... Kızma, tamam mı?"

Güldüm. "Kızmam da ne anlaşması bu?"

Yüzüme baktı. "*Ablan bu gece evde değil ama merak etme, o çok iyi. Babana bir şey söylemezsen sana koca bir kutu dolusu çikolata alırım.*" dedi.

Burçin, kızım vallahi sana çok manyak ısınmaya başladım ben, tövbe bismillah!

"İyi yapmış," dedim elimi saçlarına götürdüğümde. "Ben çok iyiydim zaten."

"Emin misin?" diye tuttu saçına uzattığım ellerime bakarken. Yutkunamadım. Bir anlık boşluğumu direkt fark ettiğinde korkmuş bir şekilde parmağımdaki yara bandına dokundu. "Bu ne? Ne oldu buraya?"

"Yanlışlıkla kestim," diyerek güldüm. "Bilerek kesecek değilim ya."

"Çok acıyor mu?"

"Hayır."

Elimi ellerinin arasından çekip oturduğum yerden doğrularak göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktım. "Ömer, ben biraz uyuyacağım."

"Çıkayım mı odadan?"

"Hayır, ablacığım," diye baktım güzel yüzüne. "Ama sonra seninle oyun oynarız, olur mu?"

"Ne oynayacağız ki?"

"Bilmem," dedim dudaklarımı bükerken ve aniden aklıma bir fikir geldi. "Bahçeye çıkarız, tek kale maç yaparız. Babam da oynar belki bizimle."

Gülümsedi. "Hoşuma gitti."

"Hoşuna gitsin hep," dedim ona güntün kirinden arınmış bir bebek gibi baktığımda. Üzerimi değiştirdim, özellikle de iç çamaşırlarımdan bir an önce kurtuldum. Gün geçiyordu ama şimdi uyusam ertesi gün uyanırdım. Kimseyle konuşmadan yatağıma girdim, arkamı dönerek gözlerimi kapattım ve akşam yemeği için yeniden uyandım, sonra da babamla biraz konuştuk. Şüphesiz ki ters giden bir durum olmadı ve ben yine yatağıma girdim. Uyku manyağı olmuştu resmen! Sürekli uyumak istiyor ve uyudukça daha fazlasını arzuluyordum. Bu sanırım evdekilerin yüzüne rahat rahat bakamadığım için de böyle oluyordu. En azından yalan söylemeye de mecbur olmuyordum. *Hayata bak!*

Gecenin kollarındaydım ama yerimi yadırgamıştım. Sırtımı çepeçevre sarmış bir sarmaşık, ruhumu da avuçları arasına almıştı. Uyumamı istemiyordu dahası bundan rahatsızdı. Beni burada istemiyordu, bundan hoşlanmadı. Gecenin içindeki şeytandı o, beni öldürmek için anı kolladı. "*Onu hep arzuladın, hep istedin.*" Tüm sesler bir şeytanın evinde toplanmış ama ruhumun boşluklarına acımasızca yayılmıştı. Acımasız bakışlar, alaycı gülümsemeler ve bitirici hamleler... Gecenin kolları olmak için değil, celladı olmak içindi. Benim celladım olmak içindi. Sonra şimşek çaktı göğü yararcasına ve göğün kara dibinde şeytan bir kez daha güldü. "*Ona dokunurken yalnız olmak istiyorum.*"

Bana dokunamadı.

Ama kâbusumun başrolüne sahip oldu.

Bana dokunamadı.

Ama günlerce beni içime attığım bu korkuyla baş başa bırakacaktı.

Gözlerimi korkuyla açtığımda ruhum etimden sıyrılır gibi hissettim ve üzerimdeki ince pikeye sarılarak nefesimi tuttum. Saç diplerimdeki ıslaklığı hissedebiliyordum ve kalbim delirmişçesine atıyordu. Kupkuru olmuş ağzımı dilimle ıslatamamıştım bile. Bunu kolayca silip atamayacaktım. O anı hafızamdan öylece silemeyecek, döktüğüm gözyaşlarını rüzgâr gibi geçiştiremeyecektim. Hayatımın en büyük korkularından birini yaşadığım o dakikaları belki de aylara bedel bir şekilde ödeyecektim.

Saatın kaç olduğunu bilmiyordum. Kafamı yavaşça soluma doğru çevirdim. Ömer uyuyordu. Kalbimin atışları gözlerimdeki uykuya düşman olmuştu. Yutkunarak üzerimdeki pikeyi bedenimden aşağı indirdim ve telefonuma sarıldım. Ekranın ışığı yüzüme vurduğunda gözlerimi kistim hemen. Saat gece yarısını geçmişti. Aşağı inmeli, bir bardak su içmeli ve balkonda oturmalıydım. Belki de Seyit Ali'yi arayıp onunla iyi olmalıydım, tabii uyumuyorsa...

Sessizce mutfığa indim ve bir bardak suyla balkona çıkıp kapıyı kapattım. Evdeki herkesin uyuması işime gelmişti çünkü onları da meraklandırmak istemiyordum. Artık yalan söylemek de istemiyordum. Arkama yaslanarak suyum yudumladım ve internetimi açarak WhatsApp'a girdim. Seyit Ali'nin son görülmesi kapalıydı. Onu aramaktan vazgeçerek mesaj attım.

Leyla Neva: İyi hissetmek istedim ve sana yazdım. Bu kadar.

Yazdığım mesajı bir sefer okuduktan sonra mesaj kutusundan çıktım fakat ağına düşmüş balık direkt çevrim içi olup bana geri döndü.

Seyit Ali: *İyi değil misin?*

Seyit Ali: *Neva... Bak, ben uyuyamıyorum, deli olacağım.*

Seyit Ali *görüntülü aramayı kabul et.*

Aramasını kabul ederek sesi biraz kısıtım. Salondaydı ve yalnızca televizyonunun ışığı odayı aydınlatıyordu. Benim de yüzüm pek aydınlık sayılmazdı. "Ne izliyordun?" diye sordum gülümsemek için çaba harcarken.

Gözlerini televizyona çevirdi. "Hangi kanal açık, onu bile bilmiyorum. Evin içinde ses olsun diye açtım yoksa kafayı sıyırmak üzereyim. Bu geceyi bir atlatayım da."

"Bunu yapma, lütfen yapma," diye fısıldadım üzülerek. "Artık böyle olsun istemiyorum."

"İyi hissetmek için beni arıyorsun, Neva. İyi olmadığını görüyorum, bir de gelmiş bana neler söylüyorsun? Ben var ya, bugün kendimi zapt edebildiğim için bir madalyayı falan hak ettim bence ama yok, o madalyayı it Ozan'ın kışına sokup Berrin'le ikisini birbirine bağlayacağım."

"En azından bunu yapmayı ertelesen?" diye sordum kaşlarımı havalandırarak. "Biliyorum, seni asla tutamayacağım ama en azından birkaç gün sonraya bıraksan?"

"Öfkem çok diri."

"İyi ya işte, o zamana kadar ölmüş olur."

"Ölmez," dedi kafasını iki yana sallarken. "Öfkem her geçen gün daha çok dirilir."

Omuzlarımı düşürdüm ve kafamı sağa doğru yatırıp öylece baktım ona. Beni taklit ederek o da kafasını yatırdı omzuna ve bana baktı. En az benim kadar yorgundu ve yanında olmak istemiştin. İlk kez ona sarılarak uyumak istemiştin. "Şu an," dedi Seyit Ali sessizce ağzını araladığında. "Yanımda olmanı o kadar çok isterdim ki... Bileklerindeki morluklar geçene kadar ve parmağındaki yarayı iyi edene kadar öpmek isterdim, Neva. Yaşadığın o kâbusu sana hemen unutturmak ve seni kollarımın arasında saklamak isterdim ama ben burada oturmuş bekliyorum. Hiçbir şey yapamadan aptal gibi bekliyorum."

"Kendini bir daha suçlarsan artık sana *aslanım* demem."

"*Koçum* dersin o zaman."

"Yok," diye gülümsedim. "*Kuzucuğum* diyeyim mi? Arada *melersin*."

Kaşlarını çattı ama gülümsedi. Nihayet gülümseyebilmişti. Bu bana çok iyi gelmişti. "Baban bir şeylerden şüphe etmedi, değil mi?" diye sorduğunda kafamı salladım. Eklendi. "Eğer bunu öğrenirse beni hiçbir zaman kabullenmez ve ben de bunu hak etmiş olurum."

“O nedenmiş?”

“Berrin belasını ben sardım başına.”

“Saçmalama istersen,” diye kızdım ona. “Bak, vicdan yapıyorsun anlıyorum, bu sakinliğimi de sevmiyorsun ama bu senin yüzünden olmadı. Kız, bana kafayı takmış.”

“Takacağım ben de ona,” dedi dümdüz bir sesle. “Bu kadar ileri gidip saçmalamayı göstereceğim.”

Sıkıntıyla iç çekip gözlerimi gözlerinden çekerek uzaklara daldım. O ise bana bakmaya devam ediyordu. Hafif esen rüzgâr tenimde tatlı ısırıklar bırakmaya devam ederken, “Bakalım sırada ne var?” diye konuştum kendi kendime. “Artık o kadar alıştım ki her gün yeni bir olayın patlak vermesine, açtım ellerimi sıradakini bekliyorum.”

“Kötü bir şey olmasına müsaade etmem.”

Gülümsediğimde kıvrılan dudaklarımın çizgisini hissettim. “Üç gün sonra resmî olarak reşit oluyorum, tek güzel şey bu olabilir.”

“Ne?” diye şaşırdı Seyit Ali gözlerimi ona çevirmemi sağladığında. “Üç gün sonra senin resmî doğum günün mü?”

“Sanki bilmiyordun.”

“Bilmiyordum.”

“Ya, he he.”

“Nasıl unutturum ben bunu?”

Güldüm. “Tüh, nasıl unutursun ya!”

“Belki bu üç gün içinde hatırlayacak ve sana sürpriz yapacaktım, niye söyledin ki şimdi?”

Omzumu silkerek sakın bir tonla devam ettim. “Bunu hatırlayacağını ve benim için bir şey yapacağını biliyordum da ondan. Tanıyorum ki ben seni artık, hediyenin bile hazır olduğunu sesinin tonundan anlarım.”

“İlk defa salağa yatmanı istedim.”

“Neyse, belki bir dahaki sefere.”

“On dokuzunda, yirmi dokuzunda hatta elli dokuzunda bile salağa yatmanı bekleyeceğim.”

“O kadar uzun süre yanımda olacaksın yani?”

“Başına belayım, kızım,” dedi Seyit Ali sesinin yumuşaklığını ve askıya aldığı öfkesini artık daha net gördüğümde. “Ağzında kalan son dişe kadar bırakmam seni.”

“Bizden de ne tonton bir çift olur ama!”

“Tonton olacaksın demedim ki,” diye silkti omzunu. “Sende tam gelinine çektiirecek kaynana tipi var.”

Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdiğimde elini ekrana götürdüm ve yüzüne bir tane vurdum, *yani telefonun ekranına*. “Bak, yanımda olsaydın ensene bir tane geçirirdim ama dua et kurtuldun elimden.”

“Kurtulmak istemiyorum,” dedi gülümsemeyi dudaklarından düşürmemeye başladığında. Bana böyle şeyler söyledikçe ve kelimelerini gözlerine ortak ettikçe kalbim artık atması gerektiği ritmi biliyordu. *Bunun adı aşk mıydı sahi-den?* Berrin’e söylediğim şey buysa *evet, bu aşktı*.

“Cumartesi geceni alacağım,” dedi Seyit Ali doğrulurken. “Babanla doğum gününden sonra tanışmaya geleceğim.”

“Burada da bir kutlama yaparız,” diye konuştum. “Ben aslında ciddi umursamam ama babam her sene bir pasta keser ve yanımda olur. Bu sene de öyle olacak.”

“Tamam, bu sene biraz erken yapın, olur mu?” dedi. “Aslında doğum gününden önce onunla tanışmak isterdim ama sonrası daha iyi.”

“Sen öyle diyorsan,” diye kabul ettim onun fikrini. “Muhakkak tanışırsınız zaten.”

“Muhakkak tanışacağım.”

Gülümsedim. Gülümsedi.

Bu ikilemeyi en çok onunlayken seviyordum.

Dakikalarca birbirimizi hiç konuşmadan izledik. Ara ara güldük, ara ara bir denizi, bir manzarayı izlercesine sustuk. Gözlerimde bir ağırlık var olduğunda uykuya doyamadığımı anladı. “Kapat hadi telefonu,” dedi. “Uyu biraz daha.”

“Uyku manyağı oldum.”

“Tanıştırayım, ben de senin manyağınım.”

“Eyvallah.”

Gülümserken kısılan gözlerinin kenarına takıldı gözlerim.

“Bana iyi geleceğini biliyordum.”

“Aferin, aferin. Ne güzel şeyler biliyorsun sen öyle.”

Ayaklanarak telefonu yüz hizamın biraz altında tutarak sııttım. “Ben uyu-yayım biraz daha. Sen de uyu artık.”

“Dert etme beni, sızarım şimdi şuraya. Güzel uyu.”

“Eyvallah. Sen de güzel uyu.”

“Eyvallah.”

Ne zaman güneş batsa gece erkenden üzerime doğardı.

Bugün doğum günümdü. Serap abla benim için pasta yapmış ve kendi aramızda küçük bir kutlama yapmıştık. Babam arkadaşlarımla olmama müsaade ettiği için bu kutlamayı biraz erkene almıştık. Eğlencemiz henüz başlamış

sayılmazdı yani. Burçin de benimle olacaktı. Tüm arkadaşlarım ve *sevdiğim* *beyle* geçireceğim ilk doğum günüm olacağı için kalbim çok güzel atıyordu.

Aynamın karşısında son hazırlığımı tamamlıyordum. Dün biraz alışveriş yapmıştık ve kendime şu an üzerimde olan bu elbiseyi almıştım, daha doğrusu babam hediye etmişti ama bu bana doğum günümde çok şık bir bileklik aldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Derin bir nefes alıp saçlarımı geriye doğru savurdum, giydiğim sade ama beni havalı gösteren bordo renkli elbisenin omuzlarımda asılı duran ince askılarını düzelterip bir adım geri çekildim ve kendime baktım.

Seyit Ali... Geçmiş olsun, aslanım, seni düşürmeye geliyorum.

Hazırladığım küçük çantama bir şeyler koyduktan sonra güzel bir koku sürünerek kapağını kapattım. Az sonra Burçin kapıyı çaldı ve söyleyeceği şeyden vazgeçip beni süzdü. Soğuk bir biçimde gülümsedim. “*Çok güzel olmuşsun* dersen yemin ederim artık üç günlük ömrüm kaldığını düşüneneğim.”

“Bok gibisin.”

“Aha! Üç gün sonra ölüyorum.”

“Üf!” dedi huysuzca. “Hadi gidelim artık.”

“Gelmek istemiyorsan gelme,” dedim ona bakarken. “Zaten onları sevmiyorsun.”

Omzunu silkti. “Pasta yemek için geliyorum. Anneminki bitti, biraz da sizinkilerden otlanayım.”

“Tamam, bitti işim,” diyerek çantamı ve telefonumu aldım. Şu an Seyit Ali’nin dedesinin evine gidiyorduk. Bu gece sadece biz olacaktık ve çok güzel bir ortam ayarlamışlardı. Gökçe sağ olsun benim için o kadar hevesliydi ki tam bir parti kızıydı.

Babam yarım saat kadar sonra bizi varacağımız adrese bıraktı. Ellerimle çantamı hafifçe sıktım ve kapıyı tüm enerjisiyle açan Gökçe’ye kocaman gülümsedim. “Hoş geldiniz.” Kapıyı biraz daha araladı. “Herkes burada.”

“Hoş bulduk,” dedim çekimser bir şekilde içeri girdiğimde. Burçin ve Gökçe ayaküstü tanıştıktan sonra Gökçe beni durdurarak elimden tutup kollarımı iki yana açtı. Gülerek kafamı sağa doğru yatırdım. “Leyla,” dedi hayranlıkla. “Özür dilerim ama ben abimi çok seviyorum, onu benden bu kadar erken alma ya!”

“Gökçe,” diye gülümsedim sakince. “Çok kibarsın, reşekktür ederim.”

Ellerimi usulca bıraktığında geri çekilip gülerek, “Neyse, ben daha fazla konuşmayayım,” deyip mutfağa doğru ilerledi. “Ben bir mutfağa bakayım, olur mu? Sen keyfine bakmaya başlayabilirsin, doğum günü kızı sensin ve sakın çekinme bak!”

“Olur, çekinmem,” diye gülümsedim göz temasımızı kesmediğimde. Gökçe ortaldan kaybolduğunda Burçin’i de kaybettim. Sanırım arka bahçeye

çıkmişti. Ayağımdaki topuklu ayakkabılarla birkaç adım atarak sakinliğimi omuzlarıma bindirdiğimde çok geçmeden Seyit Ali, üst kattaki merdivenlerden indi. Beni görür görmez adımlarını ve hızını yavaşlatmış olması geniş bir gülüşü dudaklarıma armağan bıraktı. Gözleriyle bedenimi tepeden tırnağa süzdükten sonra olduğum yerde bana gelmesini bekledim. Soluklandı ve hayranlık dolu bakışlarıyla aramızdaki mesafeyi kapattı. Boylarımızın arasındaki fark ayağımdakiler sebebiyle daha az olduğundan elalarına daha yakından ve derinden bakabilmiştim. Elimi kalbinin üzerine koyup sol gözümü kısarak dudaklarımı büzdüm. “Bir şey söylemene gerek yok,” diye mırıldandım tüm pozitif enerjim ve içime sığmayan mutluluğumla. “Kalbin yeterince konuşuyor.”

“Kalbim şu an dilini yuttu,” dedi bana. “Konuşması büyük marifet.”

“Alkış ona,” diye gülerek elimi kalbinin üzerinden çekerken nazikçe elimi kavradı ve elinin arasına aldı. Harika görünüyordu. Salaş duran siyah pantolonunun üzerindeki beyaz gömleğinin kollarını iki kez katlamıştı ve bileğindeki o siyah tokamı orada gördükçe gülümsemeden, sersem gibi bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Parmaklarının arasında duran elimi çevirerek bileğimin iç kısmına baktı. Morluklar artık yoktu ve parmağımdaki bantta küçülmüştü.

Dudaklarını bileklerimin üzerine bastırıp geri çektiğinde kirpiklerinin titrediğini ve acı çekiyormuşçasına sızladığını gördüm. Bileğimi başparmağımla okşarken gözlerime bakıp, “İyisin değil mi?” diye sordu.

“Her gün, her an soruyorsun zaten,” diye gülümsedim neşeli bir ses tonuyla. “Karşıdayım şimdi de. Gözlerimden belli olmuyor mu?”

“Gözlerine baktıkça görmekten korktuğum şeyler olacağını tahmin ediyorum,” dedi açıkça.

“Bak, bu gece eğlenmek istiyorum ben,” diye baktım yüzüne. “Ozan ve Berrin’i düşünmek değil.”

“Zaten maksadım seni üzmemek değil,” diye konuştu ellerimizi aşağı düşürüp asla bırakmadığında. İç çekip gözlerini hafifçe kısarak ellerimize baktı. Kafası öne düşmüştü, ben de onun gözlerine ve sıra sıra dizilmiş kirpiklerine... “Demek bugün kız arkadaşım, resmî olarak on sekiz yaşına giriyor.”

“Rüştü, patlat oradan bir havai fişek,” diye sııttım keyifle.

Sııttı ve dudağının kıvrımları yanağına doğru denizin dalgasını kayalara ulaştırması gibi taşıdı. Elimi bırakmadan soluk alıp verdiğinde gözlerime bu sefer daha hayret dolu baktı ve şakağımdan öpüp geri çekildi. “Tüm gece boyunca gülüşlerini izleyeceğim, Neva. Bu bana yeter.”

“Sadece gülüşlerimi mi izleyeceksin?”

Muzipçe tebessüm etti. “Gözlerimi sana sabitleyeceğim, güzelim. Endişen olmasın.”

“Ay!” dedim dalga geçer gibi. “Endişeyi sen kendine çek çünkü ben zaten biliyorum gözlerinle beni yiyeceğini.”

“Yok yok, yemem.”

“He he.”

Kalp ritimlerimiz bu sefer başka bir şekilde atmaya başladığında el ele bahçeye çıktık. Herkes buradaydı cidden. *Emre, Semih, Burçin, Cihangir, Timur, Esra*... Sadece Teoman yoktu. Çünkü o Aydın’daydı.

Semih ıslık çalmaya başladığında yüzümü ekşiterek güldüm ve gözlerimi duvar dibine kurulmuş müzik köşesinde buldum. Küçük diyemeyeceğim kadar bir sahne vardı. Şaşkınlığımı gizleyemeden Seyit Ali’ye baktığımda dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırıp fısıldadı. “Tüm şarkılar senin için.”

“Ya,” dedim ağzımı bir an olsun kapatamazken. Sonra ayaklarımı çimenlere bastım ve ellerimiz de o sırada ayrıldı. Gidip bizimkilere sarıldım. Emre’ye, Semih’e, Cihangir’e, Timur’a ve Esra’ya... Benim için burada olmaları ve gerçekten sevdiğimi bu kadar hissetmek paha biçilemez bir duyguydu. “Nasıl gidiyor?” diye sordum Emre’nin yanına giderek.

“Tercihlerimi yapmadım daha,” dedi Emre sakince. “Müzik okumak istemiyorum, biliyorsun. İnşaat mühendisliği düşünüyorum ama bakalım. Beni boş ver,” diyerek güldü. “Seçmelerinin iyi geçtiğini söyledin, zaten sen bir kazan da asıl kutlamayı o zaman yaparız.”

“Umarım,” diye gülümsedim ona durgun bir şekilde gülümsediğimde. “Bu sene olmazsa seneye tekrar deneyeceğim. Bırakmam.”

“Oho! Sen müziği bırakırsan...” dedi ağzı dolu dolu. “Bu asla bir seçenek olamaz, Leyla. Kazandın sayalım şimdiden. Kutlarım.”

“İnşallah, Emre,” diye iç çekerek gözlerine umutla baktım. “İyi ki geldin bu arada.”

“Tabii ki gelecektim,” dedi gülümseyerek. “Sen benim için çok başkasın.”

“Sen de benim için öylesin.”

Burçin bahçedeki büyük meşe ağacının altındaki salıncakta oturmuş bir şeyler içiyordu. Emre onun görünce ne hissetti bilmiyorum ama Burçin’in hiçbir şeyden hâlâ haberi yoktu, ben de zaten bunu deşmeyecektim. Emre içeceğinden bir yudum alırken Timur elinde tuttuğu telefonuyla yanıma gelerek, “Teoman, burada değil ama görüntülü arıyor. Bir selam ver de sussun, Leyla,” diyerek telefonu bana uzattı.

Teoman ekranın her yerini kaplamıştı ve beni görür görmez gülmeye başladı. Ben de gülmeye başladım. “Aman da aman! Benim reisim, bugün on sekiz olmuş, büyümüş de reşit olmuş!”

Gözlerimi devirdiğimde, “Teoman, iyi ki burada değilsin,” dedim. “Yoksa o bir türlü atamadığım kafayı atardım sana, emin ol.”

“Böyle de kuru kuru zevk alamıyorum ki,” dedi homurdanarak. “Orada olmalı ve seni sinir küpüne çevirmeliydim.”

"Bugün sinirlerimi aldurdum ben," dedim. "Kafayı da sırf sana uyuz olduğumdan atacağımı zaten."

"E hani kesmediniz mi pastayı?"

"Yok, daha yeni başladık sayılır," dedim etrafıma bakındığımda. "Senin dilimini de ben yerim, hiç dert etme, tamam mı?"

"Sen zaten her şeyi yersin," diye güldü. "Hatta Seyit'ime, yiğidime de ver de ucundan gömülün pastaya."

"Bak, bunu yapacağız işte," dedim gözlerimi kısarken. Onunla konuşmaya devam ederken Seyit Ali'yi sahnede gördüm. Bir şeyler ayarlıyordu ve ona döndüm. Esra arkadan, "Aaa, karaoke mi yapacağız?" diye sorduğunda yavaş adımlarla Seyit Ali'nin yanına doğru ilerledim, telefon hâlâ elimdeydi.

Teoman, "Ben olmadan bir şeyler yapmayın, oturur ağlarım!" diye konuştuğunda sııttım.

"Ağla!"

Karaoke yapacaktık. Seyit Ali bilgisayarı ve yansıtıcıyı ayarlıyordu. Teoman'a dönerek telefonu kaldırdım ve etrafı gösterdim. "Sen de hissediyor musun Teoman?" diye sordum.

"Neyi?"

"Senin olmadığın ortamdaki huzuru."

"Görüyorum, Leyla," dedi sakince. "O ortam bensiz, *Safiyesiz Faik*'e benziyor."

Kahkaha attım. "Ağla, ağla!"

"Kapat telefonu ya, sinirlerimi bozdun şu an!"

Kamerayı kendime çevirerek Teoman'ın bozulan suratına baktım. "Sahiden mi ya?"

"Kapat Leyla kapat. Çok sinirlendim."

"Aaa, delirdi cidden!"

"Kapatsana, kızım!"

"Tamam ya!" diye ekşittim yüzümü ve kapattım telefonu. Hayretler ve gülüşlerle telefonu Timur'a geri teslim ettiğimde Gökçe, abisinin yanına gitti ve bilgisayarın başına geçerek müzikleri karıştırmaya başladı. O sırada Semih, boş bardağını ilerideki masanın üzerine bırakmıştı. Beni görünce arkadan duyulan müziğe ayak uydurup birkaç hareket yaptı. Güldüm ve ben de ona ucundan çlık ettim. Evin duvarındaki ışıktandırılmazlar arka bahçeye harika bir atmosfer kazandırmıştı. Kendimi çok iyi hissediyordum. Gökçe hevesle kafasını kaldırıp beni yanına çağırırdı. "Leyla, ilk seninle başlıyoruz."

"Olur," dedim direktmeden ve sahneye çıktım. Ben çıkınca Seyit Ali sakince omzuma dokundu ve aşağı inerek tam karşımda duran masanın kenarına geçti. Herkes ayaktaydı, salıncakta içeceğini içen Burçin hariç. Gökçe elime bir

mikrofon tutuşturduğunda tavrındaki o yüksek heyecanı fark ettim. Gerçekten çok hevesliydi bunun için.

"Ama," diye döndü yüzüme gülerek. "Rap söyleyeceksin, tamam mı?"

"Rap mi?" dedim kaşlarımı havalandırarak.

"Hı hı, Sagopa Kajmer mesela?"

"Çok dinlemem ki ben."

"Sözlerini okuyabilirsin ama değil mi?"

"Okurum da ne bileyim, başka bir şey olmaz mı?"

"Sana eşlik edeceğiz," dedi bilgisayara doğru yönelirken. Gözlerimi Seyit Ali'ye çevirip dudaklarımı sarkıtarak kaşlarımı çattım. Bir şeylerin yolunda gittiğini ve her şeyin kontrol altında olduğuna dair bir tebessüm yeşerdi dudaklarında. Anlam veremedim ama ne yalan söyleyeyim, rap de söylemek istiyordum. Ortamı biraz coşturabilir, tarzımın dışına çıkabilirdim. Derin bir nefes alarak aniden güncelleme gelen ruhuma sarıldım ve Gökçe'nin seçtiği parçaya baktım.

"Sagopa Kajmer, *Baytar*?" diye okudum sakince. Parçaya aşinaydım ama daha önce oturup baştan hiç dinlememiştim. Nakarat kısmından haberim vardı ama.

Gökçe, "Uygun mudur?" diye sorduğunda, "Uygun olsun madem, ne diyeyim," diyerek güldüm. Gökçe kocaman sırttı ve parçayı başlatarak hızla sahneden indi. Müzik duyulur duyulmaz herkes dikkatini bana verdiğinde kalbimin peşinden gittim. Sözleri ciddi manada bilmiyordum ama umurumda da değildi. Gördüklerimi okuyacak, biraz da ritmi yakalayacaktım. Öyle de yaptım. Mikrofonu ağzıma yaklaştırarak sözleri okumaya başladım.

Bu dilden firar eden her söz, yaydan çıkmış ok gibi,

Sözler bazen bir hazine, bazen dermansız bir dert tipi,

Geçmiş dünden bahsetmek lezzetsiz,

Gelmemiş yarından hep mi şikâyetçiyiz biz? (Ha?)

Dilim döndüğünce okuduğum kısımdan hemen sonra nakarata geçtiğim-de beklenmedik bir şey oldu. Teoman elinde mikrofonuyla kollarını açarak yanımda belirdi ve gülerek parçayı kaldığı yerden söylemeye ve bana da söylet-meye başladı.

Derdime çare, baytarım yok,

Dengeme destek, tut ki durayım,

Şafak güneşin fermanı geçer acı, tatlı sayılı zamanın sancısı,

Ama melek bir yandan, şeytan bir yandan,

Başım zindan yokluk var, bu kaçınıcı şikâyetim bilmem.⁶

⁶Sagopa Kajmer'in *Baytar* isimli şarkısından. (e.n.)

Sesimiz yüksekti, bu sefer yalnızca Teoman ve ben değil, herkes söylüyordu. Burçin bile ayaklanmış, sahnenin önünde parçaya ayak uyduruyordu. Hemen sonra arkamızı onlara dönmeden Teoman ile karşılıklı durduk ve yansıtıcıya bakarak sözleri hızlı bir şekilde okumaya, okurken de kollarımızı açıp ritim tutmaya devam ettik. Parça bittiğinde Semih ve Emre ıslık çalmaya başladığında Teoman geldi ve ellerini açarak bir beşlik çaktı. “Sen nereden çıktın ya?” diye sordum gülmeye devam ederken.

“Sürpriz yumurta yedin mi hiç?” dedi gülerek. “Oradan çıktım.”

“Salak,” diye sıırtmaya devam ettim ama çok da mutlu olduğumu inkâr edemezdim. Teoman gerçekten bu ortamın ve bizim olmazsa olmazlarından biriydi. Terimiz soğumadan birkaç şarkı daha söyledik; bu sefer sahne Gökçe ve Semih’in oldu. Onları zorla sahneye çıkaran kişiye tabii ki Teoman’dı.

Seyit Ali bir adım öne çıkıp, “Teoman!” diye dikti gözlerini kısarak. “Gelişin oldu ama gidişin olmayacak, bunu iyi bil.”

“Kasma biraderim kasma,” diye eğlendi Teoman sahneden indiğinde.

Az sonra ben de Seyit Ali’nin yanına geçtim. Kolunu hafifçe açarak beni kendine çekti ve elini belimin çukuruna oturtarak oradaki varlığını belli etti. Parmakları belime yapbozun tamamlayıcı parçası gibi oturduğunda dudaklarını saçlarıma bastırdı. Sonra da Gökçe ve Semih seçtikleri şarkıyı söylemeye başladı.

Hayda!

Kardeşim, tamam, ben sizin *shipliyorum* ama Seyit Ali’yi nasıl tutayım ya?

“Lan,” dedi Seyit Ali irkilerek. “*Ali Babanın Çifliği*” ni falan söyleyin, olmaz bu.”

Gökçe, abisini umursamadığında Teoman kahkahalar eşliğinde bize baktı. “Yok, o az olur, *Kapıcı İzzet* söylesinler. İngilizcemiz gelişir.”

Bu beni güldürdüğünde Seyit Ali de gülmüştü. Zaten o sırada Semih de şarkıya başlamıştı.

Öyle kolay âşık olmam,

Ama senin ayrı bir havan var,

Seni gördüğümde beynim oyunlar oynar.

Yine görüşürüz hiç sanmam,

Yaşıyoruz çok farklı hayatlar,

Benim olmazsan buradu bir dakika durmam.

Semih’in sesi çok güzel değildi ama kulaklarımızı kanatacak cinsten de değildi. Bunu sevmiştim. Semih kendini Gökçe’ye kaptırmış giderken sıra Gökçe’ye geldi.

*Bir, bir, bir söyledim her şeyi olmaz ki
Zorlama boş yere,
Senden kaçır oldum ben engeller yüzünden.
Hiç, hiç, hiç yok mu bir yolu demiştin,
Ben de o gece fazla içmiştim,
Kıralım duvarları gel yanıma yat dedim.⁷*

Şarkıyı bitirdiklerinde en büyük alkış ve ısıklar Teoman'dan gelmişti hâliyle. "Siz var ya, benim en naçizane, en dörtmala koşan *ship*'imsiniz. Semih, sen var ya sen, az çakal değilsin."

Semih dik dik bakarak, "Yoksa senin de mi canın menemen çekiyor?" diye sordu.

"Nereden bildin lan?"

"Ben bilirim. Soğanlı mı soğansız mı?"

"Soğanlı tabii, oğlum," dedi Teoman. "Soğansız menemen; Semihsiz Gökçe, Timursuz Esra, Seyitsiz Leyla ve Teomansız bacıları gibidir."

Cihangir bir sigara yakarken, "Evi yedi, daha doymadı," diye homurdandı.

Gökçe, Cihangir'e seslenerek, "Abi, pastayı keselim diye düşünüyorduk. Sigara yakmasaydın keşke," dediğinde Cihangir dudaklarının arasındaki sigarayla saf saf bakınarak, "Tamam, getir mumları. Yakayım bari sigaramla," dedi.

Timur, "Nereden baksan kral hareket," dediğinde Teoman, Timur ve onun yanında duran Esra'ya bakıp gülümsedi. "Küçük eniştemiz ve rütbeli yengemiz de buradaymış."

Esra ona bir karşılık vermediğinde Timur kolunu Esra'nın boynuna dolayarak onu kendine yasladı. *O kadar hoş görünüyorlardı ki...* "Boş yapmaktan bizi görememiştir, kardeşim," dedi Teoman'a. "Sen de haklısın."

Homurdanmalar ve gülüşler devam ederken pasta kısmına geçtik. Çikolatayı çok sevdiğimden pasta da öyleydi. Seyit Ali ile sarmaşık dolu çitlerin önündeki masaya geçtik. "Yesene," dedim pastasına dokunmadığını gördüğümde. "Bak, yiyeceksin."

"Yiyeceğim, tamam," diye gülümsedi sakince. "Şu an çok canım çekmedi."

İç çekerek kendi çatalımı pasta dilimime batırıp ağzına bir parça uzattım. Güldü ve ağzını aralayarak pastayı yedi, ben de çatalda kalan kısmı ağzıma aldım ve metali yaladım. Seyit Ali dudaklarının kenarını silerken, "Dolaylı yoldan öpüştük, farkında mısınız?" diye sordu. Sesi yumuşacıktı.

"İstersen doğal yoldan da öpüşebiliriz?" diye kaldırdım sol kaşımı. Yüzünün rengi bir anda sarıdan yeşile geçtiğinde bakışlarımı kaçırarak çatalı ağzımın arasına tekrar aldım. "Dermişim..."

Can Ozan'ın, Damla Eker ile düet yaptığı *Öyle Kolay Aşık Olmam* isimli şarkısından. (e.n.)

“Yok yok, dedin bir kere,” diye konuştu kafasını sallarken. “Öpüşeceğiz, kaçış yok.”

“Öptürmem,” dedim pislik yaparak.

“Öpeceğim, kızım.”

“He he, öpersin.”

Gözlerim bana dalıp giden ve içimi tatlı bir hisse sürükleyen adama dalıp gittiğinde ellerimi masanın üzerine koydum ve ellerine uzandım. Parmakları direkt parmaklarımın etrafını sardı. Bu, kovana girmiş bir arı gibiydi, onu kafeslemişti. “Teşekkür ederim,” dedim sahici bir konuşmayla. “Unutamayacağım bir doğum günü yaşattınız bana. Gerçekten bu çok anlamlı benim için.”

Unutamayacağım bir doğum günü, annem ve Serhan aramamıştı bile.

Unutamayacağım bir doğum günü, on yedimde hayatıma girenlerin on sekizimde de var olması dileğiyle...

“Sen yeter ki hep böyle gül,” dedi bana. “Ben sana hayatın boyunca unutamayacağın anlar yaşatmaya seve seve hazırım.”

“Eyvallah,” dedim nihayetinde sırtarak.

“Eyvallah,” dedi sırtarak.

Birbirimize bakmaya devam ederken Burçin sakın adımlarla karşımızda belirdi. “Ben ufaktan kaçayım.”

“Biraz daha kalsaydın ya, beraber dönerdik,” diye büzdüm kaşlarımı.

“Pastamı yedim, Burçin kaçır.”

“Olsun,” diye ekledim. Burçin geçiştirerek bir şeyler söylediğinde onu zorlamadım. Birkaç adım daha yaklaşarak ellerini masanın ucuna koydu. “Bu arada Berrin ve Ozan’dan bir haber yok mu hâlâ? Yerin dibine mi girdi bunlar?”

Seyit Ali duvar gibi çehresiyle, “Yerin dibinden nasılsa çıkacaklar,” dedi. “Bunu onların yanına bırakmayacağım.”

“Sessizlikleri çok garip,” diye mırıldandı Burçin şaşkınlıkla.

“Bakın, bu yalnızca üçümüzün bildiği bir şey,” dedim kendimi kısık sesle konuşmaktan alıkoyamazken. “Ve onları bulmak gibi bir çaba içinde değilim. Er ya da geç ortalığa dökülecekler ama şu an bunu konuşmak istemiyorum. Bu gece onların adını ağzıma almak istemiyorum.”

“Tamam, susuyorum,” dedi Burçin geri çekildiğinde. “Merak ettim. Malum artık daha dikkatli olmamız gerek ya... Eve geldiğinde bana mesaj at mutlaka. Kapıyı ben sana açarım.”

Alaycı tavrım yüzünde gölgelendi. “Pek düşüncelisin, canım benim.”

“Her zaman öyleyim, küçük kız kardeşim.”

“Aynı yaştayız.”

“Ay olarak senden büyüğüm.” Sağına soluna bakındı ve elini sallayarak, “Neyse, ben gidiyorum,” dedi. “Haberleşiriz. İyi eğlenceler ve geceler.”

“Sana da,” dedim arkasından. “Dikkatli git.”

Burçin arkasını dönüp ilerlediğinde onu izledim. Seyit Ali hâlimizi yadırgamış gibi hafif bir şaşkınlıkla, “Siz birbirinizi hiç sevmiyordunuz sanırım, değil mi?” diye sordu.

“Hâlâ öyleyiz.”

“Tabii orası belli,” dedi gülerek. “Aman, nazar değmesin.”

“Dalga geçme ya,” diye kızdım sesimdeki neşeyi yakalamasını isteyerek. “Burçin ile son zamanlarda aramız iyi, evet. Bana gerçekten destek oluyor ve bu çok güzel bir şey. O gece eve geldiğimizde bana o kadar yakın davrandı ki *bir an için kız kardeşimmiş de her şeyimi ona anlatabilirmişim gibi sarılmak istedim*. Tabii bunu ona asla söylemedim ve söylemem, orası ayrı.”

“O gece, yani dediğin gece...” diye konuştu cümlelerimin içindeki en üstü kapalı ama aynı zamanda içi en derin olanını yakaladığında. Bakışları durgunlaştı. “Annen aramadı mı seni hiç?”

“Hayır,” dedim gülümseyerek. “Ne bugün aradı ne de seçmelere katıldığım gün.” Omzumu silktim. “Üzülüyorum ki.”

Seyit Ali sözlerimden ve gözlerimden sonra parmaklarımı daha sıkı tutup sardı. Bu onun *daima yanındayım* deme şekliydi. *Evet, öyleydi.*

Gökçe ileriden bize seslenerek, “Hadi hediyelerimizi verelim artık!” dedi.

“Allah’ım, ne hediyesi ya?” dedim Gökçe’ye bakarak. “Vallahi manyak senin bu kardeşin! Her şey harika zaten, bir de hediye mi aldınız yani?”

Seyit Ali önce kendi kalktı, sonra da beni kaldırırken, “Neva Hanım, anlamıyor musunuz? Abili kardeşli manyağınız olduk,” dedi.

Elini tutup kalktığımda üzerimdeki elbiseyi düzelterek, “Neva Hanım, bu abi ve kardeşe düştü yalnız, haberiniz olsun,” dedim.

Birlikte yanlarına gittiğimizde masanın üzerine bıraktıkları hediye kutularına bakıp, “Bakın, normalde mütevazı biri değilimdir ama cidden buna gerek yoktu,” dedim. “Ben çok eğlendim sayenizde, bu bana yeter de artar bile.”

Teoman, “Ben çok mütevazıyım ama,” dedi öne çıkarak. “Doğum günün için Aydın’dan kalkıp buraya geldim, bu anı kaçıramazdım. Bir de sana en güzel hediyeyi ben aldım.” Bana bir kutu uzattı ve açmamı istedi.

Kutuyu açtığımda içinden çıkan artı on sekiz korku filmine baktım ve gözlerimi devirdim. Teoman kahkahayı bastı. “Artık resmî reşit olduğuna göre yaşına uygun bir şeyler izlemenin vakti geldi. *Neşeli Ayaklar*’dan kurtardım seni, var mı bundan daha güzel hediye?”

“*Neşeli Ayaklar*’ı kırk yaşına geldiğimde de izlerim ki ben,” dedim ona soğuk soğuk baktığımda. “Hediyen çok güzelmiş, Teoman. Sağ ol.”

“O işin şakası,” diye düzeltti anında beni ve hediye paketlerinin en arkasında duran ambalajı çok zarif olanı bana uzattı. “Bu, saz arkadaşları olarak sana hediyemiz.” Timur ekledi. “Bize saz arkadaşları diyorsun ya, o yüzden.”

“Ya,” dedim yanaklarım ısındığında. “Şu an bir garip oldum.”

Heyecanla ama özenle kutuyu açtığımda ahşaptan yapılmış bir müzik kutusu ile karşılaştım. Gözlerim irileşirken ağzım da aralanmıştı. Elimdeki ambalajı bırakırken müzik kutusunun kapağını yavaşça kaldırdım. Kapağı yukarı kaldırdığımda gördüğüm şey göğsümde sıkışmalar meydana getirmişti. Benim biblomu yapmışlardı ve elimde keman vardı. Oyuncak gibiydim ama çok gerçektim. Saçlarımdan üzerimdeki elbiseye kadar bendim sanki. Biblo olduğu yerde dönmeye başladığında kemanın çıkardığı o eşsiz ritim de etrafa yayılmaya başladı. Hayranlığımı ve şaşkınlığımı gizleyememiştim. Kapağına baktığımdaysa şu yazıyla karşılaştım: *Son Keman Bükücü ve Saz Arkadaşları*.

“Aslında,” dedi Cihangir tok bir sesle. “Bunu sana sınav sonucundan sonra verecektik ama doğum günün daha erken olduğu için böylesi nasip oldu.”

“Ben size ne diyeyim ki?” diye baktım yüzlerine belki de ilk kez bu kadar içten ve ağlamaklı bir şekilde. “Duygusala bağlamak istemiyorum ama çok iyi geldiniz bana, iyi ki de geldiniz. Abim ve kardeşim gibisiniz. Seyit Ali hariç tabii.”

“Biliyoruz, reis,” dedi Teoman. “O senin müstakbelin.”

Seyit Ali gülerek kafasını iki yana salladığında ağlamamak için hızla konuştum çünkü gerçekten duygulanmıştım. “Teşekkür ederim, bu çok... Çok güzel bir şey. Bayıldım!”

“Rica ederiz,” dedi Cihangir gülümserken. Onlara yeniden gülümsedim. Diğer hediyeleri de açmam gerekiyordu. Teker teker hepsinin hediyesini açıp onlara teşekkür ettim. Gökçe bana çok güzel bir çanta almıştı. Esra da zarif bir çift küpe. Semih ise hediye seçme konusunda kötü olduğunu söylese de bana adımın yazılı olduğu bir kolye almıştı. Emre’nin hediyesini sona bıraktığımda bana bir nota defteri aldığını gördüm. Bu özel bir tasarımdı ve kabartmaları olan kapakta adım yazılıydı. Defteri hayranlıkla izlerken içimde tuttuğum tüm şarkıları oturup yazasım gelmişti. “Sen harika bir söz yazarısın,” dedi Emre. “Dilerim en güzel şarkılarını yazar ve seni yalnızca anlayanlar dinler, Leyla.”

“Ya,” diye baktım gözlerine. Beni ağlatmak için çaba sarf etmeseler de bunu kolayca başardıkları bir gerçektir ama ağlamadım, sadece gözlerim fena hâlde dolmuştu. Ona sıkıca sarıldım. Emre’nin yeri bende başkaydı ve hep öyle olacaktı. O çok özel biriydi benim için.

Vakit gecenin en kuytu köşesine doğru ilerlerken herkes gitmiş, bahçede yalnızca Seyit Ali ve ben kalmıştık. Bu tesadüfi değil, bilerek yapılmış bir şeydi. Ellerimi birbirine geçirdiğimde yüzünü bana çevirdi. Beyaz gömleğinin bir düğmesini daha açmıştı ve kartal sembolü kolyesi kavruk teninde parlıyordu.

Bana bir sandalye getirdiğinde sahnenin tam karşısındaki yere koydu. "Otur şöyle." dedi.

İkiletmeden sandalyeye geçip oturdum. Seyit Ali arkamdan çekilmeden önce kollarıma dokundu ve saçlarıma uzunca bir öpücük bırakıp sahneye çıktı. Gitarı eline alıp tam karşıma oturdu. Sırıtmaya başladım. Kalbim ise kontrol edebileceğim bir durumda değildi zaten. Gitarı kucağına yerleştirdikten sonra parmaklarını tellerine götürdü ve hafif sağa doğru eğdiği kafasıyla gözlerini kısarak gözlerime bir yol çizdi, bu yolda bana şarkılar sunacaktı.

Güzel biriydi, kalbime geldi.

Gecelerime güneş olup ışığını verdi.

Benim güzelim,

Gözlerinde var bir kefenim,

Onun için tüm nefesim,

Ona aitim.

Çünkü söylemeyi severdi.

Yolumdan çıkmak üzereyken buldu beni,

Sardı önce içimi, sonra da nasırlı ellerimi.

Ah benim kırık yanıım,

Bu adam sana yarın.

Bu adam sana yangın.

Kalbinde derinden ritimler,

Dokunsam en güzel şarkıyı o söyler.

Gözlerinde en acı notalar,

Baksam ona bir bana ağlar.

Benim güzelim,

Gözlerinde var gülmeye sebebim,

Ona aitim.

Onun içinim.

Ah benim kırık yanıım,

Bu adam sana yarın.

Bu adam sana yangın.⁸

⁸Seyit Ali Karayazı'nın, Leyla Neva Kaya için yazıp bestelediği şarkısından. ♡♪ (e.n.)

Sözleri, sesi, söyleyişi ve hissettirdikleriyle beni tahmin edemeyeceği bir ruha hüründürmüştü. Gülümsüyordum ama dokunsa şarkıda da dediği gibi bir ona ağlandım. Parmaklarını gitarın tellerinden ayırdığında dilimi yutmuş, kalbimin atımını unutmış bir hâlde hipnoz olmuşçasına ona baktım. Hayatında hiç mutluluktan ağlamamıştım ama bunun nasıl bir şey olduğunu bilmek isteseydim şu an öğrenmiş olurdum. Bana oturduğu yerden aramızda sanki hiç adım yokmuş gibi baktığında ayaklandım ve yanına çıktım. Gitarı bırakarak bilgisayarın yanında duran kutuyu bana uzattı. "Senin için."

"Ne?" derken buldum kendimi ve kutuyu açtım. Elimde CD kutusu vardı fakat hayır, üzerimde adım yazılıydı. Kutunun kapağını incelemeye başladım. Yüzümün belli olmadığı ama saçlarımdan dökülen notaların geceye karışarak karanlığı aydınlatıldığını gördüm. Yutkunarak ve titreyerek ona dokunduğumda. "Sevit Ali, bu..." diye konuştum fakat asla devamında söyleyeceğim cümlelerin hissettiklerimle örtüşmeyeceğini anladığımı.

"Sana dair bir şeyler yapmak istedim," dedi. "İçinde beş şarkı var. Üçünü kendim yazıp besteledim. Diğer ikisi ise *cover*. Bu mini albüme bir isim bulamadım, ne koyarsam koyayım hiçbirini adın kadar anlamlı gelmedi, ben de *Neva* dedim." Kapakta adım yazıyordu, meğer tüm şarkıların manasıymış. *Meğer benim için albüm yapmış...* Göğüs kafesimin iç içe geçtiğini hissederken ekledi. "Sana çok değer veriyorum, iş senin için bir şeyler yapmaya gelince yüreğimden vermek istedim."

"Yüreğin," dedim sol elimle albümü tutmaya devam edip sağ elimi yüreğinin tam üzerine koyduğumda. "Bu aldığım en anlamlı hediye. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum ki... Öyle güzel, öyle derin bir şey ki bu..." Gülümsedim da gözleri kısılıp bana yaklaştığında. "Yüreğimden geçen her şeyi dilime vurabilseydim eğer şair olurdum ama değilim, o yüzden gözlerimden anla beni, tamam mı? En derin notalarım orada, bak bana ve seni anla."

Elleri yüzümü kavradığında yutkunarak devam ettim yoluma. "Gözlerin bana daha önce kimseden duymadığım şeyleri söylüyor," diye itiraf etti.

Karşılık verdim. "Gözlerim sana daha önce kimseye söylemediğim şeyleri söylüyor."

Avuçlarının arasında eriyen bir buzdum sanki ve her geçen saniye daha çok ısıyor, erimiş sudan buharlar çıkarıyordum. "O iki *cover*'ı merak ettim," diye mırıldandım gülerек. "Tabii şarkılarını daha çok."

"Tahmin edersin," diye gülümsedi içim ilmek ilmek düğümlendiğinde.

Düşünmeden gözlerim dudaklarına kaydı. "*Your lips, my lips?*"

Gözleri dudaklarımda kaldı. "*Apocalypse.*"

Dudaklarımıza bakarak güldük ve bu beni sarhoş etmişti. Gözlerimi gözlerine taşıdığımda, "Diğeri?" diye sordum merakımın paçalarını çekştirerek.

İç çekerek kendi sarhoşluğuma ortak oldu ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapatarak, “*Canısı, canısı...*” diye mırıldandı hızla kıvrılan dudaklarım eşliğinde.

Elimdeki albümü tutmaya devam ederken boştaki elimi beline götürdüm ve parmaklarımla hafifçe kavradım. “Canımsın sen benim,” dedi dudaklarıma doğru eğildiğinde. Gözlerimi kapattım ve canına can oldum.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda yükseldim ve belinde olan parmaklarımla etini hafifçe sıktım. Yüzümde duran elinin birini kulağımın arkasına götürdüğünde diğerini de belimin oyuğuna oturtup beni gövdesiyle bütünleştirdi. Dudaklarındaki baskın tavır ona karşı daha hırçın olmamı sağladığında sınır tanımadım ve ellerimin konumunu değiştirip birini beline, diğerini ise saçlarına götürerek karıştırdım. Olduğum yerde kontrolü sağlayamazken geri gitmeye başladık ama bir an olsun ayrılmadık. Sırtımı duvara yasladığında bana yaslanmadı zira acı vermek değildi niyeti, *hissetmekti*. Dudaklarını dudaklarımda bütünüyle hissettiğimde kendini bir saniyeden daha kısa bir zaman diliminde çekip çeneme, yanağıma, burnumun ucuna öpücükler bıraktı. Ben de kalbimi ve kendimi ona bıraktım. Bacaklarımdaki dermansızlığım boynuma doğru yol aldığı ıslak öpücüklerle iyice yok olmaya başladığında saçlarının tenime sürtünmesi ve beni her geçen saniye daha çok istemesi başımı döndürmeye başladı. Delirecektim. Onun bana verdiği ve hissettirdiği her şey aklımı başımdan alıp gidiyordu. Bu anı yaşarken ne Lcyla’ydım ne de Neva... *Ben sadece âşıktım.*

Evet, ben buydum.

Nefes nefese bir savaşın içinden çıkmış gibi kendini geri çektiğinde dağılmış saçlarımı düzeltme zahmetine bile girmeden gülümseyerek ona baktım ve çenesinden öptüm birkaç sefer. “Ben bitmişim sana,” dedi susuz kalmışçasına. “Ben mahvolmuşum.”

Ona diyecek iki lafım yoktu, daha fazlası vardı ama sözlerim değil, gözlerimden anlıyordu beni. Dilimle dudaklarımı yaladıktan sonra gözleri dudaklarıma indi ve çarpık gülüşüyle öylece baktı. Göğüs kafesim inip kalkarken gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. “İyi ki doğdun, Neva. İyi ki doğdun, benim kırlangıcım. On sekizinde de yirmi sekizinde de elli sekizinde de hep iyi ki doğmuş olacaksın. Çünkü...” dedi dudaklarını dudaklarıma sürterek bana notası yalnızca ikimize ait bir dize verdiğiğinde. “*Bu adam sana yarın, bu adam sana yarın.*”

OYUNLAR VE BOZANLARI

Tepeden sıkıca bağladığım saçlarım, döktüğüm ter ve sert nefeslerime karışmış bir rüzgâr gibi dağılırken keskin bakışlarımla önümdeki kum torbasını yumruklamaya devam ediyordum. Ellerimdeki bandajlara iyice alışmaya başlamıştım. Bu görüldüğü kadar kolay değildi ama zor olanı da kolayla indirmek gerekiyordu. Ritmik hareketlerle kum torbasını yumruklarken Seyit Ali de kollarını göğsünde toplamış, benim etrafımda usul usul dönüyordu. Yer yer gülümsediğini de görüyordum.

Seyit Ali yumuşak bir sesle, “Torbaya değil de Berrin’e vurduğunu biliyorum,” dedi. “Aferin benim jeneratörüne. Sağlı sollu giriş böyle!”

Sırtarak bir yumruk daha geçirdim. “Berrin, umurunda değil. Daha doğrusu artık ona dokunmayacağım. Ama,” dedim kısa bir anlığına duraksayıp ona baktığımda. “Torbayı sen olarak hayal edebilirim.”

“Gerçeği olarak karşıdayım,” dedi. “Hadi iki tane de bana vur.”

Gülümsyerek derin bir nefes alıp verdiğimde omzumu silktim. “Neyse, yüzüne yara vermeyeyim şimdi, ağlarsın falan.”

“Yüz benim değil mi? Acırsa acısın.”

“Olmaz, rahat rahat dokunamam yoksa,” dedim muzip bir gülüşle.

Bu itiraf onun öyle çok hoşuna gitmişti ki kendini bana çekilmekten alıkoynamamıştı. Kum torbasının yanında durduğunda ona bakmadan dudaklarımı yaladım ve göğsümü şişirip serbest bıraktım. Çıplak gövdem ıslaklığını hissettiğimde bunun üzerinde çok durmadan bir yumruk daha savurdum fakat Seyit Ali kum torbasını durdurdu ve gözlerini üzerimde buldum. “Dokunsana o zaman.”

Ağzım hafifçe araladığında dilimi dişlerimin arasına alıp hafifçe yuvarladım ve omuzlarımı düşürerek birkaç adımda bedenine yaklaşıp parmak uçlarımda yükselerek yüzümü yüzüne yakın tuttum. Seyit Ali ona yaklaşmamı fırsat bildiğinde elleri direkt çıplak belimi kavradı. Temasını hissettiğim vakit gülümsedim. O da gülümsedi. *Ona âşık gibi bakıyordum. Bana ona baktığım gibi bakıyordu.* Gözlerinde kendimi görüyordum. Parmak uçları tenimi bir harita gibi çizmeye başladığında dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp gözlerimi yavaşça kapattım ve onu öpmeden fısıldadım, bu esnada dudaklarım dudaklarına değdi. “Ben sana dokunursam yanarsın.”

“Yanmak istiyorum.”

“Şarkıda da dediğin gibi mi?”

"Hı hı," dedi derinden gelen bir sesle. Asla öpmüyor fakat geri de çekilmiyordum. Dudaklarımız değil kelimelerimiz öpüşüyordu. "Şarkıda da dediğim gibi."

"O zaman şarkıda kalsın," deyip dudaklarımı yanağına bastırıp geri çekildim.

Hevesi kursağında kaldığında üstelemedi ve olaya farklı bir yelpaze açtı. "Sen ciddi ciddi dövüşmeyi öğrenmek mi istiyorsun?"

"Hım," dedim ağzımın içinden. "Evde boş boş oturmaktansa iki torba yumruklarım. Üstelik," diye kaçırdım bakışlarımı utangaçlıktan çok uzak bir duygu içerisinde. "Erkek arkadaşımız iyi bir dövüşçüyken ben de yanında kedi kalmak istemem. Bakarsın ileride bir şey olur, ben de girişirim sağlı sollu."

Bu onu güldürdüğünde, "Şimdi sen yükselt beni böyle," deyip derin bir nefes alıp verdi ama bundan sonra tavrını düzelterek daha kontrollü devam etti. "Fakat bu sadece işin şakası. Bu bir hobi senin için." Gözlerimin tam içine baktı. "Seni o durumlara düşürmem."

"Kesin yaşanır bu."

"Bunu istemediğin için mi söyledin?"

"Hayır, yaşanacağı için söyledim."

Bir şey demedi. Ellerindeki bandajlara bakıp bir süre bekledi ve ben de onu izledim. "Ne oldu?" diye sordum sonra kendime mâni olamadan.

"Hiç," dedi tok bir sesle. Ellerini serbest bırakıp kafasını kaldırdığında yüzünde fark ettiğim ama bunu derhâl yok ettiği bir ize rastladım. Gülümseyerek yanıma geldiğinde elimi kavradı ve kolumu uzatarak kum torbasına yaklaştırdı. "Dirseğini kırıyorsun çoğu zaman," dedi otoriter bir şekilde. "Tam karşıya vurduğunda kolunu kırarsan istediğin vuruşu yapamazsın, hafif kalır."

Gösterdiğini yaptığımda bunun üzerinde birkaç sefer çalıştık. Elbette ki hobi içindi ve onunla burada zaman geçirmek hoşuma gidiyordu. Hem ben de spor yapmış oluyordum. Seyit Ali bana bir sürü hareket gösterdi. Hepsini yapmaya çalıştım ve neredeyse hepsinde de bir nabız tutturabildim. Zaten toy sayılırdım daha ve bu bir başlangıçtı. Nefes nefese kaldığımda tokamdan dışarı taşan saçlarımı bileğimle kafama yapıştırmaya çalışıp sertçe dışarı soluk verdim.

Omuzlarımı düşürüp dudaklarımı sarkıttığımda gözlerimi çıplak gövdesinde gezdirmeye başladım.

"Seninle tatile çıkalım mı?" diye sordu gözlerim gözlerini bulduğunda.

"Tatile mi?"

"Hı hı," dedi kafasını oynatmazken. "Tabii babanla planların neler ya da izin verir mi bilemem ama buralardan birkaç hafta uzaklaşmak ikimize de çok iyi gelir."

"Babam daha tatil planı yapmadı," dedim sakince. "Geçen sene Serap abla, ben, Ömer ve babam Antalya'ya gitmiştik ama bu sene ne yaparız bilmiyorum."

“Bu sene benimle gelmene izin vermez mi?”

Güldüm. “Daha seni tanımıyor bile.”

“Tanışacağız birkaç güne.”

Duraksadım. “Net bir şey diyemem, izin vermeyebilir.”

Gülümseyerek elini yeniden belime koyarak bana çekildi. “O zaman seni kaçırmam.”

“Döndüğümüzde kendine de kaçacak bir yer bulursun o zaman,” diye gülümseyerek ellerimi boynuna taşıyıp parmaklarımı birleştirdim ve boynunu bir halkanın içine hapsedtim. Elleri bu sefer belimi tamamıyla kavradığımda tenimi teninde hissettiğinin farkındaydım. Bu dokunmanın ötesinde bir eylemdi. “Teomanlarla beraber tatil yapmayacak mısınız bu sene?” diye sordum sakın bir sesle.

“Boş ver onları,” dedi. “Bu sene sen varsın.”

“Teoman olsam alınırdım,” diye gülümsedim.

“Bırak şunu, hem onu azıcık tanıyorsam gelir damlar araya.”

“Bunun yaşanacağı o kadar bariz ki...” Gülmeye devam ettim.

“İşte bu yüzden,” dedi ses tonu daha hülyalı bir tınıya büründüğünde. “Bir karavan kiralayacağım. Sadece ikimiz. Yol nereye biz oraya. Bir geceyi sahil kenarında, bir geceyi ormanın içinde...”

Sözleri kalbimde direkt bir çiçeğin tohumunu attığında bu hissin aslında onunla birlikte hayatıma girdiğini bir kez daha anlamamı sağlamıştı. Hoşuma gitmişti. Hem de çok. Gözlerim kısılırken gözlerini kısarak, “Hoşuna gitti mi?” diye sordu yüzüme biraz daha yaklaşırken. “Ben gecemi gündüzümü seninle geçirme fikrine bayağı yükseldim de.”

“Hoşuma gitti,” dedim saklamadan. “Hem de çok.” Ensesinde duran ellerimi kaldırmadan parmaklarıma dokunan saçlarını okşamaya başladım. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda, “Ama babama yalan söyleyemem,” diye ekledim. “Yalan söylersem tüm tatil içime oturur.”

“Tamam, ben onu ikna ederim, yani izin alırım.”

“Sen?” diye kaldırdım kaşlarımı. “Seyit Ali Karayazı ile nasıl yükseklerden uçulur, oynat bakalım.”

“Benimleyken ayakların hiç yere değmediğine göre bunu en iyi sen bilirsin,” derken kıvrıldı dudakları kibirle.

Gözlerim ona puslu puslu bakarken, “Ağzın çok iyi laf yapıyor var ya,” dedim.

Gözleri direkt dudaklarıma indi. “Ağzımın yapabildiği laflarla sınırları değil.”

“Bak bak, devam ediyor bir de,” diye güldüm içtenlikle. Gerçekten çok başkaydım artık ona ve kendime karşı. Uzun zamandır yanında kendimi bu kadar rahat, mutlu ve özgür hissettiğim kimse yoktu.

Seyit Ali hayatıma öyle bir girdi ki bir daha çıksın istemedim.

Ben içimden destan yazarken Seyit Ali bakışlarını asla dudaklarımdan çekmedi. “Öpmek istiyorsan öpebilirsin,” diye gülümsedim. “Kafa atmam, merak etme.”

Gözleri gözlerimi buldu bu sefer ve ben bakışlarındaki derinlikte kaybolmak istedim. “Düşünüyorum da,” diye başladı sözlerine sanki bir masalın ilk cümleleri gibi. “Bir kızı göreceğim, sonra ona düşeceğim ve günü geldiğinde hiç kalkamayacağım. Onunla en güzel zamanlarımı geçireceğim, hiç sıkılmadan ve sakınmadan eğleneceğim; yeri gelecek ona içimi dökeceğim, yeri gelecek ondan hiç gidemeyeceğim.” Belimdeki parmaklarını oynattı beni daha çok kavrarken. “Sanki hayatımın bir parçası eksikmiş de sen gelip tamamlamışsın gibi.”

“Sen var ya bana bildiğin...”

“Evet, ben var ya sana bildiğin...”

“Sen hiç gitme, tamam mı? Bak, bu söylediğim şey âcizce bir yakarış değil, bu kalbimle alakalı bir durum, Seyit Ali. Orada çok güzelsin, hep orada kal.” dedim parmaklarıma saçlarını sararken.

“Ağzı iyi laf yapan bir tek ben değilim,” dedi ve güldü gözlerinin kenarı kısılrken.

Gözlerimi devirdim. “Zaten kırk yılda bir anca çıkar böyle laflar ağzımdan. Kıymetini bil.”

“Dur! Hemen ses kaydı alayım, açıp açıp dinlerim.”

“Salak,” diye güldüm kafamı iki yana sallayarak. Benimle birlikte güldüğünde kendime mâni olamadan çenesinden öpüp geri çekildim, ardından bir elimi ensesinden çekip çenesinin ucunu parmağımla hafifçe sevdim.

“Çenemi öpmeyi bir ayrı seviyorsun,” dedi gülerken.

“Çok.”

Derin bir nefes alıp verdiğimde bir şeyler söylemek için ağzımı araladım fakat sessizliğimizi bozan seslerin gelişiyle bunu başaramadım. Kafamı arkaya doğru çevirdiğimde Ander ve Camila’nın buraya geldiğini gördüm. İkisi de robot gibiydi. Yüzümdeki ifadeleri yok edip kendimi Seyit Ali’den uzaklaştırarak dudaklarımı yaladım ve üzerimdeki siyah sporcu atletimi düzelttim. Ander ve Camila kafesin içine girdiklerinde Seyit Ali direkt yüzünü onlara döndü. Camila’nın tepeden sımsıkı bağladığı saçları yüzüne ayrı bir gerginlik katmıştı. İkisi yan yana karşımızda durduklarında Camila kollarını göğsünde toplayıp önce beni süzdü, ardından gözlerini Seyit Ali’nin üzerinde tuttu. “Ne var?” diye sordu direkt Seyit Ali, Ander’e bakarak.

“Akşam sen de burada mısın?” diye sordu Ander tok bir sesle. “Adını duymadım.”

“Buradayım,” dedi Seyit Ali. “İki dövüşüm var.”

Kaşlarını çatıttığında Ander'in sol kaşı havaya kalktı. "İki tane üstelik?"

"Evet, iki tane üstelik," dedi Seyit Ali onay verirken. Akşam dövüşü olduğunu biliyordum ama iki tane olduğundan haberim yoktu. *Manyak bu manyak!*

Ander kollarını göğsünden toplarken, "İyi," dedi. "Dövüşe çıkmadan önce izle, taktik öğren benden."

Seyit Ali keyifsizce gülüp, "Siktir git!" diye homurdandı.

Ander bir şey söylemezken Camila'nın hafifçe tebessüm ederek Seyit Ali'ye baktığını gördüm.

"Sen daha iyi misin peki?" diye döndü bu sefer Ander bana.

"İyiyim," dedim düz bir sesle.

"İyi," diye araya girdi Seyit Ali hızla. "Ama rol yapmayı bırak artık. Bu işin arkasında sen varsın. Berrin ve Ozan'ın nerede olduğunu da biliyorsundur."

"Ozan dediğin o çocuğu tanımıyorum."

"O da senin gibi pezevenğin teki! Gördüğün an tanırsın."

"Bu işle alakam yok," dedi Ander sert bir sesle. "Küçük kız arkadaşının başına bela açacak kadar düşmedim. En azından onca senenin hatırına bu kadarını düşünebilmen gerekirdi."

Seyit Ali onun söylediği her şeyde kendini tutuyordu. Gülerken bile nefretten ve öfkeden besleniyordu kelimeleri, bakışları ve tavrı. "Bunca seneyi de seni de ayrı ayrı..." dedi Seyit Ali kendini yormamaya çalışarak. "Neva, senin bu işle bir alakan olmadığına inanabilir hatta herkes inanabilir ama ben inanmıyorum. Bir gün bunun da hesabını soracağım, o yüzden," deyip bir adım öne çıktı. "Uza ve bizimle, özellikle de kız arkadaşımın olan muhabbetini kes!"

"Sadece durumunu merak ettim."

"Etme."

Ander bir şey söylemedi, kafasını sağa sola sallayıp kollarının bağını çözdüğünde arkasını döndü ve kafesten çıktı. Kafesten çıktığı anda biri Seyit Ali'ye seslendi. Seyit Ali konuşmadan bir işaret yaptığı anda bana bakıp, "Birazdan gelirim, sonra çıkarız zaten," dedi.

"Tamam," diyebildim.

Seyit Ali de Ander'in arkasından çıktığında ona baktım ama bu kısa sürdü. Yüzümü çevirdiğimde Camila'nın da Seyit Ali'nin arkasından baktığını hatta ve hatta direkt kalçasına baktığını gördüm. Bunu iyice teyit etmek için belli etmeden Camila'yı süzdüğümde doğrulamış oldum..

Boğazımı temizleyerek ben de kollarımı göğsümde topladım ve Camila'ya dönüp, "Yanlış koordinatlarda geziyorsun," diye konuştum.

"Anlamadım," dedi Camila nihayet sesini duyabildiğimde. Birkaç sefer karşılaşp aynı ortamda bulunmamıza rağmen onunla hiç konuşmamıştık. Omzunu silkerek güldü. "Ben anlamıyor koordi..."

"Koordinat, canım," diye gülümsedim tatlı tatlı. "Hani o gözlerinin gezmesi ve bakmaması gereken yerler."

"Ben bakmadım kimseye."

"Sen salak mı sandın beni?" Umursamaz bir hava takınarak sert görüntüsünü korumaya çalıştı. "Nerelisin sen?" diye sordum.

"Moskova'dan geldim ama sen neden merak etti, ben anlamıyor."

"Yaşın kaç?"

"Ne yapacak?" dedi pek de düzgün olmayan Türkçesini kullanırken.

Gözlerimi kırıştıtırıp sınıttım. "Nüfusuma alacak."

Güldü. "Sen komik kız."

Güldüm. "Ben çok komik kız." Fakat ben saf bir neşeden ve keyiften gül-müyordum, aslında o da öyle gül-müyordu. Devam ettim. "Ama ben salak kız değil. Az önce baktığın kişiye bir daha bakma sen. O zaman ben komik kız olmam."

"Sen kıskanç olursun o zaman."

"Kıskanç demeyelim," dedim dilimin ucunu dişlerimin üzerine sürttüğümde. "Sadece senden hoşlanmadım. Bana bak sen, benimkine değil."

"Senin ki?" diye sordu yüzünü ekşitirken.

Saf saf baktım. "Sen biraz geri zekâlı olmak?"

Ne demek istediğimi anladığında nihayet yüzüne taktığı maskeyi havalandırmaya başladı zira o da benimle alay ediyordu. Görüntüsüyle bütünleşen sertliğini bakışlarına yansıttığında bir adım öne çıkarak karşımda durdu. Boyu benden birkaç santim uzundu ama kalıplıydı. Yani tek yumrukta beni yere se-sordi, yalan yok. "Ben geri zekâlı değil," dedi gözlerini kısıp gözlerime bakarak. "Ama sen fazla öz güvencili biri. Gözler benim, istediğim yere bakar, istediğimi alır."

"Kimi alıyor sen?" diye güldüm hayretle. "Babayı alırsın babayı."

"Kaç yaşında sen?" dedi es geçerek. Beni küçümsüyordu.

"On sekiz yaşında ben," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "Ama küçük olduğuma bakma, bir bu kadar da yerin altında var."

"Korktum," dedi alaycı tavıyla.

Gardımı aldım ve her zamanki Leyla Neva'yı oynadım. "Ağla bir de."

Gözlerime bakmaya devam ettiğinde bir şey söylemedi. Hiç hazzetmemişim ondan ve bunu gerçekten sevmemiştim. "Böyle saçma kıskançlıklara talimim ama gözlerini değdirme bir daha benim erkek arkadaşına," dedim. "Sizin orada işler nasıl gidiyor bilmem ama bizim burada kafa sağa sola çev-nemez, en azından biz öyleyiz. Beni de hafife alma sakın çünkü bok kokusu aldım senden."

"İşimi yapıyor ben," dedi çehresinde var olmuş soğuk bir tebessümle. "Senin erkek arkadaş da burada iş yapıyor ve ben görüyor onu."

"Eee?"

"Ben bakıyor ona."

Sinirle güldüğümde soluklanıp, "Bak Cemile," dedim.

"Cemile?" diye yüzünü ekşitti. "Camila," diye de düzeltti.

"Benim için Cemile'sin," dedim inatla ve istekle. "Seninle tanışmak ve tartışmak istemiyorum ama beni buna mecbur bırakma."

Duruşunu şahlandırarak kendini bana belli ettiğinde dudağımın kenarını kıvrıyarak güldüm ve omzuma dokunan saçlarımı kafamı sallayarak arkaya doğru ittim. "Leyla mıydı adın?" diye sordu mesafeli bir sesle. Ses etmeden hafifçe kafamı salladım. Eklendi. "Ben öyle ucuz kavgalar etmem, bana göre değil ama sen karışamazsın bana, beni tehdit de edemezsin."

"Erkek arkadaşımı dikizliyorsun, ne yapayım, az daha yakından bak diye eline dürbün mü vereyim?"

"Sen gerçekten komik kız."

"Anladık, ben komik kız ama sen de şunu anla; ben gerçekten dişli kız. Sökmez bana bu kaslı kolların, sert yapın. Öyle elini kolunu sallayarak da *ben bakıyor ona*, diyemezsin. Benim erkek arkadaşına bakmayacaksın, o sana bakmaz zaten, daha ne diye uzatıyorsun?"

"İstesem her şeyi yaparım."

"Hah!" dedim kahkaha atarken. "Bir Berrin daha eklendi koleksiyonumuza."

Neyi kastettiğimi pek anlamadığında bu durumdan sıkıldım ve dudaklarımı ısırıp kollarımı serbest bıraktım, sonra da arkamda duran su şişemi elime alarak doğruldum. Camila ama Cemile olan şahıs istifini bozmadan karşımda durmaya devam ettiğinde, "Sen anladın beni, hem de bal gibi," dedim. "Tat kaçırma, Cemile."

Yanından geçip gittiğimde, "Camila," diye düzeltti yine beni.

Onunla daha fazla münakaşaya girmeden kafesten çıktım ve doğruca soyunma odasına girip işlerimi hallettim. On beş dakika kadar sonra oradan çıktık. Eve gidip duş almam gerekiyordu ve üzerimde hissedilir bir gerginlik vardı. Seyit Ali elini direksiyondan çekmeden yüzünü hafifçe bana çevirerek, "Ben çıkıktan sonra bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Cemile denen kız," dedim dudaklarımı ıslatıp yola bakarken. "Kim o?"

"Cemile kim?"

"Ya, Camila mıdır ne haltsa işte!"

Güldüğünde ona ters bir bakış attım ama bunu görmedi çünkü önünü takip ediyordu. Cevap vermek için ağzını araladığında, "Bilmiyorum," dedi. "Ander gavatı, onu da gelirken yanında sürüklemiş herhâlde."

“Sevgililer mi?”

“Yatıp kalkıyorlardır kesin,” deyip kendini ve beni sorguladı. Yüzünü buruşturarak, “Bana bunları neden soruyorsun ki?” diye sordu. “Ne bok yiyorlarsa yesinler.”

“Sevgililerse eğer Camila’nın mide amma genişmiş,” dedim dişlerimin arasından.

“O niyeymiş?”

“Sana bakıyordu çünkü,” diyerek huzursuzluğumu açıkça belli ettim.

“Ben görmedim bana baktığını.”

“Göremezsin zaten,” diye homurdandım. “Gözlerine değil arkana, kalçana bakıyordu.”

“Ne?” diye tepki verdi fakat bu şaşırdığından değil, azıcık keyif aldığından. Ritmi yakaladığım an ona sarıldım ve kafamı arkaya çekip yüzümü Seyit Ali’ye çevirdim. “Ben bile bakmıyorum senin orana burana, kim o ya? O kim de benim erkek arkadaşımın kalçasına bakıyor? Bak, ben cidden aşırı sinir oldum. Bir de rahat rahat karşımda durup, ‘*Sen komik kız, gözler benim, istediğim yere bakar, istediğimi alır,*’ demesi yok mu?” Önüme dönerek hafif sinirle devam ettim. “Nah alırsın! Asabımı bozdu, salak!”

Seyit Ali gülmeye başladı.

“Ne gülüyorsun be sen de?”

“Çok tatlısın,” dedi iyice keyiflendiğinde. “Bir kez daha taklit etsene, sen komik kız.”

“Ama ben şu an, agresif kız,” dedim gözlerimi irileştirerek. “Bunu biliyor sen ve bundan hiç hoşlanmadı ben.”

Seyit Ali şu an zevkten dörtköşeydi. Kendini zor da olsa durdurmayı başardığında, “Tamam, söylerim ona. Bir daha bakmaz,” dedi.

“Ha, bir de gidip konuşacaksın yani?” diye kaşlarımı yukarı kaldırdım. “Seyit Ali, eğer o kızla muhatap olup onunla konuşursan...”

“Ne yaparsın söyle,” diye gülümsedi gözlerini anlık bana çevirdiğinde. “Hadi bana bağır.”

“Zevk mi alıyorsun ya bundan?”

“Son zamanlarda hiçbir şeyden bu kadar zevk almamıştım,” diye itiraf etti hızla. “Kıskanıldığımı iliklerime kadar hissediyorum. Az daha devam etsene, vallahi çok hoşuma gidiyorsun.”

Hayretler içerisinde ona bakarken saniyeler sonra omuzlarımı düşürerek gülümsemeye başladım. Dayanamadım fakat benimki o kadar tatlı değildi ve o bu gülüşün ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. “Bak, ben normalde böyle şeyleri umursamam, yani güven meselesi sonuçta, anlıyor musun? Elbette ki benden başkasına bakmayacağını çok iyi biliyorum ama kız sinirlerimi bozdu. Sana bu kadar derin şeyler hissetmeseydim umurunda olmazdı ki yine öyle

ama din Cemile'sinin karpında büyülenmesine kusura bakma da yani..." Soğuk soğuk gülererek omuzumu silkirim. "Görür tersten bir şeyini!"

"Şey bu sana güveniyorum ama çevreye güvenmiyorum."

"Osen gibi bir şey ama bu sana da kızmayacağım anlamına gelmez," dedim kaşlarını sekriz çatığımda.

Güldü sekriz. "Ben ne yaptım ya? Kaşamı mı kapatayım, ne yapayım? Hayır bir şey!"

"Gülmesene," diye uyardım onu. "Ben burada ciddi bir şey konuşuyorum seninle."

"Biraz yaklaşıp mısın?"

Afakladım. "Ne?"

"Az yaklaşıp."

Gözlerimi devirerek dediğini yaptım ve ona biraz yaklaştım. Seyit Ali sınırlar içinde çabucak yanağımdan bir kez öpüp geri çekildiğinde, "İçimde kalırdı," dedi.

"Hay Allah'ım, bak ya!" diyerek kendimi çektim. Gülesim geliyordu ama sinirim daha ağır basıyordu. Ben daha önce onu hiç bu kadar kıskanmamıştım. Ne Berrin ne de Damla zerre kadar umurumda olmuştu ama Camila farklıydı. O balasını unutamıyordum. Elimi çenemin altına koyup dirseğimi de arabanın camı dibine yasladuktan sonra sustum.

Birkaç dakika hiç konuşmadığımızda Seyit Ali bunu sevmemiş gibi, "Bana trip mi atıyorsun?" diye sordu.

"Hayır."

"Yok, ben şu an bayağı acı soşu bir trip yiyorum."

"Ne iş yapıyor o kız orada?"

"Geleceğe dair planlar var," dedi sakın bir şekilde. "Spor salonuna çevireceğiz orayı ama böyle bildiğin türden değil. Camila da kadınların eğitimini olacak sanırım. İlgielenmiyorum. Ben dövüşür ve paramı alıp kaçarım. Bu kadar."

"Akşam iki tane dövüşünün olduğunu bilmiyordum," diye konuştum hazır konu açıldığında. Elimi çenemin altından çekerek kucağıma koydum ve parmaklarımla oynamaya başladım farkında olmadan. "Bu işi para için yapıyorsun ya hani... Bu demektir ki paraya mı ihtiyacın var, Seyit Ali?"

"Evet."

"Ne için?"

"Sen takılma orasına," dedi. "Hem bu benim için yeni bir şey değil. Bir günde beş kez dövüşe çıktığını biliyorum. İki hiçbir şey bunun yanında."

"Ama iki gün sonra babamla tanışacaksın, yüzündeki yaraları görünce ne diyeceksin?"

“Sen merak etme, her şey kontrolüm altında olacak.”

“Sen öyle diyorsan,” diye iç geçirdim kafamı sağa doğru çevirip dışarıdaki hayatın dışında kalmaya devam ederken.

Sertçe soluğunu verdi ve elime uzanarak parmaklarımı kavradı. “Endişelenme, ayrıca Camila konusunu da kafana takma.” Ardından güldü. “Ama güzel bir anı oldu bu; ileride çocuklarımız olursa, ‘Beni ne Camilalar ne Cemileler istedi de ben yine de annenizden başkasına bakmadım,’ diyeceğim.”

“Çocuklarımız mı?” dedim kocaman güldüğümde. “Senden hızlısı mezar-da yemin ederim.”

“Acelemin yok, güzelim. Önce hayallerini yaşa, sonra sıra bana da gelir.”

“Bak ya,” diye düşürdüm sesimi. “Onu mu kastediyorum sanki?”

“Yok, ben alınmadım ki,” dedi gülerken. “Hem ne yani, olmasın mı çocuğumuz? Yarın yapalım demiyorum ki... Seneler sonrasının hayali bu. Ben de meraklı değilim senden bir tanesiyle daha uğraşmaya. Dövüşü bırakır sizden dayak yerim artık.”

“Ben hiç çocuk hayali falan kurmuyorum, Seyit Ali.”

“Ben kuruyorum.”

“Evlenmeyi de düşünmüyorum.”

“Ben düşünüyorum.”

“Ayrılmayı düşünüyorum.”

“Ben düşünmüyorum.” Ona bakarken elimi daha sıkı kavradı. “Kimden ayrılıyorsan ayrılabilirsin ama ben ayrılmam.”

Ve dudaklarım yanaklarıma doğru yükseldi. *Seviyorum bu adamı, gerçekten çok fena seviyorum.*

Ellerimize bakarken, “Zaten senden ayrılacak olsam bu kadar sakın olmam ki,” dedim.

“Kızım, biz niye ayrılıyoruz? Manyak mısın nesin!”

Kıkırdadım. “Bir magazin haberini hatırladım. ‘İlişkimiz evliliğe gidiyordu, biz de ayrıldık,’ diye yazıyordu.”

“Ülkede normal insan yok,” diye homurdandı. Elimi tutmaya devam ediyordu.

Gözleri yolu izlerken onu kırdığımı düşündüm ve bu sefer ben yanağına bir buse bırakıp geri çekildim. “Tamam ya, ayrılık falan yok, ayrılmam senden. Öyle pislik yaptım biraz.”

“Farkındayım,” dedi sakince. “Sesinin tonundan anlarım ben seni. Ayrılacak olsan bu şekilde davranmazsın.” Derin bir nefes alarak konunun dışına çıkmak istedi. “Hay ben böyle işin! Cemile’den girdik, konu ayrılığa kadar geldi, anasını satayım!”

"Sen komik çocuk." Bana bir bakış savurduğunda omzumu silktim. "Neyse ne. O Cemile hareketlerine dikkat etsin."

"Cemile bundan sonra benim bacımdır."

TEO BOŞ YAPIYOR!

Teoman: Ağlıyorum ;(

Teoman: Sizi özledim...

Teoman: Her gece fotoğraflarınıza bakarak uyuyorum.

Timur'un fotoğrafını attı.

Teoman: Galerimde geziyorum. Sürekli fotoğraflarımıza bakıyorum ama hep Timur'un fotoğrafı var. Hepsinde de uyuyor, aq zıpzıpı.

Cihangir'in fotoğrafını attı.

Teoman: Sarı çiçeğim benim. Sen yakışıklı değilsin, ben seni iyi çekmişim.

Seyit Ali'nin fotoğrafını attı.

Teoman: Seyit'im, benim dövüşçü kekim...

Teoman: O kadar özledim ki seni, şimdiki hâllerin değil, beş yaşındaki velet hâllerine bakıyorum. Kucağında da gariban Gökçe.

Teoman: Gökçe'deki mutluluğa bak ya, o da bilmiyor ki bu son gülüşüydü... Ah be!

İçime içime gülerек Teoman'ın yazdıklarını okuduğumda Timur, Cihangir ve Seyit Ali aynı anda aktif olup yazmaya başladı.

Teoman: Kurban olduklarım! Hemen de mesajlarıma dönüş yapıyorlar, siz de özlediniz beni, biliyorum :)

Timur: Sen beni niye uyurken çekiyorsun?

Cihangir: Senden yakışıklıyım, dingil!

Seyit Ali: Fotoğraf arşivime nasıl girdin lan sen, it?

Teoman: Sakin olun, beyler... Burada kardeşiniz sizin için ağlıyor ama siz yazık ediyorsunuz.

Seyit Ali: Teoman, boş yapma.

Timur: Benim bile galerimde kendime ait bu kadar fotoğraf yok.

Teoman: İşte ben size bu kadar değer veriyorum, görün bunları görün.

Teoman: Bu arada ağlıyorum hâlâ, haberiniz olsun.

Cihangir: Tüh!

Teoman: Bak bak, Hezârfen Ahmed Çelebi'ye bak, hâlâ bağıra bağıra konuşuyor. Ciho, telefona uçan tekme at, kardeşim.

Seyit Ali: Teoman, gelme lan bir daha buraya!

Seyit Ali: Tam uyuyacağım, bok var gibi kaçırdın tadımı.

Teoman: *Leyla'ya söyle, tadını yerine getirsin, kardeşim :D*

Teoman: *Onu da ben mi söyleyeyim lan?*

Ve tam bu anda gruptan çıkarıldım. Gözlerim irileştiğinde yaklaşık otuz saniye sonra gruba tekrar dâhil edildim.

Seyit Ali: *Neva, yok bir şey, güzelim. Miden bulanmasın diye arkadaşı biraz haşladım.*

Leyla Neva: *Teoman, amma ağladın ya!*

Teoman: *Aha, geldi bizim on sekizlik deli!*

Teoman: *Leyla, nasıl hissediyorsun kendini?*

Leyla Neva: *Sen konuşana kadar çok iyiydim, Teoman.*

Teoman: *Of kızım ya, o kadar sıkıcı ki burası... Ekşin yok, bir bok yok. Nil bir bacağıma, Nehir bir bacağıma yapışıyor, evcilik oynuyoruz. Benim acil manita yapmam lazım lan!*

Cihangir: *İki gün sonra bacın olacak zaten, ağlama!*

Teoman: *Bak, hâlâ bağırarak konuşuyor...*

Cihangir: *Seninle sakın konuşulmuyor ki!*

Teoman: *Onu bunu bırakın da... Lan oğlum, hadi bir tatil matil ayarlayalım. Babamla annem iki güne Bodrum'a gidiyor, ben evde tekim. Seyit, yine bir villa falan kiralayalım, biraderim, sıkıntıdan patlayacağım burada!*

Seyit Ali: *Bu sene ben yokum.*

Seyit Ali: *Siz takılın. Benim başka planlarım var ;)*

Teoman: *Yazıklar olsun! Leyla geldi ya, dön sırtını kardeşlerine hemen, pezevenk herif!*

Cihangir: *Bağırma Teoman bağırma.*

Seyit Ali: *Sus lan zibidi! Ayarlarınız sonra belki bir şeyler. Ağlamaya devam et sen.*

Timur: *Bir ay var daha, ayarlarınız.*

Teoman: *Küstüm ben size, gidiyorum :(*

Seyit Ali: *Siktir git!*

Cihangir: *Tamam. Ağlama, ağlama.*

Timur: *Abi, ayarlayacağız dedik ya lan!*

Seyit Ali: *Ya, bırakın şunu, it gibi güliüyordur şimdi o.*

Teoman: *Seyit, seni sildim, oğlum. Bundan sonra sadece Timur ve Cihangir var.*

Leyla Neva: *Teoman, kalbini kim kırdı?*

Leyla Neva: *Biraz tuhaf enerji aldım senden. Her zamanki gibisin ama de-ğilsin de. Bir şey mi oldu?*

Teoman: *Ya... Ama ben kedyim şu an :)*

Leyla Neva: *Tamam, sormadım, gayet iyiymişsin.*

Teoman: *Seni de sildim.*

Teoman: *Neyse, bu en sevdiğiniz, hepinizin göz bebeği olan insan kilometrelere rağmen boş yapma kotanızı, hayat enerjinizi ve yaşama sevincinizi elinize verdikten sonra gidebilir.*

Teoman kendi fotoğrafını attı.

Teoman: *Alın, kan şekeriniz yükselsin.*

Teoman: *Yarın ya da yarından daha yakın bir zamanda Teoman ile boş yapma şansına sahip olacaksınız. Hadi yine iyisiniz, kerataalar :)*

Ertesi sabah erkenden uyanmıştım. Odamı havalandırıp yatağımı toplamış ve kahvaltayı da ben hazırlamıştım. Enerjim yüksekti. Kahvaltımızı yaptıktan sonra mutfağa geçmeden babamın yanına giderek karşısında durdum. Onunla birkaç şey konuşmam gerekiyordu. "Baba," dedim salondaki tekli koltuğun önünde dikilirken. "Seyit Ali, saat altı gibi gelecek ve sen onunla konuşacaksın ya hani; babasıyla ve ailesiyle ilgili çok detaya inmesen mi hemen? Babasını yıllar önce kaybetti ama ne bileyim..."

"Neva... Sakin ol, kızım," dedi babam tüm sakinliğiyle gözlerime bakarken. "Onunla konuşacağım tabii ama bu daha çok kendiyle alakalı şeylerle ilgili. Ailesine hemen sıra gelmeyecek. Buna direkt girecek bir adam değilim ben."

Mahcubiyetle kafamı eğdim. "Biliyorum, öyle bir adam değilsin sen."

"Zaten bu bir soru cevap olmayacak ki," dedi babam. "Arkadaşının anlatacakları varsa dinleyeceğim. Tabii ki bir baba olarak merak ettiğim şeylerin de cevabını alacağım."

Seyit Ali'nin asla heyecanlı olmaması dışında sorun yok bu arada.

"Tamam," dedim kafamı salladığımda. "Teşekkür ederim."

Gülümsediğinde yanından ayrıldım ve mutfağa doğru gittim. Tepeden topuz yaptığım saçlarımdan çıkan telleri kulağımın arkasına saklarken buzdolabının kapağını açıp, "Biraz biber dolması yapacağım," dedim Serap abla tezgahın önünde yken.

"Arkadaşın sever mi?"

"Bayılır," diye gülümsedim biber poşetini çıkardığımda. Dolabın kapağını kapatıp elimdekileri masanın üzerine koydum ve temiz bir kap çıkardım.

Serap Abla, "Nerede tanışmıştınız?" diye sordu.

"Tesadüf diyelim aslında," dedim düz bir sesle. "Arkadaş ortamları gibi düşünebilirsin, Serap abla."

"Anladım, güzelim," diye karşılık verdi ılık tavrıyla. "Burçin'in de bir sürü arkadaş ortamı var ama doğru dürüst bir arkadaşı yok. Liseden Ceyda diye bir

kız vardı, onun dışında hepsi serseri tipler. Dinlemiyor ki beni. Kızım diyorum yapma, etme. Sana uygun arkadaş değil onlar ama yok, hep kafasının dikine dikine!”

Hafifçe tebessüm ettim. “Burçin, akıllı bir kız. Herkese karşı mesafesini korur.”

İç çekti. “Biliyorum ama yine de anneyim ya, endişe ediyorum onun için. Birkaç gündür de canı sıkkın sanki. Sordum, anlatmadı da. Sen biliyor musun sebebini?”

Kafamı kaldırıp ona döndüğümde Burçin içeri hızlı bir giriş yaparak, “Erkek arkadaşımdan ayrıldım, anne,” dedi ve gidip annesinin yanğından bir kez öpüp geri çekildi. “Canım bu yüzden sıkkındı ama şimdi daha iyiyim.”

Serap abla, Burçin’e öylece bakakaldığında Burçin’in yüzündeki tebessüme tebessüm ettim.

Ben de isterdim annemle böyle olmak ama o istemedi, ben de susup sineme çektiğimle kaldım.

“Ne demek erkek arkadaşımdan ayrıldım?” dedi Serap abla. “Sen zaten o çocuktan ayrılmamış mıydın?”

“Ya, birkaç hafta küsmüştük ama sonra tekrar barıştık derken en sonunda bitti işte! Merak etme, çok iyiyim ben.”

“Ah Burçin ah!” dedi Serap abla gözlerini kısarak. “Sorduğum zaman söylemiyorsun ama. Beni endişelendiriyorsun, kızım.”

“Endişelenme sen benim için. Kötüye bir şey olmaz.”

“Bak bak, o nasıl laf öyle?”

Burçin omzunu silkerek yanıma geldi ve dolma biberlerime bakarak, “Manitası geliyor ya, hamaratlığı üstünde,” diye güldü.

Gözlerimi devirdiğimde kuru soğanların yanına giderek gerekli malzemeleri ortaya çıkardım. Serap abla, “Sen tanıyor musun Leyla’nın arkadaşını?” diye sordu Burçin’e.

“Tanımam mı?” dedi Burçin gülmeye devam ederken. Masanın yanındaki sandalyeye oturup bana baktı. İfadesiz bakışlarım karşısında fazla yükselemedi. “Pek sevmem ama benlik bir durum yok zaten. Siz seversiniz belki.”

“Ne olur sev,” diye yalvardım sahte bir gülüşle. “Ayrıca gayet düzgün biri.”

“Düzgün ha?”

“Burçin!” diye uyardım onu gözlerimi kısarak. Bu ciddi bir durumdu çünkü şakasına tahammülüm yoktu.

Serap abla tabakları yerine dizerken, “Benim için sorun yok,” dedi. “Bülent tanışmak istedi, kapımız sonuna kadar açık.”

“Sen bakma ona, Serap abla,” dedim ters ters. “Bilirsin, benimle alakalı konularda olumsuz şeyler konuşmayı sever.”

"Aynı sen işte."

"Ya, aynı ben."

"Didişmeyi bırakın," dedi Serap abla tatlı sesiyle. "Burçin, hadi bakalım! Sen git, bir salonun camlarını aç, yerleri sil."

"Benim manitam gelmiyor, anne."

"Kızım, burası bizim evimiz. Temizlik de mi yapmayalım? Manitaymış, tövbe ya Rabb'im ya!"

Kıkırdadım. "Kusura bakma ama kızın sana hiç çekmemiş, Serap abla. Zerre kadar maharet yok bunda."

Burçin soğuk soğuk güldü ve ayaklandı. "Senden maharetli olduğum kesin." Sonra da derin bir nefes alıp vererek, "Tamam, hallediyorum," dedi ve mutfaktan çıktı.

Arkasından baktık ve gülmeye başladık.

Kendimi bir anda olmayan kız kardeşim ve annemin yanındaymışım gibi hissetmişim. Bu ise şimdiye kadar hiç tatmadığım ama tadını alınca da hiç bırakmak istemediğim bir his gibi yapışmıştı kalbime.

Akşam için biber dolması, pilav ve tatlı yapmışım. Serap abla da et ve çorba pişirmişti. Saaderimizi mutfakta yemek yaparak geçirmiştik. Onunla her şey hakkında konuşabilmişim. Beni dinlemişti ve uzun zamandır kendimi hiç bu kadar yenilenmiş hissetmemişim. Çekinmeden, saklamadan bazı şeyleri ona anlatmak hoşuma gitmişti. *Olmayan annemdi sanki.*

Hazırlanmak için yukarı çıktım, üzerime şık bir gömlek giyerek uç kısımlarını pantolonumun içine soktum. Boynuma babamın aldığı kolyeyi takıp saçlarımın uçlarına iri dalgalar verdim ve biraz rimel biraz da allık sürerek hazırlandım. Dudaklarımın ruju ise tebessümümdü.

Kalbimde garip ama hoş bir ağırı vardı. Etrafı topladıktan sonra telefonuma gelen mesajla hızla yatağımın üzerine yönelerek bildirime baktım.

Kimden: Seyit Ali

"Beş dakikaya oradayım :)" (17.50)

Herhangi bir geri dönüş yapmadığımda gülerek dudaklarımı ıslatıp çektim ve telefonumu burada bırakıp sakince aşağı indim. Üzerimde olması gerektiği kadar bir heyecan vardı, dahası yoktu. Sakin adımlarla aşağıya indiğimde babamları salonda otururken gördüm. Yanlarına gittiğimde Ömer, "Geldi mi?" diye sordu ayaklarını sallarken.

"Geliyor," dedim gülümserken. "Birkaç dakikaya burada olur."

"Siz tanıştınız mı Ömer?" diye döndü babam yüzünü ona.

Ömer kafasını aşağı yukarı salladığında daha geniş gülümsedim ve bir şey diyemedim. Serap abla, babamın yanında oturmuş bizi izlerken onun da gülümsediğini gördüm. İçim sıcacık olmuştu. Ayakta beklemeye devam

ettiğimde saniyeler sonra kapı çaldı. “Geldi,” dedim tiz bir sesle irkildiğimde ama kontrolüm yerindeydi. Sakindim.

Babamlar ayaklandığında onlarla arama mesafe koyarak arkamı döndüm ve boğazımı temizleyerek kapıyı açtım. Seyit Ali direkt gözlerimin içine baktığında, “Hoş geldin,” diye karşıladım onu. Üzerinde lacivert bir gömlek vardı, bacağına ise siyah bir pantolon. *İyi, eli yüzü düzgün ve temizdi. Şey, kaşındaki minik çizgi yok sayarsak...* “Hoş buldum,” dediğinde kapıyı biraz daha araladım ve bana uzattığı tatlı poşetini kavradım.

Seyit Ali içeri girdiğinde babamlar tam karşıda, salonun kapısının önünde onu bekliyordu. Babamın yüzünde memnuniyet dolu bir ifade yer edinmişti sanki ve bu ilk izlenim çok hoşuma gitmişti. Seyit Ali yüzünü yana çevirip beni aradığında yanına vardım ve onunla ilerledim. Babamın karşısına geçtiğinde elini uzatarak, “Merhaba,” dedi. “Ben Seyit Ali... Biliyorsunuz zaten.”

Babam, Seyit Ali’nin elini kavradığında kafasını hafifçe sallayıp, “Biliyorum,” dedi. “Hoş geldin, Seyit Ali.”

“Hoş buldum.”

Ardından Serap abla ile merhabalaştı. Sonra da Ömer’in saçlarını karıştırıp yanağından makas aldı.

Özür dilerim, baba. Ama Ömer ve Seyit Ali ikilisi kalbimi çaldı. Senin yerin hep ayrı ama onlar bir başka işte.

Ömer sırtarak ellerini önünde birleştirdiğinde Serap abla, “İsterseniz direkt sofraya oturalım?” diye sordu.

Babam cevap vermeden Seyit Ali’ye baktı, o ise sakın bir duruşla, “Siz nasıl uygun görürseniz öyle olsun,” diye cevapladı.

Seyit Ali... Ah Seyit Ali...

Birlikte sofraya geçtiğimizde Burçin de nihayet aşağı inebilmişti. Serap abla sofraya ekmekleri getirdiğinde ben de çorbaları servis etmek için elimdeki kepçe ile masanın başında dikildim. Babam sofranın en ucunda, yani her zamanki yerindeydi. Çaprazında Serap abla otururken Ömer de Serap ablanın yanındaydı. Onun yanında ise Seyit Ali oturuyordu, ben de tam onun karşısındaydım. Çorbaları tabaklara koyarken sofrada bir sessizlik hâkimdi. Açıkçası babam yemek yerken pek konuşmayı sevmezdi ve sanırım yemekte çok konuşmayacaktık. Çorba servisim bittikten sonra Seyit Ali’nin karşısına geçip oturdum ve kaşığımı elime alarak içmeye başladım.

Çorbalar bitince Burçin ile ayaklanarak tabakları topladık, biber dolmasının yanına iki kaşık yoğurt ve üzerine de birkaç yaprak taze nane yaprağı koyarak diğer tabakları içeri götürdüm. İki tabak sonra Seyit Ali’nin tabağını önüne koyduğumda kafasını hafifçe kaldırarak yüzüme baktı ve gülümsedi. Deli gibi sırtıyordum ama bir yandan çok da sırtıtmak istemiyordum.

Serap abla sakince, “Leyla, biber dolmasını sevdiğini söyledi. Senin için yaptı,” dedi. “Eli de çok lezzetli.”

Seyit Ali usulca tebessüm ederek, “Öyledir, evet,” dedi fakat tam o sırada babamın gözlerini üzerinde hissettiğinde hafifçe toparladı. “Yani öyle görünüyor, evet.”

Babam derin bir nefes alıp verirken, “Maşallah, kızım,” dedi. “Diğer günlerde de bu kadar hamarat olsan keşke.”

“Baba,” dedim kendimi bir anda savunmasız bulduğumda.

Burçin kıkırdarken Ömer’in de sırtıttığını gördüm. Serap abla da yüzündeki tatlı ifadeyi babama yansıttığında, “Aşk olsun,” dedi. “Leyla, yapar zaten böyle şeyler. Hem bu sefer durum biraz farklı, Bülent. Utandırmasana kızı.”

“Şaka yapıyorum,” diye gülümsedi babam anında. “Ama bunu sonra konuşuruz.”

Ömer elindeki çatalı biber dolmasına batırıp yemeye çalışırken biraz zorlandı ama neyse ki Seyit Ali abisi ona yardımcı oldu. Sakince onun daha kolay yiyebilmesi için bıçakla böldü ve kaşığı eline verdi.

İşte bak, tam bu hareketinle babamdan bir sürü puan topladın, Seyit Ali.

Ömer gözlerini Seyit Ali’nin gözlerine sabitlediğinde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Seyit Ali ise sadece göz kırptı.

Yok, bu adam kesin evde çalışmış da gelmiş. Ben ikna oldum şahsen.

Ardından tabaklarımıza tekrar döndüğümüzde sakince dolmayı yemeye başladım ama bir gözüm daima karşımdaydı. Seyit Ali biber dolmasından bir parça alıp ağzına attı, büyük bir iştahla yemeye başladığı sırada göz göze geldik. Bir yandan gülüyor, diğer yandan yiyorduk. Bu saniyeler sürdüğünde babam suyundan bir yudum alarak boğazını temizledi ve dikkatimizi dağıttı.

Kaptırdık gidiyorduk biz de işte, ne olsun.

Yaklaşık yirmi dakika kadar süren yemekten sonra Serap abla ve Burçin ile sofrayı topladık. Babam, Ömer ve Seyit Ali ise içeri geçti. Ben de çabucak çayları doldurduktan sonra elimde tepsi ile salona doğru ilerledim. Önce babama sonra da Seyit Ali’ye ikram ettikten sonra tepsiyi kenardaki sehpanın üzerine bırakıp Ömer’in yanına oturdum. Seyit Ali karşımdaydı yine. “Eee?” dedi babam çayını karıştırırken. “Her şey yolunda gidiyor mu Seyit Ali?”

“İdare ediyorum,” dedi düz bir sesle.

“Neva, bana konservatuvar okuduğundan bahsetmişti.”

“Doğru ama geçen sene okulumu dondurdum.”

“Hangi okuldu?”

“Hacettepe.”

Babam anında, “Leyla’nın istediği okul,” dedi. “Güzel.”

O an Seyit Ali ile göz göze geldik. Bildiğimi biliyordu, bu tepkim ise tamamen ağzından duyduğum içindi. “Neden dondurdun peki?” diye sordu babam sakinliğini korurken.

“Başka işlere vakit ayırmam gerekiyordu.”

Babam kaşlarını havalandırdığında dudaklarını büzerek kafasını salladı ve çay bardağını ağzına yaklaştırıp bir yudum almadan önce, “Şu an neler yapıyorsun, ne işle uğraşıyorsun?” diye sordu.

Seyit Ali ise şu cevabı verdi: “Dövüşüyorum.”

Siktir! Ne dedi o?

Seyit Ali cümlesini bitirir bitirmez babamın içtiği çay tabiri caizse boğazında kaldı ve öylece bardağı kendinden uzaklaştırıp Seyit Ali’ye bakakaldı. *Tıpkı benim de bakakaldığım gibi.* “An... Anlamadım?” diye sordu babam başka bir şey beklerken. “Dövüşmek? Nasıl dövüşmek?”

Seyit Ali o kadar rahat ve sakindi ki bu kadarını ben bile beklemiyordum. “Dövüşüyorum. Kafes dövüşlerine çıkıyorum.”

Az sonra babamla ilk düellona çıkabilirsin, Seyit Ali. Ne diyorsun sen ya?

Ömer hayretle daha doğrusu hayranlıkla Seyit Ali’ye baktığında ben de ona şaşkın şaşkın baktım, o ise her şeyin yolunda ve kontrolü altında olduğunu belli ederek gözlerini kapatıp açtı.

Babam elindeki bardağı önündeki mermer sehpaye bıraktığında ne diyeceğini bilemedi. Bir şeyler söylemek istediğini biliyor ve hâlimden anlıyordum ama ağzından çıkacak ilk kelimeyi henüz bulmuşa benzemiyordu. Fakat Seyit Ali ona yardımcı oldu. “Biliyorum, böyle bir şey beklemiyordunuz ama yalan söylemek istemem açıkçası. Neva, size öğrenci olduğumu söylemiş. Evet, doğru ama öğrenci olmak hayatımın geri planında şu an ve ben dövüşüyorum, bundan para kazanıyorum.”

Babam bu cevabı asla beklemiyordu, *ben bile beklemiyordum, adam ne yap-sın?* “Peki,” dedi babam temkinli bir şekilde arkasına yaslandığında. “Bu iş, yani dövüşmek... İsteyerek yaptığın bir şey mi? Para kazanmak için başka bir iş... Cümlelerimi toparlayamıyorum kusura bakma ama bu cevabı beklemiyordum.”

“Farkındayım ve sorun yok benim açımdan,” diye devam etti Seyit Ali. Çay bardağını parmaklarıyla sardığında farkında olmadan onu şaşkınlıkla değil hayranlıkla izlemeye başladım. “Durumum gayet iyi, bir aile şirketimiz var ama ben dedemle aynı yolda yürümüyorum. Hayallerim ve ideallerim farklı. Müzik hep hayatımdaydı, babam bana müziği sevdiren ve aşıl原因 adamdı ama sonra bunu yitirmeye başladım. Okulu geri plana attım. İki yıla yakındır da profesyonel olarak dövüşlere çıkıyorum. Bu hobi değil ama mesleğim de değil. Tercih ettiğim bir yol. Bunu isteyerek yapıyorum.”

Babam belki başında bu cevabı beklemiyordu ama Seyit Ali kendini öyle güzel ve düzgün ifade etmişti ki babam ters bir şey söyleyemezdi ki zaten söylemezdi de.

"Yalnız yaşıyordun sanırım, öyle değil mi?"

"Evet," dedi o da. "Bir kız kardeşim var. O, dedem ve babaannemle yaşıyor. Ben yalnızım."

"Anladım," diye iç geçirdi babam aklından nelerin geçtiğini tahmin edemezken.

O sırada Ömer bir anda yükselerek, "Ben de bir kere bakabilir miyim acaba sana?" diye sordu. Ellerini yumruk yaparak gösterdi. "Böyle yumrukluyorsun değil mi insanları?"

"Ömer, sen bu konulardan uzak dur, oğlum," dedi babam. "İnsanları yumruklamak sandığın kadar güzel bir şey değil ama Seyit Ali abinin hayatına da karışamayız."

Bu aramıza bir miktar mesafe koyduğunda Seyit Ali hiç tavrını düşürmedi ve Ömer'e gülümseyerek baktı. Ömer yumruk yaptığı ellerini çaresizce çözdüğünde, "Tamam," diye kabullendi ve sustu.

"Neva ile nerede tanıştınız tam olarak?" dedi babam arayı soğutmadan. "Arkadaş ortamından bahsetti ama nasıl bir ortam merak ediyorum açıkçası."

"Ben, Neva'yı birkaç kez görmüştüm ama tanıımıyordum, sonra okuldaki birkaç arkadaşı sayesinde aynı ortamda bulunduk. Öyle tanıştık."

Bu, babamı tatmin etmemiştir.

Seyit Ali bunun bariz bir şekilde farkına vardığında elindeki bardağı bırakıp dudaklarını ıslattı ve ela gözlerini kısarak babamın yüzünü çemberine aldı. "Bakın Bülent Bey, bizim sizinle ilk karşılaşmamız çok da akılda kalmasını istediğim türden değildi ve bu tamamen benim hatamdı. Şimdi de size bu cevapları veriyorum, eminim ki farklı bir şey bekliyordunuz ama ben açık ve net bir insanımdır. Kendi hayatımdan ötürü Neva için endişelendiğinizi de anlayacak kadar görüyorum gözlerinizden fakat ben ona zarar verecek, seçtiğim bu yolda onu da yanıma çekecek biri değilim. Hayallerimiz başka ve onun sonuna kadar destekçisiyim. Baba olarak endişenizi anlıyorum, emin olun."

Babam, "Seni yargılamak gibi bir haddim yok," dedi toparlanarak. "Ben sadece seninle tanışmak istedim çünkü Neva için önemli bir yerin olduğunu biliyorum ve o benim biricigimdir. Seni tanımak istemem çok normal. Neva, sende öğrenci diye bahsedince kafamda klasik bir tip canlandı ama sen hana bu kadar net ve farklı gelince duraksamadan edemedim. Sana onu üzersen ya da kıransan böyle böyle yaparım diyecek evreye gelmedik ki bunu ne söylediğini bilen bir insana da demem."

"Onu incitmem."

"Beni incitmez, baba," dedim kendimi konuşurken bulduğumda. Sanırım benim de bir şeyler söylemem gerekiyordu. Soluklanarak babamın gözlerine

baktığımda bana döndü. "Dediğin gibi bu daha tanışma aşaması ama Seyit Ali, endişe duyacağın bir insan değil, baba. Şu an bu kadar net ve seninle açık konuşabiliyorsam bu onun sayesinde."

"Kızım..." diye ağzını araladığında kapı çaldı ve konuşması yarıda kesildi.

"Ben bakarım," dedim ayaklanıp kapıyı açmaya gittiğimde. Hırıltılı bir soluk alıp verdikten sonra elimi kapının koluna uzattım ve açtım. Kapıyı açmamla karşımda Serhan'ı görmem bir oldu. "Ne işin var burada?" diye bir adım öne çıktım vakit kaybetmeden.

Kızgın bakmıyordu bana, daha doğrusu ayakta bile duramıyordu. Sallanarak hareket ettiğinde yarım ağız güldü. Leş gibi içki kokuyordu. "Küçük kız kardeşime bak sen, abisine neler diyor?"

"Üf, yürü git!" diye ittim onu geriye doğru.

Sarsıldığında hızla toparlandı ve beni umursamadan kenara iterek, "Ömer'i alacağım," dedi. "Çekil!"

"Bir yere giremezsin," dediğimde çoktan ahıra girer gibi eve girmişti.

Serhan söylenerek ve bağırarak ilerlediğinde Burçin ve Serap abla mutfağın kapısında endişeli bir hâlde duruyordu. "Ömer!" diye bağırarak yürüdü Serhan. "Neredesin, aslan parçası?"

Serhan sarhoş adımlarla salona girdiğinde peşinden gittim ve yutkunarak önüne geçtim. Babam, Seyit Ali ve Ömer ayaklanmıştı bile. "Vay vay," dedi Serhan korkunç bir gülümsemeyle kollarını iki yana açıp önce babama sonra da Seyit Ali'ye baktığında. "Damat efendi?"

Babam dişlerini sıkarak öne çıktığında, "Git buradan!" diye bağırdı. "Asabımı bozma akşam akşam."

"Oğlun değil miyim ben senin, Bülent Bey? İnsan, oğlunu evinden kovarmı?"

"Bana *baba* bile diyemeyen, kız kardeşini *kardeş* yerine koymayan bir herife hiçbir şey yapmam," diye konuştu babam öfkesini saklamayıp yüzünde taşıdığında. "Çık git hemen!"

"Ömer'i almaya geldim!" diye bir adım daha attı Serhan içeri doğru ama babam buna müsaade etmedi, o sırada saniyeler bizi yıllarca unutamayacağımız bir anın içinde sakladı.

Ömer, Serhan'dan korktuğu için Seyit Ali'nin yanına sokulmuştu. Seyit Ali ise Ömer'in omzuna attığı koluyla onu iyice kendine çekmişti.

Ömer'in gözlerindeki o ifadeyi hatırlamıştım, bu her şeyin patlak verdiği ve depremin altında kaldığımız andaki bakışlardı. *Serhan'dan korkuyordu...* Onu alıp gideceğini ve bizden uzaklaştıracağını düşünüyordu. Gözlerini kısarak hiç olmadığı kadar ürkek bakışlarıyla Serhan'ın suratına bakarken Serhan, Ömer'in Seyit Ali'ye saklanmasını sevmedi ama kızmadı da. Güldü. Acı acı

güldü. "Ömer," diye uzattı elini. "Gelsene yanıma, koçum. Ben senin abinim. Bana sarılman lazım, benden korkma, Ömer."

"Git buradan," dedim ona döndüğümde. "Git!"

"Ömer, annemin oğlu, benim de kardeşim. Babası bile olmayan bir adam..." Sözleri babamın fevri çıkışıyla yarıda kesildi. Babam onu sertçe geriye doğru ittiğinde Seyit Ali bulunduğu yeri terk etti ve Serap abla hızla salona girerek Ömer'in elinden tutup onu bu olaylara şahit olmaktan kurtardı.

"Kimsin lan sen?" diye bağırdı babam öfkeyle. "Leş gibi içmişsin! Adam ol, insan ol da önce bir kendine sahip çık. Utanmaz, arlanmaz seni!"

"Bırak beni," diye silkti yakasını Serhan zaten darmadağın olmuş hâliyle. "Bana düzgün adamı oynama! Ömer'in velayeti annemde ve onu alacağım."

"Onu size vermeyeceğim," dedi babam tavrını koruyup aksine daha sert konuşurken. "Ömer, benim oğlum! Senden daha çok oğlum o benim!"

Serhan alay ederek dudağını kıvırdığında baygın bakışlarını Seyit Ali'nin üzerinde şahlandırdı. "Ooo!" diye konuştu ağzını yayarak. "Damat bey, siz bir şeyler söylemeyecek misiniz? Güzel sohbetinizi de böldüm ama..."

"Tatsızlık çıkarma daha fazla," dedi Seyit Ali tok bir sesle. "Sus!"

"Bak bak," diye devam etti Serhan. "Ne bok olduğunu bilmesem adamdan sayacağım seni ama..." Sarsıldı ve düşecek gibi oldu. Burnumdan sertçe soludum. Serhan, babama baktı. "Bacak kadar kızının gezip tozduğu it bu işte. Sen de hâlâ rol kes burada... Hey yavrum hey!"

"Bana bak lan!" diye öne çıktı Seyit Ali kendini tutamadan. Dişlerini kırarcasına sıkıduğunda ona mâni olmak için hareketlendim ama Seyit Ali sanılanın aksine Serhan'a temas etmedi. "Efendi gibi dur, daha fazla zorlama. Burası yeri değil."

"Seninle de işim bitmedi daha," diye gözlerini kararttı Serhan, duygu değişimleri içinde sürüklenip gitmişti. "Seni en sona saklıyorum altın vuruş için."

Seyit Ali elini kaldırdığında babam, "Saňa çık dedim," diye uyardı bir kez daha. "Ailemin huzurunu kaçırdın, it herif!"

"Ailenin huzuru?" diye açtı gözlerini Serhan hem şaşkınlık hem de alaycı bir şekilde. Ardından onu alkışladı. "Büyük hata yaptık, Bülent Bey. Affet."

"Yeter!" dedi babam daha fazla dayanamayıp Serhan'ı dışarı doğru iteklediğinde. "Seninle mi uğraşacağım lan ben akşam akşam?"

Serhan dokununca şekil alan bir top gibi sağa sola çarparak ilerlediğinde babam onu kapı dışarı atmıştı. Parmağını öne doğru doğrultarak, "Bir daha evime gelme," dedi. "Ömer'i size vermeyeceğim, bunu o aklınıza sokun!"

Serhan bir kâğıt parçası gibi savrulduğunda dengesini sağlayamadan yere düştü ve ben ona doğru bir adım attım kaldırmak için. Fakat yapamadım, daha fazla ileri gidemedim. Ellerimi yumruk yaparak sertçe yutkundum. Bu hâlde

olmasının da olmamızın da sebebi biz değil, *onlardı*. Hak etmediği merhameti ona vermeyecektim. Zaten umurunda değildim, koymazdı.

Babam bana seslendiğinde, "Neva! İçeri gir, kızım," dedi.

"Sen gir, baba. Geliyorum ben."

"Neva!"

"Baba, geliyorum," dedim kararlı tavrımın gölgesinden ayrılmazken. Babam kafasını iki yana sallayarak hızla içeri girdiğinde bahçede ben, Seyit Ali ve Serhan kalmıştık. Seyit Ali hemen yanımdaydı ve herhangi bir tavra karşılık beni hemen arkasına saklayacakmış gibi duruyordu. Serhan zar zor ayaklandığında dengesini koruyamadığı her hâlimden belliydi ve ondan ne kadar nefret etsem de üzül müştüm. *Vicdanım ve yitiremediğim sevgim için.*

Serhan ağzını yayarak sallana sallana karşımızda durduğunda elini kaldırıp bana Seyit Ali'yi işaret etti. "Bu herif, beni öldürecek, sen buna izin verdin... Abinin katili olacaktın lan sen!"

"Uza lan buradan!" diye öne çıktı Seyit Ali burnundan solurken. "Onun hiçbir suçu yok, sen başına gelen her şeyi misliyle hak ettin. Biraz daha seninle kalsaydı asıl sen onun katili olacaktın ama ben buna asla izin vermem, duydun mu beni?" dedi üstüne basa basa. "Ben, Neva'nın kılına dahi zarar vermene müsaade etmem. Şimdi siktir git, masum ayaklarını başka yerde oyna!"

"Sana ne oluyor lan?" diye çattı kaşlarını Serhan, Seyit Ali'nin göğsünden itirdiğinde. Direkt aralarına girerek Serhan'ı geriye doğru savurdum çünkü bunu yapmak daha kolaydı. "Kimsin sen, puşt!"

"Ben seni dövmekten bıktım, sen dövülmekten yorulmadın," dedi Seyit Ali. "Hoşuna gittiyse bir dövme de alına yaptıralım da etiketin belli olsun."

"Kes lan sen, züppe!" diye hırsla bağırdı Serhan. "Hepiniz günü geldiğinde cevabınızı alacaksınız. Hepiniz!" Geri geri gitmeye başladığında kızarmış gözleri ve ekşimiş yüz ifadesiyle aramızdaki mesafeyi açtı. Çatık kaşlarımla sadece onu izledim ve gidene kadar bu böyle sürdü. Serhan en sonunda arkasını dönüp gittiğinde acıyla yutkunarak kafamı öne eğdim. *Keşke böyle olmasaydı. Keşke bu şekilde olmasaydı.* Bunca senedir aynı şeyleri tekrar ediyordum zaten, annemin ve abimin öğrettiği en akılda kalıcı cümlelerim bunlardı.

Seyit Ali derin bir nefes alıp verdiğiğinde dudaklarımı nemlendirerek usulca tebessüm ettim. "İyi misin?" diye sordu bana temkinli bir şekilde.

Kafamı aşağı yukarı salladım. "İyiyim. Bu akşamı böyle hayal etmemiştim sadece."

"Sorun yok," diye kavradı çenemi parmaklarının ucuyla. "Ben çok güzel bir şey yaptım. Babanla tanıştım ve beni anladı. Yani sanırım..."

Kafamı kaldırıp kısılan gözlerine baktım. "O meseleye hiç girme istersen. Dövüşüyorum dedin resmen!"

"Dövüşüyorum çünkü."

Dudaklarımı sarkıttım. “Bunu beklemiyordum.”

“Yalan söylesem daha mı iyi olacaktı?”

“Hayır, onu kastetmedim. Sadece pat diye cevap verince öyle ne bileyim...”

“Neva, babanın bende görmek istediği en önemli şey; *güven ve dürüstlük*. Bunu daha başında vermezsem ona, hiçbir şeyin önemi kalmaz.”

“Biliyorum,” dedim kafamı aşağı yukarı hafifçe salladığımda. “İyi yaptın.”

Parmaklarının ucuyla çenemi usul usul sevdiğinde gülümsedi. Gülümse-dim. “Ben gideyim o zaman,” dedi sonra. “Ömer de çok korktu zaten.”

“Ömer,” dedim çaresizce. “Bunu görmesine bile tahammülüm kalmadı artık.” Seyit Ali bir karşılık vermediğinde toparladım. “Pek istediğimiz gibi olmadı ama yine de iyi ki geldin.”

“İyi ki.”

Bulunduğumuz yerden ayrıldığımızda Seyit Ali, babam ve Serap abla ile vedalaşarak evden ayrıldı. Daha konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyordum ama bu yaşadığımızdan sonra çok da sağlıklı bir iletişim kuramayacağımızın farkındaydım. Onu yolcu ettikten sonra kapıyı kapatıp içeri girdim. Odama doğru ilerlerken babam elinde bir bardak su ile beni salonda bekliyordu. Seslenmesiyle yanına gittim.

“Efendim, baba?”

“Abin olacak o it herifin Seyit Ali ile ne alıp veremediği var?”

“Serhan’ın biriyle bir sorun yaşaması için bir sebebe gerek yok ki baba. İşin içinde Serhan varsa sorun zaten odur.”

Sakince nefes alıp verdi. “Seyit Ali, senin abinle yaşadığın problemleri, o evdeki sıkıntıları biliyor muydu?”

Vereceğim cevabın onu kızdırmasından korktum ama doğrulardan kaçamazdım. Parmak uçlarımı bir araya getirerek kafamı salladım. “Biliyordu ama en başından beri değil... Daha doğrusu ben söylemedim, o anladı ve gördü.”

Birkaç saniye ifadesizce üzerimde var olan bakışları yerini hissedilir bir öfkeye bıraktığında oturduğu yerden kalkıp pencerenin önüne gitti ve ayakta dikilerek bir elini cebine attı. “Kızımsın ve yaşadıklarını, abinin sana yaptığı zorbalıkları daha yeni öğreniyorum. Kendime mi kızayım yoksa sana mı?”

“Bana kız.”

“Gerçi kızsam ne değişecek ki?” dedi hayretle. “Sana kızsam seni sadece üzmüş olurum.”

“Baba, ben üzülmiyorum,” dedim bir adım öne çıkıp ona yaklaşmaya başladığımda. “Ben gerçekten artık üzülmiyorum, üzülmemeye çalışıyorum. Sana söylemediğim için ne söylesen haklısın ama...”

“Çocuktun daha,” dedi tok bir sesle. “O abin olacak it, sana vururken sen çocuktun! Annen olacak kadın, seni sevgiden mahrum bırakırken de sen

çocuktun! Ben hiçbir şey bilmezken de sen çocuktun! Bunun haklı bir yanı yok. Sen sadece çocuktun!”

“Büyüdüm, baba,” diye savundum kendimi yutkunarak. “İstemezdim böyle olsun ama oldu işte. Serhan’ın buraya gelmesi ve sanki yabancıymışız gibi, düşmanymışız gibi bize düşmanca davranması çok zor bir şey ama ben büyüdüm ve *alıştım onunla olmayan bağıma*. Tabii sen onun sözlerinden korkuyorsan...”

“Korkmuyorum,” dedi yükselerek. “Ömer’i alamazlar. Buna izin vermem. Serhan, kendi seçti bunu. Ben ona her zaman babalık yapmaya çalıştım ama gelmedi. Eşek kadar adam oldu, bu saatten sonra da ne yaparsa yapsın kendini ilgilendirir. *Benim öyle bir oğlum yok.*”

Yutkunamadım.

Bu cümlelerin verdiği acıyı ruhumun damarlarına sindirdiğimde kelimeler de en az hissettiklerim kadar acı veriyordu sesime, konuşamadım. Babam elindeki bardağı bıraktığında sıkıntıyla soluklandı. “Yine geldi, tadımızı kaçırıp gitti, utanmaz herif! Arkadaşına da mahcup olduk zaten.”

“O sorun etmez böyle şeyleri.”

“Doğru,” diye doğruladı. “Nasılsa her şeyi biliyordu.”

Omuzlarımı düşürerek babamın gözlerinin içine baktığımda kendini te-bessüm etmeye zorladı. Farkında değildi ama içinde kocaman bir kırgınlık vardı; *farkındaydım, ruhu paramparçaydı*. “Sen peki?” dedim sessizce. “Nasıl, sevdin mi Seyit Ali’yi?”

“Sevmedim diyemem,” dedi dürüstçe. “Ama biraz...” İç geçirdi. “Kendini çok iyi ifade edebiliyor, genç yaşına rağmen çok daha olgun konuşuyor ama dövüşmesi ya da okulunu geri plana atması alkışlayacağım bir durum değil. Onun hayatı bir yerde ama sen de onun hayatındasın artık, öyle değil mi?” Sessiz kalışım ona bir cevap verdi. Babam duygularını dışarı vurmakta pek de başarılı olamıyordu. “Bilmiyorum, belki de ilk kez böyle bir an yaşadığım içindir. Ben daha klasik bir tip bekliyordum dediğim gibi...”

“Baba, sevdin işte onu. İtiraf etsene,” diye güldüm kendimi tutamadan. “Zaten çok da istediğimiz gibi geçmedi. Yoksa konuşacak çok şeyimiz olabilirdi.”

“Dur bakalım, günler bitmiyor ya,” dedi babam. “Bir dahaki sefere daha çok tanırım onu.”

Gülümsemem devam etti. Babamla anlaşma sağladığımızda Serap abla yanımıza geldi. “Ömer uyudu,” diye konuştu sakın bir ses tonuyla.

Babam, Serap ablanın omzuna dokunup ona minnetle baktığında ben de aynı bakışı verdim. “Leyla, sen de dinlen istersen,” dedi Serap abla. “Ya da bir şeyler içer misiniz, getireyim mi?”

“Yok, zahmet etme,” diye mırıldandım. “Ben gidip uyuyayım biraz. Sana da her şey için teşekkür ederim, Serap abla. Gerçekten çok değerlisin.”

“Canım benim,” dedi sıcacık tebessümünü bana tümüyle geçirdiğinde.

Bir adım geriye giderek, “Güzel geceler,” diyerek yanlarından ayrıldım. Odaya çıktığımda ışıkları yakmadan kapıyı kapattım ve perdeden süzülen ışıkla yoluma devam ettim. Üzerimdekileri çıkardım, göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktıktan sonra da pijamalarımı giydim ve Ömer’in yanağına küçük bir öpücük bırakıp yatağıma uzandım. Elimi karnımın üzerine koyarak tavana baktım. Yine de her şeye rağmen gülümseyebiliyordum.

Bunun için bir sebebim vardı artık.

Birkaç gün sonra...

Bugün hep birlikte bir şeyler yapacaktık. Açık havada film izleyecektik.

Burası bir açık hava sinemasıydı ama sadece bize özeldi. Bir şeyler yapmak ve bir arada olmak hoşumuza gidiyordu. Tabii Seyit Ali ile baş başa olmak fikri daha güzeldi ama böylesini de seviyordum. Semih ve Burçin’le birlikte çimlere basarak ilerlediğimizde yerdeki minderlerin birinde uzanmış Cihangir’i gördüm. Onun çaprazında Timur ve Esra vardı. Gökçe ayaktaydı. Seyit Ali ise büyük beyaz ekranın önündeydi. “Merhaba,” dedim kendimizi belli ederken.

Timur ve Esra toparlandığında Cihangir uzandığı yerden elini kaldırıp bize selam verdi. Gökçe’nin yanından geçerken, “Nasılsın?” diye sordum.

“İyidir, senden?”

“Ben de iyiyim.” Seyit Ali’nin yanına giderek boynumdaki çantayı çıkardım, o da bu esnada gelip bir tane yanağımdan öptü.

Gülümseyip ona döndüğümde elimi dağılmış saçlarına götürerek onları düzelttim. “Ne izleyeceğiz?” diye sordum sonra.

“Prestij.”

“İzlemedim daha önce.”

“Ben izlemiştim,” dedi Seyit Ali.

“Başka bir şey izleyelim o zaman?”

“Yok, siz de izleyin bu filmi.”

“Koca yürekli bir bey,” diye alay ettim.

Cihangir buraya doğru seslendiğinde, “Lan, hadi başlat şu filmi ya,” diye homurdandı.

Seyit Ali, “Ağlama, Cihangir,” diyerek arkasını döndü ve bilgisayarın başına gitti. Burası çok hoş bir yerdi. Küçük bir arka bahçe gibi. Yerdeki büyük minderlerde uyuyabilirdim. Arkada boş bir yer seçtiğimde oraya doğru ilerledim. Herkesin arkasına geçmiştim. Seyit Ali filmi başlattığında eline bir şeyler alarak yanıma geldi. Üzerimdeki deri ceketi çıkartıp kenara koyduğumda Seyit Ali yanıma uzandı ve kolunun birini mindere gömdü. Önümüze de koca bir mısır tabağı koydu. Herkes yerini almıştı çoktan. Timur ve Esra köşedeydi. Semih ve Gökçe en önde, Cihangir bizim önümüzde, Burçin de onun çaprazındaydı.

Sedâ'nımı sırtıma doğru atıp mindere hafifçe yayıldığımda Seyit Ali ağzıma parlamış mısır uzattı. Hiç koşulsuz ağzımı araladım ve yemeye başladım.

Bir bana uzattı bir kendi yedi. Bu böyle sürdü gitti.

"Bir şey diyeceğim," dedi Semih filmi ilerlerken. "Ben bu filmi izlemiştim."

Cihangir gülererek, "Kardeşim, biraz erken oldu yalnız," dediğinde Seyit Ali ekdedi. "Bir daha izle, bir şey olmaz. Anlamamışsındır zaten."

Semih gözlerini kısarak, "Beni kendinle karıştırma," dedi.

Seyit Ali hiç umursamadan ağzıma bir mısır daha uzattıktan sonra yanında duran kolasından bir yudum alıp geri yerine bıraktı. Gözlerim Burçin'e kaydığında telefonuyla meşgul olduğunu gördüm.

Film ilerlerken ara ara yorumlar yapmayı da unutmuyorduk. Timur elini kafasının altına götürdüğünde, "Bir şey diyeceğim," dedi. "Nolan mı Tarantino mu?"

"Nolan," dedi Seyit Ali hızla. "Ama Tarantino abimiz de ciğerimizdir."

"Tarantino," dedi Cihangir sakince. "Ben kan ve dövüş seviyorum."

Esra, "Nolan," dedikten sonra Semih de, "Tarantino," dedi.

Saniyeler sonra Burçin daha farklı bir cevap verdi. "Martin Scorsese dedem."

Mırıldanmalar duyduğumda konularla alakam olmadığını fark ettim çünkü film kültürüm çok da geniş değildi ve sık film izleyen biri değildim.

Timur toparlandı ve bize bakarak güldü. "Tamam, hadi şunu da sorayım. *Harry Potter* mı *Yüzüklerin Efendisi* mi?"

Cihangir, "Oğlum, film izliyoruz. Ne salak salak iş yapıyorsun?" diye kızdıktan sonra boğazını temizledi. "*Yüzüklerin Efendisi* ama."

Gökçe, "*Harry Potter* tabii ki," diye elini kaldırdı büyük bir hevesle.

Seyit Ali kendinden emin bir duruşla, "*Yüzüklerin Efendisi*" ni herhangi bir şeyle kıyaslamayın, kardeşim," diye konuştu.

Sonra Burçin cevap verdi. "*Karayip Korsanları*."

Cihangir soğuk bir sesle, "İki şık arasından hiç şikkını seçmen neden?" diye sordu.

Burçin yüzünü Cihangir'e çevirdiğinde, "İki şikkı da hiç şikkından daha az sevmem," dedi.

Gözlerim iri iri olduğunda Gökçe'nin ve Esra'nın da aynı tepkiyi verdiğini gördüm. Cihangir bir şey söyleyecek gibi oldu ama vazgeçti. Burçin de yüzünü ondan ayırdığında filme kaldığımız yerden devam ettik. Ellerini sildikten sonra derin bir nefes alıp kafamı yüksekte tutarak sırtüstü uzandım. Seyit Ali mısır tabağını kenara çektiğinde sormadan ya da bir şey söylemeden kafasını karnımın üzerine koydu. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım ama gülümsemiştim de. Seyit Ali bileğimden kavrayarak elimi saçlarının üzerine koydu. Sonra da kendi elini çekti.

Kafamı hafifçe sallayarak saçlarını usul usul sevmeye başladım.

Film son sahnelere doğru iyice ilginçleşmeye başladığında olayları yakalayabilmek için bir ara saçlarıyla oynamayı bırakmıştım ama o yine elimi alıp saçlarına koymuştu.

Manyaktı çünkü.

Herkes diyemez, bir tek ben diyebilirim bunu ona. *Manyak yani.*

Filmin son sahnelerine doğru geldiğimizde herkesin gözünün ekranda olduğunu gördüm. Burçin de telefonuyla oynamayı bırakmıştı. Dudaklarımı yalayıp hafifçe iç çektiğimde az sonra bizi büyük bir felaketin beklediğini hesap edemedim. Bunu hiç beklemedim. Ne ben ne de buradaki herkes.

Zira şöyle bir şey oldu; film bir anda durdu ve karanlık bir beş saniyenin ardından o günkü görüntüler çıktı. Bu... *Bu, Ozan'ın bana doğru yaklaşırken benim bağırarak kendimi hırpaladığım ve çaresizce ağladığım görüntülerden başka bir şey değildi.*

Hepimiz bir anda şoka uğradığımızda Seyit Ali saniye bile beklemeden kafasını kaldırdı ve ayağa kalkıp, "Ne oluyor lan?" diye bağırdı. "N-Ne bu?"

Elim ayağım titremeye başladığında tüm gözler üzerimde toplandı. Ayağa kalkamadım, şoka girmiştim. Rüzgâr estiğinde savrulan saçlarım tüm burayı dolduran çığlıklarımın katili oldu. Seyit Ali saniyeler içinde delirdiğinde elini havaya kaldırarak, "Lan!" diye bağırdı daha yüksek bir sesle ve hiçbir yere sığmadığında. "Ne oluyor, ne yapıyor bu?"

Semih şiddetle ayaklandığında, "Ozan iti mi bu?" diye sordu.

Üzerimdeki rehavetten kurtularak nefes nefese kalmış hâlîmle ayağa kalkıp, "Bu görüntüler doğru değil," dedim. "Bunun devamı..."

"Neyin devamı?" diye çattı kaşlarını Seyit Ali bana ölümcül bir bakış savurduğunda. "N-Neyin devamı?" Dili damağı kurumuş gibiydi ve sadece saniyeler içindi onu canlı bir bombaya dönüştürmüştü.

"Seyit Ali, ben iyiyim," dedim ne söylediğimi asla hesap edemezken. "O bana dokunma..."

Sözlerimi sertçe kesti. "Delireceğim! Delireceğim, Neva!" Titremeye başladım. Kontrolünü yitiriyor gibiydi ve video hâlâ başa sararak oynuyordu. Yutkunamadığımda bana bir adım geldi fakat o an şöyle bir şey daha oldu; *ben bir adım geri gittim.*

Bu ikimiz arasında kocaman bir uçurumu var etti.

Seyit Ali duvara toslamış gibi öylece kalakaldığında göğsümün içine bir ateş düştü ve ben yalnızca orada, oradan yanmaya başladım.

Nefes dahi alamadım.

Korkmuştu. Beni korkuttuğunu düşünmüştü.

Hıçkırıklarım kulağımı doldurmaya devam ediyordu ve ben o anı tekrar yaşıyordum. Cihangir koşarak bilgisayarın başına gitti. "Hangi orospu çocuğu yaptı lan bunu?"

Semih yanıma geldiğinde gözlerimi Seyit Ali'nin gözlerinden çekemedim. "Yemin ederim bana dokunmadı," diyebildim sessizce ve bana inanmasını isteyerek.

"Dokunmadığını biliyorum," dedi kısık ve güçsüz bir sesle. "Ama bunu yaşadığına inanamıyorum, sana bunu yaşattığına da inanamıyorum, seni koruyamadığıma da..."

"Ozan," dedi Semih sinirle. "O herifi mahvedeceğim."

"Onu öldüreceğim," diye kararttı bakışlarını Seyit Ali burnundan soluduğunda. "Hemen şimdi onu kendi ellerimle mahvedeceğim."

"Hayır, dur!" dedim çoktan arkasını dönüp benden uzaklaştığında. "O bir şey yapmadı." Seyit Ali beni asla duymadığında onu durduracak bir şey çıktı karşısına.

Berrin.

Ayaklarımız bizi ileri taşımadığında Berrin'in yüzündeki o alaycı ifade her zaman tanık olduğum bir şeydi. Bunu o yapmıştı. Kahkaha atarak bize baktığında, "Sana söylemiştim," dedi. "Çok sevgili ve artık temiz olmayan kız arkadaşısı..."

Sözleri, en arkadan gelip hızla hepimizin önüne geçerek Berrin'e koşan Burçin'in tokadıyla son buldu. "Yetti lan artık, siktir git!"

Burçin, Berrin'e okkalı bir tokat attığında Berrin geriye doğru savruldu ve Burçin durmayıp onun kolunu sıkıca kavrayarak kendine çevirdi. Dişlerini sıkıyordu, upku onun kolunu sıkıdığı gibi. "Ne biçim bir şeysin kızım sen. Nasıl bir insansın? Ne bu? Ne bu video?"

Berrin kendini Burçin'in elinden kurtarmaya çalıştığında Burçin buna müsaade etmeden bu sefer iki eliyle kavradı kollarını. "Hadi bir de bana söylesene! Hadi bir de bana konuş! Bak, ağzına şuracıkta sıcıp eline vermiyor muyum?"

"Burçin, tamam," dedim ona yaklaşmaya çalıştığım da. "Bırak."

"Ne bırakacağım ya?" diye kızdı öfkesini kusarken. "Bir kadın olarak buna nasıl seyirci kaldı bu? Bu başka bir boyut, bu saç yolmaya, tokat atmaya benzemez. Oyun mu sanıyor bunları?" Berrin'in gözlerinin içine onu delegecek gibi baktı. "Ne sanıyorsun sen kendini? Ne zannediyorsun sen bu işleri?"

"Leyla bunu hak etti," dedi Berrin pişkin pişkin.

Artık onun için bir şey diyemiyordum.

"Neyi hak etti lan?" diye öne çıktı Seyit Ali karşısındakinin Berrin olduğunu bilip de çizgisini korumaya çalışırken. "Berrin..." Konuşamadı, kelimelerle kavga etmeye başladı, kelimeleri bile dövmek istedi. "Berrin, sen bu kadarını nasıl..." Sertçe soluk alıp verdiğinde Berrin kendini Burçin'den kurtarıp geri

çekti. Karşımızda duruyordu. Karşımızdaydı. "Hiçbiriniz masum değilsiniz. Hepiniz en az benim kadar kötüsünüz."

"Senin kadar değiliz," dedi Gökçe hissizce. "Ben böyle bir şeyi asla yapmam. Leyla da yapmaz, Burçin de yapmaz, Esra da yapmaz. Hiçbirimiz senin bu yapuğun kötülüğü başka bir kadına yapmayız."

Berrin çatmış olduğu kaşlarıyla Gökçe'nin yüzüne odaklandığında, "Ne yapayım ben şimdi sana?" diye sordu Seyit Ali. "Ozan denen orospu çocuğunu sağ bırakır mıyım peki? Sizi nasıl acıtmadan durayım?"

"Senin bir şey yapmana gerek yok!"

Ama bunu aramızdan biri söylememişti. Bunu alana yavaş yavaş giren Ozan söylemişti.

Ozan tüm bedeniyle Berrin'in ötesinde durduğunda Seyit Ali vakit kaybetmeden Ozan'ın yakasına yapıştı, tabiri caizse onu bir çamaşır gibi sallayarak tokadadı. "Şerefsiz! Nasıl girtin sen onun üzerine? Nasıl ağlattın lan onu? Nasıl ağlatabildin, piç herif?"

"Dur!" dedim Seyit Ali'yi geri çekmeye çalışırken. "Ozan, bir şey yapmadı. O böyle olsun istemedi."

Ozan'ı korumuyordum, gerçekleri söylüyordum.

Seyit Ali söylediklerimi kulak ardı ederken Ozan nefes nefese kendi çektiğinde ben de Seyit Ali'nin kolundan tutarak onun önüne geçtim ve yanlış bir şey yapmasına mâni olmaya çalıştım. Belki de beş dakika önce hiçbir şey yoktu ama bu beş dakika ortalığı ayağa kaldırmaya yetmişti. Seyit Ali'nin inip kalkan göğsü ve elimin altında atan kalbi yaşadığım, hissettiğim ne varsa özetlemişti. "Bundan sonra benden kork," dedi Seyit Ali, Ozan'ı işaret ederken. "Sana yapacaklarımdan ve benden kork."

Ozan, "Ben, Leyla'ya yanlış bir şey yapmadım," dedi. "Evet, belki hiç doğru şeyler de yapmadım ama ona dokunmadım."

"Hâlâ dokunmak diyor," dedi Seyit Ali kendini sıkı sıkıya tutarken. "Bu kadar rahat konuşma lan!"

"Lütfen sakın ol," diye fısıldadım tüm gözlerin üzerimizde olduğunu bilirirken.

"Olamam... Olamıyorum!"

Kısa bir sessizlik sonrası Ozan cebinden metal bir *flash bellek* çıkardı. Kaşlarımı çatırdı. Beklemedi ve Berrin'e seslenerek onu kendine çevirmeyi başardı. "Yanlış videoyu oynatmışsın, Berrin. Gerçekler burada, senin yaptığın tüm zorbalıklar burada. Ve bunu artık yalnızca biz bilmiyoruz." Kararmış gökyüzü, üzerimize aulmuş bir örümcek ağıydı ve buradan kimin çıkacağını bilemiyordum. Hayır, biliyordum zira Ozan o ağı bize değil, Berrin'e atmıştı, *onun oynadığını bozmuştu*. "Berrin," dedi uzun zamandır konuşmuyormuş gibi. Berrin'in büyüüp küçülen gözlerinde gördüğüm tek şey endişeydi. Ve Ozan, endişeyi onun ellerine verdi. "Az önce seni ihbar ettim."

SARHOŞ KELİMELERİN HİSLERİ

Bir kalbi hiçe saymak, o kalbi görmekten daha zordur.

İnsanlar yaptıkları hataları görmek yerine görmezden gelmeyi çoğu zaman daha çok severler ve bu kolay olandır ama her hatanın yüze çarpma gibi bir etkisi vardır. Hiçbir sır, hiçbir yalan ve hiçbir günah sonsuza kadar saklanmaz. Birileri gelir bunu bozar, birileri gelir her şeyle oynar fakat oyunlar da bozulmak için değil midir?

Üzerimdeki cekete iyice sarılmış bir hâlde emniyetten dışarı çıktığımda yüzüme vuran rüzgâr saçlarımı savurdu. Hemen köşede ayakta dikilen Burçin, Cihangir, Semih ve Gökçe'ye baktığımda bir şeyler konuştuklarını gördüm. İçeride daha fazla duramadığımdan kendimi dışarı atmıştım. Semih beni ilk gören kişi olduğunda koşarak yanıma geldi. "Leyla," diye baktı yüzüme. "İyi misin? Daha iyi misin?"

Kollarımı göğsümde toplayarak kafamı aşağı yukarı sallarken diğerleri de hemen karşımda belirdi. En çok endişe Semih'in gözlerindeydi. Bir şeyleri kırmamak, parçalamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordum ama bunu yapsın istemiyordum. O, bu olayı öğrenmesini istediğim son kişiydi ama öğrenmişti. Şimdi ne olacaktı, hiç bilmiyordum. Sessizliğim Burçin'i pek hoşnut etmişe benzemezken koluma dokunarak, "Bir şey ister misin?" diye sordu ılımlı bir şekilde yaklaşarak.

"Yok, iyiyim böyle," dedim sakince.

Az sonra Seyit Ali, emniyet kapısından dışarı çıktığında adım seslerindeki ağırlığı tüm kalbimin üzerinde hissetmemle daha kötü oldum. Yanıma geldiğinde hiç konuşmadı. Öylece durdu. Cihangir gözlerini Seyit Ali'ye çevirdiğinde, "Ne oldu?" diye sordu. "Ne olacak şimdi?"

"Berrin'i gözaltına aldılar," dedi duygusuz bir şekilde. "Ozan denen iti de daha sorguda tutuyorlar."

"Gidelim o zaman," diye konuştu Cihangir hızla.

Semih araya girdiğinde, "Bu ne zaman yaşandı?" diye sordu ama tavrı sivrildi. "Ya da ne zamandır saklıyorsunuz?"

"Kimsenin bir şey sakladığı yok," dedi Seyit Ali net ama öfkesini hissettiğim kelimelerle. "Bunu ben de yeni öğrendim ama eğer ki çatacak yer arıyorsan o gün bugün değil yoksa elimde kalırsın."

"Bir sakın ol sen," diye gözlerini kıstı Semih ve olanlara anlam veremedi. "Ben anlamıyorum zaten neden sürekli bu kızın başına bir şeyler geldiğini? Sen onun hayatına girdiğinden beri başı beladan kurtulmuyor. Berrin'in de ağzına

seçtim. (Ben'in de anı geri planda hep sen varsın lan! Dahia ne kadarını görmek bu kız?)

"Semih, saymalama," dedim onu uyararak. Semih ile göz göze geldiğimizde bana dümdüz baktı ama onun kalbinde bir kötülük, art niyet olmadığını biliyordum. Sadece fazla korumacı yaklaşıyor ve beni bir yerde yok sayıyordu. "Burada kimseye suç atamazsın. Bu, Seyit Ali'nin suçu değil ve bunu defalarca kez konuştuk."

"Leyla, bak..." Seyit Ali bir adım öne çıkarak Semih'in sözlerini sertçe kes-ti. "Zaten gerginimi, bir de sen olay çıkarma yoksa geri adım atmam, anladın mı lan beni?"

"Ne anlatıyorsun lan sen?" diye dikildi bu sefer Semih ama Cihangir çabucak araya girdi ve eliyle Semih'i biraz geriye doğru itti. "Sırası mı şimdi ya? Leyla'nım ne kadar zor bir an yaşadığının farkında mısınız? Bence kimse kimseye konuşmasın, direkt gidip zıbarsın! Şu an kimse sağlıklı şeyler konuşamaz."

Dudaklarımı ıslatıp çektiğimde ne konuşacağımı bilemedim. Onlar her şeyi görmüştü, her şeyi duymuştu. Kendi içimde halletmeye çalıştığım ne varsa artık dışımda bile kalmamıştı. Rüzgâr saçlarımı dağıtmaya devam ederken Semih gerileyerek, "O kızı mahvedeceğim," dedi. Sonra Seyit Ali'ye dikti bakışlarını. "Sen de azıcık adamsan bu tür şeylerin olmasına mâni olursun çünkü Leyla, artık dönüşü olmayan bir yola girdi."

"Şşşt!" diye uyardı Cihangir kimseye fırsat tanımadan. "Bel altı girme, Semih. Öfkeliisin ve biz de en az senin kadar öfkeliyiz ama burada suçlanacak kişi Seyit değil. Çatacak insan arıyorsan yanlış kişiye bulaşma, bu sefer harbiden kötü olur."

"Yok ya," dedi Semih iyice gerileyip soğuk soğuk baktığında. "Bu iş, hiç iyi yerlere gitmeyecek."

Seyit Ali sıkıntıyla soluklanırken, "Bak, seni hiç sevmiyorum," diye hırladı. "İçimdeki tüm siniri sana dökmeyeyim yoksa kırılmadık kemiğini bırakmam. Burada ima ettiğin o lafları bir yerine sokarım senin, anladın mı? Defol git!"

Gökçe kafasını öne eğmiş, sadece olanları dinliyordu. Şu anda kimse mantıklı şeyler konuşamazdı. Herkesi anlamaya çalışıyor ama kimseye de kızamı-yordum. Semih sessizliğini koruduğunda gözlerime uzak uzak bakarak arkasını döndü ve uzaklaşarak gitti.

"Hay sikeyim sinirinizi de boktan gerginliğinizi de," diye homurdandı Cihangir. "Tam sırası ya zaten bunları konuşmanın! Gidelim hadi."

"Cihangir, sen Burçin ve Gökçe'yi eve bırak," dedi Seyit Ali emir vermeden uzak bir tutumla. "Bir taksi çağır."

Cihangir, "Tamam, ben hallederim," dediğinde Burçin'e baktım.

Gözlerini kapatıp açmakla yetindi. Ardından saçlarını savurarak, "Ama kendi adıma iyi yönden bakacak olursam Berrin'e çok şık bir tokat attım," dedi. "Belki az geldi ama en azından içimde kalmadı. Sürtük!"

Cihangir kafasını salladı. "Sanırım olaya iyi yönden bakılacak tek nokta."

Yeniden bir sessizlik var olduğunda kafamı çevirip Seyit Ali'nin gözlerine bakamadım. Ne tepki vereceğini, benimle nasıl konuşacağını o kadar kestiremiyorsa ben de bundan bir o kadar çekiniyordum zira kendimi bu ceketin içinde saklamak ve kaybolmak istedim. Burçin saçlarını tekrar gergin bir hâlde savurduğunda Seyit Ali arabaya doğru hareketlendi ve ilerledi. Benimle hiç konuşmadı. Gözlerim adımlarını ezberlediğinde Cihangir bir adım bana yaklaşarak fark ettiği noktaya parmak bastı. "Kendini sakın kötü hissetme, Leyla. Çok başka bir durum bu ve nasıl davranacağını bilemiyor." Cihangir'in yüzüne bakarak gülümsemeye çalıştım ama bu pek mümkün olmamıştı sanırım. Ama o gülümsedi. "Ne olursa olsun biz senin her zaman yanındayız ve sana kötü bir şey olmasına izin vermeyiz. Bunu sakın unutma."

"Unutmam," diyebildim sessizce. "Teşekkür ederim."

Burçin, "Hadi git," dedi bana seslenerek. "Ben seni kapının önünde beklerim ya da sen gidersen beni bekle de bir terslik olduğunu anlamasınlar."

Kafamı belli belirsiz salladığımda derin bir nefes alıp verdim ve ilerlemeye başladım. Ağır adımlarla arabaya yaklaştığımda kapıyı açtım ve içeri geçtim. Kapıyı kapatmamla Seyit Ali'nin arabayı çalıştırması bir oldu. Bu yol, bu sessizlik ne kadar sürecekti bilmiyordum ama hayatımın en soğuk anlarından birini yaşadığımın farkındaydım.

Hiç konuşmadan, tek bir kelime dahi etmeden evin önüne geldiğimizde arabayı birazcık geride durdurdu. Ellerini direksiyondan çekip öylece karşıya bakmaya başladı. Ben de öyle yaptım. Konuşmadım. Yalnızca sustum. Kendimi berbat hissediyordum ve bunun böyle olması beni yıpratmaya başlamıştı. Bir konuşabilsem, bir sarılabilsen belki bir nebze olsun rahatlayacaktım ama bu şu an için pek de mümkün görünmüyordu.

Nefes seslerimizi bile işitemediğim bir zaman diliminin son kısmına doğru ilerlerken zorla yutkunarak parmaklarımla oynamaya başladım. "İyi misin?" diye sordum sonra ilk konuşan ben olduğumda.

"Değilim," dedi dümdüz bir şekilde. "Sen de değilsin. Hiç iyi değilsin, Neva."

"Hayır, ben iyi..."

Sabırsızca sözlerimi kestiğinde ses tonu arttı. "Değilsin! Bunca zamandır da iyi değildin ama böyle olduğuna inandın ve inandırdın."

"Bunu aşmaya çalıştım."

"Bunu bilmem gerekirdi," dedi çabucak. Kelimeler birbiriyle yarış içine girmişti saklı kaldığı taşların altından çıkarken. "Bana anlatman ve sana yardım etmem gerekirdi."

"Sandığın kadar kolay değil," diye karşılık verdim duruşumu bozmazken. "Bunu sana ya da bir başkasına nasıl anlatabilirdim ki? Kolay mı sanıyorsun sen?"

"Gözlerine baktığımda başka yerlerde gezdiğini gördüğüm şey tam olarak buydu," diye inat etti. "Bunu gördüğüm hâlde beni başka şeylere inandırmaya çalıştın. Bunu bana anlatacaktın."

"Sen," diye döndüm karşımdaki boşluğa bakmayı bırakıp gözlerindeki ateşe sarıldığını adama. Yüzünü bana çevirmemişti ama ben onun gözleri hende değilken bile görebiliyordum göz bebeğini. "Benim yaşadığım şeyle mi ilgileniyorsun yoksa senden bunu saklamamla mı? Benim yaşadığım bu travmanın farkında mısın? Neler hissettiğimin, nasıl korktuğumun farkında mısın Seyir Ali?"

"Sorun da bu zaten," dedi kafasını iki yana sallayıp elleriyle direksiyonu sıkı-maya başladığında. "Sorun bunları hissetmeni önleyememem. Kafamın içinden çıkmıyor çılgınlığın, gözyaşların ve ağlamaların... Bunu ben yaşıyorsam eğer seni hiç düşünemiyorum, bir çaresine bakabilirdim. Elim kolum bağlı oturmak yerine..."

"Ne yapacaktın?" diye sordum alay eder gibi. "Gidip onları mı öldürecek-tin? Ben de elimde çekirdeğimle seni mi izleyecektim? Bunu sana söyleyecek-tim, sonra sen ikisini bir güzel benzetecektin. Ben de yaşadığım şeyle bir başı-ma kalacaktım ve her şey hallolacaktı, öyle mi?"

"Neva, ben senin her zaman yanındayım," dedi gözlerime nihayet baktığın-da. Gözlerine bakınca içimde bir şeyler öldü, içimde bir şeyler yaşadı. "Düştü-günde, ağladığında, saklandığında, *sen yanımda yokken bile yanındayım.*"

Nefes nefese kalmış gibiydik ama birbirimize yetişmeye çalışıyorduk.

Devam etti. "Kendime öyle çok kızgınım ki nasıl iyi olurum bilmiyorum. İçimdeki öfkeye nasıl hâkim olur, kendime ve sana nasıl sadık kalırım bilmi-yorum. Zamanı geri alıp bunu önleme şansım yok... Üstüne bir de o heriften şikâyetçi olmaman..." Burnundan soluduğunda dudaklarını ısırarak direksi-yonu iyice kavradı.

Afalladım. "Bir dakika ya! Senin asıl derdin bu zaten, değil mi? Ozan'dan niye şikâyetçi olmadığın?"

"Yapmış olduğu şey onu temize çıkarmıyor, onu haklı yapmıyor, onu senin gözünde suçsuz biri yapmıyor, anladın mı beni? Benim gözümde sik kadar değeri yok zaten o it herifin."

Aceleci davranarak ağızımı araladığımda, "Burada onu savunmuyorum ama bana kötü bir şey yapmadı," dedim. "Ondan ne kadar nefret ettiğimi, uzak durduğumu bilirsin fakat onu suçlayamam, ondan şikâyetçi olamam."

Bakışlarındaki sertlik direkt diline vurduğunda bunu belli etmekten asla kaçınmadı. "İzledim, Neva. Videoyu, yaşananları baştan sona kadar izledim. Berrin'in sana yaptıklarını sessizce izleyen bir adam mı suçsuz? Bu mu savun-man?" Kızgındı, hem de fazlasıyla. "Sana dokunmadı... Sana dokunmadığı için onu tebrik mi edeyim? Ne yani, madalya mı takayım? Ben sana doku-nurken kalbim titriyor lan kalbim!" diye baktı gözlerime daha yakından fakat

bu cümleyi söylerken gözlerinde ateş değil derinlik vardı. “O adi it, sana dokun...” Boğuluyor gibiydi. Ellerini yüzüne götürdü. “Bunları söylemek kolay mı sanıyorsun ya? İçindeki fırtınayı görersen evinin kapısını bile açamazsın.”

“İçindeki fırtınayı görüyorum,” dedim açıkça. “Hem de fazlasıyla ama sen de beni anla. O hâldeyken yılana bile sarılmaya hazırdım. Elim kolum bağlı, mahvolmuş bir hâldeyken bile ateşe basmamak için daha büyük adımlar atarak koşmaya hazırdım.”

Beni duymuyordu. Beni anladığını biliyordum ama kendi içindeki öfke, benden daha büyük bir yer kaplıyordu ruhunda.

“Sinirlisin,” dedim konuşmadığında. “O kadar sinirlisin ki farkında değilsin, bana da öylesin. Ben seni biliyorum, bana nasıl kıyamadığını, bana ne kadar değer verdiğini biliyorum. Tanıyorum ve hissediyorum ama şu an başka. Şu an öfkeden ibaretsin sadece. Kendini ne kadar zor tuttuğunun da farkındayım ve hâlâ korkuyorum gidip başına bela alacaksın diye ama bak, ben de bu yüzden söylemedim işte. Sen kendine zarar verme diye.”

“Burada yara alan sensin, burada ağır bir şeyi yaşamış olan sensin, ben kendime zarar versem ne fayda?” diye sordu bu bir sorudan uzakken. “Sana karşı bu kadar şeffafken yaşadığın bu ağır olayı benimle paylaşman gerekirdi.” Duraksadı ve bu bir iki saniye sürdü. “Yoksa sırf mevzuyu saklamak için Ozan’a susması ve ortadan kaybolması gerektiğini de sen mi söyledin? Burada kimi korumuş oldun o zaman?”

Söylediği şeyle beynimden vurulmuşa dönmüşken buz gibi olan bedenimle kendimi geri çektim. Ona uzak uzak baktığımda, “Sen...” dedim ağzımda eğreti duran kelimeyle. “Ne dediğinin farkında mısın? Sen gerçekten şu an hiç iyi değilsin.” Titremeye başladım farkında olmadan ve burada olmamam gerektiğini anladım. “O kadar öfkелisin ki konuşurken arkasını hiç düşünmüyorsun. Benim kırılabileceğimi, benim asla böyle bir şey yapmayacağımı bildiğin hâlde zorluyorsun. Gerçekten hiç iyi değilsin sen.”

“Neva...”

“Ve şu an biraz daha konuşursak birbirimizi daha çok kırmaya başlayacağız ama görüyorum ki sen zaten bunu başardın.” Söylediği cümlelerin farkına varması uzun sürmediğinde kendini ifade etmeye çabaladı ama başaramazdı zira baştan aşağı hırs doluydu. Dudaklarımı aceleyle yalayarak hareketlendim. “Cihangir haklı. Kimse sağlıklı ve mantıklı şeyler konuşamaz ama birazcık beni anlamayı isterdim ya... Bana sarılmak yerine böyle bir şeyle gelmeni değil.”

“Öyle söylemek...”

“Yok, öyle söylemek istedin,” dedim asla ona fırsat tanımadan. “Ben sana burada kendimi anlatmaya çalışıyorum ama sen bu boktan kıskançlık, ego savaşına kendini kaptırdığın için beni duymuyorsun. Kendince haklısın kabul fakat bu çok ileri bir hamle oldu ve şu an görmek isteyeceğim son kişisin.”

"Beni böyle cezalandırma," diye geldi bu sefer sesini kısıp bana daha ılımlı gelmeye başladığında. "Neva, çok öfkeliyim, yemin ederim ve öyle söylemek istemediğimi biliyorsun."

"Söyleme o zaman," dedim sesim titrediğinde. "Çocuk musun sen? Bir şekilde konuyu buraya taşıdın ve sinirini benden çıkardın, benden çıkarmaman gerekirken üstelik." Yüzümü buruşturdum ve hayallerimdeki kırgınlık ile çantamı kucığımdan kaldırıp kapıyı açtım. "Biraz kendimizle kalalım biz en iyisi."

Koluma dokundu gitmemem için. "Beni kendimle bırakma. Ben kendimle kalınca hiç iyi şeyler yapmıyorum."

"Şimdi de iyi şeyler yaptığın söylenemez zaten," dedim yüzüne bile bakmadan, sonra da kolumu usulca ellerinin arasından kaydırđığım gibi arabadan indim. Hiçbir şey söylemeden, tek bir kelime bile etmeden kapıyı kapattım ve arkama bakmadan eve doğru yürüdüm.

Göğsümdeki sertlik hissine karşı yaptığım tek şey elimi kalbime götürmek oldu. Bilerek beni üzmeyeceğini bilsem de beni üzmüştü. Ozan'ı koruduğumu nasıl düşünürdü? Yanımda olamadığı için kendine kızgınken şimdi de onu şikâyet etmediğimden ötürü bu sözleri sarf etmişti. Ben kimseyi korumuyordum fakat Ozan'dan nefret etmeme rağmen ondan şikâyetçi olamazdım.

Ağır adımlarla evin bahçesine girdiğimde Burçin'i kapının önünde beklerken buldum. Gözleri beni bulduğunda meraklanarak kafasını kaldırdı. "Ne oldu?" diye sordu derhâl yüzümdeki asıklığı fark edince.

"Yok bir şey," dedim. "Hadi içeri geçelim, babamlar daha fazla merak etmesin."

"Tartuştunuz mu?"

"Burçin, inan hiç konuşmak istemiyorum."

Bu ona bildiğı bir cevabı verdiğinde üstelemedi. "Berrin'in bu kadar ileri gideceğini tahmin edemezdim," diye devam etti. "Keşke onu daha fazla tokatlayabilseydim."

"Sorun ve çözüm bu değil," diyerek baktım gözlerine. "Berrin, bunu hak etti ve olması gereken de bu."

"Ne sanıyorsun ki Leyla?" diye güldü soğuk soğuk. "İki gün sonra salacaklar dışarı. Denetimli serbestlik falan derken bu yaptıkları yanına kâr diye kalacak o kaşarın!"

"Berrin'e ne olacağı o kadar umurumda değil ki," dedim yorgun bir sesle. "Şu an sadece gidip uyumak istiyorum."

Burçin beni fazla yormazken ona minnettar kalırcasına içeri girdim. Babam ve Serap abla oturma odasında bir şeyler izliyordu. Ömer ise çoktan uyumuş olmalıydı. Kendimi toparladım ve babama karşı daha sağlam durdum çünkü kesin bir şeyler olduğunu anlardı. Hayatım rol yapmakla geçmeye başlamıştı. Burçin direkt odasına çıktığında babam bana seslendi. Kapıya kadar gidip orada kaldım. "Film bu kadar geç mi bitti?" diye sordu babam kaşlarını çatarak.

"Sonrasında bir şeyler yedik, baba," dedim düz bir sesle. "Geciktiğimiz için üzgünüm."

Babam bir şey demediğinde Serap abla tebessümle, "Burçin yukarı mı çıktı?" diye sorduğunda kafamı salladım.

"İzninizle ben de uyuyacağım. Güzel geceler."

"Sana da Leyla," dedi Serap abla.

Arkamı döndüm ve yorgun adımlarla yukarı çıktım. Odaya girdim fakat ışıkları yakmadım çünkü Ömer uyuyordu. İçeri sızan birkaç damla ay ışığıyla idare ederek üzerimdekileri çıkardım ve temiz birkaç parça kıyafetle banyoya girdim. Ilık bir duş sonrası nemli saçlarımla odaya tekrar girdim, ilk yaptığım şey telefonumu kontrol etmek oldu ama hiçbir bildirim yoktu. Seyit Ali beni aramamıştı ki olmasını istediğim şey de buydu ama bu gece bunu yaşadığımız için çok üzgündüm. Biz uzun zamandır tartışmıyorduk ve ona o kadar alışmıştım ki şimdi bir yanıma kaybetmiş gibiydim. Ondan vazgeçtiğimden değil, beni en ihtiyacım olduğu zamanda kırmış; kendi hisleri, benim hislerimin önüne geçmişti. Öfkesi, bana olan sevgisinden daha büyüktü, bu yüzden kırmayı seçmişti. *Çünkü kırmak kolay olandır, onarmak zaman alır.*

İki gün sonra...

İki gündür konuşmuyorduk. Ne o aramıştı ne de ben. Nasıl tekrar bir araya gelecek ve bu konuyu açmadan yolumuza devam edecektik, bilmiyordum. Bu meseleyi halletmemiz gerekiyordu. Bu üzerine hızla basıp geçeceğimiz bir şey değildi, görmezden gelemezdik ama tekrar konuştuğumuzda daha sakin kalacağımızı umuyordum.

Kırılmıştım ama onu da özlemiştim.

Bir şeyler yedikten sonra evden çıktım. Müzik okuluna gidip Meral Hanım'a geç kalmış teşekkürümü etmeliydim. Buna geciktiğimi biliyordum fakat yapmam gerekiyordu. Onun için bir kolye ve küpe almıştım. Umarım beğenirdi. Otobüsten indikten sonra ağır adımlarla okulun bahçesinden içeri girdim. O kadar sakin ama bir o kadar ruhsuzdum ki bunun içten bir teşekkür olması için ayrı bir çaba sarf etmem gerekecekti. Uzun koridora adımımı attıktan sonra ilerideki sağ kapının önünde durdum ve kapıyı tıklattım. İçeriden bir ses gelmese de kapıyı biraz araladım; Meral Hanım'ı masasının başında, biraz daha araladığımdaysa pencere önünde ayakta dikilerek bekleyen Seyit Ali'yi gördüm.

Gözlerimiz hızla birbirine değdiğinde ilk kez ona bakarken bu kadar mesafeli, bu kadar soğuk ama bir o kadar da özlemle baktığımı hissettim. İfadesiz çehresi beni görünce tuhaf bir renk değişimine uğradığında gözlerimi hızla onun gözlerinden kaçırıp dik duruşumla içeri geçtim ve yutkunarak birkaç adım atıp Meral Hanım'a baktım. Meral Hanım gözlüklerini çıkarıp bana gülümsediğinde, "Hoş geldin, Leyla," dedi. "Gelsene."

“Hoş buldum,” dedim düz bir sesle. Seyit Ali’nin bakışlarını öyle yoğun bir şekilde üzerimde hissediyordum ki beni kendine bağlamış da hareket etmem için çemberi daha da küçültmüştü. Ona bakmamaya çalışarak, “Ben size teşekkür etmek için geldim,” diye devam ettim sözlerime ve nihayet hareket edip Meral Hanım’ın masasına siyah kutuyu bırakıp geri çekildim. “Aslında bunun için geciktim sayılır ama... Umarım seversiniz.”

“Leyla, böyle bir şeye gerek yoktu ki,” diye mırıldandı Meral Hanım tüm kibarlığı ile benimle konuşarak. “Bu teşekkürü hak edecek bir şey yapmadım.”

“Yaptınız,” dedim sakince fakat inat ederek. “Gerçekten çok yardımcı oldunuz. Bunu kimse, kimse için yapmaz.”

Meral Hanım nazikçe kutunun kapağını açtığında ben de eski yerime geri döndüm. Mesafeleri olan bir insandım. *İki gündür.*

“Bu çok güzel,” dedi Meral Hanım samimi ifadelerle. “Çok zarıfsın, asıl ben teşekkür ederim.”

“Sizin bana kattıklarınızın yanında hiçbir şey ama rica ederim.”

“Seçmelerin nasıldı peki?” diye sordu sonra Meral Hanım sakın bir ses tonuyla. O esnada gözlerini Seyit Ali’ye çevirdi. “Gerçi Seyit iyi geçtiğini, kazanağını söyledi.”

Bana hep inanırdı çünkü.

“Umarım,” diyebildim dudaklarımı bükerken.

Meral Hanım gülümserken Seyit Ali’nin tek bir sesini bile işitmemem, benim ona göz ucuyla dahi bakmamam Meral Hanım’ın dikkatinden kaçmamıştı. Bir kolunu masaya yaslayıp acı kahve tonlarındaki gözlerini kısarak, “Siz küstünüz mü?” diye sordu.

Sorulan soruyla dumura uğrasam da Seyit Ali duruşunu hiç bozmadı. Buna cevap veren kişi olmak istemiyordum, tıpkı burada olmak istemediğim gibi.

Meral Hanım bir cevap beklerken sırt çantamın kemerlerini kavradım ve derin bir nefes alıp verdim. “Ben gideyim artık.” Ellerimi önümde birleştirdim. “Tekrar çok teşekkür ederim. İyi günler.”

Arkamı döneceğim vakit beni durdurdu. “Buradan sonra yemek için eve geçeceğiz, sen de gelmek ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim hızla. “Yapmam gereken birkaç işim var.”

Hiç işim yoktu, vardı ama yoktu.

“Peki,” diye gülümsedi kafasını eğerek. “Kendine dikkat et, görüşmek dileğiyle.”

“Siz de dikkat edin,” diyerek yüreğim sıkışa sıkışa kapıyı açtım ve odadan çıktım. İçerisi bir fanustu ve ben orada boğulmak üzereydim. Nasıl olur da sadece iki günde aynı ortamda bulunup birbirimizle konuşamayacak kadar uzak kalabilirdik? Nasıl olur da birimizden biri bunun için bir adım atmazdı? Payıma düşen kadar haksızdım ve bunun farkındaydım.

Her ne kadar bir an önce buradan uzaklaşmak ve eve gitmek istesem de adımlarımı ağır tutuyordum, belki arkamdan seslenir ve bu mevzuyu burada kapatınız diye. *Belki sanırım diye...* Ama ne arkamdan gelen oldu ne de seslenen.

Koca bir kalp kırılgılığı ile kalakaldığımda fark ettiğim bir şey daha oldu; ben sinirli değildim, ben kırgındım. Önceden sadece sinirli olurdum ama artık kırılgılığımı ağır basmaya başlamıştı. Aşk yüzünden mi bu hâldeydim? Ruhumu sarıp sarmalayan sevgim, ona karşı tek bir öfke kırıntısı barındırmıyordu. Ben ona öfkeli değildim, *ben kırgındım...* Sanırım bu daha kötü olardı. Ben kötüyü yaşıyordum *çünkü ona âşıktım.*

Aşk bu işte, duyguların en zayıf olanı, ağlatanı.'

Aşk bu işte, duyguların en güçlü olanı, bağlayanı.

Hiçbir yere uğramadan doğruca eve geldim. Babam ve Ömer arka bahçedeki ağaçları buduyordu. Burçin'i ise ortalıkta görememiştim. Artık kendime ait bir anahtarım da olduğundan kimseyi rahatsız etmeden içeri girebiliyordum. Ayakkabılarımı dolabın içine koyduktan sonra hissizce içeri geçtim. Sıcak beni yakmıştı ve bir bardak suya ihtiyacım vardı. Çantamı kenara bırakıp mutfığa girdiğimde Serap ablayı tezgâhın başında buldum. Elleri kirliydi. "Kolay gelsin, Serap abla," diye girdim yanına. "Yardım edeyim mi?"

"Yok, güzelim. Ben hallediyorum," diye konuştu sakince. Ses etmeden buzdolabının kapağını açtım ve su dolu cam sürahiyi çıkarıp boş bir bardağı doldurdum. Sürahiyi yerine koyduktan sonra bardağı da yıkayıp bulaşıklığa yerleştirdim. Serap abla yüzünü bana çevirerek, "Leyla," dedi. "Neyin var? Canın bir şeye mi sıkılıyor?"

"Benim mi?" dedim boş bulunarak. "Yok, iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu kaşlarını kaldırırken. "İki gündür öyle durgunsun ki bir şeyler olduğunu görebiliyorum. Benimle paylaşabilirsin, seni dinlerim."

Tebessüm ettim. "Çok iyisin, Serap abla ama gerçekten iyiyim. Sanırım son zamanlarda yaşadığımız şeyler başımdaki ağrıyı tetikledi."

"Doktora gidebiliriz?"

"Yok yok, o kadar değil," dedim yatıştırarak. "Her insan gibi oluyor bazen işte. Yoksa biliyorsun beni, yerimde duran bir insan değilim."

"Evet, bundan bahsediyorum," diye gülümsedi içimi okşayan anne şefkatinin tadı gibi olduğumda. "Her ne kadar genç bir kız olsan da bıcır bıcır hâllerini bildiğimden şu iki gündür çok durgunsun. Baban da fark ediyordur ama bilirsin, biz birbirimizi daha iyi anlarız."

"Beni çok iyi anlıyorsun zaten," dedim minnetle bakarken. "Bunun hakkını ödeyemem, sadece bazen kendimi kırılırken buluyorum... Kırıyorum da çoğu zaman, bunun da farkındayım ama büyüdükçe ve içimdeki duygular

kabandıkça aldığım hasarlar da büyüyor. Hissedilen duyguların derinliği ve bu-
nun karşılığında aldığı dönüştürücü doğru orantılı sonuçta, öyle değil mi?"

Serap abla beni dinlediğinde bir adım yaklaşarak, "Erkek arkadaşınla mı
bir sorun var?" diye sordu. Ona hemen bir cevap vermediğimde beni çok iyi
bir şekilde anladı, geri çekilerek önündeki kıyma kabından elini çekti ve küçük
tabaktaki karabiberden bir tutam alıp kıymaya kattı. "Seni seviyor," derken
kıymayı karıştırıyordu. Bunu onun ağzından duymuş olmasam bile şu an, bir
anda hızlanan ve değişen kalp ritmimin ne anlama geldiğini biliyordum. Serap
abla gözlerini gözlerime çevirdi. "Bunu biliyorsun, öyle değil mi?"

"Biliyorum," dedim sessizce.

"Sen de onu seviyorsun."

"Seviyorum," dedim sesim bile titremeden.

"Bak, iki kalp birbiri için atmaya başladığında yanında getirdiği tek şey
hiçbir zaman mutluluk olmaz," dedi tane tane kelimelerle. "Dünya üzerinde
kırılmadık kalp yoktur çünkü kalp bu, sevginin merkezi. Merkez her zaman en
güçlü ama en çok itibar görmek isteyen yer değil midir? Herkes oraya göz di-
ker, herkes ilk orayı gözüne kestirir ve kırgınlıklar, üzüntüler daima orada olur.
Merkezdir çünkü bu... Ama en güzel hislerin sahibi de odur." İç çekerek de-
vam ettiğinde onu hayranlıkla dinlediğimi fark edememiştim bile. "Daha yo-
lun çok başındasınız ve birbirinizi tanımak için önünüzde çok güzel seneler var.
Hatalar yapacaksınız, birbirinizi üzeceksiniz, ağlatacaksınız çünkü ne olursa
olsun bu hisler sizi bir arada tutacak. Önemli olan sizin bir arada kalmanız...
O gün gözlerinin nasıl parladığını gördüğümünden konuşuyorum böyle." Sonra
gözlerini kısarak sesli bir şekilde güldü. "Masalcı teyzelere döndüm, değil mi?"

"Hayır," diye gülümsedim ona yaklaşırken. "Çok iyi geldi. Gerçekten. Ben
arkadaşlık bağları kuvvetli bir insan sayılmam, yani kızlarla hiç anlaşılamam
ama seninle konuşabiliyorum, Serap abla. Beni anlıyor ve dinliyorsun. Bunun
bana verdiği hissi bilemezsin."

*Annemden yıllarca beklediğim tek şey buydu ama boşuna beklediğimi de bek-
lemediğim yerden göstererek vurdu.*

"Aranızdaki sorun neyse çok büyük değildir umarım," diye ekledi sonra
Serap abla. "Daha birkaç gün öncesine kadar ne kadar güzel görünüyordunuz."

"Yanlış anlaşılmalarda diyelim," dedim sessizce. "Halledeceğimizi umuyo-
rum."

"Halledeceğinizi biliyorum," diye baktı gülümseyen gözleriyle. Gülümse-
dim. Ellerini kıyma dolu tabaktan çekip musluğun altına tuttu ve ellerini yıka-
dıktan sonra kâğıt havlu ile kuruladı.

O sırada Ömer, balkonun kapısının önünde durarak içeri seslendi. Gidip
baktım. Beni görünce sanki ferahlamış gibi oldu ve sevinerek yanına çağırdı.
Kaslarını çatıp karşısında durduğumdaysa üzerindeki tişört ve şortun çamur

olduğunu gördüm. Utanarak, "Abla," diye fısıldadı. "Her yerimi batırdım. Acaba bunları sen yıkar mısın?"

"Yıkarım tabii, ablacığım," dediğimde, "Teşekkür ederim," diye devam etti sessizce. "Kimse görmeden üzerimi değiştirmeliyim."

"Ömer," diye güldüm hâline. "Kötü bir şey yapmamışsın, niye böyle davranıyorsun ki?"

"Kötü bir şey yaptım," dedi kızarak. "Bebek gibi her yerimi çamurladım."

"Ama toprakla ilgilendiğiniz için bu normal bir durum," diye mırıldandım ellerimi balkonun taşlarına koyarken. Ömer bana bir şey söylemediğinde Serap abla beklenmedik bir anda balkonun kapısı açtı ve Ömer birkaç adım geri çekilerek kendini sakladı. *Utanmıştı.* Ömer her şeyden utanıyordu.

Serap abla, Ömer'i fark ettiğinde ona bakıp, "Ömerciğim," diye seslendi. "Ne oldu?"

"Hiç," dedi Ömer yan dururken fakat onu görebiliyorduk. "Ablama bir şey söyledim de."

"Yüzüme bakar mısın Ömer?" diye sordu nazik bir sesle Serap abla onu zorlamadan.

"Bakmasam olmaz mı?"

Gülümsedik. Serap abla bana göz kırptığında balkonun demirlerine biraz daha yaklaşarak, "Olmaz," dedi. "Yüzüme bakarsan senin tabağına bir tane daha tatlı koyarım. Bak, dondurması da çok olur."

Ömer kafasını öne eğerek sırtıttığında, "Peki, yüzüne bakmasam ama tatlıdan bir tane daha yesem olur mu?" diye sordu bu sefer.

Serap abla, "Ama adaletsizlik olur öyle," diye gülümsedi.

Ömer kafasını kaldırmadan gözlerini bana çevirdiğinde benden bir yardım bekledi fakat ona yardım etmeden gülerek omzumu silktim. Omuzlarını düşürdüğü gibi usulca yüzünü ve bedenini bize çevirdiğinde Serap ablanın gözlerine bakamadı. "Ben biraz üzerimi batırdım da o yüzden utandım. Aslında biraz değil, çok batırdım. Çamur çocuk oldum resmen."

Son cümlesiyle güldüğümüzde Serap abla, "Ece?" diye sordu. "Ne var yani çamur çocuk olduysan? Üzerin kirlendi diye utanılır mı hiç? Atarız makineye yıkanır, hem sen toprakla uğraştın, bu çok normal."

Ömer, Serap ablanın sözlerinden sonra gözlerini ona çevirdiğinde yüzündeki rahatlamayı görebilmiştim. Serap ablayı tanıyordu ama annemin böyle bir şey karşısında yumuşak tepki vermeyeceğini bildiğinden aynı tavrı annesi olmayan kadından görmekten çekinmişti. Serap abla, "Böyle şeyler yüzünden benden sakın utanma ya da saklanma, tamam mı?" diye sordu. "Ben senin bir arkadaşınım sonuçta, arkadaşlar birbirlerine yardım ederler, öyle değil mi?"

"Hı hı," diye salladı kafasını.

Serap ablanın yüzündeki gülümseme genişlediğinde, "Hadi gel, değiştirelim ünvanı." dedi. "Sonra da sana tatlıyı ve dondurmanı vereyim."

"Şimdi mi yiyeceğiz?"

"Şimdi yemek istemez misin?"

"İsterim tabii." dedi Ömer hevesle. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, çamur çocuk."

"Ya." diyerek kafasını çevirdi Ömer. Hâline gülmeden edemedik.

Az sonra Ömer'in kıyafetlerini değiştirdikten sonra tekrar aşağı indik. Serap abla hazırladığı tabakları masaya koyarken, "Sen de gel, Leyla," diye buyur etti beni de. "Akşam yemeğine daha çok var."

"Teşekkür ederim, Serap abla." dedim ve sandalyemi çekip oturdum. Ömer ıstakla elindeki çatalı tartısına batırdı ve yemeye başladı. Onun aksine ve ona belli etmeden daha sakin bir şekilde tatlıyla oyalanmaya başladığımda aradan geçen zaman Ömer'i şu soruyu sormaya itti: "Bir şey sorabilir miyim Serap abla?"

"Tabii ki."

"Sen hiç yemek yapmaktan sıkılmıyor musun?" diye sordu. "Her gün mut-takızım ve her gün bir sürü yemek yapıyorsun. Her gün farklı yapıyorsun bir de. Hiç yorulmuyor musun?"

Serap abla bu sorulara gülerek yanıt verdi. "Ömer, sen benim bir aşçı olduğumu bilmiyor muydun?"

"Biliyorum ama ne bileyim işte, öyle farklı ve güzel şeyler yapıyorsun ki bazen kendimi lokantaya gitmiş gibi hissediyorum."

"Bunları senden duruyorum beni çok gururlandırdı, çamur çocuk."

Ömer güldü. "Adım böyle mi kalacak yani?"

"Sevmiş gibi duruyorsun?"

"Bence pasaklı biri gibi duruyorum."

"Değilsin, değilsin."

"Öyleyim, öyleyim," dedi Ömer gülmeye devam ederken. Masanın altın-dan da ayaklarını sallıyordu.

Tatlılarımızı yedikten sonra Serap abla arka bahçeye babamın yanına gitti, biz de Ömer ile oturma odasına geçtik. Bir şeyler izleyip yukarı çıkacaktım ama o kadar keyfim yoktu ki Ömer anlamasın diye hissetmediğim bir şekilde dav-ranamak daha kötü hissettiriyordu. Kumandayı elime aldığımda Ömer koltuğa geçti ve bana bakıp, "Neçeli Ayaklar'ı izleyelim mi abla?" diye sordu.

Ömer ile izlediğim ilk film.

"İzlememiş miydin sen onu?" diye kaldırdım kaşlarımı.

"İlincisini izlemedim," dedi sakince. Olumsuz bir yanıt vermezken çap-rzundaki koltuğa geçip oturdum. Ömer ellerini kucağına koyup bacaklarını

kolruk boyunca uzattığında ben de filmi başlatıp elimi çenemin altına alarak ekrana baktım. Kafamın içi yorgundu ve hiçbir şeyi götürmüyordu. Kafamın içi acıyordu benim. Ömer filmi büyük bir keyifle izlerken benim yaptığım tek şey Ömer'in tebessümleriyle mutlu olmak oldu. Kendimi düşünmek istemiyordum, onu düşünmek de istemiyordum çünkü bu çok daha fazla acı veriyordu. Kaçmaya çalıştıkça tutulduğum bir şeye koşuyor gibiydim.

Yarım saatte fazla bir süre filmi izlemeye devam ettiğimizde kapı çaldı. "Ben bakarım," diye ayaklanarak kumandayı Ömer'e teslim ettim ve üzerimdeki tişörtü düzelterek kapıya yürüdüm. Az sonra kapıyı açtığımda annemle karşılaşmam ve karşımda durması bir oldu.

Onu görmemle tüm dengem altüst oldu fakat artık umursamadığı biri olmama rağmen böyle hissetmem de ne kadar doğrudu bilmiyordum. Gözlerindeki dümdüz ifade ve her zaman görmeye alıştığım tavra karşılık hiçbir şey yapamadım. İçime bastırduğum hisler orada kalmaya devam etti. "Ne var?" diye sordum kendimi dışarı atıp kapıyı iyice kapatırken. "İki gün önce oğlun, iki gün sonra sen geliyorsun. Burada olmamalısın, bir yerin yok senin, olamaz da!"

"Burada bir yerim olduğundan değil," dedi annem duygusuz cümlelerle. "Ömer'e bakmaya geldim. Onu özledim."

"Ömer'i mi özledin?" diye sordum kendime bile itiraf etmekten kaçtığım hiçe sayılan tarafımla. "Buna hakkın yok."

"Bunu sana sormayacağım, Leyla," dedi annem. "O benim oğlum, ben doğurdum onu, ben büyüttüm. Senin baban..."

"Sakin o cümlelerin devamını getirme! Utanmadan hâlâ bunları konuşabiliyorsun ya, inan şaşırmıyorum bile artık sana. Eğer azıcık utansaydın onu ve beni kazanmak için bir şeyler yapardın. Biraz alttan alırsan, pişmanlığını belli ederdin."

"Altan alacağım bir durum yok," dedi açık açık. "Sana göre utanılacak bir durum belki ama bu hatayı yapan benim ve bedelini de ödüyorum."

"Sen neyin bedelini ödedin ki?" diye sordum gözlerimi kısıp ona biraz daha yaklaşıırken. "Neyin bedelini ödedin sen? Özür mü diledin yoksa kırdığın yerleri tamir etmeye mi çalıştın? Azıcık anne olsaydın da perişan bir hâlde oğlunun ayaklarına kapanıp af dilesaydın, belki o zaman ben bile inanırdım gerçekten kalbindeki derinliğe ya da adına ne denirse işte."

"Sen fazla cesaretlenmişsin," dedi, sanki bilerek yapıyordu ve canımı acıtmaya çalışıyordu. "Ömer, daha çocuk ve velayeti bende. Yeter burada kaldığı! Onu alıp götüreceğim artık."

"Hiçbir yere götüremezsin," diye burnumdan soludum fakat kontrollüydüm. "Bence sen buradan git! Babamlar arka bahçede ve seni görmesinler. İnan bana, çok kötü şeyler olur."

"Ha?" dedi annem keyifsizce güldüğünde. "Baban ve cici annen sizi burada el bebek, gül bebek besliyorlar tabii."

"Evet, öyle yapıyorlar, bir itirazın mı var?"

"Var," dedi keskin diliyle. "Her ne kadar duygusallıktan girseniz de Ömer'in kanında benim kanım var benim! Babanın da o aptal kadının da zerre kadar hakkı yok benim evladımın üzerinde. Yaptıysam bir hata, bu bana ait, meydana boş bırakmayacağım. Ömer, benim yanımda büyüyecek."

"Ömer'den bir Serhan var etmene izin vermeyeceğim," dedim tok bir sesle. "Onu da kendi oğluna çevirmene asla müsaade etmeyeceğim."

"İkisi de benim oğlum, buna sen mi karar vereceksin?"

"Bir şeyi merak ediyorum ya," dedim bir anda dilimin ucuna gelen ve asla şu vakte kadar zihnimin kıyısına dahi dokunmayan o soruyu annemin tam gözlerinin içine bir ok gibi sapladım. "Benden nefret ediyorsun, beni zerre kadar sevmiyorsun ya... Yoksa benim babam da başka biri mi?"

Annem işittiği soruyla elektrik çarpmışa döndüğünde dişlerini sıkarak elini havalandırdı, "Benimle nasıl böyle konuşmaya cüret edersin sen?" deyip yanıma okkalı bir tokat geçirdi.

Nefret annem oldu, acı diye de beni doğurdu.

Tokadın şiddetiyle sağa doğru savrulan suratuma elim hızla kapandığında üzerime kükreyen nefesi saçlarımı kavurmaya başladı. Nefesimi tuttum sırf onunkinin altında kalmasın diye. *Canım acıdı desem yalan konuşur, umursamıyorum desem yalan olurum.* Gözlerimi sımsıkı kapattığımda tek bir gözyaşı dökmek için dişlerimi sıktım fakat bizi gören başka biri daha vardı. Serap ablanın sesini işitip kendisini gördüğümde dehşete düşmüş bir hâlde yanıma koşarak hızla bana sarılarak, "Leyla," diye okşadı saçlarımı. "Leyla, iyi misin güzelim?"

Annemin karşısında onun verdiği zararı, annem olmayan bir kadının o zararı onarmaya çalıştığı yerdeydik.

Kafamı aşağı yukarı sallarken Serap abla beni çabucak arkasına sakladı ve anneme döndü. "Hemen gidin buradan!"

Annem, Serap ablaya tüm kiniyle bakarken sert dilini sakınmadan, "Sana mı soracağım gidip gitmeyeceğimi?" diye dikildi karşısında. Gözlerim annemi görmek istemiyor ama en iyi de annemi biliyordu.

Serap abla kendini korurken, "Burası bizim evimiz," dedi. "Buradaki tek yabancı sizsiniz."

"Asıl yabancı olan sensin," dedi annem tavrını giderek daha fazla çirkinleştirirken. "Burada iki tane evladım var, ben doğurdum onları ben!"

"Ne evladından bahsediyorsunuz siz?" diye sordu Serap abla şaşkınlıkla ama hesap sorarcasına. "İnsan, evladına nasıl tokat atabilir? Nasıl sesini yükseltip ona zarar verebilir? Annelik böyle bir şey mi? Annelik sadece doğurmak mı?"

"Bana boş konuşma, kadın," dedi annem duydukları ağır geldiğinde çünkü hepsinin fazlaca farkındaydı. "Anneliğimi sorgulayacak biri değilsin. Evlatlarının gözüünü de böyle mi boyuyorsun sen? Ayrıca evlatlarıma nasıl davranıp davranmayacağımı senin gibi ucuz bir insandan mı öğreneceğim?"

"Yeter!" dedim nihayet konuşmak için öne geçtiğimde. "Kendinde değilsin bence. Utanıyorum artık senden! Sen nasıl utanmıyorsun hiç kendinden? Buraya Ömer'i özlediğin için değil, sadece bizi kontrol etmek ve gövde gösterisi yapmak için gelmişsin ama gelme bir daha! Senin kızın olmak zaten çok zor. *Senin kızın olmak, bu hayatta olmak isteyeceğim son şey* ama maalesef öyleyim. Maalesef..." Derin bir nefes alıp verdiğimde yanağımdaki acıyı bile umursamadım. "Ömer, bir gün seninle konuşacak ve sana tekrar sarılacak çünkü seni seviyor, sevmeli de... Her çocuk annesini sevmeli ama sana iyi bir haberim var, anne; *ben artık çocuk değilim.*"

Annem sözlerim karşısında sadece susmakla yetinmişti.

Devam ettim. "Zaten hayatımızı berbat ettin ama artık müsaade edin de rahat bir nefes alıp yaşayalım. Ömer'i çok düşünüyorsan eğer önce kendini bir topla ve onun karşısında samimi hislerle dur. O bazı şeyleri benden daha çabuk görüyor ve anlıyor. Şu an seni görse onu sevdiğini anlamaz çünkü buraya içinde saf bir sevgiyle gelmedin. O yüzden git!"

Annem, "İçimi bilemezsin," dediğinde kafamı ağır ağır sallayarak, "Sen bizim içimizi bildiğin için parçalamaya devam ediyorsun," dedim. "Ama yapma. Git buradan! Söz, sana Ömer'i getireceğim ama onu bizden alamayacaksın çünkü o seninle kalmak istemiyor."

"Onun aklını dolduruyorsun değil mi utanmadan?"

"Hayır."

"Bunu yaptığını biliyorum," dediğinde Serap ablaya kayan bakışlarındaki kibir tepemde belirmişti. "Sen de aklın sıra benim oğlumu dolduruyorsun, öyle değil mi?"

"Bunu inkâr etmeyeceğim," dedi Serap abla sakince. "Ömer'in aklını dolduruyorum ama güzel şeylerle. Ona bir çocuk olduğunu hatırlatıyorum, ona sevginin ne demek olduğunu hissettirmeye çalışıyorum kalbimden geldiğince ve o gülümsedikçe ben mutlu oluyorum. *Ömer'in ne kadar güzel gülümsediğinden haberiniz var mı?*"

"Tabii ki var, oğlumu senden daha çok tanıyorum."

Serap abla ne kadar konuşursa konuşsun bir işe yaramayacağını anlamıştı, bunu ben de biliyordum. Son kez anneme bakarak, "Babam gelmeden git," dedim. "Her şey kötülemeden git buradan. Yoksa bırak Ömer'i görmeyi, onun adını bile ağzına alamazsın."

"Leyla," dedi annem yüzünü yüzüme sabitleyerek. "Sözlerimi sakın hafife almayın! Şimdi gidiyorum ama Ömer gelmezse bu evi başınıza yıkarım! Hepiniz ayağınızı denk alın. Oğlumu size yedirmem!"

"Peki."

Annemi arkasını dönerek uzaklaşıp gittiğinde omuzlarımı düzleştirerek Serap ablaya baktım. "Özür dilerim," dedim sessizce. "Sana söyledikleri adına çok üzgünüm, Serap abla. Böyle olsun istemezdim."

"Sen neden özür diliyorsun?" diye sordu sakince. "Bu senin suçun değil. Evlatlar, anneleri ya da babaları yüzünden mahcup olmamalı. Bu, annenin kabahati, senin değil ve ben hiç umursamıyorum o kadını. Benim için söyledikleri zerre kadar umurumda değil."

"Olsun, yine de hak etmedin."

"Beni düşünme," diye saçlarıma uzandı elleri ve yüzünü etkşiterek yanağıma baktı. "Kızarmış epey, bir buz koyalım hadi."

"Babama bu durumdan bahsetmezsın, değil mi?"

"Hayır, bahsetmem," diye gülümsedi güven verici bir tavırla. "Canın çok acıyor mu peki?"

"Hayır," dedim tebessüm etmeye çalışarak. "Geçer zaten birazdan. İyiyim ben."

"Güzel kızım benim," diye baktı yüzüme içime işleyen ses tonuyla ve içimi eriten bakışlarıyla. Kapıda daha fazla durmadan içeri geçtik. Ömer filmi izlemeye devam ederken ben bir buz kütleşi alarak yukarı çıktım ve yanağıma bastırdım. Odada kimse yoktu ve yalnızlığı seviyordum. Yatağımın üzerine kurularak sırtımı duvara verdiğim gibi buzda yanağımda tutmaya devam ediyordum.

Derin bir nefes alıp verdiğimde buzda yanağımdan üzerinden çekip kenara koydum ve öylece sırtüstü uzanarak gözlerimi tavana diktim. Kendimi nasıl hissettiğimi tarif edecek hiçbir tanım yoktu çünkü o kadar boş ama bir o kadar doluydum ki ağlamak istesem duramaz, böyle durdukça da ağlama hissini bastıramazdım. Son günlerde işler benim açımdan pek de iyi gidiyor sayılmazdı.

"Ah, Seyit Ali," diye mırıldandım ellerimi karnıma koyarken. "Sana en ihtiyacım olduğum zamanda kalbimi niye kırdın ki?"

Bu sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Teoman'dı fakat görüntülü konuşmak istiyordu.

Ufak bir düşüş yaşadığımda sakince iç çekerek telefonu açmadan saçlarımı düzelttim ve aramasını kabul ettim. Dışarıdaydı ve beni görünce direkt gülümsedi. "Al işte, ben biliyordum böyle olduğunu," dedi.

"Ne?"

"Bilerek görüntülü aradım ve sen de Allah'tan ters tepmedin ama keşke tepseydin de normal olduğunu bilseydim."

"Teoman, ne diyorsun?"

"Seyit ile aranız mı bozuk?"

"Biraz," diye kestirip attım. "O mu söyledi?"

"Hayır, ben anladım," dedi arkasını sandalyeye yasladığında. Ağaçların dallarını görüyordum. "On dakika önce aradım, bir bok anlamadım konuştuğundan. Agresif desen değil, sakın desen değil. Haplanmış gibiydi, mal herif."

"İyi."

"İyi mi?" diye büyüttü gözlerini. "Leyla, aranız kötüyse düzeltin."

"Bunu bana mı söylüyorsun, Teoman?" dedim ekranı biraz daha yaklaştırdım. "Ne biliyorsun ya da bilmiyorsun, inan bilmiyorum ama yapabileceğim bir şey yok. Birkaç gün önce..."

Sözlerimi sakın ve ağır bir şekilde keserek, "Berrin'in yediği boktan habirim var," dediğinde konuşmadım. Ekledi. "O kadar üzgünüm ve sinirliyim ki bunları duyduğumda yerimde duramadım. Bu çok ağır bir şey... Sen daha iyi misin peki?"

Kafamı aşağı yukarı salladım.

"Bilmiyorum, Berrin böyle biri değildi," derken sıkıntıyla iç çekip elini saçlarına götürerek karıştırdı. "Evet, sen hayatımıza girdiğinden beri çok değişti ve saçma hareketler yapmaya başladı ama ne olursa olsun bunun affı yok. Bu çok fazla, Leyla. İnan çok üzgünüm."

"Önemi yok," dedim omzumu silkerken. "Bunu arkamda bırakmaya çalışıyorum sadece. Sizin öğrenmemeniz için çok uğraştım ama *geçmişin, geleceğin önüne düşmek gibi kötü bir huyu vardır*, bilirsin."

"Bu saklaman değil, saklamaman gereken bir konuydu," dedi sesini daha net alabildiğimde. "*Sesin olurduk*, onu daha erken cezalandırdık ama şu Ozan denilen gavat, beklenmeyen bir davranış sergilemiş, şaşırtıcı?"

"Keşke Seyit Ali de böyle düşünse," dedim. "Keşke beni kırmak yerine ona anlatmaya çalıştığım şeyi anlasa ve duysa."

"Leyla," diyerek yaklaştı ekrana Teoman daha net olabilmek ve yüzüme yakından bakabilmek için. "Seni kimse anlayamaz, biliyorum ama yanında olduğumuzu biliyorsun fakat Seyit çok başka... Neler hissettiğini biliyorum, içinde nelerin yanıp bittiğini de biliyorum. Onu çok iyi tanıyan biri olarak konuşuyorum; kalbini kırdıysa bunu bilerek ya da isteyerek yapmadı. Sana yaklaşımını, sana olan davranışlarını ben bile hissediyorum lan! O salağın gözleri sana bakarken bir parlıyor ya hani, yemin ederim kendi kardeşim olsa bu kadar sevinirim. Mutlu olmayı özlediğinden ve sonunda onu yakalandığından bu sevincim de."

"Onun bana karşı hislerinde ne bir samimiyetsizlik ne de benim hissedemediğim bir şey gördüm fakat o sözleri yakıştıramadım. Evet, sinirliydi ve bunu görüyordum. Zaten sinirli biri ama..."

"Ondan daha sinirli biri varsa o da benim," dedi Teoman gülererek. "Bak, ben böyle grubun *kolpa*, matrak, ortam yapanı olsam da içlerinde tersi en pis adamımdır. Bunu birkaç kez gördün ve emin ol, benim kız arkadaşım bunları yaşamış olsa ortalığın ağzına sıçarım! Kırılmadık, yıkılmadık yer bırakmam."

Sana, Seyit'i savunmuyorum fakat bunları yapmadıysa sırf seni daha fazla üzmemek içindir... Tabii seni istemediğin yerden üzdlü ama o da bızlmklnın tecrübesizliğinden işte."

"Biliyorum, geçmeyecek bir kırgınlık da değil ama şunu da itiraf etmem gerekecek: onun sözlerine karşılık verdiğim tepki çok hafifti ve ona kızgın değil kırgınım... Sanki bana ne söylerse söylesin daha çok canımı acıtamazmış gibi geliyor. Sanki ne yaparsa yapsın onu bırakamazmışım gibi."

"Buna sizin dilinizde *aşk* deniyor sanırım," diye gülümsekti.

"Senin dilinde ne deniyor?"

"Bir dakika," dedi sağına soluna bakınıp bir şeyler arıyormuş gibi. "Şurada bacıları tavlama günlüğüm olacaktı."

Sessizce güldüğümde o da gülmeye başladı ve omzunu silkti. "Benim dilimde buna bir şey denmiyor çünkü ben daha önce böyle şeyler hissetmedim ama hissetseydim çok başka olurdum. İnsan, insanı değiştirebilir, Leyla. Sen benim kardeşimi başka biri yaptın."

"Önceden nasıldı ki?"

"Yaşayan bir ölü."

"Teoman, bana Ander ile aralarında geçen sorunu anlatır mısın?" diye sordum. "Bana anlatmıyor da."

"Sana anlatmıyorsa vardır bir bildiği ve benim üzerime vazife değil bu," diye ciddiyete bindirdi olayı. "Fakat seni Ander konusunda uyarıyorum. Gerçi Seyit biraderim, bunu bin beş yüz kere yapmıştır ama bir de benden duy; o herif güvenilirmez, aşağılık pisliğin teki! Kurnaz ve ikiyüzlü. Bunu bil, Leyla ve onu gördüğün zaman gözlerini değdirme çünkü insanları manipüle etmeyi çok iyi biliyor."

"Anlamıyorum."

"Anlayacak bir şey yok aslında," dedi soğuk bir sesle. "Seyit, bu konuda sana ne diyorsa onu dinle çünkü o bir şey diyorsa doğrudur."

"Aralarından su sızmazken nasıl bu hâle geldiler merak ediyorum," dedim dudaklarımı bükerek. "Acaba Damla, Seyit Ali'yi Ander ile mi aldatmış? Yani aklıma sadece bu geliyor."

"Hayır," dedi Teoman uzatmadan net bir şekilde. "Ama aldatılan biri, daha doğrusu önce aldatılıp sonra terk edilen biri var."

"Kim?"

"Cihangir."

"Cihangir mi? Terk edildiğini biliyordum ama..."

"Hem de kiminle biliyor musun?" Sustu ve buz gibi güldü. "Ander ile."

"Ne?" diye şaşkınlıkla kalakaldım. "Cihangir'in kız arkadaşı ile Ander mi?"

"Evet," dedi Teoman telefonu tek eliyle tutup diğeri eliyle dudaklarının arasına bir sigara götürdüğünde.

Herhangi bir şey söylemediğimde az önceki itirafın ağırlığını henüz üzerimden atabilmiş sayılmazdım. Demek Cihangir'in Ander'e karşı olan kını buradan kaynaklanıyordu. Teoman sigarasını ateşe verdiğinde bir nefes çekip sigarayı parmaklarının arasına hapsetti ve konuşmasını sürdürdü. "Simge'ydi kızın adı ama kaşar Simge diyorum ben, sırf Cihangir'e olan saygımdan adını almıyorum ağzıma fakat kız çok ayıp etti. Yazık etti benim kardeşime."

"Nasıl biriydi, yani ne zaman ve nasıl oldu tüm bunlar?"

"Biz sonradan geldik Seyit'in yanına, tabii o zamanlar Ander yavşağıyla Seyit epeydir dostmuş. Simge de Cihangir'in de üç dört aydır çıktığı kızdı... Ama sevdi, çok güzel sevdi, Leyla. Dört aya onlarca yıl sığdıracak kadar sevdi o kaşar Simge'yi... Sonra bir şeyler oldu işte, kız bundan soğumaya başladı derken bir baktık Ander ile yatmış. Görmedik tabii biz, Simge itiraf etti. Ander de inkâr etmedi."

Hayretle ağzım açılırken, "Böyle bir şey nasıl itiraf edilir ki?" diye sordum.

"Cihangir, fark etmeye başlamıştı zaten ve korktuğu başına geldi... İşin garip olan yanı ne biliyor musun? Ander, Simge'yi Cihangir'in sevdiği kız olarak bilmiyormuş. Sözde Simge'yi tanıımıyormuş falan filan..."

"Çok garip," dedim ne söylemem gerektiğini bilemezken. "Evet, Ander'in gerçekten iyi biri ya da güvenilir olmadığını biliyordum ama bu kabul edilir bir durum değil ya, olamaz! Her şeyi geçtim... Seyit Ali, sırf bu yüzden bile Ander'le olan tüm bağı koparmakta haklı."

"Ander, çok büyük yanlışlar yaptı, benim kardeşimi en akıllamaz yerden vurdu ki Cihangir'in yaşadığı şey çok tazeydi daha... Ve o salak Cihangir, hâlâ düşünür yeri geldiğinde... Merak eder ne bok yediğini." Hissizce güldü.

Buna gülememek kadar korkunç bir şeydi yaşananlar. Teoman sigarasını tekrar dudakları arasına koyup bir soluk daha çektiğinde dumanı dudaklarından verip gözlerini kısarak konuşmasını sürdürdü. "Yani anlayacağın aşk dediğin tam bir bok çukuru, Cihangir için öyle en azından. Gönlüne ekmek bantığım sarı kekim, gönlü başkalarında olan kızın tekine vuruldu."

"Unutması zor mu?"

"İmkânsız değil ve bir daha asla ama asla o kızla olmaz. Kalbine söz geçiremiyor diye midelerini de aldırmadı. Aslında yediremediği şey hem kazık yemek hem de terk edilmek... Bu aynı şey gibi; dur vurayım, ölmezse bir de ayaklarına sıkayım, en azından sakat kalır."

"Notta anışların çok iyi."

Tekrar sağına soluna bakındı. "Dur, şuradan da reisleri etkileme günlüğümü bulayım."

"Of Too," diye devirdim gözlerimi gülümserken. "Farkında musun, sen de çok garipsin. Ne bileyim..."

"Nen çok sevdiğim sandı?" dedi kalbine emesine doğru varırken. "Her-kes görüp işitti bu kadarı. Bak, ben hiç beş biri olarak görüncehalim ama sadece duygularım varmış. Geri benim grupta herkes kalbi adama! Sadece kalp vemeni bize çok severiz, o da kalbinizin güzelliğinden be!"

"Nen Ali'nin ve siz arkadaşların." diye konuşmam için bir şekilde.

"Nen Ali'nin tabii be" dedi güldüğünde. "Ha şöyle ya! Kızam, sen çok gibi görüyorsun, rızık valla. Pisman olduğunu aramızdaki kilometrelere rağmen an-lıyorsun. Peş, sen ona vers bir şey söylemiş mi?"

"Sadece görmek istediğim sen insan olduğunu belirttim."

"Nen de iyi bir emeciyisin ama."

"İyi de onun söylediği şeye karşılık bu ne ki?" dedim inat ederek. "Hem duyuyorsun, kasara bulma da! O an orada olmak istemedim ve en iyisini ya-rip birliğini daha fazla kırmadan indim arabadan. Ben kırıldım. Teoman, Onu'nı korumakta suçlu beni. Beni bu şekilde nasıl suçlar? Anlıyorum, bir anlık sinirine denk geldi ama Onu'dan ne kadar nefret ettiğimi bilir. Üste-lik susturmadaki tek sebep. Serir Ali'nin körü bir şey yapmasından korktuğum içindi."

"Şunu iyi bitt onun için çok başka bir yere sahipsin ve senin için her şeyi yapmaya istem. Bu sabak var ya, herbiyen sabak ama kalbindaki kötülükten değil, hayatındaki için istediğinden. Sana söylemeyeceğini biliyorum çünkü yapamaz ama yine kalma korkusu var. Leyla, Çünkü hayatının en zorlu dönemlerinde nereden geldiği belli olmayan bir fırtına, önce babasını sonra da annesini alıp götürdü. Bu çok başka bir şey... Hiçbir acıyla kıyasla-namaz. Şimdi de bir biz, bir kardeşi ve babaannesi kalan kaldı ama en çok sen, Leyla. Bir kere düşerse bir daha kalkamaz yağa."

"Onu bırakıp gödeceğimi mi düşünüyor?"

"Hayır ama bir ayıllık yaşarsa her mevsim yaprak dökceğini biliyorum."

"Onu neden bırakıyorsun ki?" diye güldüm kendi kendime. "Tamam, biz şu an konuşmuyoruz ama bu uzun sürmeyecek, tabii beni arayıp özür dilerse... Ben zaten çok fazla dırtıp onu kapıda köpek edecek değilim, istediğim tek şey pişmanlığını görmek çünkü şunu da anlıyorum ki ben de ona çok haksızlık yaptım. Bu konuyu kenara koyduğumuz zaman geriye baktığımızda ona hak etmediği şeyler söyledim."

"Sen var ya, deli gibi aşkınsın ona," dedi Teoman bir anda. "Bak, az daha böyle konuşursan ağlayacağım."

"Of, hemen dalgı geçme be!" diye tersledim onu. "Tanıştığımızdan beri ilk kez doğru dürüst konuşuyoruz işte. Limon sıkma araya."

"Tamam. Ağlama, ağlama," dedi sigarasını içmeye devam ederken. Göz-lerimi devirdim ve konuşmaktan vazgeçtim. "Of, işte böyle, Teoman! Gelsin, özür dilesin."

"Çocuğa görmek isteyeceğim son kişinin demişsin, nasıl cesaret edip de çıksın karşına? Ne malum bazukayla onu hedef almayacağını?"

"Abart, abart," diye güldüm ağzım dolu dolu.

"Leyla," dedi Teoman başparmağının tırnağıyla şakağını kaşırken. "Valla seviyorsan git konuş, kanki."

"Yok, bir de gidip ben özür dileyim? Aaa, olur mu hiç? Ozan'ı da yanımda götüreyim, durumu ispat ettireyim, belki ferahlar falan... Yeterli olur mu?"

Teoman durdu ve gülmeye başladı. Ona mal mal baktığımda gülmeye devam ederken, "O değil de siz iki manyak trafonun bu seviyeye gelmesi bile büyük başarı," dedi. "Sigaram bitsin, unutturma alkışlayacağım."

"Zıkkım iç Teo zıkkım, tamam mı?"

Gülerek göz kırptı.

Boş vermişlikle iç geçirdiğimde az sonra Teoman'ın yanına koşarak iki tane kız geldi. Bunlar Nil ve Nehir olmalıydı. Biri sağına biri soluna oturup ekrana baktığında nereden geldiklerine şaşırdım. Teoman hızla sigarasını söndürüp, "Uzaklaşın! Bak, leş gibi sigara kokacaksınız," diye uyardı. "Sonra saç baş yolumsunuz."

Kızlar merakla bana bakarken onlara bakakaldığımla kaldım. Birbirlerine benziyorlardı. Bembeyaz tenlerini süsleyen yeşil gözleri ve koyu kahve uzun saçlarıyla öyle güzellerdi ki...

"Abi," dedi kızlardan biri. "Bu abla da mı bacın?"

"Ne?" dedim.

Diğer kız, "Merhaba," diye el salladı bana. "Kusura bakma, tanışamadık. Ben Nil."

"Merhaba, Nil. Leyla ben de," dedim sakince.

Teoman gözlerini devirerek, "Ne bacısı ya?" diye homurdandı. "Leyla, sizin sandığınız bacılardan değil. Seyit biraderimin yâri o. Benim de kız kardeşim."

"Ya," dedi Nehir hayal kırıklığına uğramış gibi. "Seyit Ali'yle ben evlenecektim."

Gülmeye başladığımda Teoman bana bakıp, "Kardeşimin kalbini kırdın, Leyla," diye güldü o da. Nil, Nehir'e bakarken, "Ben de Timur'la evlenecektim ama onun da sevdiği var işte," dedi.

Teoman, kardeşlerine ciddiyetle bakarken, "Yalnız benim yanımda, benim arkadaşlarımla kurduğunuz hayalleri anlatıyorsunuz, farkında mısınız?" diye sordu. "Alo, bu ne rahatlık!"

Nehir omzunu silkerek saçlarını savurdu. "Of abi, bir susar mısın ya? Sen bacılarını numaralandırırken iyi ama." Nehir bana bakıp, "Rehberine öyle kaydetmiş, biliyor musun?" dedi. "Bir numaralı bacım, iki numaralı bacım..."

"Şaşırdım diyemem ki," dedim gülümsediğinde.

“Kızım, rahat bırakın beni,” dedi Teoman sıkılarak. O sırada Nil, abisine yaslandı ve onun saçlarıyla oynamaya başlayarak yüzünü sevdi. “Tamam, abiciğim. Sen sinirlenme.”

Nehir biraz daha olgun ve soğuk duruyordu. Nil ise daha sempattikti. Birkaç dakika içinde çıkardığım sonuçlar bundan ibaretti. Nil ve Nehir çok uzun süre kalmadan yanımızdan ayrıldıklarında Teoman bıkkınlıkla soluklanarak, “Kız abisi olmak çok zor,” dedi.

“Hiç de zor değil,” dedim sakince. “Artık kardeşlerin nasıl alışmışsa onlar bile biliyor bacıların olduğunu.”

“Yok ya, ondan değil. Nehir telefonumu açık yakalayınca rehber girmiş. Sonra ben buna kızdım işte... O da beni sinir etmek için günlerdir bacıların da bacıların diyor... Anladık, anasını satayım! Tamam bacılarım tamam.”

“Özledin mi bacılarını, Teoman?”

“Leyla, benim âşık olabilme sorunum var,” dedi düz bir sesle. “Benim kalp cidden yalama oldu. Hissedemiyorum ya, birine karşı derin bir şeyler hissedemiyorum, olmuyor. Rabb'im, sen bu kulunun karşısına iyi bir insanı çıkar.”

• “Bunun olması için önce kendinden mi başlasan acaba?”

“Haklısın,” dedi. “Ben olsam ben de çıkmam benim gibi biriyle. Rekorum iki hafta lan iki hafta! Kör olup şaşı biriyle çıksam daha uzun sürer yemin ederim.”

“Güldürme be!”

“Ağlanacak hâlime mi?”

“Teoman, cidden garipsin,” dediğimde hiçbir şey konuşmamış gibi omzunu silkerek salladı. “Boş ver beni ya. Öyle dertlerim yok, acelem de yok. Âşık olacak kadar kafayı yemedim daha. Bence artık siz de uzatmadan öpüşüp barışın yoksa Seyit, kötü yola düşecek. Onu pezevenklerin elinden toplarsınız sonra.”

“Tamam, özür dilesin, yumuşarım belki.”

“Hay Allah'ım, ben de kime ne anlatıyorsam,” dedi Teoman. “Ne yaparsanız yapın! Zaten barışacaksınız, ben de neyin tatavasını yapıyorsam... Bak, üç günden fazla küslük olmaz ama.”

“Dedi, Teoman Hatipoğlu.”

“Teoman ama gönül işlerinde kendinden başka herkese faydası olan.”

Üç gün sonra...

Akşam yemeğinden sonra babamla birlikte salonda bir şeyler izledik ama ben ruhsal olarak yanlarında değildim. Sadece baktıkları şeyi izliyordum çünkü gerçekten içimde hissettiğim şey derin bir yer kaplamaya başlamıştı. Seyit Ali beni hâlâ aramamıştı. Beni hiç mi özlememişti? Söyledikleri yüzünden hiç mi pişmanlık duymamıştı ya da her şeyi boş verelim; ya insan hâl hatır sorar bari...

Kalbimdeki sessiz gürültüyü duymazlıktan gelirken babam, "Birkaç güne işlerimi hallediyorum," dedi Serap ablaya bakarak. "Yola çıkmadan önce villayı da kiralayacağım zaten."

Burçin başını telefonundan kaldırıp, "Tatile mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Gidiyoruz," dedi Serap abla gülümsediğinde. "Sen de dâhil hepimiz."

Burçin omzunu silktri. "Of, ben gelmesem olmaz mı? Zaten tercihlerim açıklanacak. Tatilim herbat olsun istemiyorum. Burada, boş evde takılırım."

"Olmaz," diye itiraz etti Serap abla. "Geçen sene de gelmedin ama bu sene geleceksin. Sonuçların açıklanmadan dönmüş oluruz, hem zaten istediğin yer gelecek. niye kasıyorsun bu kadar kendini?"

"Anne, anlasana ya beni!"

"Hayır, anlamıyorum," dedi Serap abla. "Bu sene sen de bizimle geleceksin."

Burçin sıkıntıyla kafasını arkaya yatırdığında içinde adımın geçtiği konuya dair hiçbir yorum yapmadım, eğer net bir şeyler olsaydı ben de gitmeyeceğimi belirtirdim. Ama Seyit Ali ile bırak bir tatil planı yapmayı, beş gündür konuşmuyorduk bile.

Beş gün oldu beş!

Ulan, insan bari öldün mü diye sor!

Kendimi hiç ait hissedemediğim bir dünyanın içinden kurtarıp odama çıktım. Saat epey de geçiyordu. Ümitsiz bir şekilde telefonuma bakmak için yatağıma doğru ilerlediğimde Seyit Ali'nin aradığını gördüm. Kalp atışlarım bir anda freni patlamış kamyon gibi yolundan çıktığında yaklaşık yirmi dakika önce aradığını fark ettim. Dudaklarımı kemirmeye başlayarak hiç de uzatmadan aramasına geri dönüş sağladım. Ben de onu aradım.

Telefonu kapalıydı.

Kaşlarımı çatıp telefonu kulağımdan çektiğimde ekrana öylece baktım. Telefonu yatağın üzerine bırakarak derin bir nefes alıp verdiğimde pencerenin önüne geçip gökyüzüne baktım. Hava bayağı karanlıktı ve neredeyse hiç yıldız yoktu. İçimde büyük bir özlem duygusunun kabardığını telefonumun ekranında adını görünce bir sefer daha anlamıştım. Dudaklarım kıvrılırken gülümsemem genişledi. Kızgın olsaydım böyle olmazdı fakat kırgındım ama kalbime söz geçiremiyordum ki... *Seviyordum.*

Kollarım bağlı bir hâlde gökyüzüne bakmaya devam ederken telefonum bir kez daha çaldı. Hızla arkamı dönerek yatağımın üzerine eğildim.

Arayan Cihangir'di.

Bekletmeden telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Efendim, Cihangir?" diye konuştum.

"Leyla, neredesin?" Sesi sıkıntılı geliyordu.

İrkilerek, "Evdeyim," dedim. "Ne oldu?"

“Leyla, seninki zil zurna sarhoş.”

“Ne?”

“Ben şimdi aldım onu, eve götürüyorum ama yanında duracak kimse yok. Benim de yapmam gereken bir sürü iş var ve Timur’un da telefonu kapalı. Lütfen gelmeye çalış... Bu herif, ayakta duramıyor.”

“B-Bir dakika ya,” dedim elim ayağıma dolandığında. “Ne demek içmiş? Nasıl yani... Cihangir, siz neredesiniz şu an?”

“Arabaya attım onu şimdi un çuvalı gibi,” diye homurdandı ama acele ediyordu. “Salak salak konuşuyor işte. Gelebilir misin? İnan zor durumda bırakmak istemezdim seni, sadece...”

“Tamam, ben geleceğim,” dedim çabucak. “Çıkarım birazdan.”

“Teşekkür ederim,” dedi Cihangir. “Bekleyeceğim seni.”

“Tamam, Cihangir. Görüşürüz.”

Telefonu kapatır kapatmaz, “Geri zekâlı,” diye tısladım. “Ayyaş oldu başıma!”

Telefonu kenara koyarak hızla üzerime bir şeyler geçirerek çantamı kontrol ettim. Telefonumu da aldığım gibi Burçin’in odasına gittim. Burçin yatağında uzanmış kulaklığıyla müzik dinlerken beni görünce kaşlarını çatarak doğruldu. “Ne oldu?”

“Beni bu gece idare et.”

“O niye?” Düzeltti. “Daha doğrusu yine ne oldu lan?”

“İdare et işte,” dedim ısrarla. “Başım belaya falan girmeyecek, gitmem gerek.”

“Hay Allah’ım!”

“Babamlar uyudu mu?”

“Bilmiyorum.”

“Tamam, ben bir şekilde görünmeden çıkarım da sen...”

“Üf, git nereye gidersen!” dedi Burçin gözlerini devirerek. “Zaten son zamanlarda tek işim, seni idare etmek.”

“Abartma ya!”

“He he.”

“Neyse,” dedim geri geri gidip gülümsediğimde. “Sağ ol. Hadi gittim ben.”

“Dikkatli ol.”

“Olurum,” diyerek odasından çıktım ve parmak uçlarıma basarak aşağı kata indim. Babamlar oturma odasındaydı ve sadece televizyonun ışığı odayı parlatıyordu. Kapıyı açsam ya da kapatsam sesi kesin duyarlardı. Derin bir nefes alıp doğruca ayakkabılarımı aldım ve seke seke mutfığa girip balkon kapısından çıktığım gibi çimlere atladım. Dengemi korumak için ellerimi yere bastırduğumda, “Ulan, senin için örümcek de oldum,” diye konuştum kendi

kendime. Ayakkabılarımı nefessiz giydikten sonra da bahçeden çıkıp doğruca durağa doğru koştum.

Zamanla yarışıyordum çünkü Cihangir'in ses tonu böyle olmam gerektiğini belli etmişti.

Beş dakika olmadan durağa geldiğimde köşedeki boş taksilerden birine binip Seyit Ali'nin oturduğu sitenin adresini verdim.

Buraya gelmem on beş dakika bile sürmemişti, taksiden inip güvenlik sonrası siteye girdim. Fakat neredeyse benden bir dakika kadar önce gelmiş olan Cihangir ve Seyit Ali'yi görmem zor olmadı. Koşarak yanlarına gittiğimde Cihangir, Seyit Ali'nin kolunun altına girip belinden sarılmıştı. Nefes nefese, "Geldim," dedim.

Seyit Ali'nin yüzüne baktığımda yarı baygın hâline bayılacak gibi oldum. Çok berbat görünüyor ve kokuyordu fakat bu hâliyle bile ona şimdi sımsıkı sarılmak istemiştım. Gözleri beni ne kadar gördü bilemem ama dudakları kıvrıldığında sarhoş bir tebessümle doğru dürüst olmayan kelimeler düştü günahkâr dudaklarından. "Kız arkadaşım gelmiş... Artık beni görmek istiyor demek ki..."

"Ne diyor bu?" diye sordu Cihangir yüzünü buruşturup. "Neyse, bir yukarı çıkalım hadi. Acelem var benim de."

"Tamam, hadi," diyerek ne yapacağımı bilemediğim bir hâlde diğer kolunun altına da ben girdim fakat üzerinde çok keskin bir koku vardı. Her an üzerine kusabilirdim. O derece felaketti. Ağır adımlarla ilerlerken Seyit Ali yüzünü benim omzuma doğru düşürdü. Gözlerini kapattığını gördüm.

Cihangir, "Leyla, zorlanıyorsan ben hallederim," dedi.

"Hayır ama birazdan kusabilirim, çok kötü kokuyor."

"Farkındayım."

Seyit Ali uykulu bir şekilde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Homurdandım. "Uzaya çıkacağız."

Gülümsedi. "Seninle ölüme bile giderim."

"Önce bir yürümeyi öğren sen."

Bir şey demediğinde nihayet asansöre bindik. Epey üst katta oturduğundan çıkmamız biraz vaktimizi almıştı. Kapısının önüne geldiğimizde direkt elimi üzerindeki ceketinin ceplerine attım. Bunu hissetmemişti bile. Kapıyı açtığımda Cihangir'in telefonu çaldı. İş olduğu her hâlden belliydi. "Ben hallederim," dedim ona.

Cihangir telefonunu sustururken bu sefer tüm ağırlığı tek başıma göğüsledim ve Seyit Ali'nin kolunun altına girerek elinden tuttum. *Elime sımsıkı sarıldı sanki düşmekten korkar gibi.*

Ayakkabılarımı çıkardıktan sonra Cihangir onunkileri de çıkardı ve kulağıma yaklaşıp, "Sanırım bugün annesini ziyarete gitti," diye fısıldadı. "Ne

vapandı bilmiyorum ama lütfen bugün onu idare et, Leyla. Bir şey olursa beni muhakkak ara."

"Ararım," dedim gözlerimi kapatıp açtığımda. "Sağ ol, Cihangir."

"Sen de öyle."

Cihangir acele ederek arkasını dönlüp asansöre bindiğinde biz de zar zor içeri girdik. Koridorun ışıklarını yakarak ağır adımlarla yatak odasına doğru ilerlediğimizde, "Neva," diye mırıldandı ağzının içinden. "Buradasın, değil mi? Bu sensin..."

"Buradayım," dedim. "Ama sen burada değilsin."

"Buradayım," diye devam etti harfler ağzının içinde yuvarlanırken. "Valla buradayım."

"Of!" dedim göğsümlü şişirip serbest bıraktığımda. Birkaç adım daha ilerlediğimizde kendini daha fazla tutamadı ve beni yönlendirerek lavabonun kapısını açtığı gibi klozete koştu ve kusmaya başladı. Seyit Ali dakikalar süren bir kusmanın ardından sırtını tamamen bana dönerek klozetin kapağını kapattı ve düğmesine bastı, sonra da ellerini yıkamaya başladı lakin dengesini koruyamıyordu. Ona yardım ettim ve ellerini daha çabuk yıkadı.

Buradaki işimiz bittiğinde yatak odasının kapısını aralayıp ışıkları yakarak onu usulca yatağına yatırdım. Çantamı hızla boynumdan çıkarıp yere bıraktığımda üzerindeki ceketten kurtarmak için dizlerimi yatağına gömdüm ve ceketini çıkarmaya başladım. Bu hiç de kolay olacak gibi durmuyordu. "Az yardım etmene ya!" diye seslendim öfkeyle.

"Hemen... Ediyorum..." dedi ve yüzüstü uzandı.

Ellerimi kaldırıp indirdiğimde, "Sabır, sabır," diyerek ceketini çıkarmaya bu şekilde devam ettim. Seyit Ali bana *çok yardımcı* olduğunda ceketini yan tarafa atıp kollarından tuttuğum gibi sırtüstü yatırdım. Yüzü hemen dizlerimin önüne düştüğünde kendini toparladı ve karşısında tavanı buldu. Olduğum yerde ona bakmaya başladığımda gözleri gözlerime değdi. Nasıl baktığını bilmiyordum ama bana nasıl baktığını görüyordum. Gözlerinde öyle çok duygu vardı ki sevgi, özlem, kırgınlık, pişmanlık... *Her şeyi bu kadar çok hissetmek, kendi duygularımın da bu şekilde olduğundan mıydı?*

Konuşmak en iyi bildiğimiz şeyken şu an ikimiz de buna o kadar uzaktık ki birbirimize yazmayı öğretebilirdik.

Ona bakmanın zor olduğunun farkındalığıyla dizlerimi geriye doğru çekip yataktan inmek istediğimde bileğimden kavradı ve gitmemi engelledi. "Gitme... Lütfen gitme."

"Gitmiyorum," dedim ona bakmadan. "Kahve yapacağım sana, ayılman gerek ya da direkt uyu."

"Uyumak istemiyorum," diye mırıldandı. "Günlerdir uyuyamıyorum ve çok uykum var ama sen... Sen buradasın, gözlerimi kırpma bile istemiyorum."

İçine oturan sözleriyle yutkunulduğunda bileğimi bir istedi bırakmayan oluşuma kaymaz kalamadan yatağa, yatağa oturdum. Yüzümü yüzüne çevirdim. Ele gözlerindeki yorgunluğu hissedebiliyordum çok acı veriyordu ve ben buna daha ne kadar dayanabiliyordum bilmiyordum. Sakalları uzamıştı sakat tenini hala sezebiliyordum. Bileğimi sırtmış parmaklarını usulca avuç, içime doğru kaydırıldığında tenleriminizin bu nazik dansına kapılmaya başladım. "Çüzür diletim," dedi küçük sesle. "Ben seni... Ben seni kırmak istemedim... Hak, yemin edelim böyle demeyecektim."

"Seyit Ali..."

"Neva, bir daha arkam dönüp gitme," diye zorladı avuç, içime bıraktığı elyle. "Bana yumruk at, döv, başı ama arkam dönme."

"() an böyle olması gerekiyordu," dedim. "Her an kafan hiç güzel değil, bunları sonra konuşuruz."

"Kafam çok güzel," diye güldü. *Evet, tam bir sarhoş gibi gülüyordu.* "Kafam içine girersen kendine tanıyarsın."

"Kannayacağın bu sözlerle," dedim çünkü kafası ayık değildi.

"Neva," diye yaklaştı bana yatmış yerden doğrulup kafasını dizlerime koyarak kollarıyla belimi sardığında. Soluğumu kestiği şu saniyelerde buna mâni olmayı denemedim aksine izin verdim. Berbat kokmasına rağmen ona kendimden itemedim bile. Adımı sayıklamaya devam ettiğinde gözlerinin yarı açık yarı kapalı olduğunu gördüm. "Neva... Özür... Bin kere özür... Sabaha kadar özür, ölene kadar özür..."

"Seyit Ali," dedim sakince. "Sabah konuşalım, tamam mı? Ben burada olacağım."

Belindeki parmakları tişörtümün üzerinde hareketlendiğinde yüzünü bu sefer karnıma doğru yaklaştırarak kendini orada saklamak istedi. Ellerim iki yandaydı ve farkında değildim bir çaresizlik içinde olduğumun. "Seyit Ali, böyle olmaz," dedim. "Uyumalısın..."

"Neva, ben seni çok seviyorum."

Bir parkının en güzel yerinde ama gözyaşı dökme vaktindeydim. Ritim oldum ve ondan başka kimseyi duyamadım.

Bu beni güllümsetmemiş ama kalbime öyle çapiz şeyler bırakmıştı ki gözlerim dolmuştu. Kederli bir sesle mırıldanarak yüzüne baktım. "Bunu neden bu şekilde söyledin ki? Sabah hatırlamayacaksın."

"Ama sen unutmayacaksın."

Yutkunamadım.

Ellerim usulca saçlarına dokunduğunda gözlerini kapattı ve göz kapakları titredi. Kafasını dizlerimin üzerinden çekmeden yüzüme doğru baktığında elim artık saçlarında değil, yanağının kenarındaydı. Bacaklarını gövdesine

doğru çekmişti ve şu an o kadar savunmasız duruyordu ki dokunsam sanki ağılandı. Boğazımdaki yumruya inat, "Bu kadar çok içecek derdin neydi?" diye sordum.

"Neva... Sevdığım kız, çok güzelsin."

"Seyit Ali, leş gibi kokuyorsun."

"Biliyorum ama sen çok... Güzelsin işte." Bir eli belimden ayrıldığında yüzüme uzandı ve parmakları beceriksiz bir biçimde alt dudakımı okşadı. "Bir kere öpeyim mi?"

"Sarhoş olduğunun farkındasın şu an, değil mi?"

"Hı hı."

"Hiç de değilsin."

Parmakları dudaklarımın çevresinde gezinmeye devam ederken yutkundum ve elimi parmaklarına götürüp dudaklarımdan indirdim. Herhangi bir tepki göstermediğinde, "Beni affettin mi?" diye sordu sessizce.

"Sana kızgın değildim, kırgındım."

"En çok kalbin mi?"

"Evet, en çok kalbim."

"Yanlış yere bulaşmışım."

Gülümsedim. "Doğruyla aramız iyi olsa birbirimizle işimiz ne ki?"

Gülümsediğinde ellerim artık saçlarını sevmeye başlamıştı. Bir şeyler daha doğrusu çok şey söylemek istedi ama gözleri artık dayanamadı ve öylece kapandı..

Uyudu.

Bir müddet yalnızca onu izledim, sonra da dizlerimi kafasının altından çekip yatağından inerek yanından ayrıldım. Önce oturma odasına gittim. İçeride hiçbir şey yoktu. Sanki burada hiç vaktini harcamamış gibiydi. Mutfığa geçtiğimde direkt buzdolabını açtım ve neler yiyip içtiğine baktım. Dolabı boş değildi ama yemek yoktu. Kafamı iki yana sallayarak buzdolabını kapatıp bir bardak suyla onun yanına gittim. Kafası sola düşmüş bir hâlde uyuyordu ve ışıklar açıktı. Elimde bir bardak su ile pencerenin önündeki ikili koltuğa geçip oturdum ve düşünceli bir şekilde onu izlemeye başladım.

Bu hâlde olmasının tek sebebinin ben olmadığını biliyordum ve beni asıl kahreden de buydu. Başkaları da onu üzüyordu ya da o başkalarını üzüyor, dönüp dolaşıp yine kendine kıızıyordu.

Zaman acımasız davranıp geceye doğru yol aldığı anda elimi çenemin altından çekmeden uzun süre onu izlemiştim. Hiç uykum yoktu ve şu an onu izlemek bana uykudan daha güzel geliyordu. Hafifçe gerindiğimde bir yudum su içip bardağı yeniden komodinin üzerine bıraktım fakat bu biraz onu rahatsız etmişe benzeyecekti ki kıpırdanmaya başlayarak kolunu yan tarafına attı ama

boşluğa düştü. İrkilip yanındaki boşluğu gördüğünde, “Neva,” diye fısıldadı belli belirsiz bir sesle. “Gittin mi?”

“Hayır, buradayım,” diye eğildim yanına sakince. Sessiz olmaya çalışıyordum. Gözlerini daha iri açtığı anda bana dokunmak istedi. Gerçek olup olmadığını sorguluyordu. Elimini uzatıp elini tuttuğumda, “Buradayım,” diye tekrarladım. “Gitmedim.”

“Gitme,” dedi yüzünün bir yanı yatağa gömülü bir şekilde. “Sen hiç gitme.”

“Sabaha kadar böyle uyursan her yerin tutulur,” diye konuştum. “Hadi çıkar üzerini hatta bir duş al. İstersen sana kahve yaparım.”

Sersem gibi gülümsediğinde gözlerini kapattı. “Barıştık mı yani?”

Gözlerimi devirdim ve elimi elinden çekip ayaklandım. “Kahve yapıyorum, sen de üzerini çıkarmaya başla. Eğer ki geldiğimde seni uyurken bulursam o kahveyi üzerine dökerim.”

“Ben çıkaramam... Sen soy beni.”

“Avucunu yala avucunu!”

“Olur.”

Mutfağa doğru ilerlerken bir şeyler daha söylediğini işittim gibi geldi, sonrasında bir kahve yapıp tekrar yanına döndüm. Hâlâ uzanmış öylece yatıyordu. “Bir söz dinlesene ya!” diye seslendim kahveyle yatağın diğer tarafına geçip fincanı komodinin üzerine koyduğumda. “Kalk hadi.”

Bir şey söylemezken nihayet onu dik tutabilmenin gururuyla fincanı kavradım ve ağzına doğru uzattım. Kahveyi yudumlamadan önce, “İçine tuz da attın mı?” diye sordu.

“İç şunu, Seyit Ali!”

“Tamam,” diye kabullendi ve kahveyi yudumlamaya başladı.

Pek konuşmadan kısa aralıklarla kahveyi usul usul bitirdi. Fincanı tekrar komodinin üzerine koyduğunda ona destek sağlamaya devam ediyordum. Dağınık saçlarını düzeltme gereği duymazken suratını izlemeye başladım. “Üzerini değiştirelim mi?” diye sordum. “Ya da yok, ben suyu açayım, sen bir duş al.”

Kafasını ağır ağır salladığında sakince ellerimi bedeninden çektim ve ayaklanıp banyoya girdim. Duş kabinini açıp suyun ayarlarıyla oynamaya başladığımda ıslanan paçalarımı umursamadım bile. Kabinden çıkacağım sırada Seyit Ali içeri girdi fakat pek düzgün yürüdüğü söylenemezdi. Dikkatli bir şekilde yanına giderek koluna girdim. Üzerini çıkarmıştı fakat pantolonu hâlâ bacağındaydı. “Tamam, yürüyebiliyorum,” dediğinde duraksadı ve ellerini pantolonunun düğmesine götürdü. Ayak bileklerinde toplanan pantolonunu ayakları yardımıyla bedeninden uzaklaştırdığında yalnızca *baxer* ile kalakaldı.

Onu duş kabinine kadar götürdüğümde kolundan çıkmama izin vermedi ve bir şekilde beni de yanında götürdü. İtiraz etmedim. Onunla o kabine girdim. *Yanacağı mı bile bile.*

Kabine girdiğimizde kolundan çıktım ve eline fiskiye verdim. “Bak, bununla duş alacaksın. Kafandan yukarı tutarsan her yerin ıslanır zaten.” Sonra duvardaki sepetin içinde duran şampuanları işaret ettim. “Bunları da kafana dökceksin, iyice köpürt ki şu kötü kokun çıksın üzerinden. Tamam mı asla-mm?”

Seyit Ali gülümseyerek beni izlediğinde, “Çok özledim seni,” dedi. “Şu ti-pine bir baksana... İnsan seni nasıl kırabilir ki?”

“Seyit Ali, tamam mı dedim?”

“Anlamadım ben, bir daha anlat,” diye omzunu silkti. “Hatta uygulamalı olarak göster. Ben biraz malım, anlamıyorum.”

“Biraz mı?” diye sıırıttım. İç geçirdim. “Neyse.”

Fiskiye bana uzatıp, “Göster hadi nasıl olduğunu,” diye sorduğunda hayretle kafamı sağa sola salladım ve onu elinden alıp parmak uçlarımda yükseldim. Suyu açtığımda gözlerini kapatarak irkildi çünkü bu gerçekten ona sarhoş olduğunu hissettirmişti. Benim de üzerime su sıçrarken bunu artık önemsemedim ve bedenini ıslatmaya başladım. Saçları sıırıslam olduğunda bir şampuan aldım ve kafasına biraz döküp fiskiye geri eline verdim. Saçlarını köpürtürken rahat durmadı ve elindekiyle beni ıslatmaya başladı. “Yapma!” diye uyardım onu gülererek. “Bak, köpüğü gözlerine sokarım.”

“Yaparsın, biliyorum.”

Fakat inatla ve gayet keyif alarak bedenimi ıslatmaya devam ettiğinde ağzımın içinden homurdandım ve saçlarını sert bir şekilde köpürtmeye devam ettim. Elindeki tekrar alıp saçlarını yıkamaya başladığımda sağ olsun bu sefer yardımcı oldu bana ve saçlarındaki köpükleri yıkadık. Saçlarını yıkadıktan sonra elime bir miktar duş jelini aldım ve direkt teniyle temasa geçip omuzlarından basturarak sürmeye başladım. “Gerçi bu yetmez sana ama neyse,” dedim. “Sen bir hamama git en yakında zamanda. Hani anca paklanırsın falan...”

Sözlerim ona komik mi geliyordu bilmiyordum ama sürekli gülümsüyordu. Gözlerini benden hiç ayırmıyor, sevgiyle bakıyordu.

Omuzlarını, kollarını ve *sert karnını* güzelce köpükledikten sonra bedenini yıkadım. Tişörtüm üzerime yapışmış, pantolonum dâhil her yerim ıslanmıştı.

“Eskisinden daha iyisin,” dedim suyu kapattığımda. “Kokmuyorsun.”

“Kokladın mı?”

Kıkırdadım. “Abi elli kuruş abi.”

“Deli,” dedi bir anda güldüğünde. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak gülerken Seyit Ali ıslak elleri ve az da olsa ayılmış hâliyle yüzümü avuçlarının arasına alarak alnını alnıma yasladı. Aniden kaskatı kesildim ve ellerimi çıplak

beline yerleştirdim. Başımı döndürmeye, gideceğimiz yere ise taşlar döşemeye başladı. "Sarhoş değılim," dedi boğuk bir sesle. "Ama seni seviyorum." Yutkunamadım bile. O ise yutkundu... Devam etti sonra nefesi iyice ağızıma dolar-ken. "*Sarhoşum ve seni sevdiğimi biliyorum.*"

Yüzümü bırakmadan dudaklarını dudaklarıma yaslayarak beni öptü. İçim ona doğıru çekildiğinde parmak uçlarımda tekrar yükseldim ve farkında olma-dan etini sıktım. Bu, Seyit Ali'nin ziyadesiyle hoşuna gittiğinde hareketlenerek sırtımı buharlı mermere yasladı ve beni çok daha büyük bir açlıkla öpmeye devam etti. Ona en az beni istediğı kadar karşılık vermeye çalıştım çünkü onu gerçekten hissetmek ve ayrı kaldığımız günleri unutmak istercesine öpmek is-tiyordum. Üst dudağıımı ezercesine bir baskı uyguladığında dişlerimi alt duda-ğına geçirdim ve hafifçe ısırdım. Bu da onun hoşuna gittiğinde gülmeye baş-ladık. *Öpüşürken gülümsemek... Bayılacağım şimdi onu delicesine hissetmekten!*

Seyit Ali ellerini yüzümden çekip ıslak belime, tişörtümün üzerine götür-düğünde ellerimi sırtından yukarı doğıru taşıdım ve saçlarını karıştırdım. Onu kendime çekip bastırdım. Seyit Ali sabırsızca ellerini tişörtümün altına sok-tuğunda usul usul belimde gezindi. Güç almak için ayağıımı mermer duvara yasladım fakat bu daha çok dengemi bozdu. Ellerim tekrar onun pürüzsüz cildinden aşağı doğıru kaydığında bu sefer ellerimi buldu, bileklerimden yaka-layarak kollarımı kaldırdı ve kafamın üzerinde tek eliyle sabitledi. Diğeri eliyle de tişörtümün altından bel çukuruma saplanarak göğsümü göğsüne yaklaştır-dı. Kontrollü değıldim fakat ne yaptığımı biliyordum.

Ayağıımı mermer duvardan çekip tekrar zemine bastığımda nefessiz dans eden dudaklarımız, ağızımı daha geniş aralamam ve onun ağzının içine doğıru inlememle farklı bir an yaşattırdı bize, Seyit Ali de dilini ağzımın içine doğıru itti. Dilini dilimde hissettiğim vakit gözlerimi daha sıkı yumdum ve kalbim-deki sert baskıya karşı koymaya çalıştım fakat koyamadım. Onu deli gibi öp-tüm. Beni aklını kaybedecek kadar çok öptüğünde bileklerimi asla incitmeden kendi eliyle bağlamasından hiç rahatsız olmamış aksine sevmiştim. Seyit Ali dudaklarını dudaklarımdan ayırıp boynuma yöneldiğinde, "Aklımı kaybetmek üzereyim," diye fısıldadı anladığım kadarıyla. "İçki falan hikâye..." Sert soluğı ama içimi okşayan dokunuşuyla boynuma yöneldiğinde şu sözlerle devamını getirdi: "Asıl sarhoşluk sensin."

Tişörtümü çıkarmadan elini sırtımdan yukarı doğıru taşımaya devam etti-ğinde sertçe yutkundum. Seyit Ali boynuma fazlasıyla ıslak ve sert dil darbeleri indirirken parmaklarını sütyenimin kopçasında hissettim. *Bu fazlaydı... Evet, bu kadarı yeterliydi!* Kopçamı açmadan dudaklarıımı kulağına yaklaştırdım. "Burada durabilir miyiz artık?" diye fısıldadım. Durdu. Parmakları orada asılı kaldığında gözlerimi kapatarak soluklandım. "Ben daha fazlasına hazır değı-lim..."

"Özür... Özür dilerim... Ben çok fazla kaptırdım kendimi," dedi kendini çekip yüzüme bakarak. Ellerini de hızla benden uzaklaştırdığında bir anda eli

avuçlarına dolardı. Sersemleştii. "Yani çok... Çok özledim seni..." Gözlerini kısarak yüzüme baktı. "Seni incitmedim, değil mi?"

Gülümseyerek dudaklarımı yaladım ve ellerimle yüzünü kavradım. Sakalları avuçlarımı kaşındırır gibi olduğunda onu yüzüme yakın tutarak sessizce bir şeyler söyledim. "Bu özel olsun istiyorum. Benim için bir tek sen varısın ve bir tek sen olacaksın fakat şu an değil."

"Biliyorum..." dedi bu onu rahatlatıldığında.

Gülümsemeye devam ederek ellerimi yüzünden çektim ve çenesinden öpürüm bir kere.

Bu onu gülümsettildiğinde, "Ayılmış gibi duruyorsun?" diye sordum keyifli bir sesle.

"Ayılmadım ben, bir daha öpüşürsek belki ayılırım ama."

"Oldu o zaman, size iyi günler," deyip sırtımı duvardan ayırdım ve kolunun altından kaçıp duş kabininden çıktım. Duvara sabitli büyük aynaya baktığımda rezalet bir hâlde olduğum gerçeğiyle yüzleştim. Sırılsıklamdım. "Bana kuru bir şeyler verir misin?" diye sordum.

"Hiç kuru bir şeyim yok," dedi havluyu beline sardığında. "Islak bir şekilde yatarsın ama ben buna izin vermeyeceğim için tek çare üzerindeki çıkarman."

"İç çamaşırlarım bile ıslak."

"Tamam, onları da çıkar... Bak, valla gözlerimi kapatırım ben!"

"Çarpılacaksın şimdi, yemin etme!"

Yüzüme bakıp beni sinir etmenin verdiği hazzı fazlasıyla yaşarken banyonun kapısını açtı ve dışarı çıktı. Çekmecelerini kurcalarken, "Boxer giyer misin?" diye seslendi. "Başka bir şey yok."

"Ne?" diye gösterdim kafamı kapının ağzından. "Ya, doğru dürüst karıştır-sana, sen bulursun bir şeyler."

"Hayda!" diye baktı saf saf. "Neyi bulacağım acaba? Yok diyorum yok! Bir şey olmaz. Üzerine de eşofman veririm, merak etme." Güldü sonra. "Seni boxer ile görmek de sorun olmazdı ama neyse..."

"Seyit Ali, uzatma, ver şu kuru kıyafetleri!"

"Tamam, bağırma!"

"Bağırmadım!"

"Bağırmadın, doğru," diyerek çekmeceleri karıştırdı ve kendi kendine konuşmasını sürdürdü fakat her şeyi duydum. "Bağırdın deseydim haklı çıkana kadar bağırırdı ama."

Kafamı sallayarak güldüğümde bana bir boxer, siyah bir eşofman altı ve beyaz, üzerinde ufak bir baskı olan tişört uzattı. "Yalnız ben sütyen kullanmıyorum, ardet de pek kullanmıyorum," dediğinde ona tip tip baktım. "Hayır, Ferrari'n de yok ki... Ne bu artistliğin anlamadım?"

Kavradığımı çamaşırları son cümlemden sonra elimden alacak gibi olduğunda gülererek, "Şaka, şaka," dedim.

Seyit Ali sakince elindekileri teslim ettiğinde kapıyı kapattım ve ıslak kıyafetlerimi çıkarıp bir havluyla kurulanarak yerine onunkileri giydim. *Hayatımda ilk defa boxer giymiştim...* Bunu da yapmadım demezdim artık. Saçlarım fazla ıslak olmadığından onları sorun etmeden serbest bıraktım. Kendi ıslak kıyafetlerimi ve Seyit Ali'nin yerdeki pantolonunu elime alıp banyodan çıktığımda, "Bunları makineye atabilir miyim?" diye sordum. "Sabaha kadar yıkanır, sonra kuruturuz. Çok gecikmeden eve gitmem gerek."

"Atabilirsin tabii," dedi.

"Eyvallah."

Güldü. Odanın içindeki diğer kıyafetlerini de kucağımda topladıktan sonra lavaboya girdim. Makinenin kapağını açıp çamaşırları içine tıktıktan sonra biraz deterjan koyup çalıştırdım.

Esneyerek içeri girdiğimde Seyit Ali siyah şort giymiş ve yatağın üzerindeki çarşafı değiştirmişti. "Kötü kokmayalım," diye girdi yatağa. "Sayemde yeterince miden bulandı zaten."

"Bir daha olmazsa eğer bu seferkini yok sayabilirim."

Cevap vermedi.

Üstelemeyip telefonuma baktığımda Burçin'in mesaj attığını gördüm fakat saat bir hayli geç olduğundan ona şu an dönüş yapsam bile bir fayda sağlamazdı. Telefonu yerine bırakıp ışıkları kapattığımda yatağın diğer tarafına geçerek uzandım. Yatağın başlığındaki birkaç led ışık odayı aydınlatırken birbirimize döndük. Seyit Ali bir elini yüzünün altına saklarken diğer elini de saçlarıma götürdü ve onları geriye doğru itti. "Beş gündür niye aramadın?" diye sordum sakince.

"Arayamadım ki," dedi elini yüzümden çekmeyip bir tutam saçımı parmaklarına dolayarak oynamaya başladığında. "Gözlerindeki öfke o kadar büyüktü ki nasıl ararım, ne söylerim de beni affedersin diye hiçbir şey yapamadım... Seni tekrar kırmaktan korktuğum için arayamadım."

Dudaklarımı sarkıttım. "Bilmiyorum, sanki gurur yapmışsın gibi hissetmeye başlamıştım... Üstelik sen hiçbir zaman geri durmazdın."

"Ama bu seferki geri durmam gereken bir durumdu çünkü ben fazlasıyla ileri gittim."

"Yarı ayık hâlinle bile daha mantıklı hareket ediyorsun."

"Öfkem o kadar büyük oluyor ki bazen kendimi bile görmüyorum," dedi. "Seni anlıyorum ama içimdeki o yanan yerden hâlâ dumanlar yükseliyor ve bir şey daha olsa yeniden alevlenecek ama çok zor, anladın mı? Seni koruyamamak, o anlara tanık olmak... Bunu izlemek benim için hiç kolay değildi ve öfkeme sarıldım, Neva. Sana sarılamadım."

"Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim," dedim. "Ben bunu kimseye söylememiştim ki... Fakat Berrin, yine kendini gösterdi ve her şeyi izletti."

"Ondan nefret bile etmiyorum," diye konuştu Seyit Ali huz gibi bir sesle. "Onu tanıyamıyorum artık."

"Bu konuyu kapatalım mı?" diye sordum açıkça. "Konuşmak istemiyorum daha fazla."

Suskunluğu iyi bir cevap olduğunda gözlerindeki derinliği yakaladım ve bırakmadım. Kurumuş dudaklarımı ıslattığımda parmaklarımı omzuna götürdüm ve belli belirsiz çok minik hareketlerle görünmeyen bir resim çizmeye başladım. "Bugün ne oldu?" diye sordum içimdeki kemiren hislerle. "Bu kadar çok içmenin tek sebebinin bu olmadığını biliyorum. Ne oldu, Seyit Ali?"

"Annemin yanına gittim," dedi ağır bir sesle.

"Ne konuştunuz?"

"Bazı meseleleri," diye mırıldandı. "Sonra birbirimizin kalbini kırdık. Annemi çok seviyorum ama..."

"Ama ne?"

"Ben insanların kalbini kırmakta neden bu kadar başarılıyım?"

Dudaklarımı sarkıttım. "Bence insanların kalbine girmekte daha başarılısın." Gülümseyemediğinde durumun çok ciddi olduğunu anladım. Parmaklarımı omzundan yüzüne doğru götürdüğümde, "Onarılmayacak hâlde değilsiniz ya," dedim.

"Bunları da sonra konuşsak olur mu?" diye sordu sessizce. "Şu an içine girsek çıkamamaktan korkuyorum. Bu yaşadığımız şey çok ağır geliyor bazen ve tek başımayken, yani sen yanımda yokken kimseye iyi gelmediğimi fark ettim. Ciddiyim... Hayattan zevk almamı sağlayan en güzel şey sensin."

"Bu senin için iyi olsa da benim için çok iyi diyemeyeceğim," diye itiraf ettim ve bunun ne demek olduğunu biliyordu. "İkimiz de bu kadar yüksek insanlarken tartışma yaşadığımızda sonunun çok daha kötü yerlere gideceğini biliyoruz ama artık bunlara çekidüzen vermeliyiz."

"Ben şu son beş günde ağzımın payını aldım," dedi. "Bundan bir tane daha olmasın lütfen."

Seyit Ali saçlarımı serbest bıraktığında yanağımı sevdi ve kolunu açarak beni göğsüne çağırdı. Gülümsedim. Onun yanına biraz yaklaşp kafamı sert ve çıplak göğsüne yasladığımda elimi göğsünün üzerine koyarak minik daireler çizmeye başladım. Altta kalan kolunu doğrultup elini kafama koydu ve saçlarımı sevdi. *En sevdiğim şarkıyı dinliyordum sanki.* "Biz tatile gideceğiz," dedim sessizce.

"Ne?" diye irkildi. "Ne zaman?"

"Birkaç gün içinde."

"Ben?"

"Sen içmeye devam et."

"Ciddi bir şey sordum," dedi düz ve hafif endişeli sesle. "Biz tatil yapamayacak mıyız? Üstelik bu ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum," diye büzdüm dudaklarımı çizdiğim daltreleri izlerken. "Birkaç hafta sürebilir. Antalya'ya gideceğiz yine."

"Neva, ben bizim için bir şeyler düşünmüştüm."

"Babam, senden daha erken davrandı."

"Olmaz," dedi bunu reddederek. "Ben konuşacağım babanla. Ben seninle tatile çıkmayı çok istiyorum, herkesten uzakta sadece ikimizi düşünüyorum. Sen düşünmüyor musun yoksa?"

"Son beş gündür düşündüğüm şey bunlar değildi," dedim kısık sesimle. "Ama elbette ki istiyorum yalnızca ikimizin olduğu tatili."

"Tamam, ben halledeceğim," dediğinde kaşlarımı çatarak kafamı kaldırdım ve doğrularak yüzüne baktım.

Önüme düşen saçlarımı usulca omzumdan geriye doğru ittiğinde, "Hayır," diye karşılık verdim. "Babama ben söylerim, daha doğrusu bir nabız yoklarım. Şimdi pat diye ne oluyor demesin. Hem sen *dövüşüyorum* dedin diye birtakım soru işaretleri kafasının içinde geziniyor zaten, biliyorum ben."

"Yalan söylesem daha mı iyiydi?"

"Değildi," diye güldüm yüzüne biraz daha yaklaştığımda. "Ama düşünsene, senin kızının erkek arkadaşı kafes dövüşçüsü? Ne yani, bu durum senin çok mu hoşuna gidecek?"

"Tabii ki hemen onay vermem ama..."

"Ya, gördün mü bak, öyle değil işte," diyerek derin bir nefes aldım ve çenesinin kenarından hafifçe öpüp başımı tekrar göğsüne yasladım.

Ellerimiz tekrar az önceki yerini aldığı anda Seyit Ali, "Ayrıca benim değil, bizim kızımız," dedi. Gözlerimi devirdim. "Ama oğlumuz olsa da fena olmaz tabii."

"Of, uyu artık!" dedim homurdanarak. "İkimiz de şu an anne ya da baba olmak için uygun adaylar değiliz. Üstelik ben ve evlenmek... Okuyacağım daha ben, sonuçlarımı bekliyorum."

"Kalbimi kırıyorsun."

"Valla mı?"

"Valla..." Duraksadı ve güldü. "Şaka, şaka."

"Salak!"

Gözlerimi kapattığımda dudaklarımdaki tebessümün daha da genişlediğini hissettim. Seyit Ali kollarını bana daha sıkı sardığında, "İyi geceler," diye fısıldadım bir tüy dokunuşu gibi. Ses vermedi lakin uyumadan önce hissettiğim tek şey saçlarıma dokunmuş dudaklardı.

Sabah epey erken uyanmış ve kıyafetlerimi makinede kuruttuktan sonra çabucak üzerime geçirerek eve gelmiştim. Hızlı adımlarla bahçeye girdiğimde Burçin kapıyı açıp, "Çabuk ol," dedi. "Uyanacaklar birazdan."

"Tamam, tamam. Geldim," diyerek içeri girdim ve nefes nefese kalmışçasına ayakkabılarımı çıkarmaya başladım.

Burçin tepemde dikilerek kollarını göğsüne birleştirdi. "Neredeydin sen?"

"Kötü bir durum vardı da onu hallettim."

"Süper kahraman mısın sen?"

"Ha ha!"

Ayakkabılarımı kenara koyduğumda doğruldum. Burçin, "Bugün pazar olmasa görürdün sen o zaman şenliği," diye konuştu ağzının arasından belli belirsiz. "Ömer'e, *ablanla beraber pijama partisi yapacağız* dedim. Seni benim odamda uyuyor biliyor. Yanlış bir şey söyleyip her şeyi berbat etme."

"Sağ ol, cidden."

"Yalan makinesinin sözlük karşılığıym... Sayende!"

"Gitmem gerekiyordu!"

"Tamam ya," dedi gözlerini devirerek. "Başına bela açma da ne yaparsan yap."

Gülümsedim. "O değil de ben sana bayağı ısınıyorum, Burçin. Başımıza taş yağacak vallahi!"

Güldü. "Canım, sorun her zaman sendeydi zaten."

"Başladı yalan makinesi."

"Eee, kim alıstırdı?" diye sorduğunda birlikte içeri geçtik. Burçin mutfığa geçerken, "Bugün kahvaltıyı ben hazırladım," dedi. "Çok gecikmeden gel yoksa idare falan edemem seni."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Yok, kesin başımıza taş yağacak!"

Mutfığa girerken güldüğünü gördüm. Onu arkamda bırakıp odaya çıktım. Kahvaltıda herhangi bir sorun yaşamamış olmamız çekirgenin bir kere daha zıpladığını ispatlamıştı. Herkes bir yana dağılırken Burçin ve Serap ablanın mutfakta taril ile ilgili bir şeyler konuştuklarını duydum. Elimi çabuk tutmam gerekiyordu. Bir an önce babama bundan bahsetmeliydim. Arka bahçeye gittiğimde babamın bitkilerin dallarını budadığını gördüm. *Sakin ol, Leyla. Bunu yapabilirsin.*

"Kolay gelsin, baba," dedim ellerimi önümde birleştirip ona baktığımda.

"Teşekkür ederim," diye gülümsedi. "Hayırdır, bir şey söyleyecek gibi duruyorsun?"

“Baba...” Yutkundum. “İznin olursa ben bu seneki tatil planında bir değişiklik yapmak istiyorum kendi adıma.”

“Nasıl bir değişiklikmiş o?”

Dudaklarımı kemirirken tırnaklarımı da parmaklarıma geçirdiğimin farkında değildim çünkü vereceği tepkiden emin olamıyordum. “Baba, biz... Yani ben... Yani ben ve Seyit Ali...”

“Hayır!” dedi cümlemin devamını bile dinlemeden yüzüme baktığında. Ürpeldim. “Hayır, Neva. Buna izin veremem.”

“Baba ama...”

“Olmaz dedim. Bu fazla bir istek olmadı mı sence de?” diye çattı kaşlarını. “Evet, onunla tanıştım ama kafamda soru işaretleri var ve bu kolayca geçiştirebileceğim bir şey değil. Buna müsaade edemem.”

“Baba, lütfen,” dedim usulca yanına yaklaştığımda. “Söz, sadece iki gün. Hem düşündüğün gibi olmayacak...” Gözlerini irileştirdi. *Hadi bakalım, sıçtın sıva, anasını satayım!* Kendimi toparlamaya çalıştığımda bakışlarımı kaçırıp, “Yani zarar falan görmeyeceğim demek istedim.”

“Neva! Zorlama, kızım... Böyle bir şeye müsaade etmem için onu iyice tanımam gerekiyor.”

“Baba, zaten tekrar buraya gelecekti,” dedim sakince. “O güvenemeyeceğin biri değil, yemin ederim.”

“Baba olmadığın için bu tür şeyleri anlayamazsın. Mesele güvenmemek değil.”

“Ne o zaman?” diye sordum kuşkuyla. Elindeki bağ makasıyla bana baskarken saçlarındaki kırlara baktım ben de o sırada. Konuşmamış ve gözlerini benden çekmişti. Pes edemezdim. “Babacığım, lütfen,” dedim. “Tamam, ona güvenmiyorsun diyelim ama bana güveniyorsun, bunu biliyorum. Ben yanlış bir şey yapmam. Sadece iki gün sürecek.”

Babam sözlerimi zihninin filtresinde süzerken vereceği cevabın olumlu olması için umutlarımın kanatlarını olabildiğince açtım. Birkaç dakika beklediğimizde derin bir nefes alıp verdi. “Madem iki gün sürecek, o hâlde biz de iki gün sonra gideriz tatile. O sırada siz de dönmüş olursunuz, değil mi?”

Ağzım kocaman açıldığında buna bir son verip, “Hı hı,” dedim hızla. Mutluluk bünyeme fazla gelmişti. “İzin verdin mi yani?”

“Evet,” diye kapatıp açtı gözlerini. “Ama bir şartım var.” Kaşlarını çatarak sadece ağzından dökülecek cümleyi bekledim. Babam gözlerini kısıp kafasını usulca salladı. “Ömer de sizinle gidecek.”

EVİNLE YOLA ÇIKMAK

Söylediğiniz onlarca cümleye karşı tek bir kelimeyle tüm satırlarınız silinebilir. Bu tıpkı kurduğunuz hayallere birilerinin dışarıdan müdahale etmesi ve planlarınızı yok sayması gibidir. Fakat küçük sürprizler istisna olduğunda hayaller renklenir, planlar güzel bir çerçeveye sığar fotoğraf karesi gibi.

Tıpkı ben, Ömer ve Seyit Ali gibi.

Beraber tatile gidecektik. Aslında biz baş başa bir tatil düşünmüştük fakat babam buna tek bir şartla izin vermişti. *Ömer de bizimle gelecekti.* Derin bir nefes alıp kapattığım kapının arkasından çekildiğim gibi telefonuma sarılarak Seyit Ali'yi aradım. Beni çok bekletmedi, her zamanki gibi. "Efendim?" diye açtı telefonu sakince.

"Neredesin?" diye sordum sakince.

"Yoldayım," dedi. "Ne oldu?"

Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda sol gözümü kısarak pencereden dışarı baktım. "Babamla tatil işini konuştum az önce."

Bir anda heveslendi. "Eee?"

"İzin verdi."

"Biliyordum lan biliyordum!" diye güldü keyifle sanki bir zafer kazanmışçasına.

Gülmemek için dişlerimi dudaklarıma geçirdiğimde kendimi sıkı sıkıya tutarak, "Ama tek bir şartla," diye ekledim.

"Evlenmeden olmaz mı dedi?" diye sordu ve devam etti. "Evet, evet, binlerce kez evet, kabul ediyorum!"

Seyit Ali'nin bu tepkisiyle gözlerim iri iri olurken kahkaha atmaya başladım ve elimi karnıma götürdüm. Benimle birlikte o da gülmeye başladığında bu saniyeler boyunca sürdü. "Hayır, öyle bir şey değil," dedim ve yine gülümsedim. "Şartı, Ömer'in de bizimle gelecek olması."

Ses gelmedi.

Kaşlarımı çattım. "Seyit Ali?"

Yine ses gelmedi.

"Orada mısın?"

"Buradayım," dedi birkaç saniye sonra. "Arabayı göl kenarına çektim, suya düşen hayallerime bakıyorum."

"Ne?" derken buldum kendimi saf saf ve gözlerimi devirerek güldüm. "Senin kafan sanırım dün gecedan kalma hâlâ? İyi misin?"

“Keşke dün gecede kalsaydık,” dedi.

“Asla,” diye mırıldandım. “Dün gece kendini uzaktan izleme şansın olsaydı rekme tokat girişirdin kendine.” Konuşmasına müsaade etmeden devam ettim. “Ya tamam, konumuz dün gece değil zaten. Bak, Ömer de bizimle gelecek yoksa babam izin vermiyor. Anca bu şekilde ikna edebildim.”

“Ömer, erken uyur zaten, değil mi?” diye sorduğunda dudaklarımda hızla bir kıvrılma söz konusu oldu ve boştaki kolumu göğsümün altına saklayarak kafamı ağır ağır salladım.

“Evet de... Geç uyumasının sana zararı ne?”

Benimle alay etti. “Hiç... Geceleri gulyabani kılığına giriyorum da ben, çocuk korkmasın.”

“Sinirlendin mi sahiden?” diye sordum bunun olmadığını bilerek çünkü sinirlenmemiştii.

“Hayır, hayır,” diyerek izah etti kendini. “Ben bu tatili hep ikimizi düşünerek planlamıştım ama Ömer de güzel, küçük bir sürpriz olarak katıldı aramıza. Ben senin iyiliğini düşünüyorum aslında, şimdi beni orada sürekli öpmek isteyeceksin falan... Rahat hareket edemezsin diye.”

Ağzım kocaman açılırken gözlerim de ona eşlik etti. “Diyene bak hele!”

Güldüğünü işittim çünkü içime dokunan bu tatlı tını, ona ait sestten başka bir şey değildi. “Tamam, Neva,” diye devam etti sonra. “Ömer ile zaten ben çok iyi anlaşıyorum. Sorun yok.”

“Tamam,” dedim bu kez. “Ne zaman gideriz peki? Babam iki gün için izin verdi. Sonra Antalya’ya gideceğiz de beraber.”

“Bir şey diyeceğim,” diye durdurdu beni bir anda. “Niye geri geliyoruz ki biz? Zaten benim de niyetim deniz kıyısı olan bir yere gitmekti. Tamam işte, biz de rotamızı Antalya’ya çeviririz. İki gün beraber vakit geçiririz, sonra sizi oradan babanların yanına bırakırım.”

Kaşlarımı çattım. “Sen yalnız mı geri döneceksin o zaman?”

“Hayır,” diye güldü. “Ben de size yakın bir yer bulur, birkaç günlüğüne kiralarım.”

Kalbim şu zaman diliminde öylesine eşsiz duygular hissettirmişti ki bana, kendimi kemanla tanıştığım ve çaldığım ilk zamanlardaki gibi mutlu ve heyecanla hissediyordum. *Taze ve bu duygularla yeni tanışıyormuşçasına...* “Yalnız,” diye duraksadım onu düşünerek. “Biliyorum, belki sorun etme diyeceksin ve buna karşı çıkacaksın ama tüm masrafları sana yüklemek gibi bir niyetim asla yok. Buna müsaade etmem. Ömer de var üstelik.”

“Neva, ben bu konuları hiç sevmiyorum, biliyor musun?” diye sordu bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir tavırla. “Param var, zaten harcamalarım kazandığımdan çok daha az. Bu tatil tümüyle bende, rahat ol.”

“O zaman gelmiyorum!”

"Lan. lütfen bir trip atma ya!"

"Trip atmıyorum," dedim. "Bölüşelim parayı. Ben babamdan borç alırım, hallederiz."

"Ne?" diye yükseldi. "Bülent Bey'in, yani ilerideki *müstakbel kayınbabamın* bana borçlanması asla istemem."

"Of, ne alakası var! Ayrıca borçlanacak olan sen değilsin, benim."

"Dolaylı yoldan bana girip çıkıyor ama!"

"Ne kadar inatçısın," dedim kafamı iki yana sallayıp gülümserken ama ona bunu belli etmemeye çalışıyordum. "Ortada bir plan varsa bu ikiye bölündüğünde mantıklı olur."

Bir müddet ses gelmediğinde derin bir nefes alıp verdi. "Tamam. Gelecek yaz, tatil senden olur. Bu sefer benden. Bak, buna da karşı çıkarsan..."

"Gelecek yaz mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Dur bakalım, şu yazı bir devirelim de."

"Tamam, kabul ettin işte. Kapandı bu mesele," dediğinde lafları resmen ağzıma tıkadı. Uzatsam bile bunu kabullenecek gibi durmuyordu. Onayladım. Seneye tatil bendeydi o zaman. Ayakta dikilmekten yorulmuşçasına yatağımın üzerine oturduğumda ayak parmaklarımı içe doğru kıvrarak boştaki elimi yatağıma koydum. "Bir işim vardı ama onu iptal ettim şu an," diye devam etti ben susarken. "Zaten karavan için baktığım birkaç yer vardı, onu hallederim bugün. Yarın sabah yola çıkalım mı?"

"Hemen mi?"

"Hemen."

"Daha hiçbir şey hazırlamadım ki ben, üstelik..."

"Üstelik ne?"

Duraksadığımda yapacak bir sürü işim olduğu aklıma geldi. *Kişisel temizlikten bahsediyordum!* Sesim biraz sıkıntılı çıktığında Seyit Ali temkinli, biraz da çekimser yaklaşırken, "Yoksa özel gününe mi denk geldi?" diye sordu.

Bu soruya şaşırdığımı söyleyemezdim. "Hayır." Başka bir şey sormasına müsaade etmeden durumu hızla toparladım. "Tamam, sorun yok. Ben, Ömer ile konuşayım bir de. Sabah kaç gibi gideriz?"

"Güneşin doğuşunu yolculukta çıkarmak ister misin?"

"İsterim," dedim ağzımda sanki pamuk şeker varmış gibi.

"O zaman bu gece biraz erken uyu, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım sakince. "Ben de bir mutfağa ineyim. Belki börek yaparım, yani yufka var zaten. Hemen hallederim ama sabah yapayım, sıcak olsun biraz."

"Peynirli yapar mısın?" diye sordu sakince.

"Yapanım," dedim kafamı sallarken. "Bak, canının istediği bir şey varsa söyle, çekinme. Mutfığa kilitleyeceğim kendimi, babam görüp de kuskanmasın diye."

"Valla ne yapsan yerim," dedi Seyit Ali daha neşeli bir sesle. "Çok yorma ama kendini. Akşama çok kalmadı zaten, sabah da erken kalkacaksın."

"Yorulmam ben," diye uzattım son harfleri. "Aç kalmayız, merak etme."

"Benim olduğum yerde aç kalmak, bir insanın başına gelen en son şey olur."

"Bilmez miyim?" diye iç geçirdim ayaklarımı yere sürterek hareket ettirmeye başladığımda. "Neyse," dedim sonra göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda. "İşimize bakalım bir an önce, yaşamamız gereken birkaç güzel gün ve onlarca an var."

"Bize ait birkaç küçük mutluluk sadece," dedi yüreğindeki o farklı hissi yakalamama izin verdiğinde. "Uyumadan önce seni ararım."

"Haberleşiriz," diye karşılık verdim. "Görüşürüz. Dikkat et kendine."

Telefonu kapattığımda elimi kulağımdan indirdim ve yavaşça sırtüstü yatığıma uzanarak gözlerimi tavana diktim. Karnımda müthiş bir ağrı vardı. Sadece şekerleme yemiş gibiydim. Bir filmi izler gibi bomboş tavanı izledim ama dolu olan aklımdı, kalbimdi. İçindeki ve onun bana hissettirdikleriydi. Bedenim baştan aşağı keleklerin istilası altında kalmışçasına gözlerimi kapatıp derince bir nefes aldım ve ayaklarımı sallamaya başladım. "Âşıkısın kızım sen," dedim kendi kendime konuşarak. "Sen az buz değil, bal gibi âşıkısın bu adama." Kıkırdayarak gözlerimi daha sıkı sıkı kapattım. "O da âşık olunmayacak gibi değil ki anasını satayım, aslanım benim be!"

"Kim âşık olunmayacak gibi değil?"

İşittiğim ses ile derhâl gözlerimi açıp suratımdaki ablak ifadeyi yok ettim, kafamı sağa çevirdiğimde kapının ağzında bana tuhaf tuhaf bakan Ömer'i gördüm. "Ödümü kopardın, Ömer," diye doğrulmaya çalıştım nefes nefese kalırken. "Niye ses vermedin ki?"

"Kapıyı tıklattım zaten," dedi sessizce. "Duymadın galiba."

"Ha, öyle mi?" Saçlarımı arkaya doğru savurarak dudaklarımı nemlendirdim. "Duymamışım."

Ömer ufak adımlarla yanıma gelmeye başladığında oturuşumu düzelttim ve kendimi biraz daha öne çıkardım. Küçük kahverengi gözleri az önceki sorunun peşinde gezen bir balık gibi kıvrılarak gözlerimin ağına takıldığında, "Seyit Ali abiye âşıkısın sen, değil mi?" diye sordu ama sessizdi. "Biliyorum ben."

Elimi saçlarına uzattım ve birkaç telini dağıtarak güldüm. "Ama bunu orada dile getirme, tamam mı?"

"Orası neresi?" diye sordu merakla.

Ah, şu mesele!

Elimi saçlarından çekip minik ellerini avuçlarımin içine hapsederek gözlerine baktım. İçini ısıtmak ve gözlerindeki ışığı bir güneş gibi parlatmaktı niyerim. "Sen, ben ve Seyit Ali birlikte tatile çıkıyoruz."

Kaşları yukarı doğru havalandığında gülemedi zira epey şaşırmıştı. "Nasıl yani?" Gülümsemeye başlarken avuçlarımin içindeki ellerini okşadım. Ondan görmeye alışkın olduğum mimikleri gözlerime bir perde gibi indiğinde gülümseyerek, "Üçümüz mü?" diye sordu. "Babamla gitmeyecek miydik?" diye sordu Ömer kafasını eğerken. "Hem nereye gideceğiz?"

Gülümседim. "Bu üçümüze ait bir tatil. Karavanla gideceğiz hatta orada zaman geçireceğiz."

"Karavan mı?"

"Hı hı," dedim gözlerimle gözlerine resim çizdiğimde. "Hani içi ev gibi olan kocaman arabalar var ya, onlardan işte."

"Ya," diye parladı gözleri. "Biliyorum, görmüştüm bir kere fotoğraflarını. Çok heyecanlandım! Resim defterimi, boya kalemlerimi ve okuma kitaplarımı da alacağım yanıma. Acaba çantamı hazırlamama yardım eder misin?"

"Tabii ki ederim," diye sıvazladım çenesini. "Ama önce kendi işlerimi bir halledeyim, olur mu?"

"Tamam, benim acelem yok ki zaten."

Olduğum yerde ona öpücük atarken sıkıntıyla soluklanarak önüme döndüm ve gerekli malzemeleri bir an önce temin edip kendimi banyoya kilitleyerek aynanın karşısına geçtim. *Temizlik vakti!*

Bu yaklaşık bir buçuk saat kadar sürmüştü, bir de duş almıştım ve bacaklarım dâhil vücudumun birkaç bölgesi kızarıktı. Nasılsa geçerde... Biraz zaman harcadıktan sonra babamla olacakları konuştum ve bir sorun çıkarmadı. *Yarım saat dil dökmeme değdi yani!* Odama girdiğimde dolaptan küçük valizimi çıkardım. Oradan Antalya'daki villaya geçeceğimiz için hesaba kattığım şeyler daha büyük olacaktı. Gereksiz her şeyden uzak durarak valizi doldurdum. Ömer ile onun çantasını da hazırladıktan sonra günün geri kalanı su gibi akıp gitti.

Saat on biri bulduğunda Ömer çoktan uyumuştı. Ben de birazdan uyuyacaktım. O sırada Seyit Ali'den gelen mesajı açtım.

Seyit Ali: *Sen uyu şimdi. Sabah altı olmadan kapının önünde olacağım.*

Leyla Neva: *Tamam, sen de uyu.*

Seyit Ali: *Gözümün biri sadece sana açık şu an ;)*

Leyla Neva: *İyi geceler, Seyit Ali :)*

Gülümseyerek telefonumu kapattıktan sonra alarmımı dörde ayarladım. Beş saatlik bir uyku bana yeter de artardı bile. Hayatımda geçireceğim en güzel günler olacaktı ve gözlerimi kapattığımda kıvrılan dudaklarım bana şimdiden bir sürü fotoğraf karesi bırakmıştı. *Yaşanmadan yaşayacaklarımız için.*

Saat dört gibi alarmım çaldığında gözlerimi zar zor açarak telefonumu kavradım ve kendime beş dakika daha izin verdim lakin aradan on dakika geçti. Hayır, uyudukça uykuya daha çok sarılıyordum ve buna izin veremezdim. Gözlerimi açtım ve ellerimle ovuşturarak kafamı yastığımdan kaldırdım. Odanın içi epey karanlıktı. Sadece dışarıdaki sokak lambasının ışığı yansıyor-du içeri. Ayaklarımı pikenin altından çıkardım ve dizlerime kadar tırmanmış eşofmanımı düzelterek ayaklandım. Ömer mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyandırmadan telefonumu alarak sessizce odadan çıktım ve yüzümü buz gibi suyla yıkayıp iyice kendime geldim. Kimseyi uyandırmadan telefonun ışığıyla mutfığa girdiğimde kapıyı kapattım ve ışıkları yaktım. *Güzel, bir şeyler hazırlamaya başlayabilirdim.*

İnternette aperlif yiyecekleri araştırdım ve evdeki ürünlerle bir şeyler yaptım. Onun dışında peynirli böreğimi fırından çıkarıp güzelce bir kaba koydum. Yaklaşık bir buçuk saat süren telaşın ardından ortaya güzel bir şeyler çıkarabildim. Üzerimdeki önlüğü çıkarırken koridorun ışıkları yandı. İrkildim. Babam kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde yorgun gözleriyle, “Neva?” diye baktı yüzüme. “Kızım, niye bu kadar erken uyandın?”

“Bir şeyler yaptım,” dedim sakince. “Sen niye uyandın ki?”

“Su içeceğim,” diyerek raftan bir bardak alıp tezgâhın üzerindeki bakıp gülümsedi. “Bu çocuk, senin hamarat yanını mı ortaya çıkardı acaba?”

Gülümsedim. “Yok, öyle yaptım işte yeriz diye. Size de ayırdım kahvaltı için.”

“Ellerine sağlık,” dedi babam dolaptaki sürahiyi aldığı anda. Suyunu içti ve bardağı makineye koydu. “Ne zaman gelecek, Seyit Ali?” diye sordu. “Ona göre uyuyacağım.”

“Birazdan gelir,” dedim. “Yukarı çıkıyordum ben de. Hazırlanacağım.”

“Tamam, ben salondayım,” diye uzaklaştı mutfaktan.

Aceleci davranarak telefonuma baktım. Yirmi dakika sonra gelmiş olurdu. Koşar adımlarla odaya girdiğimde ışıkları yaktım. Ömer hızla gözlerini kırptırarak irkildi. “Ömer,” diye seslendim dolabımın kapağını açtığımda. “Uyan hadi!”

“Ama dışarı daha karanlık.”

“Aydınlanacak birazdan,” dedim dolabımdan kıyafetlerimi çıkarırken. “Hadi bakalım, geç kalmayalım yoksa Seyit Ali almadan gider bizi.”

Pikeyi üzerinden ittirerek doğrulduğunda gözlerini ovuşturarak gülümsedi. “O bizi almadan gitmez.”

“Nasıl da biliyorsun,” diyerek kafamı iki yana salladım. Ömer parmak uçlarında yere basıp yüzünü yıkamak için lavaboya gittiğinde hızla üzerimi

değiştirdim. Sabahın erken saatleri olduğu için hava birazcık serin olabilirdi. Pantolonumu ve tişörtümü üzerime geçirerek daha önce takmadığım kotyemi takip saçlarımı tepeden bol bir şekilde topladım ve yüzüme renk vermek için aynamın karşısına geçtim. Gözlerimdeki uyku mahmurluğu yok olmuştu. Gülümseyerek derin bir nefes aldım ve birkaç dakika sonra ortalığı tümüyle topladım. Nihayetinde Ömer ile hazır olduğumuzda Seyit Ali geldiğini belli edercesine mesaj attı. Onu bekletmek istemezdim.

Ömer ile aşağı indiğimizde babam çoktan dış kapıyı açmıştı. Bana bakıp bir şey söylemeden direkt Seyit Ali'nin yanına gittiğinde Seyit Ali dışarıda bizi bekliyordu. Karavanı görebiliyordum.

Ayakkabılarımızı giydikten sonra Ömer'in elinden tutarak yavaş adımlarla bahçe kapısına kadar ilerledik. Hava aydınlanmış sayılmazdı ama güneşin ışığını görebiliyordum. "Uygun var mı?" diye sordum gözlerim bir yandan Seyit Ali ile babama kayarken.

"Var biraz," dedi Ömer.

"Tamam, yatak var içeride, uyursun."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Yok," dediğimde bahçe kapısını arkamızda bıraktık.

Seyit Ali, babamın karşısında son derece sakindi. "Merak etmeyin, Bülent Bey. Gözünüzü arkada bırakacağınız bir şey olmayacak."

Babam bundan epey memnun kalırken kafasını aşağı yukarı sallayıp ellerini ceplerine soktu ve bize doğru dönerek gülümsedi. Ömer'e, "Ablanı ve Seyit Ali abini üzmeyeceğini biliyorum," dedi.

Ömer, "Üzmem, baba," diye kafasını aşağı yukarı salladı. "Ben ikisini de göz kulak olurum."

O sırada Seyit Ali ile göz göze geldik. Seyit Ali tepki vermedi ama içten içe güldüğünü biliyordum. Babam bakışlarını bana çevirdiğinde, "Seni arayacağım," dedi. "Telefonunu sessize alma. Haberleşiriz."

"Tamam, baba," dedim düz bir sesle.

Babam birkaç adım geriye gittiğinde Ömer elimi bıraktı ve babama kollarını açarak ona sarıldı. O esnada Seyit Ali, elimdeki valizi alarak karavanın kapısını açtı. "Dikkatli gidin," dedi babam, Ömer ile ayrıldığında.

Elimi koluna koyarak ona güven dolu bir bakış attım, sonra da Ömer ile karavanın diğer tarafına geçtik. Kapı açıldı. Ömer'e binmesi için yardım ederken göz ucuyla içeri baktım. "Abla," dedi Ömer hayranlıkla ayakta dikilip sağa sola bakındığında. "Küçük bir ev gibi burası. Televizyon bile var!"

Seyit Ali ön tarafa geçtiğinde kafasını arkaya çevirip aradaki bölmeden Ömer'e bakarak, "*Buz Devri*'ni çok sevdiğini duydum," diye gülümsedi. "Tüm seriyi izleyebilirsin."

"Valla mı?" diye irileşti Ömer'in gözleri şaşkınlıkla.

Seyit Ali daha geniş gülerek, "Valla," dedi.

"Ama biraz uyu," diye konuştum sırtındaki çantasını çıkarıp kenardaki tek koltuğun üzerine bırakırken. En dipte iki kişilik bir yatak vardı ama küçük değildi. Üçümüz sığardık. Kapı girişinde küçük bir mutfak tezgâhı, yanında orta boy bir buzdolabı... Daha bir sürü şey vardı ama şimdilik gözlerimin dik-batini çeken en kaba detaylar bunlardı. Ömer ayakkabılarını çıkarıp çantasının içinden okuma kitabını aldı ve yatağa doğru ilerledi. Ben de yanından ayrıldım ve ön tarafa geçtim.

Kapıyı kapatıyordum sessizce ona bir bakış atarak. "Demek rüm seriyi indirdin," diye söylendim. "Ne kadar düşünceli ve saf bir davranış bu böyle!"

Omzunu silkerek dudagının kenarını kıvrıdı. "İçinde zerre kadar fesadlık bulunmayan bir davranış üstelik."

"Hı hı, ben de bunu kastetmiştim zaten," diye dudaklarımı bükrüm.

Gülüşü içime sinerken kapılarımızı kapattı ve hareket etmeye başladık. "Ömer," diye seslendi Seyit Ali arkaya doğru. "Çok manyak birkaç gün geçireceğiz, koçum. Hazır mısın?"

"Kırap okuyorum, beni rahatsız etmeyin lütfen!"

"Valla benim de işime gelir," dedi ve aradaki bölmeyi çabucak kapattı.

Ona şaşkınlıkla bakıp hemen sonra kahkaha artıgında elimle yüzümü kapatarak omuzlarımla sarsılmasına izin verdim. Seyit Ali bir elini direksiyona sabırlayıp diğer elini yanağıma götürdü ve benden bir makas aldı. "Güneş değildi benim maksadım," diye baktı saniyeler içinde yüzüme. "Seninle açtım günümü."

"Amm da romantiksin," dedim memnuniyete.

"Biliyorsun, ağzım iyi laf yapıyor."

"Eee?" diye derin bir nefes alıp verdim önüme bakarak. "Yolumuz uzun mu?"

"Anın tadını çıkaralım," dedi sakince. "Sonra güzel bir yer bulur, kahvaltımızı yaparız."

"Sabah kalkıp börek yaptım bizim için," dedim. "Birkaç şey daha var ama içecek yok, onu da alalım unutmadan."

"Her şeyi hallettim, merak etme," diye rahatça konuşurken. "Akşama da mangal yakacağım size."

"Ben bayağı yükseldim yalnız sabah sabah," dedim keyiflenerek.

"Kimse olmadan sadece ama sadece üçümüz," diye döndü bana. "Hani Ömer de resmini yapmıştı ya, *sen onu hep gülebileceğiniz bir yere götüreceksin*, diye... İkimiz romantik bir tatil yaşayabilirdik ki hâlâ yaşayabiliriz ama Ömer ve çok sevdiğim ablası mutlu olacak ya, bu her şeye değer."

Sözleriyle kulaklarıma varana kadar gülümsedim. “Evet, bu ona çok iyi gelecek. Bana da tabii. Teşekkür ederim, Seyit Ali.”

Gülümseyerek boştaki eliyle elime sarıldı ve öpüp avucuna hapsetti. Zaman ilerlerken güneş yeryüzünü aydınlatan bir lamba gibi tepeye doğru yükselmeye başladığında gözlerimize vuran aydınlıktan nasiplendik. Hiç uykum yoktu ve kendimi çok enerjik hissediyordum.

Telefonumu çıkarıp arka kamerasını açtım ve Seyit Ali’nin fotoğraflarını çekmeye başladım. Elimle saçlarını dağıtarak güzel birkaç poz yakalamaya çalıştığımda yerli yersiz gülüşleri zaten çoktan kendini çekirtmişti bile. Geçirdiğimiz en güzel anları fotoğraflayacaktım.

“Arkada fotoğraf makinesi vardı,” dedi. “Onunla da çekeriz.”

“Çok iyi olur,” dedim çektiğim fotoğraflara birkaç saniye bakıp telefonumu kilitleirken.

Eli karavanın ses sistemine uzandığında, “Telefondan bağlansana,” diye mırıldandı yumuşak bir sesle. “Sakin bir şeyler aç.”

İnternette dinlendirici bir müzik listesi açtım. Telefonu kenara koydum ve kafamı rahatça koltuğun yastığına yaslayarak gözlerimi uyku için değil, hislerim için kapattım. Sonra da yolculuğumuz başladı.

Yaklaşık üç saat sonra Seyit Ali sakince yanağıma düşmüş birkaç saç telini arkaya iterken parmaklarının temasıyla gözlerimi araladım. Gözleri kısılrken, “Günaydın,” diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatarak kafamı doğrulttum ve uyuşmuş bedenimle etrafıma baktım. “Ne ara uyudum ben?”

“Ben de anlamadım,” dedi. “Uyuyunca da uyandırmak istemedim seni.”

Gülümsedim. “Neredeyiz şu an?”

“Afyon’u geçtik,” dedi dudaklarını yalarken. Camdan dışarı baktığımda şehir merkezinden bir hayli uzakta olduğumuzu fark ettim çünkü etrafımızda herhangi bir bina ya da kuruluş yoktu. Ağaçlar, otlar ve dinlendirici bir hava vardı. “Önce kahvaltı yapalım, sonra da siz ne isterseniz onu.”

“Tamam, ben bir Ömer’e bakayım,” diye salladım kafamı kapıyı açtığımda. Seyit Ali benden önce inip arka kapıyı otomatik olarak açtığında Ömer’in hâlâ uyuduğunu gördüm. Onu uyandırmadan kahvaltıyı hazırlamaya başladık. Seyit Ali arka kabinden çıkardığı masayı karavanın yanına kurarken ben de ocağa çay koydum fakat hareket etmek biraz zordu, zaten çıkan seslerden dolayı Ömer de uyanmıştı. Hep birlikte kahvaltıyı hazırladıktan sonra üçümüz küçük masanın etrafını donattık.

“Böreği kim yaptı?” diye sordu Ömer tabaktan aldığı parçayı ısırırken.

“Ben yaptım, güzel olmuş mu?”

“Ne ara yaptın?” dedi gözleri iri iri açıldığında. “Yoksa fırın da mı var burada?”

"Sabah erken kalktım, sen uyurken ben de bir şeyler yaptım," dedim bardağıma parmaklarımla sardığımda. Ömer şaşkın ama memnuniyet dolu bir ifadeyle bôreğini yerken ağızındaki bitirdi ve sonra kısk bakışlarıyla Seyit Ali'ye baktı. "Sen sevdi mi bôreğini? Çok güzel olmuş, değil mi?"

"Yok," diye ekşitli yüzünü Ömer'e bakarak. "Ellik sevmedim. Evde kalır senin bu ablan."

Çayımı yudumlarken gülümseyerek iç çektim. Ömer de güldü. "Sen evlenmezsen onunla evlenecek bir sürü erkek var. Kendin bilirsin ama ablam evde kalmaz."

"Aldın mı cevabımı?" diye kaldırdım sol kaşımı tam karşımda oturan Seyit Ali'ye bakarken.

Dudağının kenarını temizlerken, "Ömer, bana kalsa ablanla hemen evlenirim de işte..." diye homurdandı. "Neyse, ben konuşmayayım artık. Sürekli reddediliyorum zaten."

"Ne? Evlenme teklifi mi etti sana?" diye büyüdü gözleri yüzünü çabucak bana çevirdiğinde. "Babamın haberi var mı?"

"Hayır, Ömer," dedim gözlerimi devirerek. "Şaka yapıyor sadece."

"Yok, şaka yapmıyorum. Evleneceğim ben ablanla."

"Babam izin vermez ki daha."

"Kaçırırım o zaman ablanı."

"Sen böyle bir şey yapmazsın, değil mi?" diye çattı kaşlarını Ömer elindeki çatalı bırakmadan. "Babam, ablama kızar. Sonra da sana kızar ve çok üzülür... Bak, sakın kaçırma ablamı! Bir daha seninle konuşmam, ona göre!"

Seyit Ali sesini belli ederek gülmeye başladı, kısılan gözlerine dik dik bakarak Ömer'in tabağına biraz da zeytin koydum ve söylenmeye başladım. "Kaçırma falan yok, Ömer. Akli sıra dalga geçiyor. Babama sakın söyleme böyle şeyleri! Bak, sonra ciddiye alır, hiç iyi olmaz."

"Söylemem, abla," dedi Ömer düz bir sesle.

Seyit Ali ağızındaki lokmasını bitirmeye devam ederken Ömer'in yanağından bir makas alarak ona göz kırptı. Keyifli bir kahvaltının ardından etrafı topladık ama burada biraz vakit geçirecektik. Seyit Ali karavana girdiğinde biz de Ömer'le sandalyelerimizde bacak bacak üzerine atmış, ağaçların gölgesinde serinliyorduk. Hava şahaneydi, bunaltıcı değildi. Ellerimi sandalyenin kenarına koyarak parmaklarımla ritim tutmaya başladığımda Seyit Ali karavandan çıkarak elindeki tavlayı masanın üzerine bıraktı ve bana karizmatik bir bakış attı. "Oynamayı biliyorsundur umarım?"

Gözlerim çölün ortasında serap görmüş bir varlık gibi açıldığında, "Deli misin?" diye indirdim bacağımla. "Çok iyi oynarım."

"O zaman kapışalım," dedi Seyit Ali sandalyesini çekip karşıma oturarak. "Gerçi benden iyi oynayamazsın da neyse..."

Alayla gülererek Ömer'e baktım. "Ömer, Seyit Ali abime birkaç peçete getir, larım olacak. Omuz zaten bende var nasılsa, gelir ağlar. Ha, unutmadan... Bizi kameraya çekene, canım aşırı derecede dram filmi izlemek istiyor da."

"Hele hele, artiste bak," dedi tavlanın kapağını açarken. "Ömer, hence sen ahlana bir soğuk su getir. Malum oyun sonrası iyi gider."

"Bence ben susayım," dedi Ömer kollarını göğsünde toplarken. "İyi olan kazansın."

"Tamam, tebrikleri sonra kabul ederim," diyerek oyuna başlamadan önce Seyit Ali'nin elinden tutarak koltuğunun altına baktım. "Güzel, birazdan orayı dolduracağım da koordinatlarını çözmeye çalışıyorum."

Seyit Ali kafasını iki yana sallayarak güldüğünde elini serbest bırakarak yerime daha da kuruldum. "Siyah mı beyaz mı?" diye sorduğunda konuşmadan direkt beyaz pulları yerlerine dizmeye başladım. Taşları yerine dizdiğimizde ikimiz de sırayla zar attık ve o benden daha iyi attığı için oyuna ilk o başladı. İki zarı birden avucuna hapsedip gülererek yüzüme baktığında güldüm. O sırada Ömer'in de bizi gülererek izlediğini gördüm. "Hadi ya, ne salladın?" diye homurdandım sonra. Daha çok gülererek zarları attı. Çıkan sonuçla siyah pullarını kapılara dizdi ve zar atma sırası bana geçti.

Elime aldığım zarları sallayarak, "Bu oyunu babam öğretmişti," dedim. "Çok kez mars ettim onu."

"Boynuz kulağı geçmiş."

"Öyle oldu," deyip zarları attım ve çıkan sonuçla ben de pullarımı dizdim. Maksadım ona hiç pul toplattırmadan bir puan almaktı. Hararetli bir şekilde oyunu oynamaya devam ederken üç puanımı çoktan almıştım bile. Bir hayli eğleniyordum fakat aynı şeyleri Seyit Ali için söylemek imkânsızdı. "Ömer, biraz uzaklaşır mısın? Sigara içeceğim de," diye mırıldandı.

"Aaa!" diye şaşırdım hâline. "Bir gergin gördüm sizi? Allah Allah, niye ki?"

"Gergin değilim," dedi sakince. "Sigara içmek istiyorum."

"İçme, içme," diye dokundum omzuna ona teselli vuruşları yaparken. "Oyun sonu ağlayarak içeceksin zaten."

Kafasını kaldırmadan kirpiklerinin altından bana kısık gözlerle baktığında suratına kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Oyun devam ederken sadece iki puana daha ihtiyacım vardı. Demiştım ben ona bu oyunu iyi oynadığımı ama kendi bilir, ne yapalım... Az sonra bir puan aldıktan sonra buradan toparlayabilirim diye düşündü ama buna asla izin vermedim.

Oyunun bitmesiyle pullarımın hepsini topladığımda Seyit Ali ellerini masadan çekti ve omuzlarını düşürerek bana baktı. Dudaklarını bükerek, "Cenâ olarak seni bir kere öpeyim mi?" diye sordu. Ömer öksürdüğünde Seyit Ali ona döndü. "Yanağından bir tane?"

“Bu ceza olmaz ki sana,” dedi Ömer diklenerek. “Sen fırsatçılık yapıyorsun, abi.”

Seyit Ali, “Ayıp ediyorsun, kayınço,” diye kafasını sağa yatırdığında duraksadı ve elini dudaklarının üzerine götürerek ikimize saf saf baktı. “Allah söyledi valla!”

Ağzımdan belli belirsiz bir şeyler döküldüğünde Ömer gülmeye başladı. “Abi, sen uzaktan bakıldığında çok sert duruyorsun. Bir de dövüşüyorsun insanlarla ama hiç öyle değilsin. Çok komiksin.”

“Bir tek size karşı böyleyim,” dedi Seyit Ali sakın ama Ömer ile birebir konuşuyormuşçasına. “Dümdüz herifin tekiyim normalde ama sen ve ablan sayesinde daha başka yönlerimi keşfettim. Eyvallah yani.”

Ömer sağ elini kalbinin üzerine koyarak kafasını eğdi. “Ne demek, abi. Asıl sana eyvallah.”

“Kendine benzettin çocuğu da,” diye mırıldandım. “Hareketlere bak ya!”

“Daha ne istiyorsun?” diye kaldırdı sol kaşını. “Benden bir tane daha yetiştiriyor işte ama şans yok, senden bir tane daha bulamayacak.”

“İşin gücün şov,” dedim kendime geri çekerek. “Ama haklısın, benden bir tane daha bulamaz.”

Seyit Ali yeniden Ömer’e baktı. “Üzgünüm, koçum. En iyisi benimle.”

“Ben sizi anlamıyorum,” dedi Ömer saf saf konuşmaları takip ederken.

O sırada Seyit Ali ile aynı anda şunu söyledik: “Sen komik çocuk.”

Ve birbirimize bakıp kahkahalarla güldük.

Ömer hâlâ soru işaretleri ile dolu bir çembere hapsoldüğünde derin bir nefes alarak omzuma düşen saçlarımı geriye doğru savurdum ve göğsümü öne iterek tavlayı kapattığım gibi Seyit Ali’nin elini tutarak kolunu kaldırdım ve tavlayı tam kolunun altına sıkıştırdım. “Cuk diye oturdu,” dedim kolunu bırakırken.

“Sırf sen ağlama diye yenildim,” dediğinde gözlerimi kısarak onu küçümsedim. “Senin düşünceni yerim ama yemezler.”

Seyit Ali bıkkınlıkla nefes alıp kolunun altındaki tavlayı indireceği sırada buna müsaade etmedim. “Dur!” Ayaklandım ve karavandan telefonumu aldığım gibi kamerayı açarak ona doğru çevirdim. Sırtarak kamerayı daha yakınına götürdüğümde, “Poz ver,” dedim.

“Maskara ettin beni çocuğun yanında!”

“Poz ver!”

“Tamam.”

Seyit Ali çatık kaşları ve dümdüz, duygusuz bakışlarıyla kameraya bakarken Ömer’in omzuna dokunarak yanına gitmesini istedim. Ömer gülerek poz verirken Seyit Ali çatık kaşlarını yüzünden düşürmemişti. Arka kamerayı terk

edip ön kamerayı açtığımda bu sefer üçümüzü birden çektim. *Fotoğraflarda gülmeyen tek kişi Seyit Ali'ydı.* Hiçbir fotoğrafta gülmemişti çünkü onun yerine ziyadesiyle gülmüştük.

Telefonu masaya bıraktığımda Seyit Ali de kolunun altındaki tavlayı kenara koydu. "Bak, bu fotoğraflar sadece sende duracak," diye söylendi yüzüme karşı. "Beni Teo'nun diline düşürme."

"Teoman'a da ne malzeme çıkar buradan be!" dedim aşırı şekilde keyiflendiğimde. "Neyse, bakarız."

"Neva!"

"Bakarız dedim."

Gözlerini kısarak tüm tehditlerini bir yola taş döşermişçesine gözlerime bıraktığında saate baktım. "Öğlen bile olmamış daha. Yola devam mı yoksa burada biraz daha kalalım mı?"

"Bence yavaştan yola devam edelim, ağır ağır gideriz. İkindiye kalmadan Antalya'ya varmış oluruz zaten. Denize gireriz, sonra da mangalı yakarım ben."

"Mangal mı yakacaksın?" diye sordu Ömer. "Bir de denize gireceğiz, öyle mi? Ben sadece bu karavanla gezeceğiz sanıyordum."

Seyit Ali hemen yanında duran Ömer'in belinden kavrayıp onu kendine çektiğinde saçlarını düzelterek, "Gezelim istedim beraber," dedi. "Ama anın tadını çıkararak... Dolu dolu birkaç gün geçirelim, tamam mı?"

"Çok mutluyum," diye sevindi Ömer içi içine sığamazken, bunu fazlasıyla belli ediyordu. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Hadi o zaman kalkalım," dedim onları daha fazla böyle izleyip de duygusal yıkımların içinde kendimi bulmaktan kaçarken. Ayaklandığımız gibi etrafı güzelce topladık ve arkamızda hiç iz bırakmadan karavan yolculuğuna kaldığımız yerden devam ettik. Antalya'ya en az üç saatlik yolumuz daha vardı. Seyit Ali yol üzerinde bir benzin istasyonu bulup depoyu doldurduktan sonra yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. Sakin, endişesiz bir yolculuğun ardından güneşin en can yakıcı ve parlak vakitlerinde Antalya'ya giriş yaptık. Maksudımız sahile yakın ve herkesten uzakta bir yere gitmekti.

Öyle de oldu. Seyit Ali rotayı daha önce bildiği ve geldiği bir yere sürdüğünde sahilden biraz uzakta ama denizi ayaklarımızın altına seren bir noktada karavanı durdurdu. Derin bir nefes alıp sakince dışarı çıktığımda etrafta kimseyi göremedim ve bu çok huzurlu hissettirmişti. İleride dev kayalara usulca dokunup kaçan ve bunu her otuz saniyede bir tekrarlayan denizle selamlaştım. Hava çok güzeldi ve dünya sanki sadece bize aitmiş gibi hissettim. *Öyleydi de. Dünya, sevdiklerim yanımdayken bana aitti. Bize aitti.*

Ömer şortunu giydikten sonra dışarı çıktı ve gözlerini kısarak ileriye baktı. "Ben sadece ayaklarımı sokacağım suya, burada yüzemem, çok büyük burası."

Gülümseyerek saçlarımı karıştırdım. “Havuzda yüzersin sen de artık.”

Kafasını sallarken gözlerini kısarak gözlerime baktı. “Siz yüzecek misiniz şimdi?”

O sırada Seyit Ali karavana girerek, “Evet,” dedi. “Ömer, bekle beni burada! Seni de yüzdüreyim. Omzuma alırım.”

Onu dinlerken yüzümde memnuniyet dolu bir ifade vardı. Ömer, “Olur,” dedi. “Ben yavaş yavaş gideyim o zaman, siz gelirsiniz arkamdan.”

“Dikkat et,” diye seslendim Ömer çoktan adımlarını sahile doğru sürmeye başladığında. O gidene kadar arkasından baktım ve sonra da soluklanarak karavandan içeri girdim. Seyit Ali çoktan şortunu giymişti bile. Üzerinde hâliyle hiçbir şey yoktu. Yatağın ucuna oturmuş, ellerini iki yana koyarak bana bakarken sakince yüzüne odaklanarak, “Üzerimi değiştireceğim,” dedim. “Ömer’i de yalnız bırakmasan mı acaba?”

“Tamam, değiştir,” diye mırıldandığında gözlerimi devirerek güldüm.

“Seyit Ali!”

Uzatmadı ve gülerek ayaklandığı gibi yanımdan geçerken yanağıma bir öpücük bırakıp öyle dışarı çıktı.

Üzerimi değiştirmeden önce usulca karavanın kapısına yaklaştım ve ikisini de görmeye çalıştım. Seyit Ali hafif hareketli hâllerıyla Ömer’in yanına gittiği gibi onu belinden kavrayarak havaya kaldırdı ve kahkahalar atarak denize sürükledi. “Yanak kası yaptıracak bana,” diye güldüm onları izlerken. İkisi denizin içine çoktan girdiğinde ben de arkamı döndüm ve karavanın kapısını çekip hazırlandım.

İki tane mayom vardı ve siyah olanı giyecektim. Karavanın içinde bir ayna yoktu, ben de telefonumu kullandım. Saçlarımı açık bırakıp biraz dağıttıktan sonra temiz havluları ve telefonumu alarak karavandan indim ve kapısını kilitledim. Burada bizden başka kimse yoktu ve bir sorun olacağını sanmıyordum. İçim çok rahat bir hâlde onların yanına doğru ilerlerken Ömer çoktan Seyit Ali’nin omzuna çıkmış, ellerini sıkı sıkıya tutuyordu. Ayaklarım kum tanelerinin içine karıştırdığında suyun bacaklarıma vuran ılık tadı, bir rüzgârda savrulmadan dalında kıpırdanan bir yaprak gibi içimi titretmişti. “Abla,” diye seslendi Ömer bana her yeri ıslanmış bir şekilde gülerek. “Koş hadi koş.”

Seyit Ali o delici ela gözlerini gözlerime kilitlediğinde elimdekileri sakince suyun ulaşamayacağı bir yere bıraktım ve adımlarımı hızlandırarak denize doğru yürüdüm. Seyit Ali gözlerini üzerimden çekmezken suyla temasım giderek daha istekli bir hâle dönüştü ve ileri yürüyerek her saniye bedenimden yukarı yükselen suya dokundum. Çok uzakta değillerdi ve ayaklarımı yerden kaldıracak seviyeye gelmemiştim. Saçlarımın uçları ıslanmaya başladığında tam karşılarında durarak ikisinin de yüzüne baktım. Ömer sevinçle gülüyor, Seyit Ali ise daha derin bakışlarıyla beni ezberliyordu.

“Abi,” dedi sonra Ömer. “Omuzların acıdır senin, ben ineyim mi artık?”

Seyit Ali, Ömer'in ellerini daha sıkı tutarak, "Kuş gibisin," dedi. "Acımadı bir yerim."

Gülerek kollarını iki yana açtım ve suya bir notaya dokunur gibi dokunmaya başladım. Denizi dinledim ve onu işittim. Güneş tepemizin üzerini aşır yanıma doğru geldiğinde Ömer, Seyit Ali'nin omzundan sarkan ayaklarını kullanarak beni ıslatmaya başladı. Yüzümü hedef alan su saldırısıyla gözlerimi kapatıp kendimi sakındım. Ömer istifini bozmadan aksine çok daha istekli bir şekilde beni ıslatmaya devam ederken Seyit Ali gülerek, "Aferin lan sana," dedi.

"Bana bakın," diye kızdım onlara olduğum yerde hareketlenerek. "İkinize de yeterim ben. Ne bu, erkek dayanışması mı?"

Ömer, "Abla, ben senin tarafındayım," diye savundu kendini hemen.

Seyit Ali kaşlarını çatarak ensesine doğru yatırdığı kafasıyla Ömer'in yüzüne karşı, "Benim omzumdasın şu an, istersen öyle konuşma," diye mırıldandı. Ömer bir şey diyemediğinde Seyit Ali sanki onu korkutmuşçasına durumu toparlayarak güldü. "Şaka yapıyorum, Ömer! Ablanın tarafında duracaksın tabii. Ben de onun tarafındayım çünkü."

"Of, ne çok hayranım var!" dedim omzumu silkip denizde yürümeye başladığımda. Dudaklarımı ısıarak güneşe selam verdikten sonra derin bir nefes aldım ve gözlerimi kapattım. Belki bir belki daha uzun dakikalar sonrasında gözlerimi açmamı sağlayan şey belime sıkıca sarılmış kollardı. Yutkunarak hafifçe ırkıldığımda Seyit Ali ıslak suratını onun kadar ıslak olmayan yüzüme yaklaştırdı ve çenesini omzumun üzerine koyarak bana sokuldu.

"Biraz ileriye mi gitsek?" diye fısıldadı Seyit Ali ses tonuna karışmış tatlı nefesi boynumu süpürürken. "Yüzmek için yani."

"Başka ne için olacaktı ki?" diye sordum dudağımı ısıtırıp soluklandığımda.

Çeneme yaptığı baskı kaslarının gevşemesiyle azaldığında arkamı dönmeden Ömer'e baktım. Suyun en az olduğu yerde geziniyor ve eğleniyordu. Seyit Ali belimi serbest bırakırken ritmik adımlarla daha ileri gitmeye başladık. Ayaklarımı kaldırdığımda su beni taşımaya başladı ve kollarımı kenara açarak Seyit Ali'ye döndüm. "Yüzme bilmeseydin öğretirdim," dedi.

"Şüphem yok," diye gülümsedim sakince. Bacaklarımı bir balık gibi sallamaya başladığımda her saniye daha ileri gittik. Su boyumuzu bir hayli aşmıştı. Ömer'i görüyordum ve gözüm sürekli üzerindeydi. Kafamın en tepesinde ufacık bir ıslak yer kalmıştı sadece. Biraz daha uzaklaştığımızda bedenimin her yeri ıslandı ve Ömer elindeki telefonla bize bakarak, "Fotoğrafınızı çekeyim mi?" diye bağırdı. "Biraz yaklaşın ama tamam mı?"

"Peynir diyecek miyiz?" diye bağırdı Seyit Ali gülerken.

Gözlerimi devirerek üzerine su attım. O sırada o da bana su attı. *Harika!* Bu çocukça bir atışmadan ziyade çok daha hırslı bir mevzuya dönüşse de gülmekten kısılan gözlerimizi birbirimizden alamıyorduk. Ellerimi Seyit Ali'nin omzuna bastırdım ve onu suyun altına itmeye çalıştım lakin çok kuvvetliydi,

bana bir kale gibi geçit vermedi. "Çok fenasin sen," diye kısı gözlerini avına yaklaşan bir avcı misali. "Gücün yetmez ki."

"Şimdi burada?" diye uzaklara doğru baktım her an kahkaha atacakmışçasına duran yüzümle. "Hocaya mı kızmalı yoksa öğrencisine mi? Hoca iyi değil sanırım, öğrencisini geliştirememiş."

"Neva," dedi beni kuskuvrak yakalayıp gülerken. Kollarımı sırtına sardığımda kahkahalar atmaya başladım. Geldi ve gülüşlerimden öptü. *Baş döndürücü ve keder söndürücü en mutlu anlarımın mimarıydı o.* Uzun zamandır bu kadar keyifli dakikalar yaşamamıştım. Onunla olmak sevdiğim en güzel şeylerden biriydi. "Çok başkasın sen," diye fısıldadı ıslak saçlarımı yüzümden çekerken. "Beni de başka biri yaptın."

"Başka biri değilsin," dedim. "Sadece içimiz neyse dışımız da o. Beraberken bildiğim tek şey bu. Kendini saklamadan, benden kaçmadan şeffaf olduğundan böylesin. Daha önce böyle olmadığın ve hissedemediğin için başkasın."

"Sana bambaşkayım ben."

"Oho!" diye güldü Ömer yüksek sesle. "Bir sürü çektim bir sürü."

Ellerimi sırtından çekmezken ikimiz de gülerek Ömer'e baktık ve kafamı usulca Seyit Ali'nin kafasına yasladım. Seyit Ali kolunu kaldırıp Ömer'e doğru, "Eyvallah," diye bağırdığında iç çektim.

"Sen yakında Ömer'i kahvehaneye de götürürsün."

"Seni götürmediğime göre onu da götürmem," dedi gülerek. "Neyse, hadi çıkalım da ateş yakalım artık."

Birlikte sudan çıktığımızda derhâl havluları bedenlerimize sardık ve birlikte karavana doğru ilerledik. Güneş pulu dökülmüş bir balık gibi çıplak kalırken açık rengi de koyuya doğru koşuyor, akşam oluyordu. Temiz kıyafetlerimizi giydikten sonra nemli saçlarımı açık bıraktım. Biraz sonra Seyit Ali, kömür poşetini güzelce mangala döktü ve ateşi yaktı. Buzdolabının kapağını açtığımda her şeyin dört dörtlük olduğunu gördüm. Bir sürü şeyi eksiksiz getirdiği yetmiyormuş gibi etleri, köfteleri, sucukları soslamış; mantar, biber ve patlıcan da getirmişti.

Ben bu adamla evlenirim. Hem kalbimi hem de karnımı doyurduğu için.

Ama şimdi değil... Çok ileride!

Hayranlıkla dolaptaki ürünleri ve salata malzemelerini ortaya çıkarıp mini tezgâha koydum. "Abla," diye seslendi Ömer karavanın kapısından bana bakıp. "Ederi getirecekmişsin. Kömürler ölmüş."

"Tamam, getiriyorum," diyerek kucakladığım kaplarla karavandan inerek biraz ilerideki ateşin başına, Seyit Ali'nin yanına gittim. "Sen var ya," dedim ona keyifle.

Et kabını aldığı gibi bana gülüp göz kırptı. "Evlenilecek adamım, değil mi?"

"Havır," diye kestirme yola sapım. "Harbiden senin yanında insan aç kalmar."

"Denmiştim ben sana."

"Tamam, ben salatayı yapayım o zaman," diyerek ayaklandım.

"Dolapta meyve de vardı, onları unutma," diye arkamdan seslendiğinde duraksamadan karşılık verdim. "Maşallah aslanıma bel!"

"Aslanın mı?" diye güldü Ömer ateşin başında Seyit Ali'ye bakıp güldüğünde. Onları dinliyordum bir yandan. "Ablam, sana aslanım mı diyor, abi?"

"Değişik biri işte," dedi Seyit Ali etleri mangala dizerken. "Ama seviyorum bana öyle seslenmesini."

Ömer sesini çıkarmadan sükûnetle kollarını dizlerine sardığı gibi çenesini de diz kapaklarının üzerine koyarak ateşi izlemeye devam etti. Ben de gidip salatayı ve diğer şeyleri hazırladım. Akşama doğru yelken açtığımızda soframızı kurmuş ve küçük bir aile masası hazırlamıştık. Ateşimiz hâlâ yanıyordu ama Seyit Ali bu sefer ateşi sahile taşımıştı, ilerideydi. Biz de ateşin gerisindeydik. Daha sonra etlerle doldurduğu tabağı iştahla sofranın ortasına bıraktığında bir ekmeği üç parçaya bölerek Ömer'e baktı. "Koçum, ekmeği az ye diye sana dolu dolu hazırlayacağım."

Ömer sessizce, "Ben kendim yiyebilirdim," dediğinde gülerek çatalıma uzandım. "Olmaz, o kendi hazırlayacak, huyu bu."

"Aynen," diye durdurdu Seyit Ali ellerime dokunup beni çatalla buluşturmazken. "Çatalla mı yiyeceksin etleri sahiden? Kızım, dalsana şuradan kanatlara, butlara."

"Erol Taş oldu başıma," dediğimde keyifle Ömer'in ekmeğinin içini ağzına kadar doldurdu ve ona uzattı. "Al bakalım."

İçecekleri de doldurduktan sonra dudaklarımı iştahla ıslatıp serbest bıraktım ve bir kanadı kavrayıp ısırdım. Şu an hepimiz hunharca karnımızı doyuruyor ve bunun bir sonu yokmuşçasına devam ediyorduk. Her şeyin tadına bakmaya çalıştım ve her şey ziyadesiyle soframızdaydı. "Çok sevdim, teşekkür ederim," dedi Ömer ekmeğini bitirip gazozuna uzandığında.

Seyit Ali önüne biraz da sucuk ve köfte koyduğunda, "Bunlardan da ye," dedi. "Bak, biz ablanla etçil bir çiftiz, bunların hepsini gömeriz şimdi."

"Çatlarım ben bunları yersem," dedim ağzımdakiler bitip şaşkınla gözlerimi irileştirdiğimde.

"Yeriz, yeriz," diye göz kırptı köfteleri bir lavaşa scrip biraz da salata ekledikten sonra sararak bana uzatırken. "Göm bunu, doymadın daha sen, biliyorum ben."

"On kilo alacağım ya!" diyerek tuttum lavaşı.

"Kilo problemin yok, şov yapma," diye dalga geçtiğinde ona dik dik baktım.

Seyit Ali parmaklarını yalarken Ömer'in ona sıcacık baktığını gördüm. "Abi," dedi Ömer gözlerini kısıp Seyit Ali'ye ilgiyle bakarken. "Senin kardeşin var mı? Ya da abin, ablan?"

"Evet, bir tane kız kardeşim var," diye cevapladı. "Gökçe."

"Gökçe mi adı?"

"Yok, ben uydurdum." Masanın altından ayağına vurduğumda Seyit Ali gülerek, "Evet, adı Gökçe," diye düzeltti. "Ne oldu ki?"

"Hiç," dedi Ömer omzunu silkerek. "Merak ettim. Ben sizinle geldim ya, belki o da gelmek isterdi. Haksızlık olmasın diye yani."

"Sen kime çektin bu kadar?" diye kısıp gözlerini Seyit Ali. "Abine çekmediğin belli de ablana da çekmemişsin... Çok ince düşünüyorsun, o yüzden öyle söyledim."

O sırada manasız bir alınganlıkla maksat sırf pislik olsun diye kendimi geri çekerek, "Bak sen şuna?" diye havalandırdım kaşlarımı yukarı doğru. "Ben ince düşünemiyorum yani, öyle mi? Vallahi yazık."

"Kıskandı," dedi Seyit Ali, Ömer'e *çak* yaparken.

Ömer tam bir iş birlikçi edasıyla Seyit Ali'ye karşılık verdiğinde lavaşımın son lokmasını da yedim ve bardağımdaki içeceği bitirdim. "Kıskanmadım," diye izah ettim kendimi. "Neyse... Şiştim ben, çok yedim. Mide fesadı geçireceğim birazdan."

"Aman, sakın kusayım deme!"

"Tam üzerine kusacağım."

"Yaparsın, bunu asla inkâr etmiyorum," dedi Seyit Ali küçük bir isyan sezdiğim ses tonunda.

Gülümseyerek onu izlediğimde ellerimi peçeteyle silerek saçlarım arkama uzansın diye kafamı sallayarak hareketlendirdim. "Ellerine sağlık, çok güzeldi her şey. Hayatımda yediğim en lezzetli mangaldı. On üzerinden dokuz."

"Bir puanım nerede?"

Oturduğum yerden kalkarken boş tabakları toplamaya başladım. "Kimse mükemmel değildir, Seyit Aliciğim."

Arkamdan tuhaf ama beğeniyle baktığını biliyordum. Bulaşıkları küçük *rezgâhta* toplayarak biriktirdim. Hareket etmek pek zor değildi ve burada bunu yapabilmek bile güzeldi. *Benimkiler* dışarıdaki düzeni sağlamaya çalışırken ben de bulaşıkları halletmeye başladım. Karavanın kapısı açıldı ve kararmaya yakın hava üzerimize düşmüştü. Acelesiz bir şekilde bulaşıkları yıkarken Ömer ve Seyit Ali'nin sahile yakın yerdeki yanan ateşin başında olduğunu gördüm. Yan yana oturuyorlardı ve sırtlarını görebiliyordum. Uzağımda değillerdi ve onları duyabiliyordum. Denizin rüzgârı, ateşi harlasa da bu onu söndürmeye yetmezdi.

Yıkadığım bulaşıkları kurulamaya başladığımda elimdeki havlunun hareketi Ömer'in sesini işitmemele yarıda kesildi. "Ablamı ne kadar seviyorsun?" diye sordu sakince. Kaşlarımı çatarak öne doğru çıktım ve kulağımı tümüyle onlara verdim.

"Bunun cevabını bilseydim sana söylerdim," dedi Seyit Ali gözlerini ateşten çekmezken, ateşin ışığı yüzüne vurmuştu.

Ömer çekimser bir yaklaşımla elindeki küçük değneği bırakmadan, "*Ama onu abim kadar üzmezsin değil mi abi?*" diye sordu.

Çatık kaşlarım bu soruyla yüzleşip iplerinden kopmuş bir çamaşır misali düştüğünde boğazımdaki sert yumrunun varlığını yutkunduğum zaman anca fark edebilmişim. Seyit Ali duraksayıp yüzünü Ömer'in yüzüne çevirdiğinde Ömer de ona baktı ve ateş ikisine de ışık oldu, gözlerindeki hissi parlattı. Seyit Ali zoraki bir tebessümle kolunu Ömer'in boynuna sarıp onun küçük bedenini kendine çektiğinde, "Üzmem," dedi.

"Herkes, herkesi üzer demişti ablam," diye devam etti Ömer. "Bence de öyle. Ben de bazen ablamı üzüyorum ama onun gönlünü alıyorum hemen. Siz büyüksünüz ya, barışmak kolay olmuyor, değil mi?"

"İnsan büyüdükçe karşısındaki insana verdiği hasar da değer de büyüyor," dedi. "Yanlış anlaşılmalara ya da istemeden ağızdan çıkan kötü sözler oluyor ama bunu bilerek yapmıyoruz. Ben, Neva'yı bilerek üzmem, bilmeyerek üzdüğümde de pişman oluyorum zaten."

"Abim hiç pişman olmazdı," diye ımrıldandı Ömer. "Ablamı çok üzerdi ama ablam o kadar sağlam dururdu ki karşısında, ona hep hayran kalırdım. Çok isterdim ikisinin güzel anlaşmasını ama olmadı işte..."

"Abin..." dedi Seyit Ali devamında kuracağı cümlelerden korktuğu için burada bıraktı, devamını getirmedi. Fakat Ömer'e daha sıkı sarıldı. Yaptığım tek şey uzaktan onları izlemek ve dinlemek oldu. "Senin ablan çok güçlü ama. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Seyit Ali kendinden emin bir şekilde.

"Biliyorum," dedi Ömer gururla. "Sen de biliyorsun zaten. Dünyanın en güzel ablası o. Çok şanslıyım çok."

"Ben de öyle," diye ekledi Seyit Ali, Ömer ile paslaşırken.

"Onunla evlenmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ona ciddi bir teklif yapmadım çünkü daha erken," dedi Seyit Ali. "Ben sadece onunla ciddi düşündüğümü bilsin istiyorum. Biliyor da. Ablan çok iyi yerlere gelecek ve hak ettiği yerde olacak. Ben de kendi planlarımı ve hedeflerimi gerçekleştireceğim ama benim durumum biraz farklı, ben zaten hedeflerimi gerçekleştiriyorum."

"Her gün adam mı dövüyorsun?"

Seyit Ali güldü. "Her gün değil ama çoğunlukla."

"Canın acımıyor mu hiç?"

“Acıyor ama geçiyor, bir süre sonra alışıyorsun.”

“Neden adam dövüyorsun ki?” dedi Ömer sakince. “Öğretmen, doktor, polis ya da bir sürü şey olabilirdin... Şey, yanlış anlamadın beni, değil mi? Ben sadece merak ettiğimden soruyorum vallahi.”

Seyit Ali yine güldüğünde, “Niye yanlış anlayayım ki?” diye sorarak ekledi. “Yaptığım şey sana göre yanlış olabilir ama bu benim hayatım ve tercihim. Ben böyle olsun istedim. Öğretmenlik, doktorluk ya da polislik hiç bana göre değil.”

“Ne zamana kadar adam döveceksin peki?”

“Bilmiyorum,” diye iç çekti Seyit Ali cevabını bildiğinden emin olduğum hâlde kesin bir şey söylemezken. “Zamanla bir alıp veremediğim yok.”

Ömer sorduğu sorular karşısında utanırken, “Özür dilerim,” dedi. “Çok fazla soru sordum sanki ben. Hem de sürekli adam dövüyorsun dedim ama o da bir spor sonuçta. Televizyonda görmüştüm bir kere, abim geceleri izliyordu. Boks maçıydı, seninki de öyle bir şey, değil mi?”

“Onun gibi.”

“Ama var ya çok havalı,” dedi Ömer, olaya en saf ve iyi yönünden bakıp kalbinin ve güzelliğinin izin verdiği kadarıyla yorumunu belirtmişti. Seyit Ali bunlara bir karşılık vermezken Ömer değnekle ateşin kenarını eşelemeye devam etti ve sonra sustular. Ben de etrafı topladıktan sonra yanlarına gittim. Ömer bana bakıp gülümserken omuzlarını kaldırıp indirdi. “Ben *Buz Devri*’ni izleyebilir miyim?” diye sordu.

“Gel, açayım sana,” diyerek kalktı Seyit Ali oturduğu yerden. Ömer de peşinden gitti. Ömer’in değneğini aldım ve onun yerine geçerek ateşi bozmadan eşeledim. Çok kuvvetli bir sıcaklık yoktu ama ısınıyordum. Dakikalar sonra Seyit Ali, omuzlarıma bir battaniye sardığında, “Üşürsün,” diyerek yanıma geçip oturdu.

“Teşekkür ederim,” dedim sakince. “Sen de gelsene.”

“Ben üşümem.”

“Doğru,” dedim gülümserken. “Buzdan adam.”

Gülümseyerek ateşe baktı, ben de baktığı yerdeydim. *Sessizlik, ikimize ait bir besteydi* ve onu dinliyorduk. Konuşmaktan ve anlatmaktan uzaktık ikimiz de ama onunla konuşmak istemiştım. Onunla konuşmak değil, onu dinlemek istemiştım. O gece, gözlerinde çaresizliği bu kadar derin hissettiğim gece bana anlatmamıştı ama şimdi anlatsın istemiştım. Battaniyeye sarılırken sakince iç çekerek elimdeki değnekle oyalandım. “Seyit Ali...”

“Efendim?” diye sordu düşünceli bir şekilde. Sessizdi.

Ateşi izliyorduk ikimiz de. “Belki hoşuna gitmeyecek ama bana annenden bahseder misin biraz?”

Gözle görülür bir tepki vermedi. “Annem işte,” dedi.

"Afiye Karayazı," diye adını andım ağızımla. "Onu öyle çok merak ediyorum ki onunla hiç konuşmadığım hâlde çok yakın hissediyorum kendimi."

"Böyle hissetmene sevindim," dedi gözlerinin kenarı kısıldığında. Bir müddet yüzünde takılı kaldım. Devam etti. "Anneme seni anlatmadım henüz ve bir süre daha anlatmaya niyetim yok."

Afalladım. "Sevmez mi beni?"

"Hayır, öyle bir şey değil bu," diye çürüttü hemen sorumu. "Emin ol, annem seni çok sever hatta biliyor musun, *ona benziyorsun*. Hırsın, koruma içgüdün, kararlılığın ve birçok şeyin... Bazen annemi görüyorum sende, Neva." Yüzünü usulca yüzüme çevirdi. "Sence bu iyi bir şey mi?"

"Kötü bir şey olmadığını biliyorum," dedim kafamı ağır ağır sallarken. "Belki de bu yüzden anneni kendime yakın hissediyorumdur."

"Belki de..."

"Onunla aradaki ilişki sanki..." *Kahretsin!* Cümlemin devamına neyi koyarsam koyayım aklımdakini doğruca yansıtamayacaktı. "Yani siz..."

"Karışık."

"Neyi kastettiğimi anlamana sevindim," diye fısıldadım. "O gece annen yüzünden ve bana söylediklerin yüzünden çok içtin ama bizi aştık. Peki, ya sen annenle aradaki sorunları aştın mı? Lütfen bana anlat, anlat ki bileyim artık. Seni o kadar çok dinlemek istiyorum ki..."

"Neva," dedi doğrularak dudaklarını sarkıtırken. Gözlerini yanan ateşe çevirdiğinde, "Her şeyi seninle paylaşamam ki," diye konuştu. "Bunun ne demek olduğunu biliyorsun. Sana güvenmediğim ya da seni önemsemediğimden değil, sadece ne kadar az bilersen o kadar iyi olacağından."

"Babanla ilgili çözülemeyen şeyler yüzünden mi?"

"Gerçi ben de kime ne anlatıyorsam?" dedi keyifsizce gülümserken.

"Hayır, sırf sen kız diye sormadım."

"Kızmadım," dedi sakince. "Ama canımı sıkan meseleleri seninle konuşmak istemiyorum."

Elimdeki değneği kenara bıraktım ve eline uzanarak parmaklarımızı kenededim. Ellerimize baktık. "Canını sıkan meseleleri benimle konuşmazsan aramızdaki bu his hep eksik kalır. Biliyorum, ben üzüleyim istemiyorsun, belki zarar görürüm sanıyorsun ya da beni korumak niyetindesin... Hepsini anlıyorum ve farkındayım ama ben buradayım. Ben seninleyim, anladın mı?"

Kenedediğim parmaklarımızı daha sıkı tuttuğunda birkaç saniye sonra ağzını araladı. "Annem, Gökçe'ye yeteri kadar zaman ayırmadığımı, dışarıda rahat durmadığımı savunuyor. Beni canından çok sever, bu dünyada en çok güvendiği insanımdır ama beni o kadar kısıtlıyor ki sırf ona söz verdiğim için kendi dünyama hapsoldüm. Dövüşe başladım, yarışlara katıldım."

"Dövüşe annen yüzünden mi başladın?" diye kaldırdım kaşlarımı şaşkınca.

"Sinirli bir insanım ve annem yarım bıraktığı işini benim tamamlayacağımı bildiği için bana büyük yeminler ettirdi. O içerideyken *kimseye zarar vermem* dedim, *sadece Gökçe'nin başında olacağım*, dedim... Fakat insan kafasındaki savaşla nasıl yaşar ki? Her gün aynı sabaha uyanmak, her gece aynı yemini hatırlayarak gözlerini kapatmak öyle büyük bir azap ki..." Umarsızca omzunu silkti. "Ben de dövüşe başladım, içimdeki savaşı, öfkeyi dışıma vurmak için."

"Ben sanıyordum ki..."

"Sadece para için bu iş yapılmaz, Neva," dedi Seyit Ali düz bir sesle. "Müziği bıraktım sayılır, ilgilenmiyorum. Hedeflerim başka, uğraşım başka... Dövüş benim için kafamdaki savaştan kaçıştı ama anladım ki ben kaçtıkça buraya batmışım, hırs beni o kafese mahkûm etti ve bundan memnunum."

"Annen biliyor mu peki?"

"Biliyor," dedi açıkça. "O böyle şeylere kızmaz çünkü sorumluluğunu aldığı hiçbir şeyin altında kalmam." Gülümsediğini işittim. "Sadece annemin görüşüne gitmeden bir gün önce dövüşmüyorum. Yüzümdeki morlukları çok net fark etmesin diye."

"Kızıyor mu?"

Duraksadı. "Kıyamıyor."

Dudaklarımdaki tebessümün tozları bir karahindiba gibi etrafa dağılmaya başladığında eline daha sıkı sarıldım ve ona yaslandım. Beni hissetsin, yanımda olduğunu bilsin diye... Biliyordu da ama bazen daha çok bilsin istiyordum işte. "Annen seninle gurur duyuyor," diye fısıldadım omzuna koyduğum başımı hareket ettirmeden. "Hem sen de bilirsin ki anneler, evlatlarının daima iyiliğini isterler."

Seyit Ali bu sözlerimden sonra beni pek rahatsız etmeden saçlarıma bir öpücük bırakırken ellerimizi kendime çektim ve daha sıkı sokuldum.

"Annen ne zaman çıkacak içeriden?"

"Var daha," dedi Seyit Ali. "Yakında mahkemesi de var."

"Annen çıktıktan sonra sanki hem iyi hem de kötü şeyler olacakmış gibi hissediyorum..."

"Doğru hissediyorsun," dedi gerçekçi bir yaklaşımla. "Annem hiçbir şeyi kimsenin yanına kâr diye bırakmaz. Ben de onun yanında olacağım. Ettiğim yeminler ve sözler sadece o içerideyken geçerliydi ama dışarı çıktığında bunların bir hükmü kalmayacak."

Üşüdüğümü hissederek suskunlaştım. Bunu fark etti. "Korkma," diye yatırdı beni. "Bize bir şey olmayacak. Ben sana bir şey olmasına müsaade eder miyim hiç?"

"Sen aslında yapman gerekenleri ertelemişsin de o vakit gelene kadar ara bir tatile hapsetmişsin kendini."

"Mantığın doğru ama tilmüyle değil," dedi. "Neva, benim babamı öldürdüler! O benim babamdı, o benim canındı. En çok sevdiğim insandı. Onu benden aldılar ve ben hiçbir bok yapamadım. O da yetmedi, annem içeri girdi. Gökçe, her şeyi canlı canlı şahit oldu ve ben... Yani çok zor bir durum, anlatabiliyor muyum?"

"Seni anlamaya çalışıyorum," dedim kuru bir sesle. "Anlıyorum desem yalan söylemiş olurum çünkü ben senin yaşadıklarını yaşamadım ve seninle aynı değilim ama deniyorum, seni anlamayı deniyorum, Seyit Ali."

"İçimde boktan bir intikam hırsı yok, gerçekten yapmacık dramlar kasmıyorum ama içime attığım o kadar çok şey var ki... Ben bu siniri anca bu şekilde dışıma atabilirdim işte, yani dövüşerek."

"Dövüşü bir gün bırakır mısın?"

"Çok ileride bir gün bırakırım ama en iyisi olduktan sonra. Zirveye çıkmam gerek. Dedim ya sana; kaçış olarak girdiğim kafes, oradan ancak en zirveye çıktığımda peşimi bırakır. Böyle de tuhaf bir his işte."

"Burada seni anladım," dedim soluklanırken. "Ben de en iyisi olmak istiyorum. Eğer ki okulu kazanırsam en başarılı ben olayım istiyorum ve bunun için ne gerekiyorsa yapacağım. Kimsenin hakkını yemeden ve kimseyi küçük görmeden başaracağım bunu."

"Fakat ikimiz de biliyoruz ki çok hırs bazen ters tepebiliyor."

"Ters tepen kısmına daha gelmedim," dedim düz bir sesle. "Ama yapım bu. Bir şeyi tuttuysam bırakmam. Ya orada kalırım ya da tuttuğumu kökünden koparıyorum."

Seyit Ali'nin yanında kendimi küçücük bir kedi gibi hissettiğimde denize baktım. Durgun ama hafif rüzgârlı bir hava vardı. Gözlerimi kapatıp açtığımda dudaklarımı nemlendirdim. "Müziği bıraktım dedin ya, okulunu da dondurmuşsun hatta. Tekrar devam etmeyecek misin?"

"Düşünmüyorum."

"Ben kazandım diyelim, aynı okulda olacağız ya, yine mi gelmezsin?"

"Ben seni, sen lisedeyken bulmuştum, liseye tekrar dönmediğime göre," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Aynı şey değil ki..." Umutsuzca iç çekip uzaklara baktım. "Seninle okul koridorunda gezmek iyi hissettirirdi. Ne bileyim, moralim bozuk olunca hemen iki üst katımda ya da artık hangi odadaysan... Orada olduğunu bilmek güzel olurdu ama senin kararın, karışmam."

"Yanında olduğumu hissetmen için bunlara gerek yok ki," dedi sessizce. "İlk sene düşe kalka, bir gittim bir gitmedim şeklinde tamamladım ama ikinci sene aynısı olmadı çünkü artık hayatımda ciddi değişimler oldu. Dövüş, yarışlar gibi..."

"Bana hep," diye kaldırdım kafamı omzundan ve yüzüne çevirdim yüzümü. Gözlerine yakından bakmayı seviyordum, sanki her an orada kaybolacakmışım gibi geliyordu. "Yanımdayım diyorsun ya... Ben de senin yanımdayım, Seyit Ali. Ne olursa olsun, ne zaman istersen hep senin yanımdayım. Kötü hissettğinde bana gel, hırne ihtiyacın olduğunda beni ara. Senin hep yanında olacağım."

"Bunu biliyorum," dedi güven veren bir sesle. "Seni biliyorum."

Ailem olmuştu, canımdan olmuştu, benimle olmuştu, benim olmuştu.

Gözlerimi hafifçe kısararak gülümsedim ve boştaki elimi yüzüne koydum. Bana hep baksın istedim. Dudaklarına dokunmadım ama dokunsam bu kadar hissedemerdik. Ağzımı kapatıp açtığımda, "Ben de seni, Seyit Ali," dedim ona bildiği ama duymadığı bir cümleyi verdiğimde. "*Ben de seni seviyorum.*"

Kalbim neden bu kadar hızlı ve sert atıyordu ki zaten her şey ortadayken neden ilk kez onu görüyormuş gibiydim. Ona ilk kez dokunuyor ya da yakınına gelmiş gibiydim sanki. Fakat şikâyetim yoktu aksine çok mutluydum.

Gülümsediğinde gözlerini gözlerimde sabitledi. "Eyvallah."

Gülümsedim. O gülümsedikçe ben daha çok güldüm. Bunun verdiği keyif o kadar güzel ve tarifsizdi ki denize düşsem kurtarılmayı beklemek yerine kıyıya kadar yüzerdim çünkü var olan değil, kalbimin kazandığı bir savaştı bu. Seyit Ali alnıma bir öpücük bırakıp kokumu içine çektikten sonra kafamı yeniden omzuna yasladım ve önümüzdeki ateşin sönmekte olan küllerine baktım.

İktimiz de ateşsiz fakat birbirimizi kül etmeyeceğiz aksine koca bir yangına sebebiyet vereceğiz.

TEO BOŞ YAPIYORI

Teoman bir villa görseli atmıştı.

Teoman: Seyit ve Leyla, biz sizi beklemeden başladık lan!

"Hassiktir!" diye çıktı dudaklarımdan şaşkınlıkla. Gülerek görsele bakmaya devam ettiğimde Seyit Ali kafasını karnımdan kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bundan haberin var mıydı?" dedim telefonu Seyit Ali'ye çevirdiğimde.

Gözlerini kıstı ve neyi gördüğünü anladığında telefonu eline alarak, "Ne diyor lan bu?" diye homurdandı.

Güldüm. "Sanırım üçü de burada. Hatta çoktan villayı kiralamış, bizi bekliyorlar."

"Ulan, ben demedim mi *gelir dumlur araya* diye," dedi Seyit Ali telefonu bana uzatıp yataktan indiğinde. "Bir Cihangir'e söylemiştim... Ağzı ne gevşek çıktı salâğınlı!"

"Teoman tehdit etmiştir kesin."

"Ya, biz zaten tatil yapacaktık ama ben seninle baş başa olmak istedim, anasının yanında dokuz ay iyi durmuş." Telefonunu eline aldığı anda sesi kısıldı. "Gerçi Teoman, prematüre doğmuştu..."

Kahkaha attım. "Delireceğim."

"Ben de," dedi Seyit Ali telefonu kulağına götürürken. Ben keyiften, o ise sinirden gülüyordu ama onu sinirliyken izlemek beni daha çok güldürüyordu çünkü işin ucunda Teoman vardı.

Az sonra karşı taraf telefonu açtığı anda Seyit Ali çatık kaşlarıyla, "Neredesiniz lan siz?" diye sordu direkt.

Teoman'ın sesini tam duyamıyordum ama güldüğünü anlamıştım. Seyit Ali, "Ne ara geldiniz?" deyip devam etti. "Biz gelmeyeceğiz... Dönüyoruz bugün... Yok, yalan söylemiyorum... Sana hesap mı vereceğim, gevşek?"

Seyit Ali kendini bir türlü Teoman'a açıklayamazken ellerini saçlarına götürdü ve durumu kabullendi. "Tamam lan tamam! Geliriz birkaç saate. Bok vardı, anasını satayım!" dedikten sonra telefonu kapattı.

Ellerimi dudaklarımın üzerine götürüp gülmemeye çalışarak yüzüne baktım. Elbette ki hoşuna gitmemişti zira bunu böyle planlamamıştı. "Bilerek yapıyor," dedi sonra. "Dangalak!"

"Tamam, oraya gittiğimizde şamarı yapıştırırsın." Seyit Ali telefonu bıraktıktan sonra boğazımı temizleyerek elimi ağzımın üzerinden çekip sorgulayıcı bir hâlde ekledim. "Ne zaman gideceğiz sahiden? Babamlar da bu gece yola çıkacaklar, yani yarın sabah gelmiş olurlar."

"Toparlanırsınız," dedi. "Bu geceyi de beraber geçiririz, yarın bakarız artık duruma göre."

"Tamam ya, çok sinirlenme," diye ayaklandım. "Teo bu, bildiğimiz Teo işte. Emrivaki olmuş biraz ama çok şaşırmadım şahsen."

"Şaşırdığımdan değil, plana sadık kalmadığından kızgıyım," diyerek omzunu silktiğinde kıkırdayarak dudaklarımı büktüm. "Sen de dedin işte, prematüre doğmuş... Ondan sanırım."

Gülerek kaşlarını kaldırıp indirdiğinde yavaştan toparlanmaya başladık. Dışarıdaki eşyaları Seyit Ali hallederken ben de karavanın içindeki malzemeleri kontrol ettim ve yolculuğumuza kaldığımız yerden devam ettik. *Teomanların yanına doğru...*

Bir saatten daha az süren bir yolculuk sonrası nihayet varış noktamıza gelmiştik. Çantamı sırtlanarak dışarı çıktığımda gözlerimi kısarak villaya baktım. Epey güzeldi ve çok huzurlu görünüyordu. Seyit Ali valizlerimizi karavandan indirdiğinde Ömer kaşlarını çatarak yanıma geldi. "Burada mı kalacağız, abla?" diye sordu.

Kafamı aşağı yukarı sallayarak elini tuttum.

Seyit Ali yanımıza gelirken elini Ömer'in ensesine koydu. "Biliyorum, senin için de zor olacak ama buna biraz katlanmak zorundasın."

"O niye ki?"

"Gidince görürsün."

Gülümseyerek Seyit Ali'ye baktığımda omzunu silkerek tepki verdi ve girişteki demir kapının ziline bastık. "Kim o?" diye bir ses işittiğimizde Seyit Ali, "Eben lan eben," diyerek homurdandı. "Teoman, aç kapıyı!"

Teoman büyük bir coşkuyla, "Bekleyin lan," diyerek iletişimi kopardı.

Yüzümü buruşturdum. "Buraya gelmesine gerek yoktu aslında."

"O kadar çok seviyor bizi işte."

"Şey, sanırım şimdi anladım," dedi Ömer kısık sesiyle önündeki demir kapıya bakarken. Sanki suç işlemiş gibi duruyordu. "Ama merak etmeyin, ben onu örnek almayacağım, öyle demiştiniz ya..."

"Ulan Ömer," diye saçlarını karıştırdı Seyit Ali gülerek.

Az sonra Teoman, üstü çıplak, bacağına da sadece kırmızı şortuyla kapıyı açmaya geldiğinde gülerek bize baktı ve kapıyı açarak kollarını iki yana ayırdı. "Efendim, hoş geldiniz." Ömer'e doğru eğilerek sırtıttı. "Ömer de mobesecilik mi yaptı lan size?"

Seyit Ali homurdanarak içeri girdiğinde, "Kafamızı şimdiden belledin," diyerek ekledi. "Üzerine de bir şeyler giy!"

"Biliyorum, kıskanıyorsun ama kimseden gizlimiz saklımız olmaz."

Seyit Ali bu diyalogu devam ettirmediğinde Teoman'ın yüzüne bakarak gülümsedim. Ömer ve Seyit Ali önde giderken ben ve Teoman da arkada kalmıştık. Teoman sakince, "Aranız iyi değil mi şu an?" diye sordu. "Gerçi belli oluyor da yine de sorayım dedim."

"İyi."

"Sevindim," dedi. "İşe yaramış demek ki tecrübe kokan öğütlerim."

Alayla iç çektim. "O kadar yaradı ki sorma."

Gülerek taşlı yolları arkamızda bıraktıktan sonra villanın kapısından içeri girdik. İki katlı ve bir hayli büyük bir yerdi. Seyit Ali valizleri kenara koyduğunda villanın iç açan ferahlığı hoşuma gitmişti. Cihangir aşağı kata indiğinde bize bakarak, "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş bulduk," dedim konuşan kişi olurken. Ömer çekimser duruyordu ve hareket etmiyordu. Teoman gülerek duvar dibindeki koltuğa kendini genişçe bıraktığında onu tıpkı onun gibi gülerek izleyen Ömer'e bakarak kolunu açtı. "Gel buraya, azıcık çocuk sevelim, kerata."

Ömer saf bir şekilde, "Gideyim mi abla?" diye bana çevirdi yüzünü.

Gülmeye başladığımda Cihangir de bana eşlik etti. Teoman yüzünü bir anda astığında, "Lan, yemeyeceğim seni," dedi. "Tamam, belki azıcık kol bacak

girişirim ama ablandan izin isteyecek kadar değil. Bak, kalbimi kırıyorsun, Ömer...”

“Şaka, şaka.” dedi Ömer gülümserken. “Ama ben seni, şey...”

“Seviyorsun, değil mi?” diye göz kırptı Teoman. “Ben, bana karşı bastırılmış hislerin doruk noktasıyım, koçum. Mesela ablan beni çok sever ama sorsan nefret ediyordur. Kardeşim, sevginizi göstermekten korkmayın lan! Üç günlük dünya! Bak, yarın öbür gün ölür giderim, arkamdan ağıt yakarsınız.”

Onu alkışlayarak kafamı sağa sola salladım. “Ağlatacaksın beni.”

Teoman gülerek beni geçiştirdiğinde Ömer’in sırt çantasını aldım. Ömer sakince Teoman’ın yanına gitti ve koltuğa oturarak ayaklarını sallamaya başladı zira ayakları zemine değmiyordu. Teoman, Ömer’i kendine çekerken saçlarını karıştırarak onunla uğraşmaya başladı. Seyit Ali ilerideki buzdolabından bir maden suyu çıkarıp içerken kollarını mutfak masasına yaslayıp bizim bulunduğumuz yere bakarak Cihangir’i hedef aldı. “Ne ara geldiniz siz?”

“Oğlum, benim üç günlük iznim vardı ama bana kalsa sonraya erteleyecektim...” Teoman’ı işaret etti. “Sonra Teo, beni aradı falan, buradayız işte.”

“Abi, biz zaten yapacaktık beraber bir şeyler,” dedi Seyit Ali. “İki rahat verin, anasını satayım.”

Teoman, “Ya birader, baş başa olsanız anlayacağım da bu ufaklık da aranızda sincap gibi takılmış zaten,” diye homurdandı.

Ömer bakışlarını kaçırdı. Suçluluk hissine kapılmış gibiydi. “Ben gelmek istemezdim ablam ve Seyit Ali abi beraber gitsin diye ama böyle oldu işte...”

Seyit Ali anında durumu toparladı. “Ömer, ben o anlamda söylemedim, koçum. Sen iyi ki geldin. Bu salak Teoman, illa lafı başka bir tarafından anlayıp sunacak...” Maden suyundan bir yudum alıp dudaklarını yalayarak doğruldu. “Neyse, sallayın artık. Timur nerede?”

“Yukarıda,” diye cevapladı Teoman. “Manitasıyla konuşuyor. Daha doğrusu durum raporu veriyor. İbiza’ya geldik sanki.”

Seyit Ali maden suyunun şişesini çöpe attıktan sonra bana bakarak gözüyle işaret etti. Sakince kafamı sallayarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben bir duş alayım, sonra bakarız duruma,” diye yöneldi merdivenlere doğru. “Dolap boş bu arada.”

“Ne yapalım?”

“Doldur mesela, Teoman.”

“İçine kendimi sokacağım.” Ömer buna güldüğünde Teoman onun saçlarıyla oynamaya devam etti. “Ömer, sen biraz daha büyük olsan ben seni, benim kardeşlerimden birine alırdım lan!”

Ömer tuhaf bakışlar attığında hareketlenerek güldüm. “Ömer, Teoman’la akraba olmayacağın için çok şanslısın.”

“Benim gibi eniştesi olacak çocuğun, daha iyisi gelmez.”

“Peki, peki.”

Merdivenlere doğru yöneldiğimde Timur’la karşılaştım. Küçük bir merhabalaşmanın ardından yukarı kata çıktığımda aralık olan kapıya yaklaştım ve içeriden sesler duydum. “Gel, gel,” diyerek güldü Seyit Ali üzerini çıkartırken.

Sakince içeri girdiğimde ferah ve denize bakan bir odayla bütünleştim. Kocaman, bozulmamış yatağa baktığımda esnedim ve gözlerimin kenarı kızardı. Seyit Ali banyonun kapısını açarken, “Uygun mu geldi yoksa?” diye sordu.

“Hayır,” dedim kendimi yatağa serbest bırakırken. “Ama yatak çok rahat görünüyor.”

“Uyu istersen.”

“Açım.”

Güldü. “Ben de açım.”

Gülümseyerek ellerimi karnıma koyduğumda gözlerimi tavana diktim. “Bizim bu doymayan hâllerimiz ne olacak böyle? Düşünsene evlenmişiz, varımızı yoğumuzu mutfak masraflarına harcıyoruz...”

Bu sırada Seyit Ali, kafasını banyonun kapısından uzatarak bana hipnotize olmuş bir biçimde baktı. “Neva, ne olur yaşansın bu!”

“Korkma, korkma,” diye güldüm yüzüne bakarken. “Evde kalmayacaksın, evleneceğim seninle... Tabii daha sonra.”

O banyoya girdikten sonra ben de pek giymediğim ama şu an giymek istediğim yazlık elbisemi giymiştim. Dizlerimin üzerinde, ince askıları olan hafif bir kumaşı vardı. Saçlarımı da tepeden dağınık bir topuz yaptım ve kulağımdaki halka küpelere dokunmadan hazırlanıp aşağıya indim.

Timur, Teoman ve Ömer bahçedeydi. Cihangir ise mutfakta salata yapıyordu. “Kolay gelsin,” dedim sakince yanına gittiğimde. “Sebze varmış demek dolapta.”

Cihangir, “Gelirken bir şeyler almıştık,” diye cevapladı. “Ocakbaşı durumları yine.”

Keyiflendim. “Ben sizinle iki gün daha takılırsam besi çiftliğine kaydımı yaptırırım.”

Cihangir gülerek yüzüme baktığında, “Teo burada değil yoksa kusardı,” dedi. Gözlerimi devirdim. “Onun esprilerine katlandığıma dua etsin önce.”

“Sen de haklısın.”

“Yardım edeyim sana,” diyerek dolabın kapağını açtım. Cihangir salatayı yaptıktan sonra ben de dilimlediğim karpuzları dolaba koydum. O sırada Seyit Ali, aşağı inerek mutfaka baktı ki zaten mutfak en açık alandı. “Karavandaki dolapta da vardı biraz et,” dedi sonra.

Cihangir gülerek salatayı soslarken, "Teoman, senden önce akıl etti. Merak etme," dedi.

Gülümseyerek omzumu silktiğimde birlikte bahçeye çıktık. Timur ve Ömer şezlongda uzanıyor, Teoman ise barbekünün başında ritim tutarak etleri pişiriyordu. Sakin ama neşeli adımlarla yanına giderek, "Kolay gelsin," dedim. Telin üzerine bakarak fakat çok yaklaşımadan elimle en köşedeki eti işaret ettim. "Şu yanacak."

Teoman, elindeki maşayı ete götürdü ve ters çevirerek güldü. "Ben yakmam, ustası olduk artık."

Dudaklarımı bükerken Teoman bizimkilere dönerek, "Lan, ben bir köfteci, etçi dükkânı mı açsam?" diye sordu. "Okul bitince kendi işimi yapmayacağıma göre?"

"Bir o eksikti," dedi Cihangir hepimizden daha uzağa gidip bir sigara yakarken.

"Niye kendi işini yapmıyorsun?" diye sordum gözlerimi kısarak.

Teoman tekrar tezgâhın başına döndüğünde etleri çevirerek, "Okuduğu bölümün işini yapan belli başlı insanlar vardır," dedi. "Ben onlardan değilim. İşletme okuyorum ama ileride fabrikatör ve çapkın oğlan dizilerinde başrolü kaparım bak. Bir de fakir ama gururlu genç kızla asansörde kaldım mı iş tamamdır!"

"Of, Teoman!" diyerek gözlerimi devirdim gülerek.

Bana eşlik ettiğinde, "Pişiyor bunlar, gidin sofrayı getirin," dedi.

Seyit Ali sakince güneşten gözlerine düşen sıcaklıkla buraya bakarken, "Masa yan tarafta zaten, sen pişirmeye devam et," dedi. "Hadi biraz hızlı ol, acıktım."

"Ölüyü diriltir oğlum bu etler," dedi Teoman pişenleri tabaklarken. Üzerime çok is sindirmeden Timur ile içeri giderek tabakları getirdik ve sofrayı hazırladık. Yaklaşık on dakika sonra yemeğe başladığımızda büyük bir iştahla da karnımızı doyurduk. Akşam olmuştu neredeyse, yani bizim bu kadar iştahlı olmamız da normaldi.

Hava tamamen karardığında Ömer yukarı kattaki televizyon odasına çıktı ve ona *Buz Devri*'nin kalan filmlerini açtı. İzlemekten asla bıkmıyor ve her seferinde aynı yerlere gülüyordu. Biz de bizimkilerle havuzun başındaki şezlonglara uzanmıştık. Teoman sigarasını içiyor, Cihangir gökyüzüne bakıyor, Timur ara sıra mesajlaşıyor, ben ve Seyit Ali de bir şeyler düşünerek elimizdeki maden suyunu yudumluyorduk.

"Lan, şaka maka, bu sene okul bitiyor," dedi Teoman sigarasını dudaklarından çekerken. "Acil Ankara'da iş bulmam lazım."

"Yapıştı yakamıza," diye homurdandı Seyit Ali. "Kardeşim, gitsene memleketine."

“Olmaz,” dedi. “Ben, babamın dizinin dibinde emekli hayatı yaşayamam. Bana heyecan lazım, itlik, serserilik lazım. Monoton hayat çok uzak bana.”

“Monoton hayat sana o kadar uzak ki kurşun yedin bu yüzden,” diye mırıldandı Seyit Ali. “Ama Ankara’ya döndüğümüzde bir yarış ayarlayalım yine sezonu açmadan.”

“Cengiz denen puştı almazsak her türlü.”

“Cengiz bundan sonra sikse çıkamaz karşımıza... Ayrıca son yarışta hepimiz güzel patladık, bu sefer başlangıç başka olacak,” dedi.

“O değil de sen şu dövüş işini ne yapacaksın?” diye toparlandı Teoman sırtını şezlongdan kaldırıp bizim olduğumuz tarafa bakarken. “Ander’i en az beş kez mağlup etmen gerekiyor en üste çıkman için. Üç kez daha mı karşı karşıya geleceksin?”

“Onunla meselem başka,” dedi Seyit Ali sertçe maden suyunun şişesini ağzından çekerken. “Halledeceğim ben.”

“Yavşak herif,” diye kızdı Teoman, Ander’e.

“Öyle.”

Sessizlik, Teoman’ın aynı düşüncelerle Cihangir’e yönelmesiyle son buldu. Onu düşünceli gördü. “Cihangir, bırak şu kızı düşünmeyi, ağzına sıçayım onun!”

“Teoman, bir yere odaklanınca ya da düşününce aklındaki tek şey kız olmuyor, kardeşim,” diye mırıldandı. “Ayrıca unuttum ben onu, oğlum. Aklıma getirmeyin, adını anmayın.”

“Unuttun mu sahiden?” dedi Timur sakın ama soğuk bir sesle.

Cihangir yüzünü Timur’a çevirdiğinde gözlerini gördüm. Parlak, bal rengi gözlerinde belli bir yaşanmışlık ve bu yaşanmışlığın ona verdiği acı vardı ama diri tarafı daha baskındı. “*Unuttum* desem belki kendimi kandırırım ama *unutmadım* desem de size yalan söylerim. Benim unutmadığım, Simge değil; benim unutmadığım, verdiğim sevginin yerle bir olduğu... Timur, sen anlamazsın ama şöyle düşün, kardeşim; birini çok sevdiğinde o sevginin ağzına sıçlıyorsa ikinci kez başkasını sevmeye korkarsın.”

“Haklısın, abi,” dedi Timur düz bir sesle. “Ama bu senin suçun değildi, biliyorsun. Kimse sonunu bilerek birini sevmez. Bazen en güvendiğin insanlardan alırsın en büyük darbeyi. *Sen sadece sevdin.*”

Cihangir soğuk soğuk gülerken arkasına yaslandı. “Sevmez olsaydım keşke... Zaten bu kadar değer anca değer verilmeyi hak etmeyene verilir.”

“Sen çok sevdin,” dedi Teoman açıkça ve dudaklarını büzerek. “Kız da seni cepte bildi, sonra hop başkası... O kız mudu olamaz.”

“Ne bok yerse yesin, umurumda bile değil.”

Seyit Ali kuru bir sesle ağzını aralarken, "Canını sıkmayın," dedi. "Cihangir en başından o kıza çok fazlaydı."

Cihangir yan taraftaki boş şezlongdan sigara paketini alırken, "Zaten nerede olmayan varsa onu buluruz," diyerek paketten bir sigara çıkarıp dudaklarına yerleştirdi. "Yok, abi. Ben kapattım gönül işlerini."

Teoman gülererek, "Gel, beraber baci yapalım," dedi.

Cihangir çatık kaşlarıyla sigarasını yakarken, "O benim racona ters, kardeşim," dedi.

"Senin..." Teoman bir şey söyleyecekti, bunu anlamıştı ama devam ettirmedi, sustu. Cihangir sigarasını içmeye başladığında Teoman gülererek bana göz kırptı, sigarasının son dumanını içine çekip dışarı savurduğunda derin bir nefes alıp vererek ayaklandı. Ayaklandığı gibi üzerindeki tişörtü çıkarıp bir anda havuza atladı.

Çarpmanın şiddetiyle üzerimize suç sıçrattığında, "Hay senin yapacağın işi..." diye yükseldi Cihangir. "Elimdeki sigara döndü, geri zekâlı!"

Sigaraya baktığımda ıslandığını ve hakikaten söndüğünü gördüm. Kendimi tutamadan güldüğümde Teoman kafasını havuzdan çıkararak Cihangir'e baktı. "Arkada paket var lan, dertsiz."

"Ne boş adamsın lan sen," diye doğruldu Cihangir elindeki sigarayı bırakırken. "Tüm zevkimi batırdın. Varlığın zarar lan!"

"Atlayın oğlum havuza, mal mal bakmayın," dedi Teoman saçlarını geriye doğru yatırıırken.

"Senin olduğun havuza girmek pek doğru olmaz sanki." Timur oturduğu yerden gülererek Teoman'ı hedef aldı. "İşersin sen oraya."

"Deneyimliyiz galiba?" diye kaldırdı tek kaşını Teoman.

"Yok, daha önce hiç öyle pis işler yapmadım."

Teoman sinirle Timur'a su fışkırttığı anda Timur ayaklanarak kahkaha atmaya başladı. "Lan, hadi gelin," diye baktı bize Teoman. "Valla işemedim, idik yapıyor bu."

"Midem bulandı," diye mırıldandım.

"Kus o zaman, reis."

Yüzümü buruştururken kimse Teoman'ın güzel teklifine olumlu bakmadığında, "Ben sizi buraya düşürmesini bilirim," diyerek ayaklandı ve ilerideki havluyu bedenine sarıp ıslak saçlarını dağıtarak gözlerini kıstı. "Bilek güreşi yapacağız. Ben zaten kazansam da gireceğim havuza ama asıl iş sizi sokmakta." Bana baktı. "Finale kalan Leyla'yla yarışır."

"Benimle mi?" diye şaşırdım.

Seyit Ali tepki gösterdi. "Bileklerini mi kırsın istiyorsun?"

"O eliyle, biz parmağımızla yarışacağız, oğlum. Öküz olmadık herhâlde."

"O kadar da değil," diye irileşti gözlerim fakat dördü de benden güçlüydü ve hepsinin vücudu iyiydi. *Timur daha zayıftı, orası ayrı.* Teoman içimi okumuş gibi Timur'u kahkahalarla gösterdi. "Bir güzellik yapıp Timur'u finale taşırsın, onu da yersin herhâlde, Leyla."

"Sen değil miydin geçen sene bana üç kez üst üste yenilen?" diye sordu Timur bu kez. "Şovlar da şovlar."

"Sus lan," diye gülmeye devam etti Teoman. "Senin kemiğın kırılır şimdi, uyrgezerim benim. Seni yarın Ömer'le yarıştırırız."

Buna ben bile gülmüştüm hatta Timur bile gülmüştü.

"Tamam, hadi kalkın," dedi Teoman zorla. "Bileğine güvenen çıksın karşına."

Seyit Ali alaycı bir tebessümle, "Sargı bezi var mı burada?" diye sordu. "Şimdi akşam akşam hastanelerde iş açma başımıza."

"Ha ha! Merak etme, Seyit'im, ben sana pansuman yaparım."

Söylenerek masanın başına gittiğimizde ilk güreş, Cihangir ve Timur arasında oynandı çünkü onlar eşleşmişti. Kazanan Cihangir olduğundan Teoman ya da Seyit Ali'yi karşısında bulacaktı. Seyit Ali ve Teoman birbirlerinin ellerini tuttuğunda dudaklarımı kemirerek onları izlemeye başladım. Cihangir başlatma komutunu verdiği anda Seyit Ali kuvvetli bir baskıyla Teoman'ın elini bükmeye başladı. Teoman dişlerini sıkarak burnundan soluduğunda Seyit Ali ona nazaran daha az ve sakin tepkilerle yalnızca bileğine konsantre olmuştu. Çok değil, bir dakika bile sürmeden Teoman yenildi.

"Yarın hatırlat da seni Ömer'le kapıştıralım," dedi Timur misilleme yaparken.

Teoman bileğini ovuştururken bozuntuya vermemiş gibi yaparak, "Abinizim ben sizin," dedi. "Küçüklerime saygı duymayı ve mütevazı olmayı bilmem lazım!"

"Aynen, aynen."

Cihangir ve Seyit Ali karşı karşıya geldiğinde rakibimin kim olacağım merakla bekledim. Tabii ki yenilecektim ama rakip rakiptir sonuçta, değil mi?

Seyit Ali ve Cihangir birbirlerinin ellerini kavradıktan sonra ikisi de boşta ki ellerini sıruna koydu ve bacaklarını hafifçe açarak kontrolü sağladı. Timur'un komutuyla güreş başlarken ikisi de net bir farkı hemen ortaya koyamadı. Sessizlik hâkimdi. Sakin bir suretle başlayan ifadelerde saniye saniye zorlanmalar peyda oldu. Bir Cihangir öne geçti bir Seyit Ali...

Fakat kazanan Seyit Ali oldu.

Cihangir kolunu geri çekerken, "İki saniye daha dayansam bendeydi," dedi.

"Dayanaydın, kardeşim," diye güldü Seyit Ali yutkunarak. Hâliyle bilekleri yorgun düşmüştü ve bana gelince bunu hissetmeyecekti bile. Az sonra

karşısındaki yerimi aldığımda gözlerimin içine bakarak gülümsedi. “Hâlâ şansın varken vazgeç bence.”

Sol kaşımı kaldırdım. “Bir oyuncu son ana kadar yarışı bırakmamalı.”

Teoman ısıklık çalarak beni alkışladığında, “Helal kız sana,” dedi. “Ben seni tutuyorum.”

“Sağ ol, Teoman. Acayip motive oldum şu an,” dedim.

Timur kollarını göğsünde toplarken Seyit Ali’nin ela gözlerinin içine bakıp, “Bak, sakın bilerek oyun verme,” dedim. “Ben yenileceğimi biliyorum ama haksız bir galibiyet istemiyorum.”

“Sana bilerek oyun vermem.”

Dudağımın kenarını kıvrarak fısıldadım. “Dünkü tavlada hiç öyle demiyordun ama?”

Beni kaşı gözüyle susturdu ve boğazını temizledi. Cihangir bir adım öne çıkarak, “Abi, Leyla iki eliyle yarışsın,” dedi. “Sonuç zaten belli olsa da en azından kızın bir şansı olur. Seyit, kırar kızın bileğini.”

“Höst ulan!” diye baktı Seyit Ali şaşkınlıkla. “Ayarsız değiliz çok şükür.”

“O işin dalgası ya!”

“Tamam, sen iki elini sar elime,” diye tuttu elimi Seyit Ali. Parmaklarıyla elimi sıkı sıkıya sardığında kendimi çok güçsüz hissettim çünkü elinde kaybolmuş gibiydim. O diğer elini sırtına koyarken ben de diğer elimi ellerimizin üzerine koydum.

Her şey sağlandığında güreş başladı ve atik bir hareketle ilk baskıyı uyguladım. İkimiz de kolayca yıkılmadık, iki el benim için çok büyük bir avantajdı ama Seyit Ali buna çok iyi direniyordu. Teoman çevremde hareket ederken gözlerimi kapatıp açtım. Seyit Ali yüzüme, ben ise ellerimize bakıyordum. Pes etmeyecektim. Avantaj bendeydi. İki elle de onu yenemezsem ayıp olurdu val-la.

Zaman durmaksızın ikimizin üzerinden yağmur misali akıp giderken derin bir nefes aldım ve konuşmadan dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve gücümü arttırdım. Zorlanmaya başladı. Kazanacaktım ama bu onun güçsüzlüğünden kaynaklı olmayacaktı. *Aman da aman, pek mütevazıyım yine!* Dirseğimi masadan kaldırmadan kafamla birlikte ellerimizin yönünü de kendi lehime doğru çevirdiğimde Seyit Ali’yi mağlup ettim.

“İşte bu,” dedi Teoman ısıklık çalarak.

Gülümsedim. Seyit Ali de gülümsedi ve elimi bırakmadan bileğime bir öpücük bıraktı.

“Ne bu? Bükemediğin bileği öpeceksin mi?” diye sordu Teoman.

İç çektim. Seyit Ali doğrularak Teoman’ın yüzüne baktı. “Arada kafan çalışıyor ama bu kez durum farklı.”

“Karizmaya gel lan!”

Ellerimi ovuştururken, “Eee?” diye kollarını iki yana açtı Teoman. “Beyler, sözünüzü tutun ve benimle dalın.”

Timur, “İşemediğine yemin et?” diye sordu emin olmak istercesine.

Teoman, Timur’a yaklaşarak onu ensesinden kavradığı gibi, “Çok konuşuyorsun sen,” diyerek havuza sürükleyerek içine düşürdü. Cihangir ve Seyit Ali’yi de havuza düşürene kadar asla girmede. Garantiye aldı bir nevi kendini.

Onlar havuza girdiğinde ben de Ömer’e bakmak için yukarı çıktım. İçeriden filmin sesleri geliyordu. Kapının ağzından ona bakarak gülümsediğimde beni yanına çağırdı. “Bitti mi?” diye sordum. Kafasını iki yana salladı. “Hayır, bitmedi.”

Ekranı baktım ve oturmadan arkamı döndüm. “Bir odaya gidip geliyorum, bekle sen.”

Yan odaya girdiğimde üzerime bir hırka aldım. Saat geceye yaklaşıyordu, uyku bir alarm gibi gözlerimin kapağında çalmaya başlamıştı. Babamlar yarın sabah burada olacaklardı ve kahvaltıyı beraber yapacaktık. Çok geç olmadan uyumalıydım. Bulunduğum yerden çıkıp Ömer’in yanına gideceğim vakit en dipten bir önceki odanın kapısının açık olduğunu gördüm. İçimden bir his beni oraya sürüklediğinde sakince kapıyı aralayarak içeri girdim. Burası bir çalışma odasına benziyordu. Böyle düşünmemi sağlayan da arkada büyük bir kitaplığın bulunması ve önünde de koyu cilalı bir ahşap masanın durmasıydı.

Merakla kitaplığa yöneldiğimde derin bir nefes alarak kollarımı birbirine bağladım ve önünde durdum. Böyle bir villanın içinde bu oda çok sade ya da aksi bir şekilde fazla kalmış gibiydi ama sevmiştim. Kitaplara göz atmaya başladığımda birkaç dünya klasiğinin dışında daha önce bilmediğim ve görmediğim bir sürü kitapla karşılaştım. İş ve mesleki alan kitapları olmalıydı. Birkaç tanesini karıştırıp yerine bıraktığımda elimi alttaki rafta duran mavi kapaklı kitaba uzattım. Türkçe bir kitap olmamasına rağmen yine de merak etmiştim. İçini açarak sayfaları çevirdim... Ve sonra birinde durdum.

Bir fotoğrafın arka yüzüyle karşılaştım.

Kaşlarım çatıldığında parmaklarımı fotoğrafa uzattım ve onu düze çevirdim lakin fotoğrafta gördüklerim kalp atışlarımı tersine çevirmişti. Ritmim huzlanmış, ağır bir yutkunmanın eşğine düşmüştüm. Fotoğrafta üç kişi vardı ve bu seneler öncesine aitti. Biri Ander biri Seyit Ali’ydi ama diğerini tanıımıyordum. Yaşı büyüktü fakat bu adamı daha önce hiçbir yerde görmemişim. Sorun fotoğraf değildi. *Sorun bu fotoğrafta yüzü karalanmış kişinin Seyit Ali olmasıydı.*

FOTOĞRAFIN CANLI YÜZÜ

*Bir ritim başladı,
Baba ve oğul için.
Sonsuza kadar devam edecek sanıldı,
Işıklar patlayana dek.
Sonra bir şey oldu.
Nota defterleri yırtıldı,
Sesler etrafa saçıldı.
Hayat böyle acımasızdır,
Oysa acı da öldürmez insanı.
Varlığı baki olan yetenek ve sevgi,
Babadan oğula geçen bir saltanattır.*

23 Ağustos 2014

Nihat Karayazı ölmeden iki ay önce...

Senenin en sıcak günlerinden biriydi. Nihat Karayazı ve oğlu Seyit Ali ailesiyle yaptığı kahvaltıdan sonra birlikte çiftliğe gitmiş, biraz at binmişlerdi. Son günlerde ikisi çok zaman geçiriyordu fakat Nihat Karayazı'nın iş hayatı hiç olmadığı kadar yoğun ve yorucuydu. Buna rağmen Nihat Bey her zaman evlatlarına ve karısına gerekli ilgi ve vakti aksatmadan verebilmişti.

Nihat Bey ve oğlu at bindikten sonra biraz sohbet ettiler, sonra da ikisinin yapmaktan en çok keyif aldığı zamana geçtiler. Nihat Karayazı bağlama çalacak ve Seyit Ali de onu hayranlıkla dinleyecekti.

Çiftlik evindeki en güzel odanın içindelerdi. Nihat Bey sırtını boydan boya uzanan pencereye dönmüş, kucasına da bağlamasını almıştı. Seyit Ali, babasının tam karşısına oturmuş, heyecanla onun söyleyeceği türküyü bekliyordu. Kendisi de çalıyordu ama babası kadar değil, babası kadar olamayacağını da biliyordu. *Müzik hep hayatında var olacaktı, tıpkı babası gibi.*

Nihat Karayazı, ellerini bağlamasına götürdü ve kafasını hafifçe eğerek oğlunun gözlerine kısaca bakıp gülümsedi. En sevdiği türkü olan *İki Keklik*'i çalacaktı çünkü Seyit Ali ondan bunu istemişti. Nihat Bey bağlamayı çalarken ağzını araladı ve o tok, insanı eskiye götüren sesiyle türküyü okumaya başladı.

Dakikalar sonra Nihat Bey parmaklarını bağlamanın tellerinden ayırdı ve gözlerini açarak onu hayranlıkla dinleyen oğluna bakıp tebessüm etti. Seyit Ali

sakince soluklandığında, “Bir gün senin gibi olmak istiyorum,” dedi. “Senin kadar iyi söylemek ve çalmak... Olabilir miyim sence?”

“Daha iyisi olacaksın,” dedi Nihat Bey kolunu bağlamanın üzerine koyarken. “Ben bu işi hiçbir zaman profesyonel olarak yapmadım ki oğlum, sizin için çalışıyorum. Annen de seviyor dinlemeyi.”

Seyit Ali gülümseyerek, “En çok da annem seviyor,” dedi.

Nihat Bey genişçe tebessüm etti. *Asiye Karayazı, onun göz bebeği idi.*

“Derslerinde bu kadar başarılyken isterdim ki iyi bir avukat ol,” dedi Nihat Bey. “Müziğini de yap ama sen istemiyorsun.”

“İstemiyorum, baba,” dedi Seyit Ali düz ve kararlı bir ses tonuyla. “Sadece müzik istiyorum. Çalmak, söylemek... Ben ömrümü kitaplarla harcayamam.”

“Kitap okumayı seviyorsun ama.”

“Seviyorum ama öyle değil,” dedi Seyit Ali. “Bir şeyler üretmek, söylemek hoşuma gidiyor. Üretmek demişken... Anneme doğum günü için bir şarkı besteledim ama yardımına ihtiyacım var.”

Nihat Bey bu sözler karşısında tuhaf bir gurur yaşarken, “Ne gibi yardım?” diye sordu.

“Nakarat kısmı, baba,” diye mırıldandı Seyit Ali. “Daha dört ay var tabii ama...”

“Oho!” dedi Nihat Bey gülerek. “Sen dört aya kadar albüm yaparsın, oğlum.”

“Beni geç, annem daha şimdiden doğum gününe alacağı hediye konuşuyordu Gökçe’yle,” diye güldü. “Duydum onları.”

Nihat Bey bu esnada derin bir nefes alıp verdi. “Annen her şeye yetişmek istiyor.”

“Fazla geliyor,” dedi Seyit Ali. “Annemin yaptıkları çok fazla, baba.”

“Çok sevdiğinden...”

Seyit Ali gülümserken babasının kolunun altında duran bağlamaya baktı. “Çello çalmak, bağlama kadar keyifli değil ama çelloyu daha iyi çalışıyorum.”

“Eğitimi alıyorsun çünkü,” dedi Nihat Bey. Seyit Ali epeydir müzik eğitimi alıyordu. Okul derslerini de hiç aksatmazdı. O gerçekten çok disiplinli ve kendini çok iyi yetiştiren bir çocuktu. Babasının ve annesinin destekleri olmasa buraya gelemezdi belki ama hırsı, tutkusu onu diri tutuyordu. Babasının dediği gibi iyi bir avukat olabilecek her şeye sahipti ama o *müzik* diyordu sadece, *müzik yapacağım* diyordu... “Bağlama eğitimi almak istemedin,” diye ekledi sonra Nihat Bey.

“Senden âlâ hocam yok ki,” dedi Seyit Ali gururla. “Başkasına ihtiyacım da yok.”

“Yeterli vakti ayıramıyorum bazen sana, size karşı,” diye karşılık verdi Nihat Bey. “Şu sıralar işler fazlasıyla yoğun.”

“Hiç sıkılmıyor musun?” dedi Seyit Ali arkasına yaslanırken. “Ben bunalıyorum bu kadar çalışmaktan.”

“Sıkılmıyorum ama son zamanlarda bunalmaya başladığımı söylemem doğru olur,” dedi Nihat Bey. “Önümüzdeki işi alırsak rahatlayacağız, belki kış için tatile gideriz beraber. Sen, ben, annen ve Gökçe.”

“Sen şimdi bunu anneme söyle, şimdiden hazırlık yapmaya başlar,” diye eğlendi Seyit Ali kollarını göğsünde toplarken. “Gökçe zaten dünden hazır.”

Nihat Bey, küçük kızının adı geçince bile gözleri parlayan bir adamdı. Gökçe henüz on iki yaşında bir çocuktuk fakat davranışları yaşına göre çok olgundu. Sıcaktı, nerede ve nasıl davranması gerektiğini çok iyi biliyordu. Nihat Bey, oğlunun yüzüne uzun uzun bakarken derin bir nefes alarak kafasını salladı. “Ne ara büyüdüünüz siz?” diye sordu. “Kocaman adam oldun, Seyit Ali. Sorsan daha düne kadar kundakta kucağımdaydın, oğlum.”

“Zaman çok hızlı geçiyor,” dedi Seyit Ali ağır ağır. “Kendimi yaşımdan daha büyük hissediyorum.”

“Bu benim için iyi bir şey,” diye karşılık verdi Nihat Bey. “Ben olmadığım zaman anneni ve Gökçe’yi koruyup kollayabileceksin. Deden de her zaman arkanızda olacak ama sen büyüdün artık.”

“O nasıl laf öyle, baba?” dedi Seyit Ali kaşlarını çatarak kendini bir anda müthiş bir huzursuzluğun içinde hissettiğinde. “Tamam, ben anneme ve kardeşime gözüüm gibi bakarım da sen de hep dağ gibi duracaksın arkamızda.”

“Dur, oğlum,” diye güldü Nihat Bey, oğlunun kalbindeki endişeyi fark edip onu kendi elleriyle yok etmek istemişti. “Hemen kötüyü düşünme. Bundan maksadım iş seyahatleri ya da başka işler... Daha uzun yıllar beraberiz inşallah.”

“İleride bir gün iyi bir müzisyen olur ve konser verirsem en önden izleyeceksin beni,” dedi Seyit Ali yumuşak bir sesle.

“Türkü söylersen dinlerim, diğerlerine kafam gitmiyor,” diye güldü Nihat Karayazı keyifli bir şekilde.

Seyit Ali, babasının bu sözlerine karşılık daha çok güldüğünde az sonra çiftlikte bir hareketlilik oldu ve kapılar açıldı. Seyit Ali kafasını babasının arkasında kalan büyük pencereye doğru kaldırdığında gözlerini kısarak ayaklandı. “Victor amca geldi sanırım.”

Victor Petrov, Nihat Karayazı’nın çok uzun yıllardır iş ortağıydı. Kendisi Rus bir iş adamıydı ve yolları Cihan Karayazı aracılığıyla kesişmişti.

Nihat Bey bağlamayı eline alarak ayaklandı. “Yemek yiyecektik beraber, Ander de gelmiş olmalı.”

“Ander’in geleceğini biliyordum,” dedi Seyit Ali sakin bir ses tonuyla.

Nihat Bey elindeki bağlamayı yerine bırakırken odanın kapısı çalındı ve çiftliğin kâhyası karşılarında belirdi. “Beyim, Victor Bey geldi. Sofranız da hazır.”

“Geliyoruz, Mustafa,” dedi Nihat Bey kafasını ağır ağır sallarken.

Az sonra Seyit Ali ve Nihat Bey odadan ayrılarak bahçeye çıktılar. Victor Bey ve oğlu Ander ikisinin görüş alanına girdiğinde Nihat Bey gülümseyerek onları karşıladı. “Hoş geldiniz.”

Victor Bey uzatılan eli kavrayarak samimi bir şekilde karşılık verdi. “Hoş bulduk.”

Seyit Ali ve Ander çok yakın iki arkadaş olmuşlardı. Onlar bir nevi çocukluk arkadaşı sayılırdı. Ander, Seyit Ali’den daha büyük olmasına rağmen aradaki dört yaş onların birbirleriyle olan iletişimi konusunda hiçbir zaman engel olmamıştı.

Selamlaşmanın ardından dört kişilik bir masanın etrafı donatıldı. Yemekler servis edilirken Seyit Ali bir bardak suyun yarısını içerek masaya geri koydu. Victor Petrov, koyu yeşil gözlerini kısarak Seyit Ali’ye keskin bir bakış atarak gülümsedi. “Nasıl gidiyor, Seyit? Ander söyledi, çello kursuna gitmekten doğru dürüst vakit geçiremiyormuşsunuz sanırım. Biraz sitem etti.”

Ander gözlerini devirerek, “Ne alakası var, baba?” diye homurdandı. “Burada onun başarısından söz ettim.”

Uzun yıllardır Türkiye’de yaşadıkları ve buradaki insanlarla içli dışlı olduklarından Türkçeyi çok akıcı bir şekilde konuşuyordu ikisi de.

Seyit Ali, Ander’e bakıp güldüğünde, “Kardeşim, madem dertlisin... Gel, çözelim derdini,” diye alay etti.

Ander, “Dangalak,” dedi o da gülerken. “Ama doğru şimdi. Nihat amca, senin oğlunun önceliği her zaman müzik oluyor.”

“Önceliğim her zaman ailem,” diye karşılık verdi Seyit Ali. “Müzik başka bir şey.”

Nihat Bey, oğluna bakıp derin bir iç çekişle kafasını salladığında, “Her şeye vakti yeter onun,” dedi. “Hem siz daha gençsiniz, bir büyüün, bizim gibi olun da vaktin önemini o zaman anlarsınız.”

Victor Bey tabağındaki bifteği bıçakla kestikten sonra bir parçasını ağzına atıp yerken dudaklarını yaladı ve Nihat Bey’e katıldı. “Dostuma katılıyorum ama bu ikisinin bizim peşimizden geleceği yok. Ander mesela,” dedi elindeki bıçağın ucuyla oğlunu hedef alırken. “Bir dövüş çıkardı başımıza. Tamam, istediğini yap ama sen benim oğlumsun, benim vârisimsin.”

Ander uzun zamandır dövüş merak sarmıştı. Babası asla onay vermese de onların ilişkisi Nihat Bey ve Seyit Ali gibi değildi. Ander daha başına buyruk ve vurdumduymazdı.

Ander derin bir soluk alıp hiç hoşuna gitmeyen mevzudan kaçmak istercesine ağzını araladığında, “Bu hayata bir kez geldiysem ömrümü senin gibi sıkıcı bir işte geçirecek değilim,” dedi. “Kapat şu konuyu!”

“Sakin ol,” dedi Victor Bey. “Yaptığın şeyin doğruluğunu tartışmıyorum burada!”

Nihat Bey tatsızlık çıkmasını önlercesine sakince bir giriş yaparak, “Bu konuda evlatlarımızı zorlamak pek doğru değil,” dedi. “Ben de oğlumun çok iyi bir avukat olmasını istiyorum ama kendi istemiyor. Yeteneği ve isteği neyse o olsun. Bize kalan da onlara destek olmak.”

“Dövüşeceğim diyor,” dedi Victor Bey, Nihat Bey’e düz düz bakarken. “Buna nasıl destek çıkarım, dostum? Serserilik yaptığı.”

Ander keyifsizce güldüğünde Seyit Ali ona öylece baktı. “Senin oğlun müzik yapacağım diyor, en azından zararsız ama ya benimki... Spor değil bu, serserilik.”

“Victor amca, bu kötü bir şey değil,” dedi Seyit Ali nihayet konuşma fırsatı bulduğunda. “Ander, yetişkin bir adam oldu artık. Ekonomi diye tutturdunuz ama bence yanlış, günün birinde bırakacak o bölümü de.”

“O senin gibi değil,” dedi Victor Bey. “Sen daha ılımlısın ve...”

“Çok güzel,” diye öfkeleni bir anda Ander. “Şu boktan karşılaştırma bahsini açmadığın kalmıştı bir zaten.” Gergin bir hâlde eti ağzında çiğnedikten sonra burnundan soludu. “Senin de geçmişte babana ne tür zorluklar çektiğini biliyorum, o yüzden sus! Dövüşmek, serserilik yapmak değil.”

Victor Bey elinde tuttuğu bıçağı sıkıca kavradığında Nihat Bey panik yaptı fakat bunu çok dışarı vurmayarak ortamı yumuşatmaya çalıştı. “Beyler, sakın olun lütfen. Ortada büyütülecek bir konu yok, en azından yemeğinizi bir yiyin. Bunlar hallolur.”

“Sen söyle, Nihat,” dedi Victor Bey okları Nihat Bey’e ve Seyit Ali’ye çevirdiğinde. “Oğlunun böyle işlerle meşgul olması hoşuna gider miydi? Ne olduğu belli olmayan it dolu ortamlar, serseri tavırlar... Tamam, ekonomi okumasın ama benim izimden gelsin.”

“Baba,” dedi Ander tam bu esnada bildiği bir şeyi gözleriyle itiraf etmeye zorlarken. “Baba, sus yoksa kötü olacak. Bunu istemezsin!”

Victor Petrov’un bir sırrı vardı ve bunu Ander biliyordu.

Fakat oğlunu duymadı ve Nihat Bey, Seyit Ali’ye olan bakışlarında ısrarcı davranarak onu tatmin edecek bir cevap bekledi. Nihat Bey elbette ki oğlunun dövüşmesini istemezdi ama ona kızamazdı. Oğlunun bir şeyi yapıyorsa haklı sebepleri olduğunu daima bilirdi. “Seyit Ali’ye kızmazdım,” dedi Nihat Bey, oğluna güven dolu sözler aşılarken. “Bu işlerden anlamıyorum, dövüşmek yani, nasıl ortamlar bilmiyorum ama tabii ki istemezdim böyle olmasını. Oğlum sadece müzik yapacak, hayatında hep müzik olacak.”

Seyit Ali ve Nihat Bey tam bu sırada bakıştı gelecekte habersiz...

“Ne büyük şans,” dedi Victor Bey içinde yaşadığı haset duygusunu bastırmaya çalışırken.

Victor Petrov, kendini bildi bileli Nihat Karayazı’yı ve onun ailesini kıskanmıştı.

“Ander çok delikanlı bir çocuk,” diye destek oldu Nihat Bey gülümseyerek. “O bir şey yapıyorsa vardır bir bildiği,” dedi Victor Bey’e dönerken. “Hem bu kadar sıkıntı çıkaracağını hiç bilmezdim. Sen rahat bir adamsın hâlbuki.”

Victor Bey hoşnut olmayan yüz ifadesiyle kafasını öne eğerek parmaklarıyla içecek bardağını sardı ve ağzına doğru götürdü. “Dostum, benimkinin arkasında ona destek olacak ve arkasını toparlayacak tek kişi benim,” dedi. “Sen, karın ve evlatların konusunda iyisin. Biz senin kadar şanslı değiliz.”

“Şans mı?” diye yüzünü buruşturdu Seyit Ali. “Bu şans değil.”

“Şans,” dedi Ander hızla. “Bu ailede olmam bir şans.”

Nihat Bey ve Seyit Ali ne olduğunu anlayamazken bunca seneye rağmen ortaya çıkmamış onca sırrın en önemlisinin ne olduğunu henüz kimse bilmiyordu. Sessizlik, masanın etrafını zehirli bir sarmaşık gibi sardığında Ander ve Victor Bey göz göze geldi. Victor Bey bunun ortaya çıkmasını istemiyordu garip bir şekilde, *sebebini de Ander biliyordu...* Fakat Ander konuşacaktı, vurduymaz bir adamın babasını vurduğu ana denk gelinmişti. Her şey gibi bu da sonsuza kadar gizli kalamazdı.

Ander derin bir nefes alıp olağan bir hissizlikle Seyit Ali’nin gözlerine bakıp, “Bizim sizin sandığınız gibi bir ilişkimiz yok, evlatlığım ben,” dedi.

O an gözler irileşti ve ellerde tutulan çatallar masanın üzerine bırakıldı. Ander vakit kaybetmeksizin yutkunurken Victor Petrov’un yüzüne sert bir şekilde bakarak, “O yüzden kimsenin ne yaptığımı sorgulamaya hakkı yok,” deyip masada duran mendille ağzını sildi ve ayaklandı. “En çok da senin, *baba*.”

Günümüz...

Elimde tuttuğum fotoğrafta Seyit Ali’nin yüzü karalanmıştı ama diğerlerinden daha renkli olduğu kesindi.

“Bu ne?” dedim kendi kendime elimdeki fotoğrafı incelemeye devam ederken. Ters düz ederek bir tarih aramaya çalıştım ama yoktu. En ufak bir ipucu bulamadım. Ander ve yanında ona göre daha yaşlı bir adam vardı. *Kimdi ki bu adam? Abisi mi yoksa babası mı? Yoksa hiç alakasız biri mi?*

Sağuma ve soluma bakınarak beni birinin gözetleyip gözetlemediğine baktım lakin kimse yoktu. Elimdeki fotoğrafa baktım. Bunu yerine koyamazdım. Bunu alacak ve saklayacaktım.

Seyit Ali'yle konuşmadan önce Teoman'a soracaktım. *Bu ev kimindi? Daha önce buraya gelmişler miydi?* Önce Teoman'la konuşmalıydım, aklıma ilk gelen şey bu olmuştu.

Kitabı yerine bırakıp hızla odadan çıktım ve kendi odamıza girerek fotoğrafı çantamın içine koydum. Huzursuzdum ama belki de bu fotoğraftan haberleri vardı. Asıl mesele, onun buraya nasıl geldiği ve bu evin kime ait olduğuydu.

Ömer içeride *Buz Devri*'ni izlemeye devam ederken derin bir nefes alarak aşağı indim. Hâlâ havuzdalar ve çok eğleniyorlardı. Seyit Ali, Cihangir'i suyun içine sokmuş kahkahalar atıyordu. Bir şey diyemedim. Sadece içimde bir şeylerin öldüğünü fark ettim.

Ayaklarım mermer zemine bastığında Teoman'ın gülerek havluya sarıldığını ve ağzının kenarında duran sigarayla konuştuğunu gördüm. "Ceza lan size, çıkmayacaksınız oradan! Takılın japon balığı gibi."

Diğerleri onu dikkate almazken usulca yanlarına yaklaştım ve kollarımı göğsümde topladım. Seyit Ali yönünü direkt bana çevirdiğinde ıslak saçlarını geriye doğru yatırdı ve gözlerini kısarak, "Geliyordum şimdi ben de," dedi.

Gülümsedim. "Rahatına bak."

"Bir şey mi oldu?" diye sordu sanki yüzümden okunuyormuş gibi.

"Yok, hayır," dedim ihtimal vermezken. "Uykum geldi sadece."

"Tamam, sen çık. Ben geliyorum birazdan," diye kafasını salladı sakince. Gözlerimi kapatıp açtığımda Seyit Ali önüne döndü, ben de o sırada hızla Teoman'a yaklaştım ve sessizce, "Seninle bir şey konuşmamız lazım," dedim. "Çok acil."

Teoman ağzındaki sigarayı parmaklarının arasına hapsederek, "Ne oldu?" diye sordu.

"Konuşmamız lazım ama burada değil."

Teoman havuzdakilere kaçamak bir bakış atarken, "Git sen, geliyorum," diye mırıldandı. Onayladım onu ve kollarımı göğsümden ayırıp arkamı döndüğüm gibi havuz başından uzaklaştım.

Teoman, "Bir şey içiyor musunuz?" diye sordu.

"Su," dedi Timur.

Teoman, "Daldır kafanı, aç ağzını," diye cevapladı.

"Deniyorum," dedi Timur gülerek. Teoman da bir şeyler söyledi fakat dikkatim çoktan dağılmıştı. Hızla girişi geçerek mutfığa yöneldim ve sırtımı mutfak tezgâhına yaslayarak Teoman'ın gelmesini bekledim.

Biraz sonra Teoman, üzerindeki bornozla içeri girdiğinde derhâl beni bularak çatık kaşlarıyla yanıma yaklaştı. "Leyla?" diye sordu ilk önce. "İyi misin sen?"

"Bu ev kimin?"

"Ne?" diye duraksadı karşımda durduğunda.

"Bu ev klimin, Teoman?"

"Bilmiyorum," dedi afallarken. Dudaklarını ıslatarak kafasını oynattı ve omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben ilk kez geliyorum, yani buraya. Neden sordun ki?"

"Sen kiraladın ama değil mi?"

"Leyla, sorun ne?"

Sıkıntıyla soluk alıp vererek sessizce mırıldandım sanki biri bizi dinliyor-muş gibi. "Yukarıda bir oda var, bilmem gördün mü ya da haberin var mı? Yani bu eve ait bir oda gibi durmuyor, çalışma odası sanırım."

"Evet, haberim var," dedi hızla kabullenirken. "Emlakçı bundan bahset-mişti ama umurumda değil, sonuçta buraya iki gün kafa dinlemeye geldik, çalışma odasından bize ne?"

"Sanırım umurumuzda olmalı," diye konuştum tok bir sesle. "Az önce yukarı çıktığımda odanın kapısının açık olduğunu gördüm. Merak edip içeri girdim, oradaki kitaplara göz atarken bir kitabın arasından Seyit Ali, Ander ve tanımadığım başka bir adamın olduğu bir fotoğraf buldum."

"N-Ne?" dedi tükürür gibi bir anda. "Ne buldun ne?"

Sahiden de hiçbir şeyden haberi yoktu. Tepkisi beni rahatlatmak yerine daha da endişelendirirken dudaklarımı ısırdım ve ona biraz daha yaklaştım. "Asıl tuhaf olan ise fotoğrafta Seyit Ali'nin yüzü karalanmış... Ander ve yanın-daki adamda hiçbir şey yok. Eskiye ait olduğu zaten belli de..." İç çekerek geri çekildim. "Burası kimin evi?"

"Leyla, kafam karıştı, bir dur kızım ya," diye duraksattı beni gözlerini kısarak. "Yukarıdaki kitapların arasında bir fotoğraf buldun ve Seyit'in yüzü karalı? Lan, biz neredeyiz şu an?"

"Bir bilsem..." dedim kendi kendime konuşur gibi. "Çok huzursuzum."

"Sakin ol," diye yatıştırdı beni. "Ben buraya ilk kez geliyorum. Siz Antal-ya'daydınız diye buraya geldik yoksa Bodrum'a gidecektik... Ben burayı öyle-sine kiraladım, hiçbir şeyden haberim yoktu."

"Zaten böyle bir şey olsaydı buraya gelmezdik, öyle değil mi?"

"Sence?" diye sordu dik dik. "Bile isteye adamın nefret ettiği insanı burnu-nun dibine mi sokayım?"

"Cihangir'in haberi var mıdır?"

"Sanmam," dedi kafasını sallarken. "Bu işlere genelde ben bakıyorum zaten. O da gelmemiştir buraya, Timur da. Yani bizden yana bir sıkıntın olmasın."

Yüzümü buruşturarak kendimi geri çektim. "Ne?" dedim dudaklarımı sar-kıtarak. "Sizden şüphelendiğimi falan mı sandınız yoksa? Bu aklımın ucundan bile geçmedi."

Teoman gösterdiğim tepkiye karşı hem rahat hem de gergin hissettiğinde konuşmadan bekledim. “Ortada herkesi suçlamaya yetecek bir şey var ve bu çok normal. Bize inandığını, güvendiğini biliyorum. Bu konuda asla kötü bir niyetim de yok ama olur ya düşünürsün, düşünme öyle. Ben bize kefilim, Leyla. Seyit’e gelirsek... Eğer burayı bilseydi değil adım atmak, yüzüne bile bakmazdı.”

“Yani Ander, buraya gelip kendi mi koydu fotoğrafı?”

“O piçten her şeyi beklerim,” dedi Teoman gözlerini kararttığında. “Ve asla şaşırmam.”

“Peki, sence bunu Seyit Ali’ye söylemeli miyim?” diye sordum.

Teoman kafasını havuz başına çevirdi ve Seyit Ali’ye bakarak mırıldandı. “Bu bir süre aramızda kalsa iyi olur,” dedi. “Hatta bunu ben halledeceğim. Seyit’in durduk yere canını sıkmaya lüzum yok.”

“Sonradan öğrenirse kızacak ama,” diye itiraf ettim.

“Kızsın,” dedi bana bakarken. “O zaten konu hep oradan açılınca kızıyor, aşamıyor, Leyla. Bir türlü aşamıyor ama bırak bunu bilmesin. Ben çözeceğim, çözemezsem söylerim sana, beraber çözeriz ama Seyit’e söyleme.”

“Üzülsün istemiyorum,” diye fısıldadım gözlerimi belli bir noktaya sabitlerken.

“Üzülecek,” dedi gerçeği yüzüme vururken. “Ama bugün değil.”

Teoman bana her şeyi şeffaf bir şekilde sunarken yine de içimdeki oyuk istemeden de olsa büyümeye devam etti zira bunun önüne nasıl geçecektim bilmiyordum. Az sonra o geldiği yere gitti, ben de yukarı çıkıp Ömer’i uyuttuktan sonra odamıza geçtim. Şortumu ve askılı bluzumu giyerek saçlarımı topladığım gibi yatağa oturdum. Sırtımı yatağın başlığına yaslayarak karşıya baktım. Ruhum emilmiş gibiydi sanki. Ben ona söylemesem bile yüzümden muhakkak anlayacaktı. *Toparlan ve çaktırma! Her şey hallolacak.*

Seyit Ali sakince içeri girip beni otururken bulduğunda duraksayarak kaşlarını çatı. “Neva, sen iyi misin?”

“Evet,” dedim gülerek hızla ona baktığımda. “Dalmışım öyle.”

“Allah Allah,” dedi şaşırarak. “Nereye gitti yine aklın?”

“Hiç,” dedim omzumu silkerek. “Tamam, hadi gel de uyuyalım.”

Dudağının kenarını kıvrarak, “Bakıyorum da ben olmadan uyuyamamaya başlamışsın,” diye homurdandı. “İş ciddileşiyor.”

“Üf, bir sus ya!” diye eğlendim onunla. Arkasını dönerek valizden çıkardığı birkaç kıyafete banyoya girdi, dakikalar sonra dışarı çıktığında odanın ışıklarını kapattığı gibi yanıma geldi ve o da benim gibi sırtını yatak başlığına yaslayarak benimle beraber karşıya baktı. Gülümsedim ve dayanamayarak kafamı omzuna yatırdığım gibi derin bir iç çekerek gözlerimi kapattım.

Güldü. "Yok, kesin bir şey olmuş sana."

Gülümsedim gözlerim kapalıyken. "Kafa atsam yadırgamazsın ama?"

"Vallahi de öyle olur," diye eğlendiğinde elimi karnına götürdüm ve hafifçe vurdum. *Eh, epey de sertmiş! Biraz burada kalayım ben, hoşuma gitti.*

"Buraya daha önce hiç geldin mi?" diye sordum birden dudaklarımı sıkarken. En azından bunu bilsem biraz rahatlardım ya da tam tersi olurdu.

"Hayır," dedi sessizce. "Niye sordun ki?"

"Hiç, öylesine."

"Senin canın bir şeye mi sıkıldı?" diye sordu inatla. Asla peşini bırakmıyordu.

Kafamı usulca salladım. "Hayır, gerçekten iyiyim. Merak ettim sadece."

"Teo tutmuş işte," dedi rahatlayan bir ses tonuyla. "Çıktık geldik. Sevmedin mi yoksa burayı?"

"Sevdim," diye yalan söyledim. İçimi bir üşüme hissi sarınca Seyit Ali kolunu kaldırdı ve beni kendine sakladı. Elleri çıplak omzumu bir örümcek ağı gibi ördüğünde kafamı hafifçe oynattım ve elimi boynunda asılı duran kartal sembolü kolyesine götürdüm. "Bunu her zaman takmıyorsun," diye mırıldandım.

"Kaybetmek istemiyorum," dedi sessizce. "Sürekli suya girip çıkınca ne olacağı belli olmaz."

Metal sembol parmaklarımın arasında bile bir şeyler hissettirdiğinde histirik bir biçimde tebessüm ettim fakat ona bir şey söylemedim. İçimden dışıma taşacak çok şey vardı ama susmak zorundaydım. Susunca halledeceğimizden değil, daha az üzüleceğimizi bildiğimdendi.

Kartal ile oynamaya devam ederken, "Bazen keşke daha önce karşılaşısaymışız diyorum," diye mırıldandım bunu hem ona hem de kendime itiraf ettiğimde. "Evet, bunun daha erkeni zor ama ne bileyim... Daha önceden de olmak isterdim yanında."

"Sonramda hep sen olacaksın, yetmez mi?" diye yasladı yüzünü kafamın üzerine beni daha çok sahiplenirken.

"Yeter," dedim sessizce. Elimdeki kolyeyi serbest bırakarak dudaklarımı nemlendirdim.

Birkaç dakika hiç konuşmadık. Kendimi içinden çıkılamayan bir kuyunun içinde hissediyordum âdeta. Gözlerim kapalı bir şekilde huzuru ve huzursuzluğu sonuna kadar yaşadığımda, "Uykun gelmemiş miydi senin?" diye sordu Seyit Ali gözlerimi açtığımda.

"Geldi," dedim kafamı omzundan kaldırırken. Elini omzumdan çekerek kendi de hafifçe geriye doğru gitti. Yatağa uzandık ve birbirimize döndük. Elimi kavradı ve büyük avucunun içine hapsederek dudaklarına götürdü. Parmaklarından öptü. "Durgunsun ve bunu fark ediyorum, Neva. Bir şey olduğu çok

belli. Biri mi aradı yoksa hasta mısın, onu da bilmiyorum. Benimle paylaşırken dinlerim, paylaşmazsan da zorlamam.”

“İyiyim,” diye kıvrıldı dudaklarım. “Yorgunum ama geçer.”

“Ovayım mı omuzlarını?”

“Gerek yok,” dedim gözlerimi kapatırken.

“Peki.”

Böyle olmamam gerekiyordu, ona her şeyi belli ediyordum ama kendimi saklayamıyordum. Huzursuzdum. Şu an burada değil, başka bir yerde olmak isterdim. Onunla her yerde olurdum ama burada değil, *burada olmayı sevmemiştim.*

“Sabah babanlar gelecekti, değil mi?” diye sordu.

Kafamı aşağı yukarı salladım. “Evet. Siz ne zaman döneceksiniz?”

“İki güne döneriz sanırım,” diye cevapladı. “Cihangir’in işleri var, o yüzden beraber döneriz. İsterim ki seninle kalayım ya da sen de gel...”

“Otur,” dedim hızla sözünü keserken. “Sizinle dönmek istiyorum. Babamla konuşurum, müsaade eder.”

Kaşlarını çatı. “Emin misin?”

“Evet, hem ben çok sıkılırım burada sen olmadan. Zaten Burçin’in de sonuçları açıklanacak.”

“Üniversite sınavı mıydı?”

“Evet,” dedim. “Babam sorun etmez diye umuyorum. Beraber döneriz, otur mu?”

“Otur,” diye kabullendi üzerimdeki tuhaflığı delicesine hissedip de buna bir çare bulamazken.

Gülümsedim ve kafamı yastıktan kaldırıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Gözlerimi kapattım ve yalnızca onu hissederek öptüm. “İyi geceler, aslanım.”

Kafamı yerine koyduğumda bana tuhaf bir bakış attı. “Aynı anda hem huzurlu hem de huzursuzum, paranoyak oldum sayende.”

“Olma, olma,” dedim gülerek. “Sabah uyandığımda bu yorgunluğum da gitmiş olacak. Hem insanım, yani her dakika enerjik olamam ama değil mi?”

“Yanımda ilk kez böylesin,” diye ekledi. “Ama ben senin bu huyunu da seviyorum. Sadece...” diye eluk alıp verdi yavaşça parmağı çenemin altını süpürürken. “Benimle her şeyi konuşabileceğini unutma. Seni hep dinlerim, Neva.”

“Biliyorum,” dedim. “Beni hep dinlersin.”

“Sen hep konuştuğunda.”

“Ben hep konuştuğumda.”

Fakat o gece konuşmadım. Bunu ondan saklamak değildi niyetim, öyle olmuş olsaydı gördüğüm an koşardım yanına. Meselemiz burada değil,

Ankara'daydı. Aradığımız soruların cevabını bize verecek olan kişi burada değil, Ankara'daydı. Geri döndüğümüzde ya çok büyük bir bomba patlayacaktı ya da bombayı patlatmadan imha edecektik.

İki gün sonra...

Bu yazın en güzel anlarını geride bırakmıştık gelecek yaz daha güzellerini yaşamak için.

Sabah eve gelmiştik. Babamlar Antalya'da tatillerine devam ediyordu. Seyit Ali, beni ve Burçin'i eve bırakmıştı. Diğerleri de geldikleri araçla geri dönmüş-tü. O gecedен sonra içimdeki huzursuzluğu rafa kaldırmıştım yoksa Seyit Ali daha kötü olacaktı. Kafamın içinde durmadan dönüp duran bir değirmendi yaşananlar, bunu durdurmak istedim.

Burçin'i evde yalnız bırakarak annemin yanına gittim, daha doğrusu gitmem gerekiyordu. Birkaç parça kıyafet almam gerekiyordu, bir de özel eşyalarımın kalanlarını... Akşam olmadan da Semih'le konuşacaktım. Bugün birçok şeyi halledecek gibi görünüyordum.

Sırt çantamın kemerine tutunarak cebimden çıkardığım anahtarla evin kapısını açtım. Nedenini bildiğim ama zerre hoşuma gitmeyen bir korkuyla içeri adım attığımda kendimi sanki perilerle dolu bir eve girmiş gibi hissettim. Öylesine soğuk, ruhsuz ve sessizdi ki bu evin içinde kendimi girişteki askılıkta asılı duran kolları yamalı bir hırka gibi hissetmiştim. Anahtar kapının kilidinden çıkarıp sakince soluklanarak odama doğru adımlar attım. Annem evde yoktu, Serhan'ın da nerede olduğunu bilmiyordum. Bu işime gelen bir durum olmuştu.

Odamın kapısını da diğer anahtarım ile açarak içeri girdim ve oyalanmadan sırtımdaki çantayı yatağımın üzerine koyarak dolaptaki diğer kıyafetleri içine yerleştirdim. Farkında olmadan acele ettiğimi de dakikalar içinde çantamın fermuarını kapattığımda anladım. Kendi evime hırsız gibi, sanki her an biri beni yakalayacakmış gibi girmiştim. *Bu öyle zor ve acı gelmişti ki...*

Kafamı kaldırıp karşımdaki pencereye baktığımda kızaran gözlerimin beni ele geçirmesine izin vermek istemedim. *Üzülme, Leyla. Bu hâlde olmanızın sorumlusu sen değilsin. Kendini suçlama, Leyla. Sen de böyle olmasını istemezdin.*

Biraz sonra odadaki işlerim bitince dışarı çıktım ve kapıyı kilitledim. Oturma odasına baktım kapının ağzından ve her yer dağınıktı. Yastıklar, sehpanın üzerindeki kuruyemiş çöpleri, yarı açık perdeler, halının üzerindeki sigara külleri... *Evi ev yapan ben ve Ömer'immiş meğerse, içinde olmayınca anladım.*

Boğazımda ağır bir yutkunmayla usulca yönümü değiştirdim ve mutfığa girdim. Şaşırmadığım ama hoşuma gitmeyen bir manzarayla karşılaştım. Tezgâhın üzeri berbat bir hâldeydi. İçim ezilerek mutfakta adım atmaya devam ettiğimde buzdolabının kapağını açtım. Hiç de iç açıcı bir görüntü yoktu baktığım yerde. Bir kap yemek bile yoktu. *Eu, ev olmaktan çıkmıştı sanki.* Büyük

bir kırgınlık ile dolabın kapağını kapatıp soluklandığımda balkonda bir hareketlilik gördüm.

Serhan arkası dönük bir şekilde öylece sokağı izleyerek sigara içiyordu.

Pencereye yaklaştım ve ona baktım. İçimdeki korku bir anda yok oldu fakat daha fenası geldi, *korku yerini acıya bıraktı*. Nefret ettiğim duygu dönüşümlerinin en doruğu olmasa da en zoruydu. Ona bakarken içimdeki bu merhameti söküp atmak istemişim bedenimden ama yapamadım. Yapabilseydim yapardım ama yapamadım. *Yapabilseydim onlar gibi olurdum.*

Dudaklarımı ıslatıp çekerken birkaç saniyenin kıyısından dönerek çantamı kapının yanına bıraktığım gibi balkonun kapısını açtım ve yanına çıktım. Ona bakmadım ama o bana baktı ve konuşmadı. Burada olduğumu biliyordu ve burada olmama karşı çıkmadı. Yanında kendimi ilk kez kabul görmüş gibi hissetmişim, *artık yanlarında olmadığımı bilirken bile.*

Ellerimi balkonun demirlerine koydum ve öylece sokağa baktım. Serhan gözlerini üzerimden ayırdığında parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarına koydu ve zehri içine çekti, ona bakmasam bile her adımını görebiliyordum. Derin bir iç çekişle dumanı ağzından solurken, “Evini mi özledin?” diye sordu. Çok sakindi.

“Hayır,” diye yanıtladım onu hiç istifimi bozmadan. “Almam gereken birkaç eşya vardı, onları almaya geldim.”

“Git o zaman.”

“Sana sormayacağım,” dedim sakince.

Gülümser gibi olduğunda çatık kaşlarımla ona baktım. Gözlerime bakıyordu fakat buz gibiydi. Yüzünde yine yaralar vardı ama eski olduğunu biliyordum. Seyit Ali’nin yüzünde de hep yara oluyordu ama onunki başkaydı, bununki başka. “Kimse yok mu?” diye sordum bana bir şey sormasına müsaade etmezken.

“Yok,” diye cevap verdi. “Annem, Tülay’a gitti.”

Kaşlarımı kaldırıp indirdim gülerken. “Meşhur Tülay ha?”

Gülümsedi. *Sanki?*

Boğazımı temizleyip ellerimi koyduğum demiri sıktığımda dudaklarımı ıslattım. Sormak, söylemek istediğim onca şey vardı ama hiçbirinin bir hükmü yoktu artık. Sonunun yine aynı olacağını biliyordum, bana yaptıklarını da si-neye çekemezdim, çekmeyecektim. “Ömer iyi mi?” diye sordu bana gerçekten merak ediyormuşçasına.

“İyi,” dedim kafamı sallarken. “Çok iyi.”

“Nerede?”

“Babamla Antalya’dalar,” dedim. “Çok mu merak ettin sahiden?”

“Kardeşim o benim,” diye karşılık verdi. “Babanın onun üzerinde bir vasfı bile yok, bunu kabul et!”

Gözlerimi devirdim. “Başlama yine.”

“Başlattırma o zaman sen de,” dedi. “Baban onu sonsuza kadar yanında tutamaz, bunu biliyorsun, hem de bal gibi. Efendi gibi getirin, Ömer’i yoksa fena olacak.”

“Allah aşkına,” diye kustum gözlerimi, sonra da sırtımı balkonun demirlerine yaslayıp kollarımı göğsümde toplayarak Serhan’ın karşısında durdum. “Sen buna inanıyor musun gerçekten? Ne hâlde olduğuna bir bak, evin hâline bir bak! Dolapta bir kap yemek yok. Anne nerede? Anne, Tülay’da! Tülay önemli ya çünkü...” Gözlerimi kustum ve suratımı ekşittim. “Ömer’i düşünüyorsan onun iyiliğini istersin, ona burada bakamazsınız. Sen de bunu biliyorsun, hem de bal gibi!”

“Olduğun yerde bana ahkâm mı kesiyorsun sen?” diye kıvırdı dudaklarını acınası bir gülüşle. “Baban onu çok sevmesi için Ömer’in kanına nasıl giriyor dur acaba?”

“Zavallısın ya,” dedim bitkin bir sesle. “Ömer zaten babamızı seviyordu ve hep sevecek. Ama size dokunan da bu zaten, öyle değil mi? Ömer, babamdan nefret etmeyecek, edemez. Sevginin olduğu hiçbir yer nefret getirmez.”

“Sevgi?” diye alay etti yüzüme bakıp sigarasını ağzına götürdüğünde. “Hangi rüyadasın sen? Kaçınıcı yüzyılın prensesisin?”

“Prenses olmadığımı ikimiz de çok iyi biliyoruz,” dedim yüzüne karşı. “Beni en iyi tanıyan kişi sensin.”

Onun için gerçekleri yüzüne vurmak hep en ağır olanıydı ama bundan kaçması ise en iyi bildiği şey. Gözlerini kaçırdığında belli belirsiz bir şekilde omzunu silkerek sokağa bakmaya devam etti. Kollarımı göğsümden indirdim ve yanındaki boş sandalyeye oturup ellerimi birbirine bağlayarak karşıya baktım. Sokağımız genelde boş olurdu ama çocukların seslerini işitebiliyordum. Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadığımızda Serhan ikinci sigarasını yakıp ağzına götürdü. Sesimi çıkarmadım fakat konuşan o oldu. “Kızmayacak mısın ikinciye içiyorum diye?” sordu.

“İstersen arka arkaya on tane iç, umurumda bile değilsin,” dedim ciddiye-timi korurken.

“Niye buradasın hâlâ?”

“Neden inatla bu soruyu sorduğunu biliyorum,” dedim kafamı sallarken. “Hayal dünyandan çık.”

“Korkma, orada yaşamayı bırakalı çok oldu.”

“Korktuğumu söylemedim,” diye geçiştirdim sessizce. “Bu sokağa bakmayı özlemişim, boş bile olsa burada yaşadığım en güzel anlardı. Oturur böyle izlerdim ve en güzel anım olurdu.”

“Bizden hep nefret ettin,” dedi dalga geçer gibi.

Hissizce, “Beni hiç sevmediniz,” diye mırıldandım. “Hiç önemsemediniz.”

“Leyla...”

“Ve sorun değil,” diye inatla ekledim. “Beni sevmemeniz zerre umurumda değil. Hiçbir zaman da olmayacak.”

“Seninle hiç güzel bir anı bırakamayacağız,” dediğinde hayretle ağzımı açarak Serhan’ın yüzüne baktım. *Benimle oyun mu oynuyordu?* Bunu söylerken bile duygusuzdu. “Bir an için üzüldün sandım,” dedim ben de bu küstah sözlerine karşılık vererek.

“Belki üzüldüm,” diye topu pasladı hemen. “Belki sandığından farklıdır.”

Sırıttım. “Komik olma.”

Bir şey söylemedi. Sadece yüzüme baktı.

Ben devam ettim ama. “Seni tanıyorum, Serhan. Sen yaptıklarından pişman olmazsın. Bugün üzülse yarın öfke kusarsın. Merhametin yok, vicdanın yok, senin bir çiçeği koklamaya bile cesaretin yok. Niye böylesin bilmiyorum ama haklı olduğun tek konu varsa o da *seninle hiç güzel bir anı bırakamayacağımız...*”

“Suçlusunu ben miyim peki?”

“Ebem,” dedim buz gibi gülerek. “Hafıza kaybı yaşadın sanırım ya da günah çıkartıyorsun aklın sıra.”

Dudaklarını sarkıtarak kaşlarını kaldırdı ve bana şaşkınlıkla bakarken sigarasından bir duman alarak zehri diğer tarafa soludu. “Maşallah, görmeyeli büyümüşsün... Bacak kadar boyunla bana destan yazıyorsun.”

“Hayret, nasıl da ayağa kalkıp bir tane patlatmadın?”

“Yorgunum.”

“Geber!”

Bana dik dik baktığında ben de aynı şekilde karşılık verdim. “Sana burada oturup boktan mazimizi dramatize etmeyeceğim ama yaşamaya hakkım olanı elimden aldınız ya, sizi hiç affetmeyeceğim! Ne bana söylediklerinizi ne de bana yaptıklarınızı... Belki bir gün gülerim sana ama içimdeki *abi duygusunu* öyle bir öldürdün ki ellerinle, elini soksan kalbime bu hissi söküp atamazsın.”

“Sana abilik yaptım,” diye bastırdı sözlerini sözlerime karşılık. “Önünü ar-dını düşünmeyip salsaydım seni de iki güne dağıtsaydın kendini, bunu mu istiyordun?”

“Senin kafana sığayım!”

“Bana bak!”

“Kes sesini!” diye hırladım ona uzak uzak bakarken. “İki dakika konuşmaya kalksak üçüncü dakikada beynin taş devrine gidiyor. Aynı evin içinde,

aynı anne ve babayla büyüdük ama sen bambaşka bir yerde yetişmiş gibisin. *Kendini seriyor musun?*

Son ana kadar bana olan sert bakışlarında bir sapma olmazken son saniye onu bitirdi. Ömrü boyunca bu soruyla karşılaşmamış, bunun ne olduğunu bile bilmediğine emindim. Serhan içi boş bir varıldı ama içine ne koyarsan koy dolmazdı. O varilin altı delinir, içine girenler de o delikten çıkardı. Gülümsedim. "Aynaya günde kaç kez bakıyorsun?"

"Bana felsefe yapma," diye kestirip attı. "İşine bak."

"Cevap ver."

"Kimsin lan sen?"

"Az önce abilik yaptığını iddia ettiğin o kızım, kardeşin oluyorum bu durumda sanırım... Hani biyolojik olarak?"

"İyice çenen açılmış senin," diye homurdandı.

"Valla beni şaşırttın," dedim gözlerimi kısarak. "Dakikalardır konuşuyoruz, elin bir tek sigarana kalktı. Kafan da kıyak değil... Helal olsun!"

Güldü. Sahiden samimi bir şekilde güldü.

Gülmek istedim ama gülemedim. Oysa onunla gülmeyi çok isterdim...

"Çok basit bir soru soracağım," dedim saniyeler ikimizin arasından akıp giderken. "Niye, Serhan?"

Duraksadı. Yüzünü sokağa çevirdiğinde yüzüne baktım. Çenesi kaskatı kesilirken sakallarının da uzadığını gördüm. Abimdi ama değildi... *Bildiğim en yabancı tanıdıktı.* "Olması gerekeni yaptım," diye konuştu düz bir şekilde. "Hiçbir şey için pişmanlık duymuyorum. Herkes hak ettiğini yaşadı."

"Sen Yaradan değilsin," dedim tok bir sesle. "Kimin neyi hak ettiğini bilip de ona göre yol çizemezsin."

"İşi oralara getirme."

"Kaç," dedim yüzümü ekşiterek. "En iyi bildiğin şeyi yap. Korkak."

"Söylediğin hiçbir şey umurumda değil," diye geveledi ağzının içinde. "Olduğun yerde bana tepeden bakmayı da bırak."

"Kendinle çelişme."

"Beni sinirlendirme."

Aldığım nefesi tuttum ve sakince geri bıraktım. Serhan sigarasını daha sert içmeye başladığında, "O piç herifle görüşmeye devam ediyorsun, değil mi?" diye sordu. "Babanın karşısına da çıkarmışsın..."

"Bir daha ona küfür edersen çok fena olur," dedim. "Ve evet, tuttu elimden, çıktık babamın karşısına. Babam çok seviyor onu, biliyor musun? Ben de seviyorum. Umurunda değilsem hayatımdaki insanlara karışamazsın."

"Ömer ve ikisi bir daha görüşmeyecek!"

Kıkırdadım. “Ömer, Seyit Ali’yi çok seviyor. Öz abisi olsa bu kadar sevmez.”

Gözlerini gözlerime kilitlediğinde o koyu hakan rengini kalbinden aldığını biliyordum. En az kalbi kadar korkunçtu bakışları... “Senin zoruna giden de bu zaten,” dedim üzerine giderek. “Seyit Ali’yi kıskanıyorsun çünkü Ömer’i seviyor ve Ömer ondan korkmuyor. Ömer, senden saklanıyorsa bunun suçlusu sensin, Serhan! İçinde azıcık bir acı varsa eğer hepsini hak ettin sonuna kadar.”

Söylediklerime karşı bir duvar örmedi aksine ilk kez bana karşılık vermeden dinledi. Farkındaydı ama kabullenemiyordu. *Kabullenirse gururu zedelenecekti, kabullenirse bize benzeyecekti, kabullenirse kendini sevecekti.*

Sonu gelmeyen cümlelerin kaçını geride bırakmıştık bilmiyorum. Biraz sonra gidecektim ve bir sonraki Serhan’ın nasıl olacağını sadece onunla karşı karşıya geldiğimde görecektim. Dudağımın içindeki eti ısırırken, “Senin şu kız vardı ya, hani bir ara Facebook’tan bakıyordun...” dedim. “Neydi adı?”

“Esmâ.”

“Ne oldu ona?”

Derin bir nefes alıp sigarayı dudaklarına koydu. “Nişanlanmış.”

Afalladım. Üzüldüm. Gerçekten üzüldüm ama şaşırmadım. Ne bekliyordu ki? *Kendini bile sevmeyen bir adamın, bir başkasının onu sevmesini mi? Ya da sevginin ne olduğundan bihaber olan bir adamın yüreğine birini almasını mı?*

Serhan sigarayı sertçe solurken durgunluğunun sebebini şimdi daha iyi anlamıştım. Geride konuşacak çok şey varken aslında buna değmeyeceğini anladığımda usulca yanından kalktım ve kapıya yaklaştım. Elimi kapının kenarına koyarak yutkundum. Kafamı yavaşça Serhan’ın suratına çevirdim, o ise durgundu. Sonunun gelmeyeceğini düşündüğüm cümlelerimi kurmaya devam ettim ve gitmeden önce son noktayı koydum.

“Biz sana bunca senedir bir kalbin olduğunu gösteremedik ama o kız bunu sana fark ettirmiş ve bu yüzden kalbin acıyor, değil mi? İnsan zaten bir başkası tarafından incinirse kalbi acır, abi. Bilmem anlatabildim mi?”

Evden ayrıldıktan sonra Semih’e gittim. Uzun zamandır onunla konuşmuyorduk ve Ankara’ya döndüğüm ilk gün onunla konuşma fırsatını elime almıştım, beklemenin lüzumu yoktu. Sırtımdaki çantayla beraber sakın adımlarla apartmana girdiğimde ikinci kata çıkarak kapısının önünde durdum. Çalışıyordu ama bugün evde olduğunu biliyordum. Az sonra kapıyı açtığında direkt gülümsedim. O da gülümseyerek bana baktı. “Almayacak mısın oğlum içeri?” diye sordum sahte bir sitemle.

“Gel,” diye açtı kapıyı. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdiğimde kapıyı kapattı. Beraber içeri geçtik. Dudaklarımı bükerek derli toplu olan salonuna baktım. “Valla aferin, bayağı düzenlisin.”

“Ya,” diye iç geçirdi hafif bir yorgunlukla. “Camları falan sildim, yarın da halıları yıkayacağım.”

Bir an bunu yaptığına ihtimal vererek arkamı döndüm ve gözlerimi kocaman açarak, “Ciddi misin?” diye sordum.

Güldü. “Kızım, sen hâlâ beni ciddiye almamayı öğrenemedin mi?”

“Ne bileyim, sen öyle deyince...”

“Ama yalan yok, bir ara girişeceğim camlara, gelen sıçmış, giden sıçmış... Kuşlar yani.”

“Bu kuşların da iyice götü kalktı,” diyerek oturdum koltuğa çantamı bırakırken.

Derin bir nefes alıp verdiğimde Semih de tam karşıma oturdu fakat aceleci davranarak, “Bu arada aç mısın?” diye sordu.

“Değilim,” dedim sakince.

Ayaklandı. “Çay içersin ama değil mi?”

“Olur, onu içerim bak.”

“Tamam, bekle,” diyerek arkasını döndü ve mutfığa gitti. Kafamı iki yana sallarken mutfaktan seslendi. “Bisküvi de yer misin? Banarsın falan.”

Güldüm. “Banarım falan. İyi hadi getir, onu da yerim.”

Semih mutfakta bir şeyler hazırlarken oturduğum yerden salonuna baktım. Çok sakın ve az eşyalıydı. Belki de onca şeyi kaldırmış ve çöpe atmıştı. Semih’in içindeki duygusallığı yalnızca o gösterdiği kadar görebiliyordum ama duvardaki tabloyu hiç acımadan yakacak bir yürek de vardı onda. Onu bu kadar tanıyabildiğimi düşünüyordum. Az sonra Semih, iki bardak çay ve bir tabak bisküvi ile geldiğinde önüme sehpa çekip elindekileri bıraktı. “Zahmet verdik ama sağ ol,” dedim tebessümle.

Somurttu. “Niye hanımefendi gibi davranıyorsun? Sidik gibi çay demlemişim... Kızı bana, kardeşim.”

Çay bardağını elime alarak gözlerimin hizasına getirdim. “Harbiden lan, bu ne beceriksizlik?”

“İşte bu ya!” diye eğlendi benimle. Ona eşlik ederek gülmeye başladım ve çayıma şeker atıp karıştırdım. Semih çayına şeker atmadan içerken kendimi sehpa doğru çektim ve dudaklarımı yalayarak çayımdan bir yudum aldım. “Nasıl geçti tatil?” diye sordu sakince.

“Güzeldi,” dedim içtenlikle. “Sen ne yaptın?”

“Çalıştım öyle,” diye omuz silkti. “İşe alıştım.”

“Bir sorun yok yani?”

“Yok.”

“Sevindim.”

“O günden beri iletişim kuramadık,” dedi Semih neden bahsettiğini anında anladığımda. Elimi tabaktaki bisküvilere götürdüğümde konuşmasını sürdürdü. “Yazamadım sana da. Benimle konuşmak istemezsin diye düşündüm. Seni çok mu kırdım?”

Gözlerimi bisküviden ayırmazken elimdekini çaya handırdım ve ıslanan kısmı ağzıma atarak yedim. Semih’e yöneldiğimdeyse hafifçe iç çektim. “Sana kızmadım ama çok yükselmesen mi artık, Semih? Seyit Ali’yi suçlamayı bırak, benim o hâlde olmam onun suçu değil, yani o sebep olmadı.”

“Leyla, gördüğüm şey karşısında basit bir tepki veremezdim,” diye savundu kendini sakince. “Bu adam senin hayatına girdiğinden beri başın beladan kurtulmuyor. O ortamlar, onun arkadaşları ve peşinde getirdiği belalar... Sana bir şey olsun istemiyorum.”

Gülümsedim. “Yanımda olduğum insanları seviyorum, onlar da beni seviyor. Seni de seviyorum, Semih. Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama Seyit Ali’ye yükselirsen beni de kırmış oluyorsun... Bunu ona da söyledim, sana kızdığında ona kızıyorum.” Hafiften yükseldim bu sırada. “Abi, alacak verecek davanız yok. Manyak ettiniz beni he!”

Dudağı kıvrıldı sağa doğru ve umursamazca omzunu silkti. “O sevdiği kadını korumaya çalışıyor ama farkında değil, yanında durdukça batırıyor. Ben de sevdiğim dostumu ve hayatımdaki tek insanı kaybetmek istemiyorum.”

“Beni kaybetmeyeceksin,” dedim direkt. “Ne Berrin ne Ozan ne de bir başkası... Benim ölümüm onların elinden olmayacak.” Sıkıntı bastığında çayına ve elimdeki yarım bisküviye baktım. “Oğlum, şu manzarada yapılacak muhabbet mi bu harbiden? *Anangil ne yapıyor* falan diye sormam lazım, gelmiş burada ölüm edebiyatı kasıyorum, sağ ol ya.”

“Leyla,” diye güldü kendini tutamayarak. “Çok özlemişim seni.”

“Hadi yine iyisin, ayağına kadar geldik, kerata,” deyip göz kırptım ona. Gülmeye devam ettiğinde çayına bisküvimi batırdım. “O değil de sahiden anangilden var mı bir haber?”

“Seninle konuşmak istediğim mesele buydu,” dedi bir anda ciddileşen ve bir bokluğun olduğunu anladığım duruşuyla. Ağzımı temizledim ve kendime çekidüzen verip Semih’e dikkatle baktım. Semih mahcubiyeti ve derdi suratına maske diye takarken dudaklarını kemirerek, “Paraya ihtiyacım var,” dedi. “Yirmi bin lira ve onu dört gün içinde vermem gerek.”

“Niye? Yani neden ihtiyacın var?”

“Annem,” diye homurdandı isteksizce. “Giderken bir sürü borç bırakmış, beş gün önce kapımda bir kâğıt... Bir yıldır duruyormuş bu borçlar ama ödenmemiş. Babama yazdım, *annenin borcu beni ilgilendirmez*, dedi. Annem de telefon numarasını değiştirmiş.”

“Sıçayım onların ağızlarına tek tek,” diye öfkelen dim hızla. “Ne kolaymış böyle hayat ya?”

"Leyla, yemin ederim çok utanıyorum," dedi bunu bariz bir şekilde belli ederek. "İşe yeni girdim ve avans vermediler. Üç bin lira var elimde ama dört güne kadar bir yerimi satarsam anca toplarım... Liseden herkesle bağımı kopardım, bir sen geldin aklıma..."

"Tamam, bir sakın olalım," diye salladım ayaklarımı telaşla. "Yirmi bin lira ve dört gün dedin, değil mi?"

"On yedi bin diyelim."

"Her neyse," dedim hızla. "Babamdan istesem bir sürü soru sorar ve bilmiyorum, yani..."

"Bak, amacım asla seni zor durumda bırakmak değil, yemin ederim. Hatta çok utanıyorum böyle bir şey için sana geldiğime."

"Utanması gereken kişi sen misin cidden?" diye baktım ona dümdüz bir suratla. "Mahkemeye versene anneni, ben olsam verirdim. Bu ne böyle? Kadın seni terk edip gitti, yetmedi arkasında borç bırakmış... Onun borcunu sen ödemek zorunda değilsin."

"Beni de kefil etmiş, yani anlayacağın benim üzerime," dedi laflarımı ağzıma tıkarken.

Ağzımı araladım. "Hay ebesinin ama ya..." Şaşkınlıkla kafamı salladım. "Senin anan, benim anamla yarışır. Ama hangisi daha kötü anne dersen ikisinin de eline bir kupa ver sırtmaz."

"Annenle aran bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Semih üzülerek.

Omzumu silktim. "Boş ver, konu biz değiliz zaten."

Semih yüzüme kendi acısını ve problemini bırakıp derhâl benimkini önemseyerek baktığında bunun lüzumsuz olduğunu ona belli edercesine dudaklarımı büktüm. Ardından aklıma gelen ilk şeye başvurdum. "Seyit Ali?"

Direkt reddetti. "Saçmalama! Ondan beş kuruş almam."

"Beş kuruş değil zaten, yirmi bin alacağız."

"Leyla!"

"Ya, ne var?" diye sordum ciddiyetle. "Vardır onun parası, kirli çıkının teki zaten. İsterim ondan ve verir."

"Leyla, saçmalama," dedi bu fıkirden uzaklaşarak. "Bunu söyleyeceğini biliyordum ama kabul etmeyeceğimi de sen biliyorsun. Çok çaresizim ve senden başka konuşacak kimsem yok, belki bir şey buluruz dedim. Aklıma ilk gelen şey o herif olmayacak."

"Semih, dört gün diyorsun?" diye kalktı kaşlarım havaya. "Ve yirmi bin hani? Yani biraz gerçekçi olalım. Karştan başlayıp Edirne'ye kadar su satsak nah toplarız o parayı, asıl sen saçmalama."

"Of!" dedi sıkıntıyla saçlarını karıştırırken. "Anasını da babasını da..."

"Aynen, ondan vallahi billahi."

Semih dalgın dalgın ne yapacağını düşünürken dudaklarını ısırdım ve başımın üzerinde bir ışık daha yandı. "Müzik yarışmasında kazandığım plaketi satarım. Herhâlde birkaç bin eder."

"Döveyim mi seni?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Salak salak konuşma, buna asla müsaade etmem. Annemin rezaletini senin başarınla kapatamam." Kendine kızarak yüzünü çevirdi. "Sana bunu söylettirdiğime inanamıyorum ya!"

"Daha iyilerini kazanacağımı biliyorum," dediğimde bana sert bir bakış attı.

"Leyla, bu bir çözüm değil, bunu asla yapmayacaksın."

"O zaman Seyit Ali'den borç isteyeceğim," dedim. "Kendim için istersem ki salak değil, böyle olmadığını anlar zaten ama..."

"Yalan söylemeyeceksin benim yüzümden."

"E sen de ona olmaz, buna olmaz," diye sitem ettim. "Bu gurur yapacağın bir durum değil. Belli ki iş ciddi ve o yüzden stres olmuşsun. Seyit Ali'den isterim ve emin ol, zorluk çıkarmaz. Borç olarak alırsın sen de. Sonra yavaş yavaş ödersin."

"Herifle boğaz boğaza geldik lan," dedi. "Kuyruğunu kıstırmış it gibi kapısına mı gideyim?"

"Sen önce bir sakın olsana... Seyit Ali bundan faydalanarak sana acıyacak ya da seninle alay edecek biri değil," dedim tok bir sesle. "İnsanın hâinden anlayacak kadar akli var çok şükür."

"Evlendiniz de haberim mi yok benim? Ne aşkım arkadaş!"

"Karıştırma şimdi aşkı," dedim geçirirerek. "Yanlış tanıdığın adamı sana doğrularıyla anlatıyorum."

Semih, Seyit Ali'yi kabullenmişe benzemiyordu ve sebebini de çok iyi biliyordum. "Olmaz, Leyla," dedi bu kez de. "Ben ondan para alamam. Yapmam."

"Başka bir fikrin var mı?" diye sordum gerçekçi bir yaklaşımla. "Dört güne kadar toplanması gereken miktar az değil. Valla benim o kadar param yok, baştan söyleyeyim..." Semih gergin bir şekilde çayını yudumladığında bir tane daha bisküvi attım ağzıma. "Halledeceğiz, canını sıkma. Alt tarafı borç alacağız, abi. Hırsızlık değil, kaçakçılık değil."

"Öyle olmadığını biliyorum da..."

Güldüm. "Mesele Seyit Ali, anladım."

"Allah'ın manyağı," diye söylendi.

Ona kızdım. "Enişten hakkında doğru konuş!"

Bana tip tip bakarken gülmeye başladı. Çayım ve bisküvimle olan münasebetimi sürdürmeye devam ederken Semih'in telefonuna mesaj geldi. Telefona baktığında gülüşünün giderek genişlediğini gördüm. İmalı bir bakış atarak onu izlemeye devam ettiğimde gelen mesaja cevap verdi. Sersemleyerek kafasını kaldırdığında gülen yüz ifadesi şaşkınlıkla, "Şey ya..." diye tökezledi.

"Cuma mesajı mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Ne diyor, Gökçe?" dedim anında gülerek.

"Gökçe mi?"

"Vallahi âşık olmuşsun sen," dedim direkt bir tespitle. "Salaklaşmaya başlamışsın, buradan belli lan!"

"Diyene bak hele."

"Benim aklım başımda daha şükür." Gideceğini sanmıyorum çünkü buna hiç hazır değilim. Dudaklarımın kenarını temizleyerek gözlerimle Semih'in telefonunu işaret ettim. "Seyit Ali'nin kendisine ayar oluyorsun, kardeşiyle yazıyorsun, sonra gurur yapıp laf ediyorsun, sorması ayıp ama ne bok yiyorsun sen?"

"Sayende adamın sırtı yere gelmez," dedi Semih sakince. "Bugünü Seyit'i övme günü ilan ediyorum."

"Ben onu hep överim, sen canını sıkma," diyerek soluklandım. "Neyse, sen bana Gökçe'den haber ver. Ne durumdasınız? İlk kez seni böyle onun bahsi geçince gülerken gördüm. İşler ilerlemişe benziyor..."

"Yok," dedi reddederek. "İş falan yok. Mesajlaşıyoruz sadece."

"Nasıl mesajlar bunlar?"

"Sorguya çekiyorsun şu an, farkında mısın?"

"Tam da öyle yapıyorum," dedim kabullenerek. "Söz, aramızda kalacak val-la. Merak ediyorum işte, anlatsana."

Utanarak kafasını öne eğdi ve yarıyı geçmiş çay bardağını kavrayarak eline aldı. "Hâl hatır soruyoruz işte, sonra konuşuyoruz ondan bundan... Hoş kız, onunla konuşmak bana iyi geliyor. Öyle bir abinin böyle bir kız kardeşi olması şaşırtıcı."

"İki gün sonra *öyle bir abi* dediğin adamın akrabası olursan hatırlatırım bunu sana."

"Sayende zaten akrabası olacağız, *enistem* oluyor ya hani?"

Bunu Semih'in ağzından duymak nedensizce içime tatlı bir sarmaşık bırakmıştı ama bu hep ertelenen bir şey olacaktı zira biz biliyorduk ne yaşadığımızı... Dudaklarımı birbirine bastırırken kafamı sallayarak onu onayladım. Çay bardağımda kalan son yudumu da içtikten sonra, "Ellerine sağlık," dedim.

"Bir şey yapmadım ki," deyip ekledi. "İçer misin bir bardak daha?"

“Yok, ben artık kalkayım,” diyerek ayaklandım. “Akşam olmak üzere, Burçin de evde yalnız, korkar falan.”

“Tabii tabii, kesin korkar,” diye tiye aldı beni hem sözleri hem de bakışlarıyla. Sakince gülümsedim ve çantamı sırtlanarak dış kapıya doğru ilerledim. Semih bana kapıyı açtığı anda ayakkabılarımı çabucak giyerek bedenimin tümüyle ona döndüm. “Onunla konuşacağım, bunu halledeceğiz, benden haber bekle.”

“Tamam,” dedi zoraki bir kabullenişle fakat o da biliyordu ki başka çaresi ve şansı yoktu. Bu kadar kısa bir sürede o parayı kolay kolay bulamazdık. Semih’in yanından ayrıldıktan sonra eve uğramadan iki ekmek aldım. Ben eve varana kadar da hava zaten çoktan kararmıştı. Üzerimi değiştirip rahat bir şeyler geçirdikten sonra saçlarımı toplayarak aşağı indim. Burçin elindeki kumandayla televizyonu kurcalıyordu. Kendimi hafif bir yorgunlukla diğer koltuğa attım.

“Hallettin mi işlerini?” diye sordu kanalları gezmeye devam ederken.

“Hallettim,” dedim. “Sen ne yaptın?”

“O koltuktan bu koltuğa geçtim.”

Gülümsedim. Burçin’in gezdiği kanallara bakarken birinde durdu ve tam o sırada bir dizi çiftinin öpüşme sahnesine denk geldi. Burçin göz devirerek, “Yine benden başka herkes öpüşüyor,” diye homurdandı.

Yüzümü buruşturdum. “Şikâyetçi misin bu durumdan?”

“Midem bulanıyor çiçek böcek çiftlerden, şuna bak,” diyerek kanalı değiştirdi. Dudaklarımı sarkıtarak ona daha ciddiyetle baktım.

“Burçin, daha önce öpüştün mü?”

Kafasını bana çevirerek ruhsuzca baktı. “Evet.”

“Ayrıldığın sevgilinle mi?”

Kafasını aşağı yukarı salladı, sonra da omzunu silkti. “Yaptık öyle bir hata değmeyen biri için.”

“Pişman mısın?”

“Yok, değilim,” dedi itiraf ederek. “Zaten çok saçma değil mi bu şeyler? Sonumuzun böyle trajik olacağını bilemezdim ama sevdiğimden öptüm. Anı yaşadım sadece. Acayip romantik değildi, orası ayrı tabii.”

Gülümseyerek tepkilerini izledim. Topu bana attı. “Ya sen?” Cevap vereceğim sırada kendi konuştu. “Soru mu bu, tabii ki öpüştün! İlk kim? Seyit Ali mi Ozan mı?”

“Seyit Ali.” Memnun kalır gibi kafasını salladı. Gözlerimi kırptırdım. “Onun hakkındaki görüşlerin hâlâ aynı mı? Beni üzeceğinden eminsin ve ona güvenmiyorsun yani, öyle mi?”

“Aptal olma, Leyla,” dedi dik bir sesle. “Hangi kitapta yazar üzmeden, ağlatmadan bir insanın sevilbileceği?”

“Çocuk değilim, biliyorum,” dedim sakince. “Ama onca şeye rağmen Seyit Ali’ye olan ön yargılarının yıkılmasını beklerdim... Sen bilirsin tabii.”

Bir şey demedi. Birkaç dakika daha kanal değiştirmeyle zaman öldürürken ayaklandım ve boynumu ovdum. “Bir şeyler yiyelim, acıktım.”

“Dolapta yemek yok.”

“Biliyorum,” dedim. “Eldekilere bakarız. Kalk hadi.”

“Hazırla sen, yeriz beraber,” diye baktı bana gülerek.

“Başka bir emrin var mıydı?”

“Canının sağlığı,” dediğinde dertli bir soluklanma sonrası geçiştirerek mutfağa doğru ilerledim. “Bulaşıkları yıkarsın.”

Mutfaka girdiğimde telefonumu rafın üzerine koydum ve buzdolabının kapısını açıp dolap bölmelerine baktım. Sebzelige eğilerek birkaç biber ve domates çıkardım. Menemen yapacaktım en hızlı ve doyurucu şekilde. Malzemeleri tezgâhın üzerine koyduğumda telefonum çalmaya başladı. Ellerimi yıkayarak telefonumu elime aldım. Yüzümdeki tebessüm genişledi. “Efendim?” dedim Seyit Ali’ye.

Fakat telefonu açan Teoman’dı. “Leyla? Çay koy, reis. Beş dakikaya sendeyiz.”

Şaşırarak, “Ne?” diye tepki verdim.

“Bak, ben çok açım bir de.”

“Ne diyorsun, Teoman?” diye şaşkınlığımı sürdürmeye devam ettiğimde Seyit Ali’nin sesini işittim. “Neva, mal bu mal. Yarın görüşürüz, arayacağım seni.”

Teoman aksini söyleyerek kızdı. “Sus lan Romeo! Leyla! Harbiden geliyoruz, kızım. Cihangir’i de alacağız şimdi. Çay koy ocağa sen hadi.”

Gülmeye başladım. “Ekmek alın bari gelirken.”

Güldü. “İstedığın ekmek olsun be! Başka bir şey lazım mı?”

“Yani ben menemen yapacaktım aslında,” diyerek baktım tezgâha. “Ama o kadar kişiye menemen yetmez gibi?”

“Tamam, tavuk kanat alırsın, dert etme,” dedi.

“Etçil insanlar grubuna girdik sayenizde.”

“Ot mu yiyelim?”

“Tamam ya, hadi alın gelin ne alacaksanız,” dedim gülümsemeye devam ederken. Telefonu kapattığım gibi büyük çaydanlığa su koyarak Burçin’in başında dikildim. “Misafirlerimiz var.”

“Kim?” diye çattı kaşlarını.

“Seyit Ali ve saz arkadaşları.”

“Hassiktir!” diye yattığı yerden kalktı. *Çok sevinmişti maşallah.* Dağılan saçlarını arkaya doğru savurduğunda dilini çabucak dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Niye? Ne alaka? Benim niye fikrim alınmıyor?”

“Tanıyorsun zaten,” dedim düz bir sesle. “Çok rahatsız olduysan yemeğini yer çıkarsın yukarıya.”

“Bak şuna ya,” dedi kızarak. “Akıl veriyorsun bana bir de?” Ayaklandı. “Leyla, harbiden bozdun sinirimi!”

“Gelmeyin mi deseydim?” dedim saf saf. “Yemek yiyeceğiz beraber. Tanışma faslını zaten geçtiniz, kasma bu kadar.”

“Ne kasacağım ya?” dedi. “Sevmiyorum onları, saz mıdır bağlamamı mıdır her neyse işte...”

“Ne zararları oldu sana?”

“Tipim degiller.”

“Koca diye seç al birini demedik zaten,” dedim ruhsuz bir sesle. “Amma uzattın ha! Yemeğini yersin, muhabbet sarmazsa da çıkarsın yukarı.”

Burçin söylenerek yukarı kata çıktığında ben de mutfığa girdim ve az sonra çayı demleyerek etrafı toparlamaya başladım. Bu süreçte babamla da konuşmuştum elbette. En az üç gün daha orada kalacaklardı. Elimdeki ıslak bezi kenara koyarken zil çaldı. Hızla ellerimi kurulayarak kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açmamla Teoman’ı en önde, Cihangir’i onun yanında, Seyit Ali’yi de en arkada gördüm. Teoman elindeki poşetlerle eve daldığında, “Kaç kız oradan,” diyerek beni kenara çekti.

Cihangir yüzüme bakarak, “Kusura bakma, Leyla,” dedi ve Teoman’ı işaret etti. “Onun adına.”

Güldüm ve kapıyı daha çok araladım. “Aıştık artık. Hoş geldiniz.”

Cihangir de içeri girdikten sonra Seyit Ali omuzlarını kaldırıp indirdi ve yanıma doğru gelerek karşımda durdu. “Teoman işte... Klasik.”

Gülümserken sağ omzumu silktim. “Boş ver. Gel hadi.”

Seyit Ali içeri girerken belimi kavrayıp yanağıma güzel bir öpücük bıraktıktan sonra kapıyı kapattım. Mutfaktaki hareketliliğe dâhil olduğumuzda Teoman poşetlerin içinden aldıklarını çıkarmaya başladı. “Reis, hadi halledelim. Öleceğim açlıktan!”

“Dünyayı yese doymaz,” dedi Cihangir sandalyeyi çekip otururken.

“Çayı demlemiştim zaten,” diye gittim ocağın başına. Alt raflardan bir tava çıkardım. Teoman da kanatları güzelce tavaya dizmeye başladı.

Burçin sakince aramıza katıldı, kapının ağzında durup, “Hoş geldiniz,” dedi.

Teoman kafasını çevirip, “Bizi gördüğüne çok sevinmişe benziyorsun?” diye mınıldandı.

Burçin gözlerini kısarken, “Hiç sorma, bayıldım,” dedi ve Cihangir’in karşısındaki sandalyeyi çekip oturdu.

Seyit Ali pencerenin kenarına doğru giderken Teoman da tavayla olan ilişkisini sürdürdü. “Sen, Aydın’a dönmeyecek misin?” diye sordum buzdolabının kapığını açarken.

“Okullar açılmadan birkaç işimi halleder dönerim,” dedi Teoman. “Son sene zaten, iyice sürtmem lazım buralarda.”

“Hangi bölümdü?” diye sordu Burçin sakince.

“İşletme.”

Burçin ses vermediğinde çıkardığım salatalıklarla beraber arkamı dönerek, “Yarın da üniversite sınavları açıklanıyor Burçin’in,” dedim. Musluğu açtığımda Cihangir tok bir sesle Burçin’e yöneldi. “Geleceğinden emin olduğun bir yer var mı?”

“ODTÜ mimarlık tutuyordu, orayı yazdım ilk sıraya,” dedi Burçin.

Teoman keyifle ıslık çaldı. “Of, karizmayı kes! Gelir umarım.”

“Umarım,” dedi Burçin ağzının arasından belli belirsiz bir sesle. “İt gibi çalışmaya değsin de yeter.”

“Seneye tekrar denersin,” dedi Cihangir ayağa kalkıp pencerenin yanına gittiğinde. Burçin bir şeyler söyleyecekken vazgeçti.

Cihangir pencereyi açarken, “Sigara içebiliyor muyuz?” diye sordu.

“İçebilirsin,” dedim kafamı sallarken.

Cihangir cebindeki sigara paketinden bir dal alıp bir tane de Seyit Ali’ye uzattı. Teoman yağladığı tavayı ocağın üzerine bırakırken, “Ulan hayırsızlar, yemek yiyeceksiniz,” dedi. “Sonra için.”

“Arabada iki tane körükledin, gavat,” dedi Seyit Ali dudaklarının arasında duran sigarayla konuşurken. Ona bakıp güldüğümde gözlerini kısarak parmaklarıyla sigarayı kısaç gibi sarıp yanaklarını çukurlaştırarak bana baktı ve ardından göz kırptı. Daha çok güldüm.

Salatalıkları doğramaya başladığımda Teoman eline maşayı aldı ve ocağın başına geçti. “Dünyanın sonuna kadar tek bir şey yiyeceksin diye seçenek sun-salar et derim, abi. Dana eti böyle, üf ulan üf...”

Cihangir gülerek, “Tavadaki kanatlar ağlıyor,” diye eğlendi.

“Ben kırmızı et sevmem pek,” dedi Burçin kendi yorumunu katarak.

“Vejetaryen falan mısın yoksa?” diye sordu Teoman endişeyle.

Burçin, “Hayır, değilim,” dedi. “Beyaz eti, daha doğrusu balık etini daha çok seviyorum.”

“Anladım,” diyerek kanatları çevirmeye başladı. “Abi, zaten et nasıl yenmez anlamıyorum. Protein lan bu, mis gibi.”

“Sen yakında kurbanda, danaya da girersin tek başına,” diye eğlendim onunla elimdeki bıçakla.

“Seneye bir besi çiftliğine gideceğim, şöyle iyisinden bir tosuncuk alırım.”

Seyit Ali ve Cihangir onu boş gözlerle izlerken Cihangir alaycı bir gülüşle, “Yalan ulan, bu daha tavuk kesemez,” dedi.

“Cihangir...”

“Atma, Ziya...”

Gülüşmeye başladıklarında kaçamak bakışlarla Burçin’i kestim ve onun da güldüğünü gördüm. *Burçin... Yeme kızım beni yeme.*

Biraz sonra sofrayı kurduk ve masanın etrafını donattık. “Timur nerede?” diye sordum çayıma şeker atarken.

Teoman elindeki kanadı sıyrırken, “Aile evinde,” dedi. “Çok sıkıcı çok.”

“Ayrı evde yaşamıyorsun galiba?” diye sordu Burçin sol kaşını kaldırarak.

Teoman isyan ederek, “Hayır,” dedi. “Daha ekonomik özgürlüğümüzü elimize alamadık. Baba parası yiyoruz. Arada yarışlardan kapıyoruz bir şeyler, o ayrı.”

Cihangir, “Bak bak, nasıl da gurur duyulası bir şeymiş gibi anlatıyor...” diye güldü ağzına zeytin atarken. “Aga, yarın bir yarış ayarlayalım da ekmek parası kazan uzun zaman sonra.”

“Yarış değil de,” dedi Seyit Ali ağzındakini bitirirken. “Yarın dövüşüm var benim.” Gözlerim direkt gözlerini bulduğunda bana bakarak sakince, “İş yani,” dedi. “Her zamankinden.”

“Ander’le mi?” diye sordum.

“Yok,” dedi sakinliğini korurken. “Sıradan işler.”

Burçin soğuk soğuk gülerek çatalına uzandı. “Sıradanlık anlayışımız da bayağı farklıymış?”

Konuşan kimse olmadığında Teoman’a gizlice bakarak gözlerimle konuştum âdeta. Onunla adamakıllı fotoğraf meselesini çözememiştik zira Ander burada değildi ve nerede olduğundan, ne zaman geleceğinden bihaberdik. Çözülmesi gereken bir şey vardı ama elimizdeki adam bize çözüm kadar uzaktı. Teoman gözlerini kapatıp açarken güven veren bakışlarını üzerimden çekerek, “O zaman yarın adres belli,” diye güldü Seyit Ali’ye döndüğünde. “Biraderimin klasik gövde gösterisine en önden biletler alınmıştır.”

“Bir şey diyeceğim,” dedi Burçin gözlerini kısarak. “Bu dövüşlerde iyi para var mı?”

“Sakın girme o işlere,” diye atıldı Cihangir. “Hiç senlik... Sizlik değil yani.”

“Dur, bir sakın,” dedi Burçin şaşkınca. “Merak ettim sadece. Asgari ücret falansa karizma için yapılmaz yani.”

“Karizma için değil,” diye baktı Burçin’in yüzüne Seyit Ali ve tavrı sertte yakındı.

Burçin, Seyit Ali’nin bakışlarına bir şey demezken Teoman eline aldığı diğer kanatla, “Çok para var çok,” diyerek Seyit Ali’nin güzel yüzünü hedef gösterdi. “Yoksa şu seksi surat, iki üç bin lira için harcanmaz.”

Seyit Ali gözlerini devirdiğinde güldüm.

Burçin de hafif bir tebessüm ettiğinde yemeğimizi yemeye devam ettik. Bir hayli karnımı doyurduktan sonra ayaklanarak sofrayı topladık. Çabucak bulaşıkları makineye dizdiğimde salona geçtik. “Oğlum, ev bayağı güzelmiş lan,” dedi Teoman koltuğa geçerken.

“Kendi evinmiş gibi takıl, Teo,” dedim.

“Öyle yapıyorum zaten ama saygısızlık olarak algılamayın yani,” diye izah etti. “Biz bizyiz ya, ondan rahatım.”

“Diğer türlü hanım evladı çünkü,” dedi Cihangir alaycı bir tavırla. Teoman eline geçen yastığı Cihangir’e atacağı vakit durdu ve geri yerine koydu.

Seyit Ali ile yan yana oturarak bacağımı sallamaya başladığımda, “Takım var mı evde?” diye sordu Teoman. “101 oynayalım, aşırı canım çekti.”

Burçin, “Var,” dedi.

“Oynar mıyız?” diye baktı hepimizin yüzüne Teoman. Açıkçası pek oyun havamda değildim, bu yüzden benim yerime Seyit Ali oynayacaktı ve ben de ona destek çıkacaktım, yani onu tutacaktım. Az sonra ortadaki sehpayı çekip yere ıstakaları ve taşları döktük. Dördü birden bir kareyi oluşturduklarında ben de tam Seyit Ali’nin arkasına geçerek koltuğa oturdum ve ellerimi omuzlarına koyarak usulca sıktım. Bu hoşuna gitti.

Cihangir taşlarını dizerken, “Pencereyi açıyorum,” dedi. “Bu oyunu oynarken sigara içmeden duramam.”

“Fazla bağımlıyız sanki,” diye mırıldandı Burçin gözlerini taşlardan ayırmazken.

Cihangir pencereleri açarken, “Dertten değil ya, buna da şükür,” diye homurdandı.

Teoman, “İçine atar o,” dedi konuşarak. “Bana da ver lan bir tane bari, iki saatir içmedim.”

Cihangir sorgusuz sualsiz paketi ortaya koyarken Seyit Ali ciddiyetle taşlarını dizdi. Kulağına doğru eğilerek, “Alırsın sen,” diye fısıldadım.

Yüzünü hafifçe çevirdi ve yanağımdan öptü. “Şüphesiz olmasın.”

Teoman yakıdığı sigarasını dudaklarına hapsederken, “Bu oyunu benden iyi kimse oynayamaz,” dedi. “Şu iki pezevenk de bunu çok iyi biliyor.”

"Durduk yere pezevenk oluyoruz," dedi Cihangir taşlarıyla uğraşırken. "Eyvallah, gavat."

Teoman keyifle güldüğünde zerre aldırış etmeden taşlarına bakmaya devam etti. Az sonra sağdan sola doğru bir döngü başladı ve taşlar el değiştirdi. Tahmin ettiğimden daha hızlı oynanıyordu. "Bir şey diyeyim mi?" diye kısı gözlerini Teoman. "En az dört el oynarız, hayvan gibi 101 kasasım var."

"Lise çıkışları çok oynardık arkadaşlarla," dedi Burçin istakasına bakarken. "Uzun zamandır oynamıyordum, özlemişim."

"İyisin yani bu işte?"

"Senden daha iyiyim."

Teoman güldü. "Göreceğiz."

El dönmeye devam ederken Cihangir ve Teoman bir yandan sigaralarını içiyor, diğer yandan da oyuna konsantre bir şekilde devam ediyorlardı. Ellerimi Seyit Ali'nin boynundan çekmezken ona müdahale etmeden yaptığı hareketleri izledim. Güzel gidiyordu fakat son dakika da Teoman sigarasını kül tablasına bastırarak, "El benimdir," diyerek oyunu kazanmış oldu.

Burçin'in sinirli bozalsa da Cihangir ve Seyit Ali asla tepki vermedi. Teoman keyiflenerek, "Dedim ben size," diye mırıldandı. "Neyse, hadi birkaç el daha atalım."

Oyun kaldığı yerden oynanmaya devam ederken saatin bir hayli geçtiğinin farkında değildik. Bir ara kalkıp mutfağa gittim ve elma soyarak yanlarına geldim. Burçin otoritesini korumaya çalışsa da her geçen gün onlara karşı olan mesafesini azaltıyor gibiydi. Böyle bir şeye mecburiyeti yoktu ama dostlarım dediğim insanlar hakkında bana kötü şeyler empoze etmesini sevmiyordum.

Yaklaşık bir buçuk saat oturdukları yerden kalkmadılar. Üç el Teoman, bir el Burçin, bir el de Cihangir kazanmıştı. Seyit Ali hiç kazanamamıştı. Istakasını devirerek ayaklandı. "Tamam, benden bu kadar."

Teoman göz kırparak, "Sen de aşkta kazandın be kardeşim, takma kafana," diye baktı Seyit Ali'ye.

Seyit Ali derin bir nefes alıp doğrulduğunda uzun süredir aynı yerde oturmaının etkisiyle vücudunun uyuştuğunu hisseder gibi yüzünü hafifçe ekşitti ama bu kısacık sürdü. Kafamla işaret ederek birlikte mutfağa gittik ve diğerlerini kendileriyle bıraktık. Dolaptan bir limonlu bir de sade soda çıkarıp balkona geçtim. Seyit Ali balkondaki koltuğa oturduğunda yanına geçerek elimdeki sodayı ona uzattım. Sodayı kavradı ve sakince soluklandı. Elimdeki sodadan bir yudum alıp gözlerimi kısarak bahçeye baktım. "Yarın dövüşeceğin kişiler belli mi?" diye sordum.

"Belli," dedi sakince.

"Kaç kişiyle?"

"Üç," dediğinde gözlerimi büyüterek yüzüne baktım.

"Bu kadar çok masabakaya çıkacak kadar dertim ne?"

Sodanı ağzına götürdü ve gözlerini kısıarak yudumladı. Rahat bir şekilde sıçrı ağzından çıkarırken, "Ekstra bir durum yok," dedi. "Ama dövrüpmem lazım."

"Pazıya mı ihtiyacın var?"

"Var," dedi net bir şekilde.

"Annem için mi?"

Kafasını aşağı yukarı salladığında durgunluğunun sebebini de az çok anlamış olmuştum. Bedenimin yansımasını ona döndürüp bacaklarını topladım ve elimi omzuna koyarak yüzüne baktım. "Ne kadar mesela?"

"Sen düşünme bunları," diye gülümsedi yüzüme bakıp yavaşlıktan bir mısra aldağında. "Halledeceğim ben."

"Kendini çok zorluyorsun," dedim.

"İyiyim," diye sakinleştirdi beni yumuşak ses tonuyla. "Vallahi iyiyim... Ters bir durum olsa söylerim sana."

"Söylersin," diye düktüm bakışlarını yüzüne.

Elimi saçlarına indirerek birkaç telini parmağına doladı ve bakışlarını da ellerine indirdi. "Bilmeni istediğim bir şey olursa söylerim ve söyledim, beni biliyorsun, Nevza. Senden kolay kolay bir şey saklamam ama bu, annem ve benim aramızda. Gerekli bir iş için."

"Peki," diye kabul ettim uzatmadan.

"Sen geçen gecedan daha iyisin ama," dedi kaşları hafifçe çanılırken. "Bunu kendi içinde halletmene sevindim."

Halletmedim ki... Halledemedim, sadece cevabını bulana kadar susmak ve rol yapmak zorunda kaldım. Yalnız da değildim üstelik, Teoman ile bu işin içindeydik.

Beceriksiz bir şekilde gülümseyerek elimdeki sodanın üzerinde duran kâğıda oynamaya başladığımda Seyir Ali saçlarını serbest bırakarak gözlerini bahçeye çevirdi ve sodasından bir yudum daha aldı. "Ben de sana bir şey söyleyecektim, daha doğrusu isteyecektim," diye fısıldadım. "Ama..."

"Ne isteyecektin?" diye merak etti sözlerimi keserek benimle derhâl göz teması kurduğunda.

"Yirmi bin liran var mı?"

Afalladı ama sonra hemen güldü. "Beğendiğin bir gelinlik mi var yoksa?"

Gözlerimi devirdim. "Evir çevir, konuyu hemen oraya getir zaten. Evleneceğiz... Bak, valla evleneceğiz ama konu bu değil..."

"Neymiş konu?"

"Semih'in borcu var, daha doğrusu annesinin..." Yüzünün rengi bir tık değiştiğinde peş peşe konuşmaya devam ettim. "Dört gün içerisinde yirmi bin lirayı toplaması gerekiyor. Bana söyledi çünkü benden başka kimsesi yok. Benim de o kadar param olmadığı için senden istemek aklıma geldi... Semih, çok utanıyor hatta istemiyor ama başka çaremiz yok."

"Benden mi utanıyor yoksa daha fazlası mı var?"

"Hiç hoşuna gitmedi bu fikir ama ben tanıyorum onu, gidecek bir yeri yok. Tabii sen de şimdi paraya ihtiyacım var deyince..."

"Tamam, ben veririm istediği parayı," dedi sakince.

Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim. "Cidden mi? Yani paraya ihtiyacın varsa eğer..."

Sözlerimi bir sefer daha keserek gülümsedi ve gözlerini kıstı. "Semih'i anlıyorum, üstelik bunu annesi için yapacak. Sorun yok, var benim o kadar param. Üç beş maç daha fazla çıkarım ben de. Yapmadığım şey değil."

İçim kıpır kıpır olduğunda elimi yüzüne koydum. "Şu seksi suratını bir kere öpebilir miyim?"

Kedi gibi bakarak bana yaklaştı. "Bu suratı bir sen öpebilirsin zaten, üzerine yapayım mı tapusunu?"

"Gerek yok, ben biliyorum nasılsa," diyerek yanağından bir tane öptüm, sonra içimde kalmasın diye göz kapağının üzerindeki küçük, siyah noktayı da öptüm.

Kendimi hafifçe geri çektiğimde çenesini öne çıkardı. "E burası ağlıyor ama bak."

Dudaklarımı çenesine bastırıp çektiğimde ellerimle orayı sevdim. "Teşekkür ederim," diye konuştum soluk alıp vererek. "Seni zor duruma sokmak istemezdim ama biliyorsun, boş bir iş için olsa gelmezdim."

"Sen bana her zaman gelebilirsin," dedi Seyit Ali yüzümü severken. "Bunu sakın unutma."

"Unutmam," diye kafamı salladım.

Vakit geçip giderken bizimkilerin de gitme vakti gelmişti. Seyit Ali'nin kolunun altında kalmaya devam ederken birlikte kapının ağzına doğru yürüdük.

Teoman ve Cihangir dışarı çıktıklarında, "Aga, sen burada kal," dedi Teoman gülerek. "İç güveyisi icabı."

"Bir evlendiremediniz bizi," dedim hayretle gülerken.

"Aman, sakın evlenmeyin," dedi Teoman. "Başımıza iş açmayın."

"Senden izin alan mı var?" diye sordu Seyit Ali kolunu boynumdan çekerken. Bana dönerek yanağımdan bir tane öptüğünde gülümseyerek dışarı çıktı. Burçin biraz daha geride duruyordu. Üçü kapının ötesinde kaldıklarında, "Yarın siz de geliyor musunuz kızlar?" diye sordu Teo.

Seyit Ali hoşnutsuz bir şekilde, “Kimse bir yere gelmiyor,” dedi. Onunla göz göze geldiğimizde orada ve yanında olmak istediğimi biliyordu fakat her zamanki gibi beni uzak tutmak istiyordu. Teoman, Seyit Ali’yi tiye alırken bunun aksinin yaşanacağına emin bir şekilde kanaat getirir gibi güldü. Bir şey demedim, yarın olmadan ne olacağını kimse bilemezdi.

“İyi geceler,” dedi Cihangir bize veda edip arkasını dönen ilk kişi olduğunda.

“Size de,” dedim düz bir sesle kollarımı göğsümde kavuştururken.

Teoman elini kulağına götürerek, “Kızlar, korkarsanız beni arayın,” dedi. “Teoman’ım sonuçta.” Kahkaha attı. “Oğlum, benim adım da harbiden süper kahraman ismi gibi. *TeoMan!*”

Burçin ile birbirimize bakarak kustuğumuzda Seyit Ali çabucak Teoman’ın boynuna sarıldı ve arkasını çevirerek uzaklaştırdı. “Korkmazlar ama kusmaktan hastanelik olabilirler.”

“Kızlar, arayın beni. Numaramı soracak olursanız ben hep on numarayım,” diye gülmeye devam etti Teoman.

Burçin bu şakaların daha fazlasına dayanamayarak kapıyı hızla kapattığında derin bir nefes alıp kendini tuttu. “Geçti, tamam.”

Dudağımın kenarını kıvrarak ona imalı bir bakış savurdum. “Hadi hadi, yeme beni, bugün yanlarında epey eğlendin. Sen de sevmeye başladın işte, kabul et.”

Gözlerini devirerek kapının dibinden ayrıldı. “Teoman’ın nesini seveyim? Bomboş, car car konuşuyor.”

“Peki, ya Cihangir?”

“Eh! Ona göre daha iyi,” dedi gevelemeden. “Boş değil en azından.”

“Hım,” diye takip ettim onu merdivenlere doğru çıkarken. “Ama Teoman’ın böyle olduğuna bakma, harbi dosttur o. İyidir yani.”

“Tersinin pis olduğunu da biliyorum,” dedi son basamağı çıktığında. “Az çok gördüm yarış alanındaki tavırlarını, biliyorum kızım ben onları, boşuna anlatma bana.”

Omzumu silktim. “Hiç uğraşamam.”

“Aynen öyle.”

“Sabah mı açıklanacak sınav sonucun?” diye sordum sonra.

“Sanırım,” dedi daha kısık bir sesle. “Twitter’a girer sayfayı güncellerim, parmak kası başlasın.”

“ODTÜ gelecek, inanıyorum.”

Derin bir nefes aldı. “Bana da öyle geliyor. Sabah göreceğiz artık.”

Odalarımıza girmeden kapının ağzında durup ona baktım. “Bunun şerefine kahvaltıyı hazırlarsın.”

"Hah! Asıl sen bana rebrik hediyesi olarak kahvaltı hazırlayacaksın."

"Uyumadan rüya görmeye başlamışsın bile," diyerek odamın kapısını açtım ve içeri girdim. "İyi geceler, Burçin."

"Sana da," dediğinde kapıyı kapattım.

Ertesi sabah uyandığımda saçlarımı bağladım ve yüzümü yıkayıp aşağı indim. Saat dokuzu geçiyordu. Burçin ortalıkta yoktu, muhtemelen odasında parmak kası çalışıyordu. O aşağı inene kadar ocağa çay suyu koydum ve dolaptan iki yumurta çıkardım. Ben de olmasam aç kalacaktık cidden! Ocakta su kaynayana kadar telefonumu elime aldım ve internete girerek biraz gezindim. En sevdiğim sosyal medya hesabı Twitter olduğundan orada vakit geçirmeyi daha çok seviyordum. Dudaklarımı yalayarak esnediğimde gündemdekiler kısmında sonuçların açıklandığına dair bir haber gördüm. Gözlerim hafifçe büyüdüğünde manasız bir heyecana kapılarak mutfaktan koşar adımlarla ayrılıp doğrucu merdivenlere doğru yöneldim ve Burçin'in odasına girdim.

Burçin deli damalar gibi uyuyordu.

"Lan!" diye bağırdım. Sonra da bir kahkaha patlattım. "Nazif, kalk! Sınav sonucun açıklanmış. Okuyup büyük adam olacaksın, Nazif."

Burçin yüzünü buruşturarak ellerini gözlerine götüreterek, "Ne bağıırıyorsun be tepemde?" diye homurdandı. "Nazif kim?"

Üzerindeki pikeyi indirdim. "Sözde parmak kası yapacaktın, aynen aynen. Kalk, sonuçlar açıklanmış."

Burçin bunu duyunca tavuk kümesine girmiş horoz gibi dikilerek kabardı ve bana koca koca gözleriyle bakarak, "Sikrir!" diye baktı. "Lan, ne ara?"

"Salak musun, saat dokuzu geçiyor," dedim ve komodinin üzerindeki telefonunu kucığına attım. "Al bak hadi. Senden daha çok heyecanlı olmam peki? Regl olacağım sanırım."

Burçin heyecana kapılarak derin bir nefes aldı ve telefonunun şifresini kaldırıp siteye girdi. "Hay ebesinin ama ya," diye kızdı. "Girilmiyor ki! Herkes abanmış."

"Tamam, bekle açılır birazdan," dedim sakince.

Kurumuş dudaklarını nemlendirdi. "Karnıma ağrılar giriyor."

"Kazanacaksın, gör bak," dedim ona destek olurken. Güllümsedi. Güllümsedim. Birkaç dakika sonra siteye giriş işlemi gerçekleştiğinde hızla ayaklandı ve bana arkasını dönerek kafasını telefona gömdü. Dudaklarımı kemirerek ondan iyi bir haberin gelmesini bekledim.

Ve saniyeler sonra Burçin tiz bir çığlık attı. "Lan!"

"Ne oldu?" dedim korkuyla.

Arkasını dönerek gözlerindeki ışığı benimle paylaştı. "Geldi, geldi! ODTÜ mimarlık geldi!"

Ağzım kocaman açılırken en az onun kadar sevindim ve bunu ona sarılarak belli ettim. Kollarımız birbirinin sırtını bulduğunda olduğumuz yerde birkaç kez zıpladık, dışarıdan aptal gibi göründüğümüzün de farkındaydım.

Ama bu, çok sevindiğim ve müthiş gurur duyduğum gerçeğini değiştirmiyordu. *Hak etmişti, sonuna kadar bu başarıyı hak etmişti.* Her şey bir yana, nasıl çalıştığını biliyordum ve emeğinin karşılığını alması en çok benim gibi gözü kara bir insan için bir şey ifade ediyordu. Kollarımızı birbirinden ayırırken, "Tebrik ederim," dedim. "Çok sevindim çok. Sonuna kadar hak ettin."

"Teşekkür ederim," dedi sanki bir rüyadaymış gibi. "Hiç belli etmedim aslında ama çok heyecanlıydım çünkü bazen hayalini kurduğun ne varsa olmuyor ya... Öyle işte." Dünyanın en rahatlatıcı soluğunu aldı. "Çok iyi oldu ya."

"Hem de çok," dedim gülerek.

"Annemi arayayım," diye telefona baktığında Serap ablanın adı ekranda belirdi. Güldü. "Çoktan almış haberi, arıyor beni."

"Tamam, sen müjdeyi ver, ben de mutfağa iniyorum."

"Tamam, geliyorum birazdan," diyerek telefonu açtı ve kulağına yasladı. Merdivenleri inip mutfağa girdim ve çayı demledim. Sabaha çok güzel başlamıştık ve aynı şeyi gün sonuna kadar da sürdürmek istiyordum. *Fazlasında gözüm yoktu, mutluluklarım yarınımı kurtarsa yeterdi.*

Çayı demledikten sonra Emre'yi aradım. Onu merak ediyordum. Telefonumu açtığında heyecanla, "Emre?" diye sordum. "Nasılsın? Kazandın mı?"

"İyiyim, Leyla," dedi ama sesi pek iyi gelmiyordu. "Yerleşemedim bir yere."

"Ya," diye üzüldüm hızla dibe çökerken. Fakat bunu ona yansıtmam biraz yanlış. "Olsun, sen seneye çok daha iyisini yapacaksın. Sana o kadar inanıyorum ki Emre... Lütfen sıkma canını, tamam mı?"

"Öyle yapacağım zaten," dedi. "Zaten çok iyi hazırlanamadım ama seneye kazanacağım."

"Kazanacağını ikimiz de iyi biliyoruz. Hep yanında olduğumu bil."

"Sen de benim, senin yanında olduğumu bil. Senin sınav sonucun daha gelmedi, değil mi? Geç açıklanıyor sanırım."

"Evet," dedim. "Daha açıklanmadı, bekliyorum ben de."

"Sana hep inandım, çok iyi yerlerde olacaksın."

"Teşekkür ederim. Seni kaybeden üniversite utansın be! Sen daha iyilerine layıksın."

Güldü. "Göreceğiz önümüzdeki sene."

"Göreceğiz."

Emre ile biraz daha sohbet ettikten sonra telefonlarımızı kapattık. Kahvaltı sonrası ise evin içinde takıldık. Ben biraz keman çaldım, Burçin de okuluyla ilgili araştırmalara başladı, sonra da sanırım dizi izledi. Akşam olduğunda da planımız belliydi. *en azından benim için gitmek istediğim yer, Seyit Ali'ydi.* Burçin mutfakta bir şeyler tükürken kapının ağzında durarak, "Gideceğim ben," dedim.

"Nereye?" diye sordu.

"Seyit Ali'nin yanına," dedim sakince.

"Saçmalama," diye kızdı.

İtiraz ettim. "Senden izin istemiyorum ve bu ilk kez gittiğim bir yer değil. Hem Semih de gelecek, bir mevzu var da."

"Hiç bitmiyor ki sizin şu mevzularınız," dedi söylenerek.

Mınkıdandım. "Haberin olsun işte."

"Tamam, bekle bir şeyler giyeyim üzerime," dediğinde tuhaf bir tebessümle kışkırtımı çattım.

"Sen de geliyorsun demek?"

Yanımdan rüzgâr gibi geçip, "Bülent amcaya durum raporu verirken küçük kız kardeşimi kurtlar sofrasına saldım demeyeyim," diye söylendi.

"Tamam, inanmış gibi yapıyorum," dedim ve ben de kendi odama çıktım. Seyit Ali'ye gün içerisinde geleceğime dair bir şeyler söylemişim, hâliyle hoşuna gitmemişti ama artık bir sorun çıkarmasını istemiyordum çünkü ben de ona bu şekilde alışmışım. Kısa bir sürede hazırlandıktan sonra Semih'le haberleşerek odamdan çıktım. Burçin çoktan aşağı inmiş, beni bekliyordu. Sarı saçlarını açmış ve üzerine de çok havalı bir ceket giymişti. "İtiraf et, dünden meraklıydın," dedim ona bakarken.

"Küçük bir kutlama," diye omzunu silkti. "Kafesin içinde sevgilini yumruklarla çarpışırken izlemek nasıl olur bilmem ama eğlenirim sanırım."

"Tabii," dedim gözlerimi kısarken. Anahtarı aldık ve evden ayrıldık. "Babam aradı bir de," dedim yolun kenarında durağa doğru yürürken. "Film izleyeceğiz dedim."

Güldü. "Yalancırı öldürmüyorlar sonuçta."

Güldüm. "Babam, Seyit Ali'nin dövüş yaptığını hatta kafes dövüşçüsü olduğunu biliyor ama oraya gittiğimi söyleseydim hoşuna gitmezdi."

"Seyit'in kafes dövüşçüsü olması hoşuna gitti yani?"

"Biraz şaşırdı."

"Ammma şanslı seninki de," dedi Burçin şaşırarak. "Ben babamın karşısına öyle biriyle çıksam düşünmüyorum yani..." Normalde kızardım bu söylediklerine ama Burçin'in babası yoktu ve ona kızamazdım. Sessiz kaldığımda

bunun sebebini bilerek omzuma dokunarak, "Merak etme," diye konuştu. "Babamla ilgili hayaller kurmuyorum ve bu uzun zamandır acı vermiyor."

"Bunun böyle olmasına sevindim demek bile gelmiyor içimden ama..."

Geçtiştirerek omzunu silkti. "Kızım, o değil de biz biraz daha beraber takı-lırsak seni sevmeye başlayacağım galiba. Böyle ne bileyim, *kardeşlik* falan ku-lağıma hoş geliyor."

"Sen zaten beni seviyorsun," diye alay ettim onunla. "İndir o burnunu aşı-ğya."

"Neyse, ben üniversiteye başlayınca satarım seni, yeni ortamlar yaparım."

Mahsustan ağladım. "Ay, ne olur satma! Sen olmazsan ben ne yaparım, canım kardeşim benim!"

Burçin buna gülmeye başladığında, "Sahi senin sonuçlar ne zaman açıkla-nıyor?" diye sordu. "Epey oldu."

"İki haftaya açıklanır," dedim. "Geç açıklanıyor bizimki."

"Tamam, yaz oradan bir Hacettepe."

"Bakalım," diye derin bir nefes alıp verdim. "En azından o gün saçlarımı yola yola taradığına değsin."

"İşte gerçek bir abla bunu yapar."

Kıkırdadım. "Abla mı? Ay farkıyla mı?"

"Yok, elini korkak alıştırma öyle. Zekâ, yetenek, güzellik falan..."

"Cahille sohbeti kesiyorum tam şu anda," dedim düz bir sesle.

Burçin bir şey söylemezken çantamı omzumdan yukarı taşıdım ve soka-ğın sonundan dönerek durağa doğru yürüdük. Semih bizi orada bekliyordu. Çoktan gelmişti bile. Yanına gittiğimizde kısacık bir selamlaşmanın ardından, "Burçin," dedi Semih. "Okulda böyle değildin sen. Sevdiriyorsun kendini."

Burçin, "Kendimi şanslı mı hissetmem gerek?" diye sordu.

"Bence hisset."

Burçin dudaklarını bükerken Semih ellerini cebinden çıkarmadan ileriye bakrı. Taksi birazdan gelecekti. "Farkında mısınız bilmiyorum ama nefret et-tiğimiz ne varsa alışmaya ve sevmeye başlıyoruz," diye konuştu Semih. "Boku yedik lan!"

"Böyle böyle vaziyet alacaksınız," dedim onlar inat gülerek.

"Semih'e katılacağım aklımın ucundan bile geçmezdi," diye kollarını göğ-sünde topladı Burçin. Semih bu sırada ona dik dik bakarken Burçin ufak bir düzeltme yaptı. "Sevmek değil, yanlış anlaşılmasın... Ucundan alışmak gibi. Ayrıca ben bugün Leyla'nın bakıcılığını yapmak için orada olacağım yani."

Semih soğuk bir gülüşle, "Leyla'nın bundan haberi var mı?" diye sordu.

Saf saf güllerle saçlarını omuzumdan geriye doğru ittim. Semih gözlerini kısarak gelen taksiye kendini belli ettiğinde taksi önümüzde durdu ve binerek duraktan uzaklaştık. Yarım saat sonra varacağımız yere yakın bir yerde indik. "Giriş şu tarafta," dedim onları peşinden sürüklerken.

Burçin, "Doğru, mekân senin zaten," diye geldi arkamdan.

Kapıdaki iki görevliye kimliklerimizi gösterdikten sonra içeri geçtik. Her şey çok kalabalık değildi. Burçin gayet rahat bir şekilde etrafına bakınırken tepkisini görmek için gözlerimi yüzünden ayırmadım. "Yabancılar çekmiyorsun," dedim gültüğünün sesini bastırmasını istemezken.

"Beş yaşında değilim," diye karşılık verdi.

Dudaklarımı büktüğümde koridoru geçerek asıl alana çıktık. Kafeste birileri dövüşüyordu ama Seyit Ali içeride değildi. Soyunma odasında olmalıydı. Gözlerimle etrafı tararken Cihangir'i bir adamla konuşurken gördüm. Elimi hafifçe kaldırıp beni fark etmesini sağladığımda bana göz kırparak adamın omzuna dokundu ve onunla olan münasebetini sonlandırarak buraya geldi. "Seyit Ali nerede?" diye sordum.

"Soyunma odasında," diye cevapladı. "Geleceğinizden haberim yoktu."

Burçin, "Sevdi son dakika gollerini," diye karşılık verdiğinde Cihangir hafif yumuşak bakışlarla ona baktı.

"Ne zaman başlayacak? Üç dövüş olacak ya bir de?" diye sordum merakla.

"Aslında ilk ikiyi bitirdi bile," dedi Cihangir. Ardından güldü. "Sonuncu için hazırlanıyor."

"Oha!" diye telaş yaptım. "Ne ara?"

"Şaşırlacak bir yanı yok," dedi Cihangir çok sakin bir şekilde. "Seyit bu, direkt bitirir."

Omuzlarımı kaldırıp indirdiğimde dudaklarımı ısırđım. "Ben bir bakayım ona." Semih'e ve Burçin'e bakarak, "Kaybolmayın," dedim.

Semih, "Yaş beş değil," diye tekrarladı Burçin'i.

"Anladık, abi," diyerek yanlarından ayrıldım ve soyunma odasına gittim. İçeride yalnız olduğunu umuyordum, kapalı olan kapıyı tıklattım ve gözlerimi de kapalı tutarak kapıyı açtım. "Seyit Ali? Yalnız mısın?"

"Yalnızım," diye güldü.

Gözlerimi usul usul açarak görüş alanımı genişlettiğimde Seyit Ali aynanın önündeki yere oturmuş, kolundaki yaraları temizliyordu. Endişeyle yanına gittiğimde kolumdaki çantayı çabucak çıkarıp kenara bıraktım ve ellerimi yıkayıp elindeki pamuğı aldım. "Ben hallederim."

Saçlarımın önüme doğru düşmesiyle Seyit Ali de ağzıma düştü.

Sonra da geldi, dudağımın kenarından bir kez öptü. "Kanlıydı da yıkadım," diye konuştu. "Kanlı olsa öpmezdim."

"Sensem sensen konuşma," diye mırıldandım. Seyit Ali elleriyle önüme düşen saçlarımı kulağımın arkasına götürdüğünde kolundaki yaraları güzelce temizledim ve yüzüne baktım. Kaşında ve sol gözünün altında belli olan izler vardı ama artık alışmıştım ve garip gelmiyordu. "Bir gün kalıcı bir iz kalacak suratında," dedim. "Hatta şu zamana kadar nasıl kalmadı, anlam veremiyorum."

"Yüzümü sana tapuladım ya, ondan gözüm gibi bakıyorum." Gözlerinin kenarı kısıldı. Gülümseyerek iç çektiğimde pamuğu ıslanıp kuru kanları güzelce temizledim. "Sen hep böyle gelecek misin buraya?" diye sordu bana, bundan çok da şikâyetçi olmuşa benzemiyordu.

Sol kaşımı kaldırarak ona meydan okurcasına gözlerine bir ağ gibi takıldım. "Sen suratımı sana tapuladım deyince ben de tapumu elimde tutayım da başkaları göz dikmesin dedim. İyi demiş miyim?"

"Çok iyi demişsin," dedi memnuniyetle.

Tavrım son derece şeffaf olurken kolundaki yaraları temizledim. "Zaten yenisi eklenecek," diye mırıldandı.

"Nasıl rahatladı içim sorma," dedim kirli pamukları çöpe atıp ellerimi musluğun altına tuttuğumda. Seyit Ali ayağa kalkarken bir şeylerle uğraştı. Ellerimi kuruladım.

Az sonra içeri tanımadığım bir çocuk girdi, yaşı bir hayli gençti. Seyit Ali'ye bakarak, "Abi, sıra senin," dedi.

"Geliyorum," dedi Seyit Ali otoriter bir sesle.

Çocuk arkasını dönerek uzaklaştığında Seyit Ali bandajlarını ellerine sarmaya başladı. "Yardım edeyim mi?" diye sordum.

"Hallediyorum," dedi sakince. Bandajları ustaca sardıktan sonra kafasını kaldırıp gözlerime baktı. Onunla her göz göze gelişimde içimde bir şeyler yeşeriyordu sanki ve bu hiç bitmiyordu. *Her seferinde daha yoğun, daha istekli ve daha tutkulu...* Ona karşı bastıramadığım tüm hislerim bir bakışına teslim olurcasına nöbet tutuyordu. "Kafam dağılmasın diye çok bakmamaya çalışıyorum sana," diye mırıldandı. "Ama yüzünü ezbere bildiğimden hiçbir şey fayda etmiyor."

"Kafanı dağıtmayayım daha fazla," diye sakladım yüzümü ellerimle.

Güldüğünü işittim ve sanki kalbimi tekmeledi acımadan. "Çok salaksun."

Yüzümü saklamaya devam ettim. "En az senin kadar."

"En az benim kadar."

Ellerimi yüzümden indirdiğimde, "Gel hadi," dedi. "Çıkalım beraber."

Alnımın ortası hafifçe kırışığında boşluğa düşerek bir an ne yapacağımı bilemedim ve kontrolden çıkmak üzere olan heyecanıyla cebimdeki telefonumu çantama bırakıp yanına gittim. Beraber odadan çıktık. Yan yanaydık ama ben bir tık gerisinde durmayı tercih ettim çünkü sahne onundu. Kafesin

kapıları açıldığında bizi daha doğrusu Seyit Ali'yi bekleyen kalabalığın gözleri hızla üzerimizde toplandı. Seyit Ali yüzünü bana çevirip de karşıya baktı. "Bekle beni, tamam mı?"

"Bekleyeceğim," dedim. "Kazanacağını da biliyorum."

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Hastayım sana."

"Bunu da biliyorum," dedim gözlerim kısılırken.

Seyit Ali az sonra kalabalığı yarıp kafesin içine girdiğinde ben de bizimkilerin yanına geçtim. En öndeydik ve hepimiz buradaydık. *Burçin, Semih, Cihangir ve Teoman...* Timur ailesinin yanındaydı.

Dudaklarımı ısırarak gözlerimi yalnızca Seyit Ali'nin bedenine kilitledim. Karşısına ise kel, ondan daha kalıplı bir adam çıktı. Bu gözümü korkutsa da Seyit Ali zerre kadar etkilenmişe benzemiyordu. İçerinin ışıksız ve boğuk havası ortamı olduğundan daha yorucu gösterirken gözlerim kafesin diğer yanında dimdik duran ve gözleri Seyit Ali'nin üzerinde olan Camila'yı buldu. "Ağzını kıracağım illa," diye hırladım kendi kendime.

Burçin kulağıma yaklaşıp, "Kimin?" diye sordu.

"Yok bir şey," deyip gözlerimi Camila'nın üzerinde tutmaya devam ettim. İnatla bakıyordum ki ona baktığımı anlasın ve karşısındaki insanın ben olduğumu unutmasın diye.

Dövüş başladığında dikkatimi yeniden Seyit Ali'ye verdim ama Camila gözlerimi ısıırıyordu ve Seyit Ali'ye öyle aç gözlerle bakıyordu ki sanki bir çikolatayı izliyordu! Şimdi gidip karşısında durmak istemiştım fakat sırası değildi. *Ta ki az sonra yanına gelen Berrin'e kadar...*

Ağzım iki karış açıldığında, "Bu ne ara çıktı lan?" diye konuştum.

Burçin buz gibi gülüşüyle, "Adalet işte, kız kardeşim," dedi.

Berrin kızıl saçlarının kenarını kazıtmıştı ve yüzünde çok daha asabi bir ifade vardı. "Ulan, sanki on yıl yattı çıktı," dedi Burçin. "Tipe gel!"

Diyecek bir şey bulamıyordum ve bulamamıştım da. Dişlerimi sıkarak gözlerimi kapattığımda yutkundum ve içimde harlanan ateşin büyümesine mâni olarak bunu bastırdım. *Hayır, hiç sırası değildi. Hem de hiç!* Odağımlı Seyit Ali'ye versem de Berrin ve Camila'nın varlığı beni o kadar huzursuz etmişti ki... Onları umursadığımdan değil, yüzsüzlüklerini yüzlerine marifet gibi takıp dolaşmalarındandı.

Gözlerimi nihayet bir süreliğine Seyit Ali'de odakladığımda Berrin'in kızıl bakışları ve sinsî yüz ifadesi üzerime gölge gibi çöktü. Dudakları küstahça kıvrıldığında ona dik dik baktım. Bir şeyler anlatmaya çalıştı sanki ama anlamadım çünkü boş yapıyordu. Burçin, "Bir tane de diğer yanağına yapıştırsam ne güzel olur be!" dedi.

Camila da yüzünü bana çevirdiğinde manidar bir gülüşle gözlerini kıstı. “Şu yanındaki kim?” diye sordu Burçin. “Her tipten var anasını sattığımın yerinde! Bu nereli?”

“Cemile bacımız Moskovalı,” dedim sakince cevaplarırken. “Onu köyüne göndereceğim ama.”

Dudaklarımı hızla ıslatıp yanlarına doğru gittiğimde Burçin de beni takip etti. Kalabalık ve gürültü bir olmuş, üzerimize dolu gibi yağıyordu ama gözüm o ikisinden başkasına takmamıştı. Berrin hazırda beklercesine bana döndüğünde yüzüme kibirle baktı. Karşısında dikildim ve Camila’yı aynı kareye sığdırdım. “Sinek ikili mi oldunuz?” diye sordum.

Berrin güldü. Yine yüzünde o samimiyetsiz ifade vardı. “Leyla... Hiç değişmemişsin.”

“Sen değişmişsin ama,” dedim. “Hep daha kötüye, hep en dibe.”

“Laflarını bir yerime takmıyorum, inan bana.”

“Takma,” dedim boş vererek. “Amacınız ne sizin?”

Camila kendini uzayda sanırmış gibi yüzünü ekşitti. “Leyla, sen şu kuskanç kız. Olmaman gerek burada.”

“Aaa!” dedim kaşlarımı havalandırarak. “Cemile, sen şu salak kız. Bakmaman gerek oraya buraya.”

“Ben söyledim sana, istediğim yere bakar ben.”

Burçin, “Bacım, kütük neresi senin?” diye sordu.

Kafamı öne eğerek gülüşümü sakladım. Camila, “Anlamadım?” diye sorduğunda Burçin bir adım öne çıktı.

“Bak, biz yemeyiz böyle ufak numaraları, ayağını denk al. Fark ediyorum, sabahtan beri Seyit’i süzüyorsun, yavaş ol.”

“Siz taktı bana?”

“Taktı ben sana,” dedim kafamı kaldırarak. “Sen takma bana ama yoksa fena olacak.”

“Küçük kuskanç kızlar,” diye güldü Camila atkuyruğu saçlarını havalı bir şekilde sallarken. “Vaktim yok size verecek, ben dövüş izliyor.”

Berrin gülerek ekledi. “Zararsızlar merak etme, bir şey yapamazlar.”

“Ne çabuk unuttun lan yediğin tokadı?” diye güldü Burçin. “Saçlarını da kazıtmışsın, üçüncü lig Afrikalı futbolcular gibi.”

Burçin bu aralar beni çok güldürüyordu.

Berrin bir şey diyemezken sükûnetle soluklandı ve burnunun ucuyla gözlerime ulaştı. “Misilleme yok, zarar yok, benden sana daha fazla oyun yok ama canımı sıkarsan depremi yaşatırım sana, Leyla.”

"Ama tehdit var diyorsun, öyle mi?" diye gülümsedim alayla. "O da olur be!"

"Tehdit değil bu, uyarı."

"Ne sanıyorsun sen kendini?" dedi Burçin. "Cidden hastasın, bunun farkında mısın? Kendi kendine küçük küçük oyunlar, basit replikler, gözdağı vermeler... Kaç yaşındasın sen?" Ses tonu karardı ve onu ilk kez böyle gördüm. "Eğer ki bir daha Leyla'ya zarar vermeye kalkarsan, eğer ki bize o minicik beyninle yaklaşmaya çalışırsan çok pis yaparım seni." Berrin'in yanağından bir makas aldı. "Tehdit değil canım bu, uyarı bu arada."

Berrin midesi bulanmış gibi kendini geri çekerken ortamdaki elektriğin hissettiğimden daha büyük olduğunu anladım ama bunu anlamamı sağlayan şey kelimeler ve bakışlar değildi, Teoman'ın kolumdan tutarak beni kendine çevirmesiydi. "Ne oluyor?" diye baktım şaşkınlıkla.

"Ander burada," dedi Teoman. "Gelmiş."

"Ne?"

"Leyla, fotoğraf nerede?"

"Fotoğraf..." Kafam bir anda allak bullak olduğunda gözlerimi kısıarak, "Şey, fotoğraf..." dedim ve soyunma odasına uzanan aralığa baktım. İnsanlar orayı kapatmıştı. Teoman kolumu bıraktığında sertçe yutkunarak ileri adım attım. "Geleceğim, bekle sen."

Koşar adımlarla fakat tepkiyi üzerime çekmeden koca adamların arasından geçip soyunma salonuna doğru yürüdüm. Nabzım bir anda yükselişe geçmişti çünkü o önemliydi ve ben onu yanımda getirmiştım. *Fotoğraf benim yanımdaydı.* Hayır, onu neden buraya getirmiştım sanki? Salaklığımın tutacağı zaman mıydı? Aceleyle içeri girdiğimde çantamın yerinde olduğunu gördüm ve rahatladım lakin bunun kesinleşmesi için içini açmam ve fotoğrafı görmem gerekiyordu. Kupkuru boğazımı ıslatmadan açık ağızımla çantama sarıldım ve fermuarını açarak içine baktım. Karıştırdım, karıştırdım ama... *Fotoğraf yoktu.*

Telaşa kapıldım, hem de çok büyük bir telaşa. "Belki de yanımda getir-medim," diye düşündüm kendi kendime ama içim rahat etmedi ve çantamın içindeki her şeyi çıkarıp bir kez daha kontrol ettim. Defterimin arasında olması gerekiyordu ama yoktu. Ya düşürdüysem? Ya evdeki diğer defterimin arasına koyduysam? Olabilirdi, her şey olabilirdi... Mümkündü fakat öyle olmadığını arkamda ve bu odada varlığını küçükken kâbuslarıma giren kötü adamlar gibi hissettiğim birinin sesiyle anladım.

İrkildim ve dağılmış saçlarımı yüzümden çekip korkarak arkamı döndüm. Ander oradaydı, tam karşımda duruyordu. Gözlerinden ellerine düştü bakışlarım. Sonra aradığım şeyi gösterdi bana. *Seyit Ali'nin yüzünün karalandığı fotoğrafı.* "Aradığın şey bu mu?"

İNCİSİ ÇALINMIŞ İSTİRİDYE

Üzerine gittiğim korkularımca kaçtığım kimdi?

Karşımda duran kişi tüm bu nefretin, hırsın ve Seyit Ali'nin gözlerindeki ateşin sahibiyse onun bu fotoğraftaki yeri neresiydi? Elinde tuttuğu, gözlerime meydan okurcasına bakıp da her şeyin anahtarını dilinde saklayan bu adam kimdi? Kimdi, neydi bilmiyorum ama iyi biri olmadığı kesindi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. *Ander Petrov'a*. Yaralı elinde tuttuğu şey çantamın içindeki fotoğraftı. Seyit Ali'nin yok sayıldığı kareyi bana varmışçasına gösteriyordu. Yutkundum ve olduğum yerde kalarak, "Ne işi var onun sende?" diye sordum.

"Yanlış soru," diye karşılık verdi sesi bir ok gibi sesimi bastırdığında. "Asıl bu fotoğrafın sende ne işi var?"

"Çantamın içini mi karıştırdın?" diye sordum bu kez onun bu kafa karıştırıcı tavırlarını görmezden gelip kendi ulaşmak istediğim gerçeklere kestirme yoldan giderken.

Dudağının kenarını kıvrıdı ve bu küstahça bir yaklaşımdı. "Yapmadığım şey değil."

"İnkâr etmiyorsun, üstelik bir de marifetmiş gibi bununla övünüyor musun?"

"Bununla övünmüyorum."

"Ver şunu," diye uzattım elimi ve adımlarımı elindeki fotoğrafa doğru attım lakin bir robot gibi kolunu kaldırarak fotoğrafı benden kaçırdı. İleri gitmedim ve onu almak için bir atak da yapmadım. Gözlerinin içine baktım her ne kadar bu beni rahatsız etse de. "Kimsin sen ya?"

Açık kahverengi gözleri bana yalan söylüyordu. *Ander Petrov bana yalan bakıyordu*. Kolunu usulca indirerek fotoğrafı önüne aldı. Gözlerim anlık fotoğrafı takip ettikten sonra onun ağzından dökülenlerle yeniden odağını değiştirdi. "Kimsenin masum olmadığı bir yerde masumu oynamaya çalışmayan tek kişiyim, yani kendimim," diye konuştu.

Sözleri yine kafa karıştırıcıydı. İnsanları öyle güzel manipüle ediyordu ki Seyit Ali söylediklerinde sonuna kadar haklıydı. "Ne diyorsun? Biraz açık konuş!"

Güldü ama buz gibiydi. "Türkçemin senden iyi olmasına üzülün mü yoksa?"

"Kısa kesersen iyi olur! Kimsin sen?"

"Sevgili erkek arkadaşın sana benden bahsetmiştir," dedi.

Dudağımın kenarını kıvrırarak gözlerine baktım. “Şerefsizin önde gidenisin yani?”

“Yani,” diye kafasını salladı benimle eğlenir gibi.

Kafamda o kadar çok soru vardı ki şimdi birini sorsam bunu bir oyun hamuru gibi dilinde harmanlayıp bana kendi kurduğu yeni cümleler servis edecek ve sorumu bana unutturacaktı. “O ev kimindi?” diye sordum uzatmadan ve bana bir cevap vereceğini umarak.

Sakince soluklandı ve elindeki fotoğrafa bakıp gözlerini kısıtı. “Bu fotoğrafı bulduğun ev mi?”

“Evet.”

“Fotoğraftaki kişinin,” dedi beni şaşırtarak.

“O kim?”

“*Mark Ivanov.*”

Bu kadar çabuk cevap vermesi gerçekten tuhafıma gitmişti. Onu hem beni manipüle ettiği için suçluyordum hem de beklemediğim dönüşler aldığım için tuhaf karşılıyordum. “Mark Ivanov mu?” diye tekrar ettim ismi. “Kim bu?”

“O kadarını da sevgiline sorarsın,” deyip kafasını kaldırırken gözlerime de aynı dengede baktı. Yüzünde beni huzursuz eden bir ifade vardı. “Emin ol, çok hoşuna gidecektir.”

“Kötü biri yani,” dedim açıkça. “Ne bekliyordum ki zaten?” Alay eder gibi gözlerine baktığımda kollarımı göğsüme toplayarak bir sorumun daha üzerine bastım ama her soru peşinde iki soruyu daha sürüklüyordu, farkında değildim. “Seyit Ali’nin sinirlenmesi, onu kötü hissettirecek bir şeylerin olması seni mutlu ediyor, değil mi? İğrenç birisin.”

“Ondan nefret etmiyorum,” dedi. “Onun aksine.”

“Her şeyi bilerek yapıyorsun,” diye konuştum. “Ne yapıyorsun bilmiyorum ama uğraşma! Onu üzemezsin.”

“Onu üzmeye çalışmıyorum.”

Güldüm. “Komik olmaya çalışıyorsun ama.”

Güldü. “Senin gibi birini bulması ve sana sıkı sıkıya tutunmasına şaşırmamalıydım.” Duraksadım. Gözleriyle beni hızla süzdükten sonra dudağının sol kenarı yanağına doğru çekildi. “Diğerine hiç benzemiyorsun.”

“Burada oturup bunları mı konuşacağız?” diye sordum direkt. Sonra kollarımın bağını çözerek kafamı sert bir şekilde salladım. “Amacın ne senin? İçinde bir şeyler ukde kalmış, o gayet belli!” Dümdüz baktı. Ekledim. “Ayağı kaysın istiyorsun, zarar görsün ve üzölsün istiyorsun, onu da görüyorum. Neyin intikamını almak için geri döndün bilmiyorum ama bırak! Duydun mu beni? Uzak tut kendini ondan!”

“Sadece sevgilisi olduğunu sanıyordum, avukatı değil!”

"İstersem her şeyi olurum, bu seni zerre kadar alakadar etmez." Sonra yüzümü buruşturarak ona eğreti bir şekilde baktım. "Ayrıca nedir senin bu tavrın? Karın ağrın benim de karnımı ağrıtmaya başladı, bunu bil. O fotoğrafta yüzü karalı kişi, Seyit Ali ve sen bunun sebebini bal gibi biliyorsun!"

"Sevgiline bahsettiğin kadar kin beslemiyorum," diye mırıldandı benim aksime daha sakın ve ölü bir sesle. "Bir zamanlar kardeşim dediğim, çocukluğumun büyük bir kısmını paylaştığım adama bu kadar alçalmam."

"Senden her şeyi beklerim."

"Ne sanıyorsun sen beni?" diye kaldırdı sol kaşını. "Ne biliyorsun da karşımda hesap soruyorsun bana, küçük kız? Dâhil olmaya çalıştığın bu dünya sana çok büyük, sen uzak dur buradan. Uzak tut kendini yoksa seni de karalar bu fotoğraftaki gibi."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Seni uyarıyorum," dedi net bir dille. "Eğer sana zarar vermek gibi bir niyetim olsaydı emin ol, bunu en başından yapardım ama yapmadım. O gün seni sınava yetiştirmedim mesela, hatırla o günü."

"O gün için sana teşekkür ettim," dedim sakince.

"Evet, biliyorum ama o küçük aklınla sakın boyunun ulaşamadığı yerlere zıplamaya kalkma," dedi. Gözleri artık daha sert ve dik bakıyordu. Beni alaya alan tavrı yok olmuş, âdeta beni yok edecek bakışlarını üzerime salmıştı. Niyeti bana korku vermek miydi bilmiyorum ama bunu sevmemiştım, bundan gerçekten hiç hoşlanmamıştım. "Seni uyarıyorum, başına bir iş gelirse sorumlusu ben olmam."

"Başıma bir iş gelmeyecek, tabii sen rahat durursan..." dedim ara verip de ter soğutmadan. "Önce ne hakla çantamı karıştırdığını, sonra da neyin peşinde olduğunu söyle! Üstüne küçük aklının olduğunu sandığın bu kızdı özür dile, özür dile ki işi başka yerlere götürmeyeyim."

Alnının ortası kııştı. "Özür mü?"

"Yaptığın hırsızlığa dair ufak bir karşılık diyelim. Bak, senin kadar vicdansız değilim."

"Sana ait olmayan bir şeyi senden aldığım için hırsız mıyım yani?"

"Bana ait olmayan bir fotoğrafı, bana ait olan bir şeyin içinden aldığın için öylesin," dedim. "İnkâr etmediğin şey de bu değil miydi zaten?"

Ona çabucak cevap vermem dengesini sarsmışa benziyordu ama bunu bana açıkça belli etmedi. "Çantan açıktı."

"Eee?" dedim boş boş. "Her açık gördüğün yere dalıyor musun?"

"Hayır ama seninkine bakmak istedim."

Dişlerimi sertçe birbirine basturdım ve burnumdan soludum. "O kadar çelişkili birisin ki ne bok olduğun belli değil. O gün belki de bana yardım etmenin altında başka bir şey yatıyordu. Salak değilim, tamam mı? Bir şeyler

yapmaya çalıştığın çok açık. Bu fotoğraf, o ev, sonra o adam, Mark mıdır ne haltsa işte... Bir de çantamı karıştırmışsın. Sen o kadar..."

"Sevgiline şikâyet eder misin beni?"

"Mezara girmeye bu kadar meraklı mıydın?"

"Henüz değil."

"Biletini erkenden alalım o zaman," dedim sevimsiz bir ses tonuyla. Gözlerimi gözlerine sabitlerken aklımdaki dürtü elime vurdu ve bir çırpıda elindeki fotoğrafı alıp geriye çekildim. Göğüs kafesim fazla baskı yapıyor ve kalp ritmim de isteğim dışı sayıyordu. Ander sanırım benden bu atağı bekliyordu zira boş bir ifadeyle gözlerime bakmasından çıkardığım tek şey buydu.

"Bu fotoğrafın sırrını çözeceğim," dedim kafamı sallayarak. "Şansın varken kendini garantiye al."

"Hiçbir şey yapmana gerek kalmayacak," dedi Ander düz bir sesle. Sonra kafasını öne eğip sağlam bir adım atarak bana yaklaştı. Aralık olan ağzımı kapattım. Fotoğrafı saklama gereği duymuştum ve onu arkama götürdüm. Bunu umursamadı, onun umursadığı şey fotoğraf değildi. "Sana masumu oynama-yan tek kişiyim dedim ya, neden öyle dediğimi çok yakında göreceksin. Ne senin sevgilin ne de diğerleri, hepsi birbirinden bir şey saklıyor ve hepsi de bundan habersiz." Sol gözünü kıstı. "Şu okullu olan... Adı neydi? Hım... Timur? Evet. O çocuk temiz ama o da farkındadır belki bazı şeylerin."

"Ne diyorsun sen ya?"

"Özellikle o sarı," dedi sol kaşını kaldırarak. "O sarıya dikkat et!"

"Hani şu sevgilisiyle yattığın sarı mı?"

"Bunu bilmiyordum."

"Midemi bulandırıyor sun," dedim yüzüne karşı. "Yaptığın imalar o kadar tuhaf ki hiçbir anlamı yok. Ne o sarı dediğin çocuk ne de Timur... Hiçbiri senin kadar değil. Kartlarını açık oynat!"

"Kartlarım hep açık," dedi sakince. "Bir gün onlara verdiğim kartları birbirlerinin yüzüne atacaklar ve ben de bunu izleyeceğim. Hiçbir şey yapmadan hem de."

Sertçe yutkunarak gözlerine baktığım sırada Teoman'ın nefes seslerini duydum ve onu gördüm. Hızla içeri girdi ve Ander'i göğsünden itip bana döndü. "İyi misin? Bir şey mi yaptı sana?"

"Hayır, hayır," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "İyiyim, merak etme."

Teoman sabırsızca dudaklarını yaladıktan sonra gergin tavrını Ander'in gözlerinde gölgelendirdi ve ona dik dik baktı. "Ne arıyorsun sen burada? Ne söyledin Leyla'ya? Yine hangi oyunun peşindesin lan sen, şerefsiz?"

"Sakin ol," diye mırıldandı Ander dünya umurunda olmazken ve gözleri gözlerimi bulurken. "Biraz konuştuk ve beni anladı."

Sol kaşımı imayla kaldırdım.

Teoman, "Ne konuşması lan?" diye üzerine gitti. "Bana konuş bana! O fotoğraf, o ev... Ne bunlar? Yetmedi mi lan attığın kazıklar, it?"

"Sana bir açıklama yapacağımı sanmıyorum," dedi Ander, Teoman'ın öfkesine olağanüstü sakinliğiyle yanıt vererek. "Küçük arkadaşınıza gerekli şeyleri söyledim ve o da beni anladı. Anladın, değil mi?" Gözlerime benden onay almak ister gibi baktı.

Ona dümdüz baktım. Beni istemediğim bir şeyin içine sürüklemeye çalışıyor, her şeyi sorgular hâle gelmemi sağlıyor, açık konuştuğunu sanarak beni bir çıkmaza sokmaya çalışıyor, gözleri ve kelimeleriyle beni olduğu yerden yönetebileceğini sanıyordu.

Teoman'ın sert soluğu Ander'in bakışlarını kesti. "Uza lan uza! Eğer ki bir daha Leyla'yı rahatsız ettiğini görürsem Seyit'e bırakmaz, ben mahvederim seni, anladın mı?"

Ander soğuk yüz ifadesini Teoman'a çevirdi ve ona sadece baktı. Yaptığı tek şey bu oldu.

Teoman ise tüm gardını alarak bakıyordu ona. Ander bir adım geri gittiğinde duyduğum tek şey ayakkabılarının çıkardığı o tok ses oldu. İki adım daha geri gittiğinde diliyle dudaklarını ıslatarak eliyle çantamı işaret etti. "Çantayı kapalı tut bir dahaki sefer, herkes benim kadar iyi niyetli davranmaz."

Tam bir şey söyleyecekken kendimi frenledim ve bundan vazgeçtim. Ander de bunu beklemedi ve arkasını dönerek odayı terk etti.

Teoman hızım kesmeden tüm ilgi ve alakasını bana verdiğinde göz bebekleri bir büyüdü bir küçüldü. "Leyla, bu ne demek oluyor? Ne demek konuştu ve anladın?"

Usulca arkamda tuttuğum fotoğrafı gösterdim. Kafasını eğdi ve fotoğrafa baktı. "Bu adam," dedim gözlerimle ortadaki adamı göstererek. "Mark Ivanov. O ev bu adamınmış."

Teoman akıllı karışmış bir hâlde fotoğrafı eline aldı ve yüzüne doğru iyice yaklaştırdı. "Daha önce görmedim ki bu adamı. Kimmiş bu?"

"Bilmiyorum," dedim kafamı iki yana sallarken. "Sadece bu kadarını biliyorum. O kadar kafa karıştırıcı konuşuyor ve bir o kadar kurnaz biri ki bildiklerimi de unuttum."

"Her zaman yaptığı şey bu! Ortaya bomba atıp keyif kahvesi içiyor, piç!" Fotoğrafın arkasını çevirdi ve bir şeyler bulmaya çalıştı ama bulamadı.

"Tarih ya da adres yok, boşuna bakma," dedim. "Ama kaç yaşında olabilir ki bu fotoğrafta?"

"Yüzü gözü karalı," dedi Teoman dudaklarını bükerek. "Bilemiyorum. Ander gavatına bakrığım zaman da... Taş çatlasa üç yıl."

"Emin misin?"

"Değilim."

"Bu fotoğrafta gözden çıkarılmış kişi, Seyit Ali," dedim şeffaf bir düşünceyle. "Zarar verilmek istenen de o. Geçmişine hâkim değilim ama bir insana zarar vermenin en akıllıca yolu sence nedir?"

Tam bu esnada Teoman kafasını kaldırdı ve kahverengi gözleriyle gözleminin içine bakarak aklımdan geçirdiğim şeyi okudu. "*Sevdiklerine zarar vermek.*"

Okuduğu aklımı yarım bıraktığı yerden tamamladım. "*Yani babasına.*"

Aklımız birdi çünkü önümüzde tek bir yol ve bu yolun sonunda karşılaştığımız çıkmak sokak vardı. Buradan ne geri dönebilir ne de pes edip oturduğumuzla kalabilirdik. Sakince kafalarımızı eğdik ve fotoğrafa bir kez daha baktık. "Mark Ivanov," diye mırıldandım bu bana korku verdiğinde. "Nihat Karayazı'nın hayatında bir yerdeydi."

"Ya da onun hayatında olmak istediği yere gelmek için onun yanındaydı," dedi Teoman.

"Bu yüzden Seyit Ali'nin canını mı yaktılar yani?" diye sordum tüm kırgınlığım kanatlarıma sinmiş bir is gibi beni güçsüz bıraktığında. Kurumuş dudaklarımı ıslatıp sıkıntıyla soluklanarak saçlarımı geriye doğru savurdum ve dişlerimi dudaklarıma sapladım. "O zaman bu Ander'in derdi ne?"

"Bilmiyorum," dedi Teoman fotoğrafa bakmayı keserken. "Ama öğreneceğim."

"Bunu Seyit Ali'ye söylememiz gerekiyor," dedim.

"Buna hazır değil."

"Ne zaman, neye hazır oldu ki Teoman?" diye sordum kaşlarım havalandığında. "Bugün biz söylemezsek yarın başkasından duyacak ve daha kötü olacak. Bunu ondan sakladığımızı düşünür ve güveni sarsılır. Biliyorum, o bana güvenir ama bu onun canına dokunmuş bir şey."

"Leyla, endişeni anlıyorum," dedi Teoman beni yatıştırmak isterken. "Seyit'i en az senin kadar düşünüyorum, kardeşim o benim. Ona zarar verenler ya da vermeye çalışanlara çanak tutacak hâlim yok ama en azından biraz kafası sakin kalsın. Sen bu işlere karışma bile. Okulun yok mu kızım senin? Git, okulunu oku!"

"Daha sonuçlar gelmedi."

"Gelecek ama öyle değil mi? Bak, bu işler bu kadar kolay değil. Ortada bir şeyler dönüyor ve bunun sonu fena patlayacak. Sana zarar gelirse Seyit ortalığın ağzına sıçar, bunun farkındasın, öyle değil mi?"

"Farkındayım," dedim. "Ama merak etme, attığım adımların neye sebebiyet vereceğinin de farkındayım."

"Sen sadece iyi ol," dedi Teoman elini koluma götürüp bana güven veren sesiyle. "İşler kötüye giderse arkana bakma ve git. Ben seni üzecek bir şey

yapmanı ve seni yarı yolda bırakmam. Bırak beni suçlasın, Seyit; bana kızsın, sana değil.”

Bana böyle gelen biri, nasıl Ander'in dediği kişiyle aynı olabilirdi ki?

“Teşekkür ederim, Teoman,” dedim ne diyeceğimi bilemezken. Doğru sözün bu olduğundan emin değildim. “Yanımda olduğunu bilmek kendimi iyi hissettiriyor.”

“Herhâlde ya, reisim,” diye güldü.

Gülümsedim. Teoman elini kolumdan çektiğinde gözleri bu kez çantama ilişti ve bir adım sağa kayarak, “O adi herif, çantanı karıştırdı bir de değil mi?” diye sordu. “Başka bir şey almış mı?”

“Hayır,” dedim buna şükredecek hâle geldiğimde. “Çantamın ağzını kapatmışımı hatırlıyorum ama.”

“Belki de kapatmışsındır ama işi bu, *olmayanı olmuş gibi göstermek.*”

“Bir dahaki sefere daha dikkatli olurum.”

“Fotoğraf sende kalmaya devam mı edecek?”

“Kalsın,” dedim sakince. “Merak etme, yanımda gezdirmeyeceğim bu kez.”

“İyi madem,” diye kabullendi Teoman.

“Teoman, bu çanta olayından da Seyit Ali’ye bahsetmeyelim, olur mu? Şimdi biliyorsun...”

“Biliyorum,” diyerek gözlerini kapatıp açtı yumuşak bir sesle. Ona tekrar teşekkür ettikten sonra kapıları kapatıp koridora çıktık.

Ortamın ateşi hâlâ yüksekti. Sağıma soluma bakınarak Ander’i aramaya başladım çünkü etrafımızda olması beni huzursuz ediyordu. Gerçi bu kalabalıkta onu göreceğimi sanmıyordum. Teoman elini belime çok koymadan beni kendi çemberine çektiğinde sakince soluklandım ve yüzümdeki gergin ifadeden kurtulmak için hızlı davrandım. Kalabalığı yarıp kafesin önüne geldiğimizde Burçin endişeli gözleriyle bana bakıp, “Neredeydin sen?” diye sordu.

“Geldim işte,” dedim. “Sorun yok.”

“İyi misin?”

“İyiyim, iyiyim,” diye geçiştirdim sakince ve kafesin içinde dövüşen Seyit Ali’ye baktım. “Daha bitmedi mi?” Semih göğsüne bağladığı kollarıyla kulağıma doğru eğildi ve mırıldandı. “Sonuncu bu.”

Tatmin olmuş gibi yüzümü yeniden kafese odakladım. Sanki bu durum çok normalmiş gibi geliyordu artık ve büyük tepkiler vermiyordum. *Alışmıştım kafesin içinde onun başka biri olmasına ve yara vererek yara almasına.* İyi bir duruma sürüklendiğimi söyleyemezdim ama bunu bilerek ona giden de bendim.

Gürültüler zinciri kopmak üzere olan bir boğanın hırsından hâlliceyken kulaklarımı dış dünyaya kapatmış, kendimi Seyit Ali’ye vermiştim. Karanlık upkısı Seyit Ali’nin sert yumruk darbeleri gibi üzerimize çökmeye başladığında nihayet dövüş bitti. *Kazanan benimkiydi.* Aksini iddia etmek güçtü zaten.

Nefes nefese kalmış bir hâlde kafesten çıktığında hızla yanına gittim. Cihangir ve Teoman da onun yanındaydı. Yüzünde yine yaralar vardı ve kanıyordu. Bu büyük tepki verdiğim bir şey değildi ama canımın acımasına hâlâ alışamamıştım. Seyit Ali bana bakarken, "Abi, siz gidin," dedi Cihangirlere. "Kapıda bekleyin, biz birazdan geliriz."

"Tamam o zaman," dedi Cihangir kafasını sallayarak. "Dışarıdayız biz."

Seyit Ali her şey yolunda der gibi gözlerini kapatıp açtığında arkamı dönerek Burçin ve Semih'e el sallayıp bir şeyler anlattım. Anladılar. Onları çok bekleteceğimizi sanmıyordum. Beraber soyunma odasına gittik ve derhâl kapıyı kapattım. Seyit Ali çabucak duş alıp çıktıktan sonra kenarda duran çantamı elimden aldım ve boynumdan sarkıtıp kemerin altında sıkışan saçlarımı kurtardım. Seyit Ali spor çantasının sapını tutup sağ omzuna doğru yüklediğinde beni de diğer kolunun altına çekti. Soyunma odasından öyle çıktık.

Soyunma odasından alana doğru uzanan koridoru arkamızda bıraktıktan sonra çıkışa uzanan bir diğer koridora geçeceğimiz sırada Camila önümüze geçerek bizi durdurdu. Gözlerimi devirdim. Esmer tenini süsleyen dövme kollarını göğsünde sabitleyerek Seyit Ali'nin gözlerinin içine baktı. Bu davetkâr bir bakıştı. "Tebrik ediyor ben seni, çok iyi dövüştü sen."

Seyit Ali ise soğuk bir sesle şu karşılığı verdi: "Sağ ol, bacım."

Aniden gülme geldiğinde bakışlarımı başka tarafa çevirdim ama Camila'nın surat ifadesini görmek için bunu kısa keserek yüzüne baktım. Kavisli kaşlarını çatarak, "Bacım ne demek, ben bilmiyor bunu?" diye sordu.

Konuşan kişi ben olduğumda Camila dikkatini bana verdi. "Diyor ki benden uzak dur, sevdiğim bir kız var. Bana yan gözle bakma yoksa bakarlar sana yan gözle."

Seyit Ali gülümsediğinde içten içe delicesine keyif aldığının farkındaydım. Yalan yok, bu sefer ben de keyif almıştım. Camila ne söylediğimi bal gibi anladığında benimle muhatap olmamak için Seyit Ali'ye bakıp güldü. "Senin sevdiğin kız bu? Çok agresif biri, dikkat etmek sen."

"Aynen, canım. Dikkat etmek sen bana," dedim çabucak. "Hadi çekil de biz gidelim."

"Merak etme, çekilecek ben." "Sıkıntıyla onu beklediğimde devam etti. "Sen yakında gel buraya, konuşacak biz."

Seyit Ali, "Ne hakkında?" diye sordu.

Camila, "Spor salonu işini," dedi düz bir sesle.

Seyit Ali, "Benim bu konuyla bir alakam yok," dediğinde Camila bundan yüz bulur gibi güldü.

"Sen önemli biri ve fikirlerine ihtiyaç var."

"Tamam, bakarız," diye geçiştirdi Seyit Ali.

"Bakarız?"

"Anan Cemileciğim anan," dedim nihayetinde. "Hadi güle güle." Hızlı bir şekilde sağ tarafa kayıp onu arkamızda bıraktığımızda söylenmeye devam ettim. "Kadına bak ya! Gözümün içine baka baka sana asılıyor! Ben bir asılıyım ona, görür o zaman nasıl oluyormuş o işler."

"Tamam, sakın ol," diye güldü Seyit Ali bu hâlimden keyif aldığı anda.

"Aynı şeyi başkası bana yapsa ne yapacaksın acaba?" diye sordum.

"Ağzıyla burnu için estetik ameliyatına randevu alırım, ne yapacağım!"

"Hah, gördün mü bak!"

"Asılamaz kimse sana," diye çekti beni iyice kendine.

Anlık öfkemi söndürüp çıkışa doğru ilerlediğimizde bizimkilerin çok ileride bizi beklediğini gördüm. Tek araba vardı. "Abi, hepimiz buna sığmayız," dedi Teoman dudaklarının arasındaki sigarayla konuşurken. "Seyit! Siz gidin, abi. Cihangir'le ben bakarız başımızın çaresine. Şuradan bir taksi çeviririz."

"Sigarız aslında ya," dedim gözlerimi kısarken. "Arkayı dörtlesek?" O sırada Burçin'e baktım. Bana dik dik baktı fakat gülmek için kendimi zor tuttum.

"Bence de sigarız," dedi Seyit Ali. "Araba küçük değil ki abi. Neva öne geçer, siz de..." Burçin'e baktı ve ses tonu kısıldı. "Burçin, senin için sorun olur mu?"

Burçin, "Bagajda yer varsa ben orada da giderim, sorun değil," dedi.

Seyit Ali, "Bak, rahatsız olursan eğer..." dediğinde Burçin çok da uzatıp bizleri bekletmekten kaçınarak nefesini verdi. "Peki, tamam, sıkışırız artık ne yapalım?"

Seyit Ali çantasını bagaja koyduğunda öne geçip oturdum. Arka koltuğa baktığımdaysa gerçekten gülmek için her şeye sahiptim. Bir cam kenarında Burçin, diğer cam kenarında Teoman vardı. Burçin'in yanında Cihangir, onun yanında da Semih oturuyordu. Seyit Ali arabaya bindikten sonra dikiz aynasından bakıp güldü. "Çok keyifli gördüm sizi."

Cihangir, "Teoman, Diyarbakır karpuzu gibi yayıldın, anasını satayım," dedi. "Git lan dibe doğru! Burçin köşeye sıkıştı."

Teoman, "Camdan mı fırlayayım, at kafası?" diye sordu. Sonra da Burçin'e bakmaya çalıştı. "Sen iyi misin orada?"

"Nefes alıyorum, tamam," dedi Burçin sakince.

Semih ise sesini çıkarmadan bekliyordu. Seyit Ali arabayı çalıştırdığında sonunda buradan uzaklaşmaya başladık. Teoman camı açarak, "Cihangir, şırdan mı yedin lan?" diye sordu. "Leş gibi kokuyor."

"Burnu kuçında olan ben değilim," dedi Cihangir. "Mal mal konuşma."

"Açmasana camı," dedim yüzümü Teoman'a çevirip Seyit Ali'yi gösterirken. "Duş aldı, hasta olur."

"Ay, tabii yengeçliğini!" diye güldü Teoman camı kapatırken. "Hemen kapatalım camımızı." Sonra toparlandı. "Bu arada aga, sen kaç kişiyi devirdin lan öyle? Ben bir ara saymayı bıraktım."

"Üç kişi."

"Üçünü de kurbanlık dana gibi yatırdı lan herif, valla helal olsun."

"Boşuna bu işi yapmıyoruz, Teo!"

Burçin sessizliğini korumaya çalışırken Teoman ona laf atmadan duramadı. "Burçin, merak ettiğin gibi bir yer miymiş? Sevdin mi?"

"Bayıldım," dedi Burçin soğuk bir sesle.

"Yine de bir daha gelmeyin," dedi Cihangir. "Ayağınız alışmasın."

"Bu benim için geçerliyse eğer meraklı değilim, Leyla için geldim," dedi Burçin düz bir sesle. "Biliyorsunuz, başı boktan beladan kurtulmuyor."

"Sahi?" diye araya girdi Semih. "Berrin çıkmış mı yoksa ben yanlış mı gördüm?"

"Çıkmış," dedim gözlerimi yoldan ayırmazken. "Şaşırdığınızı sanmıyorum."

"Artık hiçbir şeye şaşırmıyorum," dedi Seyit Ali sıkıntıyla elini direksiyondan kaydırırken. "Ama merak etme, bu senin için zarar teşkil etmeyecek." Gözlerinin içine baktı. "Söz."

"Bir atağım olmayacak çünkü çok sıkıldım ve artık o kızı görmek istemiyorum."

Teoman elini Semih'in omzuna attığında, "Sen ne yapıyorsun görüşmeli?" diye sordu merakla. Hemen ardından da onun cevabını beklemeden Burçin'e baktı. "Üniversite sonuçları açıklandı mı?"

"Evet," dedi Burçin.

"Nereyi kazandın?"

"ODTÜ mimarlık."

"Hassiktir!" diye güldü Teoman keyifle. "Lan, çekilin de düğmemizi ilikleyelim, oğlum."

"Abartmayalım," dedi Burçin hafif neşeli bir şekilde. "Yani it gibi çalışmanın karşılığını aldık işte."

"Burçin, sende de hiç inek tipi yok he," dedi Teoman.

"İnsanları şaşırtmayı severim," diye karşılık verdi Burçin düz bir sesle.

"Valla helal olsun."

"Sağ ol."

O esnada Cihangir sakın bir şekilde, "Tebrik ederim," diye mırıldandı.

Burçin, "Teşekkür ederim," dedi sakın bir ses tonuyla.

Teoman ilgi ve alakasını yeniden Semih'e verdiğinde, "Sen ne yaptın, kardeşim?" diye sordu.

Semih, "Seneye gireceğimi ben anıyordum," dedi. "Çalışmaya başladım biliyor musun? Fena değilim."

"Oğlum, seninle de yıldızımız bir buluşuyor bir kışıyor," diye ekledi Teoman bundan pek de memnun kalmadığında. "Sen bize gıcık mı oluyorsun yoksa tipin mi değiliz?"

"Siz gıcık olmuyorsunuz..."

Seyit Ali cümlelerin devamındaki boşluğu yakalayarak, "Bana gıcık oluyorsun çünkü," diye tamamladı. "Beni sevmediği için doğal olarak biz de pek sevmiyor. Kafası sarmıyor arkadaşın."

Seyit Ali çok sakindi ve cidden bunu herhangi bir tartışma ortamı oluşturmak için söylememişti. Onunla Semih'in durumunu konuşmuştu ve bu etkisini göstermiş benziyordu. Seyit Ali'nin sözlerine karşılık Semih anında bir karşılık vermezken Teoman şaşırarak, "Leyla'yı mı kıskanıyorsun yoksa?" diye sordu. "Hani arkadaşısın ya, o yüzden."

"Hayır," dedi Semih. "Leyla'nın mutluluğunu hep istedim ve kiminle mutluysa onu desteklerim ama siz farklısınız. Ben, Leyla'yı liseden beri tanıyorum ve daha önce böyle yerlere gelmedi. Şimdiden görmediği şey kalmadı diye biliyorum ve arkadaşı olarak endişeliyim."

"Sen merak etme," diye baktı Seyit Ali dikiz aynasından Semih'in gözlerine. "Endişelerinin boşa çıkacağını göreceksin."

"Bir dakika," dedim kendimi konuşmak zorunda hissettiğimde. "Ben bir şey değilim, fikirlerim var. Üzerimden doğruya ya da yanlışla yönelik teoriler kasmayın. Lise başkaydı, burası başka."

Burçin bana destek verdi ama kendi dilinde. "Kabul, hiç tasvip etmiyorum böyle şeyleri ama Leyla aptal değil, salak hiç değil. Bir şeye başladıysa sonuçlarını hesap etmiştir."

"Ben sadece kimse zarar görsün istemiyorum," dedi Semih kendini suçlu hissettiğinde.

Çünkü Semih'in tek ailesi bendim ve üzülmemi, incinmemi istemiyordu. Bu yüzden bana karşı bu kadar hassastı.

"Leyla niye bu kadar önemli senin için?" diye sordu Cihangir.

Seyit Ali hiçbir tepki vermeden gözlerini yoldan ayırmıyor ama kulağını ve ilgisini konuşulardan da uzak tutmuyordu. Ellerimi kucagımın üzerindeki çantamın fermuarına götürdüm ve belli belirsiz sanki bir yarayı kaşıyormuş gibi kaşıdım, orada oyalandım. Semih bu soruya belki çelişkili ya da farklı bir cevap verebilirdi ama o benim aklımdakini, onun içinse kalbindeki yerimi söyledi. "Çünkü Leyla, benim tek ailem, çok önemli biri benim için. Her şeyden önemli! Kardeşim ya da dostum, adına ne dersiniz deyin, öyle biri işte."

Bir zamanlar bana sürekli çıkma teklifi eder, beni sinir etmeden duramazdı ama o Semih, bu Semih değildi ve ben de o yüzünü hiç kale almaz, terslerdim çünkü hayatımda olmasını istediğim Semih o değil, buydu. O çocuksu ya da serseri hisler tamamen oyundu, kurmacaydı ve onu oyalayan bir şeydi. Fakat bu Semih gerçektir. Bana yalnızca dost, kardeş sıcaklığı veriyor ve bunu damarımda gezinen kan gibi hakiki kılıyordu.

Verdiği cevap hepimize sus payı olmuştu ama ben kendimi çok kötü hissetmiştim. *Birinin ailesi olmak ne demekti sahiden?* Sahip olduğu tek kişi bendim. Bu iyi bir şey değildi, hem de hiç iyi bir şey değildi. Şanslı hissetmiyordum çünkü elinde kalan tek kurşunu boşa sıkarsa kimsesiz kalacaktı. Bunu Semih ve benimle sınırlı tutmuyordum. *Tek bir şeye sahip olan insanlar günü gelince çok şeye sahip olamayacağını anlarlar mıydı?*

Seyit Ali bir cümle kurma girişiminde bile bulunmazken Teoman olaya daha sıcakkanlı yaklaşan taraf oldu. "Leyla, bizim için de çok önemlidir, bunu o da biliyor. Hem," dedi Teoman bir abi edasıyla Semih'e karşı. "Bir derdin sıkıntın olursa mutlaka gel bize, yani çözülür her şey. Tamam, biz illegal işler yapıyoruz ama öyle çalıp çırpma değil, oğlum. Yarıştır, dövüştür... Serserilik gibi görünebilir belki ama en nihayetinde ekmeğimizin peşindeyiz işte."

"Eyvallah," dedi Semih sakın bir sesle.

"Bak, illegal dedim," diye güldü Teoman. "Biz de az itlik yapmıyoruz, anasını sarayım. Şahsım adına konuşuyorum, baba olsam kızımı benim gibi birine vermem. Bu kadar da net biriyim."

"Ben olsam ben de vermem," dedi Burçin soğuk bir gülüşle. "Ama gönül bu, ota da konar... Neyse."

"Abi, düşünsenize," dedi Teoman rahat bir şekilde. "Manitanın babasıyla tanışmaya gidiyoruz, beybaba ne iş yaptığını soruyor ve diyorum ki *motor üzerinde geziyorum*." Güldü. "O motorun gazını alır benimkine takar, net."

Tam o sırada gülümseyerek Seyit Ali'ye baktım ve gözlerini anlık gözlerimle buluşturdu. İkimizin de aklından geçenleri bilmek güzeldi. Seyit Ali kontrolünü kaybetmeden sakince soluklandığında bir zafer kazanmış gibi dudağını kıvrırdı ve el gözlerini şehrin ışıklı yollarına hapsetti. "İstisnalar da vardır be kardeşim."

"Bir dakika," dedi Teoman aklına sonradan gelen bir dürtüyle. "Sen, Leyla'nın babasıyla tanıştın mı?"

"Evet."

"Benim niye haberim yok?"

"Olması mı gerek?"

"Tabii gerek, oğlum, Ne demek olması mı gerek?"

"Böyle boş bir muhabbet döndüreceğin için söylemedim," dedi Seyit Ali gayet açıkça. "Bak, ne kadar doğru yapmışım."

"Sua ya, it!" diye kızdı Teoman ciddiyetle ama bu kısa alırdı çünkü o yalandan alırdımlerın insanı değilirdi. Kendini biraz daha öne çıkardı. "Ee? Nasıl geçti, anlat! Babası biliyor mu senin bu işlerini?"

"Biliyor," dedi Seyit Ali mülthiş bir rahatlıkla. "Şimdi ağlayarak bacılara anlatabilirsin."

"Nasıl ya?" diye sordu Teoman hayal kırıklığına uğramış gibi. Cihangir'in ve Burçın'ın güldüğünü işittim ama bu şiddetli olmadı. Teoman buna inanmadığında şansını bende denedi. "Doğru mu diyor? Yoksa bana inat olsun diye mi?"

"Sana yalan borcum mu var, pezevenk?" dedi Seyit Ali ters ters.

"Doğru diyor," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Babam, Seyit Ali'nin dövüşçü olduğunu hatta kafes dövüşçüsü olduğunu biliyor."

"Allah'ım nasip et," dedi Teoman hayretler içerisinde. Sonra da Seyit Ali'nin nemli ensesine bir tane geçirdi. "Kerataya bak lan, damat olmuş gidiyor." Derhal ciddileşti. "Ama bak, isteme olur da Leyla'yı ben istemezsem çıranı yakar, seni o motorun egzozuna gömerim. Bak, harbi diyorum seni silerim!"

Seyit Ali, "Biz uzayda düğün yapacağız," dedi. "Orası da boş, senin olduğun yer de boş nasılsa."

"Üf," diye homurdandı Teoman. "Olmuyor işte, kardeşim. Mizah yapma, olmuyor."

"Gerçek bu, it. Mizah peşinde değilim." Sonra arabayı köşedeki binadan sağa kırdı. "Hem düğün falan yok, ne düğünü? Neva'nın okulu var daha. Bir dur!"

"Evet," dedim sakince. "Düğün mevzusunu açmayın, o tarz konuları sevmiyorum."

Seyit Ali bunu yanlış anlayacak ya da yorumlayacak biri değildi. Herkes tekrar sustuğunda yolculuğun geri kalanını biraz daha sakın devam ettirdik. İlerideki durakta Teoman ve Cihangir bize veda etti. Arabada dört kişi kaldık. Seyit Ali aynadan Semih'e bakıp, "Evin neredeydi?" diye sordu.

"Sana biraz ters düşer," dedi. "Şu kavşakta duralım, gerisini ben devam ederim."

"Oğlum, evin neredeydi diye soruyorum sana!" dedi Seyit Ali. "Bırak şimdi tersi düz!"

Semih uzatmadan omuzlarını düşürdü ve ona yolu tarif etti. Bu beni gülmsetmişti. Kafamı cama çevirdim ve gülümsememi izledim. İki sevdiğim insanın körtü olmasını istemiyordum ve aralarının az da olsa yumuşamasına şahit olmak çok güzeldi. On dakika sonra Semih'in evinin önüne geldik. "Sağ ol," dedi Semih arabanın kapısına elini attığında. "İyi geceler hepinize."

"Bekle," dedi Seyit Ali ve arabadan indi. Semih de arabadan indiğinde kapılar kapandı ve Seyit Ali, Semih'i biraz ileri götürtüp konuşmaya başladı. Kaşlarını çatarak onları izledim.

Burçin, "Ne konuşuyor bu ikisi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim dalgın dalgın fakat tahmin ettiğim şeyin olabilme ihtimali epey yüksekti. İkimiz de aynı hedef noktasına gözlerimizi kilitlemiştik. Seyit Ali sakin bir şekilde konuşurken Semih de ona karşılık verdi. Ve sonra Seyit Ali elini Semih'in koluna koyarak ona *sıkıntı yok* der gibi davrandı. Gözlerim kocaman oldu. Burçin, "Oha!" diye tepki verdi benden önce. "Kızım, bu ikisi daha düne kadar ana avrat giriyorlardı birbirlerine."

"Biz gibi mi?" diye sordum Burçin'e bakarken.

Gözlerini devirdi.

Önüme döndüm ve ikisine baktım. Gülümsedim. Kalbim sıcacık olmuştu. Seyit Ali hep olmasını istediğim gibiydi, yani Semih'e karşı. Semih de ona karşı öyleydi. Sonra Seyit Ali geri çekildi, ona bir şey daha söyledikten sonra arkasını dönerek arabaya, buraya doğru yürüdü. Bana bakmadı. Semih ise apartman bahçesine girmeden bana gülümsedi. Gülümsedim, *yalnız olmadığını bilsin diye daha çok gülümsedim*.

Oradan ayrıldıktan sonra eve gelene kadar hiç konuşmadık. Bir süre sonra eve geldik ve Burçin önden indi. Derin bir nefes alıp verdim sanki dakikalardır boğulmamak için çabalıyormuşum gibi. Yüzümü Seyit Ali'nin yüzüne çevirerek, "Tahmin ettiğim şey mi?" diye sordum. "Semih'le yani."

"Parayı yarın vereceğimi söyledim," dedi düz bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedim samimi hislerle. "Gerçekten."

"Teşekkür edecek bir şey değil ki," dedi. "İhtiyacı vardı, ben de vereceğimi söyledim işte."

Gözlerimi kapatıp açtığımda yüzüne doğru yaklaştım ve yarasına yakın bir yeri öpüp geri çekildim. "Güzel geceler."

İnceğim vakit beni durdurdu. "Söylemeyi unuttum!"

"Neyi?" diye sordum elim kapının kolunda arkamı dönüp yüzüne baktığımda.

"Yarın evde aile yemeği var," dedi isteksiz bir hâlde. "Sen de gelir misin? Uzun zamandır gitmiyorum ve seninle gitmek istiyorum. Merak etme, kalabalık değiliz. Halam, eniştem, babaannem, dedem falan var işte..."

Düşünceyle kaşlarımı çattım. "Niye ben olmadan gidemiyorsun?"

Gülümser gibi oldu. "*Sen olmadan eksiyim*. O masada artık bir yerin var."

Utanarak kafamı öne eğdim. Güldüm ve iç geçirdim. "Tamam o zaman, bakalım bir yarın olsun da."

Saçlarını yüzümden geriye doğru ittim ve onun gülün yüzüyle karşılaşır hemen sonra veda ederek arkamı döndüm lakin beni yine durdurdu. "Söylemeyi unuttum!"

Sakince soluklandım ve gülümsememin dudaklarıma bir ruj gibi yayılmasına izin vererek ona tekrar döndüm az önceki sahneyi tekrar yaşayarak. "Neyi?"

"Seni sevdiğimi."

Bu bildiğim ama daha önce başka bir dilde duymadığım şarkı gibi gelen o iki kelime, kalbime yazdığı bir notadan çok daha fazlasıydı.

Ona karşı attığım tüm adımların boşuna olmadığını bilmek, hep daha fazlasına gayret etmek kadar güzeldi bana bakan gözleri. Hissettiği, hissettirdikleriyle çok daha fazlasıydı.

Nefesimi ruhunun istirdyesinin içine bırakır gibi bıraktım ona. İnci oldum, bir tek onun içinde, onun içindim. Bunu artık çok daha iyi hissediyor ve emin olabiliyordum. Emindim. Konuşmadım önce çünkü gözlerim sırasını dudaklarıma bırakmaya çok da hevesli değildi. Yüzüne çekildim ve gözleriyle olan temasımı kesmeden yanağından bir kez daha öptüm. Bu sefer yarasına çok daha yakındım. Dudaklarım tenini süpürdüğünde kulağına doğru yaklaşıp o inciyi ona verdim. "Bu söylediğimi hiç unutma, ben de seni."

Sonbaharın sesini duyuyorum çaldığım kemanın tellerinde, belki de yapraklar bu yüzden dökülüyor ellerime.

El ele evlerinin önündeydik.

Seyit Ali'nin yaşadığı yer burası değildi ama önceden burada yaşadığını biliyordum. Kapının önündeydik ve açılmasını bekliyorduk. Sakin görünsem de değildim. Kendimi büyük aile sofralarının içinde hayal etmeye alışmak benim gibi birine göre çok fazlaydı. Az sonra kapı açıldığında bizi karşılayan tatlı bir kadındı. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk," dedi Seyit Ali elimi bırakmadan içeri adım attığında. Ben de kadına gülümseyerek içeri girdim. Kapıyı kapattı ve bana baktı. "Çantanızı alayım."

"Tabii," diyerek çantamı kadına verdim.

"Herkes içeride mi?" diye sordu Seyit Ali düz bir sesle.

Kadın, "Evet," dedi. "Meral Hanımlar da az önce geldiler."

"Tamam, teşekkür ederim. Kolay gelsin."

Önümüze dönerek ilerledik. Kendimi kasmaya başladım çünkü böyle yerlerde kendimi rahat ettirmenin bir yolunu hâlâ bulamamıştım. Derin bir nefes aldığımda Seyit Ali ilerideki boy aynasına bakıp gülümsedi. "Sakin ol, bir şey olmayacak."

"Sakinim," diye yalan uydurdum.

Gözlerini üzerimden çektiğinde içeriden seslerini işittiğim insanların olduğu salona girdik. Karşılarındaydık. Cihan Bey, Zehra Hanım, Meral Hanım, onun eşi, Gökçe ve daha önce görmediğim genç bir erkek. Herkesi hemen gözlerimin hapsine aldığımda Gökçe bana bakıp gülümsedi ve ayaklandı. Kendimi daha çok kastım, oysa bu bizim tanışma hikâyemizi anlatacağımız bir şey değildi. Zehra Hanım tüm sevecenliğiyle bize bakarken, "Oy, oğlum gelmiş!" dedi. "Leyla kızım da gelmiş. Hoş geldiniz, çocuklarım."

Seyit Ali ile ellerimizi ayırdıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırdım. Gökçe yanıma gelip bana sarıldığında Seyit Ali de gidip babaannesinin elini öptü. Gökçe ile merhabalaşmamız bittikten sonra Zehra Hanım'ın ellerine sarılarak öpüp alınma koydum. Zehra Hanım'ın o içimi ısıtan bakışlarının tesiri altına girdiğimde, "Nasılsın, güzel kızım?" diye sordu. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli. Annen, baban iyi mi?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim, onlar da çok iyiler," dedim sesimin titremesine mâni olamayarak. "Siz nasılsınız?"

"Hamdolsun," diye gülümsedi.

Seyit Ali, dedesinin elini öptükten sonra Cihan Bey'in karşısında dikildim. Bu adam beni çok geriyor ve çok utandırıyordu. Açıkçası beni sevdiğini de düşünmüyordum. *Bilmiyorum, ben öyle hissediyordum...* Zamanın ileri akmasını istediğim şu kısımda Cihan Bey'in uzattığı elini tutup öptüm ve alınma koydum. "Hoş geldin," dedi bana sakın sakın bakarken.

"Hoş buldum," diyebilirdim geri çekilerek.

Ardından Meral Hanım'la merhabalaştık ve Gökçe'nin yanına geçip oturdum. Seyit Ali de Gökçe'nin diğer yanında idi. Odanın üç köşesi de doluydu. Köşedeki tekli koltukta o genç çocuk oturuyordu. Kim olduğunu bilmiyor ama Meral Hanım'ın oğlu olduğunu tahmin ediyordum.

"Yüzüne ne oldu senin?" diye sordu Meral Hanım, Seyit Ali'ye bakarken.

"Ufak bir kaza," dedi Seyit Ali sakince ve ustalıkla.

"Oğlum, dikkat etsene," dedi Zehra Hanım endişeyle. "Yüzün gözün bir solgun zaten. Hasta mısın yoksa?"

"Yok, babaanne, iyiyim. Dur, hemen telaş yapma."

"Yapacağım," dedi Zehra Hanım inatla. "Gelip gittiğin yok zaten, bir de kendine bakmıyorsun hiç."

"Bakıyorum kendime."

"Ya ellerin?" diye sordu bu kez Cihan Bey tok bir sesle. Koyu yeşil gözleri Seyit Ali'nin çizik ve hasar görmüş ellerine bir kurşun gibi baktı. Bence Cihan Bey her şeyi biliyor ama itiraf etmesi için Seyit Ali'nin konuşmasını bekliyordu.

Seyit Ali ellerini saklama gereği duymadan derin bir nefes alıp verdi ve dedesine baktı. "İyiyim, dede."

Cihan Bey bu cevaptan hiç hoşlanmadığını yüzündeki keskin ifadeden belirtmişti. Seyit Ali saygısını ve otoritesini koruyarak ellerini bir araya getirdiğinde Gökçe ortamın hafif gerilen havasını dağıtmak için gülümseyerek karşıdaki genç çocuğa baktı. “Barış abi, bize biraz İsviçre’den bahseder misin? Nasıl gidiyor okulun?”

Adının Barış olduğunu öğrendiğim çocuk, soğukkanlı ve bu ortama ait değilmiş gibi duruyordu. Gökçe kısa bir alt metin geçerek bana döndü. “Bu arada Leyla, abimin kız arkadaşı, benim de kız kardeşim sayılır. Barış abi de kuzenimiz.” Ses tonunu kısarak kulağıma yaklaştı. “İsviçre’de hukuk okuyor kendisi, o yüzden sordum.”

Zoraki bir tebessümle Barış’a baktım. O da bana baktı ve hafifçe tebessüm etti.

Barış çok rahat bir şekilde elini oturduğu koltuğun yanına koyarak dudaklarını sarkıttı. “Fena değil,” diye konuştu. Sesi toktu ama Seyit Ali’den daha küçük duruyordu fiziksel olarak. “Haftaya dönüyorum zaten.”

“Avukat değil de daha fazlasını istiyordun, değil mi?”

“Evet,” dedi kafasını sallarken. “Savcı olacağım. Hedefim bu yönde.”

Onu yalnızca dinledim fakat fark ettiğim bir şey vardı. Zehra Hanım tonuyla gurur duyarken Cihan Bey’in gözleri Seyit Ali’nin ellerinde ve yer yer gözlerindeydi. Çatık kaşları ve tatmin olmayan duruşunu onun üzerinde gezdirmekten kaçınmıyordu.

“Olacağına eminim,” dedi Gökçe.

“Bakalım,” diye karşılık verdi Barış.

Ardından babası gülümsedi. “Burada eğitim alsaydı bu kadar ileri götürmezdi hedeflerini. Arkadaşlar eğitimi etkiliyor çünkü.”

Barış gözlerini devirdi. “Ne alakası var, baba? Yurt dışındaki insanlar daha rahat ve kafa yapıları bana daha yakın. Arkadaşlar eğitimi etkilemez sen eğitimi istediğin sürece.”

“Etkiler,” dedi Cihan Bey ağır bir sesle. “Arkadaşlar her şeyi etkiler.” *Bu söz, Seyit Ali içindi.* “Hayatını, seçimlerini ve daha birçok şeyi.”

“Ben öyle düşünmüyorum, dede,” diyerek direkt bir yanıt verdi Barış. “Ayrıca arkadaş, aile gibi değildir, kimin seninle olacağını seçebilirsin. İsviçre ileri-deki kariyerim için çok gerekli ve iyi bir adımdı.”

Cihan Bey gözlerini Seyit Ali’nin üzerinden ayırmadı. Onun tek bir şey söylemesini bekledi. Tek bir cümlesiyle koca bir paragraf döşeyecekmiş gibi duruyordu. Tedirgindim ama Seyit Ali, dedesinin aklından geçen şeyi beklediğini biliyor gibi duruyordu ve belki de bu yüzden konuşmak istemiyordu. “Biz de istemiştik Seyit de hukuk okusun, avukat olsun,” dedi Cihan Bey. “Hatta en çok rahmetli babası istemişti ama olmadı. Tutturdu bir çalgı da çalgı... Sonra okulu dondurdu. Şimdi ne yapıyor?” Seyit Ali çok sakindi. Cihan Bey ekledi. “Şimdi yüzü gözü mor, çizik, bilmem ne!”

"Seyit, zaten bildim bileli hukuk istemedi ki," dedi Barış. "Bunu sen de iyi biliyorsun, dede. Dayım da zorlamadı bu yüzden. Bu saatten sonra ah vah etmenin bir mantığı yok."

"Senin gibi okusaydı körü mü olurdu?" diye çevirdi gözlerini Cihan Bey, Barış'a.

Zehra Hanım bu kıyaslamadan hiç hoşlanmadı. "Niye öyle konuşuyorsun ki şimdi, Cihan Efendi? İkisi de bizim evladımız. İkisi de istediğini yapabilir."

Cihan Bey sinirlenerek, "Yahu, görmüyor musun elini yüzünü?" diye gösterdi Seyit Ali'yi. "Serserilik yaptığı her hâlden belli. Okul yok, iş yok, o yok, bu yok... Ne var o zaman?"

"Diploma bir işine yarayacaksa yarın getiririm," diye Seyit Ali çabucak karşılık verdi fakat kendini tutuyordu. Sesi çok dik değildi ama gergin olduğunu anlamışım. "Serserilik ettiğim de yok. Kendi hayatımın başrolüyüm, bu kadar. Sizden bir beklentim yok, bunu iyi biliyorsun."

"Kendi hayatının başrolüymüş," diye güldü Cihan Bey. "Bu yaşına kendin mi geldin?"

"Babam ve annem vardı yanımda."

"Annen ola..."

"Sakın," diye gözlerini kısıtı Seyit Ali buz gibi bir dille. Gökçe yanımda titremeye başladı ve ne yapacağımı bilemedim. "Sakın o sözlerinin devamını getirme. Sakın kardeşimi üzecek bir şey söyleme."

Seyit Ali kendine dair onca şey söyleyen dedesine sesini yükseltmemiş ama cümlelerin başı annesine değdiği için tavrını sivirtmişti. Cihan Bey bir karşılık vereceği sırada Zehra Hanım kızgın ve endişeli bir hâlde Cihan Bey'e baktı. "Ayıp ediyorsun! Çok ayıp ediyorsun, Cihan Efendi!"

Gökçe'nin titreyen parmaklarına baktım. Zehra Hanım endişesini Seyit Ali'ye gösterdi. "Oğlum, güzel çocuğum, sen bakma dedene. Onun heyheyleri üzerinde biraz."

Seyit Ali gergindi. Bir hayli gergindi. Barış ortamı yumuşatmak maksadıyla kendini biraz öne itti ve gülümsedi. "Yüzü gözü yaralı olan serseri mi oluyor muş ya? Oho! İki tane liseden atıldım, bir kere bile serseri damgası yemedim."

Cihan Bey, Barış'a dümdüz baktıktan sonra derin bir nefes alarak ayaklandı. "Nereye?" diye sordu Zehra Hanım arkasından. "Yemeğe geçeceğiz."

"Yemeğe gelirim," diyerek uzaklaştı Cihan Bey.

Seyit Ali arkasına yaslanarak soluklandığında Gökçe'nin gözlerini belli bir noktaya sabitleyerek baktığını gördüm. "Oğlum, kızma kurban olayım," diye yanına yaklaştı Zehra Hanım, Seyit Ali'nin, "Deden sizin kötülüğünüzü ister mi hiç? Barış'ı da Gökçe'yi de seni de hep eşit sever."

"Babzanne, gözünü seveyim benim derdim eşit sevgi ya da eğitim kıyaslaması mı?" diye sordu sakince Seyit Ali. "Bak, insanlar var burada, beni

konusuşturmayın ama annemin hakkında konuşmayın artık. Anladın mı beni? Hiç sevmeydi, annemi hiçbir zaman sevmeydi ama onu kötü bir insanmış gibi lanse etmesin. Annem o benim ya annem! Her şeyi karşıma alırım onun için.”

“Biliyorum, oğlum. Bilmem mi?” diye yüzü düştü Zehra Hanım’ın. “Ben de istemem böyle olsun ama huyu işte, susmuyor.”

“Bir daha böyle olacaksa gelmem, haberiniz olsun,” dedi açık açık. “Hadi beni geçin, Gökçe’yi üzüyorsa eğer onu da alır giderim.”

“Aaa!” diye tepki verdi Zehra Hanım. “O nasıl laf öyle? Düşmanın mıyız biz senin?”

“Sen ne demek istediğimi anladın, babaanne,” dedi sakın bir şekilde. “Bu vakte kadar hiçbir saygısızlığım olmadı. Kendi doğrularım ve yanlışlarım var. İnsanların içinde beni her fırsatta küçük bir çocuk gibi aşağılamasını bile geçtim ama anneme dokunmayacak, ne dili ne de kalbi! Dedem o benim, ne söylerse kabulüm fakat bir yere kadar, sen beni anladın, değil mi?”

Cihan Bey, neden Seyit Ali’nin annesinden nefret ediyor ya da onu sevmiyordu, bilmiyordum.

Meral Hanım sakince ellerini bir araya getirerek yüzünü Seyit Ali’ye çevirdi. “Okulunu bitir, yanında çalış istiyor deden de. Evet, kötü bir üslubu var ama kalbi kötü değil ki.”

Seyit Ali bir şey söylemedi.

Gökçe titreyen sesiyle halasına baktı. “Ya, ben bunu anlamıyorum ki... Ben de ileride diş hekimi olmak istiyorum ama sırf dedem istiyor diye iç mimar mı olacağım yani? O kadar kötü çocuklar gördüm ki dedem onları bir görse abime tek laf edemez.”

“Halacığım, dedeniz sizi çok seviyor,” dedi Meral Hanım. “Büyükler böyledir, hele ki yaşlılar. Hep kendi istedikleri olsun isterler ama kötülüğünüzü düşündüklerinden değil.”

Gökçe sakince, “Babaannem de bizim büyüğümüz ama o öyle değil,” diye gözlerini çevirdi Zehra Hanım’a. “Boş ver, hala. Cidden ben de artık anlam vermiyorum. Babaannem üzülmesin diye üstelemek de istemiyorum.”

Dudaklarını birbirine bastırarak bu gergin ortamın içinde kendime bir yer bulmaya çalıştım fakat o sırada bize kapıyı açan kadın salonun girişine geldi. “Sofra hazır, Zehra Hanım.”

“Tamam, kızım,” dedi Zehra Hanım sakince.

Meral Hanım ve eşi ayağa kalktığı anda Gökçe ile Barış da onları takip etti. Ben, Seyit Ali ve Zehra Hanım hemen kalkmaya gönüllü değildik lakin Zehra Hanım soluğunu dışarı vererek Seyit Ali’nin yanına geldi, ellerine dokunup gözlerinin içine baktı. “Sen benim bir tanecik evladımsın, ben dedeni haklı bulmuyorum ama fevri davranma, olur mu?” Kaşlarını çatarak elini Seyit Ali’nin yaralı yüzüne götürdü. “Ayrıca nasıl bir kaza bu böyle? Gözlerinin altı da çökmüş gibi. Bana bak, sen kavga mı ediyorsun yoksa?”

"Hayır, babaanne," dedi Seyit Ali. "Çeşer gider. Keçte her şey yüzümden varalar gibi olsa." Sonra da kurumuş dudaklarını silatarak babaannemnin elini tuttu. "Ben seni üzmemi istemiyorum, dedemi de seviyorum, bunu o da iyi biliyor. Sadece konuyu anneme götürmeyin artık, ne olur yapmayın..."

Zehra Hanım bir şey söylemek yerine Seyit Ali'nin yüzünü sevdi ve gülümsedi. Seyit Ali'de fark ettiğim bir şey daha vardı. Gerçekten çok değer verdiği insanlar için küçülebiliyor, ondan hiç beklemediğim ince davranışlar sergileyebiliyordu. Ne olur yapmayın, demişti az önce. Bunu nereye çekersenem çekeyim aynı sonucu varacaktı. İsteği, ricaydı, kınanlık... *Dünyaya meydan okuyacak adamın önce duyguyu bir cümleyle sıdırtmasıydı.*

Zehra Hanım doğrulduğunda bana bakarak, "Leyla, kızım sen de kusura bakma küflen," dedi. "Hiç hoş değil bu durum ama..."

"Esaçfurullah," diyebilirdim. "Ben hiç karışmam, hiç de yargılamam."

Kendi ailemi bildiğimden kimi neye göre yargılayacaktım?

"Bir de ne söyledi Gökçe az önce?" diye gülümsedi gözlerini kısarak. Bir bana bir de Seyit Ali'ye baktı. "Siz şimdi başka türlü bir arkadaş mısınız? Gördüm zaten ellerinizi de."

Bakışlarımı kaçırdım. Seyit Ali sakince tebessüm etti. "Evet, babaanne. Başka türlü arkadaşız."

"Anlamıştım ben zaten," dedi. Bu durum onu pek bir memnun etmiş benziyordu. Güldü. "Pek mutlu oldum ama haberiniz olsun. Güzel çocuklarım benim."

Zehra Hanım, ben de size babaannem diyebilir miyim?

Sessiz kaldığımızda ileri doğru hareket etti. "Neyse, hadi bakalım sofraya geçelim."

Zehra Hanım önden ilerlerken biz de yavaşça ayaklandık. Seyit Ali el gözlerini onun için endişelenen gözlerime odakladı ve tek bir kelime etmeden elini belime koydu. Sonra yemek masasına doğru ilerledik.

Az sonra Cihan Bey sofradaki yerini almıştı. Biz de Seyit Ali ile yan yana oturduk fakat Seyit Ali, dedesine uzakta bir yerde olmayı tercih etmişti. Gökçe de tam karşımda, Barış da onun yanındaydı. Çorbalarımızı içtikten sonra ana yemeğe geçtik. Sakin, sadece çatal bıçakların çıkardığı seslerin olduğu anların içinde olmak az önceki olaydan sonra çok daha iyi gelmişti. Meral Hanım önündeki peçeteyle ağzını silip bir bardak su içtikten sonra bana bakarak gülümsedi. "Senin nasıl gidiyor, Leyla? Sonuçların geldi mi?"

"Henüz gelmedi," dedim ağzımdakini bitirip öyle konuştuğumda. "İyiyim ben de."

"Hangi okuldu?"

"Hacettepe için başvurduğum," dedim düz bir sesle.

"Harika," diye sevindi. "Seyit'in okulu."

“Öyle,” dedim ağzımın içinden.

Barış elindeki çatalı tutarak yüzüme baktı. “Sen de mi konservatuvar okumak istiyorsun?”

“Evet,” diye kafamı salladım. “Keman çalıyorum.”

Barış gülümsedi. Meral Hanım bana gururla baktı. “Müthiş bir yeteneği var. Okulu kazanacağına eminim.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sizin de emeğiniz ve hakkınız çok büyük, ödeyemem.”

“Hiç öyle düşünme,” diye mırıldandı sakince. “İyi ki gelmişsin, iyi ki tanışmışız. Hem bakarsın, ileride daha güzel işlere imza atmış oluruz. Senin gibi yetenekli bir kemancının büyük hayalleri vardır, öyle değil mi?”

“Herkes kadar var tabii,” dedim mütevazı olmaya çalışarak ama herkesten daha çok olabilirdim. Yaptığım işe çok sadakatli olduğum için onu en yüksek-
lere taşımak benim borcumdu.

Gökçe ağzının kenarını silerken güldü. “Hiç dinledin mi daha önce bilmiyorum ama sesi de harika, hala.”

O sırada Seyit Ali kulağıma yaklaşarak fısıldadı. “Ben diyorum sana ailecek manyağın olduk diye, tez vakitte istemeye geliyoruz seni, hazırlıklı ol.”

Masanın altından hafifçe ayağına vurduğumda gülerek kendini çekti ve etinden bir parça alarak ağzına attı.

Meral Hanım hafif şaşkınca, “Sesinin güzel olduğundan Seyit bahsetmişti ama daha önce dinlemedim,” dedi. “Belki bir gün dinleriz.”

Ne söylemem gerektiğini bilemedim.

Kafamı eğip sakince elimdeki çatal ve bıçakla tabaktaki eti keserek bir parça ağzıma attım. Zehra Hanım bana bakarken, “Kardeşin var mı Leyla?” diye sordu.

Kafamı sallayarak cevapladım. “Evet, bir abim bir de erkek kardeşim var.”

Gökçe gülümsedi. “Erkek kardeşi Ömer, çok tatlı bir çocuk.”

“Siz tanıştınız mı?” diye sordu bu kez Zehra Hanım.

“Evet,” dedi Gökçe. “Ama bir kez gördüm sanırım. Beraber futbol oynamıştık.”

“Beraber?” diye kaldırdı kaşlarını Barış gülerek. Elindeki bardağı ağzına götürmeden önce Gökçe’ye yandan bir bakış attı. “Sen topa vurmaya biliyor muydun ya?”

Gökçe sahte bir sinirle omzunu Barış’ın omzuna vurdu. “O kadar da değil.”

Barış gülerek suyunu yudumlarken bir soru daha gelmemesi için direndim. Tadılarımızı yerken Cihan Bey, “Afiyet olsun,” diyerek ayaklandı.

Zehra Hanım, “Kahveni bahçeye mi getirsinler?” diye sordu.

“Olur,” dedi Cihan Bey.

Az sonra masada yalnızca Gökçe, Barış, Seyit Ali ve ben kalmıştık. Barış yemekten önceki tartışma için kendini biraz suçlu hissediyor gibiydi. Ellerini masanın üzerine koyarak Seyit Ali'ye baktı. "Dedemi biliyorsun, kıyaslama yapmasını ben de sevmiyorum ve bu çok saçma."

"Derdim o değil, Barış," dedi Seyit Ali düz bir sesle. "Dedemin beni biriyle kıyaslaması ve düzgün aile çocuğu rolünü oynamamı istemesi yeni bir şey değil ama ben buyum, abi. Tutup da onun gönlü istiyor diye kendimi masa başında bir işe adamayacağım."

"Adama da zaten," dedi Barış rahatlıkla arkasına yaslandığında. "Salla gitsin. Ben de gezip tozuyorum, yeri geliyor kavga ediyorum... Kimse harika değil yani. Dışarıda olduğum için göze batmıyorum, orası ayrı ama bu da senin için bir tercihti. Eğitimini dışarıda alabilirdin."

"Bunu istemedim hiçbir zaman," dedi Seyit Ali. "Vaktinde aldım ama benim olmam gereken yer burası." Bunu artık konuşmak istemiyordu. "Neyse, boş ver. Ne ilkti ne de son olacak. Dedemin niyeti, benden bir Nihat Karayazı var etmek ama olmayacak, olmaz. Ben babam olamam, ben onun gibi asla olamam."

"Dayım çok başkaydı," diye kısıldı sesi Barış'ın. "Söylediğin şeyde haklı olabilirsin, dedem bunun farkına varmak istemiyor inatla."

"Umurumda da değil," diye geçiştirdi Seyit Ali.

"Abi? Peki, sen şeye devam ediyor musun hâlâ?" diye sordu Gökçe temkinli bir sesle yaklaştığında. Yeşile yakın gözlerinde endişenin olduğu kadar merakın da gölgesi vardı. "Dövüşe?"

"Ediyorum," dedi Seyit Ali uzatmadan. "Ama sen bunu kimseye söylemeyeceksin."

"Yok, söylemem de bir ara bırakacağını söylemiştin, o yüzden öyle dedim."

"Bırakmayacağım," diye karşılık verdi hızla.

Gökçe'nin bunu bildiğini sanıyordum ama Seyit Ali'nin dövüşü bırakma muhabbetinden haberim yoktu. İki yıla yakındır dövüştüğünü biliyordum ve belki de ben hayatında değilken var olan bir konuşmaydı. Sorgulamadım.

Tatlılardan sonra Seyit Ali ile odasına çıktık. Burada kalmadığı için gelen giden de olmuyordu. Odasında balkona açılan bir kapı vardı. Buraya daha önce iki defa gelmişim ama detaylı inceleme fırsatım olmamıştı. Dudaklarımı nemlendirerek kitaplığının karşısında dikildim. Kitaplarına baktım. "Bunların çoğunu okuduğunu söylemiştin," diye mırıldandım sakince. "En sevdiğin kitap hangisi?"

"*Ölümler Evinden Anılar*," diye cevap verdi. "Dostoyevski."

Kitabı araladım ve kısa bir göz taraması sonucu bulup elime aldım. Biraz kurcaladıktan sonra Seyit Ali yanıma geldi ve kitaba bakarak ağzını araladı. "Kitapta der ki: *Özgürlüğü kısıtlanmış bir kişinin umutları özgür herhangi bir insanın umutlarından çok farklıdır.*" Sustum ve devam etti. "*İnsan özgürlüğü*"

neyni vermez ki? Boğazına ip geçirilmiş hangi milyoner, bir soluk hava için milyonlarını feda etmez?"

Bu beni çok etkilemişti. Gülümsedim. "Çok güzel, merak ettim kitabı."

"Tamam, o zaman sende kalsın bu, okursun."

"Sahi mi?" diye sordum saf bir merakla.

"Sahi," dedi gülümserken. Gözlerine baktığımda ona kendimi daha yakın hissettirdim. "Senin serseri sevgilin kitaplarını kimseyle paylaşmaz ama sen benim için kimse değilsin."

"Serseri sevgilim," dedim sırtarak. "Bak, bunu sevdim."

"Başka bir ihtimal mi var kızım, Allah Allah?"

"Ben öldürürüm, aslanım. Sen dertlenme."

"Bak, işte aslanım dedin ya... Ben bir patilerimi çıkarttım."

"Salak," diye vurdum yüzüne hafifçe. Sonra derin bir nefes alarak elimdeki kitaba bakıp güldüm. "Bir kitabım oldu ve şu an çok mutluyum. Daha önce kimse bana kitap hediye etmemişti. Tabii okuyunca geri vereceğim ama ne bileyim..."

"Senin olabilir," dedi Seyit Ali. "Altını çizdiğim birkaç yer var, belki sen de okuyunca seversin ve çizmene gerek kalmaz."

"Kitapların altını pek çizmem ama senin altını çizdiğin yerleri merak ettim."

"Okuyunca görürsün artık."

"Bakalım," diye mırıldandım.

Kitabı elimde tutmaya devam ederken genelde klasik okuduğunu gördüm fakat kitaplığın özel bir kısmı vardı. Oraya yöneldiğimde Seyit Ali de beni takip etti. "Bu arada sen sormadan söyleyeyim, *Yüzüklerin Efendisi* çok ayrı bir kitaptır benim için. O evrene dair her şeyi okudum ve bambaşka... Hani bir şeye bağlı olur ve onu seversin ya, film ve kitaplardan bahsediyorum; işte benimki de *Yüzüklerin Efendisi*."

Hayranlıkla kitaplığın en özel kısmına baktım ve burası daha yeni ilgimi çekmişti. Geçen sefer nasıl da dikkat etmezdim. Gözlerimi açarak önümde duran görsel şölene baktım. "Seyit Ali, burası bildiğin koleksiyon!"

"Biraz öyle."

Serinin tüm kitapları ve birbiriyle bağlı kitaplar... Bir tane yüzük, minyatürler, heykeller, asa, kılıç ve daha nice.

"Sen ciddi ciddi çok seviyorsun," dedim kabullendiğimde.

"Çok," dedi Seyit Ali. "Babamla ikimizin en sevdiği seriydi. Döndürüp döndürüp izledik. Hatta ilk kez bir doğum günümde DVD'sini almıştı bana. Bir gün oturup izleyeyim derken tüm günümü seriye harcadım. Bir de bilirsin, erkeklerin oyun bağımlılığı falan vardır ya, benimki de bu işte. Sonra

rabii hayranlığım başladı, ben de kendime koleksiyon oluşturdum. Şuradaki yüzük," diye uzandı eli asanın yanındaki yüzüğü kavradığında. Dışı sarıydı ve üzerinde başka bir dilde bir şey yazıyordu. "Bu yüzüğü de Gökçe hediye etmişti."

"Çok güzel," dedim yüzüğe bakarken. "Senin filmi sevdiğini biliyordum ama bu kadar bağlı olduğunu tahmin etmemiştim."

"En azından zararsız ve bana güzel şeyler hatırlatıyor," dedi yüzüğü yerine koyduğunda.

"Benim hiçbir hayranlığım yok öyle, ne film ne de kitaplara," diye büktüm dudaklarımı. "Aaa!" dedim sonra aklıma bir şey gelmiş gibi. "Biz bir ara bu seriyi izleyecektik, unuttun mu? Bir türlü izleyemedik. Şimdi sen böyle söyleyince o kadar meraklandım ki..."

"Ben hiç unutmadım ama dediğin gibi denk gelmedi," diye ifade etti kendini. "Babanlar ne zaman dönüyor?"

"İki gün sonra," dedim. "Ama erken saatlerde."

"Şimdi bu seriyi de bir komşuya uğradım gibi izleyip geçiştirmek olmaz," diye güldü. "Neyse, biz bir gün ayarlarız. Sen bende kalırsın, manyak bir film gecesi yaşarız, olur mu?"

"Olur," diye gülümsedim bu fikir içimi yumuşacık ettiğinde. Gülümsedi bana saf bir tebessümle. Sonra bir şey oldu ve onun yatağına uzandık. Gözlerimizi tavana diktik. Ellerim karnımın üzerindeydi. Öylece tavana bakıyorduk. Ona sormak istediğim çok şey vardı ama doğru anın içinde olup olmadığımızdan emin değildim. Sorarsam nasıl tepki alacağımı bilmiyordum fakat bana kızacağını ya da yükseleceğini sanmıyordum. "Deden neden anneni sevmiyor?" diye sordum bir anda ve bunun yakışıksız olduğunu fark ederek düzelttim. "Bu acımasız oldu... Özür dilerim."

"Hayır, acımasız değil," dedi sakın bir ses tonuyla. "Dedem, annemi sevmiyor, haklısın."

"Niye?"

"En başından kabullenmemiş aslında ve babamın başka bir kadınla evlenmesini istemiş. Sonra annem hapse girince Gökçe çok üzüldü ve anneme olan nefreti daha da katlandı. Dedemi anlamadım hiçbir zaman çünkü annem hakkında kim kötü düşünürse anlamayı bırak, dinlemem bile."

"Ama baban, anneni bu kadar severken deden nasıl böyle olabiliyor? Sizi neden üzme istiyor ki?"

"Dedem gaddar bir adamdır," dedi Seyit Ali açıkça. "Her zaman önceliği kendi çıkarları ve hisleridir. O ne istiyorsa öyle olmasını ister. Kendimi bildim bileli bu işler böyle. Benim anneme olan düşkünlüğüm ve onun istediği gibi bir insan olmamam da her gördüğü yerde beni azarlamasına sebep oluyor."

"Peki, üzülüyor musun Seyit Ali?"

"Hayır," dedi net bir dille. "Kendim olduğum için üzölmüyorum ama annem ve Gökçe için üzölüyorum. Bir gün annem çıkacak ve dedem ne kadar boş yere kinlendiğini görmüş olacak."

"Annenle seni aynı ortamda görmeyi çok isterim," diye gülümsedim fakat dudaklarımda kederin sesi ve isı vardı. "Bana ona dair bir anından bahseder misin?"

İç çektiğinde bir süre düşündü ve daha sessiz, daha yorgun konuştu. "Anneme doğum günü için bir şarkı yazmıştım, babam da nakaratına yardım etmişti fakat iki ay sonra babam öldü, peşinden de annem hapse girdi. O şarkıya ne oldu, biliyor musun?" diye sordu kendi kendine konuşur gibi. "Anneme verdim babam yazdı diye. Önce biraz ağladı, sonra gözlerime bakıp, '*Keşke bu sözleri okumak yerine ondan dinleyebilseydim,*' dedi. Sözleri ben yazmıştım ama babam benim için bir güzellik yaptı ve şarkıyı o söyledi. Kaydı var. Sadece bir kez dinledim ve bundan annemin haberi yok. Bir gün o hapisten çıkacak ve ben ona babamın sesini vereceğim, biliyorum, belki acı verecek ama değecek..."

Belki acı verecek ama değecek.

Cümleleri ona ağır gelmiş olacaktı ki konuşmaya devam etmedi. Elimi karnımın üzerinden çektim ve usulca ellerine uzandım. Parmaklarına dokundum. "Bir gün annen dışarı çıkacak," dedim sessizce. "Ve sen ona istediğin kadar şarkı yazacaksın."

"Babam söylemedikten sonra benim sesimin bir hükmü yok ki..."

"Yetenek, babadan oğula geçen bir saltanattır, Seyit Ali. Sesler farklı ama ruhlar aynı." Sakince soluklanarak mırıldandım beni dinlediğinden emin olduğumda. "Ruhunda taşıdığın şey, babanın sana bıraktığı miras. Ona sahip çıkacağını biliyorum çünkü ben de öyle yapıyorum."

Vakit akşama doğru ilerlerken odamdan çıkarak aşağı kata indim. Burçin mutfaktaydı. Ocağın başında bir şeylerle uğraşıyordu. Gözlerimi kocaman açarak şaşkınlığımı belirttim. "Başımıza taş yağacak, birileri yemek yapıyor!"

"Aç mı gezelim, kızım?" diye homurdandı.

Tencerede haşlanan makarnaya baktım. Güldüm. "Şaşırt bir kere beni be."

"Ya sus!" deyip azarı bastı. "Kremalı ve tavuklu bir makarna bu. On numara oluyor, hiç yedin mi?"

"Yedim."

"İyi, bir daha ye."

"Yerim."

Buzdolabının kapağını açıp cam şişedeki içeceği kavrayarak masanın üzerine koydum. "Benim eski kırık var ya," dedi Burçin makarnayı süzerken. "Kendine yeni manita yapmış... Karaktersiz yavşak!"

"Ne ara bce?"

"Aslında niye şaşıyorsam," diye güldü. "Bunu ondan beklemeliydim."

"Kız kimmiş?"

"Üniversiteye başlamadan bulmuş oradan bir tane," dedi.

"Sen nerede gördün?"

"*Fake* hesabımız ve *stalker* ruhumuz sağ olsun. Aslında zerre umurumda olmaz da hani bir mazimiz olunca insan ne bok yediğini merak ediyor... Demek ki merak etmemek gerekiyormuş, gördük ne bok yediğini."

Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Bu kadar çabuk birini bulması hiç samimi gelmiyor, çok tuhaf. Sen onu unuttun mu sanki?"

"Elbette kolayca unutulmaz, bir yaşanmışlık var sonuçta. Anasını satayım, iki tribe gir, üzü, ağla... Kaçmıyor ya kızlar!" Kendi kendine kızar gibi fırça çekti. "Erkek milleti işte, hepsi aynı bok hepsi!"

"Kendi kaybetti," dedim. "Net kendi kaybetti." Rafları kaldırıp içinden iki bardak çıkardığımda daha sakın bir sesle devam ettim sözlerime. "Ayrıca tüm erkekler aynı değil... Biz ayrılacak Seyit Ali'nin tutup da hemen başkasına gideceğini sanmıyorum."

Güldü. "Kızım, erkek milleti ya, saf mısın?"

"İyi de genelleme yapman komik."

"Bu yüzden gülüyorum işte," diyerek daha çok güldü. "Bugün aşkından ölüp geberen yarın gözlerinin içine bakarak başkasıyla öldürür seni. Sevgi falan geçiyor bir süre sonra."

"Oho!" dedim homurdanarak. "Sen de bu yaşında feleğin sillesini yemiş, üç çocukla ortada kalmış gibi ne güzel konuşuyorsun öyle."

"Bir şeyler biliyoruz," diye mırıldandı. "Tecrübe sahibi olmak için seksen yaşında olmaya gerek yok. Erkek bu kızım... Bak, adı üzerinde erkek."

"E sen hiç evlenme o zaman, Burçin."

"Zaten öyle olacak," dedi omzunu silkip. "Ben şu okula bir gideyim, sonra yurt dışına açılacağım. Önce hayatı ve kendimi yaşayacağım. Evlilik falan çok uzak bana."

"Tabii ki bu senin hayatın ve tercihlerin," dedim sakın bir sesle. "Zaten seni hiç öyle evlilik kafasında bir kız olarak hayal etmedim."

"Sen o kafada mısın?" diye döndü arkasını. "Biraz gönlün var gibi."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Muhakkak evleneceğiz bir gün ve Seyit Ali'ye kalsa hemen şimdi nikâhı basacak ama ben istemiyorum. Ne evliliği canım hemen öyle? Okulumu bitireyim, hayallerime tutunayım, ona da sıra gelir nasılsa. O da zaten bunu destekliyor."

Kıkırdadı. "Dedi ve evlendi."

"Bak, bir tane çarparım ha!"

"ODTÜ'lüyümü kızım ben, dene bir bakayım," diyerek güldü ciddi kalmaya çalışarak. Birbirimize baktık. Gülmeye devam etti. "Ben bunun niye hiç havasını atmıyorum ya? Bunca sene eşek gibi çalıştım, sefasını sürmek yerine benim av kırıgın hesaplarında geziyorum. Yazık benim güzel kafama."

"Kendini bilmen çok güzel bir şey," diye sııttım. "ODTÜ'lü hanım."

"Hizaya gir, benimle konuşurken izin al."

"Sen, anan yani?"

Gülmeye başladık. Sonra da Burçin'in yaptığı tavuklu ve kremalı makarnayı yedik. Güzel olmuştu ve çok severek yemiştım. Egosunu ayarında şişirdikten sonra odama çıkarak uzandım ve telefonumu kurcalamaya, diğer yandan da müzik dinlemeye başladım. Bir müddet bu böyle sürdü ve o sırada WhatsApp'tan bildirimler gelmeye başladı.

Teoman Bozbeyli sizi ÇIKANI TOKATLARIM grubuna ekledi.

Cihangir: *Bu ne?*

Cihangir: *Her yer senin kurduğun saçma gruplarla dolu lan.*

Teoman: *Çıkanı tokatlarım, sus!*

Semih: *Tokat yemek istiyorum, bu ne?*

Timur: *Toplama kampı.*

Burçin: *Hassiktir! Ne işim var benim burada, numaramı nereden buldunuz?*

Teoman: *Çok güzel küfrettin, tokatlamayacağım seni :D*

Burçin: *Sıkıysa dene!*

Gökçe: *Korkuyorum ben.*

Gökçe: *Abim de burada mı?*

Teoman: *Geldi bizim küçük görümce.*

Teoman: *Korkma kız, Semih burada, yani seninki :)*

Semih: *Kimden korkacakmış?*

Teoman: *Ooo! Manıayı korumaya başlamış, bir maço hâller falan... Hayırlı olsun, gençler ;)*

Leyla: *Teoman, ne boşsun ya!*

Leyla: *Anasını satayım, Berrin'i de alsaydın gruba, bir o eksik!*

Burçin: *Leyla, sen mi verdin numaramı?*

Leyla: *Hayır.*

Teoman: *Ben bulurum ama merak etmeyin, sapık değilim.*

Timur: *Abi, benim telefon kasıyor. Sessize alıyorum mesajları.*

Teoman: *Yalanına sıçayım senin lan, daha yeni telefonunu değiştirdin.*

Gökçe: *Ya... Kötü konuşma!*

Teoman: *Senin abin Seyit Ali, Gökçe. Bilmem tanıdık geldi mi?*

Teoman: *Ha ha!*

Cihangir: *Bu salağı yine dert basmış belli, saracak insan arıyor.*

Burçin: *Bize ne?*

Teoman: *Bak Burçin, Leyla da ilk başta böyleydi, sert kız tripleri falan, sonra pamuk gibi oldu.*

Teoman: *Kısacası yemez yani, alışınca seversin ;)*

Leyla: *Ne?*

Leyla: *Harbiden belli neden ilişki yürütemediğin...*

Burçin: *Çıkıyorum ben.*

Burçin: *Bu arada ODTÜ'lüyüm artık, haberiniz olsun.*

Burçin: *Hadi eyvallah.*

Burçin adlı kişi ÇIKANI TOKATLARIM grubundan ayrıldı.

Cihangir: *Korkuttun lan kızı, hayvan herif!*

Teoman: *Valla kardeşim, kusura bakma da hiç de korkmuşa benzemiyordu. Neyse, ben onu alırım sonra, biliyoruz oğlum biz bu tripleri... Naz yapıyor naz.*

Leyla: *Teo, Burçin bana benzemez yalnız, haberin olsun.*

Teoman: *Sana kimse benzemez, reisim, sen bir tanesin!*

Semih: *İyi geceler size.*

Teoman: *Semih kardeşim, ben boş yapmak için açtım grubu, haberin olsun ama sen bana özelden yaz, senin isteğine göre bir grup vardır kesin elimde.*

Semih: *Yok, abi. Sağ ol.*

Gökçe: *Neyse, ben de gidiyorum, iyi geceler.*

Teoman: *Aha, vallahi billahi olmuş bunlar!*

Teoman: *Bak, şimdi kesin mesajlaşacaklar...*

Cihangir: *Yirmi üç yaşındasın lan sen, Pelinsu musun?*

Teoman: *Bu ilişkinin mimarı benim lan, sus da şurada iki ağlayalım mutluktan, gavat!*

Teoman: *Anca limon sıkın.*

Cihangir: *Ne bok yersen ye!*

Teoman: *Aga, ne tatlı arkadaşlarım var ya, helal lan size!*

Teoman: *Eee? Kimse kalmadı mı?*

Teoman: *Yazık, yazık...*

Leyla: *İyi geceler, Teoman.*

Teoman: *Bak ya, hiç kıyamaz bana. Canım benim, sana da iyi geceler. İyi ki varsın ;)*

Leyla: *Tamam, abartma ya.*

Teoman: *Ok.*

Gülerek gruptan çıktım. Bir süre daha boş boş vakit harcadım ve telefonum elimdeyken ekranda Seyit Ali'nin adı görüldü. Gülümseyerek kendimi xparladım ve yattığım yenden doğruldum. Kulagımdaki kulaklığı çıkarıp telefonu açtım. "Efendim?"

"Ne yapıyorsun?" diye sordu direkt.

"Udamdayım, müzik dinliyordum, Sen?"

"Akşama kadar bir sürü şey yaptım ama baktım kan şekerim düşüyor, seni bir arayayım dedim."

Sınıttım. "Kan şekeri ve ben?"

Güldü. "Dondurma yemeye götüreyim mi seni?"

"Şimdi mi?"

"Evet."

Telefonu kulağımdan çekip ekrana baktım. "Saat çok geç değil ama sen yorgunsan..."

"Neva, ben zaten kapının önündeyim," diye konuştuğunda gözlerimi iri iri açtım.

"Ne?"

"Açsana perdeni."

Kalbim tatlı bir hisle göğüs kafesime baskı yaptığında sabırsızca ayağa kalkarak perdemı açtım ve aşağı baktım. Oradaydı. Motoruyla gelmişti. Kaskını kafasından çıkarmıştı. Beni gördüğünde gülerek konuştu. "İstiyorsan camdan arda, tutarım ben seni."

Güldüm. "Saçlarımı da uzatayım mı Rapunzel gibi?"

"O da olur."

Elimi perdenin tüllerinden çekerken derin bir nefes alıp verdim. "Tamam, belde. Beş dakika içinde geliyorum."

"Tamam, ben buradayım," diye gülümsedi ve telefonu kapattı.

Penceremin önünden çekildim ve hızla dolabımı açıp bir pantolon ve tişört geçirdim. Üzerime de siyah deri ceketimi giydim. Saçlarımı açık bırakıp sadece rimel ve biraz da ruj sürdüm. Çok kısa sürede hazırlığımı bittiğinde çantamı ve telefonumu alıp aşağı indim. Burçin salonda bir şeyler izliyordu. Kapının orada dikilerek, "Ben çıkıyorum," dedim.

"Yine nereye be?"

"Manitamız var, kızım."

"Hay senin manitana..."

"Sus ya," diye büzdüm dudaklarımı. "Çok gecikmem."

"Gecikirsen sabaha bin ton açıklamayı babana yaparsın zaten, Leyla." Arkamı dönerek kapıya yürüdüm ve bağırdı. "Dikkatli ol ama!"

“Olurum,” dedim. “Sen de kapıyı, pencereyi kilitle.”

“Merak etme.”

Ayakkabılarımı giyip evden çıktım ve hızlı adımlarımla yanına gittim. Beni bekliyordu. Yanında durduğumda yüzüme doğru yaklaşıp yanağımdan bir kez öptü. Kendimi geri çekerek motora baktım. “En son seninle motora bindiğimizde kusmuştum.”

“İlk kez bindiğinde yani... Ve bir daha hiç beraber motora binmedik.”

“Kısmet bugüneymiş.”

Gülümsedi ve arkasındaki kaskı kavrayarak kafamdan aşağı geçirdi. Ben de saçlarımı düzelttim. Elleri boynumun altına uzandığında gözlerine baktım sadece. Gülümsedim. Son zamanlarda ona karşı daha bir başkaydım. Sakindim, huzurluydum, daha sevecendim... Nedenini bilmiyordum. O da bana karşı öyleydi. Birbirimizi bu şekilde tamamlıyorduk. Kaskı taktıktan sonra arkasına geçip oturdum ve kollarımı gövdesine sardım. “Çok hızlı gitme bak, kusarım yine.”

“Bunu göze alamam,” diye alay etti benimle ve ayağını kaldırmadan önce motoru çalıştırdı. Sonra da yolculuğumuz başladı. Ona tutunarak, sarılarak gitmek çok güzeldi. Bana ayrı bir güven vermişti ve sanki hiç düşmeyecekmişim gibi geliyordu.

Seyit Ali sakın bir şekilde motoru kullanırken fazla trafiğin olduğu yerlere girmemeye çalıştık. On dakika sonra güzel bir dondurmacının önüne geldik. Kollarımı gövdesinden çekip dikkatli bir şekilde aşağı inerek kaskı çıkardım ve dağılan saçlarımı elimle savurdum. Seyit Ali de motordan indi ve kaskını çıkarıp benim elimdeki kaskı aldı. Az sonra içeri girdik. Güzel, sevimli bir kafeydi. Arka bahçedeki iki kişilik masaya geçip oturduk. Seyit Ali dondurma sevmediği için yine baklava istedi, ben de çikolatalı ve limonlu bir dondurma.

Seyit Ali dikdörtgen kesim fıstıklı baklavayı ağzına attığında onu iştahla yemeye başladı. Sonra gözleriyle kendi tabağını ve beni işaret etti. Çatalımı kavradığım gibi bir dilim baklava aldım ve ısırmadan direkt ağzıma attım. İnanılmaz lezzetliydi. Ağzımdaki bitince peçeteyle silerek mırıldandım. “Seninle tanıştığımından bu yana iki kilo almışım,” dedim.

“Hedef yirmi,” diye güldü.

Boş boş baktım. “Ya tabii. İki kilo çok değil ama daha şimdiden böyleysem düşün artık gırtlığımıza olan düşkünlüğümüzü.”

“Can boğazdan gelir, ye sen ye,” dedi.

Az sonra söyleyeceğim şey için kendimi hazırladım ve kahkaha atmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak sakinledim. “Acaba sen beni doksan kilo olsam da sever misin?”

“Ben de göbek yaparsam olur.”

“Ha, başka türlü olmaz yani?”

“Sen beni göbekli sever misin?”

Duraksadım ve suratına alıcı gözüyle baktım. “Yani şöyle bir surata o göbek hiç gitmez be!”

“Sevmezsin yani?”

“Severim, severim.”

“İyi o zaman, istediğin kadar kilo al.” Gülererek ağzındaki baklavayı yemeye devam etti. Onu kafamla onayladım. “Oho! Zaten biz bu gidişle... Neyse, yiyelim de alalım kiloları beraber, sonra veririz nasılsa.”

Gülerek göz kırptı ve iştahımızı kapatmadan keyifli bir şekilde önümüzdekileri yemeye devam ettik. Biraz daha sohbet ettikten sonra eve çok gecikmemek ve Burçin’i de yalnız bırakmamak adına başka bir şey yapmadık. Kaskı yine kafama geçirdim ve arkasındaki yerimi aldım. Kollarımı ve kendimi ona sardıktan sonra motoru çalıştırdı. Geldiğimiz yerden gitmek yerine yolu biraz uzatmak istedik zira bunu sevmiştim.

Caddeye çıktık fakat kalabalık değildi. Etrafı izledim. Yanımızdan geçip giden araçları ve önünden geçtiğimiz büyük binalara baktım. Saçlarımın uçları havalanıyordu ve bu sanki kollarımda kanatlarım varmış hissini vermişti. Gülümsedim. “Biraz yavaş gider misin kollarımı açayım?” diye seslendim Seyit Ali’ye.

“Bunu sonra yapsak, olur mu?”

“Bir kere sadece.”

“Tamam o zaman,” diye kabul etti ve motorun hızını biraz azalttı. Cesaretle kollarımı gövdesinden ayırdım ve iki yana açarak sırtımı geriye doğru verdim. Kollarımı iki yana açtığımda kaskın içinden bağırmaya başladım çünkü çok iyi hissetmiştim. Parmaklarıma dokunan rüzgârla dans ettim tenim. Bir dakikaya yakın bunu sürdürdüğümde kollarımı indirdim ve yeniden Seyit Ali’nin gövdesine doğru uzandım. Seyit Ali trafiğin daha az olduğu bir sokağa girince ellerimi karnının üzerinde birleştirdim fakat bunun dengesini sağlayamazken dengemi bozacak, beni müthiş sarsacak bir şey oldu.

Hemen dibimizde bir motor vardı ve sonra sırtımda bir el hissettim, bu el öyle kuvvetli bir eldi ki beni sıkı sıkıya sardığım bedenden ayırıp hızla yere düşürdü. Deprem oldu sandım önce ama yere düşmemle ağzımdan çıkan o acı feryadın sokağı inletmesiyle fark ettim ki deprem olmamıştı, acının içine düşmüş bedenim, kanın rengini görmüş gözlerimin kapanmasıyla mahvoldu.

Ölüyordum...

YANGINDAN TAŞAN ATEŞ

Kaç yaşımda öleceğimi hiç düşünmemiştim.

Ben sadece hayaller kurmuş, önüme bir hedef koymuş ve kendi var ettiğim gözlüğümle yürüdüğüm yolda ilerlemiştim. Kimsenin ne dediğine, ne söylediğine ve benim için ne düşündüğüne kulak asmamıştım. Ben sadece hayallerimin peşinden koşmuştum. Belki her şey mükemmel ilerlememişti ama daha çok başındaydım. Keman çalacak, en güzel bestelerimi söyleyecektim. İstedğim okulu kazanacak ve bir gün sesimi herkese duyuracaktım.

Kocaman bir konserin içinde hayal ediyorum kendimi. Binlerce insanın önünde, elimde kemanımla sanatımı icra ediyorum. Bana *yapamazsın* diyenlere inat daha gür çıkıyor sesim. Kaç yaşımda öleceğimi bilmiyorum ama hayallerimin ölümünü yaşıma bağlamayacağımı biliyorum. Hayallerimi öldürmeyeceğimi biliyorum.

Fakat kanın tadını hissediyorum, berbat!

Vücudumu sanki hiç ışık görmeyen bir kuyuya atmışlar ve acı çekeyim diye ışığımı benden çalmışlar. Bedenimde hissettiğim ağrının tanımı buydu. Biri kafama vurmuş da dünyadan soyutlanmış gibiydim. Uzandığım yerde müthiş bir acıyla kıvranırken kulaklarımda patlayan bombadan kendini ayıran, belli eden ayak seslerini işittim.

Biri benim için koşuyordu.

Biri benim için endişe duyuyordu.

Seyit Ali? Bu sensin, değil mi?

Kaskım bir şey görmemi engellediğinde Seyit Ali'nin sesini işittim. "Neva, Neva..." Soluk soluğa kalmış bir hâlde bana gelmişti. Korkusunu ona bakmasam bile hissetmişim. Sanki kalbi ellerimin içindeydi ve ölmek üzereyken son bir kez onu hissetmemi istercesine bana vermişti. Kaskın gözlüğünü kaldırdığında gözleriyle karşılaştım. Saçları darmadağın olmuş, ela gözlerindeki o ürkeklik bana var olduğum durumu özetlemişti.

"K-Kaskı," diye konuşmaya çalıştım zar zor. "Çıkarır mısın? Nefes... Nefes alamıyorum..."

"Ya incitirsem?" dedi eli ayağına dolaşırken.

"Lütfen çıkar," diye mırıldandım. Boynuma ya da kafama bir zarar vermek istemiyordu ama boğulacak gibiydim. Üstelik kollarımdaki ve bacaklarımdaki uyuşma dev bir acının eşliğinde olduğumu gösteriyordu. Göğüs kafesindeki baskı kalbime hücum ettiğinde yüzümü ekşiterek, "Canım... Canım acıyor..." diyebildim.

"T-Tamam. güzelim," dedi titreyen elleriyle yanıma oturup kaskıma dokunurken. Sadece onu izledim. Ağlayacak gibiydi. "Dayan biraz, dayan ne olur."

Bir şey söylemedim. Kafamı o kadar sert çarpmıştım ki sırtımdaki ağrı bile henüz kendini belli edecek raddeye gelmemişti. Seyit Ali hassas bir hâlde kaskı kafamdan çıkardığında etrafa saçılan saçlarım rüzgâra tutundu. Kaskı çabucak kenara bıraktığında gözlerim ileriye gördü.

Motor devrilmişti.

Seyit Ali'ye baktım. Ceketinin kenarı yırtılmış ve yüzülmüştü. O da mı düşmüştü? *O da mı acımişti?*

Ne yapacağını bilemez bir hâlde soluk soluğa etrafa bakındığında hiç kim-
senin olmadığını gördü ve vakit kaybetmeden telefonunu çıkarıp birkaç numara-
rını tuşlayarak kulağına götürdü. "Alo? Çok acil ambulans! Çok acil lütfen!"
Devamında bir şeyler söyledi ama başım dönmeye başladığı için kırıldığını
hissettiğim kemiklerim beni boğmaya yemin etmiş gibiydi.

Seyit Ali saniyeler sonra telefonunu kapatıp bana baktığında ellerini bedene
nime süremedi fakat hızla üzerindeki ceketini çıkarıp kafamın altına yerleştirdi.
Bana dokunurken bile canının acıdığını kendi canımdaki acıdan daha fazla his-
sediyordum. "Birazdan ambulans gelecek." Sonra gözleri kollarıma gitti. Do-
kunmaya çalıştı ama yapamadı. "Kırığın olabilir ve ben sana dokunamam..."

Yüzüme baktığında ona gülümsemeye çalıştım. "İyiym," dedim.

Kafasını iki yana sallarken hareket ettirdiğim parmaklarımı gördü, dayana-
mayarak elimi tuttu. Elleri buz gibiydi. Elllerinde yaralar vardı. Konuşmuyor,
daha doğrusu konuşamıyordu. Elimi tuttuğu gibi dudaklarına yaklaştırdı ve
öptü. Defalarca kez ellerimi öptü ve daha çok tuttu.

"Olabildiğinçe az hareket etmen gerek," diye bakrı yüzüme yutkunarak.
Diğer elini saçlarıma götürdüğünde tenime dokunan teni, sıkışan göğüs kafe-
sime nefes aldırması sanki. "Ama hemen geçecek, *bir tanem*, tamam mı?"

Gözlerimi kapatıp açtım.

Gülümseyemedi bile.

Elimi bir an olsun bırakmazken şakaklarında parlayan o ter, benim için bu
kadar endişe duyduğunu belli etmişti. Buna gerek bile yoktu zira gözlerindeki
o çaresizliği elim hiç fırça tutmasa bile resmedebilirdim. Hatta çizdiğim en
güzel resim olurdu. Sessiz kalıyordum, çok acı çekiyordum ama ona bunu belli
edersem üzülürdü. Çok üzülürdü... Bakışları bedenimde gezindiğinde kuru-
muş dudaklarıyla, "Çok acıdığını biliyorum..." dedi. "Ama ne olur dayan. Söz,
iyi olacaksın."

"İyiym," diye tekrarladım.

Dokunsam, ona bir kere kalbi kırık bir hâlde gülümseysem ağlayacaktı
sanki. Kafasını kaldırarak etrafına bakınmaya devam etti ama kimse yoktu ve
bağırsak da bizi kimse duyamazdı. Parmaklarımı sıkmadan tutmaya devam

ederken sıkışan göğsü ve kızarmış gözlerini gözlerimden kaçırmaya devam etse de yakaladım onu.

"Ağlama sakın, ölmeyeceğim," dedim bana gözlerinin buğusuyla bakarken. Gülümsedim. "Başına belayım, oğlum. Almayacağım belanı başından, merak etme."

"Neva, ne olur ölüm falan deme," diye itiraz etti çabucak. "Elimi hiç bırakma sadece."

"Bırakmam."

Elimi bir kez daha öptüğünde ondan sakladığım diğer elimde bir sıcaklık hissettim. *Kanıyordum...* Ama elimde sert bir tutukluk da hissediyordum. Uyuşmuş gibiydi fakat çok acıyordu. Kan asfaltın üzerine usulca aktığında Seyit Ali'nin dikkati derhâl oraya gitti ve kocaman olmuş gözleriyle, "Siktir, siktir!" diye telaşı daha da büyüdü. "Ne oluyor?"

"Elim..." diyebildim. "Elim kanıyor sanırım. Acıyı hissediyorum ama uyuşmuş gibiyim."

Bir şey aradı ve elime koymak istedi. "Tişörtünü yırtacağım," dedi aklına ilk geleni söylediğinde. "Ama sakın hareket etmeye çalışma, güzelim. Tamam mı?"

Bunu kabullendiğimde tişörtümün eteğini kavradı ve karnıma kadar açık bırakacak bir şekilde yırtıp bedenimin diğer yanına geçti. Elime yeni doğmuş bir bebeğe dokunur gibi dokunmaya başladığında hissettiğim acıyla dudaklarımı ısırdım. Yüzü ekşirken, "Tamam, tamam..." diye sakinleştirmeye çalıştı beni. "Tamam, çok az sürecektir." Sonra kumaşı elimin kanayan yerine sarmaya başladı lakin tam o an gözlerinde bambaşka bir korku gördüm. Rengi attı. Biri yüzüne soğuk bir su çarpmış gibi sarsıldığında çatık kaşlarıyla yüzüne baktım. "Ne oluyor?"

Birkaç saniye cevap vermediğinde derin bir nefes alarak delicesine titreyen elleriyle kumaşı bağlarken, "Sikeyim! Nerede kaldı lan bu ambulans?" diye bağırdı.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım ve onu böyle görmek şu an acıdığım-dan daha çok üzmüştü beni. Kumaşı sardı ve kanlı ellerini kendi gömleğine sürdükten sonra diğer elimi tekrar tuttu. Bu kez endişesi daha da büyüdü. Dudaklarını ısırırken gözlerinden süzülen o bir damla yaşı gördüm. Yutkunamadım. Kafasını eğerek kendini benden sakladığında elinden hiçbir şeyin gelmemesine dayanamamıştı.

"Seyit Ali..."

"Efendim?" diye çevirdi hemen yüzünü yüzüme. Ela gözlerinin etrafını saran o kızarıklıkla karşılaştığımda birkaç kirpiğinin birbirine yapıştığını gördüm. Ona inat değil, o iyi hissetsin diye gülümsemeye çalıştım. Dudaklarım kan kussa da gülmeye çabaladım. "Ölmeyeceğim, ağlamasana."

“Sana yalvarıyorum,” dedi yüzüme yaklaşırken. Gözlerini artık daha yakınımda, korkusunu göğsümün tam ortasında hissetmiştim. “Ölümü alma dudaklarına, ölümü sürme diline...” Yutkunarak alnımdan öptü.

Gözlerimi kapatıp açtığımda kendini hafifçe çekti ve saçlarımı asfalttan korumak ister gibi düzeltti. Elimi kavradığı elini parmakları arasından sıyırduğımda canımın acısını zerre kadar umursamadan parmaklarımı yüzüne götürdüm ve gözlerinin altındaki ıslaklığa dokundum. “Hani sen kolayca ağlamazdın?” diye sordum.

“Senden önceydi o.”

Ona hafif kısık gözlerle baktığımda gözlerini sıkıca kapattı. Parmaklarımdaki ıslaklıkla kalakalırken yarım kalmış cümlesini tamamlamak istercesine devam etti. Sesindeki kaybetme korkusunu, kanın kokusundan katbekat daha fazla hissetmiştim. Sonra bana bildiğim ama ondan duymadığım, hayalini hiç böyle kurmadığım şeyi söyledi: “*Sana âşık olmadan önceydi.*”

Tebessümüm titredi. “Âşık mısın sen bana?”

“Hı hı.”

“Çok mu?”

“Bunları sonra konuşsak olur mu?”

“Yok, şimdi söylesene.”

“Neva... Sonra konuşalım, güzelim. Şu ambulans bir gelsin, sonra bana her şeyi sor.”

Ambulans sanki hiç gelmeyecekti ve biz burada sabaha kadar böyle kalacaktık. Farkında değildim ama beni kıvrandıracak bir acının içinde kendime direnmeye çalışıyordum. Çığlıklarımın sokağı inletecek ağıtlarımı, sevdiğim adamın gözlerine bakarak susturuyordum. Bu savaşı kaybeden ben olmayacaktım. *Biz bu savaşı kazanacaktık.*

“Hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?” diye sordum bu kez.

Yüzündeki elimi kavradığında kurumaya yüz tutmuş kanı gördüm. *O benim kanımdı.* “İstiyorum ama bunları şimdi konuşma.”

“Sakat kalırsam ya da felçli... O zaman da ister misin?”

Bana kızdı. “Manyak manyak konuşmasana, kızım! Güldürmeye mi çalışıyorsun beni?”

Gülümsedim. “İstemez misin?”

“Ben seni her türlü istiyorum, tamam mı? O yüzden sus şimdi!”

Beklemek zor gelirken giderek büyüyen korkusuna kalbimden bir çiçek vermek istedim ve o zaten bunu biliyordu ama ne bileyim, daha önce hiç böylesini yaşamamıştım, ağlayacak değildim ya... Gözyaşı gözümün ucundaydı hâlbuki. “Evet,” dedim gözleri bir noktaya bakarken onu kendime çekebildiğimde. “*Evet, seninle evlenirim.*”

Bunu bu şekilde beklemediğine yemin edebilirdim. Göz bebekleri bir büyüyüp bir küçüldüğünde, "B-Bunu bu şekilde duymak zorunda değilim," dedi. "Gözünü seveyim sus!"

"Ölürüm falan, gitmeden iki gül istedim," diye alay ettim soğuk soğuk "Gülsene."

Beni duymazken, "Ambulans uzaydan mı geliyor, amına koyayım!" diye küftetti.

"Şşşt!" diye gözlerimi kustım. "Tamam, tamam... Şaka yaptım. Önce şu durumdan bir kurtulayım, sonra okulu falan bitireyim de bakarız... Evleneceğim seninle, aslanım."

Gözlerinde tam da şu an başka bir duyguya rastladım. *Hatta başka duygulara... Şaşkınlık, sevinç, çaresizlik, hüznün...* Hepsini ona aynı anda yaşatmam daha kötü etmiş olmalıydı. "Bak..." Konuştu ve sesinin pürüzünü yok ederek devam etti. "Canının deli gibi acıdığını biliyorum ve bu yüzden böyle davranıyorsun. Beni gülümsetmeye çalışma, tamam mı? Sadece benimle kal!" Yüzüme yaklaştı ve yüzümün her zerresini öpmeye başladı. Dudakları buz gibiydi ama elleri kadar değil. "Sen yeter ki beni hiç bırakma, istersen elli yıl sonra da evleniriz."

"Çocuğumuz doğunca sana dede, bana da nine desin diye mi?"

Dudaklarını tenimden çekince gözlerime saf saf baktı. *Güldüm. Güldü. Sonra yine ağladı. Sonra ben de ağladım.* Ağlayarak gülmeye başladığımızda içinde bulunduğumuz tüm soru işaretlerine, bizi bekleyene felaketlere, şu durumdaki cehenneme inat devam ettik. Seyit Ali elini yüzüme koyduğunda, "Seni çok seviyorum," dedi. Bunu bana ezberletmeye yemin etmişti. Gözlerimizdeki yaş ve dudaklarımızdaki tebessümle baktık birbirimize. "Seni bir insan ne kadar çok sevilirse ondan daha çok seviyorum." Yutkundum ve sıra bana geldi.

"Ben de seni..." Bu kadar diyebildim çünkü gözyaşları ve tebessümler arkadaş olmuştu ve konuşma sırası onlara gelmişti. Biz de sıramıza onlara verdik. Birbirimize dokunmadan sarıldık. Ambulans sesini sokağın başında işitene kadar değil, kalbimiz durana kadar da ellerimizi bırakmadık.

Kimse ölmeyecekti ama artık yaşamak da ölüm kadar acı verecekti.

Leyla Neva hastaneye geldiğinde müdahale odasına alınmış fakat iç kanaması başladığından hızla ameliyathaneye taşınmıştı. Görünürde bedeninde fazlasıyla hasar olduğu aşikar olurken iç organları da bundan bir hayli etkilenmişti. Seyit Ali için dakikaların bu kadar ağır geçtiği bir zaman, en son babasını kaybettiğinde ve Teoman'ı beklerken olmuştu ama söyledik ya, bu seferki daha başkaydı. Parmaklarına sinmiş ve kurumuş kanla ameliyathanenin başında, yere çökmüş bir hâlde bekliyordu.

Seyit Ali, sevdiği kızın iç kanamasının başlamasıyla ve onun apar topar ameliyata alınmasıyla mahvolmuştu.

Teoman ve Cihangir onun yanındaydı.

“Aga, tamam lan, sen tanımıyor musun Leyla’yı?” diye çömeldi yanına Teoman, Seyit Ali’nin. “Bak, mala bağladın iyice.”

“İç kanaması var dedi doktor, duymadın mı?” Kırmızıya dönmüş gözleriyle Teoman’a yıkılmış bir ifadeyle baktı. “Ona bir şey olursa ne yaparım ben?”

“Saçmalama lan!” dedi Teoman hızla onu bu düşüncelerden kurtarmaya çalışarak. “Oğlum, Leyla lan o Leyla! Atom karıncamız! Kurşuna kafa atar o kız... Yani atar.” Teoman’ın inancı tamdı ama her ameliyat risk taşırdı. O sadece çok sevdiği insanlara iyi gelmeye çalışıyordu.

Cihangir de Seyit Ali’nin diğer yanına çöktü ve kardeşinin omzuna dokundu. “Sen onu tanıyorsun, sen onu çok iyi tanıyorsun. Direnir, savaşır o! Korkma, kardeşim.”

Sancılı ve çaresizce bekleyiş sürerken az sonra bir şey oldu ve koridorun başında Burçin ve Bülent Bey görüldü. Bülent Beyler sabah geleceklerdi, kızlarına sürpriz yapmak istemişlerdi fakat asıl sürpriz gecenin bir yarısı Burçin’e gelen telefonla oldu ve Bülent Bey de bu sürprize hazırlıksız yakalanandı.

Koridorun başındaki telaşlı adımlar ameliyathanenin kapısına doğru geldiğinde Seyit Ali ve diğerleri ayaklandı. “Nerede?” diye sordu Bülent Bey soluk soluğa kalmış bir şekilde. “Neva, kızım nerede?”

Seyit Ali bir açıklama yapamazken Teoman kendini ortaya attı. “Şey... Siz, Leyla’nın babası...”

Bülent Bey’in gözleri hızla Seyit Ali’yi kendi eksenine çektiğinde onun karşısında dikilerek gözlerini açtı ve hesap sordu. “Kızım nerede? Cevap ver bana!”

Burçin, Bülent Bey’i sakinleştirmeye çalışsa da adamcağız sorularına cevap alamadıkça siniri ve endişesi çığ gibi büyüdü. Seyit Ali ise cevap veremiyordu. Ne diyecekti? Nasıl açıklayacaktı? Kafasını eğdiği yerden kaldıramazken Bülent Bey bu sefer yakasına dokunarak onu gözlerine bakmaya zorladı. Kıpırmızı olmuş gözlerle ve dağılmış bir ifadeyle karşılaştığında, “Sana kızım nerede diye sordum!” diye konuştu. “Bana cevap ver hemen!”

“Ameliyata aldılar,” dedi Seyit Ali kısık sesiyle.

“Niye? Ne oldu da ameliyatta şimdi?”

“Biz motorla...” Seyit Ali cümlesinin başında pes etti çünkü bunu söylemek istemiyordu ama karşısındaki adamı kandırmak, onu hem üzme hem de sinirlendirmek istemiyordu.

“Siz motorla ne?” diye üzerine yürüdü. “Benim kızımın motorun üzerinde ne işi var?”

“Bülent amca, lütfen sakın ol,” diye araya girdi Burçin. “Hepimiz için çok zor. Şu an bunun sırası değil.”

Bülent Bey kimseyi duymak istemiyor, yalnızca gözlerinin gördüğü adama bakıyordu. Zihninden onlarca şey geçti ama Neva’yı düşünmek zorundaydı.

Derin derin nefes alarak ameliyathanenin kapısına baktığında, "Nasıl peki?" diye sordu. "İyi mi kızım? İyi mi o?"

Cihangir mesafesini koruyarak, "Biz de bilmiyoruz ama iyi olacak," dediğinde Bülent Bey ateş saçan gözleriyle bu kez Cihangir'e ve ardından Teoman'a baktı. "İyi olacak. öyle mi? Siz kimsiniz ki? Benim kızımın sizinle ne işi olur?"

Cihangir ve Teoman hiçbir açıklama yapmazken Burçin durumu toparlamak amacıyla dudaklarını ıslatarak gözlerini kısıtı ve Bülent Bey'in yüzüne baktı. "Onlar bizim ortak arkadaşlarımız, yani *Leyla ile benim arkadaşlarım.*" Cihangir ve Teoman'ın gözleri Burçin'i buldu. Bülent Bey ise öfkesinden ve hüznünden vazgeçecek gibi durmuyordu fakat Burçin bunu kırmak zorundaydı. "Sen lütfen sakın kal, şu an tek derdimiz, Leyla... Ve inanıyorum ki o iyi olacak. O çok güçlü bir kız, senin kızın, *benim de kardeşim.*"

Burçin'in saz arkadaşları için söylediği cümleler her ne kadar Bülent Bey'i sakın tutmak maksatlı da olsa içten içe bunu kabullenmişti. Onları arkadaşları olarak görmüyordu ama tanıyordu. Sakince Bülent Bey'in kolunu tuttu ve onu kenardaki sandalyeye oturttu. "Lütfen sakın olalım, olur mu?" diye sordu bunun bir yatıştırma farkı yokken.

Bülent Bey derin bir nefes alarak gözlerini kapatıp açtığında Burçin, Cihangir'e baktı. Durumu ve gerçeği bilmek istiyordu. Bir an önce biriyle konuşmalıydı. Bülent Bey'e bakıp, "Sana bir bardak su getireceğim," dedi. "Hemen geliyorum." Ayağa kalkarken Cihangir'e kaş göz işareti yaparak onu koridorun sonuna çağırdı.

Burçin önde giderken aradaki mesafeyi açmadan Cihangir de peşinden gitti. Ameliyathanenin önündeki görüş alanından çıktıklarında Burçin çabucak Cihangir'in yüzüne bakıp, "Nasıl, Leyla?" diye sordu. "Bak, ben ters bir şey olmasın diye öyle söyledim ama gerçeği bilmeye hakkım var."

"İç kanaması olduğundan doktorlar apar topar ameliyata aldılar."

Burçin büyük bir korkuyla elini alnına koyarak, "Hassiktir lan!" diye tepki verdi. "Ne demek iç kanaması var ya?"

"Bence sen bir sakın ol," dedi Cihangir hafif bir şaşkınlıkla.

"İç kanaması var diyorsun! Motordan düşmedi mi bu kız?"

"Evet ama işler karıştı," diye açıkladı Cihangir ve bunun içinden çıkamayacağı düşünerek elini ensesine götürüp ovdu. "Yani biz de bir şey bilmiyoruz ama iyi olacak, ben inanıyorum."

"Eğer ki çok başka şeyler olursa," dedi Burçin elini alnından indirip kararttığı bakışlarıyla Cihangir'in yüzüne baktığında. "O arkadaşına söyle, Bülent amcadan korksun."

Cihangir ufak bir atak yaptı. "Kızım, benim arkadaşımın ne suçu var?"

"*Hatic'e değil neticeye bak* diye bir laf duydun mu sen?" diye sordu Burçin kollarını havalandırarak. "O bir baba ve kızı için her şeyi yapar. Eyet, senin

arkadaşın belki hatasız ama bunu git, bir de babasına anlat. Anlamaz! Çünkü o bir baba ve yalnızca canının acıdığı kadar düşünür. Anladın mı beni?"

Baba... Burçin ve Cihangir için çok acı bir kelimeydi çünkü ikisinin de babası yoktu.

Burçin böyle konuştuğunda Cihangir gerilmeye başladı ve bunu saklayamadı. "O bir baba ve onu anlıyorum ama benim kardeşim de orada acı çekiyor! Göbek atmıyor! Ayrıca biraz pozitif düşün, idam ettin kardeşimi iki dakikada!"

"Yemişim pozitifliğini! Kötü bir haber alırsak ben değil, Bülent amca idam edecek arkadaşını."

"Kötü bir haber almayacağız."

"Umarım öyle olur."

Burçin içten içe elbette Leyla'nın iyi olacağını biliyordu ama bunu onlara karşı bir koz değil de yedekte beklettiği düşünce olarak kullandı çünkü her şeyin farkında olmak kadar kötü bir şey olamazdı. İkisi ayrı ayrı geldikleri yere gittiklerinde dakikaların yine geçmek bilmediği anların içine düştüler. Bülent Bey hem öfkeli hem de üzgündü ama Seyit Ali sadece üzgündü. Buna üzgün demek de yetersiz kalıyordu aslında. İyiden iyiye sabrın son demlerine varıldığında ameliyathanenin kapısı açıldı ve orta yaşlarda bir doktor ağzındaki maskeyi çıkarıp ondan iyi haber bekleyen insanlara baktı. Bülent Bey, "Kızım, iyi mi doktor bey?" diye sordu hızla.

Seyit Ali doktorun arkasında kalmıştı.

Doktor bey sakince, "Kanamayı kontrol altına aldık ama sol elinin parmaklarında kırıklar var ve kollarında ciddi hasar mevcut," dedi. "Keza birkaç omurgası da öyle. Çarpmanın etkisiyle ezilmeler meydana gelmiş ama şanslıymış ki sırtında bir kırığa rastlamadık."

"K-Kanama derken?" diye sordu Bülent Bey.

"İç kanama," dedi doktor bey düz bir sesle. "Çabuk fark ettik ki hemen ameliyata aldık ama söylediğim gibi kontrolümüz altında ve daha iyi. Bu gece gözetim altında tutacağız, yarın kızınızı görebilirsiniz. Hemşireler sizi bilgilendirecektir. Geçmiş olsun."

Herkes derin bir nefes aldığı anda Seyit Ali'nin göğsüne giren kuş orada kanatlarını çırpamadı; evet, daha kötüsü olmadığı için şükretmişti ama iyi olduğunu da biliyordu. Burçin sevinçle Bülent Bey'e sarıldığında, "Daha iyi olacak," dedi. Sonra ondan ayrıldı ve telefonuna sarıldı. "Ben bir anneme haber vereyim, Ömer de merak etmesin."

Burçin telefonla konuşmaya gittiğinde Bülent Bey, Seyit Ali'ye ve onun yanında olan arkadaşlarına baktı. Kızı için derin bir nefes bile alamamıştı çünkü o bir babaydı ve her zaman bir adım sonrasını düşünürdü. Sakince yerine geçti ve oturdu.

Geceye doğru Leyla Neva ameliyattan çıkmış fakat görüşün yasak olduğu bir odaya alınmıştı. Bu sırada ne Teoman gitmişti ne de Cihangir, kardeşlerini yalnız bırakmamışlardı. Fakat o gece bir şey oldu. Bülent Bey ve Seyit Ali hastanenin bahçesindeki karşılıklı banklara oturdular. Konuşmak ve dinlemek için.

“Nasıl oldu bu olay?” diye sordu Bülent Bey gerçek bir cevap ararken.

Seyit Ali cesaretini toplayarak Bülent Bey’in gözlerine baktı. “Beraber tatlı yemeye çıkmıştık ve ben onu motorla almıştım. Dönüş yolunda bir aksilik oldu ve kaza yaptık.”

Birinin onlara zarar verdiğini söylemedi çünkü bu iş o zaman çok daha kötü felaketlere yol açacaktı. Bunu kendi halledecekti. Bülent Bey’i işin içinden çıkılmaz bir hâle getirmektense kendisini suçlamayı göze aldı ve zaten öyle olacaktı.

Bülent Bey ellerini birleştirerek, “Sen motor mu kullanıyorsun?” diye kaldırdı sol kaşını. “Gecenin bir vakti bunu hesap edemedin mi?”

“Bakın, ben çok üzgünüm,” dedi Seyit Ali açıkça. Bülent Bey, Seyit Ali’nin yırtılmış ceketine baktı. O sırada konuşma devam etti. “Ben kaza yapacağımızı bilsem bunu göze alır mıydım? Bir an dengemi kaybettim ve bir şey oldu, nereden geldiğimi şaşırdım.”

“*Sen onun için doğru insan değilsin,*” diye konuştu Bülent Bey ve bu cümle Seyit Ali’ye tokat gibi çarpı. “İyi bir insansın ve seni gördüğüm kadarıyla tanıyorum ama Neva senin dengin değil. Bunu görüyorum ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. O senin içinde bulunduğun hayata adapte olamaz ve ben bunu istemiyorum, beni anlıyor musun?”

“Ama bakın...”

Bülent Bey baskın bir tavırla, “Sözümü kesme,” dediğinde Seyit Ali kendini zorla frenledi. Daha doğrusu zorunda kaldı. “Bu konuşmanın nereye gideceğini az çok tahmin edebiliyorsundur ve sana bir sürpriz yapmayacağım. Bu benim durumumda olan her babanın yapacağı bir konuşma ve ben bu durumda kızımı düşünmek zorundayım.” Seyit Ali çatık kaşlarıyla konuşmanın devamını bekledi. “Neva ve sen diye bir şey olmaz. Anladın mı?”

Seyit Ali hızla atağa geçti. “Endişenizi ve öfkenizi anlıyorum ama ona bilecek zarar vermem, onu incitemem. Bir kazaydı, yemin ederim.”

“Bak delikanlı,” diye derin bir nefes aldı Bülent Bey. “O gün tanışmaya geldiğinde dürüstlüğünden ötürü seni çok takdir ettim, ön yargılı davranmadım çünkü gözlerindeki inancı gördüm fakat az çok arka planda nelerin döndüğünü biliyorum. Kızımı daha önce dövüştüğün yerlere götürdün mü?”

“Ben hiç istemedim...”

“İşte bundan bahsediyorum!” diye sözünü bir kez daha kesti Seyit Ali’nin. “Neva’nın oralarda işi olamaz. Onun hayatı çok başka, benim kızımın bilmediği ortamlarda nasıl işi olabilir? Beni anlaman mümkün değil...”

Bülent Bey'in aklı o kadar karışık ama tavrı o kadar netti ki Seyit Ali'yi suçlamak istemese bile ona her şeyi söylemeye hazırды.

Seyit Ali sıkışan göğsü ve titreyen sesiyle kendini ifade etme fırsatını eline aldı. Ellerini birleştirerek Bülent Bey'in gözlerine dümdüz baktı. "Neva, benim hayatıma girdiğinde ben zaten bu hayatın içindeydim. Size söyledim, ben onu hayatımın belli bir alanına dâhil ettim."

"Belli bir alanına dâhil ettin ve benim kızım ameliyata girdi bugün!" diye sesini yükseltti. "Daha bu işin başında böyleyseniz ileride nerelerden toplayacağım ben kızımı?"

"Bülent Bey, beni yanlış anlıyorsunuz," diye sıktı kendini Seyit Ali. "Bir baba olarak sizi anlıyor ve şu anki öfkenize hak veriyorum ama Neva'ya zarar verecek bir şey yapmam. Ben ona kıyamam ki..."

Bülent Bey kararlı bir ses tonuyla, "Onun sana karşı hissettikleri her genç kızın hissedebileceği gelip geçici duygular," diye konuştu. Seyit Ali'nin gözlerine bir ok gibi bakıyordu. "Bugün gidersen iki gün sonra seni unuttur ve hayatına odaklanır. Hayatı boyunca tek bir amacı oldu. *Müzik*. Ama bunu parçalara ayırdı. Önce okul sonra daha iyi bir kariyer fakat karşısına sen çıktın, kızım bana yalanlar söylemeye başladı, kendini benden sakındı ve bilmediğim onlarca şey... Öyle değil mi?"

Seyit Ali ayağını ritmik bir şekilde sallamaya başlarken cevap vermedi. Bülent Bey, "Eğer ki mutlu olmasını ve amacına ulaşmasını istiyorsan onun hayatından çık," dedi. "Her baba, evladı için ona zarar veren insanları uyarır! Sana sert konuşmuyorum çünkü sen kötü bir insan değilsin... Fakat birbirinizin dengi değilsiniz!"

"Kızınızı seviyorum," dedi Seyit Ali sesi dahi titremeden. "Kızınızı çok seviyorum ve hayatından çıkamam, çıkmam!"

Bülent Bey kendini geri çekerek bu kararlı tavra perde ördüğünde konuşmasının daha ileri boyutlara taşınacağını kokusunu almaya başladı. "Seninle gayet açık konuşuyorum," dedi. "Neva'nın hayatından çık! Bunu yapmazsan ileride daha kötü şeyler olacak. Sizinki gençlik hevesi."

Seyit Ali daha fazla dayanamadı ve kendini öne iterek Bülent Bey'in gözlerine inat eder gibi, *ben buradayım* der gibi baktı. "Gençlik hevesi mi?" Ses tonu hissettiği duyguyu ortaya dökmüştü. "Ben çocuk değilim ve hislerimi bu kadar küçümsemenize müsaade etmem! Siz benden ne istediğinizin farkında mısınız? Ben onun hayatından çıktığımda ölürüm! Yapamam... O da öyle. Bana bakarken gözlerinin nasıl parladığını biliyorum, beni ne kadar çok sevdiğini de. Hayatından öylece defolup gidersem ne hâle gelir hiç düşünmüyor musunuz? Neva'yı üzebilir miyim? *Ondan kalbini alabilir miyim?*"

"Daha ne yaşadınız ki?" diye sordu Bülent Bey.

"Size ne söylersem söyleyeyim yalan gelecek ve beni umursamamaya devam edeceksiniz ama ben böyle bir insan değilim," dedi Seyit Ali ısrarla. "Neva'yı seviyorum, elini de bırakmaya hiç niyetim yok."

"Onun babasıyla konuştuğunun farkında mısın?"

"Saygısızlık yaptığımı düşünmüyorum!"

"Bencilsin," dedi Bülent Bey dişlerinin arasından. "Klasik ve doğru bir sözdür; aşk karın doyurmaz ve her zaman mutluluk getirmez, işte tam da burada mantık devreye girer."

"Bir insanın kalbini zorla söküp alamazsınız!"

"Niyetim, kızımı odaya kapatıp onu hayata küstürmek değil. On sekiz yaşındaki bir kız, senin gibi biriyle yapamaz. Senin..."

Seyit Ali bu sözleri kendine hakaret saydığına görmediği ama yaralı koluna dokunan, ten ısıran rüzgârla birlikte göğüs kafesine bir hava doldurdu ve onu dışarı verdi. Ela gözlerini kısıp, "Lafı dolandırmaya gerek yok," dedi net bir dille. "Kısaca *serserinin tekisin ve ne bok olduğun belli değil*, demeye getiriyorsunuz ama üslubunuz bunu söylemeye el vermiyor. Ben geri zekâlı değilim, benimle çekinmeden konuşabilirsiniz. Ağlamam yani."

Seyit Ali'nin bu kadar açık sözlü ve düz olması Bülent Bey'i aslında şaşırtmamıştı çünkü o gün de tanışmaya geldiklerinde böyleydi. Fırsatın peşinde gitti ve devam etti. "Ben sizin düşündüğünüz gibi bir insan olsaydım eğer tanışmaya geldiğimde kendimi size bambaşka şekilde anlatırdım ama yapmadım. Size yalan söylemedim."

"O konudaki dürüstlüğün ayrı bir mesele, sen benim bahsettiğimi mevzu-yu biliyorsun."

"On sekiz yaşında dediniz ve Neva reşit. Kendi kararlarını verebilecek yaşı çoktan geçti. Onun adına, onun iyiliği adı altında bir şeyler söyleme lüksünü çok da abartmayın isterseniz. Bırakalım buna o karar versin!"

Bu, Bülent Bey'in sabrını taşıran ve onu çizgisinden çıkaran bir konuşma olmuştu. "Haddini aşma sakın! Kızım hakkında, onun için nasıl konuşacağımı senden öğrenecek değilim! Bugün ölebilirdi ama ölmedi. Ne yani, seni kutlayayım mı? Alkış mı tutayım? Onun hisleri çok şeffaf ve değişmeye elverişli. Bu saçma sapan duygularınıza artık bir son verin!"

"Siz hiç âşık olmadınız mı?"

"Mesele bu mu şimdi?"

Hızla kafasını salladı. "Evet, tam olarak bu! Hiç gençliğinizde çok sevdiğiniz bir kız olmadı mı? Onun için her şeyi yapmayı göze almadınız mı? Beni bu kadar yormanıza anlam veremiyorum."

"Bu konuşmayı daha fazla uzatmayacağım," dedi Bülent Bey konuşmanın sonuna yaklaştığında. "Onun hayatında olmayacaksın. Yara vermeden kurtar onu senden. Kızımın etrafında görmeyeceğim seni."

Seyit Ali belli bir noktaya bakarken, “Üzgünüm,” dedi. “Bunu yapmayacağım.”

“Sakin beni zorlama!”

“Kızınızın hayatından çıkmayacağım,” dedi Seyit Ali inatla. “Ve size serseri olmadığımı da ispatlamaya çalışmayacağım çünkü siz beni çok yanlış tanıdığınızı kendiniz göreceksiniz.” Seyit Ali ayaklandı ve iradesinden ödün vermeden dimdik durdu. “Sonumda ve yanımda gördüğüm tek kişi, Neva. Milyonlarca insan içinden ona denk gelip bir elmas gibi bulduysam eğer kusura bakmayın ama onu bırakmaya hiç niyetim yok.”

Seyit Ali alanı terk ettiğinde Bülent Bey öylece kalakaldı.

Saatler sonra Teoman, Cihangir ve Seyit Ali hastanenin önündeki bankta bir araya geldiler. “Eve gidin, oğlum. Tamam,” dedi Seyit Ali ikisine bakarken.

Cihangir cebinden bir paket sigara çıkarıp içinden de bir dal alarak ağzına yerleştirdiğinde Teoman da pakete uzandı. Cihangir gözlerini kısarak çakmağına uzanırken, “Sen git dinlen lan asıl,” dedi. “Aynaya baktın mı hiç? Ayrıca şu koluna da bir baktırsaydın keşke!”

Seyit Ali koluna bakıp, “Siktir et kolumu!” deyip geçiştirdi. “İyiyim ben.”

Teoman, Cihangir’in uzattığı çakmakla sigarasını yakıp dumanı dışarı üflediğinde, “Yalnız ben şimdi anlamadım, abiciğim,” dedi. “Kim sizi takip eder ve hangi orospu çocuğu bunu yapar?”

Seyit Ali dişlerini sıkarak gözlerini kararttı. “Bulacağım kim olduğunu.”

“Ander lavuğu olmasın lan?”

“O değildir,” dedi Seyit Ali direkt kestirip atarken. “Onun Neva’yla ne derdi olacak? Gerçi pezevenğin teki olduğundan bana değil, sevdiklerime zarar vermeyi çok iyi biliyor.” Sıkıntıyla arkasına doğru yaslandığında kafasının içindeki taşlar artmaya ve onu ağrıtmaya başladı.

Teoman, “Tamam, bir sakın ol,” dedi. “Her kimse bunu yapan puşt, bulacağız zaten. Yedi sülalesinin burnundan getirmezssek adam değiliz, anasını satayım.”

“Sen de sakın ol lan, salak,” diye homurdandı Cihangir.

Teoman ters bir bakış attı. “Uçan tekme devrin bitti mi lan, it?”

“Ne bitecek, oğlum?” diye devam etti Cihangir sigarasını içerken. “Adam zaten mahvoldu, ne yapayım, gaz mı vereyim iyice mala bağlasın diye. Biz de Leyla’yı ve Seyit’i sokakta bulmadık herhâlde.”

Dakikalar geçerken Teoman, Seyit Ali’nin yanına geçerek, “Aga, o değil de,” dedi. “Senin kayınpeder ne konuştu lan seninle? Adamın gözünden ateş fışkırıyordu ama bir şey de diyemedim yani, kızı orada öyle...”

“Ayrılmamı istiyor,” dedi hızla Seyit Ali.

Teoman bunu duyar duymaz güldü. "Kayınpeder çok yanlış kayaya çarpmış, anasını satayım."

"Ben de öyle dedim zaten. Bak tamamı, adama bılı şey demiyorum, kızını dışlatıyor sonuçta ama ben o kızı köpek gibi severken çıkamam hayatından, dengem paşat lan!"

Cihangir sakin ve düz bılı acale, "Herif güldü bunlar nihaat tipler, hemen önlemimi aldı tabii," dedi. "Adam mı yiyoruz, ben anlamıyorum ki?"

Teoman kua kua gülererek bir dal algarı daha yakıtında Cihangir, "İyice müptezel perçenk oldun lan başımıza," diyerek çakmağı ateşe verip algarasını yakıtı.

Teoman iki parmağına hapsettığı algarasıyla *Süleyman Çakır* taklidi yaparak yanındakilere baktı. "Korkma avukat, bende bu hayat varken algaradan ölmem."

"Ulan, senin hayatını..."

Teoman keyifle algarasını içerken Cihangir ona göre daha sakin kalan tarafı fakat Seyit Ali hiç iyi değildi. Hala içinde oturmayan, içini kemiren bir şey vardı. Saatlerdir onlarca duyguyu yaşamışından ötürüydü bu. Cihangir dayanamayarak, "Oğlum, sen de evine git, bir duş al, üzerini değiştir," dedi. "Sabah göreceksin zaten kızı. Ben kalırım burada."

"Sen niye kalıyorsun, kardeşim?" diye sordu Teoman sol kaşını kaldırarak. "Burçin ve babası burada zaten." Sustu ve ekledi. "Ama bak şimdi, Burçin'in yaptığı kral hareketti, güzüme girdi. Leyla'dan torpilli olması da artı puan zaten."

"Git, bir de ona sor istersen," dedi Cihangir. "Mecbur kaldığından salladı bir şeyler. Ayrıca bana ne Burçin'in aldığı puandan, abi."

Teoman şaşkınlıkla ağzını aralarken Seyit Ali de düz bakışlarını Cihangir'e çevirdi. "Ne oluyor lan? Ne bu atar şimdi?" diye sordu Teoman saf saf. "Sensin asıl müptezel."

Cihangir bir anda kendini çok garip bir durumun içinde bulduğunda bunun peşine düşmedi ve kestirip attı. Gece köstekli bir saat gibi durmadan devam ettiğinde hissedilen duygular da açık bir yara gibi kabuk bağlamaya başladı ama yara, yaraydı işte; *Seyit Ali için hiç geçmeyecek bir yaraydı*. Hastane önünde beklemek çok huzursuz etse de insanı, bekledikleri insanın güvende olduğunu bilmek de huzura yakın bir teslimiyetti. Teoman telefonuyla ilgilenirken, Cihangir ve Seyit Ali birtakım soğuk konuşmaların içinde dolanırken bir şey oldu. Seyit Ali'nin birkaç metre uzağında ve karşısında, kafasında kaskıyla motorlu bir genç yaklaştı ve kaskını kaldırmadan o aralığın müsaade ettiği müddetçe Seyit Ali'ye seslendi.

"*Cengiz abimin selamı var!*"

Seyit Ali ve diğerleri karşılarındaki motorun üzerinde duran adama bakışlarında hemen uyanmak mümkün olmadı fakat birkaç saniye sonra Seyit

Ali'nin rengi attı ve hızla ayaklandı lakin motorlu adamın kaçması uzun sürmedi. "Lan! Buraya gel lan!" Motorun arkasından koşsa da yetişemedi.

Onu Cihangir ve Teoman takip ettiğinde nefes nefese kalmış bir hâlde, "Kimdi lan o?" diye sordu Teoman. "Ne Cengiz'i, oğlum?"

Seyit Ali bir aslan gibi sert ve öfke dolu nefesiyle içindeki tüm hırsı dışarı vurduğunda, "Senin Cengiz abini sikeceğim, bekle lan bekle!" diye bağırdı.

Cihangir elini çabuk tutarak, "Cengiz'i şutlamadık mı lan biz?" diye sordu. "Daha neyin selamından bahsediyor?"

"Şutlayamamışız demek ki," diye öfkesine sarılmaya devam etti ve ellerini kafasına götürerek hemen yan tarafta duran demir çöp konteynerine sert bir rekme savurdu. "Bitirdim lan seni bitirdim! Bu sefer seni öldürmezsem adam değilim."

"Aga, tamam, bir sabah olsun," dedi Teoman onu sakinleştirmeye çalışarak. "Kafan bin beş yüz oldu. Cengiz yaptı, onu anladık. Merak etme, kardeşim, icabına bakacağız. O şerefsizin kurşun izi hâlâ göğsümde duruyor, bırak ben de bu sayede sıçayım ağzına!"

Seyit Ali sinirle, "Nasıl sakin olayım lan?" diye baktı Teoman'a. "Ölüyordu lan Neva! Öldürmeye geldi onu. Yaptıklarımızı hazmedemedi, hıncını böyle almaya çalıştı. Nasıl sakin kalayım?"

"Bak anlıyorum, yemin ederim senden daha iyi biliyorum onun ne bok olduğunu ama daha saatler önce kızın babasıyla ne konuştun, şimdi ne yapıyorsun? Leyla, bir gözünü açsın, seni bir görsün, biz zaten buradayız! Sonra da nefes aldirmek yok."

Cihangir, "Kırk yılın başı doğru konuştu, yalan yok," diyerek bir çakmak atsak alev alacak ortamın gazını almaya biraz da o yardımcı oldu. Seyit Ali'ye bakıp ona güven veren tavrıyla dengesini korumasına sağladı. "Evine git ve birkaç saat dinlen. Kızın karşısına çıkma böyle. En azından kimle uğraşacağımıza da biliyoruz."

"Harbi öyle lan," dedi Teoman. "Hedef tam on ikiden."

Seyit Ali boğazına asılmış telleri yutkunmadan orada gömdüğünde, "O Cengiz'i bulduğum an biriniz beni durdurursa eğer sizi de mahvederim," dedi.

Teoman güldü. "Ne durdurması lan, anasını satayım? Kaşınanı kaşımazsak durduranı siksinler!"

Yaşanmaması gereken ama yaşamaktan kaçamadığınız her olaydan sonra baya biraz eksik devam edersiniz.

Benim gibi.

Eksik değilim de iki parmağım kırılmış.

Allah belanızı versin!

Gözlerimi açtığımda babamı, Burçin'i, Ömer'i ve Serap ablayı görmüştüm. İyi ki buradılardı ve bana sevildiğini hissettiriyorlardı. Birileri tarafından sevilmek de güzel bir şeydi. Bedenim tepeden ırnağa uyummuş gibiydi ve ben acıdan ziyade kendimi hissedemiyordum. Kollarımda ve parmaklarımda sarı bezler vardı, tıpkı bir mumya gibiydim.

Ömer küçük gözleriyle ayakta dikilip bana bakarken, "Canın çok acıyor mu abla?" diye sordu. Ellime dokunmaya çalıştığımda gözlerimi elime çevirdim. Parmagım kırılmıştı ve tuhaf bir şekille bunu sorun etmemiştim. *Ellerimle var olan ben, kırılan parmaklarım için gözyaşı dökememişim çünkü yaşıyordum.*

"Hayır, ablacığım," diye gülümsemedim sakince.

"Hiç mi acımıyor?"

"Birazık."

Parmak uçlarında yüksekti ve yanağıma bir huş bıraktı. "İyi gelir belki bu öpücük. Eğer iyi gelirse böyle, diğer yanağından da öpeyim."

Gözlerimi kısarak düşünceli bir hâlde birkaç saniye bekledim. "Hım... Sarınım iyi geldi. Diğer yanağıma da bırakana bir tane."

Ömer pıtı pıtı yitiriyerek diğer tarafa geldi ve sol yanağıma da bir öpücük bıraktı. Ona teşekkür ettiğimde babam oturduğu yerden bize bakarak, "Ablanı çok yormayalım istersen, Ömer?" diye mırıldandı. "Gel buraya, babacığım."

Ömer sakince geri giderken derin bir nefes aldım ama sanki hâlâ göğsümün kemikleri ciğerlerime batıyordu. İlaçlar sayesinde kendimi daha dinç hissetsem bile yaşadıklarımı unutacak değildim. Serap abla tüm endişesiyle bana baktığında, "Bizden istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim sessizce. "Teşekkür ederim ama canım hiçbir şey istemiyor." O esnada sırtını duvara yaslamış Burçin'e baktım. "Telefonumu versene."

Burçin ağzını araladığında babam ondan hızlı davrandı. "Telefonun bende ve şu an telefon kullanacak hâlde değilsin."

Kağlarımı çattım yüzümde biraz sızı hissettiğimde. "Telefonum neden sende, baba? Ayrıca sağ elimi kullanabiliyorum."

"Dinlenmene bak," dedi babam ısrarcı davranarak. "Daha gözünü açalı üç saat oldu. Kendini yorma bu kadar." Ardından ayaklanarak Serap ablaya baktı. "Biraz hava alalım, canını. Neva da dinlensin. Bu ona iyi gelir."

Ömer ve Serap abla babamla giderken Burçin, "Ben onun yanında kalırım," dedi. Babam gözünü açıp kapattığında odadan çıkmaları uzun sürmedi. İçimi kemiren düşünceleri nihayet dışıma vurabilecektim çünkü babam bana konuşma fırsatı tanımamıştı ve beni sürekli susturmuştu. Kafamı hafifçe Burçin'e çevirdiğimde, "Seyit Ali'yi görmemi gerek," dedim. "Onunla konuşmalıyım."

Burçin derin bir nefes alıp verdi. Sarı saçlarını omuzlarından geriye doğru iterek yatağın kenarında duran bordo koltuğa oturup yüzüne baktı. "Gelecek, merak etme ama şimdi değil."

Yüzümü buruşturduğumda gözlerinde açık açık bir mesaj gördüm ve kendi okumadan onu anlamamı istedi. Anladım da. "Babam? Babam bir şey mi yaptı ya da söyledi?" Yutkundum ve acıyla gülümsedim. "Onun bir suçu yok ki."

"Bir suçu olmadığını biliyorum ama bunu babana anlatamazsın. Ne konuşmalar onu da bilmiyorum ama Bülent amca seninkini görmek istemiyor," diyerek arkasına yaslandı. "İşte bunu biliyorum."

"Onun da yarası vardı," dedim hızla. "Kolunda... Kolunda yara vardı."

"Sakin olur musun?" diye irileştirdi gözlerini bana bakarken. "O gayet iyi..." Sonra sesi kısıldı ve kendi kendine konuşmaya devam etti. "Tabii o mahvolmuş yüz ifadesini geride bıraktıysa..." Keyifsizce güldü. "Kabul, ondan hoşlanmıyorum ama seni ne kadar sevdiğini bir kez daha gördüm. Eğer sana bir şey olsaydı kafayı yerdi."

Bu beni hem iyi hem de kötü hissettirdi. Dün geceyi ve yaşananları ömrümün sonuna kadar unutamayacaktım. *O sokakta, bizim bizden başka kimsemiz yokken elimi bir an olsun bırakmayışını, göz bebeklerinin korkudan nasıl titrediğini unutamayacaktım.*

"Eve ne zaman gideceksiniz?" diye sordum bir anda.

Burçin şaşkınlık gülmeye başladı. "Kafayı mı yedin sen? Bizi geç de baban seni bırakır mı burada?"

"Anlamıyor musun Burçin?" diye ısrar ettim. "Onu görmem gerek. Onun bana ve benim de ona ihtiyacım var. Babam buradayken gelmeyeceğini biliyorum. Ne zaman göreceğim ben onu? Ameliyata giren bendim ama o da acıdı, iyi olduğunu kendi gözlerimle göreceğim."

Midesi bulanır gibi gözlerini devirdiğinde soluklanarak, "Ulan, iki dakika aşka bağlama ya," dedi. "Önce bir ayağa kalk, bir yürü falan... Git, bir işe."

"Çişim yok," diye homurdandım.

"Keşke olsa da içindeki aptallığı boşaltsan."

Bu sefer gözlerini deviren ben oldum ama başımdaki ağrı nüksetti ve göz kapaklarıma vurdu. Bunu belli etmedim. Kafamı diğer yana devirdiğimde parmaklarımı bir sefer daha oynatmaya çalıştım. Kırık parmaklarımda alçı vardı ve onları hareket ettirmem mümkün değildi. Bir süre sessizlik olduğunda Burçin dayanamadı ve kafasını salladı. "Tamam be! Ben bir şekilde akşam her şeyi ayarlayacağım, merak etme. Zaten sayende yapmam dediğim her şeyi yaptım, bakıcın oldum iyice."

Kafamı ona çevirip gülümsedim.

Güldü. "İşine gelince nasıl da gülüyorsun hemen var ya!"

"Tamam ya," diyerek iç çektim ve tavana baktım. "Akşama kaç saat var?"

Buna dayanamadı ve ellerini koltuk kenarına koyarak ayaklandı. “İçimi şişirdin, sus bence!”

Ağzımdaki kuru hissi silip atamazken Burçin’den su istedim ve bana yardımcı oldu. Daha sonra saat ilerledi ve babamla nihayet baş başa kalabildik. Serap abla ve Ömer eve gitmişlerdi. Burçin de dışarı çıkmıştı. Hiç konuşmadan pencereye baktım ve yalnızca gökyüzünü izledim. *Hava çok güzeldi ama ona hissettiklerim kadar değil.*

Babam ve ben aynı odanın içinde sanki iki yabancıydık. Onu çok seviyordum, onu bu dünyada kimseyle kıyaslayamayacağım kadar çok seviyordum fakat beni düşündüğü için beni kırmıştı. Bu daha çok acı vermişti. Yanında kendimi çok rahat hissedene ben, şu an konuşacak onca şey varken ağzımı açmıyordum. Bir şey daha ağır basıyordu ve ben onu kırmak istemiyordum. “Bir şeyler izlemek ister misin?” diye sordu sakince. “Canın sıkılmadı mı?”

“İstemiyorum, baba,” dedim sessizce. Gözlerimi gökyüzünden ayırmadım. “Ama telefonumu verirsen sevinirim.”

“Telefonundan bir süre uzak kalsan iyi olur,” dediğinde kendimi tutamadım ve babamın bakışlarına saplandım. Devam etti. “Kimi arayacağını da kimi beklediğini de biliyorum! Hatta şu an görmek istediğin tek kişi o! Ama hayır, Neva. Sırası değil...” Sesi kısıldı. “Annen ve abinin haberi var bu arada, eğer merak ediyorsan gelirler birazdan.”

Son cümle, ilk cümleleri kadar dikkatimi çekmediğinde sertçe yutkundum. Hareket edememek beni fena hâlde zorluyordu, zorlandıkça acım katlanıyordu ama buna dayanıyordum. “Ne söyledin Seyit Ali’ye?” diye sordum, bu hesap sorma değildi. “Onu suçladın değil mi baba?”

“Kimi suçlayacağım?” diye çattı kaşlarını. “Kimi?”

Gözlerimi kısarak uçmaya çalışan bir bebek kırlangıç gibi debelendim. “Baba, onun bir suçu yok. Yemin ederim yok! Kaza yaptık biz. Yani olabilir böyle şeyler, neden faturasını ona kesiyorsun ki? Ben ona sıkı tutunamadım.”

“O da dengesini kaybettiğini söyledi bana,” diye attı sol kaşı müthiş bir imayla. “Kime inanayım? Sana mı yoksa ona mı? Ben senin babanım ve kimi suçlayacağımı iyi biliyorum.”

“Baba, yapma,” dedim ona yakarırken. “O istemedi, o bana zarar gelsin istemez. Sen de çok iyi biliyorsun. Kazaydı sadece, adı üstünde kaza! O da yaralandı, o da düştü. Eğer ki yanımda olmasaydı ben çoktan ölmüş bile olabilirdim.”

Buna sinirlendi ama beni daha fazla yormak da istemiyordu. “Eğer ki onun yanında olmasaydın şu an biz de bunları konuşuyor olmazdık. En başından içimde kötü bir his vardı ama sırf senin için sustum çünkü senin mutluluğun her şeyden önemli benim için. Bu aşk değil, kızım. Bu bir heves... Sana zarar verecek bir heves. Parmakların kırıldı ve sen bunu dert etmiyorsun. Keman

çalacak olan sen, bunu dert bile etmiyorsun. O çocuk seni ne kadar değiştirdi ve kendinden uzaklaştırdı, fark etmiyor musun?”

“Onu hiç tanımıyorsun,” dedim hızla. “Onun bana ne kadar iyi geldiğini görmüyorsun bile. Ben ilk kez böyle hissediyorum, baba. Çok mutluyum gerçekten. Parmaklarım düzelecek bir gün ve ben keman çalmaya devam edeceğim. Buna üzülmedim çünkü yaşıyorum.”

“Neva... Kızım, gençsin ve cahilsin,” dedi babam beni inatla duymazken. “Senin kalbinle bir alıp veremediğim yok ama üzüleceksin güzel kızım benim. Şu an hissettiklerin çok yoğun ve toy. Bunun sonu yok ve yollarınız başka, çok başka. Onun hayatında bir yere kadar varsın belki ama ileride bu da olmayacak ve sen onun hayatına tümüyle gireceksin. Ben buna nasıl onay vereyim?”

“Bizi anladığını sanmıştım,” diye konuştum hayal kırıklığıyla. “Bana güvendiğini...”

“Sana güveniyorum, sana inanıyorum ama önlememi almak zorundayım.”

Kurumuş dudaklarımı dilimle nemlendirdikten sonra ona kırgın bir şekilde baktım. “Peki, ya o ne dedi? Ona ne söyledin ve karşılığında ne aldın, baba?”

Kararlı bir hâlde kafasını sallayarak soluklandı. “Ben ona söyledim ama...”

“Ama ne?”

“Ama o beni anlamadı.” Yüzüme bakarken yüzünde hoşuna gitmeyen durumlar gördüm. Bunu söylemek bile ona iyi gelmeyecekti. “Senden bir farkı yok hatta fazlası var. Elini bırakmayacakmış, oymuş, buymuş...” Gülümsedim. *Biliyordum ki böyle söyleyeceğini...* Babam yüzümdeki bu tebessümü görünce sıkıntıyla iç geçirdi ve ayağa kalkarak bana daha yakın bir yerde durdu. “Şu an ikiniz de hissettiğiniz yoğun duygulardan hiçbir şeyi hesap edemiyorsunuz ama hayat öyle değil, kızım. İleride beni dinlemediğin için çok üzüleceksin.”

Ona beni anlamasını ister gibi baktım. “Peki, ya şimdi seni dinlersem daha çok üzülmez miyim baba?”

Bana bir cevap veremedi. Sadece gözlerime beni anlamak istemediğini başıma bağırarak gösterdi.

Bu beni acıttı ama fiziksel olarak değil, en acısı da buydu.

Kelimeler sessiz bir fırtına misali bize dokunmadan çok şey bıraktığında kapı açıldı. Annem ve Serhan’ın içeri girdiğini gördüm. Annem bir hayli endişeyle yanıma geldiğinde, “Leyla, iyi misin kızım?” diye sordu. “Bu... Bu nasıl oldu böyle?”

“İyiyim,” dedim kuru bir sesle. Serhan’ın endişeli bakışlarına rastlamıştım ama içim o kadar soğuk ve mesafeliydi ki onlara karşı, karşıma geçip benim için ağlasalar bile kalbimde bir hareketlilik olmazdı sanırım.

Annem fevri bir şekilde babama döndüğünde ondan hesap sormaya kalktı. “Nasıl bu hâle geldi benim kızım? İki gün adamakıllı bakamadın bile, değil mi? Yazıklar olsun!”

Babam kaşlarını çatıp bir adım ileri gittiğinde araya giren, yattığım yerde hasta hâlimle ben oldum. "Sakin olun! Kimse yüzünden bu hâlde değilim ve şu an bu tartışmaya çekmem."

Annem, babama öfkeyle bakarken babam kendini tuttu ve derin bir nefes alıp bana çevirdi yüzünü. "Ben dışarıdayım ama kendini çok yorma."

Gözlerimi kapatıp açarken babam homurdanarak dışarı çıktı. Annem diğer yanımda, Serhan ise pencere kenarındaydı. Annemin yüzündeki endişeyi gördüm ama bir anlamı yoktu sanki ve ben kendimi kötü hissettim. Annem benim için çok endişelenmişti ve ben buz gibi olmuş ifademle ona bakıyordum. Kendimi kötü bir insan konumuna sokmuştum.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Serhan mesafeli bakışlarıyla ve sesiyle. "Bir yerden düştün, değil mi?"

"Evet," dedim.

Annem yutkunarak başımda dikildi. "Nereden düştün?" Saçlarıma dokunmaya çalıştı, *yapamadı*. Eğer ki saçlarıma dokunsaydı kendimi bir an olsun çekmezdim ama hiçbir şey de hissetmezdim. "Nereden düştün de bu hâle geldin sen?"

Pek cevap vermeye gönüllü olmadığım da Serhan durumu derhâl anladı ve soğuk bir şekilde gülerek, "Nereden olacak?" deyip anneme baktı. "O zibidinin motorundan."

Annem şaşkınca önce Serhan'a sonra da bana baktığında derin bir nefes alıp verdim. "Doğru mu bu?" diye sordu annem bana hesap sorarak. Gözlerindeki delici ifade az önceki endişesine ters düşmüştü ama çok da kızmışa benzemiyordu ya da dünya yansa artık umurumda olmayacağı için ben de her şeyi çok abartmıyordum. "Bana cevap ver, Leyla! O çocuğun motorundan mı düştün?"

Hissizce, "Evet," dedim. "Ama tüh, ölmedim işte."

"Aptal aptal konuşma," diye azarladı beni annem. "Senin için ne kadar endişelendik, görmüyor musun?"

Buruk bir şekilde gülümsedim. "Çok etkilendim."

Serhan dik bakışlarıyla gözlerimi odağına çektiğinde, "O kadar merhametsiz değiliz," dedi. "Senin için endişelendik, bunu fark etmemek için aptal olman gerekir. Ayrıca o zibidiye bunun hesabını soracağım!"

Gözlerimi devirdim. "Üf, bir sen eksiktin he! Gelen geçen ona hesap soruyor. Kazaydı sadece, anlıyor musun? Kaza! O bilerek yapmadı bunu." Serhan'a konuşma şansı tanımazken gardımı aldım ve ağrılarımı umursamadan hafifçe doğrularak ona daha derin ve sert baktım. "Ayrıca bu sefer ona gidip '*Kardeşi-me bunu nasıl yaparsın?*' diye hesap soracaksın, yani tamamen benim iyiliğimi istediğin için öyle mi? Vay be! Çok etkileyici! Sanırım ben kaza yapmadım, ben bir rüyadayım."

Serhan güldü. "Azıcık uslanırsın sandım ama yok, zerre değişmemişsin."

"Niye değişeyim ki? Aaa!" Duraksadım ve gözlerimi kıstım. "Şu konuda değiştim. Artık gerçek duyguları ayırt edebiliyorum. Şu anın bana neler hissettirdiğini bilmek istemezsiniz."

Annem kendini bir nebze benden öteye ittiğinde, "Nasıl böyle konuşabiliyorsun?" diye sordu. "Bizden nasıl bu kadar soğudun sen? Bu kadarını hak etmedik. Annen ve abin olarak senin için ne kadar üzüldüğümüzü görmüyor musun? Ne sanıyorsun sen bizi? Beni hiç mi tanımıyorsun?"

Annemin yüzüne uzun uzun baktım, ona çok şey söylemek istedim ama bir anlamı olmayacaktı, o yüzden yapmadım. "Boş ver, anne," dedim sonra. "Gerçekten konuşmak çözüm değil. Ben yorgunum da biraz dinlenebilir miyim?"

"Peki," diye gözleri doldu annemin. *Ah, sanırım onu kırmıştım!* "Fakat şunu bil, ben dışarıdayım ve gitmeye niyetim yok. Ayrıca taburcu olduğunda sana ben bakacağım, duydun mu beni?"

İtiraz ettim. "Hayır, böyle bir şey olmayacak. Ben babamın evinde kalacağım."

Sesini yükseltti. "Senin annen benim ve sana benden daha iyi kimse bakamaz." Sonra kendine kızar gibi oldu ve gözlerini kapatıp açtığında *her şeye geç kalmış bir kadın gördüm karşımda*. O kadar geç kalmıştı ki bana, sanki hiç koşamayacağını sanıyordu. "En azından iyi olana kadar bizimle kal. Gerçekten bana bu iyiliği yap, Leyla. Söz, sonra sen ne istersen o olacak."

Az önce hiçbir şey hissetmediğimi savunan ben, şimdi gördüğüm bu kadında, yani annemde sahiden samimi bir şeyler hissetmiştim. Benim için bir şeyler yapmak istiyordu. Bunu görebiliyordum ve o benden bunu isterken hasta hâlimle laf yetiştiremeyecektim. "Tamam, bakarız," diyebilirdim sonra sessizce. Annem çok mutlu oldu ve kendini tutamayıp yanağımdan bir kere öptü ve saçlarımı severek gülümsedi. Kendimi tuttum *çünkü kalbim burada titredi*. Kalpsiz değildim ben, çok duygusaldım ama beni öyle bir hâle getirmişlerdi ki benden var olan kalbimi de almışlardı.

Annem ve Serhan odadan çıktıklarında derin bir nefes alarak gökyüzüne bir kez daha baktım. Sonra yattığım yerde hareket etmek istedim, çabaladım bunun için. Sağ elimden destek alarak toparlanmaya çalıştığımda Burçin içeri girip beni gördü ve hızla yanıma koştu. "Dur Allah'ın delisi dur!"

"Yatak yaram çıktı sanki," diye homurdandım. "Ay, ben bunaldım ya!"

Beni taklit etti. "Ay, ben bunaldım ya!" Sonra ters, ters baktı. "Ulan, dün gece kol gibi ameliyata girdin, sanırsın kan aldılar sadece."

Dudağımanın kenarını kıvırdım. "Ne sandın kızım sen beni? Kurşuna kafa atarım lan ben!"

Kahkaha attı. "İyice ağır abiye bağladın, salak!"

"İçim şişti içim."

“Belli oluyor!”

Burçin yatağımın sırtını hafifçe doğrulttuğunda daha düzgün ve rahat bir pozisyona geçerek soluklandım. Kollarımı ve bacaklarımı hissetmek çok güzel bir histi. Bitmiş serumu kapattıktan sonra kafamı arkaya doğru yasladım. Burçin çıkardığı telefonuyla bana bakmadan mırıldandı. “Semih aramıştı bu arada, birazdan gelir.”

“Tam da araları düzeldi diyordum, *ben demiştim* diyecek bak yine.”

“Haksız mı?”

“Haksız.”

Gözlerini devirdi ve yanımdaki bordo koltuğa oturarak bacak bacak üstüne attı ve telefonunda bir şeyler karıştırmaya devam etti. Az sonra dudaklarından bir tepki kaçtığına, “Hay ebesinin ama ya,” dedi.

“Ne oldu?” diye meraklandım hızla.

“Sen okulu unut. Hacettepe sonuçları on gün sonra açıklayacakmış. Ölme eşeğim ölme.”

“Ne alaka ya?”

Kıkırdadı. “Rakiplerin güçlü demek, elemesi zor geliyor.”

Şeffaf hislerle bunu da ardımda bıraktığımda yüzümü yeniden gökyüzüne çevirdim ve dışarıyı izledim. Mavi usul usul ağırlaşıyordu ve gerçekten mutlu oluyordum çünkü Seyit Ali’yi o kadar merak ediyor ve onu kadar özlemiştim ki şu an hiçbir şey beni onun kadar mutlu edemezdi. Biz bunu birlikte yaşamıştık ve birlikte atlatmıştık. Huysuzca iç geçirdiğimde Burçin, “Kanat takalım sana da uç Seyit Ali’ye,” dedi. “Başka yolu yok gibi.”

“Bu hâlde saatleri saydığımı inanamıyorum,” dedim. “Yani sevenler kavuşamayacak hikâyesine dönecek galiba... Babamın bu kadar rest çekmesine anlam veremiyorum!”

“Belliydi böyle olacağı,” diye konuştu. “Zaten baştan mimli biriydi seninki, bu da babanı patlattı. Onu sevmesi, sana onu uygun göreceği anlamına gelmiyor.”

Omzumu silktim. “Bunları da düşünmek istemiyorum artık.”

“Bence de. Önce bir ayağa kalk da sonra kaçarak evlenirsiniz.” Yüzümü sol tarafa doğru yatırdım, ona boş boş baktım. Alay eder gibi güldüm. “İki üç bin lira ateşlersen şahidin bile olurum.”

“O niyeymiş?”

Telefonunu salladı. “Beğendiğim bir çanta var da indirime girmiş.”

Soğuk bir iç geçirdim. “Bayılıyorsun benimle kafa bulmaya, değil mi?”

“Ciddiyim.”

Gözlerimi kapatıp kafamı salladığımda bu sefer kapı Semih ve Gökçe için açıldı. İkisi birlikte içeri girdiğinde Gökçe’nin elinde sarı papatyalardan

oluşmuş bir demet vardı. Şaşkınca kaşlarını çattığımda Gökçe telaşını belli ederek yanı başıma geldi ve gözlerime baktı. "İnanmıyorum! Sahiden çok üzgünüm. Çok... Çok geçmiş olsun."

"T-Teşekkür ederim," derken buldum kendimi bir anda ve üzerimdeki bu garip şaşkınlıktan sıyrılmam kolay olmadı. Semih'e baktığımda onun daha sakin olduğunu ama gözlerindeki manayı bir tek benim çözebileceğimi bildiğinden böyle durduğunu anlıyordum.

Gökçe bedenime bakarak, "Nasıl oldun?" diye sordu. "Çok ağrın var mı?"

"Daha iyiyim," dedim. "Merak etmeyin."

"Semih bir anda söyleyince şaşırdım ve ihtimal veremedim ama sonra abimi aradım, öğrendim. Hatta abimleymişsiniz..."

"Evet, öyleydik," diyerek alnımı kırıştırdım. "Onu göremedim henüz, sen gördün mü? İyi mi?"

Dudaklarını büktü. "Yok, daha ben de göremedim ama sesi iyi geliyordu. Buradan çıkınca gideceğim yanına."

İçimi karamsarlık kapladığında bakışlarımı üzerimde yarıya kadar çekili duran örtüye düşürdüm. Gökçe elindeki sarı papatyaları yan tarafta duran komodinin üzerine bıraktığında, "Senin için," dedi. "Yani o telaşla bunları alabildim."

"Hiç gereği yoktu ki," diye üzüldüm sessizce. "Teşekkür ederim."

Gülümsedi. "Olur mu öyle şey? Sen iyi hisset de."

Gülümsedim. Semih biraz daha öne çıktığında derin bir nefes alarak yüzüme baktı. Bir tek onu gördüm ve bir tek onu anladım. "Daha iyisin, değil mi?" diye sorduğunda gözlerimi kapatıp açtım. Bakışları elime indi. "Kırık mı o?"

"Hı hı," diye kabullendim. "Yani buna da şükür. Vücudumda biraz ezik var ama çabuk toparlarım."

"Aynen," dedi Burçin bacaklarını sallayarak. "İki güne ayağa kalkar, endişeniz olmasın."

Telaşsız bir şekilde gülümsediğimde beni pek yormamak için konuşmak istemediler ve böyle olduğu sevinmişim çünkü her seferinde aynı açıklamaları yapmak beni de üzmemekten öteye gidemeyecekti. Bazı şeylerden konu açıldığında kapı bir sefer daha açıldı ve saz arkadaşları içeri girdi. İşte gerçekten hasta olduğumu bir kez daha anladım, o kapı hiç kapanmayacak gibi duruyordu ve birkaç saatte bu kadar fazla yüz görmek de cabasıydı. Teoman her zamanki gibi önde girdiğinde gözlerini açarak tüm neşesiyle bana enerjisini geçirmeyi çabucak başardı. "Ya, benim yaralı ceylanıma bakar mısınız? Kızım, kıyamam lan sana. Kaza mı yaptın sen?"

"Sağ ol, Teoman," dedim bitkin bir şekilde güldüğümde.

Devam etti. "Daha iyi misin bari?"

Gözlerimi kapatıp açtığımda Cihangir ve Timur'un da gözlerini üzerimde hissettim. Cihangir, "Geçmiş olsun, Leyla," dedi. "Bizi biraz korkuttun ama seni daha iyi gördüğümüze çok sevindik."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Timur sakince, "Geçmiş olsun," dedi. "Bir an önce toparlanırsın umarım." Ardından elindeki bir buket çiçeği ve şekerlemeyi yatağımın ucuna koydu. "Bunlar da senin için. Şekerlemeyi Teoman aldı bu arada."

Teoman, "Şekerin yükselsin diye," deyip bana göz kırptığında iç çekerek gülümsedim. Yüzlerine baktığımda Cihangir sanki neyi aradığımı biliyormuş gibi açıklama yaptı. "Durumunun daha iyi olduğunu biliyor ve gelecek, merak etme, sadece uygun zamanı kolluyor."

Fısıldadım. "Biliyorum."

Kısa bir sessizlik sonrası Teoman gözlerinin radarına Semih ve Gökçe'yi düşürdü. Eğlenerek, "E artık siz de çift gibi takılmaya başladığınıza göre şu işin adını koyun ya!" diye konuştu. "Bak, ben size bakınca karnımda kelebekler falan uçuyor... Yeminle lan!"

"İyice ergen kızlara bağladı bu," diye alay etti Cihangir. "Kafayı yedi en sonunda!"

"Sen bir sus! Duygusuz pezevenk!" diye azarladı Teoman, Cihangir'i ve yine eski rotasına geri döndü. "Abi, siz nesiniz şimdi? Adını koydunuz mu?"

Semih dümdüz bakışlarla, "Bu senin ne işine yarayacak?" diye sordu. "Ne yapacaksın yani?"

Teoman saf saf, "Güzel haber almaya ihtiyacım var," dedi. "Başımız boktan kurtulmadığı için sizin gibi iki minnoş insanın izdivacı beni mutlu eder. Normalde etrafımda çift görmeyi sevmem ama sizin ilişkinizin temelleri benim gibi mükemmel bir insan tarafından atıldığından bırakın da bunun haklı gururunu ve sevincini yaşayayım."

Burçin güldü. "Nefes alarak konuşsaydın keşke."

Teoman, "Bak, işte bu kadar heyecanlandırıyorlar beni;" dedi yumuşak bir sesle.

Sesler, duvarlar tarafından emildiğinde hiç ummadığım daha doğrusu şu an bunu beklemediğim bir şey oldu. Gökçe sakince ama yüreğindeki heyecanı benim dahi hissettiğim bir şekilde Semih'in elini tuttu. Semih biraz garipsese de Gökçe kendinden emin bir hâlde Teoman'a bakıp tebessüm etti. "Bir adımız yok ama ellerimiz birbirini tanıyor, bu senin için yeterli mi abi?"

Bu cümleden sonra ağızım beş karış açık kaldığında bu konuda yalnız olmadığımı gördüm. Hatta bu Semih'i bile şaşırtmıştı ama mutlu olduğunu görebiliyordum. *Ya... Kedi gibi ses çıkardım içimden.*

Teoman büyük bir şaşkınlıkla, "C-Cihangir?" diye konuştu. "Elf gözlerim ne görüyor lan benim? Bu bizim sümüklü Gökçe mi lan?"

“Doğru konuş, birader,” dedi Semih sol kaşını kaldırdığında.

Teoman bu kez Semih’e baktı ve güldü. “Tamam, aga, olmuş bunlar.”

Timur iç geçirdi. “Şükür, bugün de sevinecek bir şey buldun, helal olsun sana.”

“Bu ikisi benim eserim, oğlum,” diye azarladı Teoman, Timur’u. “Bu yaşına kadar hiç böyle bir şey yapmadım. Hep kendime faydam dokundu ama bu seferki başka. Mürüvvetinizi de görürsem zirvede bırakırım, gençler! Tövbe eder evlenirim.”

Cihangir homurdandı. “Abartma lan abartma!”

Semih, “Abi, pardon da benim eserim falan... Çok yanlış tabirler yani,” dedi sakın bir şekilde. Gökçe’nin elini daha sıkı tuttuğunu gördüm. “Çok da şey yapmayalım istersen. Gökçe biraz utangaçtır.”

Teoman epey keyifle güldü. “Meydan muharebesi yaptı lan kız! Utangaç mı?” Sonra Gökçe’ye baktı ve ellerini göğsüne götürerek eğildi. “Hürmetler, Gökçe yenge!”

Gülmeye başladık Semih ve Gökçe’yle beraber.

Ortam biraz ısındığında Cihangir en olgunları olarak, “Tamam, yeter bu kadar,” dedi. “Hasta ziyaretine geldik, konuyu yine *Esra Erol*’a bağladın. Leyla biraz dinlensin, şişirdik başını.”

“Hayır, sorun değil,” dedim düz bir sesle. *Ama artık Seyit Ali’yi görsem hiç de fena olmaz yani...*

“Yok, biz seni rahat bırakalım,” diyerek ekledi sözlerine. “Buralarda oluruz zaten ya da Seyit gelir akşama, yine de bir şeye ihtiyacın olursa aramaktan çekinme, tamam mı?” dedi gülümseyerek.

Gözlerimi kapatıp açtım. “Teşekkür ederim.”

Hepsiyle vedalaşıp iyi dileklerini aldıktan sonra nihayet akşam oldu ama sabrım sanki yüzyıl geriden geliyordu. Gün hiç bitmeyecek sandım. Burçin, babamı oyalamanın bir yolunu bulmuştu ve bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Saate baktığımda dokuza yaklaştığını gördüm. Canım fena hâlde sıkılıyordu. Kendi başıma ayağa kalkıp tualet ihtiyacımı giderdikten sonra yatağıma geri geldim ve birkaç yudum su içtim. Normalde beş dakikada halledeceğim şeyleri şimdi en az yirmi dakika içinde yapmıştım ama vücudum sanki kendini yeniliyordu ve bana aksi bir şekilde direnç kazandırıyor. *Ya da ben keçileri kaçırmıştım.*

Elimdeki kumandayla hiç hazzetmediğim televizyon kanallarını büyük bir sıkıntıyla çevirmeye başladım. İzlemediğim ama izlesem de zerre kadar bir şey kaybetmeyip hepsini bildiğim dizileri göz devire devire aştım. En sonunda karşıma çiftleşen eşeklerin belgeseli çıktı. *Hım... İlgi çekici duruyor!*

Güllere belgeseli izlediğimde kapının tıklatıldığını duymamış olacağım ki Seyit Ali bana değil de benim güldüğüm yere baktı sanırım ve ağzını şaşkınca açarak, "Yaşın tutuyor mu senin bunları izlemeye?" diye sordu.

Nereden geldiğini şaşırarak alelacele kanalı değiştirdim ve hemen kapattım. Kumandayı kucığıma bıraktığımda kızarmış bir yüz ifadesiyle Seyit Ali'nin o tatlı çehresine bakakaldım. *Hayır, bunun böyle olmaması gerekiyordu... Ben utanmamalıydım!* Gözlerimi kaçırarak, "Denk geldi ya," dedim.

"Hadi inanmış gibi yapayım."

"İnansana ya!"

"Tamam, şu an inandım."

Sonra birbirimize baktık ve gülümsedik sanki başımızdan onlarca felaket geçmemiş, sanki dünyanın en sorunsuz insanları gibi.

Yüzündeki tebessüm usul usul dibine doğru akan bir mum gibi söndüğünde sıkıntıyla soluklanarak yanıma geldi ve elindeki siyah paketi kucığına bıraktı. "Bu tişörtünü yırttığım için." Sonra diğer elindeki kutuyu bana uzattı. "Bu da içimden geldiği için."

"Ne gerek..."

"Tamam ya, uzatma da al işte."

Ona dik dik baktığımda güldü. Ben de güldüm ve önce elindeki kutuyu aldım ama kucığımdaki paketi açmak istedim. Paketi açtığımda içinden çok güzel bir tişört çıktı. Beyazdı ve üzerinde minik bir baskı vardı. Böyle tişörtleri çok seviyordum. "Çok güzelmiş, teşekkür ederim," dedim tüm samimiyetimle.

"Yani kendi resmimi basturacaktım ama şimdi kızlar düşmesin dedim."

Elimdeki tişörtü indirip ona bir daha baktım. "Ben de toz bezi yapardım, canım. Sorun değil yani."

"İşin garip yanı, bunun olmayacağına ihtimal vermemem."

Tekrar güldüğümde tişörtü kenara bıraktım ve elimdeki siyah kutuyu açmaya çalıştım ama hâliyle zorlandığımdan Seyit Ali bunu benim için yaptı ve elime bıraktı. İçinden çok zarif bir kolye çıktı. Kolyeyi inceleme fırsatı bulduğumda ucunda minik bir kuş detayı gördüm. Hayır, bu öylesine bir kuş değildi, *bu kırlangıçtı*. Kalp atışlarım dünden bu yana ilk defa bu kadar güzel bir şey için hızlandığında Seyit Ali elini ensesine atıp, "Senin kanatların hiçbir zaman kırılmayacak, Neva," dedi. "Sen hep kırlangıçlar kadar özgür olacaksın."

Kalbime dokunmayı çok iyi biliyordu.

Kolyeye gözlerim biraz dolu dolu baktığımda yüzümü kaldırıp onun bana tüm derinliğiyle bakan gözlerine karşılık verdim. "Çok teşekkür ederim... Gerçekten çok özel bir şey bu... Yani anlatamıyorum ama çok..." İç çektim ve omuzlarımı düşürüp sesimin rengini değiştirerek devam ettim. "Ya, benim böyle konuşuyor olmamam ve bizim şu an sarılıyor olmamız gerekiyordu, Seyit Ali."

“Seni incitirim diye korkuyorum.”

Gülümsedim. “Tamam, biz de mesafeli sarılırız.”

“Ben sana mesafeli sarılmayı bilmiyorum, kalp atışlarını hissetmem gerek.”

Kıkırdadım bu kez. “Tamam, ben ağzımla çıkartırım kalp atışlarımı. Küt küt, küt küt...”

Gülerken gözleri kısıldı ve onu böyle görmek beni iyiden iyiye fena etmişti. “Bu kadar tatlı olmaya utanmıyor musun kızım sen?”

Somurttum. “Sen de beni pencerelerde bekletmeye utanmıyor musun? Yani *Tom*’un deliğinden çıkacak *Jerry*’i beklediği kadar bekledim seni.”

Biraz tebessüm ettiğinde elimdekileri aldı ve kenara koydu, sonra da yanıma gelerek çok hassas bir şekilde oturdu ve kollarını bana sardı. Derin bir nefes aldığını hissettim. Kollarımı ona dilediğince saramamıştım ama onu kollarımda hissetmek tüm dünyaya sarılmaya bedeldi. Dudaklarını saçlarıma götürdüğünde öptü ve saçlarımı sevdi. *Hassastı*. O hep beni daha sıkı kavrar ve daha çok hissederek sarılır öperdi ama bu kez aramızdaki bağın hassasiyeti boyut değiştirmişti. Bunu da çok sevmiştim çünkü kalp atışlarını duymuştum. “Sana bir şey olmadığı için o kadar şanslıyım ki,” diye yutkundtu ve kısık sesiyle saçlarımı okşamaya devam etti. “Neva, sensiz bir sabaha uyanmak nasıl olurdu bilmiyorum.”

Gözlerimi kapattım ve yalnızca onu hissettim. “Bunu yaşamadığımız için mutluyum çünkü sen buradasın.”

“Ve hep burada olacağım,” dedi yutkunarak. “Hep sırtında olacak kollarım, saçlarında gezinecek ellerim.”

Gülümsedim. Biraz daha hasret giderdikten sonra kendini yavaşça geri çekti ve elimi tuttu. Kırık olan parmaklarıma dokunamadı. Dudaklarını ve kendini sıkıgını gördüm. Boğuk bir sesle, “Çok üzgünüm,” dedi. “Bunu yaşadığın için, buna ben sebep olduğum için çok üzgünüm.”

“Hayır,” dedim çabucak ekşiyen yüz ifademle. “Buna sen sebep olmadın. Lütfen kendini suçlama. Biri beni çekti, birinin ellerini sırtımda hissettim.”

“Onu buldum,” dediğinde gözlerim iri iri oldu. Bu sefer varlığı nereden geldiği belli olmayan hayalî ve soğuk eller boğazıma sarıldı. Birinin beni boğduğunu düşündüm. Yüzüme baktığında bana bir cevap borçlu olduğunu biliyordu. “Cengiz... Cengiz yaptı.”

“Cengiz kim?” diye sordum korkuyla.

Öfkesi belirdi bir anda ama bunu benden sakınmaya çalıştı. “Teoman’ı yaralayan it sürüsünün başındaki! Piç kurusu, içeride olduğu hâlde dışarıya kadar kolu uzanıyor.” Sıkışan göğsüyle devam etti. “Bana zarar vermek isterken işin en adi yanını seçti ve *sevdiğime* zarar verdi. Gerçekten o kadar öfkeli ama bir o kadar üzgünüm ki... Bunu hiç hak etmedin sen.”

Cümlelerin içinden çıkmaya çalıştım ama bunu kolayca nasıl başaracaktım bilmiyordum. Bana oldukça yalın gelen ifadeleri aklıma binlerce karmaşayı sokmuştu. "Merak etme," dedi sonra. "Bunu halledeceğim. Bunu onun yanına bırakırsam en adi şerefsizim! Sadece böyle olduğu için kendimi çok suçlu ve kötü hissediyorum. Sen bir hırs uğruna ölebilirdin... Bunu söylemek o kadar zor ki..."

"Senin suçun değil, bunu bil yeter."

Yüzündeki elimi usulca ensesine götürdüm ve iç geçirdim. Bakışları dudaklarıma indiğinde ben de bakışlarımı dudaklarına indirdim ve gülmeye başladık. "Seni şimdi öpersem canın çok acımaz, değil mi?" diye sordu.

Kaşlarımı çattım. "Sen bu kadar ince bir insan değildin ya, hesapsız kitapsız öpmen lazımdı."

Bakışları gözlerime yükseldi. "Hanzo muyum kızım ben?"

Dayanamayıp güldüm. "Morfinin yan etkileri devam ediyor, ondan böyleyim."

Gülümsediğinde sabırsızca iç geçirdim. "Eee? Ne zaman öpeceksin beni?"

Seyit Ali beni ve kendini çok bekletmeden dudaklarıma kapandığında gözlerimi kapattım ve ensesindeki elimi saçlarına doğru taşıyarak onu biraz daha hissettim. Elini koyacağı yeri seçemeyince aceleyle yastığımın üzerine bastırdı. Bana gelmeye devam ederken ben de kendimi geri çektim. Dudaklarımdaki ağırlığı o kadar yoğun olmasa bile karnımın içindeki kelebekler anın getirdiği hislerle kanat çırpıyordu. Diğer eliyle yanağımı kavrarken parmaklarım saçlarının arasında gezinmeye başladı. Saniyeler peşimizde sürüklenen yağmur damlaları gibi kalbimize de düştü ve ortalık yangın yerine döndü. Tabii bunu bu şekilde ne kadar ileri götürebilirdik ki? Seyit Ali kendini zorla benden çektiğinde nefesini tuttu ve kafasını hafifçe eğip bekledi. Yutkunarak gülümsediğinde ellerimi saçlarından aşağı kaydırdım. Kafasını kaldırıp bana bir bebekmişim gibi baktığında güldü ve burnumun ucundan öpüp geri çekildi.

"Sana bu kadar bağlandığıma inanamıyorum," diye fısıldadı. "Ve bunu seviyorum."

Bu hoşuma gittiğinde sessiz kalarak ensesinin dibindeki saçlarını usul usul sevdim. Gözleri kollarımdaki minik morluklara gittiğinde düzleşen yüz ifadesine tanık oldum. İçten içe hep kendini suçlayacağını biliyordum. Aramıza dili olmayan satırlar girdiğinde bundan ilk kaçan ben oldum. "Babamla konuştuğunu biliyorum," dedim. "Bunu bana söylemeyecektin belki ama ben biliyorum."

Omuzlarını düşürdü ve kendini geri çekti. Elimini nazikçe omzundan indirip kendi elinin içine hapsedtiğinde bu konuşmayı önceden hazırlamış gibi ağzını araladı. "O bir baba olarak haklı, yani olaylara onun penceresinden bakıyorum ve bir şey diyemiyorum ama ben senden ayrılamam... Ben seni bırakmam... Bırakmam, Neva..." Elimdeki sıcaklık kalbime sıçradı. Kalbim onun

yanındayken hep sıcaktı. "Benden istediği şey kolay bir şey değil. *Glt, o motora bin, düvara çarp* dese bir saniye bile düşünmem, bunu senin için yaparım ama *senin için senden vazgeçmem*. Bunu yapmam."

"Üzgünüm," diyebildim sadece. "Babam niye böyle davranıyor bilmiyorum ve seni kırıdıysa gerçekten isteyerek yapmamıştır."

"Benim kırıldığımı falan boş ver ama sen istemediğin sürece ben senin elini boş bırakmam."

Dudağımın kenarı kıvrıldı. "Manyak mısın oğlum sen? Basacağım sonunda nikâhı göreceksin."

Bu onu güldürdüğünde dudaklarını büktü. "Belki çok saçma ama ben kendimi seninle ilgili hayaller kurmaktan alamıyorum. Evet, çok erken ama o aynı evin içinde olmak, her odada seni görmek ve sürekli seninle konuşmak istiyorum. Salonda, mutfakta, banyoda ve yatakta... Bir tek sen ol istiyorum, yanımda senden başkasını göremiyorum."

Sırıttım. "Aslanım, sen bayağı âşıksın bana."

"Herhâlde, kızım, ne sandın?" diye attı sol kaşı. "Eşek kadar herif olduk, kurduğumuz hayallere bak! Yakında damatlık da bakarım ben kendime. Şaşıрма yani."

"Tamam, biraz yavaş olalım."

"Teklifimi kabul ettin ama?"

"O biraz giderayak garibanın yüzü gülsün diye teselli hediyesiydi ama sen bilirsin yine tabii."

Şaka yaptığımı fark edecek kadar tanıyordu beni ve bu yüzden üzerine düşmedi. Kendimi toparlayarak sakince soluklandım ve kafamı salladım. "Babam şu an sadece beni düşünüyor ve çok endişeli. Kafası karışık ama bir gün bizi anlayacak, biliyorum. O aslında böyle bir insan değil. Onu da anlamaya çalışıyorum fakat bizi anlamasını daha çok istiyorum."

"En büyük korkularımdan biri babanı hayal kırıklığına uğratmak olur," dedi. "Ve bunu başardım."

"Bunu başarmadın," diye inat ettim hızla. "İnsan dönüp dolaşıp kendini suçladığı için kızacak birini bulmaması bazen işine geliyor ama sen kendine bunu yapma. Ben bir ayağa kalkayım, bir iyileşeyim... Zaten babam ne kadar uzatabilir ki bunu? *Benim kalbimin istediğini* babam kendi istediğine değişmez. Bunu sakın unutma."

Seyit Ali sessiz kaldığında gözlerimi koluna çevirdim. Siyah gömlek giydiği için kolundaki yara belli olmuyordu ama orada bir yaranın var olduğunu biliyordum. "Peki, ya senin kolun?" diye sordum. "Sen de acıdın... Kolun nasıl?"

Geçtiirdi hemen. "Dikişlik bir durum yoktu, ben de kendi pansumanımı yaptım."

Gülümseyemedim bile. "Motor peki? Çok hasar var mı?"

Tavrını korudu. "Hayır, Direktiyonu biraz hasar gördü ama onu bugün tamire verdim, yarın bir gün alırım." Bunlar bizim için büyük mevzulardı ama yaşadığımız şikâyetlerken artık bunlar bile ufaklık kalıyordu içimizde. "Sen iyileş sadece," diye baktı yüzüme ve kollarıma. "Gerisini hiç düşünme."

Sıcak bir rüzgârın altında kalır gibi hissettiğimi hissettiğimde, "Annem onlarla kalmamı istiyor," dedim. "Yani iyileşene kadar orada kalacağım. Ömer de benimle olacak. Bunu yapmayı hiç istemiyorum ama bir yandan da içimdeki vicdanı susturamıyorum."

"Eğer ki annen senden ufaklık bir şans istiyorsa bunu ona verebilirsin," dedi açık açık. "Yaptıklarını savunacak ya da yargılayacak değilim, ben senin annenle aranda olanlara karışmam ama *anne* deyince ben bir kötü oluyorum. Mantığımı hep devre dışı kalıyor." Bir şey diyemediğimde devam etti. "Ama eğer o abin olacak şerefsiz, sana bu hâlinle bir şey yaparsa çok fena olur bak."

Hızla onu yatıştırdım. "O kadar da yapmaz merak etme, yapamaz yani."

"Her şeyi beklediğim için her şeyi düşünür hâle geldim."

"İyi olacağım," diye kapatıp açtım gözlerimi. "Sonuçlar açıklana kadar orada kalırım ya da daha az kalıp babama geçerim."

"Sonuçlar ne zaman açıklanıyor?"

Huysuzca mırıldandım. "On gün sonraya ertelemişler."

"Sebebi?" diye sordu düz bir sesle. Omzumu silkip dudaklarımı büzdüğümde gülümseyerek iç geçirdi ve parmaklarının ucuyla saçlarımı yüzümün önünden çekerek, "Neyse ki her hâlükârda kazanacağın için şimdiden seni kutlayabilirim," dedi ve çarpık bir ifade yer edindi dudaklarında. "Hatta şimdiden hazırlansan iyi olur."

"Neye?"

"Seni bir yere götüreceğim," dediğinde gözlerinin içindeki o isteği ama bir şeylerin farkında oluşunu da aynı anda gördüm. Ses tonu kısıldı. "Tabii babanla bu kadar olay yaşadktan sonra ve sen bu hâldeyken ne kadar olur bilmiyorum."

"Söylesene nereye gideceğiz?" diye sordum.

Teninin sıcaklığı tenime geçtiğinde bana bu kadar yakın olması ve onu kalbimin üzerinde hissetmem normal miydi? Gözleri saçlarımla oynayan parmaklarını takip ederken dudaklarından dökülecek olan cümleleri bekledim. Gülümsediğinde omuzlarını kaldırıp indirdi. "İstanbul'a," dedi sakince ama devamında gelecek olanlar ayaklarımı şimdiden yerden kesmeyi başarmıştı. "Cigarettes After Sex' konserine."

Bir anda hızlanan kalp atışlarım ve irileşen gözlerimle, "Ş-Şaka mı bu?" diye sordum. Sesim titremişti.

*2008 yılında Greg Gonzalez tarafından El Paso, Teksas'ta kurulan bir Amerikan rilya pop grubudur. (e.n.)

Seyit Ali gülerek kaşlarını kaldırıp indirdiğinde içimdeki hissi istediğim gibi dışıma vuramadım ama o kadar yükseldim ve ağzım kulaklarıma vardı ki bunu ona belli edemediğimi düşündüm. Devam etti. "Aslında uzun zamandır bileterimiz hazırdu ve ben sana söylemedim. Muhtemelen sınav sonuçlarından sonraki haftaya denk geliyor konser ama durumlar böyleyken nasıl olur bilmiyorum."

"Seyit Ali," dedim nefes nefese kalmış gibi. Dudaklarımı ısırdığımda gözleri gözlerimi buldu ve elimi çabucak yüzüne koyarak ona yaklaştım. "Çok... Çok güzel bir şey bu! Hiç beklemiyordum ve şu an kalbimin nasıl attığını bilemezsin..."

"Dokunayım mı kalbine?" diye sordu güldüğünde.

Gözlerimi kapatıp açtığımda sırtıtmaya başladım, elini yavaşça göğsümün sol üzerine koydu ve dokundu. Ağzımdaki gülümseme genişlediğinde gözlerini kısarak düşünceli bir bakışla, "Sen kaç takıyordun ya?" diye sordu.

Alık alık baktım bir anda. "Seksen takıyorum."

Güldü. "Yalan söyleme. Doksan var bunlar."

"Bak sen şuna ya?" diye kaldırdım sol kaşımı. "Ellerin de terazi gibi her memeden anlıyor maşallah."

İnat eder gibi güldüğünde elini göğsümün üzerinden çekti ve yanağımdan öpüp yüzüme daha yakın durdu. "Her şey yolunda giderse bizi müthiş şeyler bekliyor." Gözleri gözlerime aktı ve ben yandığımla kaldım. Ekledi. "Kim bilir, belki iki üç sene sonra bir daha gelirler ama benim bu vakti kaçırmaya niyetim yok."

Sırıtarak fısıldadım ve dudaklarına baktım. "*Your lips, my lips...*"

Sırıttı ve dudaklarımdan öpmeden önce fısıldadı. "*Apocalypse.*"

Yaklaşık bir hafta sonra ağırlarım daha da azalmıştı ama dilediğimce hareket etmeyi çok özlemiştim. Sağ elim sağlam olduğundan bu bana bir hayli avantaj sağlıyordu. Tek sıkıntım kıyafetlerimi giyerken biraz zorlanmamdı. Yatağımda uzanarak henüz yeni okuma fırsatı bulduğum, Seyit Ali'nin bana verdiği kitabın ellinci sayfalarındaydım. Birkaç yerinin altının çizili olduğunu gördüğümde cümleleri uzun uzun okumuş ve onun da neler hissettiğini, bu satırların ona nasıl dokunduğunu anlamaya çalışmışım. Diğer sayfaya geçerken odamın kapısı tıklatıldı ve annem bir kâse çorba ve ekmele içeri girerek elindeki tepsiyle yanıma yaklaştı. "Akşam yemeği vakti," dedi sakince.

Kaşlarımı çatarak elimdeki kitabı hızla kapattım ve diğer yanıma koydum. "Ben gayet iyiyim. Sofrada sizinle yedim."

"Hayır, iyice dinlen," diye itiraz etti annem çalışma masamın sandalyesini çekip kendi oturduğunda ve tepsiyi kucağına koyduğunda. "Hatta bu çorbayı sana bugün de ben içereceğim."

"Buna gerek yok artık," dedi mesafeli bir sesle. "Zaten yeterince bebek muamelesi yaptın." Sağ elimi kaldırdım ve tüm parmaklarımı oynattım. "Bu elim taş gibi ve her şeyi tutuyor."

"Uzatma, Leyla," diye mırıldandı bu bir azarlamadan uzakken. İç geçirdiğimde kafasını tepsiye doğru eğdi ve kaşıkla çorbayı karıştırarak içine minik minik eklemek doğradı ve tekrar karıştırdı. Ardından kaşığı çorbayla doldurduktan sonra ağzıma uzattı. Ona yaklaştım ve ağzımı açıp çorbayı yudumladım. Gülümsedi. Ben ise aksine ifadesizdim. Boğazımı temizleyerek, "Gerçekten kendim yiyebilirim," dedim. "Ayrıca bu sayede elim de artık alışmış olur. Ben bu kadar düşkünlüğe ve bakıma alışkın değilim."

Annem bu cümlemden sonra sanki onu suçlamışım gibi kendini geri çektiğinde elindeki kaşığı usulca tepsinin üzerine bıraktı ve sonra da tepsiyi kaldırıp bacaklarının üzerine koydu. "İyi peki, sen ye."

"Teşekkür ederim," demekle yetindim. Çorbamı yudumlarken annem gözlerini kısarak yanımda duran kitaba baktı ve ona uzanarak eline aldı. "Bu kitabı mı okuyorsun?" diye sordu.

"Evet."

Kitabın içine biraz bakarken gülümsediğini gördüm. "Seni kitap okurken görmeyeli çok uzun zaman oldu."

Güldüm. "Beni çok uzun zamandır bir şeyler yaparken görmedin zaten, görmek istemedin."

İçimdeki dürtü her seferinde aynı şeyi yapıyordu. O annemdi, onu seviyordum ve ona kıyamıyordum ama diğer yanımda sürekli hırsıyla şahlanıyor ve yaşattıklarını bir matkap gibi kafama saplayıp duruyordu. Annemin yüzündeki tebessümü kendi gülümsememle sildiğimde kitabı kapattı ve yanıma koydu. "Sonuçların açıklandığı zaman benimle paylaşacak mısınız?" diye sordu.

Sol kaşımını kaldırdım. "Umurunda olacak mı ki?"

"Yapma," diye sağa doğru yatırdı kafasını kararmış gözlerinin altıyla. "Elbette umurumda olacak. O okulu ne kadar kazanmak istediğini biliyorum ve kazanacağından da eminim."

Garip bir tebessümle bir kaşık daha çorba içtikten sonra, "Vay be!" dedim. "İnsan gerçekten birini kaybetme korkusu yaşadığı zaman bazı şeylerin değerini anlıyormuş... Tabii bu durumu buna bağlamak tuhaf çünkü değerimi bilip bilmediğinden emin değilim."

"Leyla," diye yaklaştı bana. "Bana ne kadar kızsan, benden ne kadar nefret etsen haklısın. Sana karışamam ama bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorum, görmüyor musun kızım? Çok hatalar yaptım ve çok çaresizdim. Yalnızdım ben, kimsem yoktu."

"Babamı aldatırken, bize yalanlar söylerken yalnız değildin," dedim düz bir sesle. Sakindim ve onu tekrar acıtmak gibi bir niyetim ve böyle de bir

zorunluluğum yokken. “Ama yaptın! Bunlar bahane olamaz. Evet, farkındayım bir şeyleri düzeltmeye çalışıyorsun ama olmuyor, anne. Beceremiyorsun...”

“Bu kadar mı kaybettik seni?” diye kırıldı bakışları masanın köşesindeki cam vazo gibi. “Seni geri kazanmam için bir şansım yok mu?”

“Beni kaybetmediniz ki,” diye baktım gözlerine sert bir şekilde. “Siz beni hiç kazanmadınız, yanınızda görmediniz. Sahip olmadığın bir şeyi geri isteme gibi bir lüksün yok.” Onu kırıyordum ama kendimi tutamıyordum. Yüzümü ekşittim. “Aynı şeyleri yaşamaktan çok sıkıldım. Bugün böylesin ama yarın öfkeliisin. Bugün yanağımı öpüyorsun ama yarın öptüğün yere tokat atıyorsun. Bunun beni mahvettiğini anlamıyor musun anne?”

Her şeye geç kalmış bir kadın görüyordum karşımda ve bir şeyleri yakalamaya çalışıyordu. Amacı beni kazanmak mıydı yoksa babamdan kışkırdığı için mi böyle yapıyordu bilmiyordum fakat içimde oturmayan, bana samimi gelmeyen çok şey vardı. Bugün bu söylediklerini kabullensem yarın eskisi gibi olacaktı ve ben bunu arkamda bırakalı çok olmuştu.

Sözlerim annemi sarsacak kadar kuvvetli olduğunda önüme döndüm ve çorbamı yudumlamaya devam ettim. O ise sadece susarak beni izledi. Tabağım bittiğinde peçeteyle ağzımın kenarını silerek, “Ellerine sağlık,” dedim.

“Afiyet olsun,” dedi yumuşak bir sesle. Tepsiyi kucağımdan aldığı anda ayaklanmaya çalıştım ve telaşla bana yardım etti. Ayağa kalktığımda kendimi çok daha iyi hissettiğimi bir kez daha anladım. Bir haftada epey yol kat etmiştim. Annem, “İlaçlarını getireceğim birazdan,” dedi.

“Tamam, lavabodayım ben,” diyerek sakın adımlarla odamdan çıktım. İşimi hallettikten sonra ilaçlarımı içerek pijamalarımı giydim ve tekrar yatağıma kuruldum. Ömer ışıkları kapatıp yanağımdan öptükten sonra gülümseyerek saçlarımı sevdi. “Çok daha iyisin artık değil mi abla?”

“Hı hı,” dedim sessizce. “Çok iyiyim.”

“Kolların ve sırtın acıdı ya, bir de parmakların...”

“Parmaklarım düzelir,” dedim iç geçirerek. “Endişe etme sen.”

“İyi o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle, tamam mı? Ben sen uyumadan önce uyumam.”

Kıkırdadım. “Bir haftadır senin de uyku düzenini bozdum ama artık son verelim buna, olur mu? Ben cidden çok iyi hissediyorum kendimi. Hadi şimdi git ve güzelce uyu.”

“Ben yine bir gözümü açık tutarım ama haberin olsun,” diyerek arkasını döndü ve yatağına uzanarak yüzünü bana çevirdi. Ben de yüzümü ona çevirerek gülümsedim ve birbirimize baktık. Odanın içi epey karanlık olmasına rağmen bize yetecek kadar ışığımız olduğundan sorun etmemiştik. “Abla?” diye mırıldandı Ömer. “Sen okulu kazanırsan bir daha beni hiç görmeyecek misin?”

“Niye böyle bir şey olsun ki?”

Dudaklarını büktü. "Bilmiyorum. Sonuçta büyük bir okula gideceksin ve çok çalışacaksın. Hem sen burada kalmayacaksın ki... Gideceksin."

"Sen burada kalmak istemiyor musun?"

Bana hemen cevap vermedi. "Bilmiyorum..." İç çekti. "Kızma ama sanki burası benim odam değilmiş, burası benim yatağım değilmiş gibi. Su içerken bile utaniyorum, abla. Abimle ve annemle konuşmaya korkuyorum."

Ağzını endişeyle açtığımda onu bu incitici düşüncelerden uzakta tutmak istedim. "Neden kızayım ki ablacığım? Fakat böyle şeyler düşünme, tamam mı? Ben seni asla yalnız bırakmayacağım." Üzerimdeki pikeyi kaldırdım ve onu yanıma çağırdım. "Hadi gel, beraber uyuyalım bu gece."

"Ama sen hastasın, rahat edemezsin ki..."

Israr ettim. "Gel sen gel."

Ömer hazırda bekliyormuş gibi önce bacaklarını yatakta sallandırdı, sonra zıplayarak yanıma koştu ve usulca onun için açtığım yere sokuldu. Birkaç saniye yerimizi iyice belirledikten sonra kolumu sırtından geriye doğru iterek onu göğsüme çektim ve kafasından öpüp saçlarını sevdim. "Burası bizim evimiz ve burası da senin odan, bizim odamız. Sakın kendini yabancı ve yalnız hissetme, tamam mı? Hem onlarla konuşmak istemezsen benimle konuş, ben seni sonsuza kadar dinlerim."

Gülümsediğini işittim sıcacık nefesiyle. "Teşekkür ederim, abla. Sen yanımda olunca ben hiçbir şeyden korkmam zaten." Yüzünü kaldırıp yanağımdan bir daha öptü. "Ben seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum," diyerek ona sarılabildiğim kadar sarıldım ve birlikte tavana baktık. "Hadi şimdi kapatalım gözlerimizi ve güzel şeylerin hayalini kuralım."

"Olur," dediğinde bu fikri çok sevmiş olacaktı ki gözlerini kapattığında ona baktım ve dudaklarındaki neşeyi gördüm. Kalbim sıcacıktı ve sonra ben de ona eşlik ettim gözlerimi kapatıp güzel hayallerin eşliğinde kendimi bulduğumda.

Belki de kurulu bir düzenin bozulması için tek bir kişinin varlığı yeterlidir.

İki gün sonra kendimi tamamen zinde hissediyordum artık. Ufak tefek kırgınlığım ve minik yara bantlarım olsa da direncim beni şaşırtmamış ve tesirini göstermişti. Bu gece ise Timur'un doğum gününü kutlamak için bir araya gelmiştik. Anneme yalan söylememiş ve ondan dışarı çıkmak için izin istemiştim. O da bunu anlayışla karşılamış ve beni hayrete düşürecek şekilde onay vermişti.

Yine her zamanki yerdeydik. Seyit Ali her ne kadar burada olmamdan hoşlanmasa da Timur benim için önemli bir insandı ve onun yanında olmam gerektiğini hissediyordum. O benim yanımda olmaya çalışmıştı çünkü.

Kalabalık değildik ve kız olarak aralarında sadece ben vardım. *Seyit Ali'm ve saz arkadaşlarımla benabendim.*

"İki gün sonra da senin okulunu kutlayacağız, değil mi?" diye sordu Teoman elindeki şişeyi ağzına doğru götürdüğünde. Ortada yanan küçük ateşin etrafını donatmıştık. Seyit Ali yanımdan bir an olsun ayrılmazken gözlerini de üzerimde hissediyordum.

"Umarım," deyip iç geçirdim. "Artık açıklansa da kurtulsam, çok bunaldım."

"Kazandın sen, takma kafaya."

Dudaklarımı bükerek ateşi izledim. Teoman oradan Seyit Ali'ye göz kırptı. "Kardeşim, Leyla okula başlayınca sen de devam etsene işte. Bak, benden söylemesi, bu kızın yazanı çok olur."

Seyit Ali gözlerini kısarak, "Biliyor musun Teo, ben de çok iyi yazarım," dedi. "Ama amel defterlerini."

Gülmeye başladığımda Timur'un da bana eşlik ettiğini gördüm. Cihangir sigarasını içerken gözlerini ateşten ayırmıyordu. Ardından Teoman bıkkın bir ifadeyle elinde tuttuğu şişeyi kafasına dikip yutkunduktan sonra homurdandı. "Oğlum, bu ne biçim parti lan? İki müzik falan açın bari."

"Kafa açma, Teoman," dedi Cihangir.

Timur, "Abi, ben hiç doğum günü kafasında değilim zaten," dedi. "Öyle uzun zamandır sohbet muhabbet etmiyorduk, salla yani."

"Yirmi bir oldun sen değil mi?" diye baktım yüzüne.

Kafasını salladı. "Evet." Gülümsediğimde gülümsedi.

Ortamda tuhaf bir sessizlik ve huzursuzluk hâkimdi. Bunu hissedebiliyordum. Tuhaf gelmiyordu ama olmamasını dilerdim. Göğüs kafesimi şişirip serbest bıraktığımda kırık parmaklarımdaki beyaz sargılara baktım. Az sonra Cihangir'in telefonu çaldığında eş zamanlı bir şekilde karşıdan bir araba yaklaştı ve uzunlarını söndürerek arabadan indi. Hepimiz aynı anda gelen kişiye baktığımızda birkaç adım sonra gelen kişinin Ander'olduğunu gördük. Teoman, "Geldi yine tipini siktiğim," diye hırladı ve hızla ayaklandı. "Hayırdır lan Rus çocuğu! Bok mu var da sürekli dibimizdesin?"

Seyit Ali şimdilik bir tepki vermediğinde Ander her zamanki tavrını bedene birkaç beden büyük gelmiş bir maske gibi taşıdığına Teoman'a bakıp, "Hoş buldum," dedi.

Teoman, "Sikrir git lan!" diye salladı kafasını.

Cihangir telefonunu kapatıp cebine koyduğunda Ander alay eder gibi Teoman'a baktı ve ardından gözleri bize buldu. Sonra da ellerimi... Sol kaşını kaldırarak, "Geçmiş olsun," dedi. "Kaza yaptık herhâlde?"

Seyit Ali dayanamadı ve ayaklanarak sakinliğini korudu. En azından şimdilik... "Ne söylemeye geldin buraya? Ne söyleyeceksen söyle, sonra da siktir olup git!"

Ander, "Sakin olun," diye mırıldandı. "Sizi bu kadar huzursuz ettiğimi bilmiyordum." Gülümsedi ve bunu bilerek yaptı tabii.

Seyit Ali tavrını bozmazken Teoman daha atik ve fevri davranarak onu itti. "Bak oğlum, harbiden zorla kaşınıyorsun."

Ander'in eğlendiğini gördüm. Evet, bizimle eğleniyordu. Gülmeye başladı tekrar ve bu sinir bozucu bir hâl aldı. Cihangir de ayaklanarak onların yanına gittiğinde Ander'in gözleri bu kez Cihangir'i hedef aldı. "Vay, sarı çocuk da buradaymış!"

Cihangir ekşiyen yüzüyle, "Onlardan farklı bir şey söylemeyeceğim," dedi. "Ama şimdi siktir olup gitmezsen harbiden kaşınan tekmelerimden nasipleneceksin!"

Ander gülerek, "Karşıdaki adamı tanıımıyorsun sanırım sen?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı.

Cihangir'in cevap vermesini beklerken Seyit Ali ölümcül bir sakinlikte ağzını aralayarak düz bakışlarıyla Ander'i hedef aldı. "Karşımızdaki adamı tanıyamamak da bizim daha doğrusu benim en büyük aptallığım olsun." Bir adım öne çıktı ve çenesinin ucuyla onu tehdit etti. "Sabrımı sına ma yoksa gerçekten bu sefer son nokta olacak!"

Bir şeyler olacaktı, hissediyordum...

Gerilmeye başladığımda yalnız olmadığımı hissettim. Timur da ayaklandı en nihayetinde ve kendimi daha fazla burada tutamadım. Ayağa kalkıp Seyit Ali'nin yanında durdum ama beni saklamak istedi ve bunu genelde istemeden yapıyordu. Ander hepimizin karşısındaydı ve bize bakıyordu. Gözlerimize usul usul baktı, telaşı yoktu ama kurnazlığını hissedebiliyordum. Teoman sabırsızca öne çıktığında, "Sen var ya," dedi dişlerini sıkarak. "Şerefsizin önde gidenisin."

Ander umursamadı ve bunu duymadı aksine devam ederek Seyit Ali'ye gülümseyerek baktı. "Peki, sen bu yanındakileri ne kadar tanıyorsun?"

"Ne diyorsun lan sen?" diye sabrı tükenmeye başladı Seyit Ali'nin. "Yetti artık laf kalabalıkların. Bugün burada eteğindeki taşları dök, sonra da defol git!"

"Tamam," dedi Ander gülerek. Kaşlarımı çattım ve her şeyi takip etmeye başladım. Kalbimin ritmi yükseliyordu. Ander'in küstah ve tehlike arz eden bakışları Cihangir'i buldu. "Senden başlayalım, sarı çocuk! Esas oyuncumuz da diyebiliriz..."

Cihangir çatık kaşlarıyla Ander'i her an dövecekmiş gibi durduğunda Ander aynı tavrının üzerinde ilerleyerek, "Sen, Seyit kardeşini çok iyi tanırsın, değil mi?" diye sordu. "Kız arkadaşınla yattığımı Seyit biliyordu ama sustu, sonra sen de bunu öğrendin." Ağzım kocaman açıldığında Teoman'ın ve Timur'un

da benimle yarıştığını gördüm. Ander devam etti. “Bunu öyle bir öğrendin ki hıncını iki şekilde çıkardın.”

Seyit Ali’ye baktım. Yalnızca onu görmek ve hissetmek istedim ama bunu söylemek istemesem bile duyacağı şeylerden korkuyordu. Suratı gerildi ve çenesi kaskatı kesildi. Ander avına yaklaşan bir avcı gibi Seyit Ali’nin tam gözlerinin gördüğü yerde durduğunda, “Hatırlıyor musun?” diye sordu. “Sana zamanında öyle bir şey söyleyeceğim ki etrafındaki herkesi sorgulayacaksın demiştim.” Kimseden çıt çıkmadı ve Cihangir’e baktım. Cihangir’in hiç istemediği bir durumdu bu anlaşılan. Yutkundüğünü ve acıyan gözlerle Seyit Ali’ye baktığını gördüm fakat Ander durmadı ve devam etti. Bunun Seyit Ali’yi yıkacağını bilerek devam etti. “Bu sarı çocuk, babanın katilinin kim olduğunu biliyordu ama sustu. Sana söyleyemedi ve biz salağa yattık.” Seyit Ali gözlerini kıstığında Ander kimsenin konuşmasını istemiyormuş gibi hızla geri çekilerek ekledi. “Hadi diyelim senin için sustu ama ya o sene motorunu niye bozdu? Ben söyleyeyim, kız arkadaşıyla yattığımı bildiğin için senin hayatını kaydıracak kadar gözü döndü!”

Nefesimi yitirdim... Evet, tam olarak bunu yaşadım.

Her şey o kadar ani ve sert gelişmişti ki ne düşünecek ne de hissedecek bir şey kalmamıştı. Teoman ve Timur sessiz kalırken bunları bildikleri için değil, iki dostunun da aralarının bozulmaması için dengede tutmak zorunda olduklarını anladım. Onları bu kadar tanıyordum sonuçta.

Cihangir kendini ifade etmeye çalıştığında kelimeler ağzında tekerleme gibi dönmeye başladı ve Seyit Ali’ye baktı. “Kardeşim, yemin ederim yapamadım...” dedi. Ağlayacak gibiydi. Seyit Ali ise hiçbir tepki vermemişti. “Ben, Nihat amcanın katilinin o Mark denen pezevenk olduğunu da bu işin içinde Ander’in olduğunu da sonradan öğrendim ama sana söyleyemedim. Sonra sen kendin öğrendin zaten.”

Teoman, “Ne oluyor lan?” diye mırıldandı soğuk soğuk.

Kalbim deli gibi atıyordu. Seyit Ali hiçbir şey söylemiyordu. Ağzını açıp tek kelime bile etmemişti. Ve öğrenmiştim ki Ander ve Seyit Ali’nin arası bu yüzden bozulmuştu. *En yakın dostunun ellerinde kendi öz babasının kanı vardı.*

Bunca nefret bunun içindi.

Bunca nefret hak edilmişti.

Cihangir acele ederek elleri bir araya getirdiğinde, “Motorunu bozdum ama çok pişman oldum,” dedi. “Bana oyun oynadığını ve sevdiğim kızla olan münasebetini kendi dostunun iyiliği için bana susarak kazık attığını sandım. Gözüm dönmüştü...”

Seyit Ali hissizce fısıldadı. “İki günlük kız için sustuysam bu senin elinden bir kaza çıkmasını istemediğimdendi ama iki günlük kız için beni sattıysan bunu sen istediğin içindi.”

"Seyit, çok pişmanım..." dedi Cihangir hislerindeki pişmanlığını gerçekten hissedebildiğinde. "Sonra bunun senin de bildiğini öğrendiğimde anladım ki değmezmiş ve umurumda olmadı ama ilk an çok koydu lan! Fevri davrandım, anla işte."

"Bu nasıl fevrilik, Cihangir?" diye gülümsedi Seyit Ali acı acı. "Hadi bunu boş ver. Peki, ya babam?" Sesi içine gömüldü ve ondan bu kadar sakin kalmasını beklemiyordum. Sakin değildi, *o sadece baştan aşağı kırgındı*. "Babamın katilini ve bu Ander piçinin işin içinde olduğunu bildiğin hâlde niye sustun, kardeşim? Niye gelip söylemedin bana, niye ben yıllarca dostumun değil babamın, benim canımın katilinin gözlerine baktım?"

Cihangir dayanamayıp gözlerinden bir damla yaş düşürdüğünde, "Özür dilerim," dedi. "Ben diyemedim, korktum bir şey yaparsın diye! Sustum ve niye böyle oldu bilmiyorum. Yemin ederim kötülüğünü istemedim."

Teoman sakince Cihangir'e baktı. "Bu yüzden mi her bir araya gelişimizde Ander ile iğneleyici laflar söyleyip duruyordunuz birbirinize? Kardeşim, açık açık anlatsaydın ya!"

Ander konuştu. "Anlatamazdı."

"O niyeymiş?" dedi Seyit Ali.

"Onu da sonra anlatır,"

Bu sırada Cihangir derin bir nefes aldı ve gözü dönmüş bir şekilde Ander'e yumruk sallamaya başladı. "Hayatımı siktin lan! Öldüreceğim lan seni öldüreceğim!" Cihangir çok fena patlamıştı ve onu ilk kez bu kadar öfkeli görüyordum. Teoman ve Timur araya girip onları ayırdığında Ander kanayan dudağının kenarını sildi ve güldü.

Cihangir öfkenden gözü dönmüş bir şekilde nefes nefese kaldığında Seyit Ali'ye seslendi. "Özür dilerim, kardeşim. Ben aşağılık herifin tekiyim ama çok pişmanım... Sustuğum için, iki günlük kız için sana sırt çevirdiğime pişmanım."

Seyit Ali tepki vermemekte ısrarcıydı.

Ander elinin kenarıyla dudağını sildiğinde konuşmaya devam etti. "Hadi sarı çocuk bir şekilde hayatta kalır... Peki," derken gözleri beni ve Teoman'ı gösterdi. "Bu ikisi?"

Teoman'la birbirimize baktığımızda Seyit Ali cümlemin içinde benim adım geçtiğini duyar duymaz Ander'in boğazına sarıldı. "Ne diyorsun lan sen? Ne saçmalayacaksın yine, orospu çocuğu! Bitirdin lan beni bitirdin!"

Ander kendini geri çektiğinde nefes nefese konuşarak, "O yazlık ev," dedi. "Senin küçük kız, bir fotoğraf buldu ve sen hangi fotoğraf olduğunu biliyorsun... Senin kız, o fotoğrafı sakladı ve Teoman'la bunun peşine düştü."

Teoman, "Kardeşim, bizim kötü bir niyetimiz yoktu," dedi hızla. "Ayrıca bizim o fotoğrafın nerede, nasıl çekildiğinden de haberimiz yoktu. Hem

Leila'nın hiçbir suçu yok. O sadece fotoğrafı alıp bana verdi ve ben susmasını istedim. O sana ilk günden söylemeye hazırıldı."

Başım dönmeye başladı. Üst üste bu kadar çok şey yaşadığımıza inanamıyordum. Daha doğrusu Seyit Ali'nin üst üste bu kadar yıkıma uğramasına dayanamıyordum. Bacaklarımdaki titreme büyürken kendimi savunacak bir şey aradım ama savunacağım bir şey yoktu. "Ben o fotoğrafı kitapların arasında buldum ama sana söyleyemedim, sonra Teoman'a gösterdim, o tanıyordur belki diye... Biz senin arkandan iş çevirmedik yemin ederim." Bana inanmasını bekledim. Yüzüme öylece baktı. Bir şey demedi. *Susmasını sevmemiştin.*

Fakat sonra kafasını kaldırdı ve Ander'in karşısında dikildi. Bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordum. Bu kadar kırgınken dımdık ayakta kalmasına inanamıyordum. Ander'in gözlerinin içine bir ok gibi baktı. "Sen benim çocukluk arkadaşım ve en iyi dostumdu ama sonra babamın kanı bulaştı ellerine ve sen bunu bilerek bana bakmaya, bana gülmeye, utanmadan benimle babamın yasını tutmaya devam ettin! Şimdi gelmiş yanımdaki dostlarımdan beni ayırmaya çalışıyor, kendi dengeni korumaya uğraşıyorsun. Evet, kırıldım. Evet, çok öfkeliyim ama şunu unutma!" Herkes sustu. O sonsuza kadar konuşsa haklıydı. "Hayatımdaki hiçbir insan senin bana yaptığın şerefsizliği yapmadı. Hayatımın sonuna kadar seni öldürmek isteyeceğim, hayatımın sonuna kadar babamın kanını kendi kanıyla boğmak isteyeceğim."

Ona sınıksız sarılmak ve ağlamak istedim.

Ander belki en başından bunun hayalini kurmuştu ve kısmen istediğini almıştı ama Seyit Ali ona istediğini vermemişti. Dediği gibi çok kırgın, çok kızgındı ama Ander'in gözleri önünde bizi kıracak bir şey söylememişti. Bu kadar öfke kontrolü yaşayan bir insan için böyle sağlam durmak hiç ama hiç kolay değildi.

Seyit Ali gözlerini sertçe kapatıp açtığında hiçbir şey söylemeden ileri doğru yürüyüp bizi arkasında bıraktığında peşinden gittim ve onu durdurdum. "Seyit Ali, lütfen beni bir dinle."

Durdu ve gözlerimin içine baktı. *Kırgındı...* Sadece kırgındı. "Neva, lütfen evine git ve bir daha buraya gelme. Senin artık burada olmaman gerekiyor."

Ağlayacak gibi oldum. Her şey çok kötü bir hâle gelmişti. "Ben o adamın kim olduğunu bilmiyordum. Bilsem söylemez miyim sanıyorsun? Sen beni tanımıyor musun?"

"Tanıyorum," dedi. "Ama şu an kendimi tanıyamamaktan korkuyorum. O yüzden lütfen evine git ve uyu. Benim... Benim yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Seyit Ali..."

"Neva, beni anla," diye baktı gözlerime kırgın kırgın. "Beni anla."

Güçsüzdüm. O kazayı yaptığımızda bile bu kadar acı çektiğimi ve bu kadar güçsüz olduğumu hatırlamıyordum. Gözlerim dolu dolu bir şekilde bana mesafeli bakan, *veda eden* gözlerine bakmayı sürdürürken beni arkasında bıraktı

ve ilerlemeye devam etti. Arkasından baktım. Kalbim çok acıyordu. Kalbimin bu kadar acımasına alışkındım ama onun verdiği acıya alışkın değildim.

O kalbime hep mutluluk getiren, acıyı götürendi.

Şimdi acının adı olmuştu.

Birtakım sesler işittiğimde Cihangir'in uzaklaştığını, Teoman'ın da Ander ile kavga ettiğini gördüm. Bu kez Timur arada kaynayandı. Yanlarına yürüdüm ve Ander'e bağırdım. Kavga anında durdu. Gözlerine nefretle bakarak tüm öfkemi ortaya serdim. "Katilsin sen! Sen aşağılık bir katilsin!" Dayanamadım ve bir adım daha öne çıkarak titreyen sesimle daha çok bağırdım. "Sen tam bir orospu çocuğusun!"

"Laflarına dikkat et!" diye öne çıktığında Timur beni arkasına alarak Ander'in önünde durdu ve onu gücü yettiği kadar engelledi. "Leyla'nın yanlış bir lafı yok!" dedi. "Sen attığın kazığı Seyit'e yedirdin ve onun arkasında duran sağlam dostlarını kıskandın. Sonra baktın iş raydan çıkıyor, kurnazlık yaparak eski defterleri ortaya serdin. Ne sandın ki? Seyit, Cihangir'i öldürecek mi?"

"Sarı çocuk bunu denedi ama?"

Timur güldü. "O kadar eminim ki bu işin altında bile senin bir parmağının olduğuna... Buradaki herkesi kandırabilirsin, herkesi tuzağına çekebilirsin ama ben yemem!"

Ander sustu.

Timur haklı mıydı?

Teoman soluk soluğa kalarak tüm siniriyle Ander'e bakarken, "Bu şeref-sizden her şeyi beklerim," dedi. "Bunun içinde zerre kadar iyilik de yok, iyi düşünce de! Olan benim kardeşlerime oldu."

Ander konuşmaya çaba harcadığında Timur müsaade etmedi. "Ve sen ne yaparsan yap Seyit'in yanında var olamayacaksın. Onun için öldün ama dua et, o adam bu kırgınlıkla ve bunca yaşanmışlıkla yanlış bir şey yapmasın yoksa..." derken bir adım öne çıktı ve tane tane konuştu. "Sessiz, sakın diye tanıdığın ben, o şeytani düşüncelerini sana yem diye yuttururum."

Timur'dan asla böyle bir çıkış beklemiyordum ama çok da şaşırdığımı söyleyemezdim. Sanki uzun zamandır bunu bekliyordu ve nihayetinde sıra ona gelmişti.

Her şeyin bu kadar hızlı ve can yakıcı bir şekilde aktığı gece de Ander, "Siz..." derken cümlesi havada asılı kaldı çünkü o sırada ileride bir şey patladı. *Evet! Evet, bir ateş!*

Kimse hareket etmiyordu, ne olduğunu anlayamamıştık. Birkaç uzun saniyenin sonunda Timur, Teoman ve ben hızla ileri doğru atıldık ama sonra durduk. Aynı anda, aynı çizgide ve aynı kişinin üzerinde... Üçümüz yan yana karşıdaki yangına, yangından taşan ateşe baktık. Seyit Ali oradaydı.

Bir elinde çakmak, diğer elinde benzin bidonu vardı.

Ateşin önünde duruyordu. Kendi motorunu ateşe vermişti.

BİR DEVRİN SONU

15 Ekim 2014

Rusya / Rostov

Yağmurlu bir gecenin ardından uzanan sabahta Ander'in telefonu çalmaya başladı. Gözlerini ovuşturarak yatağın içinden çıkardığı kolunu görmediği komodine uzattı ve telefonunu bulmaya çalıştı. Telefonunu kavradığında gözlerini kısarak ekrana baktı ve sakince soluklanarak Mark Ivanov'un telefonunu açtı. "Söyle!"

"Konuşmamız lazım," dedi Mark Ivanov. "Neredesin?"

Ander, "Yatağımdayım," derken yanında çıplak bir şekilde uyuyan esmer kadına baktı. "Ne oldu sabah sabah?"

"Vakit geldi!"

Ander dün geceden kalma başını ovuşturarak, "Tamam, bir saate sendeyim," dedi ve telefonu karşı taraftan bir atak beklemeden kapatıp yerine koydu. O sırada yanındaki esmer kadın gözlerini açarak Ander'e gülümsedi. "Günaydın."

Ander düz bir sesle cevap verdi. "Günaydın." Ardından üzerini örten çarşafı kaldırarak doğruldu ve sırtını arkasındaki kadına çevirdi. Kadın başını yattığı yerden kaldırıp kollarını Ander'in boynuna doladı ve onun omzuna öpücükler bırakarak, "Kahvaltı yapalım mı?" diye sordu.

Ander derin bir nefes alarak yalnızca zihnindeki düşünceye odaklanarak hızla ayağa kalktı. "İşim var." Kadın öylece kalakaldığında Ander duşa doğru yönelerek, "Hazırlan, Türkiye'ye dönüyoruz," dedi ve kapıları kapattı.

Yaklaşık bir saat sonra Ander ve Mark Ivanov buluştu. Ander henüz yirmi bir yaşında olmasına rağmen çok zeki ve işleri kolaylıkla yürütebilen bir insandı. Gerçek anne ve babasını bilmiyor, onu yetiştiren Victor Petrov'un yanında kalıyordu. Onu da sevdiği söylenemezdi ama sadakat da menfaatin sessiz kardeşi sayılırdı, ta ki Mark Ivanov'un, Ander için verdiği sözlere kadar...

"Bunu ona yapacak mıyım gerçekten?" diye sordu Ander çatık kaşlarıyla. "Bunu yaparsam yıkılır, onu sırtından bıçaklayamam."

"Eğer ki bunu yapmazsan sana asla gerçek ailenin yerini söylemem," dedi Mark Ivanov oldukça katı ve tehditkâr bir sesle. Geniş alnı ve iri yeşil gözleriyle Ander'in suratına ona tokat atar gibi baktı. "Sakın bana fikrinin değiştiğini söyleme!"

Ander sıkılğan bir şekilde, "Hayır, değişmedi," dedi. "Babamın ve annemin yerini öğrenmek istiyorum. Bunun için de her şeyi yaparım."

Mark Ivanov, küstahça güllümsedi. "İşte, olması gereken de bu!"

Onun Ander'den istediği çok büyük bir ihanetti. Ne affı ne de telafisi olabilirdi. *O gün, o olaylar yaşandığında bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmayacak ve yara alan tek kişi olacaktı.*

"24 Ekim," dedi Mark Ivanov tarihlere geçecek bu cümleyi kurduğunda. "24 Ekim gecesi Çankaya'daki galeri açılışında bu iş bitecek." Derin bir nefes alarak Ander'in gözlerinin ve kalbinin içine, kendi elleriyle içinde tek bir mermi olan silahı bıraktı. "O gece Nihat Karayazı ölecek!"

Ander kendini sıkarak, "Ama... Ama Seyit'in doğum günü var," dedi.

"Merak etme, kutlamanıza izin vereceğim." Elini kemerine götürerek gevşetti. "Ayrıca onu çoktan sildin, bu kadar duygusal davranma sakın! Bu işte duygusallığa yer yok! Seyit'i kaybettin, onu kaybettin çünkü aileni kazandın."

Ander sahip olacağı her şey için sahip olduğu tek bir şeyi satardı. Bunu gözünü kırpmadan yapardı. Can dostum dediği Seyit Ali'ye de yapacaktı.

Mark Ivanov, dilini dudaklarının üzerinde gezdirirken tahta masanın üzerinde duran salatalığı ısırarak gözlerini kısıtı. Ağzındakini yerken, "O gece Seyit orada olacak ve sen onu oyalacaksın," dedi. "Hatta bir gün önce de Seyit'in odasına gidip sözleşmeyi dolabından alarak bana getireceksin."

Ander kaşlarını çatarak, "Ne sözleşmesi?" diye sordu. "Hem neden Seyit'in odasında?"

"Nihat, oğluna herkesten çok güvenir ve onu her şeyini sakladığı şifreli bir kasa olarak görür," dedi. "Muhtemelen o sözleşme de kitaplığın içinde bir yerde."

"Dikkat çekirim."

"Seyit, sana bu kadar güvenirken istersen yatağının üzerinde zıpla, bir sik anlamaz," deyip salatalığı ağzından sular akıtarak yemeye devam etti.

"Peki, ya Asiye Karayazı?" diye sordu Ander gözlerini kırıştırarak. "O kadını hafife alamayız. Seyit'in annesi, başımıza bela olacak. Bunu göreceksin."

"Bunu yapanın biz olduğunu bilmeyecekler. Üstelik o aile seni çok seviyor."

"Asiye Karayazı, benden nefret ediyor!"

Mark Ivanov, dudağının kenarını kıvırdı. "Belki de çoktan bir şeye uyanmıştır." Ander kendini içinden çıkılmaz bir çemberin içinde bulduğunda Mark Ivanov, onu bu çemberden çıkarmak için her yolu denemeye hazırды. "Korkma! O kadın benim meselem. Cihan Karayazı'nın da istediği bu zaten. Hem de en başından beri!"

Ander derin bir sessizliğe hapsedildiğinde Mark Ivanov, onun yanına gitti ve elini omzuna koyarak gözlerine derin derin baktı. "Nihat, benim önümde koca bir engel, eğer onu ortadan kaldırmazsak ileride yok oluruz. Bunu sen olmadan yapamam. Sen de anne ve babana gitmek istiyorsan benimle olmak

zorundasın. Umarım bu *kardeşim* ayaklarına girip yapacaklarımız için üzölmüyorsundur.”

“Kendim için herkesi harcarım ama...”

“Ama falan yok! Bir gün herkes birine ihanet eder. Seyit, senin ne kadar daha yanında duracak? İyi bir okul kazanınca siktir olup gidecek, kardeşlik falan hepsi hikâye! Bu işte beraberiz, bunu sakın unutma! Beni mutlu edersen sana dünyaları veririm.”

“Bu iş bitince kimseye konuşmayacaksın,” dedi Ander düz bir sesle. “Seyit, bunu yapanın biz olduğunu, özellikle benim de işin içinde olduğumu bilmeli.”

Mark Ivanov, yakışksız bir şekilde sırtttı. “Her gün gözlerinin içine bakarak onu kandıracaksın yani? Sen bu iş için aratılan kişisin. Kanında var senin!”

“Ona ihanet etmek istemiyorum, kardeşim dediğim insan ve... Beni hiç affetmeyecek.”

“Annene ve babanı hatırla. Annene ve babana yapılanları hatırla!”

Ander en başından her şeyi yapmaya hazırdu. Dünyaya kaybederek gelmiş bir insan için kazandığı birilerini kaybetmek pek de zor bir şey olmayacaktı. Kararlı bir şekilde kafasını sallaması uzun sürmedi. “Tamam, bu işte seninleyim. Birini sırtından bıçaklamak benim için yeni bir şey değil. Geçmişisi siler atarım geleceğim için. Ama!” diye sesi sivrildi karşısındaki gözlelere bakarken. “Bana istediğimi vermezsen seni de silerim. Emin ol, bunu yaparım!”

“Merak etme,” dedi Mark Ivanov rahatlatıcı bir ses tonuyla. “Gün sonunda elimizdeki kanları temizleyip kurbanlarımızın sırtlarına bıçaklarımı geçirdiğimizde seni annene ve babana götüreceğim. Onlar da seni bekliyor olacaklar!”

Ander verdiği sözün arkasında duracak ve oyunu kuralına göre oynayacaktı.

“Tamam,” dedi kafasını kararlı bir şekilde sallarken. “24 Ekim gecesi her şeyi değiştirmeye hazırım.”

Mark Ivanov, müthiş bir keyifle gülümsediğinde arkasını döndü ve masanın üzerinde duran diğer salatalığı alıp ısırdı. O sırada Ander’in telefonuna bir mesaj geldi.

Kimden: Seyit Ali

“Uçaktan indiğinde haber ver, seni karşılarım, kardeşim.” (10.24)

Yüzüne güldüklerimiz arkasından daha çok güldüklerimiz olur bazen. Bunun tek bir adı yok ama tek bir duygusu var. *İhanete uğramak*. Yapan için türlü türlü adlar koyabiliriz ama uğrayan için tek bir şey yeterlidir. *Ya gözyaşı ya da ateş*.

Ya ateş olup gözyaşlarını yakarsın ya da gözyaşları döker ateş olduğunla kalırsın.

Fakat bu gece yangından taşan ateşlerin ileride koca bir gözyaşı denizine sebep olacağını kimse bilemezdi. Kimse şu an içinde bulunduğu kıvılcımlardan kurtulmak için nereye koşacağını hesap edemezdi zira aniden gelen bu yangının söndürülmesi kolay olmayacaktı.

Bu gece eve gitmedim çünkü gece bitmemişti. Telefonlarıma cevap vermedim, zaten birkaç kez annem aramıştı ama ona cevap vermemem pek de yeni bir şey olmadığından telaşlanacağını sanmıyordum. Herkes gitmişti ve biz kalmıştık.

Ben ve Seyit Ali.

Konuşmuyor ve dakikalardır önümüzde duran kül olmuş motoruna bakıyorduk. Ağlasak, bağıra bağıra konuşsak ve yıkıp döksek belki bir şeylerin çözümü için adım olabilirdi ama sessizlik, huzur demek değildi; sessizlik, gelecek için fitili ateşlenmiş bir bombaydı. Farkındaydım.

Ama keşke farkında olmasam...

O konuşana kadar konuşmak istemedim çünkü ne konuşacağımı da bilemedim. Ne ona dokunabiliyor ne gözlerine bakabiliyor ne de aklından geçenleri anlamak için ona sarılabiliyordum. Aklından geçenlerden ve şu an ne hissettiğinden o kadar çok korkuyordum ki onun yanında kendimi ilk kez bu kadar yabancı ve bu kadar üşümüş hissediyordum.

Benzin kokan ve kül bulaşmış ellerini yanındaki sigara paketine uzattı ve içinden bir dal çıkarıp dudaklarının arasına koyarak sigaranın ucunu ateşe verdiği gibi gözlerini kısarak zehri içine çekti. Yüzüne bakmasam bile onu gözlerimde yaşattığım için ezberimdeydi. Birkaç saniye sonra sakince soluklandı ve parmakları arasında duran sigarayı kavrayarak diğer bileğinin üzerine koydu. Bileğine baktım. Garip ama tokam hâlâ bileğindeydi. Eskimiyor ve hevesi de hiç geçmiyordu.

“Bu motoru iki sene önce kendi paramla almıştım,” dedi sonra nihayet sesini duyabildiğimde ve bu sessizliğe koca bir çizik attığında. “Belli bir yaşa kadar baba parası yedim, yalan yok ama sonra kendi paramı kazandım ve biriktirdim. Gittim, kendime motor aldım.” Omzunu silkti. “Heves ettim işte.”

Onun sözlerini bölmeyecek ve yalnızca onu dinleyecektim çünkü sıram gelmemişti, belki de hiç gelmezdi. “Yaktım çünkü yanması gerekiyordu. Bana güzel anılar hatırlatacak hiçbir şey bırakmadı.” Sonra devam etti. “Ben bu motoru aldığımda babam hayatta değildi, bilmiyorum belki tamamen kafamın dağılmasına ihtiyacım olduğundan hiç işim olmayacak işlere kalkıştım.” Alay eder gibi güldü ama ürktüm. “Yarışlara katıldım, para kazanmaya başladım. Çok para kazandım ve artık tamamen kendi ekonomik özgürlüğümün olduğunu anladım. Evimi ayırdım, kendime döndüm.”

Bu kısımda biraz sustu ve sigarayı tekrar dudaklarına götürerek daha hırslı bir şekilde içip geri çekildi.

“Babam hayatta olsaydı ve benim böyle işlerin içinde olduğumu bilseydi hiç hoşlanmazdı. Karşı çıkmazdı, karşımda durmazdı ama geleceği de görürdü. Benim babam süper kahramandı, biliyor musun? Ben onu hep öyle bildim. Ne zaman bir şey yapmaya heveslensem o işin benim için nasıl sonuçlar doğuracağını bilirdi.” Gözlerini kapattığında gözlerine baktım. Buna cesaret edebildim. Gözlerini açtığında gözlerimi ondan çektim ve aynı yere baktık. *Kül olmuş motora...* Devam etti. “Ama sonra bir şey oldu ve ben süper kahramanımı kaybettim.” Güldü. “Elinden en sevdiği oyuncacı alınmış üç yaşındaki çocuklara döndüm. Saçma ama...”

“Değil,” dedim kurumuş sesimle. Dudaklarımı ıslatarak devam ettim. “Saçma değil.”

“Annem farklıydı tabii,” dedi bu kez sesinin rengi de tonu da değiştiğinde. “Onun geleceği görmek gibi huyları yoktu ama o insanları çok iyi analiz ederdi, yani eder... Ander’i hiç sevmedi, ne onu ne de babasını. Kardeşim, çocukluğum dediğim çocuğu bir türlü sevedim, meğer anneler hissedermiş... İlk kez yanılmasını istedim ama anneler yanılmazmış, bunu anladım.”

Sanki yanında yoktum ve aynaya karşı konuşuyordu çünkü Seyit Ali her ne kadar duygusal yanını benden saklasa da içinde çok derin bir insanın olduğunu biliyordum. Biz onunla böyle şeyleri kolay kolay konuşmazdık ve o da bunu gerekli görmezdi. Kaçmak değildi bu, *saklamaktı*. Bir yerde aynı şey ama ikisinin de hissettirdikleri çok ağır.

“Sonra annemi de kaybettim,” dedi sigarasını dudaklarına yerleştirmeden önce. “Bok gibi kaldım ortada.”

“Annen seni hiç uyarmış mıydı?”

Bir süre sessiz kaldı. “Annem konuşmaz, sadece hissettirirdi. Ben onun bir bakışından bile binlerce cümle yazabilirdim ama babam öyle değildi. Babam çok konuşur çok da dinlerdi.” Gülümsedi gözlerinin kenarı kısıldığında. “Hiç unutmam, bir keresinde sabaha kadar konuşmuştuk. Ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum ama aylar sürse bile gözlerimi kırpamazdım.”

“Sen babasına hayran, annesine âşık bir insansın,” dedim sakince yüzümü ona çevirdiğimde.

“Her çocuğun olması gerektiği gibi değil mi?”

Yüzünü yüzüme çevirdiğinde gözlerindeki o derinliği ve yorgunluğu görmek bana hiç iyi gelmese de nihayet gözlerini okuyabildiğim için mutluydum ama bunu ona belli etmedim. Nefesimi tuttuğunda bakışmamızın uzun sürmesini istemedi ve tekrar önüne dönerek sigarasını dudaklarına yerleştirdi. Söyleyecekleri bitmemişti ama devam da etmeyecekti. Onu tanıyordum. Sıram gelmişti, konuşmak için buna ihtiyacım vardı.

Dudaklarımı ıslatıp elimi kucağıma koyduğumda, “Bana kızgın mısın?” diye sordum.

“Değilim,” dedi.

"Ben o fotoğrafı yazlıktaki kitaplığın arasında buldum ve neye uğradığımı şaşındım. Sana göstermeden önce Teoman'a gösterdim çünkü ne tepki vereceğini bilemedim sonra biz, yani Teoman'la ben bunu sakladık ama arkandan iş çevirmedik." Sabırsızca ekledim. "Gerçekten sana ihanet etmedik, Seyit Ali."

Gülümsedi. "İhanet ve Seyit Ali..." İç geçirdi. "Bu ikisinin yan yana olmadığı bir cümle hayal edemiyorum. İmkânsız yani."

Gözlerimi kapatırken derince soluklandım ve yaralarımın müsaade ettiği kadar ona yaklaştım. "Seyit Ali, yemin ederim senin kontrolün için, iraden için böyle davrandık. Hem bir şey de yapamadık zaten ve ben onu sana getirmeye hazırdım. Teoman da öyle, o da senin için sakın kaldı."

"Neva, tamam," dedi sakince bana bakmadan tebessüm ettiğinde. "Ben sana inanıyorum zaten, *ben sana hep inandım.*"

Gözlerimi kırpıştırarak kafamı öne eğdiğimde, "Korkuttun ama beni," dedim.

"Bunu bilerek yapmadım, özür dilerim."

"Yok, özür için değil de," diye mırıldandığımda kafamı kaldırıp soluklandım. Kendimi değil onu düşünmem gerekiyordu. "Sormaya çekiniyorum ama nasılsın?"

"İyiyim."

"Gerçekten mi?"

"Hı hı."

İyi değildi. Zaten cevabını bildiğim bir soruyu ondan yalan bir cevap olarak sormam da hataydı ama yine de kandırılmak bazen güzel geliyordu işte.

"Peki, ya Cihangir ile ne olacak?"

Sigarasını içerken gözlerini kısarak motora baktı ve bir şey söylemedi. Ben devam ettim. "Her ne olacak bilmiyorum ama Ander'in karşısında onu kırmanın, onun için ağır laflar söylememen çok başka bir şeydi. Çok başkaydın ve sana hayran oldum."

Bunu büyütmedi. "Kardeşim dediğim bir insanın boğazına sarılacak değilim, yapabilirdim de ama ben yapmadım. Bununla övünmüyorum ya da adına ne denirse işte... Sadece karşımdaki insan Cihangir değil, bunu biliyorum."

"Peki, onu affedecek misin? Çok pişman."

"Bunları bu gece konuşmak istemiyorum, Neva." Sigarasını bitirdi ve külünü söndürmeden külü bitmeyen, dumanı tüten motora attı. "Açıkçası ne olacağı zerre kadar umurumda değil. Sabah olur belki çok başka şeyler doğar. Sorgulamıyorum, umursamıyorum."

Yutkundum. "Peki, ya biz?" Ürperdi sanki ve bunu sormak bile canımı yaktı. "Bize ne olacak?"

Gözlerime baktı ve gözlerim doldu.

"Hiçbir şey," dedi sonra.

"Hiçbir şey?"

Belli belirsiz kafasını salladığında dudaklarımı ısırđım ve gözlerinin içine daha derin bakarken aslında daha derine inmemek için çaba sarf ettiğimi anladım. Beni seviyordu, bana aşkı ve bunu asla inkâr edemezdi. *Onca yalanın, sahteliğın ve ucuzluğın içinde parlayan bir gerçekti o. Aşkı, samimiyeti, varlığı* gerçekti ve hep öyleydi. Şimdi de öyleydi ve ben bunları bilerek, görerek kafamda istediğim gibi onu kalıba sokamazdım.

Ona sarılmak istedim ama yapamadım. Saçmaydı, yanında kendimi en rahat hissettiğimi insandı ve ben ona sarılamadım. Çekindim. Zaten o da bana sarılmadı ama yanımdaydı işte. Bu gece için bu yeter de artardı bile.

Ertesi sabah gözlerimi araladığımda evin içinde anlam veremediğim bir bayram havası vardı. Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Ömer'in çoktan uyan-dığını gördüm. Elimi başıma götürdüğümde kulağıma dolan şey mutfaktaki annemin söylediğı şarkıydı. Elimi başımdan üzerinden indirmeden onu dinle-dim. *Sesi çok güzeldi...* Daha önce onu şarkı söylerken sadece bir kez dinlemiş-tim ve çok küçüktüm ama şimdi küçüklüğüm elimden tutmuş, bana annemi vermişti. Onu dinledikçe tebessüm ettiğimin ve dudaklarımdaki sıcak hissin varlığının büyüdüğünü fark edemedim. Kalbim bir güneş gibiydi. Parlak ve sıcak.

Yattığım yerde annemi dinlemeye devam ederken uzun zamandır bu kadar güzel bir sabaha uyandığımı hatırlamıyordum. *Yani son birkaç haftadır.* Gül-lümsemem yüzümdeki en ışıık dolu yol olduğunda Ömer içeri girdi ve pıtı pıtı yanıma koşarak önce yanağımdan öptü, sonra da saçlarıma dokundu. "Günay-dın, abla. Nasılsın bugün, daha iyi misin?"

"Çok iyiyim," diye uzattım bir elimle yumuşacık yanağını okşarken.

Gülümsedi. "Kalk hadi. Annem patates kızartması yaptı. Ben de ekmek aldım hatta biliyor musun, abimle beraber gittik."

Kaşlarımlı çattım fakat bunu sorgulamak yerine ona istediğı güveni verdim. Yüzünü daha şefkatli bir şekilde sevdiğimde toparlandım. Bana yardımcı oldu-ğunda, "Teşekkür ederim, çok centilmensin," diye güldüm.

Durdu ve bana baktı. "Ben o kelimeyi biliyorum, sen söylemiştin. Evet, ben centilmen biriyim."

"Tabii ki öylesin," diyerek çenesinin ucunu hafifçe sıktım ve ayaklandım.

Lavabodaki işlerimi hallettikten sonra mutfaka girdim. Annem beni büyük bir şaşkınlığa uğratacak kadar güzel bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Sofrada, içinde taze çiçeklerin olduğu bir vazo bile vardı. Ağzım açık bir şekilde sofraya bakarken annem elindeki çaydanlıkla bana bakıp, "Leyla, kızım otursana," diye gülümsedi. "Bak, sen patates kızartmasını çok seversin."

Bir şey diyemedim ve sakince sandalyemi çekip oturdum. Peşimden Serhan içeri girdi ve yan sandalyedeki yerini aldı. Annem çayları doldurduktan sonra

çavırına şeker atıp karıştırdı. Sadece baktım ve izledim. Ağzımı açamadım. Serhan ağzına zeytin atarken güldü. "Benim elim ayağım kırıkken bu kadar üzerime düşmedin." Sonra bana baktı. "Kıymetini bil bak."

Ona küçümseyici bir bakış savurdum ve toparlanarak, "Teşekkür ederim," dedim.

"Rica ederim," dedi annem. "Afiyet olsun. Beklemeyin, yiyin hadi." Hevesli bir şekilde sofradaki çiçeklere güldü. "Sabah erkenden kalktım, taze çiçek alıp getirdim size."

İyi değildi... Hem de hiç iyi değildi.

Susunluğum onlara verdiğim en büyük cevap olurken tabağımdaki kızarmış patatesleri yemeye başladım. Annem, Ömer'i kendi elleriyle besliyordu. Ömer mutluydu. Biraz ürkekliğini seziyordum ama bana bakınca hepsi geçiyordu. Serhan, "Sen nerede işe başladım demiştin?" diye sordu anneme.

Annem geçiştirme bir cevapla, "Bir dikiş fabrikasında," dedi. "Terziliğim var zaten. Oradan kaptım işi."

"Neredeymiş bu fabrika?"

"Bir dolmuş uzakta."

"Hafta içi değil mi? Niye işte değilsin?"

"İzin verdiler," dedi annem hiçbirimizin yüzüne bakmazken.

Serhan kaşlarını havalandırarak, "İzin verdiler?" diye sordu. "Ne ara? Sen daha yeni girmedin mi işe?"

Annemin bir cevap vermesini beklemeden kendimi ona karşı savunurken buldum. "Bence bu konuda bir şey söyleme haddine sahip değilsin. Hatta utanmalısın kendinden. Sırf borçların ve beş parasızlığın yüzünden çalışıyor."

Serhan'ın dik bakışlarının tesiri altına girdiğimde kuru dudaklarımı ıslattım. Ağzını araladı ve elini masaya sakince koyarak gözlerime baktı. "İş arıyorum zaten ve bulacağım da. Üç beş yere başvuru yaptım, merak etmeyin, küçük hanım."

Gözlerimi devirdim. "Seni kim ne yapsın ya?"

"Bak, Leyla!"

Annem derhâl büyüyecek olan tatsızlığı engelledi. "Ya, iki dakika normal kalın. Bak, ne güzel kahvaltı ediyoruz. Ben çalışıyorum, çalışırım da. Tamam, konu kapandı." *Annem gerçekten hiç normal değildi.* Önündeki reçel tabağına uzatdığı çatalla birlikte gülerek, "Şey yapalım mı beraber?" diye sordu bize. "Pasta."

"Pasta mı?" diye parladı Ömer'in gözleri.

Annem sıcak bir gülümsemeyle Ömer'e bakıp, "Evet, anneciğim," dedi. "İster misin?"

Ömer kafasını sallayarak, "İsterim," dedi ve beninle buluştu gözleri. Sanki benden izin istiyor ve ben olmadan bunu onaylamamanın onun için yeterli olmayacağını sanıyordu. "Yaparız değil mi abla?"

Buğazımdaki ekşi tatla, "Yaparız tabii, ablacığım," dedim. "Sen iste yeter ki."

Annem, "() zaman kahvaltınızı bitirelim," dedi. "Beraber pasta yaparız. Serhan da manava gider, biraz meyve alır."

Serhan, "Yok artık," diye homurdandı. "Evcilik mi oynayacağız bu saatten sonra?"

İstemedim güldüm ama bu keyiften değildi. İçinde bulunduğum durumun bu kadar normalken bana bu kadar anormal geldiğindendi.

Annem kızarak, "Abartma, Serhan," dedi. "Beraber pasta yapıp yiyeceğiz işte. Akşam belki güzel bir film açar izleriz. Hem mısır da patlatırız." Ömer'e döndü tekrar ve üzerine eğilerek saçlarını sevdi. "Patlatırız değil mi anneciğim?"

Ömer, "Olur," dedi. "Olur, anne."

Annemin içinden taşan sevgisi, Ömer'in yanağına bıraktığı öpücükle dışına vurdu. Ömer bunu belli etmese de mutlu olmuştu. Yanakları kızardı. Al al olan tombik yanaklarını ve utançtan kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalıştıkça ona tüm sevgimi vermek istedim. *O en güzel sevgiyi hak edendi. Benim biriciğimdi.*

Sonra annem bana dönerek parlayan gözleriyle, "Sen de istersin değil mi Leyla?" diye sordu bana. "Bizimle olursun değil mi kızım?"

Yüzüne baktığım bu kadın benim annemdi.

Gözlerinde gördüğüm bu samimiyet, bu ışık ve istek benim anneme aitti.

Ama ertesi gün bana nasıl bakacağını, bize nasıl davranacağını bilmediğim bu kadın da benim annemdi.

Mutlu olmaya çalıştıkça bunun bir sonunun olacağını bildiğimden şu anı yaşayamamak kadar zordu her şey. Fakat bunu onun için değil, Ömer için yapmak zorundaydım. "Olurum," dedim sessizce. "Yaparız."

Annem çok sevindi. Bana sarılıp elimi tutamasa da saçlarımı sevemese de çok sevindi. Heyecanla önüne döndü ve tabaklarımıza biraz daha patates kıztırması bıraktı. "Tamam, hadi bu tabakları bitirin, sonra da güzel bir şeyler yapalım."

Serhan ile birbirimize baktık. Hiç konuşmadık ama ilk defa konuşmadan da birbirimizi anladık. *Sanırım bu ilk ve son olacaktı.*

Kahvaltı sonrası annem etrafı toplarken bizi yormamaya çalıştı. Ben sadece kremayı çırpım. Parmağım kırık olduğundan diğer elimle yapabileceğim kadarıyla vardım. Ömer, anneme malzemeleri uzatıyor ve pastanın kekini birlikte yapıyorlardı. Arada gelip giderek Ömer'in saçlarını okşuyor ve bana tebessüm ediyordu. Sanırım artık buna alışmam gerekiyordu.

Rizi dengesiz bir sevgiye alystıran bu kadın da benim annemdi.

Kek pıstikten sonra kremayı sıldık, üzerini de muz ve kiviyle sıldedik. Annem onu dolaba koydu. "Biraz da patates salatası yapalım mı?" diye sordu. Çok hevesliydi her şey için. Benden izin aldı gözlerime bakarken.

Onu kıramadım. "Olur."

Daha çok gülümsedi ve gidip ocağa biraz patates koydu. Ben de o sırada gözlerimi bir yere odakladım ve öylece daldım. Tabii bu süreçte Seyit Ali ile hiç konuşmadım. Aramamıştı. Nasıl olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı ama bunu bilmiyordum. Belki akşam olduğunda arar, nasıl olduğunu sorardım.

Saatler sonra annem pastayı kesti ve tabaklarımızı hazırladı. Serhan içeri girdiğinde kollarını açarak, "Hayırdır, gün mü yapıyoruz?" diye sordu.

Güldüm. Ömer de güldü. Annem de güldü.

Ve biz gülünce Serhan da güldü.

İlk defa dördümüz de aynı anda güldük.

Annem onu çağırarak, "Hadi otur," dedi. "Pasta çok güzel olmuş."

Serhan da garip giden bir şeyler olduğunun farkındaydı ama bunu belli etmiyordu. Hoş, sanki Serhan çok normaldi de. Ona gülen ben ne kadar normaldim acaba?

Ömer iştahla pastasından yerken dudaklarını yaladı. Annem gülerek, "Güzel olmuş değil mi paşam?" diye sordu.

"Evet, çok güzel olmuş." Annem yanağını sıkarak sevdi.

"Eline sağlık," dedim sakince. "Çok güzel olmuş."

Annem hızla bana çevirdi yüzünü. "Senin de eline sağlık, kızım."

Gülümsedim. Gülümserken kalbim ağrıdı ve bu canımı çok yakmıştı.

Ömer yüzüme bakıp masanın altında ayaklarını sallayarak, "Abla," diye seslendi masadaki herkes sustuğunda. "Bize şarkı söyler misin?"

Yutkundum. Daha doğrusu öylece kalakaldım. Serhan tek bir şey söylemezken annemin ışık dolu gözleri benim gözlerimdeki karanlığı söküp atabilecek büyüklükteydi. Ellerini masaya koydu ve çabucak omurgasını doğrultarak, "Ne güzel olur," dedi. "Söyler misin bizim için?"

Şarkı söylememden nefret ederdi oysa...

Bir anda kendimi sorguladım. Var olduğum ortamı, bana bakan insanları ve bu isli duvarları... Her şey rüya gibiydi, her şey gerçek olamayacak kadar uzaktı. Oysa nedir ki şarkı söylemek? Küçük bir masa, önümüzde birer dilim pasta, patates salatası ve içecekler... Niye bu kadar basitken ağır geliyor bazı şeyler?

Serhan'ın sessiz kalışı bile koca bir adım sayılsa da bunu yalnızca sabahtan bu yana yaşadığımız huzurun bozulmaması için yapacaktım. Ömer için yapacaktım. Derin bir nefes aldım ve dudaklarımı nemlendirdikten sonra arkama

yaşlanarak gözlerimi usulca kapattım, o an aklıma gelen ilk şarkıyı dilime dü-
şürdüğüm gibi dudaklarımdan taşırdım.

*Sen gülünce güller açar, gülpembe,
Bülbüller seni söyler, biz dinlerdik, gülpembe.
Sen gelince bahar gelir, gülpembe,
Dereler seni çağlar, sevinirdik, gülpembe.*

*Güz yağmurlarıyla bir gün göçtün gittin,
İnanamadık, gülpembe.
Bizim iller sessiz,
Bizim iller sensiz,
Olamadı, gülpembe.*

*Dudağımda son bir türkü, gülpembe,
Hâlâ hep seni söyler, seni çağırır, gülpembe...¹⁰*

Şarkı bittiğinde gözlerimi hemen açmadım ama annemin ve Ömer'in alkış seslerini duydum. Dudaklarım titrerken kafamı öne eğdim ve gözlerimi açar-
sam ağlayacağım gerçeğiyle yüzleşmekten kaçtım. Kalbim ağrıyordu. Kalbim
öyle çok ağrıyordu ki bunu ne birine anlatabilir ne de birine ispatlayabilirdim
ama *kalbim çok ağrıyordu*.

Birkaç saniye sonra meseleyi kendi içimde hallettim ve dudaklarımı ısıırıp
gözlerimi açtıktan sonra bakışlarımı kaçırdım ve gülümsedim. Annem bakış-
larımı yakalamaya çalıştı. Ondan kaçtım. Ona bakarsam ağlardım. Saçlarımı
düzelterek soluklandığımda Ömer beni bu durumdan kurtardı. "Çok güzel
söyledin, abla. Bayıldım, bayıldım!"

Güldüm ama hayır, Ömer beni bu durumdan kurtarmadı. Ömer beni ken-
dime bıraktı ve ben gülerken bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı doğru usulca
süzüldü. Kimse görmeden onu çabucak elimin tersiyle sildikten sonra tabağı-
ma bakarak çatalımı kavradım ve pastamdan biraz alıp ağzıma attım.

Annem, "Sesin öyle güzel ki," dedi. "Keşke hep dinlesek seni."

Ağzımdakini bitirdim ve mırıldandım. "Böyle olmayacağını çok iyi biliyo-
ruz ama teşekkür ederim."

Anneme yine hayal kırıklığıyla kaldı ama *o zaten benim en büyük hayal kırıklığımdı*. Bugüne anlam veremesem de bir şeyleri geri kazanmaya çalışan
bir kadın görüyordum fakat ben yapamıyordum. Ben buna inanmıyordum.
Kalbim karıştığından değil, kalbimi taş ettiklerindendi. Kendi elleriyle

¹⁰"Benç Manço'nun *Gülpembe* isimli şarkısından. (e.n.)

soğuttukları kalbimi, yine kendi elleriyle ısıtamazlardı. Olmuyordu ki... *Ben yine ağlıyordum.*

Akşam olduğunda hep birlikte oturma odasına geçtik. Bugün kendim için değil. Ömer için yaşıyordum sanki, biraz da annem için işte. Mesele birini affedip affetmemek değildi, mesele yarın uyandığımda yine aynı sabaha uyanıp uyanmayacağım endişesiydi. Keşke annemi tanımasaydım da böyle çelişkiler yaşayarak en mutlu anlarımda bile bir sonraki mutsuzluğu düşlemeseydim. *İnsanı kahrediyor çünkü.*

Film bittikten sonra Serhan ve Ömer dışarı çıktı. Serhan, Ömer'i parka götürmek isteyince Ömer de buna kayıtsız kalamadı. Oturma odasında annemle beraber kaldığımızla derin bir nefes alarak bitmiş mısır tabağımla ayaklanmaya çalıştım ama annem benden önce davranarak ayaklanmamı engelledi. "Sen otur, kızım. Ben doldururum tabağını."

"Yok, ben yemeyeceğim zaten," dedim.

"O zaman çay doldurayım mı?" diye sordu hevesle sehpanın üzerindeki boş bardağı gösterdiğinde. "Bir bardak daha iç."

Kaşlarımı çattım ve sabahtan beri sormam gereken soruyu nihayet gözlerinin içine bakarak sordum. "Sen iyi misin?"

Afalladı. "İyi... İyiyim tabii."

"Emin misin?" diye kaldırdım sol kaşımı. "Sabahtan beri *annecilik* oynuyorsun da. Niye bunu yapıyorsun? Niye olmadığın birini oynamaya çalışıyorsun?"

Onu kırdığımı fark ettim ama onu kırmamak için konuştuğumu biliyordum. Annem sakince sehpanın köşesine oturdu ve yüzüme bakmaya başladı. Ona baktım ama duygusuzdum. Ben çok duygusuz bir insana dönüşmüştüm. Bunun beni iyi hissettirdiğini söyleyemezdim. Annem ellerini birleştirerek mahcubiyetle, "Ben sadece siz mutlu olun istiyorum," dedi. "Kızım, oğlum gülsün istiyorum. Beceremiyor muyum yoksa?"

"Yıllarca nasıl annelik yaptığını bildiğimden şimdiki hâllerin çok tuhaf geliyor," dedim açıkça. "Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum," diye salladı kafasını hızla. "Çok geç kaldım her şeye ve hiç hak etmediniz bunu. Ben size annelik yapamadım, size sevgimi veremedim ama şimdi eğer bir şans..."

"Hayır," dedim buruk bir tebessümle gülümsediğimde. Yüzü düşerken yüzüne baktım. "Ben sana güvenmiyorum, anne. Ben senin samimiyetine de inanamıyorum. Bugün gülüyorsun, yarın ağlatıyorsun. Hatırlıyor musun, yarışma gecesi beni izlemeye gelmiştin ve ne kadar gururlanıp bana sarılmıştın; o günden sonra ben sandım ki iyi oluruz, yine sarılırsın, benimle gurur duyarsın diye..." Yutkundum. "Ama sen değişemezsin, anne. Sen busun. Sen sevgiyi bilmiyorsun, sevmek nedir hissettiremiyorsun. Sevgi vermesen bile bir kez sarılıp bir kez gülümseseydin ben dünyanın en mutlu insanı olurum. Yemin

ederim, ben senden ufacık bir tebessüm bekledim ama sen bana onu hile vermedin, çok gördün.”

Annem ellerini dizlerinin arasından çekerken, “Ne desen haklısın,” diye konuştu. Sesi pişmanlığın portresiydi ama ben resimlere bakmayı bırakmıştım artık. “Senin hiçbir günahın yok, tüm suçlu benim. Her şeyi isteyerek ya da istemeyerek ben yaptım.”

“Bunları kırıl, üzül diye söylemiyorum çünkü ben seni kıracak bir şey yapmam,” diye baktım gözlerine yutkunarak. “*Çünkü ben seni seviyorum, anne.*”

Bu cümlemden sonra annemin gözleri çabucak doldu ve dudakları titremeye başladı. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Şu anki samimiyetine inansam da yarın ne olacağını bildiğimden samimiyetin de bir mantığı kalmıyordu. Ellerime uzandığında bir anda dizlerime kapandı ve yüzünü bacaklarının üzerine kapatarak ağlamaya başladı. Öylece kalakaldığımda kalbim göğüs kafesime dar geldi. Annemin gözyaşları bırakmaktan korktuğu ellerimle bir olduğunda, “Ben de seni seviyorum,” dedi. Sesi titredi. “*Ben de seni çok seviyorum, annem.*”

Gözlerimin acısı belirgin bir hâle geldiğinde annemin ağıtları kalbime doldu, kalbimden taşıtı. Ellerimi tutan ellerine baktım. *Titriyordu...* Niye böyleydi? Bir şey mi olmuştu? Onu üzmüşler miydi? Biri mi acıtmıştı? Ben onu acıtmazdım ki...

“Anne, ağlama,” diyebilirdim kısıp sesimle. “Lütfen.”

“Affet beni,” dedi gözyaşlarının arasından. “Ne olur affet beni.”

“Anne, ağlama,” dedim inatla ve bir türlü dilimden ona istediğini vermek geçmedi. *Çok kötüydüm.* Böyle olduğum için ve ona istediğini veremediğim için. Ben soğumuştum, ben uzaklaşmıştım. Sevgi de her şeye yetmiyormuş işte. Sevgi yok sayamıyormuş geçmişi de kalp kırıklarını da.

“Ömer’e ve sana baktıkça utanıyorum, kahroluyorum.” Annem kafasını dizlerimin üzerinden kaldırıp kızarmış gözleri ve dağılmış yüzüyle bana bakarken yutkunarak ağzımı kapattım. Elimi bıraktı ve bu sefer yüzüme koydu. “Her şey çok boşmuş. Benim bu dünyada sizden başka kimsem yok. Geç kaldım, beni affetmeyeceksin, onu da biliyorum ama bir şans ver bana. Yalvarıyorum sana, Leyla... Daha iyi bir insan olabilmem için bana bir şans ver, kızım.”

“Bunu benden isteme,” dedim. “Bu şansını sana verecek olan ben değilim, sensin.” Annem ağlarken tek bir gözyaşı damla akıtmayan ben, *büyüdüğümü anladım.* Dudaklarımı ıslatırken, “Kendine şans ver ve iyi bir insan ol. Sen kötü biri değilsin, bunu biliyorum ama sırf bunu ispatlamak için değil, gerçekten olması gerektiği için yap. Benden şans isteme çünkü ben çok üzülüyorum, anne.”

Annem eli sanki bir buz kütesine dokunmuş gibi soğurken kendini benden uzaklaştırdı ve hızla gözlerinin yaşını sildi. Onu izledim. Yaşlı gözleriyle ve emanet tebessümüyle bana baktığında, “Seninle gurur duyuyorum,” dedi.

“Annenin kızı olmayıp kendin olduğun için. Seninle gurur duyuyorum, dünyanın en güzel kız evladı ve ablası olduğun için. Seninle gurur duyuyorum, bunca baskının, sevgisizliğin içinde bir elmas gibi parlayarak bizi utandırdığın için. Bunları söylemek için geç kaldım ve belki sahte geliyor sana tüm bunlar ama yemin ederim öyle değil. Ben özür dilerim, kızım.”

Gülümserken omzumu kaldırıp indirdim. “Önemi yok artık. Böyle olması gerekiyormuş, ne yapalım?”

Bu bir kabulleniş değildi. Bu böyle olması gerektiğini bildiğim içindi.

Toparlanmaya çalışarak bakışlarımı kaçırdım. “Neyse, ben şu tabakları bir makineye dizeyim, sonra da yatarım.”

“Ben hallederim,” dedi ve tabakları aldığı gibi mutfığa gitti. Ağır adımlarla ayaklanıp odama doğru yol aldığımda annem arkamdan seslenip beni durdurdu ve elinde tuttuğu eski müzik kutusunu bana uzattı. Gözlerim gördüğü şeyle iri iri açıldığında şaşkınlığım karşısında annem ruhuma dokunan sessizlikte, “Bunu küçükken kaybettiğini sanıp çok üzülmüştün ama hiç kaybetmedin, ben sakladım,” dedi ve kafasını eğerek güldü. “Serhan kuskandığı için sakladım ve sana bir türlü veremedim ama her şey gibi buna da geç kalmak istemedim. Al kızım, belki çocukluğunu değil ama o çocuğun kalbini tekrar hatırlarsın.”

Boğazımda düğüm düğüm olan geçmişimle annemin uzattığı el yapımı, ahşap müzik kutumu aldım. Beş, altı yaşlarındaydım ve doğum günü hediyemdi. Babam almıştı ama her şey gibi onu da kaybettiğimi sanmışım, *meğer yanlışmışım...*

“Teşekkür ederim,” dedim kutuyu kavradığımda. Annemin gözlerine bakıp da gülümseyemedim çünkü bu benim kırılma anım olacak ve kendimi temelli bırakacaktım. *Hayır, Leyla... Sakın ağlama çünkü gözyaşların seninle bir süre görüşmek istemiyor.*

Annem, “İyi uyu, güzel kızım,” diye seslendi arkamdan ben odaya girip kapımı kapattığımda. Yavaşça yatağımın başına oturdum ve izbe ışıkların altında kalmış bir güvercin gibi yalnızca görmek istediğime baktım. Kutunun kapağını kaldırdığımda el ele tutuşan üç küçük insan figürü gördüm. Ben, annem ve babamdı. Bir arada dönüyorduk ve kutudan ses geliyordu. Bu ses, annemin sesiydi. Şarkı söylüyordu.

Gülmeye başladım, sonra da gülerken ağlamaya...

Şarkıyı dinleyip eski müzik kutusunda yaşadığım güzel aileme bakarken kendimi geri çektim ve sırtımı duvara yasladım. Bir süre sadece kutuya bakıp geçmişe giderek mutfağın balkonunda çiçek saksılarına eğilerek şarkı söyleyen anneme ve onu hayranlıkla izleyen kendime dokundu gözlerim ben çok ağlar-ken ve çok özlerken.

Şarkı bitince kutunun kapağını kapattım ve elimi yatağımın üzerinde duran telefonuma uzattım. Seyit Ali ile hiç konuşmamıştık ve şu an onun sesini duymaya her şeyden çok ihtiyacım vardı. Burnumu çekerek dudaklarımı

yaladım ve adını yazıp onu aradım. Beni bekletmedi ve birkaç saniye sonra telefonumu açarak, "Efendim, güzelim?" diye mırıldandı.

"Hiç, öylesine aramak istedim," dedim çekimser bir yaklaşımla.

Telaşlandı. "İyi misin?"

"Evet," dedim sakince. "Sen nasılsın?"

"Boş ver beni," diyerek kestirip attığında sesimin ona hissettirdiği duygunun üzerine düştü. "Ama senin sesin pek iyi gelmiyor. Bir şey mi oldu yoksa?"

"Yok, iyiyim ben." Onu da durduk yere üzecek değildim. "Gün içerisinde hiç konuşamadık. Sen de aramayınca merak ettim işte."

"Meşguldüm," dedi düz bir sesle. "Eve daha yeni geldim."

"Neden?"

"Anlatırım sonra."

Kaşlarımı çattım. "Kötü bir şey mi var?"

İç geçirdi. "Şimdilik hayır." Konuşmama müsaade etmediğinde sıkıntıyla soluklandığını hissettim. "Ağrıların nasıl, elin ne durumda?"

"Daha iyiyim."

"İyi ol sen."

Anlayamadığım bu mesafeli tavrı benden mi kaynaklanıyordu yoksa gün içerisindeki yorgunluğundan mıydı, çözemedim ve bunu da sormak istemedim. Böyle şeyleri kendim çözer ya da üzerini kapatırdım. Konuşmak için dermanı olmadığını anladığımda uzatmak istemeyerek, "Neyse, sonra konuşuruz o zaman," dedim. "Ben de uyuyacağım birazdan."

"Bir şey olursa beni ara."

"Ararım," dedim kısık sesimle. "İyi geceler."

"İyi geceler, bir tanem."

Telefonu kapattığımda dudaklarıma yayılan o gülümsemenin birazında hüznün birazında sevgi vardı ama daha iyi hissettiğimi biliyordum. Derin bir nefes alıp yüzümü pencereye çevirdiğimde kafamı da duvara yasladım. Baktım... Sadece baktım. Eğer bir şey hissetmemek mümkün olsaydı bunu şu an yapardım ama kafamın içi doluydu ve ağrıyordu. Daha hayatın en kolay yanındaydım, şimdiden ağrımaya alışmak istemiyordum.

Günden güne azalan ağrıların ve yüzümdeki rengin canlılığıyla araladım gözlerimi. Dün babamın evine gelmişim ve bugün sınav sonucum açıklanacaktı. Elimi kalbimi götürerek tavana baktım ve sırtıtmaya başladım. O sırada telefonum titredi ve Emre'den bir mesaj olduğunu gördüm.

Emre: İlk tebrik benden olsun istedim, tabii ilkse? Kazandığımı biliyorum, Leyla. ;)

Sonucum henüz açıklanmasa bile Emre'nin bana bu kadar güvenmesine vereceğim tepki yalnızca kalbimde hissettiğim sıcaklık olmuştu.

Leyla Neva: *Henüz açıklanmadı ama teşekkür ederim, Emre. İyi ki varsın sen.*

Emre: *O zaman ben şimdiden pastan için hazırlıklara başlıyorum :)*

Leyla Neva: *Çok incesin.*

Leyla Neva: *Bakalım bir göreyim o belgeyi de sonra pasta savaşı bile yaparız.*

Emre: *Kazandın ve hak ettin.*

Leyla Neva: *:')*

Telefonu kapatıp doğrulduktan kısa bir süre sonra telefonum bildirim yağmuruna tutuldu. Şaşkınlıkla ekrana baktığımda beni gülümsetecek bir şeyler gördüm.

LEYLA NEVA KAYA AMA ÜNİLİ grubuna katıldınız.

Teoman: *Kalkın ulan, bugün reisimizin okula başlayacağı günün fragmanı var!*

Teoman: *Mehterimle geleceğim kapına, Leyla.*

Teoman: *Sen mutlu ol diye ;)*

"Salak," diye güldüm kendi kendime.

O sırada bana özelden yazdı.

Teoman: *Şu iki gündür ne bok yaptığımız belli değil ve hiçbir şey yapamıyorum lan! Ama bu en kötü günlerimizdi, biliyorum... Bunu bugün sen başlatacaksın, Leyla.*

Leyla Neva: *Beni ağlatmak mı istiyorsun yoksa güldürmek mi?*

Teoman: *Kızım, sen ağlama ya.*

Leyla Neva: *Teşekkür ederim. Gerçekten iyi ki varsın :')*

Leyla: *Duygusal konuşmak, sen ve ben çok uzak bir ikili ama sağ ol.*

Teoman: *O zaman bana yeni okulundan yeni bir manita ayarlarız artık :)*

Leyla Neva: *Lan, iki dakika, sadece iki dakika normal ol.*

Teoman: *Kabul ettin var sayıyorum. Okulun ilk günü ben götüreceğim seni, çıkışa kadar da kız keseceğim.*

Leyla Neva: *Nesin sen, keko mu?*

Teoman: *Biz ekmeğimizin peşindeyiz, abla :D*

Leyla Neva: *Şaşırt bir kere beni be.*

Leyla Neva: *Bu arada Cihangir nasıl? Seyit Ali ile konuştun mu?*

Teoman: *Seyit, henüz bizle konuşmadı, Cihangir de eh işte... Bunları sonra yüz yüze konuşuruz. Bugün senin günün, unutma.*

Leyla Neva: *Amin!*

Tekrar gruba girdiğimde gelen mesajlara döndüm.

Semih: *Kardeşim, yarın da Leyla'nın diş çıkarma partisi var. Bak, onun için de bir grup aç, eksik kalma ;)*

Semih: *Ayrıca Leyla'nın kazandığını biliyoruz, çoktan kalktık, her şey hazır.*

Leyla Neva: *Ya, ne oluyor size? Bak, kesin kazanamayacağım...*

Gökçe: *Ay, bence kesin kazandın :)*

Teoman: *Hepimiz yeni ilim irfan yuvası için ne kadar heyecanlıyız, görüyor musun? Sadece seni düşündüğümüz için.*

Leyla Neva: *Atma Teo.*

Gruptan gülerek çıktıktan sonra derin bir nefes alarak çıplak ayaklarımı zemine koydum ve ayaklandım. Lavabodaki işlerimi hallettikten sonra üzerime düzgün bir şeyler geçirdim ve aşağıya indim. Keyifli sohbetin döndüğünü düşündüğüm mutfakta güler yüzlerle karşılaştım. Serap abla ve Burçin kahvaltıyı hazırlıyordu. Babam da balkondan gördüğüm kadarıyla bahçedeki masanın sandalyelerini yerleştiriyordu. "Günaydın," dedim tebessümle. "Ben biraz geç mi uyandım?"

"Günaydın, Leyla," dedi Serap abla sıcacık bir sesle. "Hayır, saat daha on bile değil."

Burçin salatalıkları dilimlerken, "Rüyamda acıktım," dedi. "Erkenden kalkıp mutfığa indim ben de. Pişi yaptım."

Gözlerimi irileştirdim. "Sen... Ne yaptım dedin?"

Burnunu kıvırdı. "Ay, bu da bizi beğenmiyor ya! Sanırsın ünlü şef."

Gözlerimi devirerek ilerledim. "Sen bu aralar pek maharetlisin ama çıkar bunun kokusu yakında."

Burçin kıkırdadı. "Aynen. Okula gideceğim ya, koca adaylarına iyi görünmem lazım." Sonra buz gibi gülerek kendinden tiksindi. "İğrençti. Sabah sabah kendimi tokatlamak istedim."

"Ben yapabilirim," diye güldüm.

Burçin gözleriyle kırık parmaklarımı işaret etti. "O ellerle mi?" Omzumu silktiğimde ekledi. "Bu arada nasıl oldu?"

"Acımıyor pek."

"İyi bari. En azından sonuç belgeni tutabilirsin."

"Eve posta ile gelecekti sanırım."

"Galiba," diye geçiştirdiğinde çatal ve tabakları alarak dışarı çıktım. Babam masa düzenini kurduğunda ben de elimdekileri dizmeye başladım. Biraz sonra kahvaltımızı yaparken sofradaki sakinliğin huzur verici yanını özlediğimi fark ettim. Hava da çok güzeldi ve gün sonuna kadar hiçbir şey keyfimi bozamazdı.

Bugün benim günümdü.

Kahvaltı sonrası babamlar içeri geçince biz de Burçin ile bahçede oturduk. Telefonum masanın üzerindeydi. Burçin elindeki elmalı sodayı ağzından

çekerken, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Telefonun başında çaresiz bekliyorsun. bekliyorsun ama çalmayacak biliyorsun."

Baygın bir şekilde gülererek, "Hayır, yok," dedim. "Dün hiç konuşmadık. Bugün de öyle."

"Her gün konuşuyor musunuz ki?"

İç geçirdim. "Yok. Neyse ya, son günlerin stresinden gereksiz triplere giriyorum işte."

Gereksiz değildi çünkü içten içe bunun böyle olmadığını farkındaydım. Burçin bacak bacak üstüne atarak, "Her şeyi kafaya takma," dedi. "Olur bazen arada öyle. Mükemmel ilişki diye bir şey yoktur."

Sırttım. "Konu benim ilişkim değil."

Beni alaya aldığı anda telefonum titredi ve elim hızla oraya gitti. Burçin bana bakıp kahkaha attığında bir şeyler söyledi ama duymadım. Ekranı baktım ve onun adını gördüm.

Kimden: Seyit Ali

"Birkaç saat sonra buluşabilir miyiz?" (11.26)

Kaşlarımı çattım ters giden bir şey olduğunu anlamış gibi.

Kime: Seyit Ali

"Olur. Ne oldu ki?" (11.26)

Kimden: Seyit Ali

"Tamam. Seni alırım." (11.27)

Kime: Seyit Ali

"Gerek yok, ben gelirim." (11.27)

Herhangi bir geri dönüş almadığımda ifadesiz yüzümle beraber telefonu kilitledim ve sustum. Burçin sol kaşını kaldırıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey," diyerek ayaklandım. "Ben yukarı çıkıyorum."

"Leyla..." Arkamdan seslendi ama onu duymadım. Durgun bir şekilde odama çıktıktan sonra bu birkaç saatte kendimi yiyip bitireceğimi biliyordum. Normalde böyle olmazdım hatta her şeye kötü yaklaşmazdım ama gerçekten geçirdiğimiz bu zorlu süreç beni üzerken kafamı da son derece yoruyordu. Zaman geçsin de hazırlanayım diye biraz telefonu karıştırdım fakat ne yaptığımı bile anlamadım. Şarkı dinledim, sosyal medyada gezip yorum okudum ve gülmek için kendimi zorladım. En nihayetinde de soluklanarak dolabımın karşısına geçtim ve üzerime tişört ve pantolon geçirdim. Saçlarımı açık bırakırken biraz ruj biraz da rimelle yüzümü canlandırdım. Gözle görülür bir yaram yoktu elim dışında ve artık daha iyi görünüyordum.

Çantamı yanıma alıp telefonumu şarjdan çıkardıktan sonra sakince aşağı indim. Babam sanki beni bekliyormuşçasına karşımda dikildiğinde, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Bir arkadaşım ile buluşacağım, baba."

"Seyit Ali ile yani?" diye kaldırdı sol kaşını imalı bir şekilde.

Derin bir nefes alıp verdiğimde karşısında durdum ve kafamı salladım.

"Evet, baba. Onunla. İzin veriyorsun, değil mi?"

"Zaten hazırlanmışsın, Leyla. Neden izin istiyorsun ki kızım?"

"Baba..."

"Bak," dedi sakın bir konuşma olmasını dileyerek. "Ben senin iyiliğini istiyorum sadece ve hep böyle olacak ama mademki kendi kafanın daha doğrusu kalbinin dikine doğru gideceksin, o zaman git. Seni zorla alıkoyacak değilim."

Ağzım hafifçe aralanırken yüzümdeki tebessüm genişledi bir ışık görmüş gibi. "Yani sen ona bir şans veriyorsun, öyle mi?"

Omuzlarını düşürdü ve iki elini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine anlaşıla baktı. "Kalbinle bir sorunum yok, aynı şekilde Seyit Ali'nin kalbiyle de ama umarım ki ben haksız çıkarım ve utanırım. Benim tek derdim senin mutlu olman, güzel kızım. Evet, bir şans daha veriyorum Seyit'e ve beni haksız çıkarsın istiyorum. Aksi hâlde bir daha olmaz. Anladın beni, değil mi?"

Heyecanlanarak kafamı ördek yavrusu gibi salladım. "Anladım, baba. Çok teşekkür ederim sen de bizi anladığın için. Emin ol, bir daha böyle bir şey olmayacak. Biz bu şans iyi kullanacağız."

"Umarım, Leyla," dedi babam kolumu sıvazlayıp iç çekerken. "Umarım, kızım."

Kalbime bıraktığı bu umuda sarıldım. Biz birbirimizin elini zaten bırakmayacaktık ama babamın da bizim yanımızda olmasını her şeyden çok istiyordum ve nihayet bunu yapmıştı. Biliyordum... Bizi anlayacağını biliyordum. Evden ayrıldığımda içim içime sığmamaya başladı ve az önceki tüm karanlığı defettim ruhumdan. Mutdudum. Yürüyerek durağa doğru ilerlerken karşı kaldırımında bir dükkândan çıkan Cihangir'i gördüm. Beni hemen görmediğinde ona beni görmesi için elimi kaldırdım zira onunla konuşmaya ihtiyacım vardı ve o gecedan beri hiçbir şekilde iletişimimiz olmamıştı.

En sonunda beni fark ettiğinde yanıma geldi ve durağın arkasındaki taşların oraya geçtik. "Nasılsın, Cihangir?" diye sordum keyifsiz suratına bakarken.

"Fena değilim," dedi düz bir sesle. "Sen daha iyisin ama değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet, daha iyiyim."

"Sevindim."

"Seyit Ali ile konuştun mu hiç?" diye sordum korkarak alacağım cevabı bilsem bile.

Gözlerini belli bir noktaya diktiğinde gözlerinde umutsuzluğun resmini gördüm. "Hayır," dedi. Sesi kuruydu. "Zaten bundan sonra nasıl konuşuruz bilmiyorum."

“Deme öyle,” dedim kötü hissetmesini engellemek maksadıyla. “Siz kardeş sayılırsınız, yani temelli bir küslük olacak değil ya... Hele de Ander yüzünden.”

Onun adını andığım anda yüzündeki sertlik ekşi bir tatla tanışmış gibi sertleştiğinde, “Her şey o piç yüzünden,” dedi. “Beni mahvetti!”

“Sen gerçekten Seyit Ali yara alsın ya da ortadan kalsın diye mi bozdun motorunu?” diye sordum bu kez. Eskiye ve yaşadığı duyguları bilmediğimden tamamen şu ana yönelttim.

Cihangir çatık kaşlarıyla ve karışık saçlarıyla bana baktığında, “Hayır,” dedi. “Ben, o ölsün ister miyim Leyla? Çok kızgındım, öyle çok kızgındım ki Ander için beni harcadığımı sandım ve öfkeme sarıldım. Çok fevri davrandım, farkındayım ama pişman oldum. Sonra da söyleyemedim. Yemin ederim Seyit benim için çok değerli bir insan.”

“Bunu görüyorum,” dedim gülümserken. “Sen ona kötü bir şey yapmak istemezsin ve ben de seni yargılayamam. Ander, bence her şeyi planladı ve Timur’un da dediği gibi bu işin arkasında bile o var.”

Kaşlarını çatarak, “Timur, sana bir şey mi söyledi?” diye sordu.

“Hayır, yani bana değil de direkt Ander’e konuştu. Bence Timur, kimsenin fark edemediği şeyleri fark ediyor. Biliyorsun, o biraz farklı, yani sizden farklı. Gözlemlemeyi ve insanları analiz etmeyi çok iyi başarıyor fakat siz direkt bileğinize ve öfkenize sarılıyorsunuz.”

“O gün de böyle yaptım işte,” diye suçladı kendini tekrar. “Motorunu bilerek bozdum.”

“Ve Seyit Ali, o motoru yaktı...”

Cümlemden sonra Cihangir öylece kalakaldı. Şaşırdım. “Haberin yok muydu?” diye sordum.

“H-Hayır,” dedi ve sesi titredi. “Cihangir ve Timur bana hiçbir şey söylemedi.” Kendimi kötü hissettiğimde onun da kendini kötü hissettiğini gördüm. Elini saçlarına götürdüğünde gözlerini kısarak, “Onu yaktım ya,” diye fısıldadı. “Ben bunu ona nasıl yaptım, Leyla? İki günlük kız için kardeşim dediğim adamın canını yaktım. Sonra o kız gitti, beni tüm şerefsizce planların altındaki kişiyle aldattı. Kafama sıksam yeri!”

“Saçma sapan konuşma,” diye kızdım ona. “Herkes hata yapabilir ve yapıyoruz da. Evet, belki çok büyük kırgınlıklar yaşandı ama düzelecek. Seyit, gaddar bir insan değil ve onun bu hayatta affetmeyeceği tek kişi, Ander.”

“Keşke ölüp geberse, orospu çocuğu!” diye kızdı öfkeyle. “Ama keşke ben de susmasaydım da anlatsaydım her şeyi... Bilseydi, Seyit.”

“Ama sen de onun kötü bir şey yapmasından korktuğun için söylemedin,” dedim sakince. “Bunu biliyorsun. Evet, bazen susmamak gerekiyor ama böyle bir şey nasıl söylenir ki Cihangir?” İç geçirdim. “Zor ya, cidden çok zor bir durum.”

"Hatalıyım," dedi açık açık. "Ben çok hatalıyım ve beni silse yeridir. Bu da kendi vereceği karar. Çok üzülürüm bir kardeş kaybettim diye ama hakkı."

"Dur ya, hemen karalar bağlama," diye güldürmeye çalıştım. "Onu en iyi tanıyan sensin. Bak, o gece bile sırf Ander'in karşısında seni küçük düşürmek için kavga çıkartmadı ya da sana kötü konuşmadı. Bu adam mı seni silcek?"

Cihangir sert ve asabi görüntüsünün altında fazla duygusal bir insanın ruhunu taşıyordu ama onu şu vakte kadar hiç hissedememiştim. Aslında onun hayatına dair çok az şey biliyordum fakat şu anki hislerine dair her şey samimi geliyordu. O gerçekten pişmandı ve zamanı geri almak gibi bir şansı olsaydı eğer en çok o koşardı.

Gülümseyerek, "Ayrıca bugün biraz pozitif olabilir miyiz?" diye kıstım bakışlarımı bal rengi gözlerine bakarken. "Sınav sonucum açıklanacak da."

Gülümsedi. "Biliyorum, Burçin'le konuşmuştuk."

Kaşlarımı havalandırdım. "Burçin'le konuşmuştunuz? Siz konuşuyor muydunuz ya?"

Afalladı. "Yok... Öyle bir konuşma değil, yani arada işte."

Sırttım. "Cihangir, bilmem gereken duygusal mevzular var mı acaba? Hayır, yani Burçin bana hiç renk belli etmez de ama sen söylersen anlarım. İleride sana *enişte* falan diyebilir miyim, var mı böyle bir şey?"

Ağzını araladığında kafasını geriye atarak, "Abartma ya," diye güldü. "Sen de hemen ne yaptın, Leyla?"

"Şey gibi oldu, değil mi? Otobüste göz göze gelirsin ve sana âşık olduğunu sanırsın ya... Onun gibi işte."

"Biraz öyle oldu cidden."

"Ama sanki," diye üzerine gittim yakaladığım durumu hemen bırakmazken. "Bir şeyler var gibi? Ben hissediyorum... Belki arkadaşçadır, onu da bilemem tabii."

Cihangir biraz utangaç ve sıkılgan bir tavırla, "Burçin iyi, hoş kız ve her şeyden önce kafa kız ama duygusal mevzular için çok erken," dedi ve bu konuda bana karşı bu kadar dürüst olmasını beklemiyordum. "Ben bu hâldeyken ona karşı bir şey hissetmem çok yanlış olur, onu kırmak istemem. Kafamın boş olması gerek."

"Kalbini ve kafanı bir arada yönetemezsin, bunu biliyorsun değil mi?"

İç geçirdi. "Biliyorum. Zaten ortada hiçbir şey yok ve onun bana karşı olan tutumunu da bilmiyorum. Belki çok yakın iki arkadaş olacağız, belki bu böyle gidecek... Şu an düşünecek kafada değilim."

"Merak etme," diye sıvazladım kolunu tebessümle. "Her şey yoluna girecek."

"Umarım," dedi gülümsediğinde. "Sen nereye gidiyordun?"

"Seyit Ali'nin yanına."

Bir karşılık vermediğinde konuşacak bir şey kalmamış gibi omuzlarını düşürdü ve yere bakarak gözlerini kıstı. Her şeyin iyi olacağına dair inançlarım fazlaca kuvvetli olduğundan onu sadece anladım. Dudaklarımı ısırıp bıraktığımda, "Aslında ben..." Cümlemin devamını bölen şey Cihangir'in çalan telefonu oldu. "Çok pardon," diyerek cebinden telefonunu çıkardığında, "Esrâfırlah," dedim.

Cihangir ekrana bakıp hemen sonra telefonu açtığında, "Söyle, Teo?" diye konuştu.

Teoman'ın bağırarak konuştuğunu duydum. "Koş lan koş! Çabuk ol!"

Cihangir, "Ne oluyor?" diyerek hararete kapılırken birkaç adım geriledi. Onun bu aniden fırlayan nabzı benim deli gibi çarpmaya başlayan kalbime dokundu. Cihangir, "N-Ne demek lan?" diye konuştu bağırarak. Duraktakilerin dikkatini çektiğimizde hiçbir şeyden haberi olmayan ben, en az onlar kadar ürkmüştüm. Cihangir, "Siktir! Timur..." diye devam etti. "Tamam, hemen geliyorum."

"Timur mu?" diye konuştum korkuyla.

Cihangir hızla telefonu kapattığında yüzündeki kireç kesmiş ifade beni mahvetmeye yetti. "Ne oldu?" diye sordum.

Cihangir, "Yok bir şey," dedi. "Benim hemen gitmem lazım."

"Timur dedin, duydum. Ne oldu Timur'a?"

"O iyi," dedi yarım yamalak. "Ama benim gitmem lazım. Sonra konuşuruz." Ardından yanımdan koşarak uzaklaştı ve şaşkınca arkasından baktım. Neler oluyordu? Yine kim ne yapıyordu? Bir şeylerin ters gittiği belliydi ama Cihangir öyle konuşmamıştı. Arayacak, soracak kimsem olmadığında çaresizce ve içim içime oturduğunda gelen otobüse bindim çünkü başka bir şansım yoktu.

Otobüsten indikten sonra biraz yürüdüm. *Geldiğim yer, beni ilk öptüğü yerdi.* İlerideydi ve beni bekliyordu. Yüzündeki ifadeyi görmeden önce, "Timur?" diye sordum hemen. "Timur'a bir şey mi oldu?"

"Haberim var, merak etme, bir şey yok."

"Cihangir çok telaşlıydı."

"Onunla mı konuştun?"

"Evet, karşılaştık," dedim. "Konuştuk biraz. Telefon gelince çok korktu ve telaş yaptı."

Kafasını belli belirsiz salladığında aramızdaki bu anlamsız mesafeyi kapatmak istercesine ona biraz daha yaklaştım ve yüzüne baktım. Yüzüme bakmaktan kaçarak bana çabucak sarıldı. Dengemi kaybettiğimi sandığım anda bana dengemi kazandırdı. Kolları sırtımı kavradığında elimi sırtından ensesine doğru taşıdı. "Seni çok özledim," diye fısıldadı. "Şimdi daha iyi anladım."

Gülümsedim. “Ben de... Ben de şimdi daha iyi anladım, Seyit Ali.”

Siktir et tüm kuruntuları... Bak, buradayız işte!

Gözlerimi kapatıp ona dair tüm hislerimi ruhuma çektiğimde birbirimizden ayrıldık. Yüzüne bakar bakmaz, “Sana bir şey söylemem gerek,” dedim.

“Benim de sana,” dedi.

“O zaman ilk sen söyle, ben sonra söylerim.”

Sakince soluklandığında gözlerindeki o derinlik daha önce tanık olmadığım bir insana aitti. Benden bir adım uzağa düştüğünde bunu bilerek yapmadığını ama böyle yapması gerektiğini anladım. “Annem,” dedi gözlerimin tam içine baktığında. “Haftaya tahliye oluyor... Sonunda çıkıyor.”

“Ne?” diye şaşkınca döküldü dudaklarımdan bir kelime. “Sahi mi?”

Kafasını salladığında ağzım hızla kulaklarıma vardı ve kendimi tekrar ona sarılırken buldum çünkü bu çok güzel bir haberdi. “Çok şükür,” dedim sesim kulağını ve kalbini doldurduğunda. “Çok şükür, *canımın içi*. Nihayet bir arada olabileceksiniz.”

Seyit Ali’nin ellerini sırtımda hissedemediğimde bu bariz bir kitlenme oluştu bedenimde. Sevincim usul usul sönen bir mum gibi eridiğinde bunu çabucak belli etmeden kendimi ondan çektim ve ürkekçe gözlerine baktım. Bana bakarken gözleri titredi. O bu durumdan pek de mutlu görünmüyordu. “Sen iyi misin peki?” diye sordum kısık bir sesle.

Ağzını hafifçe araladığında bir türlü doğru kelimeyi söyleyecek cesareti yakalayamadığını veya bulamadığını fark ettim. Onu bu kadar iyi tanımasaydım kalbime bir kanser gibi usul usul yayılan kötü hislerle böyle tanışmazdım. “Annemin çıkmasına tabii ki seviniyorum, çok seviniyorum hatta ama...” Devam etmedi.

“Ama?” diye kaldırdım sol kaşımı ve onu cesaretlendirdim.

Ela gözlerinde kendi gözlerimi görmek de onu bu kadar iyi anlamaktan geçiyorsa eğer ben bunu reddetmek istiyordum. *Onu iyi anlamak demek, olacakları görmek demektir.* Bunu istemiyordum. Devam etti. “Annem çıkacak ama biz gideceğiz.” Söylediği şey bu oldu.

Biz gideceğiz...

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ve tıpkı az önce kendini bir adım geriye çektiği gibi ben de geriye çekilirken buldum kendimi. Bu sahiden istem dışı oluyormuş... “Anlamadım, nereye gideceğiz? Ya da siz mi gideceksiniz?”

Hızla dilini dudaklarının üzerinde kaydırarak nefes alıp verdiğinde zorlanmaya başladığını sezdim. “Annemin bir süre burada olmaması gerek, onunla beraber İtalya’ya gideceğim. Her şeyi ayarladım.”

“Her şeyi ayarladın mı?” diye sordum kendimi mal gibi hissettiğimde. Evet, tam olarak kendimi mal gibi hissediyordum. *Yokmuşum, bir hiçmişim gibi.*

“Evet. Her şey çok hızlı gelişti ve sana söyleyemedim.”

"Niye gideceksiniz?"

"Anneme senden bahsetmemiştim ve bunun bir sebebi vardı. Annemin peşinde birileri var, Neva. Onu çıktığı yere geri göndermek gibi bir niyetim yok. Bir yandan dedemin sana anlatmadığım mevzuları..." Kafası çok karışık. "Bir sürü boktan mesele ve ne yapacağını bilmeyen ben."

"Anlamıyorum hiçbir şey..."

"Seni korkutmak istemiyorum," dedi çabucak ellerimi tuttuğunda. "Gerçekten seni incitmek, korkutmak benim en büyük korkularımdan biri."

Dudaklarımdan ne çıkarsa çıksın kalbimde şekillenenler kadar olmayacaktı. "Peki," diye yutkundum gözlerine baktığımda. "Ne kadar sürecek? Yani ben seni ne kadar bekleyeceğim?"

Cevap vermedi.

Gülümsedim. "Bir ay mı?"

Cevap vermedi.

Daha çok gülümsedim. "İki ay?" Yine cevap vermediğinde ellerimi ellerinden çektim ve kafamı iki yana sallayarak, "Tamam, git," dedim.

"Belki biraz kafamı da toplayım," diye eklediğinde ona dik dik bakmamla sözlerine devam etmesi bir oldu. "Son zamanlarda çok dağıldım ve kendimi hiç iyi hissetmiyorum."

"Tabii," diye gülümsedim gözlerimin içinin kızardığını hissettiğimde ama keşke böyle hissetmeseydim. "Sen git, kafanı topla, Leyla kim ki zaten? O burada kalır, ne zaman döneceği belli olmayan bir adamı bekler durur..."

"Hayır, hayır," dedi derhâl beni kendine çevirmeye başarıp yüzümü avuçları arasına aldığında. "Bu öyle bir şey değil. Ben senden ayrılmıyorum, bu bir ayrılık değil... Bırakmam seni."

Alay eder gibi güldüm. "Sağ ol ya, zahmet oldu sana da."

"Neva, bunu isteyerek yapmıyorum," dediğinde onun acı çekmesi ama benim gülmem sinirlerini bozmuştu fakat bu gülüş de en az çektiği acı kadar fazlaydı. "*Bu bir ayrılık değil.*"

Yüzümü ellerinin arasından kurtardığımda, "Söylesene," diye zorladım onu. "Kafamın dağılması lazım, kafamı toplamam lazım ve defolup gitmek mantıklı geliyor, ben de annemi bahane ettim desene! Bunu diyemeyecek kadar yürek yok mu sende?"

"Neva," diye attı sol kaşı. "Bak, yanlış yerden giriyorsun. Bilmiyorsun olanları."

"Anlat o zaman," dedim sesim yükselirken. "Anlat bana, ben de bileyim."

"Anlatmam gerekirse anlatırım zaten ama bunlar bileceğin şeyler değil, ben susuyorsam senin iyiliğin..."

"Of, yeter!" diye bağırdım en sonunda. Kendimi tutamadım. "Ben bu cümlelerin devamını biliyorum. Senin iyiliğin için, senin için falan filan..."

Sertçe boğazımdaki yumruyu gönderdiğimde öfkeden kabaran gözlerimi öfkeye yakın gözleriyle tanıştırdım. “Benim iyiliğim için yapılan her şey bana zarar veriyor! Bunu göremeyecek kadar kör müsün sen?”

Öfkem ne kadar büyükse ona karşı beslediğim aşkın kuvvetindendi.

Fakat o da öfkeliydi ama buna hakkı yoktu. Geldi ve ellerimi tuttu. Ellerimi bırakmamak için tuttu ama bırakacaktı. “Bu öyle bir şey değil, yemin ederim. Sen öğrenmek, bir karanlığa çekilmek zorunda değilsin ve bunu sana yapmam. Seni de korumam gerekiyor. Lütfen anla beni.”

“Dürüst ol, tamam mı?” diye baktım ona. “Bana karşı dürüst ol ve doğruyu söyle! Kaçmak için gidiyorsun. Benden değil, kendinden kaçmak için gidiyorsun.”

Onun dili olmak kadar ağır gelen bir şey varsa o da onun kalbimde izinin olmasıydı.

“Hadi,” diye gülümsedim onu sessizce zorlarken. “Yapabilirsin, bana karşı dürüst olabilir ve bu aptal mazeretini geride bırakabilirsin.”

“Doğru,” dedi kuru bir sesle. Ellerim üşümeye başladığında etrafımızda kimsenin olmaması sanki kimsesizliğin içinde kimsesiz bırakılmış bir çocuk gibi hissettirmişti. “Öyle, evet. Gitmem lazım. Burada kaldıkça kimseye iyi gelemem, özellikle de sana iyi gelemem, Neva.”

Acı acı güldüm. “Ve tek çare defolup gitmek, öyle değil mi?”

“Gitmemin en büyük sebebi annem, *annemi korumam lazım*. Onun sana anlatamayacağım kadar derin işleri var. Bilmiyorsun...”

“Çünkü anlatmıyorsun.”

“Çünkü gerek yok. Bak, senin hayatın başka ve sen hayallerini yaşayacaksın, benim var olduğum hayatı değil.”

“Bunu söylemek için sana âşık olmamı mı bekledin cidden?” diye sordum yüzüne karşı. Her şey çok açık ve çıplaktı. Her şeyi sonuna kadar döküp saçmaya hazırdım. “Ben zaten senin hayatının belli bir alanına dâhilim, senin var olduğun hayat beni acıtmaz.”

“Daha bir hafta önce kaza yaptık ve buna ben sebep oldum,” deyip kırık parmaklarımla yarama dokundu. “Bak, bunlar benim eserim... Biliyorum, böyle konuşmadık ve sen beni suçlamıyorsun ama düşündükçe çok kötü oluyorum. Bu ayrılık değil, ben seni hiç bırakmayacağım ama bazen...”

“Sen bana ne anlatıyorsun ya?” dedim nefes alamamaya başladığımda. Hayretler içerisinde yüzüne baktım. “Bu konuşmayı yaparken ayna karşısında prova falan yaptın mı? Keşke biraz daha inandırıcı olsaydın çünkü karşında aptal yok.” Hızla ekledim. “Böyle olmadığını biliyorum ve sen meselenin tamamen Ander ve Cihangir kısmıyla ilgileniyorsun. Anlıyorum, çok kötü bir durumdasın ama sen bana gelmek yerine gitmeyi tercih ediyorsun.”

1

Hissettiği ve söylemek istediği şeyin tam olarak bunlar olduğunu biliyordu. Annesi konusunda ona bir şey diyemezdim, haklı olabilirdi ama annesinin de bu gitme mevzusunda bahanesi olarak öne sürdüğü belliydi. Derin bir nefes alarak yüzümü ezberlerken, “Babamı kaybettiğim de aynısı olmuştu,” dedi. “Uzaklaşmıştım buralardan çünkü yapamıyorum. Zayıf noktam bu. Ben ihanete uğradığım insanların yüzüne baktıkça nefes alamıyorum, boğuluyorum çünkü öfkem ensemdedir duruyor. Yanlış bir şey yapmaktan korkuyorum. Herkes yalan geliyor, herkes sahte ve ben bu kadarına dur diyemiyorum.”

“Ben de mi yalan, sahte geliyorum sana?”

“Hayır,” diye sızlandı elleri yeniden yüzümü bulduğunda. Yüzüme yaklaştı ve her bir zerremde gezindi gözleri. “Hayır, sen en gerçek şeysin ama bazen gitmek gerekiyor yoksa ben senin yanındayken bile iyi hissedemeyeceğim kendimi, üzmele kalacağım seni.”

Kırıldım ve bunu ziyadesiyle belli ettim. “Sen zaten benim yanımda değil, başka bir yerde iyi olacaksan yolun açık olsun.”

Bir anda buz kesti. Korkuyu damarlarında gezinen kanımın soğukluğu kadar derinden hissettim. “Y-Yok,” diye itiraz etti. “Yok, bunu kastetmedim. Neva...”

“Ne zaman döneceksin?” diye sordum bir daha. Bunun cevabını almam gerekiyordu. Buna hakkım vardı. “Bana bunun cevabını verir misin?”

“Bilmiyorum, yani belli değil.”

“Bilmiyorsun?” diye kaldırdım kaşlarımı gülererek. Dişlerim görünüyordu ama çok mutsuzdum. “Neyi biliyorsun sen?”

“Seni sevdiğimi ve seni asla bırakmayacağımı biliyorum.”

“Çok etkileyici,” diye iç çektim gözlerim puslu puslu bakarken.

“Bana inanmıyor musun?” Bunu sorarken gözlerinde öfke değil endişe vardı, eğer ki ona istemediği bir cevabı verirsem çok kırılırdı. Bu konuda dürüst olacaktım ama kırılmaması için değil, onun kadar iyi yalan söyleyemediğim içindi.

“Ben sana inanıyorum,” diye konuştum tane tane. Gözlerinin içine baktıkça ona sarılma isteğimin artmasından nefret ettim. “Beni sevdiğini, bana deli gibi âşık olduğunu biliyorum. Sen benim hayatıma sonradan dâhil olan ama tüm hayatıma değil, kalbime karışan en samimi şeysin. Bunu sen de biliyorsun. İnkâr etmeyeceğim ve seninle yaşadığım her anın güzelliği başımı döndürüyor ama...”

“Ama dedikten sonrasını söyleme ne olur,” dedi fısıltıdan ibaret bir sesle. Bu onu yıkacak mıydı? Bu onu kıracak mıydı? Sahiden bu saatten sonra umurunda mıydı?

İnatla gülümserken kafamı aşağı yukarı salladım. “Ama sen ilk fırsatta kaçıp giden oldun. Evet, annen konusunda bir şey diyemem ve *senin iyiliğin için* deyip ağzıma sıtıktan sonra sokayım böyle iyiliğe, orası ayrı mesele zaten...”

Soluklandım çünkü buna ihtiyacım vardı. Her geçen saniye kendimi tükettiğimin farkına varıyordum ama ağlamayacaktım. Asla! "Ama sen kafanı dinlemek için elimi bırakırsın. Tamam, bırak elimi ama kafamı karıştırmaya ve beni arkanda bırakmaya hakkın yok çünkü bu öylesine bir veda değil, Seyit Ali. Bundan sonrası çok kötü bir yol... Eşek gibi biliyoruz bunu ikimiz de."

"Beni anlayan gerek," dediğinde daha geniş gülümsedim.

"Sen beni arkanda bırakırken beni anlayacak mısın?" İç çektim. "En komiği de babamın karşısında bu kadar sağlam durabilen bir adamın bir haftada vazgeçişini görüyor olmam. Boşa yani."

"Neva, ben senden vazgeçmiyorum," dedi sert bir sesle. "Niye anlamamak için direniyorsun? Niye sanki ayrılmak için sebep üretiyorsun?"

Söylediği şey karşısında çirkin bir kahkaha attım. Elim göğsüme siper ederek, "Ben mi bahane üretiyorum?" diye bağırdım. "Sen kafayı mı yedin? Kafanı toplamak demek, beni yok saymak demek... Beni arkanda bırakmak demek, beni hiçmiş gibi görmek demek... Çünkü biz bu ilişkiyi iki kişi yaşıyoruz. Benim fikrimin, ne hissettiğim zerre kadar değeri yok, değil mi? Leyla alıştır, Leyla beklesin zaten, işi ne ki bu geri zekâlının?"

Yüzünü ekşitti. "Bunu bu kadar uzatmana ve asla kalbimden geçenlerle bağdaşmamasına anlam veremiyorum. Ben o adam değilim. Beni en iyi tanıyan kişisin sen. Nasıl olur da sana bunları yaşatacağımı düşünürsün?"

"Benim düşündüğüm tek şey," dedim kendimi tamamen saldıgımda. Hiçbir şey ve hiç kimse gözlerimin önünde değildi. Kendimi tek bir adım atamayacak kadar yorgun hisseden ben, arkama döndüğümde binlerce kilometre yol katedecek kadar güçlü hissediyordum. Yaşadığım şey ikilemdi. Güvensizlik, kırgınlıktı. Bundan kurtulmam gerekti. "Ben senden gelecek iyi bir haberi evde oturup bekleyecek kafesteki kuş değilim! Sen benden de kaçırıyorsun aslında... Her şey üst üste geldi." Hiçbir zaman söylemeyeceğime inandığım ama onu da beni de en büyük korkumdan vuran cümleyi saçtım ortaya.

"Bu ilişkiye devam etmeyeceğim."

Canım cayır cayır yanıyordu.

Soğuk soğuk terlerken göz bebekleri kocaman oldu ve itiraz ederek ellerime sarıldı. "Asla! Asla böyle bir şey olmayacak."

"Bırak beni," diye çekmeye çalıştım ellerimi ama izin vermedi.

"H-Hayır, Neva," diye titredi sesi. "Hayır, bir tanem... Böyle söyleme. Ben bu kadar kolayca bırakmam seni."

"Beni tanımış olman gerekirdi," dedim boğazımda hayaletlerin elleri dolaşırken. Gözlerimin içindeki yangının ateşi, kalbimin içinde alevden var olmuştu. "Ben istemediğim sürece hiçbir şey yapmam, sen de bunu iyi biliyorsun. Arkanı dönüp gittiğin, yani evlenme hayalleri kurduğun kişi benim, Leyla Neva'yım ama sen kendin için benim sana en ihtiyacım olduğu zamanda gidiyor

ve ne zaman döneceğini bile söyleyemiyorsan bu ilişki zaten sallantıdaymış da haberimiz yokmuş.”

“Hayatımın en boktan günlerini tekrarlıyorum,” dedi acı çekerken. “Beni biraz anla, ne olur.”

“Yanında olsaydım anlardım ama değilim. Senin gözden çıkardığın ilk kişiyim. Hiç kusura bakma ama ben annemin bile gözden çıkardığı biriyken bu kadarına katlanamam. Hepimizin boktan zamanları oluyor ama ben seni böyle kaçarak yok saymazdım. Zaten bu saatten sonra birbirimize iyi gelmeyiz. Hem,” derken gülümsedim ve gözlerim daha çok acıdı. “Bu evreye kadar gelmek de büyük başarıydı. Eyvallah.”

Gözleri doldu. Kaşlarımı çattım. “Bunun için de ağlama ya, boş ver. Beni düşünme sen. Merak etme, karşıma çıkan ilk erkek sen olmayacaksın zaten ve muhakkak birini severim ileride. Tabii kimseye güvenmem bu saatten sonra, orası ayrı ama yine de sağ ol.”

“Benden başkasını sevemezsin ki sen, biliyorum kalbini.”

“Kalbimi bilseydin onu paramparça edeceğini hesaba katardın. Ayrıca kendini bu kadar önemseme, çok pis bir yanımdır benim, ışık hızıyla silerim insanları.”

“Canımı acıtmak için yapıyorsun bunu,” diye konuştu ağır ağır. Ellerimi hâlâ tutarken ona biraz daha yakın kalmak da aşkın en büyük aptallık olduğunun kanıtıydı.

“Yok,” dedim gülümserken. “Ben kimim ki senin canını acıtacağım? İleride bir gün karşıma umarım senden daha cesur biri çıkar ve umarım kafasını toplamak için beni harcamaz. *Sen benim hayallerimin kırılgınlığısın, Seyit Ali. Korkaksın.*”

“Bana hiç inanmamışsın ki sen,” dediğinde ellerimi bıraktı. “Sen beni hiç tanımamışsın.”

“Bunu senin söylemen ne kadar ironik?”

“Neva, yapma,” diye gülümsedi gözünden bir damla yaş düştüğünde. “İçinde yalnızca senin olduğun kalbin üzerinde tepinme. Bunu bana yaşatma.”

Kalp insana hatalar yaptırır mı, babam böyle söylemişti.

Kalbimdeki insanın gözlerine bakarken birinden vazgeçmenin ne demek olduğunu gördüm çünkü ben bu hikâyenin devamını biliyordum. Biz hiçbir zaman iyi olmayacaktık.

Aramızdaki şey bu kadar yoğunken bir anda bağımızı koparması her şeyin özetiydi. Ben geride kalandım, ben onun için daha arkalardaydım. Suçlayamazdım tabii, hakkıydı ne de olsa.

“Burası kalbimin en yüksek ritimle çarptığı yer,” diye konuştum acelesiz bir şekilde ve onu öncemize götürerek. “Zaten beni de bilerek buraya çağırdın çünkü bizim bu derin aşkımız için böyle aklıma her geldiğinde ağlatacak bir

yerin olması gerekiyordu. Burası beni ilk kez öptüğün yer." Nefesimi tuttum ve kızaran gözleriyle bana çaresizce bakan bu adamın karşısında durdum. *Seyit Ali, ben istemediğim sürece beni hiçbir şeye zorlamazdı.* Yutkundum. Gözlerine bakarken ilk kez bu kadar zorlanmışım. Ayakta kalmam gerekiyordu. "Tamam, bunu da hatırlarız belki bir gün," deyip gözlerimi dudaklarına indirdim. "Bu da benim seni son kez öptüğüm yer." Ardından dudaklarına kapandım.

Onu öptüğümde gözümünden bir damla yaş düştü.

Dudaklarım titreyerek dudaklarına ait olduğunda bunun son kez olduğunu bilmek ve bir daha onunla bir olamamak bedenimi alaşağı etmişti. Ruhum viraneye dönmüştü. Ellerini belime koyacağı sırada kendimi hızla çektim ve nefes nefese kafamı öne eğip gözlerimin altındaki o damlayı silerek ağzımı kapattım. Bize zaman tanıdım. Kafamı kaldırdığımda konuşacak gücü kalmamıştı. "Biliyorum, işin bu noktaya gelmesini istemezdin ama geldi işte. Sevgi her şeye yetmiyormuş. Hem zaten niye bu kadar dramatize ettik ki biz bunu? Ayrılan tek âşıklar biz değiliz ve önümüzde koca bir ömür var. Senin de söylediğin gibi hayallerimiz başka... Hem kafanı falan toplayacaksın daha, işin zor."

"Seni seviyorum," diye baktı bana yenilmişken. "Seni bu kadar çok severken bunu bana yapma."

"Beni sevdiğini biliyorum, benim kadar kimseyi sevmeyeceğini de biliyorum ama sevgi yetmiyormuş işte," dedim. "O kafa izni, bizi birbirimizden soğutacak."

"Benim Neva'm bu değil," dedi sarhoş gibi. "Bu kadar acıtmaz kalbimi."

"Kalbini acıtan ilk kişi değilim." Soluklandım. "Normalde olsa ne bok yediğin umurumda olmaz ama seni çok sevdiğimden bir şey diyemiyorum. Çok sevmek bir ilişkinin devamı için de yeterli değil, babamdan biliyorum."

"Seni bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun."

Gülümsedim. "Hoşça kal, Seyit Ali."

"Hayır," diye öne çıkıp bana koşacağı sırada onu durdurdum.

"Dur! Bitti, tamam mı? Bitti artık!" Konuşmadı. Sustu. *Konuşmasın istedim ama bir tek o konuşursa dinlerdim.* Arkamı döndüğümde ağır ağır yürüdüm.

"Neva, bu kadar kolay değil." Böyle seslendi. "Bu kadar kolay bırakmam seni, unut bunu! Duydun mu beni?"

Onu duymadım.

"Peki, ya sen? Sen ne söyleyecektin hana?" Ardından sorduğu şey bu oldu.

Duraksadım ve kendi kendime konuştum kalbim bedenime ağır gelirken. "Bir önemi kalmadı ki... Babamı haklı çıkardın." Bunu yüzüne karşı söylemedim çünkü gereksizdi. Artık ona edecek tek kelimem bile kalmamıştı. Gölgesini görüyordum gözlerimin üzerinde.

Kendimi tuttum ve ona döndüm. O çoktan bırakmıştı kendini. Bedenim karşısında kalbinden çıkan tüm kurşunların açık hedefi olduğunda rüzgardan

dağılan saçlarımı düzeltme gereği bile duymadan son kez baktım ve son kez konuştum ona. "Leyla ben. Sokak aralarında şarkı söyleyip keman çalan o kız. Leyla ben. Kalbine güvenip kalbine küsen. Leyla'yım ben. Senin için artık Leyla olamayacak kadar Leyla'yım ve sen de..." Ona şu an binlerce kötü söz, binlerce güzel şarkı söylemek istedim ama yapmadım, her şey gibi onun da bir önemi kalmamıştı. Saçlarım karışırken rüzgâra, onunla dağılan ben oldum. Dudaklarım titredi gülmenin bu kadar acı verdiğini tattığımda. "Ve sen de çıkma sakın bu Leyla'nın karşısına. Bir daha hiçbir zaman, hiçbir yerde çıkma." Yüreğim ağrıdı ve bu işkence bitsin istedim. "Çıkma!"

Onun tek bir kelime etmesini beklemeden hızla önüme döndüm ve koşarak uzaklaştım. Koştum, koştum, koştum... Nefeslerim adımlarla yarışa girdi ve ben geride kalan oldum. Ben düşen ve sürünen oldum. En nihayetinde kendimi bir duvara sakladığımda parmaklarımdaki ağrı nüksetti ve acısı dişlerimin kovuğuna kadar ulaştı. Titreyen ellerime baktım. Dokunmaya çalıştım ama yapamadım. Berbat bir hâldeydim. Hem fiziksel hem de duygusal bir acının eşiğindeydim. Öfkeli bir hâlde parmaklarıma bakarken dayanamadım, ağlamaya başladım. Nefretim, acım, sevgim dışa vurdu. *Sevgim acıdı ve ben onu taşıyamaz oldum.*

Etrafımdaki insanların gözleri kimseye göstermediğim Leyla'nın üzerinde gezindiğinde buna bir son vererek sağlam elimle gözyaşlarımı sildim ve doğrularak yürümeye başladım. Şimdi bir fırtına çıksa ve beni alıp gitse nereye gittiğimizi sormaz, götürdüğü yerde istediğim kadar yaşardım. Buradan daha iyi bir yer olacağına emin olurdum çünkü.

Üzerimden büyük bir sevginin izi geçtiğinde saçlarımın uçtuğunu gördüm. Kanatlarım olsaydı da uçan ben olsaydım keşke. Otobüsten indiğim gibi eve doğru yürümeye başladım. O kadar gücüm yoktu, o kadar kırgındım ki şimdi avazım çıktığı kadar bağırarak ve tüm öfkemi dağdan taştan çıkarmak istiyordum. Omuzlarım düşük bir şekilde sokağın üzerinde adımlarının bir gölgesi olmayan biriyken telefonum çalmaya başladı. Sakince ekrana baktım. Arayan Burçin'di. Telefonu açtım ve kulağıma yasladım.

"Leyla, neredesin?" diye konuştu hızlı hızlı.

"Eve uğramam gerekti."

"Posta geldi! Sınav sonucun geldi, hemen gel ve açalım."

"Aç sen," dedim hevesiz bir şekilde.

Şaşırdı. "Bu ne demek? Sen açmayacak mısın?"

"Aç bak," diye tekrarladım yürümeye devam ederken.

Burçin bir şeyler mırıldandığında onu duymadım. Şu an kimseyi duyacak bir hâlde değildim. Telefonun hoparlörünü açmıştı. Sınav sonucumun yazılı olduğu kâğıdın sesini işittim. İçimde o kadar sevinç yoktu ki sonuç ne olursa olsun bir anlam ifade etmeyecekti sanki, oysa böyle olmamalıydı. Ne olursa olsun kendimi düşünmeliydim. Bencil olmalıyım.

Burçin aceleyle telefonu elini aldığı anda sevinçle çığlık attı. “Kazanmışsın, seçilmişsin, Leyla!”

Gülümsemek istedim ama yaptığım tek şey gözlerimi kapatıp açmak oldu. “Sevindim.”

“Sevindin mi?” diye şaşırdı sevincini susturan pürüzlü sesiyle. “Bu kadar mı? Ya, sen neredesin söylesene! Sesin de bok gibi geliyor zaten.”

“İyiym. Eve gelince konuşuruz.”

“Leyla, neredesin? Kötü bir şey mi var?”

Sorularının cevabına bir karşılık vermeden telefonu kapattım, sonra da rümden kapattım.

Kazanmıştım.

Bunca senedir hayalini kurduğum ve bu hayal için her şeyi göze aldığım okulu nihayet kazanmıştım.

Ama neden mutlu değildim?

Neden hiçbir anlam ifade etmiyordu?

Aptal! Kazandın işte kazandın, mutlu ol!

Tüm duygularımın et ve tırnak gibi iç içe geçtiği anlarda gittiğim yol beni evime götürdü. Anahtarımınla kapıyı açtım ve ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Evde kimse yoktu. Ömer burada olmalıydı. Odaya girdiğimde çantamı çıkardım ve yatağın üzerine attım. Parmaklarımdaki sargıyı değiştirmem gerekiyordu. Hissettiğim en belirgin acı buydu. İçime sıra gelmesin diye üzerine gittiğim en büyük acı da buydu. Çekmecemi açıp bir sargı bezine dokunduğum sırada mutfaktan bir yanık kokusu gelmeye başladı. Burnumun ucunu kırıştırarak, “Anne?” diye seslendim. Ardından elimi derhâl çekmecedeki çekip kokuyu takip ettim. Ocakta kaynayan çaydanlık yanıyordu. Korkuyla ocağın altını kapattığımda çaydanlığın sapına dokunduğum vakit bu bir anlık gözden çıkardığım refleksle elim yandı. Dudaklarımdan tiz bir çığlık yükseldiğinde elimi musluğun altına götürdüm. “Anne? Ömer?” diye konuştum onları ararken. Su elimin yanığını az da olsa dindirdiğinde çaydanlığın altındaki suyun kaynamaktan bittiğini aksine çaydanlığı yaktığını gördüm.

Sağıma soluma bakındım. Evde kimse yoktu. Tüm odalara baktım. Evde kimse yoktu.

O hâlde kim bu çaydanlığı ocakta unutup gitmişti?

Duvarlar beni küçük bir insana çevirmek ister gibi üzerime üzerime geldiğinde kendimi tutamadım ve yanık elimi sallayarak dışarı çıktım. “Anne?” diye bakındım etrafa. “Ömer?” Sesimi duymalarını istedim. Kimse duymadı.

Telaşla arka tarafa, kömürlüğü gittim ve kırık kapıyı açıp içeri girdim.

Sonra Ömer’i ve bana dönük olan sırtını gördüm. “Ömer,” diye seslendiğimde bir şey beni durdurdu.

Ömer altına işemişti.

Kaşlarımı çattım. Gözlerim bir büyülyüp bir kılıçıldığında bir adım sonrasını atmamak felaketim olacaktı, *korktum*. Beni duymuyordu çünkü ben de artık ona seslenmiyordum. Elimi kireçli duvara koyduğumda kapının önüne doğru ilerledim. Ömer'e yaklaştım. Ömer hareket etmiyor, sadece ayakta dikiliyordu.

Neden altına işemişti?

"Ömer, ablacığım..." Cümlemin devamı hayatımın en kötü adımını atmamla son bulduğunda onu gördüm. *Annemi*.

Annemin ayakları yerden kesilmişti. Annem kendini asmıştı.

"Anne!" diye çılgılık attım. Gözlerimden yaşlar değil, denizler dökülmeye başlamıştı korkudan. Nefes alamadım. Ben nefes alamadım. "Anne!" Çılgılığım bir kılıç gibi boğazımı kestiğinde anneme koştum ve sarıldım. Onu havaya kaldırmaya çalıştım. Bacaklarından tuttum. "Anneciğim, ne olur dayan!" Gözyaşlarım annemin bacaklarına bıraktığım emanet oldu. Kırık parmaklarımla ve yanmış elimle anneme dünyanın en büyük sarılmasıyla sarıldım. "Anneciğim, yalvarırım dayan!" Ağlıyordum. Çok ağlıyordum... Gücüm yettiğinde onu kaldırmaya çalıştım ama gücüm yetmedi. Annem bana yardım etmedi. "Anne, ne olur bırakma bizi... Anneciğim, lütfen." Bacaklarına gömdüm yüzümü ve öyle ağladım.

Çok ağladım. Ama geçmedi acım.

"Anne!" diye bir ses işittim. Korkunun ve hüznün feryat ettiği bir ses. Kafamı kaldırdım annemin bacaklarından. Sese baktım. *Bu Serhan'dı*. Bana bakıyordu. Bana korkarak ve ağlayarak bakıyordu. Koştı yanıma ve annemin bacaklarına sarıldığı gibi yukarı kaldırdı onu. Boynundaki ipi çıkardık ve yere yatırdık. Eğildim. Anneme sarıldım. O ise bunu görmedi. Serhan gözyaşları içinde annemin yüzüne dokunurken, "Anne, uyan," diye konuştu. "Anne, uyan ne olur."

Annem uyanmadı. Annem bir daha hiç uyanmayacaktı.

Hıçkırıklarım buradan aşağı sokağa yol olurdu. Kucağımdaydı onun cansız bedeni. Nefes almayan göğsüne dokundum. Ellerim kanıyordu... Ellerim yanıyordu ama ellerim acımıyordu. Anneme sarılırken gözyaşlarım yüzüne düştü. "Annem, annem, benim bir tanem..." Saçlarını sevdim. "Uyan, ne olursun uyan."

Serhan, "Nasıl oldu bu?" diye sordu ağlarken.

Serhan ilk kez ağlıyordu. İlk kez onun ağladığına şahit oluyordum.

Ona baktım. "B-Bilmiyorum."

Serhan elini saçlarıma uzattığında beni kendine çekti ve sarıldı. İkimiz de ağlamaya başladık. "Abi," dedim ona gözyaşları içinde. "Abi, annemiz öldü... Abi, annemiz öldü!"

Hızlı hızlı saçlarımı okşarken bana daha sıkı sarıldı. "Ben buradayım, Leyla. Ben buradayım, kardeşim."

"Abi," diyebilirdim sadece kimseyi duymazken. "Annemiz öldü."

Sonra o da bir şey diyemedi ve sadece ağladı, *ağladık*.

Hayatımın bu kadar dağılacığını bilseydim o adımı atmazdım ve bu evden çıkmazdım. Gözyaşlarım kurumamaya yemin etmiş gibi süzülürken yanaklarımdan kendimi geri çektim. Serhan her şeye geç kalmış bir şekilde kızarmış gözleriyle ve yüzüyle bana bakarken acımızı paylaşmaktan başka çaremiz yoktu. İkimizin de gözleri yaşlıydı fakat bizi izleyen, her şeye en başından tanık olmuş biri daha vardı.

Ömer.

Canım Ömer'im.

İkimiz de yüzümüzü ona çevirdik. Ağlamıyordu. Ömer hiç ağlamıyordu çünkü Ömer ağlayamayacak kadar burada yoktu.

Ömer, benim küçük kardeşim, ruhuna büyük bir darbe almıştı ve bu kömürlükte yaşananlardan sonra hayatımız bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

İki yıl sonra...

Bir uyandım, yaşıım yirmi.

Beni onlarca parçaya böldüler, beni uçurumun dibine sürüklediler ve beni o uçurumdan aşağı ittiler ama ben düşmedim. Öldü sandılar ama ölmedim. Beni çok ağlattılar ama en sonunda gülmeyi de bildim. Çok acı çektim, çok yara aldım ama yaşıyorum işte. Bazen zor geliyor ama yaşıyorum. Yaşamak buysa eğer yaşıyorum. Herkes öldü ama ben yaşı... *Öyle işte.*

Dün gece geç saatlerde yattığım için uyanmakta biraz zorlansam da her sabah buz gibi suyla yüzümü yıkamak buna yardımcı oluyordu. Yüzümü yine buz gibi suyla yıkadıktan sonra havluyla kuruladım, içeri geçip dolabımın kapağını açtım ve kendime bir şeyler baktım. Hava çok güzeldi ama sonbahara girmiştik. Bugün bir değişiklik yapıp elbise giymek istedim. Kırmızı ve siyah detayların olduğu yazlık elbisemi üzerime geçirdikten sonra aynanın karşısına geçerek derin bir nefes aldım ve tarağıma uzanarak saçlarımı taramaya başladım. Aynada gördüğüm kadın yirmi yaşındaydı ama ruhu hâlâ on sekiz ama ruhu kırk sekiz... Geçmiş ve geleceğin ruhuna sahipti.

Saçlarımı taradıktan sonra yanaklarıma biraz allık sürdüm. Ardından kirpiklerime rimel, dudaklarıma da hafif tonda bir ruj değdirdim. Ellerimle saçlarımı dağıtıp serseri bir hava kattım kendime. Bunu seviyordum. Rujun kapağını kapattıktan sonra gülümseyerek izledim kendimi. Sahiden ne kadar olmuştu gerçekten gülmeyeli?

İki yıl mı? Unuttum saymayı.

Omuzlarımı kaldırıp indirdikten sonra geçen ay aldığım siyah deri ceketi elbisemin üzerine geçirdim ve saçlarımı düzeltiltim. Fazla oyalanmamalıydım zira gidecek çok yerim vardı.

Sırt çantama bir şeyler koyduktan sonra odamdan çıktım ve mutfığa girdim. Dün gecedan kalma pizza kutuları ve içecek bardakları vardı. Bu kız biraz daha düzenli olamaz mıydı acaba?

Oturma odasını kontrol dahi etmeden portmantoda duran anahtara uzanıp altta duran kahverengi postallarımı ayaklarıma geçirdikten sonra evden ayrıldım. Aşağı kata inerken bir üst katımda oturan İlkay'la karşılaştım. Elinde bir ekmek vardı ve beni görünce duraksadı. "Günaydın, Leyla. Okula mı?"

"Evet," dedim düz bir sesle.

Mavi gözlerini kısarak mahcubiyetle yüzünü ekşitti. "Dün gece çok ses yaptık mı ya? Biliyorsun, bizimkiler havyan yani. Kusura bakma."

"Dün gece geç geldim zaten," dedim omzumu silkerek. "Ama hayvan olduğunuz doğru."

Güldü. "İdris yine sevgilisiyle tartıştı ve içip içip geldi. Sövdü yani bayağı."

Dudaklarımı sarkıttım. "Şu sevgililerinizle tartışmadan konuşmayı başaramayacak mısınız hiç?"

"Valla benlik bir sıkıntı yok," diye ellerini kaldırdı havaya. "Ama ileride bir sevgilim olursa denerim."

Gözlerine manasızca bakarken uzun zamandır herkese aynı baktığımı fark ettim. Karşımdaki her insana böyle bakıyordum. Kim olursa olsun gözlerimin içinde duygu yok olmuş, ışığım sönmüştü. *Daha doğrusu ışığımı söndürmüşlerdi.*

"İyi," dedim kuru bir sesle. "Ben geç kalmayayım."

Yanından geçip bir basamak indiğimde, "İyi dersler," diye seslendi. "Bu arada kemanı çok güzel çalıyorsun, arada evdeki her şeyi kapatıp duvarlara bakıyor ve seni dinliyorum."

Arkamı dönerek alaycı bir şekilde dudağımın kenarını kıvırdım. "Bu bina'nın duvarları sese karşı çok dayanıksız. İdris'e söyle, her tartışma sonrası içip içip bağırmasın yoksa kemanımın sesini bile zor duyarsın."

Gülümsedi. "Söylerim."

Hiçbir tepki vermeden önüme döndüm ve göğüs kafesimi şişirip bıraktıktan sonra dışarı çıktım. Okula gitmeden önce uğramam gereken iki yer vardı. Zaten ikinci yere hemen hemen her gün uğruyordum.

Yarım saat sonra eve geldim. Annemin evine...

Buraya ne zaman gelsem, bu eve ne zaman baksam kalbim ağrıyordu. Öyle çok acı, öyle çok gözyaşı vardı ki bazen yakmak ve kendimi de içinde yanarken bulmak istiyordum. Bu ev bana sadece acı getirdi. Meğer iki yıl önce o gün, o sofrada hep beraber güldüğümüz ve mutlu olduğumuz an bizim son günümüzmüş. Keşke bunun böyle olduğunu bilseydim de gülerken anneme sarılabilseydim. *Keşke...*

Derin bir nefes alıp çantamdan çıkardığım anahtarımınla içeri girdiğimde Serhan'ın evde olduğunu anladım. Oturma odasında uyuyordu. Sehpanın üzerinde birkaç içki şişesi vardı ve ortalık yine çığırından çıkmıştı. Çantamı sırtımdan çıkarıp kenara koyduktan sonra sehpanın üzerinde duran içki şişelerini toplamaya başladım. Bu esnada ses yapmış olacağım ki Serhan huysuzca yüzünü ekşitti ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Ne zaman geldin?"

"Az önce," dedim şişeleri toplayıp siyah çöp poşetine atarken.

Doğruldu ve gözlerini ovuşturarak saate baktı. "Dün gece yine geç mi geldin?" diye sordum mesafeli bir sesle. "Hayır, bu evin hâli niye böyle ayrıca? Ben senin hep arkanı toplamak zorunda mıyım?"

"Mesaiye kaldım," diye mırıldandı ve çok kötü içki kokuyordu. "Ayrıca bunu yapmak zorunda değilsin, Leyla. Ben elimden geldiğince topluyorum evi."

"Belli oluyor," dedim kafamı sallarken. "Her yer, her yerde. Birazcık şu eve saygın olsun ya!"

Duraksadı ve kaşlarını çatarak bana baktı. Ne söyleyeceğini biliyordum ve nefesimi tuttum boğulurum diye. "Leyla, annemiz öldü. O artık yaşamıyor, bunun farkındasın değil mi? Buraya gelip evi temizlemen, yemek yapman bir şey değiştirmeyecek. Annemiz yok artık!"

"Sus, tamam!"

"Zaten susuyorum," dedi yüzünü buruşturarak. "Zaten sustum. Beni affetmediğini, affetmeyeceğini de bilsem susuyorum ama ben eski Serhan değilim. Ben sana zorbalık yapan o adi insan da değilim artık. Fakat sen gitmeyi tercih ettin ama her gün buradasın..." Yutkunduğunda sol kaşını kaldırdı ve bana daha yakından baktı. "Niye? Çünkü vicdan azabı çekiyorsun. *Annemi sen öldürmedin, Leyla.*"

Hızla dolan gözlerim bileklerimdaki kan izleriyle boyandığında gözlerimi kapattım ve kafamı öne eğdim. "Tamam, konuşma daha fazla," diyebildim. Sesim titredi.

"Sen onu affettin," diye devam etti Serhan sırf iyi hissedeyim, sırf ben artık kendimi suçlamayayım diye. "Ben boktan bir insanım. Ne sana ne anneme ne de Ömer'e sahip çıkabildim ve bir suçlu varsa o da benim. Kendini suçlamayı bırak artık."

Karıncalanan ellerimi birleştirdiğimde sıkıntıyla soluklandım ve boğazımdaki ağrıyla ağzımı araladım. Serhan, "Babanla konuşuyor musun? Seni aramıyor mu?" diye sordu.

Kafamı iki yana salladım. *Babamla uzun zamandır konuşmuyorduk.*

Alaycı bir şekilde güldü. "Bunu sana yapmaya hakkı yok. O herif, senin baban ve seni üzmeye hakkı yok."

Serhan konuşuyordu, bir zamanlar beni ölesiye döven Serhan. Abim olan Serhan.

Fakat ölüm sahiden değiştiriyormuş insanları. Kiminin kalbine kiminin de insanlığına dokunuyormuş. Benim gibilerse vicdan azabı ve yaşanmışlıklarla ortada kalakalıyormuş.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve hareket ettim. "Dolapta yemek var mı?"

"Var, merak etme," dedi. Ayağa kalkarken biraz zorlansa da bunu başardı ve koltuğun üzerinde duran ceketini kavradığı gibi içinden biraz para çıkarıp

bana uzattı. Almadım. Zorladı. Yine almadım ve isyan ederek çantamın içine koydu. "Lazım oluyor, biliyorum," diye fısıldadı.

Karşımda durduğunda yıkılacak gibi oldum. Aşamıyordum. Onca zaman geçmişti ama ben o günü de o gözyaşlarını da aşamıyordum. Serhan'a bakarken sarılma hissini ama onunla yaşadığımız affedilmeyecek her şeyi aşamıyordum. Bir adım atukça iki adım geriye düşmeyi aşamıyordum. Ellerini omzuma koyarak yüzüme derin derin baktı. "Benden nefret de etsen, hiç affetmesen de ben senin kanını. Ne zaman başın sıkışsa beni arayacaksın. En azından iyi bir insan olma şansımı benden alma, olur mu?"

Aynısını annem de söylemişti.

Ve sonu ölmüştü.

Serhan'a dümdüz bakarken içimde var olan ve beni var olmaktan çıkaran duygularımı ona hiç göstermedim. Hep sakladım, hep içimde hallettim. İçim de öldü ama yasını da kimseye tutturmadım.

"Benden şans isteme," dedim sessizce.

Gözlerini kısıtı. Sonra da kafasını ağır ağır sallayarak ellerini omuzlarımdan indirdiği gibi yanımdan geçip gitti.

Çantamı sırtlandım. Gitmem gerekiyordu. Ona veda etmeden evden ayrıldım ve yola çıktım. Durağa doğru yürürken elimdeki telefon titremeye başladı. Ekranı baktım ve telefonu açıp kulağıma yasladım. "Aşkım, ne oldu?"

"Neredesin?"

"Bir yere uğramam gerekti, geleceğim. Ders başladı mı?"

"Yok, daha başlamadı da Cahide Hoca kızıyor bak, geç kalma sakın."

Gözlerimi devirdim. "Geçen derse iyi ki bir geç kaldık. Ayrıca benim dersim zaten geç başladı o asistan hoca yüzünden."

Güldü. "Neyse, sen onu boş ver de..." Durdu ve soluklanarak ekledi. "Kızım, dün gece Utku'nun sana olan bakışlarını da görmedim demezsin herhâlde. Yazık etme de yüz ver artık şu çocuğa. Bir yıldır peşinde geziyor."

"Aşkım, ben hissetmediğim bir şey yapmam," dedim düz bir sesle. "Ayrıca Utku'nun bana karşı olan hislerini de biliyorum ve bence o da benim ona karşı olan arkadaşça hislerimi biliyor. Yapamam yani."

Homurdandı. "Yani kusura bakma da fakültenin en yakışıklı çocuğu utanmasa ilanıaşk edecek ve sen yok sayıyorsun ha? Salaksın."

"Aynen öyleyim," diye kabullendim. "Ve şu an hiç bu muhabbeti çekecek değilim. Bana bir kahve al, tamam mı? Yetiyeceğim derse."

"Tamam, alırım. Geç kalma bak."

"Kalmam," deyip son harfi uzattım ve telefonu kapattım ve saniyeler sonra telefonum tekrar çalmaya başladı. Bıkkınlıkla telefona baktığımda bu kez arayanın Utku olduğunu gördüm. Kaldırımdan inip karşı tarafa geçerken sağıma soluma bakarak telefonu açıp kulağıma yasladım. "Efendim?"

"Leyla, neredesin?"

"Otobüse bineceğim çıldı, ne oldu?"

"Eğer ki çıkmadıysan seni alırım diyecektim," dedi biraz hevesi kırılmış bir sesle. "İstesen bekle, otobüse binmeden seni yakalayayım?"

"Yok," diye geçtim durağa nihayet. "Otobüs birazdan gelir, zahmet etme."

"Lafı olmaz," deyip birkaç saniye sonra ekledi. "Bu arada dün gece her şey çok güzeldi, sen çok güzeldin."

Çekimser bir ifadeyle gülümsedim. "Yani hep bir aradaydık işte. Hepimiz güzeldik."

"Ama sen başkaydın."

Onu karşılıksız bıraktığımda iç geçirdiğini duydum. "Tamam o zaman, ben seni yormayayım. Okulda konuşuruz. Ayrıca çıkışta bizim çocuklarla bir şeyler içmeye gideceğiz, umarım sen de gelirsin yine."

Dudaklarımı bükrüm. "Sanmıyorum. Şu notalar üzerinde biraz çalışmam gerek. Bu sene çok zor geçeceğiz benziyor."

Güldü. "Saçmalama, üstesinden gelirsin. En gözde öğrencilerden birisin zaten."

"Bakalım ya," dedim sessizce. O sırada gelen otobüse baktım. "Utku, otobüs geldi, kapatmam gerek."

"Tamam, okulda görüşürüz."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattığım gibi otobüse bindim ve şans eseri boş kalan koltuğa oturarak kulaklığımı takıp başımı cama yasladım. Zihnim bu kadar yorgunken bana iyi gelen tek şey müzikti. *Söylemek ve dinlemek...* İkisi de beni besliyordu ama söylemek bazen zehirliyordu.

Birkaç parçayı öylesine dinlerken bir şey oldu; beni ürperten, bir rüyadan uyandıran o tanıdık sesle kafamı camdan çektim ve çabucak parçayı değiştirdim.

Apocalypse çalmıştı.

Bana yalnızca acıyı veren bu şarkıyı neden hâlâ listemde tuttuğumu bilmiyordum. Silemiyordum ama dinlemek de hüznü veriyordu. Yutkunarak kaşlarımı çatığımda hızla kulaklığımı çıkardım ve çantamın içine koydum. Saçlarımı düzelterip beni boğan bu andan kurtulmak istedim. Her seferinde aynı şeyi yaşıyor ve her anı canlı canlı taşıyordum. Tek bir izini bile silmemiş, tek bir bakışını bile unutmamıştım. İçimde öldürdüğüm ne varsa içimde yaşatmıştım.

Ben kimseyi unutmamıştım.

Otobüsten indikten sonra tüm bu kalp ağrımından uzaklaşarak durağın arkasındaki büfeyi geçtim ve hastanenin bahçesine adım attım. Taşlı yolları ağır ağır arkamda bıraktığımda o büyüklük kapıdan içeri girdim ve ikinci kata çıkarak aşına olduğum kokuyu ve duvarları takip ederek doktor hanımın odasının kapısını çaldım. "Merhabalar, müsait miydiniz?"

"Tabii," dedi bana tüm sakinliğiyle cevap verirken. "Hoş geldiniz. Leyla Hanım."

"Hoş buldum," dedim içeri girip kapıyı kapattığımda. "Çok fazla vaktinizi almayacağım. Son durumunu merak ettiğim için bilgi almak istiyorum."

Doktor Feryal Hanım, bir süre bana baktı ve derin bir nefes alıp vererek oturduğu yenden kalktı ve kemikli gözlüklerini burnunun kemerine indirerek yüzümü gözlerinin önüne getirdi. Bana iyi şeyler söylemeyecek gibiydi. Buna hazırlıklıydım. "Tedaviye yanıt vermesini bekliyoruz ama sanırım bu da işe yaramayacak ve bir sonraki kemoterapiye geçeceğiz."

"Ama zaten ilaçlar çok ağır," dedim sızlandığımda. "Bir sonraki evreyi kaldıramaz."

"Farkındayım ama buna mecburuz. Az az vereceğiz zaten."

"Peki, ya şansı olacak mı?" diye sordum duymaya ve sormaya alıştığım cümlelerle.

Feryal Hanım, bana pek umut vadedici bakmasa da ben cevabımı aldım ve kafanı sallayarak dudaklarımı birbirine bastırdım. "Tamam. Ne gerekiyorsa yapalım o zaman."

"Babanızın haberi var zaten," dediğinde gözlerimi kapatıp açtım.

"Teşekkürler. İzninizle ben onu bir göreyim."

"Tabii," diyerek gülümsemeye çalıştı ama o da artık beni tanıyordu. Buraya gelmek benim için yeni bir şey değildi.

Odasından çıkıp beni bekleyen uzun koridoru usul usul yürüdüm. Her bir mermeri ezberimdeydi ve bunu yaşamak kadar ağır bir şey varsa o da her seferinde o kapıdan içeri girmekti. *Girememekti*. Nefesimi tuttum sonra ve bıraktım. Gülümsemem ve iyi olmam lazımdı yoksa gülümsetemezdim onu. Kapısının önünde durdum ve açtım. Arkası bana dönüktü ama beni gördü, bana baktı.

Bembeyaz cildindeki en güzel çiçeklerdi indirdiği maskesiyle bana tebesüm eden yüzü. En güzel kokuydu kafasında saç kalmayan teni. Ömer'im, ablasına öyle bir baktı ki tüm dünya benim oldu. "Ablacığım," diye seslendi bana elindeki okuma kitabının arasına ayraç bıraktığında. "Hoş geldin."

Kitabının arasına koyduğu ayraçtı benim gözyaşım, ne zaman kaldığım yeri unutsam hep ağlar, hep yarım kalırdım.

DEVAM EDECEK...

Ninova

6 Temmuz 1997 yılında
Ankara'da doğdu. Hayatını
Ankara'da sürdüren yazar
Ankara Yıldırım Beyazıt
Üniversitesi, Türk Dili ve
Edebiyatı bölümü mezunudur.

Yazma tutkusunu küçük
yaşlardan beri içinde
bulunduran yazar, yazmanın
ona her şeyden çok daha iyi
geldiğine inanmaktadır.

Notanın Ervahı 2:
İkinci Ritim, serinin ikinci,
yazarın ise yayımlanan
on birinci romanıdır.

© sumeyyedmrkan

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com